HIERONYMI DE BOSCH
OBSERVATIONES ET NOTAE
IN
ANTHOLOGIAM GRAECAM,
QUIBUS ACCEDUNT CL. SALMASII
NOTAE INEDITAE.

ULTRAJECTI
E TYPOGRAPHIA B. WILD ET J. ALTHEER,
MDCCCX.

VIRO AMICISSIMO,

DAVIDI JACOBO VAN LENNEP

J. U. D. Hist. Antiq. Litter. Graec. et Lat. Eloquentiae, Pöësios et Hist. Patriae in Athenaeo Illustri Amstelaedamensi Professori,

S. D.

HIERONYMUS DE BOSCH.

Demea apud Terentium, quem ego potissimum auctorem sequor, haec ait.

Nunquam ita quisquam bene subducta ratione ad vitam fuat,
Quin res, aetas, usus semper aliquid adportet novi,
Aliquid moneat, ut illa, quae te scire credas, nescias,
Et quae tibi putaris prima, in experiundo ut repudies.

Demeae causa mea est. A primâ juventute ab optimis parentibus et consanguineis ita mihi commendatum erat summum Hugonis Grotii ingenium, ut ad ejus nominis auditum, in primis vero ad ejus imaginis intuitum, me sacro quodam horrore commoveri sentirem. Nunquam enim meâ memoriâ excidet illa dies, quâ ingeniosissimum et eloquentissimum virum Petrum Burmannum Secundum, ad Grotii imaginem conversum, hos versus recitantem audivi.

Grotius, a Musis primas formatus ad artes,
Maximus ille foro, maximus ille lyra,

Prae-

Praebeat exemplum, canis memorabile feclis,
  Quod legat attonitus, quod ftupeatque nepos.
Anne ideo tantum peperisti, Patria, civem,
  Ut fieres nato dira noverca tuo?
Esfet ut indignis tanquam rea ftricta catenis,
  Carceris et tenebris jusfa latere manus!
Illa manus, lucem cui debet docta vetustas,
  Aeternum fcriptis nobilitata fuis!
Illa manus devota tibi, rebusque probata,
  Quaeque tuum toties adferere aufa decus?
Allia Romuleis non lux magis impia fastis,
  Quam quae Grotiadae vincula ferre dedit,

Tanto tremore cohorrui, quanto in gravi febris accesfu plerumque homines corripi folent. Mirum itaque non est, fimul ac fummi viri ingeniofum quoddam opus, nunquam antea editum et ab ipfo auctore magno in pretio habitum, exftare cognovisfem, me omni ftudio operam dedisfe, ut hoc Grotiani *ingenii fplendidum monumentum mibi acquirerem. Erat autem in Bibliothecâ* Burmannianâ, *ex quâ mibi illud comparavi. Invento thefauro incubare non placuit; Verum, quemadmodum pueri, qui nova et amoena crepundia acceperunt, et bis laetati ad fuos focios et confortes lubenter excurrunt, ut cum iis ea, quae fibi evenerint, bona communicent, haud aliter ego propter has acquifitas elegantioris doctrinae opes exfultans eas meis amicis enarravi et explicui. Orta funt interea tempora humaniorum litterarum ftudiis quam maxime infesta atque inimica, quibus homines in nullâ re aliâ, nifi in conftituendâ bene adminiftrandae reipublicae formâ erant occupati, atque adeo ad doctarum Mufarum dulces fonos furdi. Itaque aliud tempus erat exfpectandum; fed gliscente in dies malo, neque ipfe certus de bonâ valetudine meâ occafionem quaefivi, quâ cum minori rei meae familiaris jacturâ in publicum prodire posfet praestantisfimum et exoptatisfimum illud* Hugonis Grotii *opus.*

Ad

Ad hoc tandem aliquando praestandum mihi sese obtulerunt honestissimi typographi Ultrajectini, Wild *et* Altheer; *cum his egi, quomodo haec editio optime perficeretur; facillimum fuisset negotium et cum minimis sumtibus ac laboribus conjunctum, si tantum versio latina* Grotii *daretur; quod nonnulli satis futurum fuisse fortasse arbitrentur. Sed ab hoc consilio me religio quaedam et summa erga* Grotium *pietas deterruerunt, quippe qui scirem eum voluisse*, ut editio fieret in Quarto et Stobaeano et Excerptorum responderet, atque adeo Latina Graecis opponerentur, *ut patet ex meâ edendae Anthologiae Descriptione, quam, quatenus ad hunc facit locum, hic adjiciendam putavi. E tuto portu in immensum mare fui translatus, nullas metuens procellas. Omnia nunc Graeca Epigrammata mihi erant legenda, intelligenda, et cum versione* Grotii *comparanda, et quasi haec satis non essent, coepi promittere omnium doctissimorum virorum non modo ad Anthologiam Graecam animadversiones, verum etiam Epigrammatum versiones latinas; quarum quidem tanta est copia, ut duobus voluminibus comprehendi non possint. Quare ut Terentianus Demea* non ita bene subducta ratione ad vitam fui, quin res, aetas et usus semper aliquid adportarent novi. *Sed bene habet, quod, quâ in re mihi maxime gratulor, hoc unice mihi curae fuerit, ut textus Graecus et Latinus quam accuratissime splendidissimis typis mandaretur. Eo modo tria prodierunt in lucem voluminâ, tam fideliter expressa et* Grotiano *ingenio tam digna, ut nullum librum, vitiis typographicis magis immunem, me evolvisse sciam, id quod continuâ lectione expertus sum.*

Haec sane erudito lectori satis fuissent; sed, ut sumus homines, ego, qui veneratione quadam erga Grotium *hoc opus aggressus eram, de quo ceteroquin nunquam cogitassem, cum per tot annos in eo versatus essem, ut plerumque fieri solet, nonnullas animadversiones Epigrammatibus adjeci, quas, ut ipse perire nolebam, sic amici ad eas edendas me stimulare non destiterunt.*

Quis vero ego sum, qui tantae molis opus aggrediar? si vitae meae rationes colligam, temerarium magis

gis quam prudens esse consilium, video. Ut olim Janus Broukhusius *ex disciplinâ* Hadriani Junii, *sic ego ex eâ* Burmanni *ad miscenda medicamenta vocabar. Ambo tamen illi praeclari magistri eos in discipulorum animis reliquerant aculeos, quos nulla arma, nullae olentis officinae deliciae, unquam ex iis tollere potuerunt. Quâ in re in primis commendare debeo Poësios Latinae cultum, quem non eo, quo par est, honore hodie venerantur quidam viri clarissimi; plane non reputantes, quanta in eâ ad omnes artes et scientias amplectendas et illustrandas sit vis atque efficacia. Illud cognitum habebant nostri* Heinsii, *et* Burmanni, *qui per Poësin quasi ex somno excitabant generosioris indolis adolescentes ad omnia praeclara agenda. Illud cognitum habebat* Petrus Francius, *cui eruditissimus, atque elegantissimus* Relandus *omnia se debere palam professus est. Neque aliter sensit magnus ille in litteris* L. C. Valckenaerius, *cujus, cum Graecarum et Latinarum litterarum summam cognitionem haberet, semper legitimi poëtarum numeri aures personabant. Ille vir, quamvis nunquam carmina fecerit, tantum valebat illorum verâ intelligentiâ et numerosi sensu decursus; ut, cum ea recitaret, me vel Terentium, vel Propertium, vel alium quemvis veterum poëtarum audire loquentes putarem. Quare praestantissimis suis discipulis, ut patet ex Dedicatione Theocriteâ, hos versus semper inculcare solebat.*

dent primos versibus annos,
Maeoniumque bibant felici pectore fontem.

a quâ praeclarâ consuetudine jam dudum, quod doleo, defecerunt plerique viri clarissimi.

Sed ut ad me redeam; e Pharmacopolâ ad aliud magis, ut putabatur, honorificum munus delatus, nunquam meis humaniorum litterarum studiis tantum temporis, quantum quidem vellem, dare potui. Arripiendi erant festi dies, et a quotidiano opere nonullae quaerendae cessationes, quas, ut est animus, non semper ad omnia, quae velis, recte agenda paratus, quatenus id fieri posset, diligenter admodum observavi.

vavi. Itaque nostrum Graecae et Latinae Linguae ſtudium patiebatur quidem magnam quandam intermiſſionem, nunquam vero totam remiſſionem; ad has litteras redire, in ſummis rerum viciſſitudinibus, ſemper erat maximum ſolatium. Quid plura?

Burmanni patet hinc divina potentia linguae.

Sic lubens, quamvis fere imparatus, ad hanc Anthologiam Graecam edendam acceſſi. Ita enim inſtitutus eram, ut quidquid eſſet eruditionis antiquae, illud amplecti vellem. Unde natae ſunt meae obſervationes et notae, in quibus quin multa ſint non ſatis accurate explicata, atque etiam nonnulla contra Latini ſermonis proprietatem dicta, non dubito, prae ſertim ex noſtri temporis conſuetudine, quo Linguae Latinae non niſi puriſſimus et veterum ſcriptorum auctoritate munitus admittitur uſus. Verum enim vero hac in re nimis religioſi eſſe poſſumus, quod duobus modo exemplis demonſtrare conabor. Accurati Critici primum nolunt particulam Itaque *postponi, ſed monent ab eo ſumendum eſſe periodi initium; dein, ut* Burmannus *patruus*, Drakenborchius, Oudendorpius *et* Ernestus, *viri doctiſſimi*, *negant* ac *ante vocalem latine dici aut ſcribi poſſe, quibus vitiis ſermonis me non immunem fuiſſe, fateor. Me meam itaque cauſſam defendere oportet. Quod ad primum. Lego apud* Horat. *L.* 1. *Ep.* 1. *v.* 10. Nunc itaque. *Apud Plinium L. XVIII. c.* 7. *vol.* 3. *p.* 448. *Ed. Harduin. in Quarto.* Omnium ſententiis abſolutus itaque est. *Apud Cicer. Orator. Partion. c.* 7. Est itaque: *apud Livium vero tam frequens haec, ut ita dicam, poſtpoſitio, ut his exemplis immorari non liceat. Unum tantum afferam, quod mihi, hunc ſcriptorem modo evolventi, ſtatim ante oculos apparet. L. VII. c.* 28. Prima itaque acie debellatum. *Quare quod ad illud, de noſtrâ Latinitate ſatis ſecuri eſſe poſſumus. Sed quod ad alterum, haec difficilior erit quaeſtio, quoniam id aliis aliter viſum. Cicero tamen in Oratione pro Milone, c.* 12. *dixit*, praeclarum inde munus ac inſtrumentum, *ut est in editionibus Aldinis et in illâ omnium praeſtantiſſimâ a Petro Victorio, Ciceronis ſoſpitatore, curatâ, quamque*

 lectio-

lectionem Stephanus secutus est, *neque repudiavit Graevius. Cum vero illud posteriorum scriptorum*, *nescio quomodo*, *aures offenderet*, *totum locum*, *qui ita se habebat*, ut praeclarum inde munus ac instrumentum, *hoc modo constituerunt.* Ut praeclarum videlicet munus atque instrumentum. *Ubi vides illud* videlicet *intrusum pro* inde, *quod si pro* ac atque *legendum esset*, *non bene sonaret*, ut inde atque. *Operae pretium est explorare*, *quomodo docti Critici laborarint ad illud* ac *ante vocalem*, *quamvis non suffragantibus editionibus priscis*, *tollendum*, *et pro eo* atque *aut simile quid substituendum*, *non modo in Cicerone*, *verum etiam in Celso*, *et aliis*, *quos memorare nihil attinet: in Plinio Secundo cum* ac *ante vocalem ubique expunxissent illi Critici*, *unum tamen locum L.* x. *Epist.* 46. Aquae ductus adhuc relictus ac etiam destructus est, *intactum reliquerunt*, *quod monitum volo. Quare autem doctissimis illis viris adsentiri non possim*, *facit idem ille* Cicero, *qui*, *si primas et optimas editiones consulimus*, *scripsit*, *L.* 1. *de Nat. Deor. c.* 33. ac Phalaris ac Apollodorus, *ut est in eâ rarissimâ editione et omnium primâ*, *Venetiis per Vindelinum de Spira* 1471. *et L.* 1. *Epist. ad Diversos*, IX. *ut est in priscis et optimis editionibus.* Abhorrent enim a communibus praeceptis: ac omnem antiquorum et Aristoteleam et Isocrateam rationem Oratoriam complectuntur. *Ernestus in suâ permanens sententiâ pro* ac *dedit* et, *quâ emendatione*, *meo quidem judicio*, ter *illud* et *repetendo totius periodi perit elegantia*, *cum illud* ac *generaliter*, *et illud* et *et specialiter dicatur. Nobis quidem ita videtur. Sed tamen hac de re graviter disputantes praeter Burmannum et Oudendorpium ad Sueton. L.* 1. *c.* XXVI. *L.* 2. *c.* XIX. *L.* 4. *c.* III. *et L.* 5. *c.* XII. *Vid. viros doctos ad Livium L.* 10. *c.* XXXVI. *apud quos tamen intelligo N. Heinsium*, *non tantum poëtarum*, *verum etiam aliorum scriptorum venustissimum interpretem*, *in notis ad Vellejum Paterc. L.* I. *c.* XVII. *p.* 650. *Ed.* Ruhnk. *apud Livium L.* 1. *c* XIV. *legi voluisse* locis circa denso obsitis virgulto ac obscuris. *Cui viro clarissimo*, *quatenus eum non offendit illud* ac *ante voca-*

calem, plane adsentior: neque etiam Davisium hoc male habuit ad Cicer. *de N. D. l.* 1. *c.* 1. *Sed cum mihi fere persuasum sit, unum, aut alterum Grammaticum, ut jam factum vidimus, ex vetustissimis libris hanc vocem aut sustulisse, aut immutasse, non multum eorum hominum auctoritati tribuendum arbitror. Quod amplius exemplis demonstrare necesse non est. Sic modo apud Lactantium, ubi L.* 2. *c.* 5. *in omnium primâ et praestantissimâ editione* 1465. *legitur*, suae ac unicae, *illud* ac *postea fuit deletum. Praeterea hoc etiam observandum, quod duo viri doctissimi, qui, prae ceteris, summopere Ciceronis fuerunt studiosi, Marius Nizolius in suo Thesauro p.* 14, *et Steph. Doletus in suis Commentariis p.* 1660, *locum ex Oratore Ciceronis c.* 40, *hoc modo citent*, ut contra dicat, ac accipi ac sentiri velit, *quod nunc apud Ernestum p.* 628, *ita legitur*, ut contra ac dicat accipi ac sentiri velit. *Ego sane existimare non possum, viros illos eruditissimos, et in tractandis veterum auctorum locis accuratissimos, haec verba modo ex ingenio ita dedisse; quin potius putarem, eos in editionibus antiquis aut* M. SS. *haec ita posita invenisse. Deinde*, Contra dicere, *Ciceronis est, sed* contra ac dicere *me legisse non memini. Denique non video, quare* ac, *quae syllaba longa, non eodem modo ut*, nec, *quae syllaba brevis, ante vocalem poni posset.* Sed claudite jam rivos, pueri. *Haec modo speciminis caussa dedi. Quâ in re si progredi vellem, nimis longa foret oratio: hoc tantum dico, me meis amicis pro suâ benevolentiâ, quâ quidem meas observationes legere voluerunt, summas agere et habere gratias: horum emendationibus, ut ex addendis patebit, usus sum, et, quantum iis viris debeam, fateri non neglexi. Nam secundum Ciceronem*, refelli sine pertinaciâ, et refellere sine iracundiâ parati sumus. *Ne tamen interea aegre ferant, me ipsorum observationibus, tam propter agendi moram, quam scribendi molestiam, non amplius uti potuisse. In suis scriptionibus Criticis vel aliis opusculis ut mihi publice ostendant meos errores, illos rogatos atque oratos volo, quo alii meâ negligentiâ doctiores evadant. Huic enim rei, ni fallor, satis ampla patebit materia, quoniam jam a longo*

inde

inde tempore cum nemine meas notas communicavi. Contentus ea dixisse, quae vera putarem, in aliorum opinionibus refellendis tempus terere nolebam. Quare si hic atque illic vitium typographicum inveniatur, aut huic atque illi loco non ea detur illustratio, quam forsitan res postulet, cogitent tunc mei amici, me hunc laborem suscepisse, non ut Graecae ac Latinae linguae nova ornamenta afferrem, sed ut ad ea studia, quae a primâ juventute mihi summopere placuerant, me senex referrem, et in iis procul ab omni perturbatione rerum placide acquiescerem. Quod tamen non ita intelligi volo, quasi me nullam bonam frugem ad meliorem Anthologiae Graecae intellectum attulisse putem. Per plures quam viginti et quinque annos in eâ perlustrandâ moratus certe quasdam observationes collegi, quae aliorum industriam effugerant. Praeterea, notae ineditae Salmasii, de quibus tam crebro apud eruditos fuit sermo et exspectatio, eaeque, quas e Gruteri Exemplo emendationes Fridericus Sylburgius protulit, non parvum ornamentum huic editioni parabunt.

Illud tamen insuper monendum, ne viri docti mea scripta aliorsum accipiant, atque ego volo. In limine Ruhnkeniani *Exempli inveniebatur schedula, ipsius viri clarissimi manu scripta, in quâ, verbo tantum, unum et alterum locum notaverat, quem, ut videtur, ulterius examinandum vel amplius illustrandum censebat. Sic in eâ schedulâ ad p.* 65. *legebatur, non ullo alio verbo addito,* αἰετός. *Scripsi itaque ad Ep.* 13. *v* 1. *L* 1. *Tit.* 33 *p.* 273. Ruhnk. in separatâ schedulâ, suo Exemplari adjectâ, videtur sumpsisse vocem αἰετὸς pro aquilâ, quo nomine insignitus erat velocissimus equus: *cum alii vocem* Αἰετὸς *pro nomine proprio, ut ipse* Grotius, *habuissent. Ne quis hic plura apud* Ruhnkenium *inveniri putet; non enim ego is sum, qui gravissimi auctoris verba negligerem. Non alia erant verba, quibus aliquid addere, aut saltem de iis quidquam detrahere, non licitum esset. Hac sane in re me nimis religiosum fuisse expertus sum; nam, cum omnia, quae* Ruhnkenii *manu notata in dicto Exemplo inveni, diligenter commemorassem, protinus vidi haec omnia*

nia derivata esse ex Gruteri seu Sylburgii, nam utrumque auctorem agnoscit, Exemplo, quod jam accurate typis expressum dederam, Tom. 3. p. 511. et sqq. Quare in posterum me ab eo labore abstinui.

Sed quae hactenus disputavi mira tibi videri debent, quoniam non tam ad te, optime Lennepi, *cui hoc ego volumen offero, quam ad quemcunque lectorem ea pertinent. Hujus observationis aequitatem ob omni parte recte intelligo; cum vero mihi nihil facilius esset, quam rationem reddere, cur te potissimum elegerim, cui hanc quartam Anthologiae Graecae partem dedicarem, tamen etiam alios de meâ hic agendi ratione erudire debebam, quod potius ad te scribens quam seorsum agere volui. Tu, quem colo et amo, mihi ab ipsis tuis cognitus incunabulis, quae carmine celebravi, ita vir factus et maritus placuisti, ut nihil in totâ tuâ vitâ reprehendendum invenerim.* Patri *tuo, viro summâ probitate et ingenio, et* Hooftio, *magnâ industriâ et acri judicio praedito, amicis meis integerrimis, tertium Anthologiae volumen dicaveram: cur non tibi,* parentis *tui virtutis et amicissimi* Hooftii *non tantum aemulo, verum etiam expresso exemplo, hoc quartum volumen offeram? Nunquam puto aequitatem in tali quadam benevolentiâ clarius enituisse. Tuum enim in primis est Graecos et Latinos evolvere scriptores, in quibus ita versaris, ut nostro Athenaeo Illustri in dies singulos magis magisque nova addas ornamenta, qui unus ex omnibus in interpretandis poëtarum versibus excellis, et in recitandis carminibus iisque in juvenum animis inculcandis plane alter es* Valckenaerius; *qui denique eo polles ingenio, et poëticae dictionis recte intelligendae facultate, ut veteres poëtae de te nullam habeant, quam timeant, injuriam, sed potius salutare auxilium et nova subsidia a te exspectent. Sed quid tuam eruditionem et ad elegantiores scriptores, sive poëtas, sive oratores, recte intelligendos sensum acerrimum memorem? Ad alia potius me confero, quae non semper in humaniorum litterarum Professoribus cum his conjuncta inveniuntur. Tuam humanitatem, modestiam et*

** *omni-*

omnibus benefaciendi, neque quemquam laedendi summam voluntatem semper admiratus sum ac veneror. Quod enim me saepius in hoc litterarum studio offendit, hoc est; quod omnis antiquitatis peritissimi et plurimarum rerum doctissimi viri saepissime, suâ freti industriâ, aliorum conatus nimis acriter reprehendant, et quasi soli sapiant, doctorum etiam virorum dicta non modo redarguant aut culpent, verum etiam summâ invidiâ exagitati plane ludibrio habeant: a quâ agendi ratione tu plane es alienissimus,

Quem puerum meliora novem docuere Sorores.

Inter eos, qui isto alios laedendi et vituperandi ardore flagrabant, excellit Salmasius, *qui, non considerans tempora, quibus Anthologiae conditores vixerint, neque adeo contentus Planudis et aliorum contemnere observationes, eo tandem pervenit audaciae, ut* Grotii, *qui ejus singularem eruditionem semper in summo honore habuerat, Manes laedere non vereretur, unde natum illud in eum tonans, sed acutissimum Poëtarum Belgarum Principis,* Vondelii, *Epigramma, quod invenitur in* Vondelii *Poëmatibus vol.* 2. *p* 217. *Et ne quis me haec frustra dixisse existimet, legat* Cl. Salmasii *ad* Cl. Sarravium *Epistolam, quam edidit* Th. Crenius *in animadv. Philolog. et Histor. vol.* 1. *p.* 22. *et sequi. Haec Epistola, paulo post* Hugonis Grotii *mortem scripta, in quâ inter* Grotium *et* Vossium *instituitur comparatio, tantum habet fellis, invidiae atque mavolentiae, ut nemo, cui veritatis, virtutis et humaniorum litterarum amor curae sit, eam sine summâ indignatione legere possit. Quod ideo hic commemorare, volui, quia in hac tractatione Anthologiae mihi saepius apparuit illud atrox* Salmasii *ingenium, et ea non toleranda superbia, quâ elatus nemini parcebat, id quod in meis observationibus et notis plus semel animadverti; praeterea, qui* Grotio *maledixerit, illius, quantumvis eruditi, indoles ut omnibus innotescat, fas esse, arbitror.*

Quanto melius isti fecerint viri, qui Hugonis Grotii, *de patriâ et litteris tam praeclare meriti, laudes celebrarunt, ipse vides. E quibus primo loco memorandus tuus collega et ami-*

amicus, *doctisſimus et ingenioſisſimus vir* Henricus Conſtantinus Cras, *qui*, *in ſuâ Laudatione ad Academiae Regiae Holmiae apud Sueones moderatores*, *ſummi viri ingenium ita depinxit*, *ut non modo victoriae palmam meruerit*, *verum etiam bene ſcribendi excellentisſimum exemplum dederit.*

De quâ Laudatione in carmine ad Virum Clarisſimum et amicisſimum, *haec cecini*,

Grotius, ingenio et ſummâ virtute coruscans,
Laude novâ crescat, Gens peregrina velit.
Pro patriâ certamen inis, cingitque capillos
Laurus Hyperboreo nata ſub axe tuos.

Plura non addam. Hujus editionis ratio, *ut ex dedicationibus volumini Secundo et Tertio adjectis*, *ſic ex Epiſtolâ* Ruhnkenii, Jacobſii *Praefatione et meâ edendae Anthologiae Graecae Descriptione*, *quae postrema omnia hoc volumen continet*, *ſatis erit manifesta. Illud tamen etiam dicendum arbitror*, *omnes eos Indices*, *de quibus* Grotius *tantopere*, *ut vidimus*, *laboravit*, *nos non modo jam confecisſe*, *verum inſuper etiam unum ſummi momenti iis addidisſe*, *in quo omnia fere Graeca verba*, *quae in Anthologiâ occurrunt*, *inveniuntur*; *quod ideo quam maxime neces ſarium duxi*, *quia plurima hic obvia ſunt verba et voces*, *quae in cunctis Linguae Graecae Theſauris frustra quaerantur. Hunc Indicem*, *jam totum paratum*, *quintum volumen habebit. A quo propoſito perficiendo*, *ſi qui caſus me prohibeat*, *totum hoc negotium tuae curae demandatum volo.*

DESCRIPTIO EDENDAE

ANTHOLOGIAE GRAECAE,

A B

HUGONE GROTIO

LATINIS VERSIBUS REDDITAE.

Anthologiam Graecam, ab Hugone Grotio *latinis versibus redditam, editurus non necessarium esse arbitror, diu desiderati operis praestantiam, ut bonam mercem, commendare emtoribus. Primum ea Anthologiae Graecae est utilitas et cognita venustas, ut summo viri ingenio et doctrinâ singulari in eâ illustrandâ et emendandâ elaboraverint. Uno saltem utar Emmanuelis Martini, Hispani doctissimi, testimonio, qui in praeclarâ ad Alexandrum Zondadarium epistolâ, (*) quâ historiam Graecae utriusque Anthologiae persecutus est, scribit,* Epigrammatum Graecorum collectione, quae *Anthologiae* nomine circumfertur, vix aliquod ad nos pervenisse antiquitatis eruditae monumentum vel utilius vel illustrius. *Deinde* Grotius *is quidem interpres est, qui propter Excerpta ex Tragoediis et Comoediis Graecis, Dicta poëtarum ex Stobaeo, et nonnullas hujus ipsius Anthologiae versiones, ad quorundam auctorum ornatum sparsim in publicum emissas, eam admirationem et auctoritatem jam olim habuit, et hoc* tem-

(*) Libr. 4. Ep. 5. Edit. *Wesseling*. p. 185.

tempore habet; ut Janus Rutgersius, (*) *harum elegantiarum aestimator et judex peritissimus, quondam dicere non dubitaverit*, summum virum hic eâ venustate, iis Gratiis rem egisse, ut, inaccessas illas Graecorum poëtarum Veneres si non vicit, dubiam certe palmam fecerit; ut mirandum non sit, antiquitatem, cum quâ tam feliciter contendit adolescens, ab eo, jam viro καὶ τελείῳ superatam esse. *Nostra aetate doctissimus Brunckius* (†) Grotium *nominat* optimum interpretem, cui palmam relinquunt omnes alii, quotquot sunt aut fuerunt. *Neque sane* Grotius *ipse de hoc suo poësios studio leviter sensisse videtur, cum in praefatione suâ ita scribat:* Ego, quidquid mihi ab injunctis laboribus superfuit temporis, id illis semper oblectamentis quaesivi impendere, quae ab utilitate publicâ non nimium abscederent. Talia autem vel maxime ea esse judicavi, *quae sub mellitis* veluti verborum crustulis sapientiae praecepta nec sentienti juventuti ingererent. *Praeterea inter tot praeclara, quae nobilissimus auctor edidit, opera, nullum fere invenitur, cujus magis rationem et curam habuerit, quam hujus Epigrammatum Collectionis, ut patet ex ipsius epistolis. Carcere Loevesteiniano liberatus, cum degeret Parisiis, hoc opus composuit, et de eo edendo diligenter admodum ac religiose ad mortem usque laboravit. Quod autem optimo* Grotio, *qui in maximis occupationibus nunquam intermittebat studia doctrinae, vel propter negotiorum multitudinem vel propter alias caussas, non contigit, ut Bibliopolam haberet, qui hos suos versus cum Graecis conjunctos satis nitide ac splendide edere vellet, hoc hodie nos consecutos esse laetamur, cum honestissimi Ultrajectini Typographi* B. Wild *et* J. Altheer, *me auctore et duce, hoc opus nobilissimum edendum susceperint. Quâ in re, quantum in me est, quemadmodum agendum esse putem, humaniorum atque elegantiorum literarum studiosis indicabo, ut, si quid habeant, in quo meam di-*

(*) Venusin. Lection. cap. 18. p. 343.
(†) Tom. 3. Anthol. Gr. p. 245.

diligentiam ac studium adjuvare possint, illud liberaliter mihi impertiant: quos eo ardentius id rogatos atque oratos volo, quo magis quemque, cui publica salus curae est, Grotii *doctrinam et pietatem venerari decet. Prima mihi erit religio, ultimam viri prudentis sequi voluntatem, quam his verbis expressit in epistolâ ad Isaacum Vossium* (*). Velim edi quam primum Anthologiam. Scripsi ad fratrem, ut Tuae Cl. Prolegomena nostra ostendat, et quae nostra sit de Indicibus faciendis sententia. Repetam, si quid forte in illis ad fratrem mandatis non satis expresserim. Velim primum fieri indicem Poëtarum, assignatis locis, in quibus sunt Epigrammata, malim autem id fieri per libros, titulos, et numerum in titulis, quem ut in mantissis, tum Stephanicis, tum a me additis apponi velim, si appositus non est, non enim satis memini, quam ad paginas, ut etiam aliis, quae fieri posthac poterunt, editionibus sine novo labore inserviant. Refero omnia mea, non ad hujus tantum saeculi, sed et posteritatis usum. Alium indicem velim fieri personarum, tum ad quas, tum de quibus scribuntur Epigrammata. Alium praeterea Chorographicum de montibus, fluviis, urbibus balneisque, pontibus operibusque aliis, quorum in Epigrammatis mentio. Alium Historicum de rebus bello aut pace gestis magnis, et illustribus. Velim autem duobus his, de quibus potissimum dixi, indicibus addi indicationem Scriptorum, qui de illis rebus, de minus notis loquuntur, ajunt: puta, Strabonis, Pausaniae, Procopii de aedificiis, quorum quosdam indicavit Brodaeus, quosdam poterit suppeditare memoria. Nolo enim nimium temporis, rebus majoribus inservituri, in ista absumi. Post hos indices volo addi quandam quasi saturam de iis, quae ad Physica et Ethica, aut res alias, ante omissas, pertinent. Labor hic futurus quidem est utilis, sed eum nolim injungere idoneo ad praestanda majora; si tamen sine magno dispendio temporis id fieri potest a Clar. tuâ, non mihi tantum, sed et lectoribus, quibus per hunc laborem editio ista fiet mul-

(*) No. 1698. p. 733.

multo fiuctuofior, plurimum gratulabor: quamquam maximam hujus beneficii partem ferent ii, qui istâ editione utentur: (complectitur enim ea historiam ferme omnem, maxime infignem, a Platonis enim aevo ad Justinianum et infra,) tamen et ego pro eo me debitorem profitebor. Nam et is multum debet, qui per amicum confequitur, ut multis profit. Deus bonis viris optumus diu vos bonos, Patrem, Matrem et Liberos eorum fervet ac prosperet. Lutetiae 12 Novembris 1644. In auctoribus Epigrammatum non fecutus fum femper editiones vulgatas, fed eas, quas ex pluribus manufcriptis mihi indicavit *Cl. Salmafius*. Cl. vestrae ftudiofisfimus H. G.

Quod vero ad hujus Anthologiae editionis formam attinet, eâ de re ipfo anno, quo mortuus est Grotius, *ita fcribit ad eundem Ifaacum Vosfium.* (*) Plane autem velim, editionem fieri in quarto, ut respondeat Stobaeano et Excerptorum: quod fi unius voluminis nimia est moles, dividatur in duo. Omnino enim puto, Latina opponenda Graecis, non columnatim fed paginatim. *Et in alterâ ad eundem Vosfium Epistolâ*, (†) *paucos menfes ante ipfius obitum fcriptâ, breviter quidem, fed acriter et fignificanter hujus rei desiderium et curam indicat, hoc modo.* Vir Clarisfime et Eruditisfime, velim in Anthologiâ edendâ fervari formam chartae, quae est in Stobaeanis et in Excerptis. De typis fumat Blavius quos poterit optimos. Et velim festinari negotium, ut, fi fieri potest, videam meam mesfem. Lutetiae 24 Febr. 1645. *Hanc operis descriptionem, quam ipfe* Grotius *et voluit et dedit, quantum quidem in nobis est, religiofe admodum fequemur, indicesque necesfarios ex ipfius, a nobis commemoratâ, fententiâ omnes diligenter conficiemus. Cum vero nobis constet*, Grotium *fuam verfionem Latinam compofuisfe ad editionem Stephani, et Brodaei, Francofurti apud Andr. Wecheli haeredes* 1600 *publicatam, nos eas editiones tam accurate confuluimus, ut nihil in iis immutaremus, nifi quod*

(*) No. 1721. p. 740.
(†) No. 1733. p. 743.

quod aut ad vitia Typographica tollenda, aut plane vitios dicta emendanda pertineret. Ad textum Graecum rect constituendum in meâ Bibliothecâ sunt editio prima Florentiae 1497. *Literis Graecis Capitalibus. Aldina prima* 1503. *Juntina* 1519. *Aldina secunda* 1521. *Parisiensis apud Jodocum Badium* 1531. *Cum notis J. Brodaei Turonensis, Basiliae* 1549. *Cum nonnullis Epigrammatis recens inventis, Venetiis apud Aldi filios* 1550. *Veneta apud Petrum et Joan. Mariam Nicolinos Sabienses. Auctior editio Henrici Stephani* 1566. *in cujus fronte haec manu scripta leguntur.* Collata haec editio est cum Gruteri exemplo, in quo Collatio Palatini Codicis habebatur, et nonnunquam manu Frid. Sylburgii adscriptae emendationes. Paginae etiam, in iisdem membranis notatae ad marginem, referuntur ad illum codicem. Frid. Sylburgius plurima Epigrammata auctoribus suis restituit, quorum nomina in codice isto, manu exarato, adscripsit, nonnulla etiam verba, immo integros versus, qui deërant, vulgo instauravit. *De quo tamen libro, etsi iisdem verbis in Catalogo Bibliothecae* P. Burmanni secundi, *inter auctores Graecos cum collationibus et emendationibus manuscriptis sub No.* 2644. *describitur, ingenue profiteri debemus, nos valde dubitare, an hominum exspectationi, quam necessario talis descriptio moveat, omnino satisfacturus sit. Denique etiam habemus duo exemplaria editionis Wechelianae, Francofurti* 1600, *in quorum uno nonnullas animadversiones addidit, et vera Poëtarum nomina e codice* Grotiano *restituit* P. Burmannus Secundus, *in altero* Schraderi *et aliorum doctorum virorum annotationes inveniuntur. Ne nunc alias editiones, quae vel minoris momenti sunt, vel etiam utilissimae, ut* Reiskii, *et* Brunckii, *sed frequentiores, commemorem. Nunc vero de meis ad hanc Editionem subsidiis qui plura requirat, legat omnino* Jacobsii *viri doctissimi praefationem, quae satisfaciet omnibus.*

PRAESTANTISSIMO

AMICISSIMOQUE

VIRO,

HIERONYMO DE BOSCH

S. P. D.

DAVID RUHNKENIUS.

Quo saepius optavi, ut nos GROTIANA *versione beares, eo magis et mihi et tibi gratulor de Editione feliciter instituta. Utinam aut mihi Amstelodamum, aut tibi Leidam excurrere liceret, ut hac de re consilia inter nos communicaremus. Quod per literas agere et longum et molestum est, praesertim mihi, cujus digitos artbritis debilitavit. Ex elegantissima Descriptione tua intellexi, te existima-*

re,

re, (1) Anthologiae exemplum, Sylburgii manu notatum, *ex* BURMANNIANA *Bibliotheca in Leidensem migrasse*, *aut certe Codicis Palatini variantes penes me esse. Nihil minus. Olim quidem Leidae apud* LENNEPIUM *vidi* (2) Apographum Salmasii emendationum ad Editionem Aldinam, *quod etiam codicis Palatini lectiones continebat*, *diversum ab eo*, *quo* BRUNCKIUS *usus est. Sed quo illud post* LENNEPII *mortem pervenerit*, *nescio. Credo tamen*, *per* WASSENBERGHIUM *indagari posse. Omnino permagni refert*, *eas lectiones iterum ad textum constituendum adhiberi*, *praesertim cum* BRUNCKIUS *hac in re licentius grassatus sit*, *nec alias lectiones*, *nisi quas ipse probasset*, *commemorarit. Quid? si*, *proxeneta usus* SANTENIO, *eruditissimum* CHARDON DE LA ROCHETTE *adeas*, *ab eoque petas insignem*, *quem collegit*, *apparatum in Anthologiam*, *sicut ille olim a te petiit versionem* GROTIANAM. *Neque enim dubito*, *quin in tantis patriae turbis arma potius*, *quam Anthologiam*, *tractet.*

Vale, *vir egregie*, *et* WYTTENBACHIUM *saluta.*

LEIDAE *die* 9 *Martii*, 1793.

An-

(1) Anthologiae Exemplum Sylburgii manu notatum.

Hoc exemplum Anthologiae e Bibliotheca BURMANNIANA, *in cujus Catalogo inter auctores M. S. S. sub No.* 2644. *pag.* 26. *describitur, mihi comparavi, ejusque variantes lectiones atque emendationes jam dedi in fine tomi tertii.*

(2) Apographum Salmasii Emendationum ad Editionem Aldinam. *Hoc Apographum ex* LENNEPII *Bibliotheca, in qua occurrit sub No.* 323. *et* 324. *pag.* 18. *pervenit ad virum clarissimum* SCHRADERUM; *cum* SCHRADERI *Bibliotheca, in cujus Catalogo invenitur sub No.* 15. 16. *et* 17. *pag.* 233. *et* 234. *publice venderetur, illud nactus est* PETRUS PONTEINIUS, *vir doctissimus; quo mortuo ipsius haeredes, qua erant humanitate, id cum altero Anthologiae Graecae Codice mihi donarunt; ex qua legitima successione apparet, istud a* RUHNKENIO *laudatum* SALMASII *Emendationum apographum in meam Bibliothecam venisse, atque ipsissimum esse, quod vir ille optimus et eruditissimus suis literis indicavit. Quibus testimoniis si addantur ea, quae memoriae prodidit vir clarissimus, et Anthologiae Graecae peritissimus editor* FRIDERICUS JACOBS *in Praefatione suarum animadversionum in Epigrammata Anthologiae Graecae Vol. II. P. II. facile in his consentient harum rerum periti. Doctissimi viri verba, utilita-*

tis publicae causſa, hic deſcribenda curabo. Et vel eo lubentius, quoniam, hac lecta praefatione, non tantum conſtabit, qualis mea hic in ratione critica ſuppellex fuerit literaria, verum etiam, quod res eſt, quid de iis ineditis CL. SALMASII *in Anthologiam Graecam annotationibus, quarum nomen in omnium ore eſt, demum ſtatuendum ſit. Nam licet quidem asſentiri velim* BRUNCKIO, *quod* SALMASIUS, *cum in codicem Palatinum incidisſet, omnia ea epigrammata, quae edita erant, ad exemplar editionis* WECHELIANAE *ſedulo contulerit, ejusque in oris varietates membranarum adnotaverit, atque etiam quaecunque esſent anecdota ſeparatas in chartas conjecerit, tamen, quod ille promto et alacri vir ingenio, quique ſemper aliud ex alio properaret, totum codicem, quemadmodum nonnulli viri docti opinantur, deſcripſisſet, nunquam animum inducere potui, ut illud jam indicavi in dedicatione ante tomum tertium pag. XV. Quidquid vero hujus rei ſit, dubium non eſt, quin ex iſta collatione codicis Palatini cum editione* WECHELIANA *hae, quae dabuntur, derivatae ſint celeberrimae* SALMASII *notae.*

FRIDE-

FRIDERICI JACOBS

PRAEFATIO.

Quod in praefatione ad primum hujus commentarii volumen testatus sum, laboris a me suscepti onus nulla fere re magis sublevari, quam cogitatione summae doctissimorum virorum erga me benevolentiae, quae mihi in praesidiis ad longum iter parandis contigerat plane eximia, id non solum ad grati animi sensum significandum valuit, verum etiam boni faustique vim ominis habuisse videtur.

Nam post illud tempus Anthologiae illustrandae exornandaeque studium communisque bonarum literarum amor conciliavit mihi amicitiam viri doctissimi et humanissimi HIERONYMI DE BOSCH, qui, cum antea poëticae facultatis laude inter Bataviae suae lumina conspicuus esset, nunc pristinam illam gloriam splendida Planudeae Collectionis editione vehementer auxit et cumulavit. Qui vir, cum me ad eundem fere, quem ipse petebat, finem totis viribus tendere intellexisset, tantum abfuit, ut, quod plerique in his literarum certaminibus facere instituunt, studium meum invidia et malevolentia frangeret, ut potius, singulari humanitatis exemplo, currentem exhortaretur atque incenderet, cursus impedimenta submoveret, omnia denique, quae mihi prodesse posse cerneret, summa cum liberalitate suppeditaret. Contra enim atque alii faciunt, omnia communi literarum utilitati, nihil suae

ipsius tribuebat, gloriae. Erant autem huic viro, quibus me sublevaret, praesidia et plurima et praestantissima. Quum enim inde ab eo tempore, quo primum animum ad Anthologiam edendam applicuit, neque curae neque sumtibus ad comparandam criticam suppellectilem pepercisset, tantam hujus generis subsidiorum nactus est copiam, ut si a D'ORVILLIO discesseris, vix alius quisquam hujus aetatis criticus plura et meliora habuisse videatur. Hos omnes thesauros mihi ultro reclusit, simulque permisit, ut quidquid in rem meam esse arbitrarer, inde excerperem. Quum igitur jam in hoc novo commentarii nostri volumine apographa quaedam Anthologiae passim commemorentur, et doctorum quorumdam virorum modo emendationes modo explicationes proferantur, quorum in prioribus voluminibus nulla facta est mentio, jam recensum omnium, quos BOSCHIUS mecum communicavit, librorum instituam; unde lectores simul de nova illa rerum accessione, simul de clarissimi viri liberalitate existimare poterunt.

Initium faciamus ab editis. Inter hos exoptatissima mihi venit editio perrara Anthologiae Planudeae, quae prodiit Venetiis an. 1550. ap. PETRUM et JO. MARIAM NICOLINOS SABIENSES. De hac editione, cujus uberiorem notitiam nemo, quod sciam, eruditorum dedit, quid statuendum sit, quasque dotes habeat, eo ipso tempore, quo Prolegomena nostra prodibant, primus docuit vir doctissimus CHARDON DE LA ROCHETTE (*), qui cum vasta rariorum librorum et universae literarum Historiae exquisita cognitione eximiam Graecae cru-

(*) Magasin Encycloped. 1798. T. IV. nr. 6. p. 215. sqq.

eruditionis conjungit scientiam. Sed doctissimi hujus viri de Sabiensium editione et de quibusdam aliis ad Anthologiam pertinentibus rebus sententiam, omne illud, quod superest, iter emensi, Addendis insertam cum eruditis lectoribus communicabimus. Ceterum cl. BOSCHIUS rarissimae huic Planudeae editioni addiderat librum, nec ipsum frequenter obvium, Epigrammata ex Planudea collectione HENRICI STEPHANI studio selecta, quibus me aegre caruisse intellexerat ex Prolegg. p. CXXIX. ejusque libri me dono mactavit. — Manuscriptorum ut major copia, ita insignior praestantia atque utilitas. In duobus quidem WECHELIANAE exemplaribus, quorum alteri multae versiones metricae, alteri doctorum virorum lectiones et emendationes ex libris editis adscriptae erant, vix quidquam reperi, quod ad rem meam faceret, quodve non antea cognitum habuerim. Hos igitur libros longe multumque utilitate superabant bina apographa Anthologiae ineditae, quorum alterum GUYETI, alterum RUHNKENII (*) nomine insignivimus. Utrumque profluxit ex communi fonte celeberrimi, multorumque manibus studiose tractati, GUYETANI codicis, de quo diximus in Prolegg. p. CXLII. sq. In utriusque margine multa leguntur notata, conjecturae imprimis illae, quas ALBERTUS, D'ORVILLIUS, BRUNCKIUS, modo sub GUYETI, mo-

(*) RUHNKENIANUM appellat JACOBSIUS, non quod RUHNKENII manu scriptum sit, sed quod vir ille doctissimus simulque liberalissimus hoc in itinere Gallico sibi comparatum apographum suo amico, elegantissimo Piersono, dono dederit; ut patet ex notis ad Moerin pag. 235. unde postea in BOSCHII Bibliothecam venit.

modo sub SALMASII nomine laudant. At illas, maximam quidem partem, ad SALMASIUM referendas esse, jam olim multis argumentis commovebar ut crederem, et nunc etiam magis persuadet nomen SALMASII, in RUHNKENIANO Apographo multis animadversionibus additum, quae in altero fine auctoris nomine prostant. Nec tamen negaverim, SALMASIANIS illis notulis quasdam etiam admistas esse GUYETI, cujus nomen uni certe conjecturae in Ep. Meleagri XVI. fortasse etiam aliis appictum est. Ceterum RUHNKENIANUS liber, quamquam in multis cum altero conspirat, nonnullis tamen gaudet dotibus propriis ipsi et peculiaribus, aliunde quam ex communi SALMASII et GUYETI fonte derivatis. Habet enim notatas recentiorum quorundam criticorum, KUSTERI, BERKELII, RIGALTII, aliorum, emendationes; Latinas Graecorum Epigrammatum versiones ad verbum factas, easque totas ad SALMASII conjecturas attemperatas, multas etiam Gallico sermone compositas. Latinae quidem illae horrido orationis genere, ut plurimae ad verbum factae Graecorum poëtarum versiones, conscriptae sunt, quaedam prorsus ineptae, in quibus auctorem Graecae linguae imperitia in joculares errores induxit. Inde a p. 365—400. sequuntur Epigrammata, quae SALMASIUS Planudeae adscripserat, cum notis Latinis et Gallicis, sed Gallicis pluribus. Sepulcralia carmina, quae leguntur inde a p. 400. omnia descripta sunt ex schedis SALMASII, ut intelligitur ex verbis passim occurrentibus: *Dans le Manuscrit de Mr* SAUMAISE *on trouve* etc. *A la marge de la main de* SAUMAISE etc. et similibus. Multa hic carmina bis terve leguntur sine va-

varietate et cum iisdem animadverſionibus. Ceterum in utroque hoc apographo textus membranarum multis in locis interpolatus est, SALMASII emendationibus admisſis, ſed in RUHNKENIANO ſaepius quam in altero. Est haec communis fere omnium Anthologiae Apographorum conditio, quorum paucisſima genuinum Palatini Codicis repraeſentant textum.

Haec bina apographa mox ſequebatur tertium, idque illis etiam praestantius. Hic liber, quem LENNEPIANUM appello, quanti faciendus ſit intelligetur quodammodo ex indice in fronte libri, quem hic transſcribimus.

HOC VOLUMINE CONTINENTUR:

I. Epigrammata ex Anthologia inedita VOSSII, quae in Cod. SCALIGERI non reperiuntur.

II. Scholia graeca inedita ad Simmiae ovum et aram ex Cod. VOSSIANO.

III. Anthologia inedita, in qua Στράτωνος παιδικὴ Μοῦσα, Ἐπιγράμματα διαφόρων μέτρων, Ἐρωτικά, ἀναθηματικά, ἐπιτύμβια, Παύλου Σιλεντιαρίου ἔκφρασις τῆς μεγάλης ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Σοφίας, et nonnulla alia.

IV. BOIVINI (legendum omnino CL. SALMASII,) Notae ineditae ad Anthologiae Graecae editionem Aldinam.

V. Epigrammata ex Anthologia edita, a Planude mutilata, ſed ex vetustisſimis Codd. MSS, in integrum reſtituta.

VI. LUD. CASP. VALCKENAERII Lectiones publicae in Lysidis Pythagorei Epistolam ad Hipparchum.

Huic indici adscripta nota manu PETRI FONTEINII, ex cujus bibliotheca hic liber transiit *ad* BOSCHIUM.

Cuncta haec, exceptis nonnullis notulis marginalibus, scripta sunt manu V. C. JOANNIS DANIELIS A LENNEP, *Graecae linguae, dum fuit, Professoris; teste Catalogo Codd. MSS. Bibliothecae* SCHRADERIANAE *n*^r. 15. 17. 18. *ex cujus auctione ad me pervenerunt.*

In his nihil animum meum advertit magis, quam notae illae ineditae, quas indicis auctor primum BOIVINO, deinde mutata sententia SALMASIO tribuit. Quod quam recte fecerit, primo loco quaerendum est. Et primum hujus sententiae gravem habemus auctorem DAVIDEM RUHNKENIUM, qui illas notas ad SALMASIUM referendas esse minime dubitabat, in literis ad Cl. BOSCHIUM, in quibus se hoc Apogr. apud LENNEPIUM vidisse narrat (*), nec nos dubitare patitur cum scribendi genus, cui SALMASIANI ingenii notae impressae sunt ita perspicuae, ut, si vel nulla alia argumenta accederent, his solis res confecta videri posset; tum vero alia vestigia, ita manifesta, ut nihil praeter ea ad RUHNKENII sententiam stabiliendam requiri videatur. Utriusque generis plurima egregie animadvertit Cl. BOSCHIUS, ex

(*) Ex hoc apogr. transscriptae videntur SALMASII notae in *Callimachi* Epigrammata, quas RUHNKENIUS cum ERNESTO communicaverat, cum LENNEPIANIS illis ad verbum conspirantes.

ex cujus literis ad me datis ea hic adfcribam, quae ad rem faciant.
„ Cur ego illas annotationes potisfimum SALMASII esfe arbitror,
„ primum illud est, quod ubique, quae ipfius erat, ut omnes,
„ qui cum eo vixerunt, testantur eruditi, non toleranda in lite-
„ ris humanioribus docendis arrogantia, folemni quadam fua di-
„ cendi formula utatur: *haec alias docebimus; haec nos alibi plu-*
„ *ribus ostendemus; fed haec alias pluribus declarabimus, explica-*
„ *bimus, expendemus, vel plana faciemus;* quae verba in quavis
„ pagina occurrunt. His adde ea, modesti fane animi figna: *ita*
„ *omnino legendum; inepta lectio est, quam viri docti dum emendare*
„ *conantur, id recte facere non potuerunt; jam pridem*, aut etiam
„ *jam pueri ita legebamus*, (nam admodum puerum fe Antholo-
„ giam emendasfe fatetur ad *L. III. tit.* 23. ep. 20.) *postea in*
„ *membranis ita exstare comperimus;* quae omnia SALMASII, ut
„ nobis depingitur, ingenio dignisfima funt. Deinde quis non
„ ejusdem viri infolentiam agnoscat in eo quo Planudem tractat
„ modo, cum ait: Planudes ingeniofe fecit, et nos illi pro hac
„ emendatione decem plagas remittimus, quas aliis locis propter
„ *infignia decem peccata mereri debuisfet (ad L. I. tit.* 54. *ep.* 2.)
„ His vero non contentus vocat PLANUDEM, cui Anthologia Grae-
„ ca, fi tempora fpectes, quibus vixit, multum fane debet, quoties
„ in ipfius nomen incurrit, *audaculum, ineptum, infulfum, im-*
„ *peritisfimum monachum;* neque aliter invehitur in PALLADAM,
„ cujus tamen elegantisfima, ni fallor, fuperfunt epigrammata, ut
„ *L. I. tit.* 80. *ep.* 6. 7. et alibi. Undique mihi hujus viri arro-
„ gantia, cum fumma festinatione et audacia conjuncta, elusces-

 „ cere

„ cere videtur. —— Sed si alia habere velis, quae meam sen-
„ tentiam confirment, conferas velim quae disputat ad *L. I. tit.* 5.
„ *ep.* 17. *seu* 20. cum iis quae habent BERKELIUS et HOLSTE-
„ NIUS ad STEPHANUM V. Μακύνια, et quae leguntur ad *tit.* 78.
„ *ep.* 4. cum BRUNCKII *Lect. p.* 220. quaeque afferuntur ad
„ *L. II. tit.* 43. *ep.* 7. cum SALMASII notis ad *Hist. Aug. Script.*
„ *T. II p.* 361. Sic ab eodem SALMASIO has annotationes
„ profectas esse apparebit, si, quae proferuntur ad *L. II. tit.* 52.
„ *ep.* 11. compares cum iis, quae affert SALMASIUS ad AEL.
„ LAMPRID. in vita ANTON. HELIOGABALI, *c.* 21. *T. II. p.* 840.
„ Consule et tuas animadversiones *Vol. I. p.* 142 et quae in iis dicta
„ sunt ad *L. III. tit. 6. ep.* 17. *tum p.* 408. ad ea verba: *Hinc con-*
„ *jectura enata est nescio cui, qui codicem tractavit et in margine*
„ *notavit* etc. hunc hominem, qui Tibi erat incognitus, SALMA-
„ SIUM esse agnosces, si ea, quae ad *L. III. tit.* 23. *ep.* 26. *seu* 27.
„ scripta sunt, attento animo considerare velis. Quae BRUNCKIUS
„ de Macedonia, Pauli aut Macedonii filia, commemorat *Lect.*
„ *p.* 250. plane conveniunt cum iis, quae in his annotationibus
„ reperiuntur, ad *L. III. tit.* 23. *ep.* 9. Videtur sane vir ille
„ doctus in Wechelianae editionis exemplo, quod e bibliotheca
„ CLAUDII GROS DE BOZE, ut ipse ait praefationis *P. XXVII.*
„ utendum acceperit, mutilam quandam harum annotationum par-
„ tem habuisse, unde saepius, auctore non nominato, hic apud
„ illum novae enatae sunt lectiones. Denique ad Dosiadae aram,
„ quam primus in lucem dedit SALMASIUS, provocat. *L. VI.*
„ *tit.* 15. ep. 26." Hactenus Vir doctissimus; cujus argumentis,

etiamsi

etiamsi per se satis valeant ad rem, quam voluit, in clarissima luce collocandam, nonnulla tamen adjiciamus, quae ipsi, notas illas diligenter excutientes, ad eandem sententiam confirmandam idonea reperimus. Libro primo ANTH. PLAN. *T.* 38. *ep.* 4. quod est Leonidae Tarentini XXIX. CASAUBONUS post quartum versum aliquid deesse putans, integrum distichon de suo interposuerat. Hunc designat auctor ineditarum notarum, dum scribit: *Viri docti aliquid deesse putant, et distichon de suo reponunt; Epigramma integrum esse alias docebimus.* Fidem datam exsolvit SALMASIUS ad *Scr. Hist. Aug. T. I. p.* 311. (conf. Animadv. *T. I. P. II. p.* 89.) Quam autem in eodem Commentario *T. II. p.* 741. expromsit emendationem lemmatis ad Ep. Agathiae *L. I. T.* 2. *ep.* 61. ea reperitur etiam in notis ineditis. Unum addam, prioribus illis gravius. In Ep. Meleagri *L. III.* 6. 17. (*Anal. CXXVII.*) μελητείοις; perperam emendavit in notis ineditis; eandem lectionem profert in Exercitatt. ad Solin. p. 607. B. ubi olim eum hunc locum cum alio simili confudisse arbitrabar (Animadverf. *T. I. P. I. p.* 142.) at ipsius notis Msctis inspectis, suscipionem meam minus veram esse intellexi.

Quod BRUNCKIUM excerpta ex his notis habuisse suspicatur Cl. BOSCHIUS, id et eo loco evincitur, quem ipse laudavit, et aliis quibusdam, ubi SALMASII verba profert ita concepta, ut in notis habentur ineditis. v. c. ad *Antip. Thess.* Ep. XLVI. (Animadv. *T. II. P. I. p.* 327.) ad *Lollii Bassi* Ep. VIII. coll. Lectt. Br. p. 167. ad *Antipatr. Sid.* Ep. LXXIII.) (Animadv. *T. II. P. I. p.* 68.) — Sunt autem hae SALMASII annotationes modo copiosiores, modo contractiores; breviorum ta-

 men

men longe major numerus. Nihil ita expolitum et instructum, ut id SALMASIUS hoc habitu in lucem videatur emissurus fuisse. Longe plurimae versantur in membranarum Palat. Cod. varietate indicanda et dijudicanda, id quod paucis plerumque verbis conficitur; in aliis conjectura expromitur; aliae denique interpretationem continent; in posteriori hoc genere saepe numero illam animi fluctuationem deprehendimus, cui vehementer obnoxium fuisse virum doctissimum, omnia ejus opera, quae quidem critici argumenti sunt, abunde docent. In iis autem notis, in quibus elegans et vera membranarum lectio exhibetur, se jam dudum ita emendasse saepius addit, ut nunc in membranis evenerit. Haec omnia ejusmodi sunt, primum ut SALMASII has notas esse evincant, deinde, ut eas juvenili potius calore et impetu effusas, quam maturo judicio elimatas et expolitas esse doceant.

Trium horum codicum usus, quos in novo hoc commentarii nostri volumine passim laudatos reperies*, unde et ad priorum voluminum notas haud contemnenda fiet in Addendis accessio, plurimum mihi profuit ad textus BRUNCKIANI rationem et veluti historiam accuratius et cognoscendam et dijudicandam. Plurimarum enim lectionum, quas BRUNCKIUS in textu exhibuit, fontes atque originem non aliunde cognovi quam ex his apographis, quorum similia habebat vir doctissimus, SALMASII conjecturis interpolata. Nec tamen his finibus omnis illorum librorum circumscribebatur utilitas. Offerebant illi praeterea nonnullas ab aliis editoribus nondum usurpatas animadversiones,

qui-

quibus edendis me apud eruditos lectores gratiam initurum esse spero.

Ad hos autem codices accedebat etiam Apographum CORNELII DE PAUW, cujus mentionem fecit Cl. BOSCHIUS, ad Praefat. Vol. II. ANTHOL. PLAN. p. IX. Hic liber, ex GUYETI codice descriptus, praeter illas notas, quae in Archetypi margine leguntur, immensa fere instructus est PAVONIS notarum farragine, quibus, ut BOSCHII verbis utar, *hunc librum adeo referfit et oppleverit, ut in longis et sat largis foliis vix locus appareat, quo manus imponas.* Ex hoc igitur Apographo illae petitae sunt cum conjecturae tum explicationes, quas in notis nostris passim sub PAUWII nomine deprehendes commemoratas. Ex plurimis, mira et molesta loquacitate ab auctore expositis, eas excerpsi, quae bonae frugis esse viderentur, multo plures omittens, in quibus aut dura erat et contorta emendatio, aut futilis et inepta interpretatio. Habebat enim hoc vir ille, alioqui nec sagacitate destitutus, nec graeci sermonis imperitus, ut miro quodam ingenii errore difficilia sectaretur prae facilibus, ut obscura perspicuis, contorta et longe petita planis et liquidis anteponeret; in hac quidem parte REISKII non dissimilis, cui tamen et universae eruditionis copia, et Graeci quoque sermonis per omnes partes fusa scientia, ut mihi quidem videtur, multum cedebat.

Praeter has copias, quas debeo humanitati cl. BOSCHII, cui pro summa hac erga me benevolentia publicas gratias ago, obvenit mihi Apographum Epigrammatum Graecorum ex Cod. Biblio-

bliothecae Dresdensis descriptorum, quod inter κειμήλια Biblioth. Gottingensis asservatur. Continet illud Epigrammata cxxx, ex Musa puerili *Stratonis* omnia, quorum partem KLOTZIUS ex schedis Vinariensibus edidit, quas ex eodem Vossiani libri, unde Dresdense Apogr. derivatum est, fonte fluxisse constat. Gottingensem illum librum pro singulari sua erga me amicitia mecum communicavit Vir illustris HEYNIUS, de cujus in me meritis cum loquor, minus mihi verendum est, ne ipsi parum dixisse videar, quam ne nimis. Magis enim mihi considerandum est, quid aures praestantissimi viri pati possint, quam quid ejus virtutibus debeatur.

Antequam praefandi finem facio, non possum quin gratias agam *Godofredo Henrico Schäfero* AA. LL. M. viro Graece doctissimo, qui et speciminibus typographicis accurate corrigendis, et notis quibusdam, quae diligentiam meam effugerant, humanissime communicandis, institutum meum egregie adjuvit. Hujus viri accuratam eruditionem, civibus suis probe cognitam, in posterum etiam exteri admirabuntur, cum HERODOTUS curis ejus emendatus et expolitus in lucem prodierit. Ad hunc aliosque quos parat labores ut ei et otium et bona valetudo suppetat, cum ipsius doctissimi viri, tum bonarum literarum causa vehementer opto.

Scribebam Gothae, mense Majo

1800.

Cl.

CL. SALMASII

NOTAE IN PRIMUM LIBRUM

ANTHOLOGIAE,

Eo ordine, quo in nostro Codice inveniuntur, et secundum Paginas Aldinae editionis, 1521, quae ad unum quodque Epigramma in margine indicantur.

L. 1. t. 37. ep. 12. ἤδη καὶ ῥόδον ἐστὶ καὶ ἀκ —— *Pag. 31.*

—— Καὶ ἀρτιπαγὴς ἀλίτυρος. inepta lectio: legendum Καὶ ἀρτιπαγὴς ἀλὶ τυρὸς, quod alibi exponemus.

Ep. 13. βρέγμα πάλαι λαχναῖον. —— Κρινανόρου εἰς κρανίον ἀνθρώπου κείμενον (a) ἀτημέλητον. vulgo attribuitur Antiphilo.

Κεῖσο πέλας κατὰ πρέμνοιο παρὰ τρίβον &c. corruptissimus est & depravatissimus hic versus, cui ab omni parte mederi non possumus: monemus tantum legendum esse παρ' ἀτραπὸν, non παρὰ τρίβον. Vox illa κατὰ πρέμνοιο, vel, ut habent membr. καταπρέμνοιο, quomodo sit emendanda, ignoramus.

Ep. 14. Τέρπης εὐφόρμιγγα. lemma in membr. Τρύφωνος εἰς τὴν κιθαρῳδὸν τελευτήσασαν ὑπὸ πληγῆς σύκου. De Terpa igitur femina citharistria, non de Terpe citharoedo hoc Epigramma accipiendum. legitur in iisdem Τέρπην εὐφόρμιγγα κρέκων, σκιάδεσσιν ἀείδων. lego: Τέρπη εὐφόρμιγγα κρέκων σκιάδεσσιν ἀοιδάν. κρέκων pro κρέκουσα: quod cum non advertisset Planudes, nomen mulieris in virile mutavit; at nos scimus id Veteribus Graecis, praesertim poëtis, usitatissimum, ut de mulieribus loquentes addant aliquando genus masculorum. Pro (b) σκιάδησι, quod legitur vulgo, legimus σκιάδεσσι:

σκιὰς,

(a) *Lege* ἀτύμβευτον seu potius ἀτημελημένον. (b) σκιάδησιν vulgo.

A

σκιὰς, σκιάδος enim dicitur, at hic in numero multitudinis usurpavit σκιάδες. Σκιὰς Steph. est χώρα Ἀρκαδίας, ut Λευκὰς apud Magnum Grammaticum Σκιὰς τὸ ᾠδεῖον ἐκαλεῖτο τῶν Λακεδαιμονίων κατὰ τὴν ἀρχαίαν φωνήν. οἶκος γὰρ ἐςὶ ςρογγύλος, quae expositio magis ad hunc locum convenit. Tamen ut Epigramma conceptum est in membr. potius Σκιάδες hic est χώρα aut πόλις Ἀρκαδίας: ita enim habent membr.

Τέρπην εὐφόρμιγγα κρέκων σκιάδεσσιν ἀείδων
Κάτθανε νοςήσαντ᾽ ἐν Λακεδαιμονίοις.

Quae videntur sumere Terpen, cum antea in Sciade ageret, et Spartam rediisset, quae fortasse illi erat solum natale, ibi periisse: nam ἐν Λακεδαιμονίοις accipimus ἐν Σπάρτῃ, quia praecipua urbs Λακεδαιμονίων est Σπάρτη. Sequitur in iisdem membr. οὐχ ἄορι πληγεὶς οὐδ᾽ ἐν βέλει —.

L. 1. T. 37. Ep. 16. Ἠγνοίησεν ὁ δείλαιος. lege ὁ δειλός.

——— ἐσεμάξατε φοίνια κέντρα. Membr. ἀνσιμάξατε. lego ἐνεμάξατε.

Ep. 17. ——— ὁ τριδύςηνος ἀγάναξ: membr. ὁ τρισδύςηνος ἀνάξ.

——— κάβιστον βίοτον. membr. κοὺ βίοτον βίοτον.

Ep. 21. Γῆ μευ καὶ μήτηρ. lemma in membr. Κριναγόρου εἰς Ἴναχον Κριναγόρου θεράποντα.

Ep. 22. Τίς φλὸξ ἀενάου ἔσβεσεν ἠελίου. legendum ἀενάους. P. 32.

Δάκρυσιν ἀγρικόλα τετρίμμεθα. in membr. Δάκρυσιν Ἀγρικάλας τετρύμμεθα. sine dubio legendum Δάκρυσ᾽ ἐπ᾽ Ἀγρικόλᾳ τετρύμμεθα. Alioquin non video, quomodo hic locus debeat accipi.

T. 38. ep. 4. Ὦ τὰν δε σείχοντες ἀταρπιτὸν lemma in membr Λεωνίδου Ταραντίνου ἐπ᾽ ἀγάλμασιν Ἑρμοῦ καὶ Ἡρακλέους ἐν παρόδῳ παραίνεσις Ἑλληνική, ὥςε ἀπαρχὰς φέρειν ἑκάςῳ, ἀπὸ δὲ τῶν ἀχράδων καὶ τῶν βοτρύων.

Ἀμφω μὲν θνατοῖς εὐάκοοι, ἀλλὰ ποθ᾽ αὐτοὺς
Αἰτῶμαι παραθὴς ἀχράδας, ἐγκέκαφεν.

Ita hi duo versus in membr. leguntur. Viri docti aliquid deesse putant et distichum de suo reponunt. Epigramma integrum esse alias docebimus. (a).

— οἱ

(a) *Vid. Salmas. not. ad Inscr.* HEROD. *Att. p.* 13.

——— εἴ τε πέλονται

ὥριμοι, οἴτε χύδαν. p. αἴτε πέλονται —— αἴτ' ἐχύδαν (d).

Καὶ λύει τὰν ἶριν ἀμφοτέρων. lego καὶ λύει τὴν ἶριν ἀμφοτέρων.

T. 38. Ep. 5. Αὐτὸς μοι δόμος οὗτος. lemma in membr. Ἀντιπάτρου εἰς Πίηρπον ἢ καὶ Πᾶνα ἑςῶτας ἐπ' αἰγιαλῷ, μᾶλλον δὲ Ἀφροδίτης ἄγαλμα.

Ep. 6. Λαμπρὸν (ἀρὰν M. S.) ὁρᾶν πέλαγος. ὁρῆν membr.

T. 39. ep. 1. Εἰς ἰατρούς. Νικομήδους, οἱ δὲ Βάσσου legendum Νικοδήμου, οἱ δὲ Βάσσου. ita enim in membranis. P. 34.

T. 39. ep. 9. Οὐκ ἀλόγως ἐν διζύφοις. — quid esset διζύφην multum diuque quaesivimus, nec tamen quidquam profecimus: lego in fine epigr. καὶ γέγονα ταχέως, de se enim loquitur, ita quoque legitur in membranis.

——— T. 40. ep. 1. δύσμορος. ἢ ῥα P. 35.

Ἀμφω. membr. δύσμορε ἢ ῥα ἄμφω καὶ θήρης ἤμβροτε καὶ βιότου. Sed nihil mutandum.

T. 40. ep. 2. Μάρψας δ' ἀξὺς ἔρυψεν. ὠκὺς ἔρυψεν. membr.

T. 40. ep. 4. Ἰσιδώρου Αἰγεάτου. lege Αἰγεάτου. Αἴγεαι, Αἰγεάτης et alibi ita dicitur. Pro Γύννιχος, quod in vulgatis, lege Τύννιχος. ἐνέδησε λαγωόν. membr. συνέδησε.

Ἦκε πάλιν, ζωῆς λύτρα λαγωὸν ἔχων.

Ἀλλ' ὅδ' ἐφ' ὑπνώοντα. ἀλλ' ὄγ, ἐφ' ita membr.

T. 40. ep. 7. (e) Αὐτὸν δ' αὐγάσσεις με τὸν οὐ κρέας, p. αὐτὸν αὐδάσσεις με τὸν οὐ κρέας et mox εἰς ἀπάταν.

Χαλκίδας ἦν δὲ Φέρης Φιλ' ἀκανθίδας. Φιλακανθίδας ex membranis. P. 36.

T. 41. Ep. 1. βουκόλος ἔπλεο, Φοῖβε. Ἀντιπάτρου Θεσσαλονικέως. Ποσειδάων δὲ, καβάλλης, ad oram ἱπποφορβὸς membr.

ἄτερ δόλου αὐτὸς ἁλίσκει, p. αὐτὸς ἐναργής. ——

T. 37. ep. 23. Ἐν Μέμφει λόγος ἐςὶ lemma in membr. Κριναγόρου εἰς Εὔδοξον τὸν Κνίδιον συγγραφέα περὶ τῆς ἰδίας ζωῆς μαντευσάμενον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ΞΓ ἐπ' ἔτη ἔζησεν. Hic autem Epigramma adscribam iisdem verbis, quibus erat conceptum, et ea serie, qua digestum in membranis, ut appareat, quantum subticuerit Planudes in eo refingendo vel potius defingendo. P. 32.

Ἐν

(d) Cod. Vat. χύδαν. (e) Legitur αὐτὸν.

Ἐν Μέμφει λόγος ἐςὶ μαθεῖν ἰδίην ποτὲ μοίρην
  Εὔδοξον παρὰ τοῦ καλλικέρω ταύρου.
Κ'οὐδὲν ἔλεξε. πόθεν; βοῒ γὰρ λόγον, οὐ πόρε φύτλη,
  Οὐδὲ λάλον μόσχῳ Ἄπιδι ςόμα.
Ἀλλὰ παρ' αὐτὸν λέχριος ςὰς ἐλιχμήσατο ςῶλον,
  Προφανῶς τοῦτο διδάσκων, ἀποδύσῃ βιότην
Ὅσσον οὔπω. δὶ ὃ καὶ οἱ τάχεως ἦλθε μόρος δεκάκις,
  Πέντε καὶ τρεῖς εἰσίδοντα παῖδας.

lege εἰσιδόντα. Παῖδας sic vocat ἐνιαυτοὺς, ut alibi docebimus. sunt autem varii versus in hoc genere. Trochaicus ultimus, penultimus choriambicus, quintus etiam choriambicus, in quo legendum ἐλίχμησε ςόλον. Sed haec alias pluribus explicabimus.

T. 41. ep. 2. Εἰς εὔμορφον κολυμβῶσαν ἐν τῷ Νείλῳ. membr. εἰς τὸν Νεῖλον. P. 36.

Ζαλώσας ὠδῖνα θαλάσσιον. θαλάσσας membranae habent. Εἰς τὸν Νεῖλον pro ἐν τῷ Νείλῳ. Sic infra.

T 41. ep. 3. (f) Τίνας ἂν εἴποι λόγους Εἰδοθέα, ἰδοῦσα τὴν Ἑλένην εἰς τὴν Φάρον. ἐπεὶ Διὸς ἐσσὶ γενέθλης. Lege γενέθλη. Quoniam ad hunc locum pervenimus, lubet hujusmodi multas Prosopopoeias vel Ethopopoeias, quae nondum sunt editae, ex membranis hic transcribere.

T. 5. ep. 27. Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἀχιλλεὺς, τρωθέντος Ἀγαμέμνονος. P. 6.
Ἔγνως νῦν Ἀγάμεμνον. vulgatum hoc quidem est, sed quae in eo animadvertimus. ἔγνως ἐν ςαδίησιν lege ἐν ςαδίοισι. τεῇ πολυπήμονι λώβῃ. βλάβη perperam in Palatinis legitur. — σοὶ δὲ αὐτῷ μέγα πῆμ' ἥκει. membr. μέγα πῆμα φάνει. καὶ ἄσχετα πήματα πάσχεις. πένθεα in Palatinis.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἀχιλλεὺς, ὁρῶν τὰ ὅπλα κείμενα.
  Μῆτερ, τεύχεα ταῦτα καὶ ἀγλαὰ δῶρα κομίζεις
  Ἀγχεμάχῳ σεο παιδὶ τὰ μὴ πάρος ἔδρακεν ἀνήρ,
  Οἶδα νῦν ὅτι πολλάτ' ἐφ' Ἕκτορι χεῖρα κορύσσει.
  Ἡμετέρης καὶ Τρωσὶν ἀεικέα λοιγὸν ἐγείρει.
Ubi sine dubio aliquid deesse oportet.
Τί ἂν εἴποι Πάρις τρωθέντος Μενελάου.
  Ἔῤῥετε οἱ ξυμπάντες ἐλεγχέες αἰγιαλῆτες
  Ἄρτι θανὼν Μενέλαος ἐμὸν μέγα κῦδος ἀέξει.

Tí-

(f) In Aldina. Τί ἂν εἴποι Εἰδοθέα ἰδοῦσα τὴν Ἑλένην ἐν Φάρῳ.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἀλθαία παρακαλοῦσα τὸν Μελέαγρον.

Τέκνον ἐμὸν γενέης ἐπιλήθεαι, οὐδ' ἀλεγίζῃ
Πατρίδος ὀλλυμένης βριαρὴν δ' ἀποείπες ἀκώκην
Αἰσχύνων Καλυδῶνα καὶ Οἰνέα καὶ ναετῆρας.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἄλκηστις τοῦ Ἀδμήτου ζεύξαντος λέοντα καὶ κάπρον εἰς ὄχημα.

Ἠνορέης κ' αὐτὰ ἔργα τεὴν ἔστρεψαν ἀπήνην,
Καὶ Νύμφην βεδῶσιν ἀριστοπόνοις ὑμεναίοις.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ Πηλεὺς, ἀκούων ὅτι ἀπόμαχος ἐστὶν Ἀχιλλεύς.

Πηλιάδες σκοπιαὶ κουρότροφοι εἴπατε παιδὶ,
Ὃν Χείρων ἐδίδαξεν ἀριστεύειν ἐνὶ χάρμῃ,
Μῆνιν ἀποῤῥῖψαι καὶ λοίγιον ἔχθος Ἀχαιοῖς.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Αἴαντα Φιλωθῆναι.

Οὐ θέμις ἐν Φθιμένοισιν ἔχειν κότον ὃ ἄλγεα γαίης
Καλλείψας ἀγάπαζε τεὸν φίλον. οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἤλιτεν εἰς σε θέλων, βριαρὴ δέ σ' ἔπεφνεν Ἀθήνη.
Ζεὺς δὲ πατὴρ καὶ μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς
Αἴθε δὲ τείχεα ῥίψεν ἐς ἁλμυρὰ βένθεα πόντου
Δια Θέτις καὶ κεῖνος ἀπέσβεσε σεῖο μενοινῆς.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Νέστωρ, ἀκούσας Ὀδυσσέα ἐπανελθόντα.

Ἐσθλὸς ἀνὴρ φύγε πόντον ἀπηνέα, καὶ μετὰ μόχθον
Εἰ πάτρην ἀφίκανεν, (g) ἐμὸν δέ γε φέρτερος εἴη
Εὖ δεδαὼς πολιάς τε καὶ ἔθνεα, καὶ νόον ἀνδρῶν.

Εἰς αὐτὸν τὸν Ὀδυσσέα.

Πολλὰ καμὼν νόστησεν ἀνὴρ τλήθυμος Ὀδυσσεὺς,
Ἀλλ' ἔμπης κλέος ἔσχεν ἀνὰ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
Ἄνδρασιν ἐσσομένοισιν ἀεὶ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.

Τὶ

(g) Forte ἐμοῦ δέ γε Φέρτερος ἦεν ut apud HOM. Iliad. Z. vs. 158. et H. vs. 105. vs. Seq. HORAT. A. P. vs. 142.

Qui mores hominum multorum vidit, et urbes.

Τί εἴποι ὁ Πρίαμος τοῦ Ἑλένου διδόντος βουλὴν τοῖς Ἕλλησι, ἵνα ληφθῇ Τροῖα.

Τὰ δῶρα λαμπρὰ προσφέρεις τῇ πατρίδι.

Τί εἴποι Περσεὺς μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ κήτους, τῆς Ἀνδρομέδας, μὴ θελούσης αὐτὸν λαβεῖν.

Σεῖο νέον πέτρωσεν ἀμείλιχα δέσμια πέτρης,
Καὶ λίθον (*b*) ἐκτελέσσεις τεὸν δέμας ὄμμα Μεδούσης.

Τί εἴποι Ἱπποδάμεια μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Οἰνομάου, Πέλοπος μὴ θελήσαντος αὐτὴν λαβεῖν.

Ἀπεστράφης νῦν ὡς λαβὼν ἐξουσίαν
Ταύτῃ γὰρ οὐ πέφυκε συντρέχειν ἔρως,
Ἔρως γὰρ ἄλλην ἀνταμείβεται τρίβον.

T. 42. ep. 1. Εἰς Κόλακας Βισαντίνου. lege Βυσαντίνου, qui fuit R. S. *P.* 36.
Deus, de quo nos alibi plura dicemus.

T. 42. ep. 2. Καθαρὰν ψευδομένου Φιλίην. pro Καθαρῶν.

Πλείονα βλαπτόμεθα. eaedem membr. legunt πλείονας βλαπτόμεν.

T. 42. ep. 5. οὐχ οὕτω βλάπτει in vulgatis Palladae tribuitur: in membr. Ῥάρου ut Ῥάρος sit nomen auctoris, cujus alibi quoque mentio est.

T. 42. ep. 6. Seq. Πλαστὸν ἔχεις τὸν Ἔρωτα est ejusdem Palladae.

T. 43. ep. 1. θαρσαλέοι Κελτοὶ lemma in membr. ἄδηλον, ὅτι οἱ Κελτοὶ παρὰ τῷ ποταμῷ Ῥήνῳ δοκιμάζουσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα γεννώμενα ἂν γὰρ ἀποπτύσῃ ταῦτα τὸ ὕδωρ, ὡς νόθα ταῦτα καὶ οὐ γνήσια ἀποπέμπουσι.

Ὀλισθήσας διὰ κόλπων lege ὀλισθήσῃ. in membr. legitur λώπων, quae lectio *P.* 37.
non improba est, & potest exponi: supra tamen ascriptum, κόλπων.

Τὶ μήσεται ἄσπετον ὕδωρ. τὶ μήσατο Pal.

T. 43. ep. 2. Οὐδεὶς καὶ καθαρὸς. lemma in membr. εἰς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ ἄρχοντας, melius conceptum fuisset simpliciter εἰς ἄρχοντας.

T. 43. ep. 5. Ἦν ἄρα καὶ νίκη πολυώδυνος, Δίκη legitur in membr. sed utroque modo potest legi.

T. 44. ep. 1. Φημὶ πολυστιχίην. membr. Φαμὶ lemma Παρμενίωνος τοῦ Μακέδονος εἰς τάξιν τῶν ἐπιγραμμάτων.

Πολλ'

(*b*) ἐκτέλεσσειε ni fallor.

Πολλ' ἀνακυκλεῖται δολιχοῦ δρόμος. in membr. πολλ' ἀνακυκλεῦται δολιχὸς δρόμος.

T. 44. ep. 3. Οἴγνυμεν ἐξ ἑτέρης, πόμα πίδακος. ἄδηλον hoc epigram. in editis. Nos esse Leonidae Alexandrini, qui ἰσόψηφα scripsit. semper existimavimus, nec nos fefellit opinio, quam confirmarunt membranae. lemma in membr. ἐπὶ τῇ μεταβολῇ τῶν ποιήματων μουσόπολον γράμμα Λεωνίδου. lege μουσοπόλου.

T. 44. ep. 4. Εἴ με Πλάτων οὐ γράψε. lemma ἄδηλον, ὅτι ὁ Πλάτωνος λόγος; ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι νοθεύεται ὑπὸ Παναιτίου τοῦ Φιλοσόφου, ἦν δὲ Παναίτιος Ῥόδιος. Δύω ἐγένοντο Πλάτωνε. Πλάτωνος in membr. sed perperam.

T. 44. ep. 5. Ἔμπορος εἰς λιμένας. pro ἔμπροσθεν. ἔμπορος non dubito P. 38.
quin sit ex emporio Planudis, quod huic loco ineptum est.

T. 45. ep. 1. Τὴν δὲ ὕπνου πουλὺς ἔρεψε κόπος in membr. τὴν δ' ὕπνῳ — ita omnino legendum.

T. 46. ep. 4. In Epigr. Ptolemaei —— ἀλλὰ παρ' αὐτῷ Ζηνὶ διοτρεφέος in membr. Ζανὶ διοτρεφέος πίμπλαμαι ἀμβροσίης.

T. 46. ep. 9. Τὸν σοφὸν ἐν κιθάρῃ. ἄδηλον vulgo in membr. Ἀγαθίου Σχο- P. 40.
λαστικοῦ. Et sane ita ejus stylo conforme est hoc epigramma, ut nescio quo augurio ductus ita semper judicarim.

Ὁππότε πλήκτροισι δονήτω. δονήσας membr. P. 41.

T. 47. ep. 1. Μηδ' ὅδ' ἐπ' ἀγκύρῃ. membr. μηδ' ὅτ' ἐπ' ἀγκύρῃ.

T. 47. ep. 2. Κωμάζω, χρύσειον — οὐδ' ἄλλων λὰξ ἐβάρυνα χορούς.

Membr. λὰξ ἐβάρυνα ὅρα. ingeniose Planudes correxit χορούς.

Στέψας δ' ἀνθοβόλοις membr. στρέψας mendose.

T. 48. ep. 1. Μήτέ με χείματι πόντος ἄγοι θρασύς. membr. ἄγει θρασύς, ἀργὴν ἠσπασάμην τὴν πολυηνεμίην. eaedem membr. ἄργας ἠσπασάμην τὴν πάλι νηνεμίην, quae vera lectio, ut alibi ostendemus. legendum tantum σὺ δὲ γαλήνης

Ἄγρας ἠσπασάμην τὴν παλι νηνεμίην vel ἄγρης γαλήνης ἀγρῆς.

Αἱ μεσότητες ἄριστοι. lege ἄρισται ex iisdem membr. καὶ μάλα μέτρον ἐγώ τ' ἄρκιον ἠσπασάμην. in membr. καὶ πάλαι μέτρον ἐγώ. ὅπη δὲ γε πρήξιες ἀνδρῶν. membr. πράξιες.

T. 50. ep. 3. Μητρυιῆς δύσμηνις ἀεὶ χόλος. membr. δύσμηνος. P. 42.

T. 51. ep. 1. Μνήμη, καὶ λήθη, μέγα χαίρετον. lemma Μακεδονίου ὑπάτου ἐν ὀνείρῳ.

T. 53. ep. 1. Ἡ γραῦς Εὐβούλη. lemma Ἀντιφίλου βυζαντίου εἰς γραῦν Εὐβούλην διωνιζομένην ἐπὶ λίθῳ.

Χείρεσι πειράζουσα — πειρίζουσα. membranae.

T. 54. ep. 1. Καὶ κραναᾶς Βαβυλῶνος. lemma in membr. Ἀντιπάτρου εἰς τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν Ἀρτέμιδος, ὅτι πάντων τῶν θεαμάτων ὑπερεῖχεν. νῦν δὲ πάντων ἐστὶν ἐρημότερος καὶ κακοδαιμονέστερος τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι καὶ Ἰωάννου θεολόγου. P. 42.

Κάπων τ' αἰώρημα. membr. πόντου δ' αἰώρημα. Sed quis ille πόντος κρεμαστός? sanequam legendum κάπου vel κάπων.

T. 54. ep. 2. ὦ ῥώμας Γαῖε πάτρας ἔρυμα. membr. corruptissime habent ὦ ῥώμας γαῖαν πάτρας ἐρύμα, et ut appareat, vetustum fuisse mendum, neque hodiernum, qui lemma addidit neque privati domum agnoscit, neque Gaium ullum in ipso Epigr. Ita enim conceptum εἰς οἶκον τινὰ ἐν Ῥώμῃ ἔχοντα γραφὴν, ἐν ᾗ ἦσαν νίκαι ἐγγεγραμμέναι καὶ τέσσαρες δαίμονες, Ἀθηνᾶ, Ἀφροδίτη, Ἡρακλῆς, Ἄρης, καὶ διὰ τοῦ Ἡρακλέος τὸ τῆς ῥώμης αἰνίττεται ἀνίκητον. διὰ δε τῆς . . . . . reliqua assequi non potui, utpote exesa vetustate, & minutissimo charactere exarata.

Sed quantum ex ipsis colligere possumus, non cepit mentem Epigr. ille Criticus: precatur enim Gajo Antipater. haec erat precaturus, ut ab Hercule fortunam, a Venere felices nuptias, a Minerva prudentiam, a Marte fortitudinem. Legendum igitur Γαῖε πάτρας ἔρυμα. sic ex γαῖαν γαῖε correxit primum Planudes, ingeniose fecit, & nos illi pro hac emendatione decem plagas remittimus, quas aliis locis propter insignia decem peccata mereri debuisset.

T. 54. ep. 3. Στῶμεν ἀλιῤῥάντοιο. lemma εἰς τὸν τῆς Ἀφροδίτης ναὸν τὸν ἐν Κνίδῳ.

T. 55. ep. 1. Θυμὸν Ἀναξιμένους. in membr. legitur Ἀνιξαμένους & in ipso lemmate Ἀναξαμένους. P. 43.

Ἐφ' ἡμετέρης νηξάμενον (i) σελίδος. Perperam membranae νηξαμένης σανίδος.

Ep. 2. Ἡ παρὸς ἀντιπάλων γε ἐπίχοανος. Inepta lectio est, quam Viri docti dum emendare conantur, id recte facere non potuissent, omnino legendum ἀντιπάλων ἐπιήρανος ἀσπὶς ἀκόντων.

Ep. 5. Νηὸς ἁλιςρέπτου πλαγκτὸν κύτος. lemma εἴς τινα (k) νοηία, θεασάμενον θραύσμα νηὸς ἐν θαλάσσῃ καὶ βουληθέντα ἐξελκύσαι, ὑποσπασθέντα εἰς τὸν βυθὸν καὶ (l) ἀπαλεθέντα.

Ep. 6. ἤγαγε δ' εἰς λιμένας με. in membr. ἤγαγεν εἰς λιμένας δὲ, καὶ —

Ep.

(i) Leg. σανίδος. (k) Leg. ποιμένα. (l) Leg. ἀποθανόντα.

Ep. 7. Αἰεὶ θηλυτέρησιν ὕδωρ κακὸν &c.

Ἡρὼ δειλαίη. in membr. Ἡροῖ δειλαίη, et ita omnino legendum.

Ep. 9 Ἰκαρίην τὸ πάρος πλώων ἅλα. Φιλίππου Θεσσαλονικέως dudum πάρος a Planude additum fuisse suspicamur ad explendum versum, cum ad id vox una desit in membr. in quibus ita legitur:

Ἰκαρίην πλώων ἅλα νηὸς ὀλισθών.

Sane τὸ πάρος huic loco nullo modo convenit.

Ep. 10. Καὶ πότε δινήεις ἄφοβος πόρος. lemma in membr. εἰς τὴν ἐν βοσπόρῳ θάλασσαν, ὅτι ἐν αὐταῖς ταῖς καλουμέναις Ἀλκυονίδεσσιν ἡμέραις ἀριςομένην καταπόντωσεν ex hoc lemmate cognoscimus illa esse mendosa, δινήεις ἄφοβος πόρος. Non aliter tamen habent membr. Supra tamen adscriptum erat antiqua manu δινηθεῖσα βόσπορος. P. 44.

Εἰ καὶ ἐν ἀλκυόνων ἤμασι. P. ἐν καὶ ἀλκυόνων & ita omnino legendum.

Ep. 11. In seq. Basfi Epigr. ὅτε ψεύςης. membr. ψεύςας — ἀνίκητος δὲ Καφηρεὺς, ἀνίκατας.

Ep. 12. Καὶ σκώμματα πολλὰ, τυπείσης. σκώμματα πυκνὰ in membr.

Ep. Seq. 13. non est Φιλίππου, sed Ἀντιπάτρου Θεσσαλονικέως. Νήχεθ' ὁ μέν p. νῆχε δ' ὁ μέν. τὸν δ' εἷλε κύων ἁλὸς Παναλάςωρ Χήρων, οὐδ' ὑγρῷ παύεται ἐν πελάγει. locus manifeste mendosus, forte legendum.

—— ἐςὶν ἀλάςωρ

Χείρων (m) οὐδ' ὑγρῷ παύεται ἐν πελάγει.

Quamvis non admodum placeat, ut libere fatear. legendum, ut opinor, κηρῶν

T 56. Ep. 1. Γειαρότης Ἄρχιππος. ἔβρεν εἰς ἀΐδην. legendum ἔβρεεν.

Εἶπε τάδ' υἱέσιν (n) ὦ φίλα τέκνα. mendose. lege ex membr. ἰὼ φίλα. καὶ βαρὺν ἀτηρῆ: P. ἀτειρῆς.

Ep. Seq 2. Τόλμα, νεῶν ἀρχηγέ. εἰς τόλμαν τὴν ἀρχήγου τῶν νεῶν, καὶ ὅτι τόλμας ἕνεκα καὶ κέρδους θαλάσσης ἐγχειροῦσιν ἄνθρωποι.

Οἷον ἐνῆκας (o). Οἷον ἐνεῖκας. membr. Palat.

Ep. 3 Γλαῦκος ὁ Νεσταίοιο. inepte. lege Νησαίοιο, quare vocet νησαῖον πορθμὸν non in obscuro est. Insula enim Thasus. Et, ut pridem legebamus, postea ita etiam in membranis exstare comperimus.

Ep.

(m) Lege Χείρων. (n) Τιέεσσιν. (o) Οἷον ἐνῆκας.

Ep. 3. ἤδ' ἔτ' ἔκνωσσε. Sic hoc loco legendum οὐδ' ἔτ' ἔκνωσσε.

Πλαζομένη ςρωφῶν πηδάλιον παλάμη: quod manifestissimus portus ——

Τοὶ δὲ, κέλυφος ἔκλυσσαν ἐπ' ἀνέμι: legebam aliquando ἔλυσαν, dissolverunt ad —— nunc placet ἐκαῦσαν· membr. tamen constanter retinent ἔκλυσαν, sed omnino legendum est ἐκαῦσαν. Omnino tamen aliquid desiderari puto ante hunc versum. Τοὶ δὲ, κέλυφος — sed haec alias pluribus.

Ep. 4. Ὁ πλόος ὡραῖος. hoc Epigr. Leonidae primum collocatur τῶν P. 45.
προτρεπτικῶν in membr. quibus adscripsit hoc lemma Agathias, οὐδὲ οὗτος ξένος οἶδ', ὅτι τῶν ῥηθησομένων ἐπιγραμμάτων ὁ — τρόπος· τοῦτο καὶ τῶν παλαιῶν ἐπισημαινομένων πολλάκις. Προτρεπτικὰ δὲ τοῦ πρακτέου τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὄντα οὐ τέρψιν μόνην, ἀλλὰ καὶ ὄφελος οὐ μικρὸν ἔχει καίρου τε καὶ τόπου καὶ πρᾶξιν ὑφηγούμενα.

ὁ λιμενίτης. ὁ λιμενίτας.

Ep. Seq. 5. Antipatri, ἀγκύρας Φωλάδας. Φωλάδος p. ὕμμιν.

Ἐνόρμίταις. lege ἐνορμίτας. ἐνορμίτας Πρίηπος, ut in superiori epigr. λιμενίτας: adde quod ita etiam habent membranae

Ep. 7. Ἤδη πηλοδομεῦσι. Σατύρου θυίλλου. ita vulgatae Edit. membr. tantum θυΐλλου.

Λαῖφος ἔφεσθε κάλοις· vel ut membr. ὕφεσθε, quod melius esse censeo.

Ὁ λιμενορμίτης ναυτίλῳ γράφομαι. in membr. ὁ λιμενορμίτης ναυτίλοις γράφομαι. quae vera est lectio, non vulgo, ut nos alibi pluribus ostendemus.

Ep. Seq. 8. est Σατύρου. etiam in membr. Ἤδη μὲν ζεφύροιο πλοηγέκου.

Πνείει ἐπ' ἀνθοκόμους. leg. ex membr. πνεῖ ἐπ'.

Ep 9. Τοῦ δέ με κυματοπλῆγος. κυμοπλῆγος in membr.

Ep. 10. Εὔδια μὲν πόντος πορφύρεται. εὔδεα membr.

Ep. 11. Εἴαρος εὐλείμων. corruptissimus in vetustis membr. ἴλλος εὐλείμων. P. 46.

T. 57. Ep. 1. Ἐκλάσθην ἐπὶ γῆς. Ζηλωτοῦ, οἱ δὲ Βάσσου membr.

Ep. 3. Ἀρτιπαγῆ ῥοθίοισιν. Character Doricus hujus Ep. lege ῥοθίοισιν προκάλαισιν · ἀψαμέναν. & vs. 5. membr. scribunt

'Ολκάδα τὰν δειλαίαν δεὶ κλόνω, ἦγε τὰ πόντου.

forte legendum: ἀνκλόνου. ἦγε τὰ πόντου. ἀνκλόνος, ut ἄησυρος, vel ita composite ἀεικλόνου, quod magis placet.

Ep.

Ep. 4. Οὔπω ναῦς καὶ ἔλωλα. Κυλληνίου Πετιανοῦ. Κυλληνίου tantum dicitur in membr. & pentameter ſequitur.

Πόντος κἢν χέρσῳ εἰς ἐμὲ μηνάμενος·

ut contra ſequentis hujus Epigr. habet pentametrum ſequentis τοῦ ἀυτοῦ in membr. etiam τοῦ ἀυτοῦ. ſed nos proceſſum diſtinguimus, non Cyllenii Sed Antiphili Byzantii Epigr.

Ep. 10. Ὁλκὰς ἀμετρήτου πολέμου. πελάγους Palat. et ita omnino legendum. inſcriptus codex. Anthologiae Planudis ita legit. P. 47.

Ep. 11. In Epigr. Leonid. εἰς ἐμὲ κειραμένη. κειρομένη Pal. et mox διέσωσεν ἐπ' ᾐόνος.

Ep. 12 Ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ὤλετο μητερίαις. membr. ὤλετο δημετρίας, quidquid ſit neſcio.

Ep. Seq 13. non Antipatro tribuitur, ſed Leonidae Tarentino.

Ep. 14. Ὑλοτόμοι παύσασθε. lemma in membr. εἰς μονόξυλα ἐκ δέρματος κατεσκευασμένα ὑπὸ τινὸς Σαβίνου ϛρατηγοῦ. πηκτὸν ἀμαξίτην. lego ex membr. πυκτὸν ἀμαξείτην.

Ep. Seq. 15. est ejuſdem Antiphili: οὔτις ἐκείνης. ἐκεῖνα P. συνέπλω δ'ἄχρι καὶ εἰς αἴδην membr. δ'ἄχρις ἀΐδεω: legendum ἄχρις ἐς ἀΐδεω.

Ep. 16. Ἀργώην δ'οὐκ ἐπόθησε τρόπιν. κοὐκ ἐπόθησε τρόπιν in membr. melius.

Ep. 17. Ἡ ναῦς ἀπ' ἔργων. vulgo Ἄδηλον. in membr. Φιλίππου Θεσσαλονικέως εἰς ναῦν ἑταιρικὴν τὰς πόρνας μετάγουσαν σφαλερὴν ἐργασίαν. P. 48.

Εἰμὶ γὰρ πᾶσιν φίλη. membr. εἰμὶ τὰν πᾶσιν. vulgata proba eſt lectio.

Πάντα βαϛάζω ξένον. βαϛάζων membr.

T. 58. ep. 2. Μὰ τεῖνε, δέσποινα, βοήσω —— δαίμονας in membr. μὰ τί.υ δαίμονος. perperam.

Ep. 4. Ἡ Τερεβινθώδης, ὀλιγάμπελος. lemm in membr. Ἀντιφίλου Βυζαντίου εἰς νῆσον Τερέβινθον: et mox paullo inferius ad oram ἐν ᾗ τιμᾶται ὁ ἅγιος μάρτυρ Ἀλέξανδρος. Et mox etiam ἡ Τερέβινθος νησίδιον ἐϛὶ σύνεγγυς Πριγκήπου (p).

Lemma ſequentis Ep. 5. εἰς Ῥόδον τὴν νῆσον, ὅτε Νέρων ἐν αὐτῇ παρεγένετο διὰ τὸν κόλον. forte legendum χόλον.

Ἤδη σβεννυμέναν με νέα κατεφώτισεν ἀκτίς. Membr. γενεὰν κατεφώτισεν.

T. 59.

(p) *Alii* πρὶν κήπου.

T. 59. Ep. 1. Ὕδατος ἀκρήτου. ἀκρίτου perperam in Vet. libro.

Χθιζὸν ἐμοὶ κοτέων — membr. χθιζὸν ἐμοὶ λεχέων recte, ut ad ἄγχι referatur.

Ἀπεχθομένων Ἀφροδίτῃ. Ἀφροδίτην in membr. P. 49.

Ep. 4. Ἀργυρέη κρηνίς με lemma in m. P. Ἀντιγόνου Καρυστίου εἰς βάτραχον ἀποπνιγέντα ἐν οἴνῳ. legitur in iisdem

Ἀργυρέη κρήνη με, et mox pro ἔσχεν ad margin. repositum χεῦεν.

Κεῖμαι δ' ἐν νύμφαις, κείναις φίλος. Dupliciter hic versus legitur in membranis, hoc modo & ita etiam:

Κεῖμαι δὲ Νύμφαις φίλος κεῖνος, οὐδὲ Λυαίῳ.

Certe lego κεῖμαι δὲ Νύμφαις κεῖνος φίλος.

Ep 5. ἤ ῥά σε Κελτοί. membr. ἤ ῥά νύ σε Κελτοί.

Ep 7. Οἶνός τοι χαρίεντι. non Νικηράτου, sed Νικαινέτου hoc Ep. inscribitur in membr. in quibus duo primi versus ita leguntur, paulo aliter quam in vulgatis Editionibus:

Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ
Ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν·

Nos paullo melius.

Et mox: Τοῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ
Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὀδώδει πίθου.

T. 60. Ep. 2. Ὁ πρὶν ἐγὼ Ῥοδίοισιν. lemm. in membr. εἰς ἀετὸν ἐν Ῥόδῳ παραγενόμενον, ὅτε καὶ Νέρων ἤκμαζεν.

Ep. 3. Sequentis Auctor Crinagoras, non Philippus, ita enim legitur in membr. Κριναγόρου εἰς τὸν Καίσαρος ψιττακὸν δαίμονι χαῖρ' ἐνέπειν. ad oram Καίσαρι χαῖρ' ἐνέπειν.

Ep. 5. Εὐμόλπου λῦσεν ἄνακτι λύρης. membr. εὐμόλπῳ melius.

Ep. 6. Ἀντιφίλου εἰς ——— μελισσῶν. P. 50.

Γαυλοῦ δὲ σμικροῖο. membr. γλαυκοῦ. forte γαυκοῦ vel καυκοῦ. quid sit *caucum* alibi docebimus.

Δαψιλὲς ἐξ ὀλίγου in membr. δαψηλὲς. ad oram δαψαλὲς.

Ep. 9. Τίπτε πανημέριος. ex solo charactere facile agnoscas, non debere tribui Palladae hoc epigramma, sed meliori genio esse dignissimum. Lemma in membr.

Παμφίλου εἰς τὴν χελιδόνα, τὸ μυθολογούμενον περὶ τοῦ θέρους.

Cha-

Character etiam Doricus: lege itaque *παναμέριος*, *κούρα*, *μυρομένα*. *Παρθενίας τὰν τοὶ ἀκηύρα* - *βεησάμενος*.

Ep. 10. *ὄρνι*, *τί μοι Φίλον ὕπνον*. *εἰς ἀλέκτορα ὄρνιν τινὰ ἀφυπνίσαντα ἡδέως κοιμώμενον*. lege in fine *καὶ βωμὸν καὶ σκῆπτρα*. legitur in membr. *ὠστόκον κραίνειν ἐν μεγάροις ἀγέλην*. male.

Ep. 12. *Ἀτθὶ κόρα*, *μελίθρεπτε*. *Εὐήνου εἰς χελιδόνα τέττιγα κατεσθίουσαν*. membr.

Ἀμινὸν, *ἠερινά*. melius in membr. *τὸν θερινὸν θερινά*. et verum est, ita legendum esse.

T. 61. ep. 1. *Οὐτιδανή* (*q*) *μερόπων*. *Ἀγαθίου σχολαστικοῦ εἰς τὰ λυτὰ Ζήνωνος*, ita in vetustissimis membr. neque aliter legisse Planudem certum ex vetere libro Anthologiae ab ipso allato, quae non longe scripta est ab illius temporibus, vel etiam ipsius aetate, quod tamen non dubito; quin mendosum sit; forte legendum *εἰς ταβλατὰ* vel *εἰς τάβλαν*. p. 51.

Τοίη ποικιλότευκτος ἔλεν θέσις membr. *θέτις*.

Ὅς δε πέλει μετὰ Σεῦμμον. membr. *ὅςε*.

Ἐν ὀγδοάτῳ κλῖνε χώρῳ. in membr. *χώρην* & supra *χώρω*. & mox in iisdem sequitur *εἰς θέσιν ἐνδεκάτην*.

Τρυχθαδίας. *ἀδόκητα βαλὼν ψηφῖδας ἀριθμοῦ*. in membr. legitur *ψηφῖδα γὰρ ἰσθμοῦ*.

T. 63. ep. 2. *Τὸν ἀποιχόμενον βιότοιο*. membr. *ἀπερχόμενον*.

Ep. 3 *Πόσον χρόνον ἐνθάδε μίμνεις*. P. *μίμνων*.

T. 64. ep. 1 *Ὡς οὐδὲν γλύκιον γῆς πατρίδος*. lemma *εἰς σκευασίαν ποτοῦ ἐγχύτου* lege in v. 2. *εἰ γὰρ τῆς κίρκης ἔγχυτον οὐκ ἔφαγεν*. Perperam in Aldina editione legitur *εἶδος ἔγχυτον οὐκ ἔφαγεν*. etiam in membr. *οὐ γλύκιον ἧς πατρίδος*. Aldina edit *γ' ἧς*. p. 52.

T. 65. ep. 1. *Σιγῆτες ἄσυται*: lemma in membr. *Τυλλίου Φλάκκου εἰς πηγὴν ἐπώνυμον Ἡσυχίας*. itaque legend. — *ἡσυχίης ἡδὺ λίλογχα ποτόν*. perperam correxit *ἡσυχίοις*, a quo ——— alibi dicetur, perperam etiam divulsum est hoc Epigramma, quod non debuit fieri, nam manifesto in eundem fontem —— *ἡσυχίης* praeterea membr. habent.

Ep 8. (in nostra editione Ep. 7.) *Εἰς Σαλαμκίδα* perversum male est, nec enim talis aqua est Salmacidis fontis, qualis hujus fontis, qui in hoc Epigr. describitur. At melius lemma conceptum in membr.

ἀδέσ-

(*q*) *Lege Οὐτιδανόι*.

ἀδέσποτον εἰς ἑτέραν πηγὴν ἄῤῥεν ὕδωρ Φέρουσαν καὶ τοὺς μαλακοὺς ἀπελέγχουσαν. quod nullo modo potest convenire Salmacidi fonti.

Ep. 3. Ἡ καθαρὴ νύμφαις γὰρ, — εἰς πηγὴν ὀνομαζομένην καθαρήν.

Et ſequentis εἰς τὴν αὐτὴν πηγὴν Ἀντιφάνους μεγαλοπολίτου.

Ὕδασιν ἐγκεράων. membr. ἐγκεράσας.

T. 66. Ep. 7. Εἰς κλέπτην δειλὸν εὑρόντα ξίφος χρυσοῦν in membr. σπάθην P. 53.
χρυσῆν — καὶ δήϊον ἄρεα φεύγω perperam in membr. ἀνέρα legitur.

Sequentis distichi (Ep. 6.) auctor Helladius in membr.

T. 67. Ep. 3. Ἔργα τε χειρὸς ἐκτορέας.

membr. ἔργατε χειρῶν

Ἐκτερέαις, δεκέτους ἄλλα λέγει πολέμου.

P. 54.

Ep. 10. Ep. Πίνδαρε, Μουσάων in fine — ἵλατε πάσης

Ἀρχὴν τῆς λυρικῆς lege ἀρχὴν οἱ λυρικῆς.

Ep. 12 Ἕλθετε πρὸς τέμενος· αὐροπόδων βῆματ᾽ ἐρειςάμεναι lege ἑλισσόμεναι. in membr. unde ἑλικόποδας γυναῖκας vocabat Anacreon.

Ep. 14. Λέσβιον Ἠρίννης τὸ δὲ κηρίον. — οὐδὲ τριηκόσιοι. omnino legendum εἰ δὲ. P. 55.

Ep 17. Βίβλοι Ἀριστοφάνευς. Ἀντιπάτρου θεσσαλονικέως εἰς Ἀριστοφάνην τὸν κωμικόν.

Καὶ εἶξας ἄξια. καὶ γελάσας in membr. καὶ σύξας ἄξια καὶ γελάσας. Et ita omnino legendum alibi docebimus.

Ep. 18. Στωμύλον εὐστοχίην. εὐτυχίην eaedem membr.

Τοὐκ εἶθεν. ἐκ εἶθεν οὐρανίων ἁπτόμενος νεφέων ita membr. & melius.

Ep. 19. Ep. Ἀρκεῖ τέττιγας μεθύσας (r) δρόσος. lemma in membr. Ἀντιπάτρου θεσσαλονικεὼς ἐπὶ Φιλοξενίᾳ τινὸς σοφοῦ, ὃς τῷ ξενίσαντι ταῦτα προσεῖπε τὰ μέλιτος γλυκερώτερα. ἔπη προοίμιον ὁ τέττιξ. quidnam ſit hoc lemma, nullo modo capere posſum. minus etiam duos ultimos verſus epig. quos aliter olim legebam. Nec tamen aliter ſunt in membr. niſi quod pro ἰθέλουτι habent ἐθέλωσιν. ſed pluribus alias ad hunc locum dicemus.

Ep. 22. Πολυηκέα φωνήν. lege πολυηχέα & in ſeq. verſ. μελίφρονα βάρβιτον ἦρε. aut εὗρε. P. 56.

Ep. 23. εἴκελος ἀτρεκίῃ. εὔκελον membr. perperam.

Τόσης εὑρήτορα τέχνης. in Pal. ἐριτίμονα τέχνης leg. εὑρήμενα· θυμέλησι φιλοκροτάλοισιν. perperam membr. θηλυτέρησι.

Σιγῶ

(r) *Lege* μεθύσαι

Σιγῶ φθεγγομένης παλάμης lege σιγῶ φθεγγομένη. nec aliter in membr.

Ep. 24. Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ——.

Καὶ Θησεῖ Μαραθῶν τοὺς ἐπέθηκε lege οὓς ——

Τοῦ, σοὶ καὶ νεαρῶν. in membr. legitur τοὺς οἱ καὶ νεαρὸν —— χειρῶν σθένος. forte τῷ σοι καὶ νεαρὸν hic Marcellus forte fuit librarius, qui hoc Callimachi ποίημα, Herculem, exaraverat.

Ep. 27. Ep. Ἡσιόδου ποτὲ βίβλον. ἄδηλον vulgo in membr. Μάρκου Ἀργενταρίου.

Ep 28. Ἔγχει φοινήεντι γονάς. eleganter membr. φωνήεντι et ita omnino legendum.

Ep. 29. Sequitur Ep. Leonidae, quod est ἰσόψηφον et continet numerum SX SX. lemma in membr. Λεωνίδου Ἀλεξανδρέως εἰς ἑαυτὸν διὰ τὸ ποιεῖν ἐπιδεξίως ἐπιγράμματα.

T. 68. ep. 3. Ep. Κάπρον μὲν χέρσῳ. Μακεδόνος. quis iste Μακεδὼν nescio. *P.* 57.
Sane legendum Μακεδονίου. est enim Μακεδόνιος ὕπατος, cujus tam multa in hoc specimine habentur epigrammata. Perperam Planudes hoc ep. sub titulo ποιμένων posuit, cum debuisset potius sub κυνηγετῶν. iste Codrus fuit optimus κυνηγέτης. lemma in membr εἰς Κόδρον τινὰ κυνηγέτην ἄριστον. οὐδ' ἂν ἐν 'αἰθέρι. membr. οὐδ' ἂν ἐν αἰθέρι. forte pro αἰθέρι. sed legendum αἴθρῃ.

Ep 4. Βόρκος ὁ βουπελμην. lege Βόρχος ex membr. et in lemmate εἰς Βόρχον τινὰ βουκόλον κρημνισθέντα διὰ μέλι.

T. 69. Ep. 1. Ep. Σκύλλος ὅτε Ξέρξου. lemma Ἀπολλ. εἰς Σκύλλον τὰς ἀγκύρας τῶν Περσικῶν νεῶν νυκτὸς ἀποκείραντα.

Εὕρατο συμμαχίην. (1) εὕρετο.

Ἐπὶ γῆς ὀλισθανε. ἐπὶ γῆν membr.

Ep 2. Seq. Φιλίππου θεσσαλονικέως εἰς τὸν Καίσαρος ἐλέφαντα θαυμάσιον.

Ἀλλὰ φόβῳ σεῖλας. Suspectum hoc φόβῳ. in membr. tantum legi Φαῖ, et mox πρὸς ζυγοδέσμοις & ita legendum, non ζυγοδέσμους.

T. 70. ep. 1. Ξεῖνοι τὴν περίβωτον ——, Εὐήνου Σικελιώτου εἰς Ἴλιον τὴν πόλιν, ἣν ἐπόρθησαν Ἕλληνες, ὅτι διὰ τὸν Ὅμηρον ἀείμνηστος μᾶλλον καὶ ἀοίδιμος γέγονεν. Doricus character ep. τὰν πάρος, et κλυζομέναν et ἐν πύργοις pro εὐπύργοις. hoc tamen supra dictum.

Ep. 4. Ἕκτορ, ἀρήϊον αἷμα. ep. lemma in membr. Ἀδριανοῦ Καίσαρος εἰς *P.* 58.
τὸν Ἕκτορα, οἱ δὲ Γερμανικοῦ. Ἡσύχιος δὲ εἰς Τιβέριον τὸν Καίσαρα ἀναφέρει αὐτὸ

Εἴπου

(1) *Lege* ναυμαχίην.

Εἶτον ἀκούεις ἀκούοις.

Θεσσαλίη δ' οὐκ ἔτι hoc ſane tam falſum quam ineptum; quod non erat neque nominabatur Theſſalia tempore Adriani Caeſaris, ut omittamus tempora Tiberii & Germanici, quibus quorum utrique quidam certum hoc Epigramma adſcripſerunt: nos jam pridem ineptiam animadvertimus, neque tamen aperte illam oppugnare auſi fuimus: at postquam in membr. vetustisſimas incidimus, ut legendum ſit, comperimus. in quibus ſic legitur Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο, praeclare in ſequenti Verſu.

Θεσσαλίην κεῖσθαι πᾶσαν ὑπ' Αἰνεάδαις. Ergo adhuc Theſſalia. Sane cui ridiculae hujus vulgatae lectionis commentum imputare debeamus, neſcio. cui tamen niſi Planudi? quem, etſi valde ineptus fuit et audaculus, tam fuisſe imprudentem vix ſuſtinemus credere, ut ſanae membranae lectionem movere auſus ſit, hac inepta ſubſtituta. Sed putamus lacunam in libro eo, quo uſus, in hoc loco reperisſe, quam dum explere conatur, ſuo more hoc fecit, id est, inepte.

Ep. 5. Περὶ ταῦτα (*) ὑπέγραψε Σπαρτιάτης Δημάρατος ita quidem in vulgata Editione Anthologiae, ſed quam diverſum eſt, quod repraeſentant vetustisſimae ſchedae, περὶ ταῦτα ὑπέγραψε στρατιώτης. Φασὶ δὲ Τραϊανοῦ εἶναι.

Θάρσυνοι οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι πρόσωπον.

Εἶτα τοῦ βασιλέως, ἐπαινέσαντος καὶ γράψαντος, δήλωσόν μοι, τίς εἶ, ἀντέγραψεν.

Ep. 6. Εἰμὶ μὲν εὐθώρηκος Ἐνυαλίου πολεμιστής.

Εἰμὶ δὲ καὶ θεράπων ἑλικωνίου Ἀπόλλωνος·

Αὐτοῖς ἐν πρώτοισι λελεγμένος ἀσπιδιώταις.

Itane, immo quidem, non plus aut minus ſcriptum in membr. ſed nude Σπαρτιάτης Δημάρατος et ex qua urbe in hunc locum deductus ſit, nos alias pluribus expendemus

Ep. 9. Δέρκεο τὸν τρεῖας δεκέτη λόχον· in membr. ἐλλὰς ὅλα et ἢ ῥα μάταν.

Ep. 11. Ἡρώων ὀλίγαι lemma εἰς Μυκήνην Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου πόλιν τὴν ποτὲ πολύχρυσον, νυνὶ δὲ ἔρημον οὖσαν, καὶ μηδὲ ἴχνος πόλεως σώζουσαν. Ἀλφείου Μιτυληναίου. perperam vulgo Antipatro Theſſalonicenſi tribuitur hoc epigramma, cum ſit Alphei Mitylenaei, ut ex illo lemmate patet.

Ὀλίγαι μὲν ἐν ὄμμασιν. ὀνόματι membr.

Ep.

(*) Editiones priſcae τούτοις ὑπέγραψε λάθρα.

Ep. 12. Sequitur Ant. Argivi in eandem urbem, ſed haud integrum in vulgatis; in fine enim eſſe mutilum, ex membranis cognovimus, ſed corruptum illud in iisdem legebatur, ut ob eam rem ſuſpicer Planudem omiſisſe; ita vero legitur: P. 59.

Ἴλιον ανααασει (u) με μεληνμένον, εἴ γε Μυκήνης
Οὔκετ' (v) ὀρωμενῆς ἐστὶ, καὶ ἐστὶ πόλις.

Nos emendamus

Ἴλιον ὦ Νεμέσει μεμελημένον, εἴγε, Μυκήνης &c.

quod elegantisſimum distichon non debuit perire propter ἀφυΐαν imperitisſimi monachi. ὦ eſt exclamatio, ut ὦ βόλε et ſimilia multa. ſecundo in hoc epigr. membr. non Antonii Argivi eſſe, ſed Μνασάλκου Μουνατίου. praecedens quidem epigramma in iisdem Ἀντωνίου Ἀργείου, quod infra in vulgatis legitur. Η πρὶν ἐγὼ Περσῆος. forte cum Μουνατίου tantum legisſet in ſuo libro Planudes & mendoſum putaret, cum hoc nomen non ita frequens occurrat, immo nusquam, opinor, legatur in toto hoc opere, repoſuit τοῦ αὐτοῦ.

Ep. 14. Ποῦ τὸ περίβλεπτον lemma Ἀντιπάτρου, εἰς Κόρινθον τὴν πόλιν, ἥνικα ταύτην οἱ Ῥωμαῖοι ἐπόρθησαν.

Ep. 15 Ἔστην ἐν Φόρμιγγι κατηρείφθην. perperam M. κατηριφίην.

Ep. 16. Ἀρμονίης ἱερὸν φήσεις γάμον, ἀλλ' ἀθέμιστοι. lege ἀλλ' ἀθέμιστος Οἰδίποδες. ita membr.

Ep. 17. Sequentis auctor eſt Philippus Theſſalonicenſis, et argument. quod ſumſit ex Oreste, aut Orestes ex Philippo: ſed verius Philippum ſumpſisſe ex Oreste, ut alibi ostendemus.

Ep. 18. Ἐς βυθὸν ἐξ ἀχανοῦς. in membr. ἐξ ἀφανοῦς. ſed melius ἀχανοῦς.

Ep. 19. Sequitur Δούριδος Ἐλεάτου perperam Lege Ἐλαΐτου ut apud Stephanum, et in membr. habetur, ab Ἐλέα, quae est urbs Italiae. gentile est Ἐλεάτης. ab Ἐλαία autem Ἐλαΐτης aut Ἐλαίτης. Vetus Scholiastes ad istum locum in membr. Ἐλαΐτης καὶ Ἐλεάτης διαφέρει ἡ μὲν γὰρ Ἀσίας πόλις, ἡ δὲ Εὐρώπης. οὕτω Πορφύριος. ὁ Δοῦρις Ἐλαΐτης ἦν ἀπὸ τῆς πόλεως Ἐλαίας, ὅθεν καὶ κόλπος Ἐλαιατικός.

Ep. 20. Ἀδ' ἐγὼ ἁ τλάμων ἄπολις πόλις. lemma Ἰωάννου ποιητοῦ τοῦ Βαρβακάλου (w) εἰς τὴν κατάπτωσιν Βηρυτοῦ ὑπὸ σεισμοῦ. vulgo ἐπὶ τῇ P. 60.

κατα-

(u) *Lege* ἀναμεσει.

(v) *Lege* Οὐκέτ'.

(w) *Lege* βαρβουκάλλου.

καταχχώσει, et mox in fequentibus τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ, ὁμοίως διὰ τὸ ὑπὸ σεισμοῦ καταπεσεῖν ἕως ἐδάφους. mox εἰς τὸ αὐτὸ, διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, ὅτε ἡ Βηρυτὸς ἄοικος ἔμεινεν ἕως νῦν.

Ep. 23. Δουπήσει κώπη in Membran. δουπήσεις κώπη. et ita omnino legendum.

Ep. 24. Ἡ πρὶν ἐγὼ Περσῆος lemma εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν Μυκήνην, καὶ ὅτι πρὸ τῶν Ἀτρειδῶν Περσέως κρεματίζει. (x)

Ἀκρόπτολις αἰθερίοιο. in Membr. ἀκρέπτολις.

ἔπαυσεν ἐρημαίοισιν ἀνείμασι ἀνεῖσα. Cod. Pal.

T. 71. ep. 1. Φασὶ παροιμιακῶς. hoc epigramma dicitur incerti auctoris, etiam in membr. fed ad oram annotavit vetus Criticus καὶ τοῦτο Παλλαδᾶ, quod mihi facile perfuadet. Characterem enim ejus epigrammatum refipit — ὑπόθεσις tamen non inepta et fatis argute concludit, fed legi tam in veteribus excufis, quam in optimis membr. κἂν ὡς non κἂν μῦς.

Ep. 3. Ὁ σαφυλοκλοπίδας. lemma εἰς σταφυλοκλέπτην. hoc diftichon est ἰσόψηφον, et perperam Archiae tribuitur, est enim Leonidae Alexandrini, qui ἰσόψηφα fcripfit. multa ejusdem Leonidae ἰσόψηφα perperam Archiae tributa repetiuntur, ut illud fupra,

Οὐ μόνον εὐκέστρου βοὸς οἴδαμεν αὔλακα τέμνειν, et illud fupra εἰς κολχίδα.

Οὐ τόσον Ἀθάμας ἐπεμήνατο παιδὶ Λεάρχῳ cum fequenti in eandem Medeam.

Αἶαν ὅλην νήσοις τὰ διπτυχμένη σὺ χελιδών, quae omnia funt ἰσόψηφα, et Λεωνίδου Ἀλεξανδρέως, qui tempore Neronis claruit.

Ep. 4. Μισῶ τὸν ἄνδρα habetur inter Epigr. infulfiffimi illius Palladae, in membr.

T. 72. ep. 2. Εὐφρὼ καὶ Θαΐς lemma ex memb. Ἡδύλου οἱ δὲ Ἀσκληπιάδου εἰς εὐφρὼ καὶ θαΐδα καὶ βοίδιον. P. 61.

Ἄπιν καὶ Κλεοφῶντα legitur in fcripto Cd. membr ἄγιν, fed nefcio an fit ἄγιν vel ἄπιν, nam eodem modo fcribitur in veteri libro γ et π. puto tamen effe ἄγιν. mox lego ἐν ἑκάστῃ.

Σειρήνων αἱ δὲ γὰρ ἐχθρότεραι in eod Cd. ἐχθρόταται.

Ep. 4. Ἡ τοπάλαι Λαΐς lem. ex membr. Σεκούνδου Ταραντίνου εἰς Λαΐδα τὴν ἑταίραν διὰ τὸ γηράσκειν. vulgo tribuitur Epigono. Epigonus is fuit Theffalonicenfis, et fequebatur post hoc epigr. Secundi Tarentini ejus epigr. ἡ πάρος εὐπετάλοισιν ἐν οἰνάνθαις νεάτασα, quod fupra T. 16. ep. 5. legitur.

Tertium verfum hujus epigrammatis Secundi Tarentini corruptiffimum ita lege.

Οὐ

(x) Lege χρηματίζει.

Οὐ μὰ Κύπριν, τί δὲ Κύπρις ἐμοῦ ἔτι πλὴν ὅσον ὅρκος
Γνώριμον, οὐδ' αὐτῇ Λαΐδι Λαῒς ἔτι.

T. 73. ep. 2. Epigr λάρνακα πατρῴαν. legendum λάρνακα πατρῴαν lem. in membr. εἰς λάρνακα λείψανα Θεοσῶταν ἔνδοθεν, ἣν χειμάῤῥους κατέσυρεν omnino igitur legendum πατρῴαν. filius cum videret arcam patris a torrente quodam avulsam, sese in medium torrentis immisit, ut reliquias patris servaret. pro κομίζοντα membr. κομίζοντα, quam lectionem sequitur etiam auctor lemmatis, quam versus tamen respuit.

Ep. 3. Ἱμερόεις Ἀλφειέ. Lem εἰς ποταμὸν Ἀλφειὸν διὰ τὸ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ μυθολογούμενον, καὶ τῆς πηγῆς Ἀρεθούσης ἐν Σικελίᾳ. Ἡσύχιος τὸ πρῶτον εἰπὼν δ' εἰς πόντον ἵκηαι in membr legitur κ δ' ἐς πόντον ἵκηαι

Ἐὼν ὀχεταγὸς ὑδάτων. lege ἐών. ita etiam habent membr. ὑγρὸς ἀκοίτης mendose: vetus liber ἀγρὸς οἰκέτης καὶ πόντον ὁμοῦ, καὶ λέκτρα μιγῆναι. membr. καὶ πότμον.

T. 74. ep. 1 Ep. λιμὸν διζυρὴν lem. in membr. εἰς γραῦν τινα ταλαίπωρον καὶ πενιχρὰν ἥτις συνέλεγεν ἀπὸ τῶν θεριζόντων πιπτόντας ἀσταχύας ἢ καὶ ἐτελεύτησε ἐκ τοῦ καύματος κατεκαύθη μεθ' ὧν συνήγαγεν ἀσταχύων. P. 62.

Ep. 4. οὗτος ὁ μηδέν. hoc epigr. ἄδηλον in vulg. in membr. Νικάρχου inscribitur legendum οὗτος ὁ μηδὲν ὁ λιτός, ὁ καὶ λάτρις οὗτος, ὁρᾶτε

Ἐστί τινος ψυχῆς κύριος ἀλλοτρίας Perperam vulgo scribitur ὁρᾶται. exaratum in vetustis schedis ὁ κειτός...

* Sequentis distichi auctorem esse Nicarchum aut Antipatrum ex membr. colligitur. sed potius Nicarchum.

T. 75. ep. 1. Ὦ ἀνθρώποις ἀεὶ σιωπή (y) lego ἐν ἀνθρώποισι, σιωπή.

T. 76. ep. 1. Ἄχρι τεῦ, ὦ δειλαῖε lem. περὶ φιλοσοφίας, καὶ ὅτι μόνη ἀρετὴ τίμιον κτῆμα. P. 63.

Ep. 2. Αἴλιος Αὐσονίων ὕπατον (z) κλέος. ita Ald. habet Edit. et vet. membr. perperam in Stephaniana Αἴλιος lemma εἰς Αἴλιον ὕπατον Ῥωμαίων. — Vetus Criticus ad oram annotavit ζήτει τὴν ἔννοιαν τῆς γραφῆς. et sane non parum perplexa est et difficilis, neque quid velit satis assequor. alias tamen pluribus aliquid eruere conabimur.

Εἰ καὶ πτηνὰ πόθοι γάμου ἡμετέρου. verba haec duo postrema non leguntur in membr. et defectum est hoc loco.

Κίττας, μιμηλῶν βιοτοῦ πτερόν. membr. κιττα.

Ep. 3.

(y) *Lege* ἐν ἀνθρώποις ἀεὶ σιωπή. (z) In manuscripto ὑπάτων.

Ep. 3. *Τίπτέ με θρυλλήσαντες.* Θρυλήσαντες lem. *εἰς ἡνιόχους Νέστορος Νικαέως.*

Τί πεπαύσα τ' ἀειδὴν. ἐπεπαύσατ' cod. Pal. et in eod. *καὶ δέ τις ἱππεύειν.* forte *εἰ δέ τις ἱππεύειν.* ſed vulgata non mutanda.

Ep. 5. *Ὅταν βλέπω σε.* Palladae lem. *εἰς τὴν Ὑπατίαν τὴν φιλοσόφου Θέωνος θυγατέρα.*

T. 77. ep. 1. *Εἰ κύκνῳ δύναται.* lem. Γραμματικοῦ τινὸς ἐπὶ ἦν (a) μὴ δύνασθαι τοῖς Ποιήμασι Παλλαδᾶ ἐξισοῦσθαι. Παλλάδιος igitur hic est Παλλαδᾶς. quod minime *crederem* —— *niſi* ita in lem. inveniſſem; & ſane grammaticum non fuiſſe, inepto ex eo colligam, quod ineptus eſſe cupit, ſtultus igitur fuit.

T. 78. ep. 1. *Ἀντιγένης ὁ γελῷος. εἰς Ἀντιγένην τὸν γελωτοποιὸν παραίνεσις ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ θυγατρὶ βιωφελής, Ἀντιπάτρου.* quisquis fuit. qui lemma illud appoſuit, *γελῷον* accepit pro *γελωτοποιὸν.* Sed ſane valde iste *γελοῖος* fuit. *γελῷος* est Gelous ex urbe Gela Siciliae. legitur in membr. *ὁ γελωῖος.*

Ἀχαΐδος ἤθεα μητρός. *ἀχαΐις* hic est *ἔριθος ἀχαΐδας.* nam Graeci *ἐρίθους* vocabant. (*b*)

Ep. 2. *Ἱππόλυτον δ' ἁγνὴ* membr. *Ἱππόλυτον δ' ἀγανὴ πέφνε σαοφροσύνη.* *P. 64.*

Ep. 3. *Ἔντερον ἀργάλεον. ἀργένναον* in membr. ad marg. correctum *ἀργάλεον.* quam bene, adhuc neſcio.

Ep. 4. *Οὐδὲν σωφροσύνης τεκμήριόν ἐστι πρόδηλον.* hoc epigr. mancum et mutilum qui auſus ſit in hanc Anthologiam traducere Planudes neſcio, quatuor verſus omiſit ad finem, quos ſine dubio non intellexit et propterea reſecuit a reliquis.

Ἡλικία τοίνυν ἤδη κρίνετ' ἀλλ' Ἀφροδίτης
Οἴστρου εἰρήνης οὐδέ τι γῆρας ἀεί.
Ὅρκοις λοιπὸν ἀεί τε πεποίθαμεν ἀλλὰ μεθόρκων
Ζητεῖν ἐστὶ θεοὺς δώδεκα καινοτέρων. (*c*)

Ep. 6. *Οὐ γὰρ ἐκείνων φύσις ἀτιμάζει.* Nunquam legi in ullo vel mediocriter bono poëta nec vetusto *φύσις* cum prima longa. ita legitur in membr. *ἡ γὰρ ἐκείνων οὐδὲν ἀτιμάζει θέσμια συζυγιῆς.* omnino legerem *συζυγίη. ἡ ἐκείνων* ſcilicet *ζώων συζυγίη οὐδὲν ἀτιμάζει θέσμια.* quam lectionem vulgatam excogitaverat Planudes.

T. 79.

(*a*) *Forte legendum τὸ.*

(*b*) *Vid.* BRUNCK. *Lect. et Emend. p.* 153.

(*c*) *Vid.* BRUNCK. *Lect. et Emend. pag.* 220.

T. 79. ep. 1. ἐκλήθην παρὰ σοῦ lem. τοῦ αὐτοῦ κληθέντι ἐπ' ἄριστον καὶ ὑστερήσαντι. non (intelligitur) mens epigrammatis ex hoc lemm. ἀλλὰ μόνον τιμῆς αἰδεομένη τρέφεται. in membr. γεγηθεν ut in superiori versu mendosissime; nec enim id patitur versus, quod melius reponi possit, quam quod vulgatum est, non tamen video.

Ep. 2. Πολλάκις ἐξέστησα τεὴν Φιλότητα καὶ ὕβριν in membr. ἐξέστησας τὴν. haec alias pluribus.

T. 80. ep. 2. Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου lem. in m. ἀδέσποτον εἴς τινα ἄγρον Ἀχαιμενίδου ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον μετερχόμενον vulgo tribuitur Luciano.

Ep. 3. Αἴθε πατήρ μ' ἐδίδαξε. lem. in membr. Κύρου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ἡνίκα ἔμελλε ἐξορίζεσθαι ἐκ τῆς πόλεως, θρῆνος, ὃν εἶπε περὶ αὐτῇ τῇ πύλῃ τῆς ἀκροπόλεως. supra aliquid diximus.

Ep. 4. Sequentia Ep. Palladae sunt. εἰς τὸν τῆς Τύχης ναὸν γενόμενον καπηλεῖον, quod parum videram animadvertisse viros doctos. *P. 65.*

Ep. 8. Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀναΐσου Μελίτινα. lege Μελίτεια et in lem. Ἀπολλωνίδου εἰς Μελίτειάν τινα γυναῖκα, τὸν ἴδιον υἱὸν ἀκούσασαν ναυαγῆσαι, καὶ ξένου τίνος ὡς τὸ ἐκείνου σῶμα θάψασαν, εἶτα ἐπανῆλθεν καὶ υἱὸς αὐτῆς.

Ep. 14. Ἦ ῥα γε ποῦ τὸ Φρύαγμα. lemm. in membr. εἰς ἄρχοντα μετὰ διαδόχου φυσῶντα — ἀναπράττεσθαι τὸ Φρύαγμα τὸ πηλίκον. legebam aliquando τὸ πωλικόν. membr. τὸ τηλίκον. quae vera est lectio. *P. 66.*

Ep. 15. Τίς τίλετο πρότερον. τίς τίλε τὸ ——

Ep. 18. Ep. ὄλβιον ἀνθρώποισιν hoc epigramma majore sui parte truncatum et mutilum legitur, quod a Planude factum esse non dubito. Mutilum quoque in membranis. quae resecuit Planudes appono ex membr.

Τούτῳ καὶ βασιλῆες ἀμύμονες ἁρμόζονται,
　　Καὶ λογίων ἀγέλης ἄμβροτοι ἡγέμονες.
Καὶ νῆες λιμένεσσι σαώτεροι ἀμπαύονται,
　　Σὴν δὲ ἀρηγοσύνην σωζόμεναι πελάγει.
Καὶ πόλιες χαίρουσιν ἀμύμονες, ἠδέ τε λαοὶ,
　　Καὶ θαλερῶν πεδίων λειμῶνες ἀμβρόσιοι.
Τοὔνεκα σὸν θεράποντα πρὸς ὄλβιον ἀθρήσασα. (*d*)

legendum in tertio versu. Καὶ νῆες λιμένεσσι σαώτεραι. et καὶ θαλερῶν πεδίων λείμαδες ἀμβρόσιοι aut λείμωνες. Sed haec alias pluribus.

Ep.

(*d*) *Vid.* BRUNCK. *Tom.* 3 *Pag.* 242. *et Lect. et Emend. p.* 280. Qui ultimos quinque versus, a se emendatos, e membranis addidit.

Ep. 19 Ὅταν λογισμοῖς καταιάθω. vulgo ἄδηλον. Sed nemo nasum habet aut Palladae characterem novit, qui non illius esse judicet hoc epigramma, quod & semper suspicati sumus & postea inter Epigrammata Palladae in membranis reperimus. p. 66.

Καὶ τὰς ἀκαίρους τοῦ βίου μεταστροφάς. paullo aliter hunc versum concipiunt membranae hoc modo καὶ τὰς ἀκαίρους μεταβολὰς τὰς τοῦ βίου. penitus ita concipitur in membranis iisdem τῆς ἐξ ἀδήλου φαινομένης ἐν τῷ βίῳ

Ep 20. Θεοῦ μὲν ἐκτός. Euripidis hic versiculus, ut in membranis reperimus, vulgo Luciano tribuitur, sed quid caussae sit, ut Luciani esse putare debeamus, nullo modo video; legendus autem hic versus οὐδεὶς θεοῦ μὲν ἐκτὸς εὐτυχεῖ βροτός· sequentes etiam tres versiculi sunt ejusdem Euripidis.

Ep. 22. Πολλὰ τὸ δαιμόνιον. Λουκιλλίου non Λουκιανοῦ, ut habetur in vulgatis editionibus.

T. 81. ep. 1. Ἤλλακτ' ἐξαπίνης. lemm. Μακίου παραινετικὸν εἴς τινα φίλον ἤγουν τὸν Κορνήλιον, τὴν αὐτοῦ φιλίαν ἀνταλλαξάμενον. vulgo ἄδηλον hoc epigramma. p. 67.

Ep. 2. Ἂν μνήμην ἄνθρωπε λάβῃς hoc epigr acutius et rotundius, quam ut possit esse Palladae, omnino Luciani esse verum est, quod adfirmant membranae, in quibus inter Epigr. Luciani legitur. idem judicium de sequenti tulissem. membranae tamen constanter Palladae tribuunt.

T 83 Ep. 4. Πρὶ μὲν κάλλει Γανυμήδεος. Ἀντιπάτρου Θεσσαλονικέως, εἰς Ἥραν καὶ εἰς Γανυμήδην ἁρπασθέντα ὑπὸ Διὸς ζηλοτυπίᾳ θαυμάσιος. καὶ βλέπε μοι τὸν σεμνὸν Δία τὸν τῶν θεῶν ὕπατον παιδικοῦ κάλλους ἡττώμενον.

Πέμψω ἐπὶ Τροίαν. ἐπὶ Τροίᾳ et mox ἀλλ' ἐπὶ θοίναις ἐπὶ θοίναν quae vera est lectio.

Ep 5. Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστον lege κάκιστος. p. 68.

T. 84. ep. 1. Χρυσὸν ἀνὴρ ὁ μὲν εὗρεν hoc Statilio Flacco tribuitur in membranis.

Ep. 2. χρυσὸν ἀνὴρ εὑρών. Πλάτωνι τῷ μεγάλῳ et aliter quam in vulgatis lemm. Στατυλλίου Φλάκκου· τοῦτο εἰς ἄνθρωπον διὰ πενίαν μέλλοντα ἀπάγξασθαι, ὃς ἐν τῷ δένδρῳ, ἐν ᾧ τὸν βρόχον ἀνάψειν ἔμελλεν, χρυσὸν εὑρὼν κεκρυμμένον ἀπῆλθε, καταλείπων τὸν βρόχον.

T. 85. Ep. 1. Κισσῷ μὲν Διόνυσος ἀγάλλεται. perperam hic hexametrum conjunctum cum sequenti pentametro, quasi unum efficiant distichon utrerque et sit idem sensus, quod falsum est, et hoc temere factum et imprudenter a Planude. hexametri lemma in membr. εἰς Διόνυσον pentameter εἰς δεσπότας et legitur εἰ νάσται ξείνους, ἠδὲ πόλις νάεται. ex quibus tamen nullum sensum elicio, et fieri posset, ut intercesserit versus: ad oram ad-

adſcripta ἀρα'ου nota, de qua alias pluribus dicemus, et de hoc etiam verſiculo. in eo loco membranarum, ubi haec leguntur, habentur tantum monoſticha, diſticha, et triſticha diverſorum auctorum, aut etiam incertorum diverſi argumenti et alia quaedam παίγνια.

Ep 4. Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν ὁ τεθνηκόσιν (e) in vulg. Anthol. titulus τίνας ἂν εἴποι λόγους Φιλήμων διʼ Εὐριπίδην. inepte lemma ita conceptum est cujus ſenſus quales ſermones habere debuiſſet Philemon, Euripide mortuo, ut inſulſius quam hi verſus Philemonis, quos mortuo Euripide ἐποίησεν. recte igitur in membr. ςίχοι οὓς ἐποίησεν Φιλήμων εἰς Εὐριπίδην.

Ep. 5. Γνήσιός εἰμι φίλος. Φωκυλίδου. vulg. ἄδηλον. οὐδένα θωπεύω. perperam membr. ποθεύω et mox corruptum οὓς δʼ ἄρʼ ἀτιμάζω.

Ep. 6. Sequens Epigr. ἄδηλον integrius habent membr. hoc modo.

Πρᾶγμα μὲν ἔσθʼ ὁ φίλος πάνυ δύσκολον εἰσὶ δὲ πολλοὶ,
Καὶ σχεδὸν οἱ πάντες, μεχρὶ προσηγορίας,
Χρησαμένῳ θεράπων ὁ χρήσιμος ἔςʼ ἀγαθόν τι,
Αὐτάρκης δὲ κακὸν τῶν δʼ ὁ πονηρότερος (f)

Sed non ſic quidem integrum epigr. ſententia enim imperfecta eſt.

T. 86. ep. 1. Ἤδη γάρ ποτʼ ἐγὼ. vulgo εἰς Ἐμπεδοκλῆν. in membr. εἰς Ἐμπεδοκλέους. in vulg. etiam ſunt duo epigr. in membr. haec conjuncta ſunt, quod eſt verum.

Ep. 3. Ὄφρα κὰν εἰσαφίκοιο. εἰσαφίκηαι membr.

Ep. 5. Καὶ τόδε σῆς ζαθέης κεφαλῆς. εἰς Μαρῖνον. imo Μαρῖνον. nam Μαρῖνος hoc ſcripſit epigr. quod ei non poteſt eſſe dubium, qui totum legerit. lem. Μαρίνου Νεαπολίτου καὶ διαδόχου τῆς σχολῆς Πρόκλου τοῦ Φιλοσόφου ἐν Ἀθήναις. Sed alio loco et idem epigramma legitur. in vetuſtis ſchedis inter alia miſcella hoc lemma e εἰς Πρόκλον τὸν Φιλόσοφον, Μαρίνου τοῦ γράψαντος τὸν τοῦ Φιλοσόφου βίον; in quibus illud ſcire eſt in hoc epigr. Marini eſſe et in Proclum eſſe, οὐκ εἰς Μαρῖνον ut vulgo habetur, quod ipſa res indicat. Marinus vitam ſcripſerat Procli Philoſophi, cui vitae ſine dubio praefixerat hoc epigrammatium, quod liquet ex iſtis —— ὁ βιο- P. 69.

(e) *Lege εἰ τεθνηκότες.*

(f) Vid. BRUNCKII Lect. et Emend. p. 279. 280.
Qui pentametrum hoc modo emendat.
ἀνυάρκης δὲ, κακῶν ἐςὶν ἀπειρότερος.

βιοτὴν θεοτερπέα σεῖο Λυκαίνων γράψε τὰ δ' ἐσσομένοις μνημήϊα σῶν ἀρετάων, aliud ejusdem Marini in eundem Proclum de eadem re legitur in illis fchedis.

'Αθανάτοισι θεοῖς κεχαρισμένα πάντοτε ῥέζων
Καὶ τάδ' ἐπ' εὐσεβέοντι νέῳ συνέγραψε Μαρῖνος.

Praeterea Στίχος ejusdem Marini in fuos canones geographicos.

Τοῖς τεχνικοῖς κανόνεσσι ἐφεσπόμενος τὰ δ' ἔγραψα.

Ep. 6. 'Ατθίδος εὐγλώσσου. εὐγλώττου. lemma ἀδέσποτον, εἰς Πλάτωνα τὸν μέγαν 'Αθηναῖον Φιλόσοφον.

Σωκρατικῷ Σάμιον κεράσας κρητῆρι Φρόνημα:

nemo hanc lectionem reprehendit, cui ignota fit illa, quae est in Membr. in quibus legitur μυκτῆρσι omnino legendum μυκτῆρι. quid vocet Σωκρατικὸν μυκτῆρα non docebo, nemo enim tam puer est, qui non audiverit περὶ τοῦ Σωκράτους εἰρωνευσαμένου. Verbum κεράσας Planudes mutavit, cui non venit in mentem, quomodo hic locus effet capiendus, ineptisfime.

Ep 7. Ὅς ἦν γένος ἐκ Μιτυλήνης. Μιτυλίνης ita frequenter in vetustis libris fcriptum invenimus, ut Μιτυλίναν pro Μιτυλήνην quod etiam Stephanus ἐθνικοσυλλέκτης adnotavit.

Ep. 8. 'Αλλοίην — δονάκων. 'Ιουλιανοῦ Καίσαρος τοῦ παραβάτου εἰς ὄργανον μουσικὸν Τοῦτο δὲ ὑπὸ πολλῶν ἐπαινεῖται ἐπίγραμμα δάκτυλα χειρὸς, χειρῶν.

Ep 9. Τῇ τῶν λόγων τοῦ. Λέοντος Φιλοσόφου εἰς Πορφύριον Φιλόσοφον.

Ep. 10. Ἡ Φύσις ἐξεῦρεν. ἄδηλον εἰς ἐπιστολὴν vetus Criticus ad oram adfcripfit, καὶ τοῦτο Παλλαδᾶ, quod omnino verum est.

Ep. 11. Ἐπ' ὄμφαλον εἵλυε βίβλον. ἐπ' ὀμφαλὸν & Latinis usque ad umbilicum membr. εἶλκε pro εἵλυε.

T. 87. ep 1. Παλυνομένη τιθὰς ἔρνις In membr. τιτθὰς legitur. lemma εἰς ὄρνιν τρέφουσαν νεοττοὺς καὶ ἐν χειμῶνι τούτους ταῖς πτέρυξι σκεπάσασαν, ἢ ὑπὸ χιόνος καλυφθεῖσα ἀπέθανε. P. 70.

Ep. 6. Παιδὸς ἀφ' ὑψηλῶν κεράμων lemm. Παρμενίωνος Μακεδόνος εἰς παιδίον μέλλοντα κατακρημνίζεσθαι ἀφ' ὑψηλῶν κεράμων, ᾧ ἡ μήτηρ παραστᾶσα καὶ τὸν μαζὸν ἐκ τῶν ὄπισθεν δείξασα τοῦ θανάτου ἐῤῥύσατο.

T. 89. ep 1 Ἄλλος ἀμείνον' ἐρεῖ membr. αὐαίνον' ἐρεῖ. non male.

T 90 ep 2 'Αγχιβαθὴς Φέρεται πολιὸς χρόνος. hoc epigramma εἰς χρόνον continuari debet usque ad Μηκέτι κληρονόμους quia non folum ad hoc epigramma non pertinent, fed diverfissima fit ὑπόθεσις, est enim εἰς P. 71.

Ep. 4.

Ep. 4. Sit ὑπόθεσις. Sunt enim εἰς κατάπτασιν Βηρύτου. ultimum distichum etiam ab aliis separandum. Vulgo perperam haec conjuncta leguntur.

Ep. 5. in nostra editione ep. 8. Τὴν πρότερον θυμέλην. Φιλοδήμου.

T. 91. ep. 5. Χείματος ἠνεμόεντος. (†) Hujus jucundissimi poëmatis auctorem Meleagrum faciunt membranae, quod sane suavissimi et elegantissimi poëtae Musa dignissimum est. lemm. εἰς τὸ ἔαρ χειμῶνος λήξαντος. ὑπόθεσις ἀρίστη. ἔαρ ὅλον μιμουμένη καὶ κάλλος λειμώνων ζωγραφοῦσα τοῖς ἔπεσιν· ᾄδουσιν χελιδόνες καὶ τέττιγες τερετίζουσιν ἥδύτερον λύρας, καὶ μουσικώτερον φθέγγεται χέλυος, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. P. 72.

Ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσσι. τευχήεντα membr. γενεὴ λιγύφωνος ἀείδει. eaedem λιγύφωνον. εἰ δὲ φυτῶν χαίρουσιν κόμαι. Mendosa lectio. lege ἐκ δὲ φυτῶν, etiam adstipulantibus manuscriptis.

Καὶ τέρπεται εὔκολα μῆλα. lege ex iisdem εὔκομα, quae vocet εὔκομα μῆλα est satis notum, ut & nos alibi docuimus.

Finis notarum in lib. I. Anthol.

(†) Hoc Meleagri Epigramma edidit et illustravit JOANNES BAPTISTA ZENOBETTIUS Romae 1759. de quo haec habet doctissimus F. JACOBSIUS in animadversionibus vol. I. part. I. pag. 119. *Tanquam venerandae antiquitatis pretiosissimum monumentum, a se recens detectum, eruditorum admirationi venditavit* JO. B. ZENOBETTI. Clarissimus SAXIUS Onomastici Literarii parte octava, pag. 204. ita scribit. Jo. B. ZENOBETTIUS Philologus Romanus, *qui tamen lepide se decipi passus est, cum Meleagri Gadareni ver, Idyllium velut ἀνέκδοτον, e Codice Vaticano primum se edidisse sibi persuaderet Romae* 1759. 4. Hoc Anthologiae studiosis mirum videri debet, quoniam jam saepius ante vulgatum erat, ut in editione principe 1494. Aldinis 1503. 1521, et 1550. in Juntina 1519. Ascensiana 1531. Frobeniana 1549. Veneta 1550. Stephaniana 1566. et Wecheliana 1566. At non invenitur in ea, quae cum interpretatione Latina EILH. LUBINI prodiit 1604. quam Philologus ille Romanus sat habuit consuluisse.

L I B. I.

Quaedam repetita & quasi ex fuga retracta ex primo libro Anthologiae.

T. 1. ep. 1. Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες. Archiae vulgo tribuitur hoc primum ep. εἰς ἀγῶνας. in membr. tamen ἀδέσποτον ſcribitur. nam ita lemma habet ἀδέσποτον εἰς τοὺς τέσσαρας ἀγῶνας, Τοὺς ἐπιτελουμένους ἐν τῇ Ἑλλάδι. P. 2.

Ep. 2. Οὐ χάλκεον ἀντὶ λέβητος. Pal. ἀμφὶ, et omnino ita legendum.

Ep. 4. Τέξοτα Πιερίδων. Λέοντος Φιλοσόφου εἰς μονημέριον. Auctoris nomen adpoſitum non est in membr. ſed lemma ita habet εἰς μονημέριον ἤγουν κυνηγέσιον ἐν ᾧ ἀγωνίζονται ἄνδρες πρὸς θῆρας. ſed de monemerio alibi plura, ſi Deus velit, dicturi ſumus.

T. 2. ep. 1. Τίς σε πάγος δυσέρημος.

Ἢ Βορέου Σκυθίης. inepta lectio, quod nos olim cum animadvertisſemus, legebamus εὐ Βορέῳ Σκυθίῃ non omnino male; ſed in membr. plane exaratum invenimus Βεββαίου Σκυθίης quae vera est lectio.

Ep. 2. Ἀπὸ μιν βάλεν. P. ἀπὸ μίν βάλε. P. 3.

Εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιος οἷα Λυκούργῳ. inepta lectio. omnino legendum οἷα Λυκοῦργος.

T. 3. ep. 1. Καὶ τὸν νυμφίδιον θάλαμον. νυμφάδιον Pal.

Ep. 2. Ἀπτολέμων τάδ᾽ ἔοικεν ἐν οἰνόπληξι τεράμνοις — κεῖσθαι. haec lectio κεῖσθαι Planudae est, qui veterem ſcripturam asſequi non potuit, quae est πλαθεν, corruptisſime quidem; ſed nulla mutatione legi potest πλάττειν. (a) Neque aliter auctorem ſcripſisſe putamus. Sed hoc alias.

Ep. 4. καλλινάου πίδακος ἀντιάσας. Pal. ἀντιτυχών.

T. 4. ep. 4. Ἀτραπὸν ὀθνείοις ἔμμασιν ἀκροβάτει. ἀκριβάτει Pal. P. 4.

Ep. 5. μουσικὸν ἡμιτονὸν perperam membr. ἡμιτοκόν.

Ep. 8. Αὐά τοι ἐκτάμνοντι lem. Ἐρυκίου ἐπὶ τίνι ἀνθρώπῳ τέμνοντι δρῦν ὃν ἔτυψε ῥὰξ ἤγουν φαλάγγιον καὶ ἐξεκόπη τὸν πόδα.

κάμμορε Μείδων. Μίνδων in membr.

Σάρκα καὶ ἀστραγάλους. legendum omnino, ut olim etiam admonuimus, χλωρὴν σάρκα κατ᾽ ἀστραγάλους, quod praeterea confirmatum auctoritate membranarum reperimus.

T. 5.

(a) Lege πλάθειν.

T. 5. ep. 5. Οὔρεα Πυρηναῖα lem. ex membr. Κριναγόρου εἰς Γερμανικὸν τὸν παρὰ Νέρωνος, ὅτε τοὺς Κέλτους κατεπολέμησεν. vulgo tamen Basso tribuitur hoc epigramma. P. 5.

Ep. 6. Οὐδ' ἣν 'Ωκεανὸς lem. εἰς Ῥώμην τὴν πόλιν διὰ τὸ ἀήττητον αὐτὴν τότε εἶναι, νυνὶ δὲ πάρης (b) δρυὸς ἐςιν ἐλεεινοτέρη. adludit ille, qui hoc lemma adposuit ad eam, quae in epigrammate similitudo quaesita est.

Ep. 8. Ὃν πόλεμος δεδιὼς οὐκ ὤλεσε. perperam Editiones hujus epigr. auctorem faciunt 'Αρχίαν. simile quid in aliquot supra epigrammatibus deprehenditur. Est autem Leonidae Alexandrini et ἰσόψηφον. hoc Epigr. et inter ejusdem ἰσόψηφα legitur in membr. lem. τοῦ αὐτοῦ (scilicet Λεωνίδου) ἐπὶ νέῳ θλιβομένῳ καὶ ἀσχάλλοντι.

Ep. 9 Nostrae ed. Ep. 10. Καὶ Δαναοῖς δεκέτηρον ἐμὸν δόρυ μόχθον ἀνήσει. lege ἀνύσει.

Ep. 10. Nostrae ed. Ep. 11. Τίνας ἂν εἴποι λόγους Δηιδάμεια, τοῦ Πύῤῥου πορθήσαντος τὴν Τροίην legitur in vetustis schedis Δειάνειρα.

Ep. 13. Nostrae ed. Ep. 14. Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἕκτωρ ὁπλισθέντος τοῦ αὐτοῦ. in membr. Ἕκτωρ ὁρῶν 'Αχιλλέα ἐν ὅπλοις.

'Οππόταν ἔντεα ταῦτα. ὅσπερ' ἂν in membr. ad oram ὡς ποτ' ἐζημίασας οὐ σθενῶν τὸν Ἕκτορα. legend. ἀσθενῶν quod etiam confirmant membranae.

Ep. 17. Nostrae ed. Ep. 20. Μακύνου τείχη, Ζεῦ 'Ολύμπιε. Alcaei Messenii hoc est epigramma, de quo alibi plura dicemus. Ita legitur in membr. Μακύνου τειχίζευ ὀλύμπιε πάντα Φιλίππῳ P. 6.

'Αμβατὰ aliquando decepti editionibus putabamus sic intelligi a Macuno vel Macuneo urbe, quam expugnavisset Philippus, quae aliis Μακύνεια dicitur, ut Stephano, et Straboni, aliis Μακύνειον, est urbs Aetoliae: perperam vulgo scribitur in Steph. Μακρύνεια, cum quomodo legendum esset ex Strabone & scriptis Codicibus jam pridem docuerimus. Μακύναν vocat Archytas Amphissensis apud Plutarch. in Helleo. τὴν βοτρυοστέφανον μυρίπνουν Μακύναν ἐραννὴν nisi legendum sit Μάκυνον: de illa urbe igitur hic non est intelligendum; quod olim suspicati sumus; at vero credidit Planudes, atque ea re motus ut lectionem, quam illi membr. exhibuerunt, mutaret. ita autem distinguendum.

Μάκυνον τειχίζευ ὀλύμπιε πάντα Φιλίππῳ
ἀμβατά &c.

(b) *Lege* αὔης.

Μάκυνον pro Μήκυνον Dorice, ſed de hoc loco alias erit dicendi locus. etiam inverſo ordine alio loco κεῖται hoc epigr. in membr. hoc modo.

Χθὼν μὲν δὴ καὶ πόντος ὑπὸ σκηπτροῖσι Φιλίππου
  Δέδμηνται λοιπὰ δ' ἁ πρὸς Ὄλυμπον ὁδός
Μακύνου τειχίζευ, Ὀλύμπιε, πάντα Φιλίππῳ.
  Ἀμβατὰ, χαλκείας κλεῖε πύλας μακάρων.

Mea quidem ſententia melius.

Ep. 18. noſtrae editionis ep. 21. Καλλιόπη πολύμυθε. incerti auctoris hoc diſtichon.

Ep. 20. noſtrae ed. Ep. 23. Ὁ τᾶς Σπάρτας μέγας ἥρως membr. πολὺς ἥρως. πολὺς est fortis, καὶ ἀνδρεῖος. Sic ſupra πουλὺ Λεωνίδεω κατιδὼν δέμας. Sic Latinis *multus*. Aratus πολὺν Ὠρίωνα vocavit. hoc vasta mole ſidus.

Ἔῤῥε τὰ Πέρσων. omnino legendum αἶρε τὰ, tolle et aufer quae Perſarum ſunt. Hellenismus non patitur hic locum habere τὸ ἔῤῥε. legendum esſet ἐῤῥέτω in membr. αἶρε legitur.

Ep. 22. Noſtrae ed. Ep. 25. Ὀθρυάδην Σπάρτης. temere Planudes hoc diſtichum Crinagorae cum ſequenti epigr. incerti auctoris conjunxit, quod non potuisſemus deprehendere, niſi affuisſet membr. auxilium, quae ita habent εἰς Ὀθρυάδην τὸν Σπαρτιάτην Κριναγόρου.

Ὀθρυάδην Σπάρτης τὸ μέγα κλέος ἢ Κυνεγείρου
Ναύμαχον' ἢ πάντων ἔργα κάλει πολέμων.

Ἄδηλον εἰς Ῥωμαῖον στρατιώτην ἀριστεύσαντα &c, nam reliqua pene deleta legere non potui. Ἄρεος αἰχμητὴς Ἰταλὸς &c. apparet Planudem, cum nullum ſenſum in illo disticho Crinagorae erueret, cenſuisſe conjungendum cum ſequenti epigr. et putasſe temere fuisſe avulſum culpa librariorum, quo facto videatur hoc epigr. dicere Crinagoras, virtutem Othryadae aut Cynegiri aut alius antiqui nil fuisſe, ſi compararetur cum hoc gesto militis Romani, quod ſane perquam veriſimile est, et vixit Crinagoras illis temporibus, quibus hoc forte facinus militis Romani in Germania contigit; quamvis pene disſentire videantur membr. et ſuadere, ut de alia hiſtoria intelligatur; in quibus παρὰ χεύμασι Νείλου legitur, non Ῥήνου (tamen ſuperſcriptum noſtro, variante lectione Ῥήνου) quod

quod verius putamus. haec, ut diximus, verisimilia sunt, sed ne sic quidem, si unquam hoc distichum Crinagorae pertinere ad sequens epigr. quisquam putaverit, sensus satis constabit. Aut igitur aliquid intercidit, aut quaedam omissa sunt supina negligentia τῶν γραφέων. Sed si restituamus veterem scripturam, ut in vs. 2. legamus ἔργα κάλει πολέμων poterit locus uterque restitutus videri et sensus non male procedere, hoc modo.

> Ὀθρυάδην τὸν Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
> Ναύμαχον, ἢ πάντων ἔργα κάλει πολέμων.

Ἄρεος αἰχμητὴς Ἰταλός. hoc sensu: revoca mihi vel ex vetustissima memoria Othryadem illum aut Cynegirum et omnino praeliorum aut bellorum fortia gesta, nil erunt, si comparentur cum isto facinore militis Romani, quae tamen non ita sunt expressa; sed satis conjunctum relinquit, quid velit, cum statim subjungit narrationem incomparabilis illius fortitudinis; quasi satis esset dicere: mihi lauda Cynegirum aut Othryadem: hoc fecit miles Romanus. P. 7.

T. 6. ep. 1. Κὴν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν. Eveni Ascalonitae hoc distichum, ut scimus ex Membr. alius fuit Σικελιώτης, cujus item nonnulla epigrammata in hoc opere leguntur.

Ep. 2. Ἴξαλος εὐπώγων. lemm. quod est in Membr. non indignum relatu judicavi: εἰς τράγον καταβεβρωκότα ἄμπελον πρὸς ὃν ἐκείνη ὅτι πάλιν ἡ ῥίζα ἀνεῖσε ἕτερον κλῆμα βοτρυοφόρον, ἵνα σοὶ θυομένῳ σπείσῃ ἐπιβώμιον.

Τεῖρε κάκιστε. legendum κεῖρε κάκιστε.

Ep. 3. Οἱ κόρις ἄχρι κόρου. Παρμενίδου. nulla mentio praeterea hujus Parmenidis in toto hoc opere. leg. Παρμενίωνος Μακέδονος εἰς τίνα ὑπὸ κορέων τὴν νύκτα κακῶς ἀπαλλάξαντα. Sed mirum hic κόρις posuisse pro κόρεις, versus gratia scilicet, sed Grammatici hanc gratiam vapulare juberent.

Ep. 4. Αὔην με πλάτανιστον. Ἀντιπάτρου Σιδωνίου. οὐκ ἀπετηλοτέρη. ἀποτηλοτέρη in membr. sed perperam.

T. 7. ep. 1. Ἁ Κύπρις Μούσαισι. Μουσικίου, οὐδὲ Πλάτωνος; at Platonis, non est in membr. sed Musicio simpliciter hoc epigramma tribuunt. Μουσικίου εἰς τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὰς ἐννέα Μούσας χλευαστικὸν ἢ τὸν ἔρον. τὸν ἔρων in membranis.

 T. 8.

T. 8. Ep. 1. Ὠ Στωϊκῶν μύθων εἰδήμονες lem. εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Στωϊκῶν καὶ τῶν Ἐπικουρείων· τίνος δὲ τὸ ἐπίγραμμα ζήτει.

Ep. 4. Ἀμβαίνων Ἑλικῶνα μέγαν lem. Ὀνέστου εἰς Ἑλικῶνα ἢ εἴς τι Μουσεῖον, P. 8.
quid valeant ista ἢ εἴς τι Μουσεῖον alibi declarabimus.

Ep. 5. Τῇ καὶ τῇ θαμίνως non male M. S. — πολεμίζεται αὖραις, τῇ καὶ τῇ θαμινὰ ἀντιμεθελκόμενος.

T. 9. ep. 1. Μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον. membr. μὴ θάπτε τόν. lem. in iisdem εἰς Πέρσην μητροφθόρον.

T. 11. ep. 1. Ἵμερον αὐλήσαντι. Antipatrum hujus epigrammatis auctorem faciunt membr. non Philippum, ut vulgo. Mens hujus epigr. planissima est.

Vetus ille seu Criticus sive Antiquarius, qui lemma apposuit, nullo modo assequutus est. Ita enim lemma conceptum est. Ἀντιπάτρου εἰς Μαρσύαν τὸν αὐλητὴν διά τι γλαφυρὸν καὶ ἐμμελὲς αὐλεῖν. falsissime. Neque enim hoc epigr. est εἰς Μαρσύαν sed εἰς Γλαφυρον. sed eum agentem vel cogitantem decepit vetus scriptura mendosa, quae habet: λιγυφθόγγῳ Φοῖβος ἐπὶ γλαφυρῷ. γλαφυρὸν αὐλεῖν et ᾄδειν Graeci dicunt, sed ad hunc locum nil pertinet: qui legerit totum epigr. facile advertet doctissimum illum Graeculum vehementer hallucinatum fuisse.

Ep. 3 Ὀρφεὺς θῆρας ἔπειθε. Ἀντιπάτρου θεσσαλονικέως. P. 9.
Μελπομένῳ γλάφυρα lege γλάφυρε

T. 12. ep. 5. Μὴ σύγ' ἀπ' ἀλλοτρίης. Ἀμμιανοῦ vulgo Λουκιλλίου sed magis credimus membranis.

Ep. 7. Καὶ θλιβομένης ἀνέχεσθαι. lege καὶ θλιβομένοις. P. 10.

Ep. 9. Οὐκ ἐθέλω πλουτεῖν. ἀδέσποτον in membr. vulgo Theognidi tribuitur, et sane hoc distichon inter gnomas Theognidis habetur.

T. 13. ep. 1. Θρηϊκας αἰνείτω τις. — Ἀρχίου Μιτυληναίου ἔπαινος Θρακῶν, ὅτι γεννώμενον μὲν ἄνθρωπον ὀδύρονται, τελευτώντων δε χάρμοσυνα καὶ τελετὰς ἄγουσιν.

Ep. 3. Ποίην τις βιότοιο. Ποσειδίππου, οἱ δὲ Πλάτωνος κωμικοῦ (c) παραίνεσις εἰς τὸν βίον χρηστίμως ἀποτρεπτική.

Ep. 4. Sequentis εἰς τὸ ἐναντίον προτρεπτικὴ εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν Μητροδώρου. illa quae leguntur in vulgatis pro lemmate ἐκ τοῦ ἐναντίου, πιθανά sunt Planudis.

Ep.

(c) Omnes editiones veteres, Κράτητος τοῦ Κυνικοῦ.

Ep. 13. Πῶς τις ἄνευ θανάτου σε φύγοι βίε. hoc elegantissimum epigr. P. 11.
Aesopo tribuitur in membr. sed quis iste Aesopus sit, quaerendum; non certum est, illum esse antiquum Phrygem Aesopum.

Ep. 14. Sequens distichon est Γλύκωνος.

Ep. 15. Ἔχει τίνα τέρψιν ἐς αὐτὴν lege ἐν αὐτῇ.

T. 14. ep. 1. Λυσίππης ὁ νεογνός. nescio quo fato multa ex P. 12.
epigr. Leonidae Alexandrini ἰσόψηφα Archiae semper tribuantur in vulgata Anthol. in multis hoc supra observavimus, ut hoc quidem est ἰσόψηφον. inter reliqua ejusdem Leonidae ἰσόψηφα legitur in membr. vulgo Archiae adscriptum lemma. εἰς παιδίον μέλλοντα κρημνίζεσθαι, ὅπερ ἡ μήτηρ τὸν μαζὸν δείξασα τοῦ κρημνοῦ ἐλυτρώσατο. legitur —— ἀπὸ κρημνοῦ Παῖς ἕρπων non ἐπὶ. in quarto versu lege τὸν λίμου ῥύτορα καὶ θανάτου minus recte vulgo λύτρα habetur.

Ep. 2. Sequens Δμωΐων Ἱπποκράτευς est Ἀντιπάτρου Σιδωνίου.

T. 15. ep. 3. Ep. Καλὰ τὰ παρθενίης κειμήλια. Ἐρατοσθένους σχολαστικοῦ εἰς παρθενίαν ita membr. vulgo Παύλου Σιλεντιαρίου.

Ep. 4. Ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμὴ leg. ἀκμῆς.

Ep. 8. Ἄχρις ἂν ἧς ἄγαμος. Λουκιλλίου. vulgo ἄδηλον. τἀγαθὰ τῶν ἀγαθῶν. membr. τῶν ἀγαθῶν ἀγαθά.

T. 16. Ep. 1. Γῆρας ἐπὰν μὲν ἀπῇ. Μενεκράτους. hic Menecrates Sa- P. 13.
mius fuit, de eo haec tantum scivimus. Quidam illi sequens etiam distichum tribuebant, nam ita lemma legitur in membr. Λουκιλλίου, οἱ δὲ Μενεκράτους Σαμίου.

Ep. 5. Ἴδ' ὡς χρόνος οἷα δαμάζει. lege ἴδ' ὁ χρόνος ——.

T. 17. ep. 2. Μῆνις Ἀχιλλῆος καὶ ἐμὸι ad hoc epigr. vetus criticus notarat τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτήν. νομίζω ὅτι κερᾶ ἦν παράξενος. quod quid sit alibi exponemus.

Ep. 5. Ὥστε με τοῦτε πιεῖν τοῦτε φαγεῖν ἀπορεῖν. pro hoc versu alius P. 14.
habetur in membranis,

Πρεσβείην κατ' ἐμοῦ τὴν ἀσεβῆ τελέσας.

LIB.

L I B. II.

Notae in librum fecundum Anthologiae.

T. 12. ep. 1. Ἄνθρακα καὶ δάφνην locum hunc in noftris notis plene explicabimus; in eo enim nil viderunt eruditi Interpretes. P. 81.

Ep. 2. Ζῆν, τότε τοῖς τοίχοις. membr. ζῆν ὅτε quod ferri potest.

T. 13. ep. 1. Ρύγχος ἔχων τοιοῦτον. non fub titulo δυσειδῶν fed τῶν πύκτων hoc epigr. legitur in membranis.

Ep. 2. Ὅς δὲ λέγει μισεῖν με. in membr. εἰ δὲ λέγεις μίσει μὲ. lege μισεῖν με. et feq. vs. τοιαύτης σχέσης.

Ep. 4. Ἡ ῥὶς Κάστορός ἐστιν. ἄδηλον. vulgo in membr. ad marginem quo loco auctorum adfcribuntur nomina: legitur tantum *non*.

Ep. 9. Ψευδὲς ἔσοπτρον ἔχει Δημοσθενίς. nomen viri eft in membr. Δημοσθένης, et ne quis librarii mendum esfe arguat, etiam in lemmate legitur εἰς αἰσχρὸν Λουκιλλίου. fi Δημοσθενὶς legisfet, dixisfet αἰσχράν. P. 82.

Ep. 11. Τῆς ἀκοῆς ἀπέχει. τὰς ἀκοὰς in membr.

Ep. 13. Ἠγόρασας πλοκάμους. hoc epigr. Lucillii eft, non Palladae.

Ep. 18. Ῥήτορα Μαῦρον ἰδών. εἰς Αἰγύπτιον ῥήτορα, Παλλαδᾶ. ita conceptum lemma in membranis.

Χείλεσι τριττάκις. inepta lectio. lege λιτραίοις ut habent optimae membranae: in iisdem legitur φθέγγον ἰόντα φόνον, fed ἰέντα retinendum.

Ep. 19. Τὴν γλῶσσαν δ' ἐν ὀπῇ membr. τὴν γλῶσσαν δ' ἐνοπήν, fed perperam.

Ep. 20 Seq eft omnino Palladae, quod facile ex ejus charactere conjicimus: praeterea ita et judicant membranae. P. 83.

Vs. 4. Στέξαι τὴν νόσον. membr. στέρξαι.

Ep. 21. Αὐτὸν ἰδεῖν ἐθέλω membr. δύναμαι cum bono fenfu, quem alibi exponemus.

Ep. 22. Ἑρμολύκου θυγάτηρ. infulfisfimum et nulla falis mica adfperfum epigramma, cui alii melius adfcribere posfumus quam Palladae, quam omnium hominum ineptisfimo in fuo quidem genere Palladae? Ita quidem olim puer hoc epigr. fcripferamus: poftea accidit, ut plene fententiam noftram confirmatam videremus auctoritate membranarum, quae au-

auctorem ejus faciunt Palladam, non fecus atque olim aeftimabamus, illa conjectura ducti.

Ep. 24. 25. Duo feq. epigr. funt Luciani. Proxime fequentis verfus duos primos, a Planude, ut equidem conjicio, παραδιορθωθέντας, ita lege ex membranis,

> Οὐδέ ποτ' εἰς πορθμεῖον ὁ κηλήτης Διόφαντος
> Ἐμβαίνει, μέλλων εἰς τὸ πέραν ἀπίναι.

ἀπίναι non probavit pro ἀπιέναι. quod illi anfam praebuit integri difstichi pervertendi. Sed hoc alias pluribus; verum qui deëft in fequenti

Ep. 25 verfus, ita fupra ex iisdem membranis,

> Ὡς ἂν ἔχω πηχῶν ῥῖνα διακοσίων.

Ep. 26. Seq. eft Νικάρχου et legitur in primo verfu τοῦ γρυποῦ Νίκωνος, non ῥητῆρος ut in vulg.

T. 14. ep. 2. Εἴ με φιλεῖς μισεῖς με. lem. εἰς βαρύοδμον. Jucunda eft vocis ambiguitas in v. φιλεῖν, quod amare fignificat et ofculari.

Ep. 4. Οὔτε Χίμαιρα τοιοῦτον. Λουκιλλίου, in membr. vulgo τοῦ αὐτοῦ fcilicet Luciani.

> Οὐ Λῆμνος σύμπασ', οὐχ Ἀρπυιῶν τὰ περισσὰ membranae.
> Σύμπασα, καὶ Ἀρπυιῶν &c.

Sequens Epigramma eft ejusdem Lucillii.

Ep. 6. Τὸ σῶμα χ' ὁ πρωκτὸς, eft Νικάρχου.

Νῦν δὲ λαλοῦντός σου caetera ——— verfus definit in membr. et hic definit Epigr. post ——— incipit ejusdem Nicarchi οὐ δύναμαι γνῶναι πότερον χαμαὶ Διόδωρος ἢ βδῆσεν, ἔχει γὰρ πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω. apparet facile duo diverfa esse epigr. et Planudem lacunam membr. explevisfe et diftichum illud epigr. adnexuisfe; non omnino quidem inepte, nam bene refpondet hoc diftichum, minus tamen fincere. Nos olim putabamus, ita ab auctore conceptum fuisfe.

> Ἢ γράψαι σε ἔδει ποῖον σῶμα, ποῖος ὁ πρωκτός,
> Νῦν δὲ λαλοῦντός σου ὠρόμην (a) σε βδέειν.

de-

(a) *Lege* ᾤόμην.

debent, inquit, dicere et ——— judicare, ut cum loqueris fciamus te loqui, cum illud ἄτοπον feceris nares avertamus. Nunc dum loquereris et flatum loquendo faceres, alia parte te illum emifisfe putabam. Non aliter fcripfisfe Nicarchum cenfeo. Seq. diftichum ita concipiendum.

Οὐ δύναμαι γνῶναι πότερον ἔχανεν Θεόδωρος.
Ἢ βδέσεν. ὃς γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Ep. 7. Seq. lemma in membr. Ἀντιπάτρου ἢ Νικάρχου. puto potius esfe Nicarchi. P. 84.

Ἐκ τῶν καταγείων. κατογειῶν in membr.

T. 15. ep. 1. μή μ' ἀδίκει σὺ melius ut membr. μή μ' ἀδικήσῃς.

Ep. 2. Οὐδὲν ἀδικεῖς με. in membr. tantum legitur οὐδὲν ἀδικεῖς.

Ep. 3. Μέχρι τίνος, Πολύκαρπε perperam attribuitur Apollinario, cujus diftichum praecesfit, ejus enim auctor eft Automedon.

Λήσεις. λήσῃς.

Κερματίοις ψευδόμεν' ἀλλοτρίοις. membr. χρώμενος & fane ψευδόμενε hoc loco refpuit Hellenismus. κόμισαι τὸ σὸν ἀργύριον, ἔρχου. portentum mendi, quod lex verfus fatis arguit: lege ex membr. τὸ σὸν αὔριον ἔρχου quod alibi explicabimus.

Σαμόθραξι πέλασσεν. πέλαζε membr.

T. 16. ep. 1. Τοῦτο τὸ βουλεύειν εἶχες πάλαι. ut fit aliqua argutia legendum τοῦτο τὸδ' δυλεύειν εἶχες πάλαι. et eft ambiguitas. Hoc, inquit, ουλεύειν dudum eft cum habes, fed in βῆτα non agnofco, cum prius δέλτα legeretur. Si jungis τοῦτο τὸ δουλεύειν, et hoc tantum e pronunciatione; at fi βουλεύειν fcribas ut vulgati habent, falfum eft illum hoc τὸ βουλεύειν ἐκ τοῦ ἀρχαίου habuisfe; nam contrarium innuit epigr. illum nempe femper fuisfe fervum, nuper autem fenatorem.

T. 17. ep. 1. Εἴ τιν' ἔχεις Διόνυσον non Palladae, fed Lucillii, ut colligimus ex membranis.

Ep. 2. Βρώματά μοι χοίρων σηκαζομένων. σηκαζομένων — membr. et recte ξηρῶν, διψαλέων. γυψαλέων eaedem membranae; quod explicabimus alibi.

Ep. 4. in noftra editione Ἔχων ἀνέμων πλέον ἴτρον. in membr. ἦτορ quod magis placet. (b)

T. 19.

(b) Hanc lectionem GROTIUS videtur fecutus.

T. 19. ep. 2. Γράψας Δευκαλίωνα — τοῦ Λουκιλλίου. non Leonidae, *P.* 85. ut est in vulgatis.

Ep. 3. Sequens etiam ejusdem.

Οὐδ' ἐπὶ τῶν τέκνων membr. ἀπὸ τῶν. —

Ep. 4. Ζωγράφε, τὰς μορφάς. Λουκιανοῦ in membr. et inter multa alia Luciani disticha legitur, quae in unum sunt congesta.

χρώματι πειθομένην recte in membr. πειθόμενος.

T. 20. ep. 1. Πολλοὶ πολλὰ λέγουσιν. εἰς Δάμωνικον (*c*) ὕπαρχον, ita lemma in membranis.

Ἐν δ' ἐπὶ σοί. σοῦ membr.

Κλέπτων καὶ κλαίων. κλέπτων καὶ κλέπτων in membr. recte Planudes reposuit κλαίων.

Ep. 4. Ἀνδρακίων δέκα μέτρα φέρων. Αὐτομέδοντος.

T. 21. ep. 1. et T. 22. ep. 1. et sequentia epigrammata omnia sunt Nicarcho adscribenda, non Lucillio, auctoribus membranis.

T. 22. Ep. 4. μὴ δὲ τὸν Ἀμφικράτη. docti viri emendant Ἀρποκράτη. (*d*) *P.* 86. sed alibi viderimus.

Eaedem membr. paullo post μηδ' εἴ τις τυφλοὺς ποιεῖ θεὸς non θεόν. totum hoc epigr. perperam accipiunt viri docti. Sed alibi haec fusius.

Ep. 6. Ἐκ δὲ διπλέθρου, ἐκ δὲ διπλέθρων. sequentia omnia sunt ejusdem Stratonis ex membranis.

Ep. 8. Ὁ ψόφος ἦν κλυτῆρος. ἐκ παρῳδίας imitatus est hoc loco Nicarchum sive Strato, illud ἀδήλου,

Ὁ ψόφος ἦν ὑπέκλαγγος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦτο

Ἄλλος, καὶ Περικλῆς. Sive ille ἄδηλος ex Stratone imitatus est, quod non puto.

Τὸν τάφον ἠυτρέπισαν. non dubito quin ita reposuerit Planudes, aut aliquis non sapientior Planude, cum membranae praeferant καὶ στεφανοῦντο.

Ἡ σορός, οἱ δ' ἄλλοι τὸν φανὸν ἠυτρέπισαν. quae recta est lectio. quis sit usus φανοῦ in funeribus jam pridem viri docti annotarunt, et nos alibi plura dicturi sumus: posset tamen vulgata lectio confirmari ex sequentibus;

Ep.

(*c*) *Lege* Δημόνικον.

(*d*) *Lege* Ἀρποκράτην.

Ep. 11. Ἓν φάρμακον, εἷς σορο(π)ηγός,

Εἷς τάφος, — ſed hoc nihil esſe alibi oſtendemus.

Ep. 12. Ποῦ τοίην ἀκόνιτον ἔχει φύσιν. ἀκόνιτος in membranis.

Ep. 15. Σπόγγον ἔχων κενεὸν inepta lectio. legend. καινόν. quid notet P. 87.
σπόγγος, γναφικῶν πινάκων fortaſſe multis non eſt obſcurum, nos hoc alibi planum faciemus. — Legi poſſet etiam τῶν γραφικῶν πινάκων. multus enim eſt uſus σπόγγου apud pictores, ſed haec alias.

Ep. 18. Φαρμακίητι Ῥόδων. Καλλικήρου ita vulgo perperam, lege Καλλικτῆρος: hujus non pauca epigrammata in toto hoc opere leguntur. Membr. ad hoc diſtichum nomen Καλλικτῆρος appoſitum non habent; ſed Πίου; ſed quis ſit ille Πίος, neſcio. praeceſſerunt autem in membr. duo Epigr. ejusdem Καλλικτῆρος; T. 22. ep. 8. Ἰητρὸς τὴν γραῦν, et T. 22. Ep. 7. Οὔτ' ἔκλυσεν Φείδων μ', οὔθ' ἥψατο, ſed ea δὶς κεῖσθαι ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει quidam annotavit. Sed illo loco non Callicteri ſed Nicarcho aut Stratoni tribuuntur, ut ſupra notavimus, et ſane, ut verum fateamur, cum illa epigrammata Nicarcho aut Stratoni tribuenda cenſuimus, praeceſſerat quidem epigramma certo illis attributum: post ſequebantur iſta duo epigr. ſed ſine nomine, deinde ſequentia habebant τοῦ αὐτοῦ: ex eo judicavimus illa esſe epigrammata ejus auctoris, cujus praeceſſerat jam epigramma, in quo ſatis (e) ſumus. ex hoc autem loco membr. didicimus, unum illorum epigrammatum auctorem; atque haec hactenus.

Ep. 18. Φαρμακίησι Ῥόδων. in membr. Φαρμάκοισι.

Ep. 19. ſeu Ep. 20. est Luciani, non Agathiae ſcholaſtici.

Ep. 19. Seq. ἦλθε δὲ Καλλίγνωτος. membr. Καλλίγνωτος.

Τῆς Παϊωνίδος, lege Παιωνιάδος. ut ſtet verſus.

T. 24. ep. 1. Νυκτικόραξ ᾄδει θανατηφόρον. τοῦ Νικάρχου in membr. vulgo Leonidae. P. 88.

Seq. tamen eſt Λεωνίδου in iisdem membranis.

Ep. 4. Ποσειδῶνος δὲ τρίαιναν membr. Ποσειδῶνος τριόδοντα.

Ep. 5. Φθέγξατ' ἀοιδότερον. φθέγξετ' in membranis.

T. 25. ep. 1. Ὁλοσφύριστον Ἄδωνιν. lege ὁλοσφύρητον in eodem epigr. legitur τὰν ἀναδυομέναν et θαλάσσας et ſimilia eodem charactere.

Ὅσοι ποτὲ φῶρες ἄριστοι. ἄριστα in Palat.

Ep. 3. Ep. τὸν πτηνὸν Ἑρμῆν. puto esſe Philippi, non Lucillii, etſi aliter in membr. in iisdem character Doricus aliter atque in membr. P. 89.

Ep.

(e) Legendum, ni fallor, verſati ſumus.

Ep. 10. Χεῖρι μὲν, οὐκ ἴδιον. Διονυσίου in membr.

Ep. 11. Sequens Diſtichum Ἤδειμεν Πολέμων adſcribitur Ammiano in membr. et praecedens illud etiam diſtichum Ammiani in eundem Polemonem.

Εἴδους οὐ κρίνει Πολέμων νώναις κατακρίνει.
Κἂν δῷς κἂν μὴ δῷς. ἐστιν ἀεὶ Πολέμων.

ut dubium eſſe jam non posſit, quin ejusdem Ammiani hoc ſit diſtichum.

T. 26. ep. 2. Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγὲ.

Που με τάμῃς. τεμεῖς membr.

Ep. 3. Κουρεὺς καὶ ῥαφιδεὺς vulgo ἄδηλον. in membranis. Παλλαδᾶ. in iisdem legitur ῥαφίδας.

T. 27. ep. 1. Σεῖο δὲ Καλλιόπη, membr. ἡ σὴ Καλλιόπη.

T. 28. ep. 1. Σὺν κυσὶ, καὶ λόγχαις. hic verſus in membranis non integer. Σὺν κυσὶ καὶ λόγχαις συσφίγξασι Μάρκος; ut videtur, ſupplevit Planudes illas duas voculas: puto mendum latere in illis σὺν κυσὶ, quorſum autem hic σὺν κυσὶ cum ſequente verſu — αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐκρέμασεν. ita enim legimus. Sed amplius cogitandum. P. 90.

T. 30. ep. 1. Τούτων τῶν δύο κωφότερος, τούτων δυς.

Μήτηρ ἐσθ' ὑμῖν. ὑμῶν in membranis.

T. 31. ep. 2. Μή σε λαβὼν τι φάγω. λαβὸν in membranis.

Ep. 5. Οὔτις ἀλοιητῆρας. βήσομ' ὑφ' ὑμετέρῃ. in membr. βήσομαι ὑμετέρῃ γαστρὶ.

Φυλαξάμενος. ſed recte Planudes conjecit legendum λαφυξάμενος.

Σκύλλης χάσμασιν. σχήμασιν alii χήμασιν. perperam in iisdem.

Ep. 6. Sequens Epigr. non eſt Agathiae Scholaſtici, ſed infimi Epigrammatistae Palladae.

Ep. 7. Seq. etiam: τὸ Ὄρνεον ἠσθίομεν eſt ejusdem Palladae. P. 91.

Ep. 8. At ultimum hujus tituli eſt Luciani, ut alibi docemus et ipſum epigramma diſticho exaugebimus.

T. 32. ep. 1. Τὴν μικρὴν παίζουσαν lemma in membr. εἰς μικλέπτους, pro μικκολέπτους ſeu μικρολέπτους.

Ep. 4. Τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶν λεπτότερος πέταται in membr. λεπτότατος.

Ep. 5. Μάρκος ὁ μικρός. ὁ λεπτὸς in membranis.

Ep. 6. Εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν in membr. Σαλπίζων ἔπνευσεν ὅσον βραχὺ, quae proba est lectio; et mox seq. versu. ὀρθὸς ἀπῆλθε κάτω, non εὐθὺς ut vulgata.

Ep. 7. Sequens Epigramma, quod vulgo Ammiano tribuunt, est ejusdem Lucillii in membranis.

Μικροῦ τοῦ ποδός. lege μικρὸς τοῦ ποδὸς εἵλκυσε μῦς.

Ὃς δ' ἐν τῇ τρώγλῃ ψιλός. ψιλὸς in membranis.

Ep. 8. Ἔσω μητρόπολις. est Ammiani et sequitur in membr. ejusdem Ammiani distichum, quod infra legitur in vulgata Anthologia.

Ep. 15. Καὶ τάχ' ἂν ἐῤῥοίζητο. in P. καὶ τάχ' ἀνεῤῥύζητο, sed solennis οι et υ in veterum libris mutatio. *P.* 92.

Ep. 16. Αἰγείρου φύλλῳ πεφορημένῳ in membr. legitur πεφορημένα — quod ita ferri potest et explicari cum Chaeremon vento ferretur percussus Tiliae folio est. Sed vulgatam lectionem non mutamus.

Ἢ Παλικάμπαι legebam aliquando ἢ πιτυκάμπτῃ in membr. est παλικάμπῃ.

Σῶμα τὸ καννάβινον in membr. καννάβιον. κάνναβος Romani stupam vocabant. Locum hunc perperam acceperunt viri docti.

Ep. 19. Σῶμα φέρων σκιοειδές. Ἀγαθίου σχολαστικοῦ in membr. πολλὸν ἐλαφρότερον. membr. ἀφαυρότερον.

Ep. 20. Sequens Μύρμηκος πτερόεντος est Lucillii.

Ἄδρηστος membr. Ἄδραστος.

Ep. 21. Ῥιπίζων ἐν ὕπνοις ejusdem Lucilii, si credimus membranis.

Ep. 22. Ἀρκάδας οὐχ οὕτω Στυμφαλίδες. Νικάρχου ex iisdem. Cur autem hoc Epigramma sub titulo τῶν λεπτῶν hic legendum proposuerit Planudes causae nihil esse video, cum nulla parvi aut — hominis in eo mentio sit et mens ejus omnino sit diversa, ut alibi exponemus.

Ep. 23. apud nos ep. 24. Εἰ μὲν ἐπ' ἀντελάβευς. Lucillii. in fine Epigrammatis ita legitur in membranis.

> Εἰ δ' ἀρετῆς ἀνδρῶν ἄγεται στρατὸς, ἄλλο τι παῖζει.
> Ῥωμαίοις δ' οὐδεὶς πρὸς γεράνους πόλεμος.

et omnino ita legendum; si ducitur exercitus virorum et lectae virtutis hominum; tu quidem debes ludere et securus esse. Non cum quisque dux

dux te cum illis conscribendam militem curaverit. Romanis autem belli nihil est contra grues, ad quas debellandas si qua sumereter expeditio, esse omnino posses —— cum in illo bello etiam non inutilem potes operam navare. Haec sane sunt inepta et ἐπιδεικτικά. sed quod —— explicemus, quoniam hoc agimus.

T. 33. ep. 2. Τῷ Στρατονικείῳ πόλιν ἄλλην οἰκοδομεῖτε P. 93.
Ἢ τούτοις ἄλλην οἰκοδομεῖτε πόλιν.

quae duo disticha eodem pertinere alibi docebimus, et eorum unum eundemque esse auctorem.

T. 34. ep. 1. Σιλβανὸς δύο παῖδας. est ἄδηλον hoc Epigr. in membr. ἄλλος δ' ἐν θαλάμοις membr. ἄλλος δ' ἐς θαλάμους.

Ep. 2. Ἡ γραῦς ἡ Βάκχου — lemma in membr. ἀδέσποτον εἰς γραῦν μέθυσην εὐξαμένην ἐν ἀῤῥωσίᾳ ἐπὶ ἑκατὸν ἡλίους μὴ γεύσασθαι οἴνου, ἀλλ' ὑδροποτήσειν. ἐγερθεῖσα δ' ἐπὶ κασκίνου εἶδεν ἡλίους τῶν ρ̄ πλείονας, καὶ παλιν ἤρξατο πίνειν.

Τρητὸν γὰρ θεμένη χερὶ membr. λεπτὸν.
Καὶ διὰ πυκνῶν σχοίνων. membr. καὶ διὰ πυκνήν.

Ep. 5. Εἰς Ἀπιανὸν ἡγεμόνα πότην. lege ex membr. εἰς Ὀπιανὸν· κτήσῃ ἁπλῶς ὄνομα· membr. κτήσῃ ἀκριβῶς. quis sit iste Ὀπιανὸς ἡγεμὼν quaerant otiosi.

T. 37. ep. 4. Ἐκλάσθην ἐχθὲς, Δημήτριε. Est Nicarchi, non Lucilli. κέρκον ὄνου κατέχων. in membr. κέρκον. quatuor versus desunt in vulgatis, quos ex membr. producemus —— κέρκον ὄνου κατέχων. P. 94.

Ἥψαι τῶν ἄστρων. Ζεῦ ἡνίκα τὸν Γανυμήδην
Ἥρπασε, τῇ δ' αὐτὸν, Φαίνετ', ἔχων ἀνέβη.
Ἔνθεν δ' εἰς ἀΐδην ποτ' ἀφίξεται; οὐκ ἀφυὴς εἶ.
Εὕρηκας τέχνην πῶς ἔσῃ ἀθάνατος. (f)

Quae sine dubio propter obscoenitatem omisit Planudes, sed alibi totum epigramma exponemus.

T. 38.

(f) Vid. BRUNCK. t. 2. p. 357. et Lect. et Emend. p. 207. Qui pro Ἥψαι dedit Ψαύεις, et pro Φαίνετ', οἶμαι, et pro ποτ' τις.

T. 38. ep. 1. Ἐκ ποίων ὁ πατήρ. εἰς Ὀρχηστάς. in lemmate, imo εἰς ἀφυεῖς ὀρχηστὰς, non ὀρχηστὰς fimpliciter.

T. 40. ep. 2. Εἰ μὴ χαίρω, Φλῶρε, ———

Ὡς περὶ χειρείας ita Aldina Editio, at membr. ὡς περὶ χοιρείας τοῦ στεφάνου μερίδος. fed haec alias pluribus.

Ep. 4. Κακὰ τέσσαρα ταῦτ' ἐγενήθη; in membr. κατὰ fed perperam. P. 95.

Ep. 9 Κλαίειν τοῖς παριοῦσι λέγει. membr. λέγω perperam.

Ep. 12. Μισῶ, δέσποτα Καῖσαρ. Luciliii ut eft in membr.

Ep. 13. Ποιητὴς ἐλθὼν εἰς Ἴσθμια. Κερεαλίου in membr. vulgo Luciani. P. 96.

Ep. 14. Ὠμοβοείου μοι παραθεὶς τόμον. Lucillii membr.

Ep. 15. Τί ὠφέλησας. lemma in membr. εἰς Νικάνδρον. τοῦ αὐτοῦ, hoc eft Palladae, cujus epigrammata praecesferant multa.

T. 41. ep. 1. Οἱ τοῖχοι, Διόφαντε lemma in vulgatis. εἰς πλοῖα non fimpliciter εἰς πλοῖα, fed εἰς πλοῖα σαθρὰ καὶ βαρέα.

τάχα πλεύσει καί τις ἐν ἡμῖν. membr. πλεύσει τάχα καί τις ἐν ἡμῖν. et mox οὐ γὰρ ἔνεστιν ὕδωρ οὐκ ἔτι τῷ πελάγει.

Ep. 4. Εἶχε Φίλων λέμβον σωτήριχον. in membranis eft Nicarchi: praecesferat paullo ante epigramma Antipatri Thesfalonicenfis, quod caufam erroris praebuit Planudi.

Ep. 5. Καὶ τυχὸν ἐξαπίνης ἔσεται λίθος. quomodo haec interpretentur viri docti, in eorum fcriptis videre licet; ego fcio, nullam interpretationem rectam adduci posfe cum hac lectione. Sane legendum ἔσομαι λίθος. ut etiam habent membranae, quod forfitam alibi dicemus.

T. 42. ep. 2. Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις. hoc diftichum feparandum a fuperiori epigrammate; diverfis enim locis leguntur in membr. ineptum vero titulum ad hoc epigramma appofuit Planudes εἰς πολυτέχνους, maluisfem εἰς ψευδοεπιστημόνας. fed haec alias. P. 97.

T. 43. ep. 7. Αἰεὶ θνητὸν ἦσθα, Πολύκρατε. Vitiofa haec lectio, fed a quo profecta, nifi a Planude? de vitio tamen antea non fufpicabamur, etfi nobis femper aliquid ad fenfum defiderari vifum eft, vel, ut melius me exprimam, aliquid ineft extra fenfum. de quodam enim loquitur, qui cum femper probus apparuisfet, et talis ab omnibus habitus esfet, repente τὴν τοῦ ἤθους κακότητα aperuerit: et ex eo conjicit non nunc pimum improbum eum esfe coepisfe, fed, cum talis ante

ex-

exſtitisſet, nunc primum ſeſe, qualis esſet, aperuisſe. Hanc debere esſe mentem epigr. ſemper judicavimus, et in membranis poſtea expresſim reperimus:

Αἰεὶ χρυσίον ἦσθα Πολύκριτε — quod ita esſe nobis prima ſtatim facie adprobavit, cum jam antea mentem epigrammatis certe adſecuti esſemus, ut veram hanc esſe lectionem non dubitaverimus pronunciare. (*g*) locus hic eſt elegans, qui tamen capi non poteſt ſine illis, quae alibi dicemus de hac voce χρυσίον, quo ſenſu uſurpata ſit, et uſitata veteribus.

Ep. 6. Sed et praecedens Epigramma θηρίον εἶ παρὰ γράμμα, male accipiunt docti viri, ut ex illis patebit, quae alibi dicturi ſumus.

Ep. 12. Εἰς τὸ μέρος δὲ καθεῖλκετ' ἀνελκυσθέν. legendum καθεῖλκεν et *P.* 98.
mox εὗρεν ἐλαφρότερον.

Ep. 13. Ψυχὴν μὲν γράψαι. lemma in membr. Ἀντιόχου εἰς διεφθαρμένον. Sequentes duo verſus non ejusdem Antiochi, ſed Πείσωνος, ut quaedam habent membranae.

Ep. 11. Epigr. Luciani in Lollianum ſuperius πῶς κατέδυνε — Λολλιανοῦ ψυχή, Palat. membr. πῶς κατέβαινεν.

T. 44. ep. 1. Καὶ ἀποκτείνει πάλι πορδῇ. P. καὶ ἀποκτέννει.

T. 45. ep. 1. Κεῖσαι δ' Ἴρῳ ὅμοιος, in Pal. κεῖσαι δ' ὅμοιος (*h*) ad oram ſcriptum Ἴρι.

T. 46. ep. 2. Καὶ Τιτυῷ μελέτω. inepta lectio. leg. μελέτα.

Ep. 3. Ὥστε νοεῖν ἃ λέγεις. P. ὥς γε. ——

Ep 5. In ſeq. lemma τοῦ Ἀββιανοῦ lege Ἀμμιανοῦ. Πέντε διακοσίους. in membr, πεντάκι διηκοσίους.

Ep. 11. Diſtichon Αὐτὸν ὁρῶ σε Μίδον (*i*) non eſt Ammiani, ſed in- *P.* 99.
certi auctoris; ut etiam ſequens est ἀδέσποτον.

Ep. 13. Ep. Πολλοῦ δεῖ, καὶ σφὶν, eſt Lucillii, non Ammiani. καὶ ταυτὶ. Pal. καὶ ταύτῃ. γρ. Φάθι. Φαθὶ in membranis.

Ep. 14. Νήπιε, πρὸς (*k*) σε λέληθε. improbum et temerarium facinus, ignoſcant mihi verbis meis homines probi, ubique in horum epigrammatum ſerie nectenda Planudem feciſſe deprehendimus, qui diverſorum epigrammata uni auctori attribuit. quid cauſae ſibi propoſuerit, cum hoc faceret non video; niſi quod cum haec epigrammata, quae in ἐκδόσει Agathiae ſcholaſti- [illegible] ſti-

(*g*) Vid. ad Hiſt. Aug. Script. tom. 2. p. 361.
(*h*) *Lege* ὁμοίως. (*i*) *Lege* Μίδων. (*k*) *Lege* πῶς.

ſtici ſparſim legerentur, multa ſciret nullo eſſe ordine, niſi quae ad talem quemdam titulum aut τῶν Ἀναθηματικῶν aut τῶν Ἐρωτικῶν, aut aliorum ſimiliter pertinerent. ipſe cum ad λήμματα quaedam certa revocaret, multa ſub unius auctoris nomine legi voluerit, quaſi intereſſet utilitatis legentium, diverſa epigrammata non diverſis auctorum nominibus inſcripta habere, ut hoc epigramma, quod Agathiae est, Ammiano tribuit. Sequens eſt etiam ejusdem Agathiae. lemma in membranis. εἰς ϑεολόγον ἀδικοῦντα.

Τῆς σῆς κλεμματικῆς. apage hanc impuram vocem a nitore Agathiae, ſterquilinio potius quam honeſto epigrammate dignam: adde, quod hujus loci ſententiae prorſus non convenit. in membranis recte legitur Τῆς σῆς ἠλεμάτου παίγνιον (1) Φαντασίης. ſed legendum παιγνίου· ſine dubio corrupte legerat κλεμμάτου in vetuſtis ſchedis Planudes, quod etiam in Pal. reperimus, ex quo eum feciſſe κλεμματικῆς apparet perperam. cum recte divinaverimus ἠλεμάτου, quae eſt vera lectio.

Ep. 15. Ῥήτορα πρὸς Διόδωρον — eſt Agathiae Schol. ut ſupra diximus.

Ἡρετό. εἵρετό.

Δουλεύειν κείνους, ὧν χάριν. membr. κείνων ὧν χάριν. αἶψα δ' ἀποίσῃ, ἀποίσεις P. Duo ſeqq. diſticha ſunt Luciani, et inter diſticha ejusdem leguntur in membr. congeſta enim ſunt unum in locum ab Agathia ſcholaſtico.

T. 47. Συμποτικὰ ἀσείσματα. in membr. Agathiae ad ſextum librum haec dicit τὸ συμποτικὸν εἶδος ἐκ σκωμμάτων κύκλου σύγκειται καὶ συμβουλῆς τῶν παλαιῶν ἀεὶ παρὰ τὸν πότον ἀλλήλους ἀποσχεδιαζόντων, ἵν οὖν μὴ δὲ τούτων ἀμοιρῆς καὶ ἐξ αὐτῶν ὑπέταξα τὰ ἐμπεσόντα. P. 100.

Ep. 2. Ἀινεῖν ἐκ ψυχῆς. pene puer legebam κινεῖν ἐκ ψυχῆς, quam veram eſſe lectionem postea ex membr. comperi, quae ita exhibent: quid ſit κινεῖν notum est omnibus, qui poëtas ſaltem Graecos vel Ariſtophanem legerunt. ſupra (T. 9. ep. 11.)

Καὶ τίνα δεῖ κινεῖν, καὶ τίνα κληρονομεῖν.

Οὕτως ἡ Φύσις ἐστὶ Φιλόκνισος. in iisdem membr. non Φύσις ſed ῥύσις, quae elegantisſima lectio est non vulgata, et quam nos alibi exponemus.

Non Nicarchi, ſed Nicandri hoc epigramma, ut habent membr.; in quibus, praecedebat Nicarchi epigr. et hoc ſequens Νικάνδρου; de quo Nicandro etiam dicemus alibi.

Ep.

(1) Lege ἠλεμάτου παίγνια.

Ep. 4. Ἄρτι τίθει τεμάχη. lege ex membr. ἄρτα τίθει. ἄρτα vocat, quod ſolerent ſuſpendi, ut pluribus olim docebamus admodum pueri in noſtris lectionibus Petronianis, quas multis cauſis moti ſuppreſſimus; inepta vero lectio vulgata.

Ep. 5. Πίομαι, ὦ Λήναιε, cur hoc epigramma Alcaei inter ἀσίσματα συμποτικὰ locum habere debeat, ignoro; cum nil in eo ſit τοῦ συμποτικοῦ εἴδους. ſed hoc epigramma hinc ἐξ αὐτοσχεδίου depromſerit Alcaeus, cum a Philippo κώνειον ſumere juſſus eſſet· in membr. tamen etiam inter συμποτικὰ legitur, quod valde miror ab Agathia non eſſe animadverſum. praeceſſit enim in iisdem membranis ejusdem Alcaei in Philippum, quod vulgo habetur in primo libro Anthologiae in lemm. Ἀλκαίου εἰς Φίλιππον. (T. 59. ep.6.) (*m*)

> Οἶνος καὶ Κένταυρον, Ἐπίκρατες, οὐχὶ σε μοῦνον
> Ὤλεσεν, ἠδ' ἐρατὴν Καλλίου ἡλικίην.
> Ὄντως οἰνοχάρων (*n*) ὁ μονόμματος, ᾧ σύ τάχιστα
> Τὴν αὐτὴν πέμψαις ἐξ Ἀΐδεω πρόποσιν.

Quod etiam non debuit inter haec συμποτικὰ recenſeri. ſed et alio loco, nam δὶς κεῖται. legitur hoc Alcaei epigr. cum hoc lemmate εἰς τὸν αὐτὸν ἑαυτοῦ. ſubaudi Ἀλκαίου δὲ ἠναγκάζετο πίνειν κώνειον. et ibi legitur πίομαι, Ἕλληνες, πολὺ πλεῖον. (*o*) nec ultimum diſtichum in eo legitur. ſed haec alias pluribus.

Ep. 6. Ἐχθὲς ἐπὶ ξενίαν κληθείς. Ἀββιανοῦ. ridicule. lege Ἀμμιανοῦ.

Ep. 7. Καὶ πίνε, καὶ τέρπου. hoc epigr. Stratonis deſumtum est ex ejusdem Paedica Muſa, qui libellus totus eſt de puerorum amoribus: itaque duo primi verſus ita olim legebantur, Καὶ πίνε νῦν, καὶ ἔρα, Δαμόκρατες, οὐ γὰρ ἐς αἰεί.

Πιόμεθ', οὐδ' αἰεὶ παισὶ συνεσσόμεθα. quam ſpurcitiem correxit Planudes, qua licentia utitur tantum in flagitioſis.

Νῦν ἐν ἐμοὶ πιέτω in membr. νῦν ἐμοὶ πιέτω. ridicula est vulgaris lectio; καὶ ἀνελλήνιστος. lege καὶ μὲν ἐμοὶ πιέτω: et verum est, ita legendum eſſe.

Ep. 10 Ὑπνώεις, ὦ ἑταῖρε, ὕπνωεις, in membr. *P.* 101:

Ἔσσεθ' ὅτ' οὐ πιόμεσθα πολὺς χρόνος. hanc lectionem non damnamus, et, quam-

(*m*) Vid. omnino D'ORVILLE ad CHARITON pag. 621. et ſeqq.

(*n*) In vulgatis ὠμοχάρων. οἰνοχάρων probant D'ORVILLE et BRUNCK.

(*o*) *Lege* Πλέον.

quamvis merito damnari posfit, mihi tamen impenfe placet, quod refertur in optimis et vetustisfimis fchedis ἔσσεθ' ὅτ' οὐ πιόμεσθα πολύς. πολύς. eleganter χρόνος fubintelligitur. in iisdem legitur ἡ συνετὴ κροτάφων aeque elegantisfime et πολιτῶ (p) et συνετὴν dicere poëtas non novum est illis, qui contriverint.

Ep. 11. Οὗ' οὕνεκεν. membr. ὅτ' εἵνεκεν.

Ep. 12. Ὀρνύμενον συφέλῳ κῦμα περὶ σκοπέλῳ, ita Planudes repofuit ὀρνύμενον, cum prisca lectio haberet ὤρυμον. nos legimus ὠρύον hoc est latens fluctus latrans circa fcopulum. quae est vera lectio. mox lege ἀστράπτῃ μέγας οὐρανος.

Ep. 14. Τίς γὰρ ἔλοιτο. membr. τίς γὰρ ὀλεῖται.

Ep. 16. Ἄνθρωποι δείλης, ὅτ' ἐπίνομεν. Ἀντιμέδοντος Κυζικηνοῦ, ita membr. pro Αὐτομέδοντος. P. 101.

Ep. 17. In verfibus Anacreontis οὐδὲ φθονῶ τυράννοις· habent membr. οὐκ αἰνέω τυράννους elegantius.

Ep. 19. Τῷ Βρωμίῳ πχύω. καὶ Βρωμίῳ membr.

Ep. 20. Αἶψα δ' ἀναθερμαίνων lege ἀψ' ἀναθ'. P. 102.

Ep. 21. Ῥοπὴν μόνον ἂν προλάβῃ τις. inepta lectio est, ex qua nullum fenfum elicere potui, neque, opinor, viri illi docti, qui ante nos hoc epigr. emendare conati funt. optime in membr. ῥοπὴν μόνον ἂν προλάβῃς σοῦ. Ἂν δὲ θάνῃς, ἑτέρου πάντα, &c. plana fententia.

Ep. 23. Καὶ γεραρῶν συνέπινε Φίλων χορός· in membr. habetur λάλος χορός· et nos ita legimus.

Ep. 25. Σπείσομεν οἰνοποτῆρες· membr. σπείσαμεν· et mox ᾄσαμεν, non ᾄσομεν.

Καὶ αἱμαλέαν κρέα δόρπων in membr. καὶ αἱμαλέα κρεῶ δόρπων.

Ἄλλος ἔχειν ἐθέλει· non ἐθέλοι· ita membr.

Ep. 27. Τέρπεο καὶ σκίρτα, cerebrum Planudis hoc loco τὸ σκίρτα commentum est, et nimis religiofe accepit vocem illam, quae prius legebatur Τέρπεο καὶ Παφίῃ τὸν ἐφημέριον βίον ἕλκων, quafi plus esfet παθέος ἐν τῷ σκίρτα, quod hoc loco ineptum esfet, quam ἐν τῷ Παφίῃ· fed hoc alias.

Ep. 28. Ἄγχι δὲ, ληνός, Ἄγχι, πίθος. p. Ἀντὶ πίθου. P. 103.

Μαρναμένην ἐθέλω. ἐθέλῃς legitur in membr.

Ep. 30. Οὐδὲν ἁμαρτήσας. hoc epigramma inter ἐπιτυμβικὰ ponitur in membr.

(p) *Lege* πολιήν. Vid. epigram. 22. in fine. et lib. 1. t. 13 ep. 12. l. 3. t. 10. ep. 5. & l. 7. ep. 31. 71. 95 & 148.

membr. Agathias notavit in lem. ἄδηλον ἐπὶ τίνι τοῦτο γέγραπται, πλὴν ὅτι ἐν τοῖς Παλλαδᾶ ἐπιγράμμασιν εὑρέθη κείμενον. μήποτε δὲ Λουκιανοῦ.

Ὦ μῖξις γενεῶν θανατηφόρος lege ὦ μῖξις γονέων· hoc epigramma Marci Argentarii.

Ep. 31. Μυσιλάγυνε. ita et legitur in ed. H. Steph. perperam. legendum enim μύσι, λάγυνε.

Αἴθ' ὄφελες καὶ ἄμικτος. ἄμυκτος in membr. et παρείης, non παρεῖναι.

Ἄφθορος. ἄφθονος in iisdem.

Ep. 32. Τάνταλος οὐδὲν ἔτραγε. eſt Palladae hoc epigramma; ſed non Παλλαδεῖον, cum ſit optimum, et etiam illud Agathias πανάριστον vocat σκωπτικὸν εἰς τράπεζαν, μᾶλλον δὲ τωθαστικόν· ita in membr. lemma concipitur.

Καὶ βραβίλους καὶ μῆλα· ſcribitur in vetustisſimis βαρβίβλους, et ſaepe in libris ſcriptis exaratum reperi.

Τί τηλίκον ἀνδράσι νεκροῖς. V C. τιληκον ἀνδράσι, ad oram τι λῆκον ἄρ' ἄνδρασι νεκροῖς, quod quid ſit neſcio. χηνὸς ἄλιςα λίπη. ἄλιςα in membr. ὄρνια, καὶ μόσχεια. membr. ὄρβια καὶ μόσχεια corrupte, ni fallor.

Ep. 33. Ἀνθρώποις ὀλίγος μὲν ὁ πᾶς χρόνος. Ἀντιφάνους. γήρως, βάρος. βαρὺ membr.

Οὐδὲ δέκα μυῶν ςήσεις: lego ςύσεις τοιαύτη ἐκδέχετ' ὀρχιπέδη. *P.* 104.

Ep. 36. Ὅσις ἔσω πυρσὺς· non Παρμενίωνος, ut vulgo, ſed Καλλικτῆρος Μαντικίου· hoc epigr. praecedit in membr. Parmenionis tetraſtichum nondum editum. et ſeq. non Λουκιανοῦ ſed Λουκιλλίου.

Ep. 38. Ἦν Στέφανος πτωχός. Νικάρχου. ἱπποκρατιππιδίας. legendum omnino ἱπποκρατιππιάδης.

Ep. 39. Ὠκύμορόν με λέγουσι. Ἀντιπάτρου in membr.

Εἰς ἀΐδην πάντεσσι καταίβασις· membr. μία πᾶσι καταίβασις & τάχειον pro τάχιον.

Καὶ γὰρ δὴ ἐτήτυμον. καὶ δὴ γὰρ membr.

Ep. 40. Πέντε θανὼν κεῖται. Ἀργενταρίου.

Ep. 41. Ἡ πτωχῶν χαρίεσσα πανοπλείη. Πολέμωνος βασιλέως hoc epigramma ex membr.

Ep. 42. Ἐχθές μοι συνέπινε γυνή, Μακεδονίου Θεσσαλονικέως in membr.

Ep. 43. Seq. est Φιλοδήμου illud post ſequens. *P.* 105.

Ep. 44. Δός μοι τοὺκ γαίης. Ζωνᾶ.

Ep. 45. Βάκχου μέτρον ἄριςον. Εὐήνου. auctoris.

Χαίρει κιρνάμενος τρισὶ νύμφαις τέτρατος αὐτός: aliter conceptus hic verſus in membr. χαίρει κιρνάμενος δὲ τρισὶν νύμφαισι τέταρτος.

Ἀπέστραπται μὲν ἔρωτας. in membr. ἀπέστραμεν ἔρωτας. et βαπτίζει δ' ὕπνῳ γείτονι τῷ θανάτου.

T. 48. ep. 1. Epigrammata Palladae in Gessium ἰατροσοφιστήν. σοφῶν ὁ σοφώτατος. P. σοφώτερος.

Ep. 2. Τῆς (q) ἀρχῆς μεγάλης P. τὴν ἀρχὴν μεγάλην. μηδὲν ἀνασχόμενος. membr. μηκέτ' ἀνασχόμενος.

Ep. 3. Σχήματι καινοτάφῳ. falſa et mendoſa lectio. legendum καινοτάφῳ hoc est κενοτάφῳ. quod verum est.

Ep. 5. Καὶ τοὺς πειθομένους ἀστρολόγοις, ἀλόγοις. membr. ἀλόγους. melius.

T. 49. ep. 7. Τὸν πτισάνην πύκτην. in membr. τὸν πτισάναν. *P.* 106.

T. 50. ep. 3. Ep. Ψηφίζεις κακόδαιμον. γῆρας ἐπερχόμενον. lege ἐπερχόμενος.

Χρόνος ἐπερχόμενος τίκτει γῆρας· γνοὺς τι μελισμάτιον — membr. ποτ' ἐρχόμενον.

Ep. 5. Ὅς γ' ἀποθνήσκων. membr. ὅς κ'.

Ep. 6. Ταῦτ' αὐτῷ χαρίσασθε. in membr. τοῦτ' αὐτῷ.

Ep. 7. Οἱ δὲ, τἀκείνου χρήματα κληρονόμοι hic verſus deest in membr.

Ep. 8. Αὖλος ὁ κνυπός. lege κνιπός.

Ep. 9. Εἰ τὸ μὲν ἐκδεδάνεικας. Φιλίππου.

Ep. 10. Ὦ τῆς ταχίστης. εἰς τραπεζίτην. ἐν ῥοπῆς καιρῷ βραχεῖ. Pal. *P.* 107. corrupte εὐρώπης καιρῷ.

Ep. 11. Τοῦ ψηφίζοντος ἑταίρη. falſam hanc lectionem ſatis evincunt membr. in quibus legitur τοῦ ψηφίζοντος ἐρήμη. quae est vera lectio.

Ep. 12. Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις in membr. Ἀουκιλλίου.

Ep. 13. Ἀλλ' εἴ μοι λογίσαιο τὸ πίνειν. in membr. πινεῖν.

Ep. 21. Ep. Εἰ μὲν ζῇς ἐλάφου. — σοῖς ἀγαθοῖς ἀνέδην. ἀπόνως in membr. pro ἀνέδην.

Ep. 23. Πείνης γὰρ μεγάλης. ſcribendum πίνης, et mox πιναλέους πίνακας. *P.* 108. Hujus autem epigrammatis Lucillius auctor est.

Ep. 24. Μή με κάλει δίσκων. Παλλαδᾶ.

Βροτὴν μοι φορέων. membr. βρωτύν.

Καὶ τότε θαυμάσσῃ. θαυμάζῃ in membr. ſequens est Luciani.

T. 52. ep. 3. Οὗτος ὁ τῆς ἀρετῆς ἀδάμας βαρὺς hoc ep. est Lucillii.

Ep. 4. Sequens Ammiani.

Ep. 3. Ὁ ῥιγομάχας membr. ῥιγόμαχος.

Ep. 6. Βριθυσινωπίτου. lege βριθὺ Σινωπείου, ut habatur in membr.

(q) *Lege* Μηδ'.

ἡ Σινώπη. ἐθνικὸν Σινωπεὺς et Σινώπειος· legendum igitur Σινωπείου, nam Σινωπίτου non patitur versus.

Ep. 7. Παλλαδᾶ εἰς Θεμίστιον τὸν φιλόσοφον. unde Planudes sciverit philosophum, in quem hoc epigramma est, esse Themistium, nescio. Sane in membr. ita lemma conceptum est, εἴς τινα φιλόσοφον γενόμενον ὕπαρχον ἐπὶ Βαλεντινιάνου καὶ Βάλεντος. P. 109.

Ep. 8. Εἰ τὸ τρέφειν πώγωνα. Luciani, non Palladae. εὔστολός ἐστι Πλάτων. membr. αἰπολός ἐστι Πλάτων.

Ep. 9. Ἄλλον Ἀριστοτέλην, Νικόστρατον. Ἀγαθίου σχολ. vulgo Παλλαδᾷ tribuitur. σκινδαλμοφράστην in membr. σκινδαλαμοφραστήν. τίς ἀνήρετο. ἀνείρετο.

Ep. 11. Τοῦ πωγωνοφόρου Κυνικοῦ. Λουκιανοῦ.

Εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδεα βολβὸν

Στρυφνήν, semper hanc lectionem habuimus multis de causis nequam: nam βολβὸς tam delicatum erat apud Veteres, et propter βολβὸν hic Κυνικὸς sapientiae suae πρόσωπον deponere debuit, neque βολβὸς in genere feminino apud Veteres reperiri posse puto. legendum igitur βόλβαν hoc est vulvam. Non dubitabit veram hanc esse lectionem, qui non ignorabit, quantis in deliciis apud Veteres in cibis fuerit vulva, & qui sciverit recentiores Hellenismi auctores quam plurimas voces Latinas usurpasse. hanc lectionem, ut ingenue fatear, ingenio nostro non debemus, sed veteribus membranis, in quibus ita conceptum reperimus.

T. 53. ep. 1. Χωλὸν ἔχεις τὸν νοῦν. nomen auctoris non adscriptum est in membranis.

Σὴ φύσις ἐκτὸς ἔχει. in membr. ἡ φύσις ἔξω φέρει.

Ep. 3. Μισόπτωχε θεά. Λουκιανοῦ εἰς ποδάγραν. τοὔνεκα καὶ φεύγεις. membr. νῦν φεύγεις. P. 110.

Τὸν χάλκεον οὐδόν. eleganter in membr. τὸν ἀχάλκεον οὐδὸν-ἀχαλκεῖν Graecis egere et ἄχαλκοι ut contra εὔχαλκοι divites: vocat igitur πενίης ἀχάλκεον οὐδὸν, quasi ἄχαλκον: similiter illud est χάλκεον οὐδὸν Homeri Odyss. H. 83.

Ep. 4. Αντιμελοῦς Βάκχου. Ἠδύλου εἰς ποδάγραν.

L I B. III.

Notae in librum tertium Anthologiae.

T. I. ep. I. Εἰς ἀγαθοὺς ἄνδρας. Σωφροσύνῃ προφέρων hujus epigr. auctor Σιμμίας in Platonem philosophum. P. III.

Ep. 2. Δουλκίτιον hic Dulcitius proconsul fuit. ita enim in veteribus membranis conceptum hujus epigr. lemma εἰς Δουλκίτιον τὸν ἀνθύπατον.

Ep. 3. Ἰουλιανοῦ Αἰγυπτίου εἰς Ἰωάννην τὸν γαμβρὸν Εὐφημίας γυναικὸς Ἰουστίνου. ita lemma est hujus epigrammatis in vetustis membr.

Βίον ἔνδικος. in Pal. βίου & ita legendum.

Ep. 4. Χρηστοδώρου. (a) Ἰωάννην τὸν ἐξ Ἐπιδάμνου ἤγουν Δυῤῥαχίου ἀπὸ πόλεως Λυχνίδου τὸν καὶ ὕπατον γενόμενον ἀρετῆς εἵνεκα. hic est titulus ep. in veteribus libris. legendum autem λυχνιδὸν non λυχναδὸν, sed et male accentus etiam in membr. λυχνιδὸν legendum, non λυχνίδον. Stephano Λυχνιδὸς et recte alius Λυχνιτὸς. hanc condidit Cadmus cum ad Illyrios migraret, in hoc eodem ep. legi ὅς ῥ' Ἐπίδαμνον.

Ἄστρον ἐήν, ἣν πρὶν παῖδες ἀριπρέπεες ita enim legunt optimae membr. hic autem Joannes, de quo in epigrammate sermo est, vixit tantum annos 42. idem Christodorus in alio epigrammate in eundem nondum vulgato.

> Ὢ πόποι, οὐκ ἔζησε πολὺν χρόνον, ἀλλ' ἐνιαύτους
> Μοῦνον ἀναπλήσας τεσσαράκοντα δύο.

Ep. 5. Ἀδέσποτον ep. factum est in *Andream*, nescio quem justum virum, in quem etiam alibi legimus hos tres versus.

> Χθὼν μὲν ἔχει δέμας ἐσθλόν, ἔχει κλυτὸν ουνα, (b)
> Ἀνδρέω, ὃς Δαναοῖσι καὶ Ἰλλυρίοισι δικάσσας,
> Οὐχ (c) κτεάνων καθαρὰς ἐφυλάξατο χεῖρας.

Quod

(a) Alii Χριστοδώρου. ut Suidas t. 3. p 688. conf. v. Ζεύξιππος. t. 2. p. 4. ubi vid. KUSTERI notas. (b) *Lege* οὐρανὸς ἦτορ.

(c) *Lege* ἰσίων Vid. BRUNCK. t. 3. p. 298. et REISK. in Anth. n°. 673. p. 121. inter Iensiana n°: 22. ubi pro Δαναοῖσι Δάκεσι, at RUHNKENIUS ep. crit. I. p. 118. Δάκοισι legendum putat.

Quod pictum erat aut ſcriptum in Corintho cum hoc vulgato, quod ex veteri Critico ſcimus, qui ad marginem notarat ἐν Κορίνθῳ γέγραπται εἰς Ἀνδρέαν τὸν ἐπὶ δικαιοσύνῃ μεγαλ . . . . (*d*) in hoc epigrammate pro illa inepta lectione ναιετάων κατὰ θυμὸν manifesto legendum θεσμὸν non facile divinasſemus, ita legendum, niſi nobis praeivisſent optimae membranae, quae omnino ita habebant. κατὰ θυμὸν hoc loco ineptum eſt.

Ep. 7. Ἀδέσποτον. Μὴ σύγε θνητὸς ἐών. ad hoc epigramma ſcriptum eſt in membranis, εἰς Κάσανδρον, τὸν ὡραῖον ἐν Λαρίσσῃ κείμενον. μετεγράφη παρὰ Γρηγορίου τοῦ μακαρίτου διδασκάλου ἐξ αὐτοῦ τοῦ λάρνακος. in membranis hoc et ſequens epigramma conjunctim leguntur.

Ep. 9. Διστὰ Φάη. in membranis Θαλλοῦ Μιλησίου εἰς δύο τινας Μιλη- p. 112.
σίους ἐν Ἰταλίᾳ τελευτήσαντας, οἶμαι ὅτι σοφούς. et hoc tantum: nos alibi plura dicemus.

Ep. 11. Παμμῆτορ γῆ, χαῖρε. ego epigramma intelligo de puero, aut exiguae ſtaturae homine. Contra tamen vetus criticus εἰς Αἰσιγένην τινα εὐτελῶς βιώσαντα. ſed haec alias.

Ep. 12. Τὴν ἐπὶ πυρκαϊῆς. in fine ἡγησίλεω non est patronymici τοῦ Χαιρεστράτου. legebam aliquando ἢ καὶ ἀριστόνοος χαριέστατος, ut ἀριστόνοος ſit ἐπιθετικῶς dictus, Hegeſilas nomen patris Chaereſtrati. Sed toto coelo errabam: ἡγησίλας enim est ἐπίθετον τοῦ Ἀΐδος. Callim. (*e*)

Φοίταται μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.

Ep. 15. Ἐσθλὸς Ἀριστοκράτης. εἰς Ἀριστοκράτην τινα μισογύνην ἄτεκνον τελευτήσαντα διὰ τὸ μὴ γῆμαι. Εἰ καί μιν δάκνει. leg. δάκνοι.
Οἶκον συλήσαιτο. in membranis legitur συλήσαιτο. legitur in iisdem membr. κακὸς δ' ἄπυλος ἰδέσθω.

Οἶκος. οὐδὲ αὖ λῷστός τ' ἀνέρος ἐσχαρεὼν
Εὐκίων Φαίνοιτο.

Quae elegantisſima est lectio: perverſa est a Planude, quod certe ſcimus ex libro Anthologiae, qui proxime temporibus Planudis

(*d*) Legendum pro τὸν, τινὰ, et μεγαλαυχόυμενον Vid. BRUNCK. Lect. et Em. p. 294.

(*e*) Vid. VULCANII, SPANHEMII et A. FABRI notas ad Lav. Pall. vs. 130. ubi legitur Φοιτασεῖ.

dis ſcriptus. ſi quod mutandum fuisſet, potius fecisſem — κακοῦ δ' ἄσυλος ἰδέσθω

Οἶκος. ὁ δ' αὖ λάϊνου ἀνέρος ἐσχαρεὼν

Εὔκλαν φαίνοιτο.

Sed nihil omnino mutandum cenſemus, κακὸς, inquit, οἶκος ἄσυλος ἴδεσθω. ſed haec alias pluribus.

Τὴν ἀλιτοφροσύνην. mira in membranis lectio τὴν ἀλισωφροσύνην.

Ep. 16. Τύμβε τίς, ἢ πόθεν;

Κτήματα μὲν πολυόλβος Pal. κτήμασι.

Κόσμος ἀρειότατος. lege ἀρειοτάτας. ἀρειοτάτης. εἰσὶ φιλοφροσύνης κόσμος ἀρειοτάτας.

Ep. 17. Sequens. Ἀρχὸς Ἰωάννης καὶ εἰ βίον ἄφθιτον ἔσχεν, in membranis ἕξει. P. 113.

Ep. 18. Τῶν αὐτοῦ τις ἕκαστος. in pentametro in membranis haec leguntur. Νικόδικον δὲ, φίλοι, καὶ πόλις ἠδὲ (*f*) πολλή. unde illud pro κλάσει, πολλὴ factum ſit neſcio.

Ep 20. Ἐνθάδε τύμβος ἔχει. ἄδηλον. vulgo inſcribitur, ſed nobis conſtat, esſe Gregorii Nazianzeni, illud enim reperimus inter ejus carmina nondum vulgata, et hoc loco inter ἐπιθύμβια poſitum est adſcriptum; ἐκ τῶν ἐπῶν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου θεολόγου.

T. 3. Ep. 2. Εἰς δύ' ἀδελφοὺς ἔχει. (*g*) lege εἰς δύ' ἀδελφειοὺς ἐπέχει τάφος. Placuit Planudi hoc diſtichon esſe Agathiae et in eosdem fratres, in quo ratio eum fefellit. hoc enim epigramma est ἀδέσποτον, quod ſcimus ex veterum membranarum teſtimonio, ut in duo fratres, qui eodem die nati et denati ſunt; erant enim gemini. non igitur iidem cum illis, qui in ſuperiori epigrammate, neque idem auctor epigrammatis, ut ſibi perſuaſerat Planudes. P. 114.

T. 4. Ep. 1. Τῷ γριπεῖ. in hoc epigrammate pro ἀνέθηκε legendum ex Veterum membranis ἐπέθηκε. hoc enim tumulo imprimi et adfingi curavit. At ἀνέθηκε non ab hoc loco alienum. pro Μενίσκος eaedem veterrimae membranae habent Μερίσκος: et ita legendum.

Ep. 2. Μύγδων τέρμα βίοιο. lemma εἰς Μύγδονα τινα ἁλιέα, ὃν σὺν τῇ ἰδίᾳ νηῒ καύσαντες ἔθαψαν. in fine οἶκον ἀέξον Μύγδονι. in membranis Μύγδου legitur. et ita legendum esſe alibi dicemus.

Ep.

(*f*) *Lege* Πόλη Vid. BRUNCK. Lect. et Em. p. 24.
(*g*) *Lege* ἐπέχει.

Ep. 3. Ἰχθυοθήρητα (*b*) pro ἐξ ἀμίης membranae uno verbo ἐξάμιης. ſed est in fine corruptisſimum Epigramma, ubi enim vulgo legitur ἀγνυμένη δ' ὑποδύντα, ex qua lectione non mirum est, viros doctos nullum ſenſum elicere potuisſe, lego ὑπ' ὀδόντι; cum enim ille Meneſtratus piſcator hamo fixam φυκίδα extrahere vellet, denti admovit, ut eam hamo ſolveret; unde illa, impetu facto, fauces illius invaſit et occidit. In membranis etiam legebatur ἀγρυμένη non, ἀγνυμένη: ſed haec alias.

Ὀξείην ἐρυθρῇ. in membranis ἐρυθρὴν, ſed male.

T. 5. Ep. 4. Χαῖρε Νεοκλείδα. hoc epigramma vulgo Menandro adſcribitur, quod confirmamus, et amplius addimus Menandri esſe Comici: ita enim in membranis lemma conceptum est, εἰς Ἐπίκουρον καὶ Θεμιστοκλέα. Μενάνδρου τοῦ Κωμικοῦ: ſed et in iisdem legitur δουλοσύνης et ἀφροσύνης et ita —— Attice enim locutum fuisſe Menandrum, non Dorice quis dubitare potest?

Ep 5. Ἀντὶ τάφου λιτοῖο. hoc epigramma non Germanico, ſed Gemino, p. 115. auctore legitur in membranis, ut et ſequens non ejusdem, ſed Diodori, quod habet pro lemmate εἰς Θεμιστοκλέα Διοδώρου, ὅτι Θεμιστοκλῆς ἐν Μαγνησίᾳ τέθαπται τῇ πρὸς Μαιάνδρῳ.

Θὲς, ἐπὶ ταύτᾳ. in Pal. ἐπὶ ταύταν.

Ep. 9. Μὴ μέτρει Μάγνητι. hoc epigramma est Διοδώρου τοῦ Ταρσέως.

Ep. 10. Οὐδὲ λέων ὡς δεινός. lemma in membranis εἰς Κριναγόραν στρατηγὸν Λαρισσαία.

Ep. 12. Ἀνίκ' ἀπὸ Πτολεμαίου. (*i*) Ἐρυκίου. in membranis Ἐρυκίου Κυζικηνοῦ.

Ep. 13. Ὧδ' ὑπὲρ. in fine υἱὸς Θεοπέμπου, in membranis υἱός τ' εὐπόμπου, quod puto non verum esſe.

Ep. 14. Ep. 15. Sequuntur duo epigrammata Apollonidae et Philippi, quae in Aelios quosdam. vult unum eundemque esſe Planudes. at non ita in membranis, ex quibus Anthologiam ſuam compilavit. lemma in epigr. Apollonidae εἰς Αἴλιον Ῥωμαῖον στρατιώτην ἑαυτὸν ἀναιρήσαντα. in Philippi, quod in continenti, ut hic legitur Φιλίππου Theſſ. εἰς ἕτερον Αἴλιον Ἀργεῖον στρατίαρχην.

Ep. 15. Ὀψὲ διώσας legendum ὀ ψελιώσας. ψελλα quid ſit ſatis notum est, unde ψελιόω: ψελιώσας igitur hic legendum est.

Ἐς

(*b*) *Lege* Ἰχθυοθηρητῆρα.

(*i*) *Lege* πτολέμου.

Ἐς προτέρων ἔργων. in Pal. ἐς προτέρην.

Ep. 16. Οἵδε πάτραν πολύδακρυν. ut fcias, in quos hoc epigramma fit, repraefentabimus lemma, quod erat in membranis. εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδου τελευτήσαντας ἐν Θερμοπύλαις. (k) P. 116.

Ep. 17. Ὦ κρόνε legendum ὦ χρόνε. in membranis etiam legitur ὦ χρόνε, παντοίων θνητοῖς πανεπίσκοπε δαῖμον.

Ep. 19. Ἄκλαυτοι καὶ ἄθαπτοι. in membranis ἄκλαυστοι. et mox θεσσαλίας τρισσαί. mox etiam legendum Ἠμαθίῃ μέγα πῆμα. ut in iisdem; de Philippo intelligendum est τῷ νεωτέρῳ. in membranis lemma εἰς τοὺς μετὰ Φιλίππου τοῦ νεωτέρου πέσοντας τρισμυρίους. in iisdem membranis legitur θοὰν ἔλαφρον et ὤλετ' ἐλαφρότερον. item ᾤχετο. itaque erat in lemmate τοὺς μετὰ Φιλίππου πέσοντας, ut ipfe etiam ceciderit. legendum igitur ὤλετ'. fed alias pluribus.

Ep. 21. Μυριάσιν ποτὲ τῇδε. hoc epigramma est Simonidae. lege ut in membranis ἐκ Πελοποννάσου et μυριάδες τέτορες.

Ep. 22. Sequens etiam Simonidis. legitur in membranis κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

Ep. 23. Sequens etiam est Simonidis, quod ita legitur.

Ἀκμᾶς ἑσακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
Ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ῥυσάμενοι.

Ep. 24. Simonidis etiam fequens Ἄσβεστον κλέος in fine legunt membranae δώματος ἐξ ἀΐδεω et ita omnino legendum.

Ep. 25. Sequens etiam Simonidis. εἰς τὸ καλῶς θνήσκειν. quae omnia Dorice fcripta funt. lege igitur θνάσκειν et ἀρετᾶς. neque enim aliter in membranis, et ἐλευθερίαν, et omnia fimiliter in iisdem ἀγηράτῳ non ἀγηράντῳ.

Ep. 26. Sequens etiam Simonidis. Χαίρετ' ἀριστῆες. εἰς τοὺς Ἀθηναίων προμάχους: lege Ἑλλάνων et ἥβαν: Doricum nam est.

Ep. 27. Sequens Aefchyli εἰς ἑτέρους προμάχους Θεσσάλων.

Ep. 29. Simonidis Οἵ δέ ποτ' Εὐρυμέδοντι ἀριστεύσαντες. in eodem epigrammate legitur et diftinguitur.

Μαρνάμενοι Μήδων τοξοφόρων πρόμαχοι
Αἰχμηταῖς πεζοί τε καὶ ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν.

Ep.

(k) Vid. BRUNCK. Lect. et Em. p. 36.

Ep. 31. Εὐβοίης γένος ἐσμέν. vulgo est ἄδηλον. in membranis Palatin. *P.* 117.
adſcribitur εἰς Εὐβοεῖς ἐν Σούσοις τελευτήσαντας.

Ep. 33. Τὸν παραβάντα νόμους. ultimus verſus aliter conceptus in membranis, hoc modo.

Ἔῤῥε, τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον οὐδ' ἔτεκον. (*l*)

Ep. 34. In ſequente μοῦνον, ἰὼ Σπάρτα. in membranis ὦ Σπάρτα: forte haec alias.

Ep. 36 Ὤλεο δὴ πατέρων. lemma Δαμαγήτου ἐπὶ τύμβῳ Μαχάτου, ὅτι Φιλοπόλεμοι ὄντες οἱ Ἕλληνες νέοι ἔθνησκον, καὶ μάλιστα οἱ ἐκ τῆς Ἀχαίας. Μαχάτης igitur nomen proprium: legendum itaque in primo verſu,

Ὤλεο δὴ πατέρων περὶ ληΐδα καὶ σὺ Μαχάτα (et ad marg.) patuit tamen non eſſe nomen proprium, et μαχάτης bellatorem ſignificare, ut infra in lemmate, quod εἰς Ἀλκμένην μαχήτην.

Mox pro πρωθήβας membranae habent πρῶθ' ἥβας, ſed male.

Ep 37 Ἔστης ἐν προμάχοις. ἄλις ἀείδη et χέαντο κόνιν.

Ep. 39. Αὔδιον οὖδας ἔχει. vulgo Ἀνύτῃ legitur inſcriptum. Sed in veterrimis membranis Ἀντιπάτρου. est autem Dorice ſcriptum, itaque lego μάχας, et σιδαρείης et ἄγαγε, forte etiam ultimo verſu ἀμφ' ἑτάρῳ, ita enim Palat.

Ep. 40. Sed et ſequens, quod etiam Anytae tribuitur, est ejusdem Antipatri Theſſalonicenſis, in quo legitur in membranis Ἑλλάνων Φθονερῆς σῆμα κακοκρισίης.

Ep. 41. Sequens epigramma non ἄδηλον, ſed Ἀδδαίου est, quod certo ſcimus ex veterum membranis, in quibus etiam legitur οὐδέ τις ἀυχεῖ.

Μεῖζον ἐμεῦ· καὶ τοῦθ' ἤματος ἡμετέρου. ſed retinenda vulgata lectio. ſed et est ejusdem Ἀδδαίου.

Ep. 42. illud quod ſequitur εἰς Ἀλέξανδρον. Τύμβον Ἀλεξάνδροιο. *P.* 118.

Ep. 43. Ἄδηλον, quod ſequitur, est Antipatri Sidonii, et in eos, qui cum Leonida Lacedaemonio ad Thermopylas ceciderunt. male igitur collocatum est. debuit enim ſupra inter illa Simonidis et aliorum in eosdem. ita autem legitur hoc diſtichum in membranis.

Οἵδ' Ἀΐδαν στέρξαντες ἐνώπιον, οὐχ', ἅτερ ἄλλοι
Στάλαν, ἀλλ' ἀρετὰν ἀντ' ἀρετᾶς ἔλαχον.

Ep.

(*l*) *Lege* οὐ σ' ἔτεκον. ut legendum putat BRUNCK.

Ep. 44. Τὸν μέγαν Ἀκροκόρινθον. lemma Πολυστράτου εἰς τὸν Λεύκιον ὕπατον, ὅτε τὴν Κόρινθον ἐξεπόρθησε, in ſecundo verſu lege.

Καὶ διπλῆν Ἰσθμοῦ σύνδρομον ἠϊόνα. perperam enim σύντροφον ſcribitur.

Ep. 45. Ἀνδρὶ μὲν Ἱππαίμων Piſandri hoc epigramma. attribuebam olim juniori Piſandro τῷ Λαρανδεῖ ἐκ Λυκαονίας, Neſtoris etiam poëtae Larendenſis patriae. (*m*) ſed in membranis reperi Πεισάνδρου Ῥοδίου. est ille vetuſtus Piſander nec —— illius Lycaonici. Vetus enim criticus aut ſcholaſticus annotavit ad hoc ipſum epigramma, hujus epigrammatis mentionem facere Nicolaum Damaſcenum ut optimi; ita enim ſcripſit τούτου τοῦ ἐπιγράμματος μέμνηται Νικόλεως ὁ Δαμασκηνὸς, ὡς ἀρίστου. lemma autem epigr. εἰς Ἱππαίμονα τὸν ἐκ Κρήτης Μάγνητα. ſed qui fieri potuit, ut idem ſit Cretenſis et Magnes, illud lemma non exponitur epigrammate, quod ita explendum. Hippaemonem Aemonis filium ſervum Cretenſem et Magneta tamen fuisſe: ſed et pro Θήραγρος in Pal. ſupra ſcriptum erat Λήθαργος.

Ep. 46. Sequens epigr. quod ἄδηλον inſcribitur neque ſolum auctoris ſed ſenſus etiam per utrum εἴδηλον (*n*) faciemus ex veteribus membranis, in quibus legitur Ἀσινίου Κουαδράτου. Εἰς τοὺς ἀναιρεθέντας ὑπὸ τοῦ τῶν Ῥωμαίων ὑπάτου Σύλλα. ſed potius accipiendum arbitror de bello Catilinario et illa pugna, in qua Catilina ipſe cecidit, de qua Salluſtius. in ultimo verſu omnino legendum est

Ὤλοντ' οὐ κρυφίῳ καὶ δολερῷ θανάτῳ.

Ep. 47. In ſequente epigr. Θηρῶν μὲν κάρτιστος. cujus mentem aperit lemma. his verbis conceptum enim in membranis. Εἰς Λέοντα τινα, ὃν ἐφρούρει λέων μαρμάρινος. illud non posſum mihi aliter perſuadere quam junctim legenda esſe haec epigrammata, quae temere divulſa ſunt, hoc modo.

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγὼ, θνατῶν δ', ὃν ἐγὼ νῦν
Φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λαΐνῳ ἐμβεβαώς.
Ἀλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμὸν, οὔνομα τ' εἶχεν, (*o*)
Οὐκ' ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.

Prae-

(*m*) Vid. BERKELII notas ad STEPHAN. v. Λάρανδα p. 510. 511.

(*n*) *Lege* ἔκδηλον ſeu ἔνδηλον vel εὔδηλον· ſenſus non conſtat in verbis Salmaſii, qui aliquid omiſit.

(*o*) *Lege* ὡς ὄνομ' εἶχεν, et Vid. SALMASII notas ad CALLIMACHI Epigr. LXVIII. p. 330. ed. Ern.

Praeterea nobis ſuo Auctori asferendum est, non enim est Simonidae ſed Callimachi. Disjunctim etiam legebantur in membranis et aliquot epigr. intercedebant, ſed prior pars Simonidi, poſterior Callimacho adſcripta legebatur.

Ep. 48. Vulg. ep. 49. Sequens epigramma non ἄδηλον. ſed Simonidis est Εἰς τοὺς Ἕλληνας, τοὺς τὴν Τέγεαν ἐλεύθεραν ποιήσαντας.

Ep. 49. Vulg. ep. 50. Sequens epigr. Λολλίου (*p*) Βάσσου legitur in quarto verſu Ἄρεα καὶ Μῆδον καὶ Λακεδαιμονίαν. in quinto Ἦν δ' ἰσορὴς ἐπ' ἐμεῖο βοόστρυχον, nempe ut verſus conſtaret pro βόστρυχον.

Ep. 50. Vulg. ep. 51. in ſequente epigrammate pro Γαίτου, quod nil est, lege Γαιτουλικοῦ: ſed et pro δισσὰ veterrimae membranae habebant Βίσσα.

Ep. 51. Vulg. ep. 52. Sequens epigr. δωρικώτατον est Ἄδηλον, οἱ δὲ Σιμωνίδου. ita in membranis. ſcribe ὅπᾳ ποδὸς ἴσχνα πρᾶτον (*q*) in membr. legitur ἴχνος ἃ πρατὸν, et ad marginem δωρικῶς ἀντὶ τοῦ πρῶτον. ſed et ſcribe αἰδέ τις, et ἧς ἀπ' Ἀδράστου.

Ep. 52. Vulg. ep. 53. Quod ſequitur epigramma Chaeremonis τοῖς Ἀργείοις χ' ἡμῖν. hoc est emplaſtrum Planudis, qui corrigere voluit veterem ſcripturam, non depravatam, a cujus veſtigiis longe recesſit: habet enim τοῖς Ἄργει πάρθεν vel πάρθεν ἶσαι χέρες. non erat nimis arduum divinare τοῖς Ἄργει καὶ Σπάρτῃ ἶσαι χέρες. τοῖς Ἄργει pro Τοῖς Ἀργείοις. ut *hoſpes Zacyntho* pro Ζακύνθιος. non erat quare putaret hoc epigramma intellectu difficile: cur vetus Criticus vel ſcholaſticus, qui annotarat ἀδιάγνωστον esſe τὸ ἐπίγραμμα et τὴν αὐτοῦ διάνοιαν ζητεῖν, jubebat. in ſecundo verſu legitur in membranis,

Σύμβολα μὲν Θυρεάι δ' ἦσαν, ἄεθλα δόρυ.

ſed melius ita diſtinguendum eſt,

Ἶσα τε τεύχη
Συμβάλομεν, Θυρεαὶ δ' ἦσαν ἄεθλα δορός

ut ſupra in epigrammate.

Ep.

(*p*) *Lego* Λολλίου.

(*q*) *Lego* Ἴχνια πρᾶτον

Ep. 53. Vulg. ep. 54. in epigr. Simonidis, quod ſequitur, legitur in membranis ultimo verſu, ἵνα σφίσι μὴ καθέληται P. 119.

Ἑλλὰς ἀποφθιμένοις κρατὸς ἐλευθερίαν. quae est vera lectio.

Ep. 54. Vulg. ep. 55. Sequitur epigr. Ἀνύτης. ſic lego duos primos verſus,

Μνᾶμα τοῦ Φθιμένου μενεδαΐου εἵσατο Δᾶμις
Ἵππου. ἐπεὶ στέρνον τοῦδε δαφοινὸς Ἄρης.

perperam hactenus putarunt, Μενεδαΐου eſſe nomen proprium viri. lemma epigrammatis εἰς πολεμιστήριον ἵππον Δάμιδος. ad verbum interpretatur μενέδαιον ἵππον. perperam in membranis βῶλον ἔδυσε φόνῳ.

Ep. 56. Vulg. ep. 57. in ſequenti epigrammate Simonidis legitur in membranis εὐκλεᾶ γαῖα κέκευθε, et in ſecundo verſu — Σπάρτας εὐρυχόρου βασιλεῖς. ſequentia duo

Πλείστων δὴ τόξων τε, καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
Μηδείων ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ.

et ita omnino legendum.

Ep. 57. vulg. ep. 58. epigramma quod ſequitur Nicandri, est illius Nicandri Colophonii, cujus hodie habemus Ἀλεξιφάρμακα et Θηριακὰ, ita enim in membranis Νικάνδρου Κολοφωνίου: in eo lege — διὰ δὲ ξίφος ἤλασε πλευρᾶν. male enim πλευρῶν.

T. 6. Ep. 1. Ἐμπορίης λήξαντα. Διοσκόρου in membranis, non Διοσκορίδου. et mox verſu tertio ἔνθα δραμὼν Νείλου ὁ πολὺς ῥόος.

Ep. 3 Ὁ τὸν πολυστένακτον. lemma εἰς τὸν Φιλιστίωνα, τὸν Νικαέα γελωτοποιόν. ad hoc epigramma in margine citat verſum quemdam vetus Scholiaſticus, qui est καὶ κραναὴν ἀνέβαινε Φιλιστίωνος ἐριπνήν.

Ep. 5. Οὔνομά μοι· τί δὲ τοῦτο. in membranis ἐπιτύμβιον ἀνώνυμον Παύλου Σιλεντιαρίου: in fine melius legeris τίς τίνι ταῦτα λέγω, quod etiam praeferebant membranae.

Ep 12. Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες: in membranis Σιμωνίδης εὑρὼν νεκρὸν ἐν νήσῳ τινὶ, θάψας ἐπέγραψεν, οἱ μὲν κτείναντες — etc. P. 120.

Ep 16. Νοσσίδος in Rinthonem — ἀλλὰ καλύκων ἐκ τραγικῶν. et hic quoque (ingenium) agnoſcas Planudis, qui neſcio an ignoraverit, quid eſſet quod re-

reperitur in libris ἀλλὰ φλυάκων ἐκ τραγικῶν — Rhinthonem fcripfiffe φλύακας, unde et φλυακογραφεὺς dicitur, noto notius est. quod ille non potuit ignorare. cur voluerit mutare haud fatis fcio. certe mihi potius legendum videtur ἀλλὰ φλύηκας. —

Ἐκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα. Καλύκων quod repofuerat Planudes plane ineptum est.

Ep. 17. in epigr. Meleagri πρῶτα μὲν ἱππείαις lege.

Πρῶτα Μενιππείοις (r) συντρόχασας χάρισι. fed omnino legendum pro Μενιππείοις, Μελητείοις: in alio enim epigrammate nondum vulgato,

Μοῦσαι δ' εἰν ὀλίγοις με, τὸν Εὐκράτεω Μελέαγρον
Παῖδα, Μελητείοις ἤγλαϊσαν χάρισιν. (s)

illud Μενιππείοις omnino mendofum est.

Ep. 18. Ἐλπίδες ἀνθρώπων lemm. Διοτίμου. τοῦ Ἀθηναίου τοῦ Διοπείθους, εἰς Λέσβωνα τινὰ αὐλητὴν ἀγαθὸν, ex hoc lemmate colligimus Λέσβωνα vocari hunc αὐλητήν. legendum igitur in epigr. Λέσβων' ὁ λυσιμελής, nec aliter erat in membr. in fine epigr. etiam corrupte in membranis.

Κεῖνδ', ἐπεὶ — οὐδ' ἱερὸς οἶδ' Ἀχέρων. (t)

Ep. 27. vulg. ep. 26. Ἀγχίτοκον Σάτυρον hujus epigr. auctor Dionyfius. legendum autem Ἀγχέτοκον Σατύραν. duobus locis legitur in membr. femper legitur Σατύραν. P. 121.

Ep. 31. vulg. ep. 29. Πάντα Χάρων ἄπληστε. vulgo ἄδηλον. in membr. quidem Bianorem faciunt auctorem. legitur etiam —— οὐ σὺ (ἔην,) κἂν θάνε γηράλεος.

Ep 34. vulg. ep. 32. Γαῖα φίλη. εἰς γεωργὸν ἢ φυτοκόμον. P. 122.

Καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμνον σοι. in membr. eleganter, καὶ γὰρ ἀεὶ πέπλον σοι, quod quare mutarit Planudes nefcio. fateor etiam πρέμνον pro varia lectione adnotatum fuiffe in margine veteris codicis, quod ille ftatim arripuit.

Ep. 35. vulg. ep. 33. Πάλιττα, τλῆθι. hoc epigr. debet conjungi cum illo fequente pag. Νηλεὲς, ὦ δαῖμον. ad quae fic fcholiaftes Graecus, εἰς Φρόν·

(r) *Lege* Μενιππείαις. (s) Vid Epigr. DLXXII. apud BRUNCK. tom. 3. p. 271. et ipfius emendat. p. 285. (t) Mutilum verfum hoc modo explevit BRUNCK. tom. 1. p. 252.

Κεῖσθ', ἐπεὶ οὐκ ᾠδὰς, ὃν χορὸν οἶδ' Ἀχέρων.

Φρόντωνα, υἱὸν Πωλίττης. εὑρέθη δὲ ἐν Κυζίκῳ. τὸν δὲ ποιήσαντα οὐ γινώσκω· ἐγράφη δὲ καὶ ταῦτὸ ὁμοίως παρὰ τοῦ μακαρίτου Γρηγορίου τοῦ Καμψι. ὅθεν αὐτὸ καὶ ὁ Κεφαλᾶς ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν ἔταξεν.

Ep. 36. in vulg ep 34. *Ψύλλος ὁ τὰς ποθενάς.* melius *πῖθίνας* ut in membranis, *εἰς πραγωγὸν, ὃν ἡ κοινὴ συνήθεια καλεῖ μαυλιστήν.*

Ep. 37. in vulg. ep. 35. *Χείματος.* in fine *εἷς καὶ τύμβος ἀνέστη.*

Ep. 38. in vulg. ep. 36. Sequens. *εἰς Μάξιμον καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Καλησοδίαν ἐν τῷ Δορυλαίῳ.* in fine legitur in membranis *κ' ἐν φθιμένοισιν ἔχοις.*

Ep. 40. in vulg. ep. 38. *Πολλὰ φαγὼν*, est Simonidis Cei. fcripfit P. 123.
fcholiaftes *εἰς Τιμοκρέοντα τὸν Ῥόδιον οὗ τινὸς τὴν γνώμην πᾶσαν καὶ τὸν νοῦν εἶχεν ὁ θεῖος μοῦ·* haec fine dubio fcripfit *κύριος* ille *μιχαὴλ*, quod alibi oftendemus.

Ep. 41. in vulg. ep. 39. *Καὶ πολλὰ νοήσας.* legendum *καὶ πολλὰ νοσήσας*, non *νοήσας.* et ita recte veteres membranae.

Ep. 43. in vulg. ep. 41. *Ἠόνιον τόδε σῆμα. εἰς τινὰ ναυηγὸν οὗ τινὸς ὅλον τὸ λείψανον διεσπάρη ὑπὸ τῆς θαλάττης ἐν τῷ αἰγιαλῷ. —— ἁλιββαγέων ψυχόμενον σκοπέλων*: inepta lectio est, et quam mihi cufam efse conftat manu Planudis. in membranis *ἐκχύμενον σκοπέλων. σπαρτὸν ἐκχύμενον* at vulgata quid facit? oftendit Planudis infcitiam.

Ep. 44. in vulg. ep. 42. *Μυρίος ἦν, ὤνθρωπε* hoc epigr. *Λεωνίδου*, quod temere corruptum, foedatum, confufum et mutilatum nefcio an fuerit Planudis culpa: non multum tamen abest, quin hoc ei imputem. Primo duo epigrammata male conjuncta funt: nam diftichum illud *τελευταῖον* debet legi feorfum, et est dignum opere ejusdem Leonidae: nam hoc epigr. *Μυρίος ἦν ὤνθρωπε* nil habet in privatum aliquem, fed totum *εἰς τὸν βίον καὶ τὴν εὐτέλειαν τῶν πραγμάτων καὶ τὸ ὀλιγοχρόνιον*; praeterea dimidia fui parte mutilatum. fic autem reftituimus ope veteris membranae.

(*u*) *Μικρή σου ζωὴ τεθλιμμένη· οὐδὲ γὰρ αὐτὴ*
Ἡδεῖ', ἀλλ' ἐχθροῦ στυγνοτέρη θανάτου.
(*v*) *Ἐκ τοίης ὤνθρωπε ἀπ' ἠκριβώμενος ὀστῶν*
Ἀρμονίης ὕψουσ' ἠέρα καὶ νεφέλα.
Ὤνερ ἴδ' ὡς ἀχρεῖον, ἐπεὶ περὶ νήματος ἄκρον
Εὐλὴ ἀκέρκιστον λῶπος ἐφ' ἑζομένη.

Οἶν

(*u*) In Mff. pro *σεῦ* — *ζεῦ* et *βιότου* pro *θανάτου.*

(*v*) Vid. JACOBSII animadv. p. 125—127. qui dedit vs. 3. *ἠκριβωμένοι* — vs. 4. *ὕψος ἠέρα καὶ νεφέλας.* et vs. 8. pro *βιότου* — *σκελετοῦ* et vs. 10. *λειτῇ* pro *λιτῇ.*

Οἷον τὸ ψαλάθριον ἀπεψιλωμένον οἷον
  Πολλῶν ἀραχναίου συγνότερον βιότου
Ἡ σὺν ἐξ ἠοῦς· ὅσσον σθένος ὦ· νερ ἐρευνῶν
  Εἴης ἐν λιτῇ κεκλιμένος βιοτῇ.
Αἶεν τούτων σῷ μεμνημένος ἄχρις ὁμιλῇς
  Ζωῆς. ἐξ οἴης ἠρμόνισας καλάμης.

Ep. 46. in vulg. ep. 44. ep. ὢ δύσην· ὄλβοιο. κεῖσαι Ἰουδαίοις: tantum apparet δαίοις in veterrimis membranis ex eo Ἰουδαίοις fecit Planudes; quam bene ipſe viderit: ubi enim Judaei ad Nilum? legitur et in membranis ὄρρις pro ὅροις.

Ep. 48. in vulg. ep. 46. Γαῖα Ταραντίνων. Λολλίου Βάσσου. in fine legitur, — εὔνιν ἔθηκε ὀφθαλμόν.

Ep. 49. in vulg. ep. 47. in ſequente Crinagorae. legitur in ſecundo verſu P. 124.
Ἐλπίσιν, ἄτηρου· αἰσθομένοι (w) θανάτου. ſupra ſcriptum ω ut poſuimus.

Ep. 50. in vulg. ep. 48. in ſequentis Diodori fine legitur in membranis,

Ἡ γὰρ ἐῴκει
Υεῖ ᾧ τίνειν ταῦτα κατοιχομένῳ.

Ep. 51. in vulg. ep. 49. Οὕτω δὴ Πύλιον. εἰς Πύλιον υἱὸν .'Αγήνορος τοῦ νεωτέρου. Quis ille νέωτερος Ἀγήνωρ neſcire me fateor.

Ep. 52. in vulg. ep. 50. ſequitur epigr. Leonidae. in quo multa nobis animadvertenda. Primum lege in ſecundo verſu — οἴην, γαῖ, ἀμφέχανες κεφαλήν: et in tertio.

Πολλὸν μὲν ξανθαῖσιν ἀρεσκόμενον. (x)

in membranis poſtea legitur:

Ἤδει Ἀριστοκράτης καὶ μείλιχα δημολογῆσαι,
  Ἰθὺν ἐκείνην εὐκυλίκην λασίην.
Ἤδει καὶ ξείνοισι —

Quae immane quantum diſcrepant a vulgatis. Omnino aliquid deerat, neque dubium, quin illud ex ingenio emendarit et expleverit Pla-

(w) Jacobs. αἰθόμενοι.   (x) Idem ἀρεσκομένου.

Planudes. Quis enis non agnofcat esfe illius hunc verfum, non Leonidae?

Στρεβλὴν οὐκ ὀφρῦν ἐσθλὸς ἐφελκόμενος.

qualem me fecisfe, profecto valde poeniteret. Sed neque meliores funt duo fequentes verfus: quos, fi quis nafum habeat ad ftylum Leonidae odorandum, videbit cujusvis esfe potius, quam illius Tarentini. Mox lege in fine,

Ἦδει κὴν ξείνοισι καὶ ἐνδάμοισι προσηνέα
Ἔρδειν. γαῖ' ἐρατὰ τοῖον ἔχεις φθίμενον.

Ep. 53. in vulg. ep 51. Sequitur epigr. Perfae Thebani de duobus fratribus, qui femper a pueris educati in fylvis usque ad fummum diem fylveftrem vitam egerunt, unde eos vocat δυμαίους Perfa. et in lemm. εἰς Μαντιάδην καὶ Εὔστρατον Δυμαίους. totum epigr. fic lege.

Μαντιάδας, ὦ ξεῖνε, καὶ Εὔστρατος, υἱέες Ἐχέλλου,
Δυμαῖοι, κραναῇ κείμεθ' ἐνὶ ξυλόχῳ,
Ἄγραυλοι, γενεῆθεν ὀρητύποι, (y) οἱ δ' ἐπὶ τύμβῳ,
Μανθταὶ τέχνας, δουροτόμοι πελέκεις.

eleganter, qui nullam patriam urbem aut natalem habebant praeter δύμους et fylvas, eos a patrio loco, quia ibi nati erant, δυμαίους vocat: et vulgo perperam δυμαῖοι. Olim quidem ita cenfebam et fcripferam, nunc mutamus et ab urbe Δύμῃ appellatos exiftimamus, nam a δύμος non δυμαῖος, fed δύμιος fed a Δυμὴ est Δυμαῖος, est autem urbs; itaque etiam Δυμαῖοι legendum, non δρυμαῖοι, ut olim putabamus. Ἐχέλλου etiam pro Ἀχέλλου repofuimus.

Ep. 54. in vulg. ep. 52. quod fequitur non est Antipatri, fed Meleagri, ita in membranis legitur.

Εἶπον ἀνειρομένῳ τίς καὶ τίνος ἐσσί; Φίλαυλος
Εὐκρατίδεω. ποδαπὸς δ' εὔχεαι.

iste igitur esfet mutilus verfus. repofuit quid voluit Planudes, fed argumen-

(y) Vulg. ὀρειτύποι.

mentum, veterrimam esſe hanc labem, est, quod in lemmate non ſit mentio patriae, quam ille ſemper poſuit. ſed legitur tantum εἰς Φίλαυλον υἱὸν Εὐκρατίδου ἐν παιδείᾳ ζήσαντι Μελεάγρου. praeterea, quaenam urbs vocetur Θριασεὺς omnino nescio. alii certiora omnia divinent.

Ep. 56. in vulg. 54. Sequens Theodoridae εἰς Ἡράκλειτον τὸν μέγαν, τὸν Ἐφέσιον, τὸν ἀγέλαστον, τὸν σοφώτατον. In ſecundo verſu lege ex membranis τὴν Ἡρακλείτου δ' ἔνδον ἔχω κεφαλήν. nil tamen mutandum puto.

Ep. 57. in vulg. ep. 55 Sequitur epigramma Leonidae Ἤδη καὶ κῶ λῆνες. lege Ἤδη καὶ σκώληκες: cum hic κωλῆνες reponeret Planudes, alias res agebat; ſed in quinto verſu ita emenda; P. 125.

Ἢ γὰρ τὴν οὔπω πρὶν ἴτην ὅδον ἐτμήξαντο
Ἄνθρωποι, κατ' ἐμῆς κεισόμενοι κεφαλῆς.

nondum, inquit, homines hanc viam fecerant, ut hoc iter facerent, quod postea factum est.

Ep. 58. in vulg. ep. 56. in ſequenti Dioscoridae epigrammate pro Ἀναξιμένου lege Ἀλεξιμένους. lemma εἰς Ἀλεξιμένην ὀργιοφάντην: ſed tamen in Epigrammate legitur Ἀλεξαμένους. Sed in quarto verſu legitur ἀμπὶ πόλιν; vocatur certe Ἀμφίπολις illa urbs, quae ad Strymonem ſita est, unde vocat Στρυμονίην. Quintus verſus corruptisſimus est; legitur ἡμετέροισιν, in membranis et pro ἀδάπταις ad oram ſimpliciter annotatum est ἄπταις. Puellis, quae nescio nihil mutare posſunt, in iis quae —— posſum certe ſtatuere, ita legendum esſe.

Ἡ, γλυκερὰ πνεύσαντος ἐφ' ἡμετέροισιν ἀδάπτοις
Πολλάκι πρὸς μαλακοὺς τοῦδ' ἐχόρευσε νόμους.

πνεύσαντος hoc eſt inflantis, tibicinantis, αὐλοῦντος. quae ſit illa γλυκερὰ, quique ſint illi ἄδαπτοι neſcimus. forte pro ἡ γλυκερὰ ἧγε ἅμα πνεύσαντος, ſed, niſi fallor, legendum ἡ γλυκερὰ πνεύσαντος ἐφ' ὑμετέροισιν ἄδαπτοις, Πολλάκι πρὸς μαλακοὺς τοῦδ' ἐχόρευε hoc eſt Ἀμφίπολις, γλυκερὰ πνεύσαντος ſuaviter flantis et tibiis canentis.

Ep. 59. in vulg. ep. 57. Sequitur epigramma Leonidae lege Κρίθων et Κρίθωνος, non Κρήθων. in Membranis legitur Κρήθων δ' ἐν χθονὶ οὖς σποδίαν. in quinto verſu eaedem membranae et ſexto.

Ὁ πρὶν

'Ο πρὶν — τί πλείω μυθεῦμαι; ὁ πᾶσι μακαρτὸς,
Φεῦ, γαίης ὅσσης ὅσσον ἔχει μόριον.

et ita omnino legendum.

Ep. 60. in vulg. ep. 58. Callimachi quod sequitur Doricum est, lege ἀνίκα et ἁμετέροις & τᾷ ἑτέρᾳ.

Ep. 61. in vulg. ep. 59. Quod sequitur non est Theophanis, sed Φανίου (τοῦ) γραμματικοῦ. corruptissimum hoc Epigramma sic lego,

'Ηρίον οὐκ ἐπὶ πατρὶ, πολυκλαύτου δ' ἐπὶ παιδὸς
Λύσις ἄχει κενεὴν τήνδ' ἀνέχωσε κόνιν,
Οὔνομα ταρχύσας, ἐπεὶ —

Filius Lysidae erat hic Mantitheus. lemma, εἰς Μαντίθεον υἱὸν Λύσιδος ἐπὶ ξένης τελευτήσαντα.

Ep. 62. in vulg. ep. 60. Sequitur Apollodori (z) εἰς 'Απολλόδωρον σταδιόδρομον. in Membranis legitur νυκτὸς ὥρης. ultimum versum lege Νικηθεὶς Διὸς, ὁ δρομεὺς καθεύδει hoc est ὑπὸ Διός. pro Αἰγανέης τε καὶ Βεροίης libentius legerem Αἰανέης τε: nullam enim invenio 'Αγανέην in Macedonia. at 'Αιάνη est quam Αἰανέην vocat. omnino sic puto. (a)

T. 7. ep. 3. Illud vulgatissimum epigramma de Niobe Christiani P. 126.
de Lothi uxore interpretabantur. Sic enim legitur pro lemmate in membranis, 'Αδέσποτον. εἰς τὴν γυναῖκα Λὼτ., οἱ δὲ Ἕλληνες εἰς Νιόβην αὐτὸ ἀναφέρουσιν.

Ep. 8. In Timonem. Οὔνομα δ' αὐτοῦ πεύσεσθε. Ita lege.

Ep. 13. In eundem Timonem. Ἄδηλον. Τρηχείην κατ' ἐμοῦ: at in membra- P. 127.
nis Ζηνοδότου, οἱ δέ, 'Ριανοῦ.

Ep. 19. Juliani 'Ιουλιανὸς μετὰ Τίγριν: imo, εἰς 'Ιουλιανὸν τοῦ Λιβανίου.

Ep. 20. Quod sequitur non Γαιτουλίου, sed Γαιτουλικοῦ. lege ζᾶλος et ἠλασκημένα.

Ep. 21. Quod sequitur Θεοδώρου τοῦ ἄνθου quid sit ἄνθος nescio. legendum Θεοδώρου ἀνθυπάτου εἰς Σάτυρον μιμολόγον. ita enim habent membr. suspicor illum esse Θεοδώρον Gadarensem Sophistam, qui fuit διδάσκαλος Tiberii Caesaris et Συγκλητικὸς factus est, ut testatur Suidas.

An-

(z) *Lege* Antipatri. (a) Vid. BERKEL. ad STEPH. v. Αἰανὴ, ubi recte Βεροιαῖος pro Βεῤῥιαῖος legendum existimat.

Antipatri Thesſalonicenſis tempore vixit, cum quo etiam certavit et Polemone.

Ep. 22. Sequitur Παύλου Σιλεντιαρίου εἰς ζώγραφόν τινα Χρυσόμαλλον καλούμενον. legendum igitur Χρυσεόμαλλον : in Pal. epigramma cum duobus λλ.

T. 8 ep. 1. Ἄδηλον. Ὀρφεύς. eſt Nicarchi : ita enim praeferunt membranae.

Ep. 3. Sequitur Ἀρχίου Μιτυληναίου εἰς Σάτυρον κρεμασθέντα διὰ τὸ ἐρίσαι τῷ Ἀπόλλωνι ὅμοια τῷ Μαρσύου legendum αἰώρη & πρῶνα Κελαινήτην. in membranis legebatur ἐν Φρυγίοις οὔρεσι πευσόμενον. mendoſe. P. 128.

T. 9. ep. 1. Sequens εἰς Βρέφη eſt Ποσειδίππου. lege ἅρπασε et πατρὸς κοιμηθεὶς τὸν μακρὸν ὕπνον ἔχει. alio loco in membranis Callimacho auctore legitur, paucis mutatis uno Ἀρχιάνακτα, in altero Ἀρχεάνακτα. corrige igitur Ἀρχιάνακτα pro Ἀσυάνακτα.

Ep. 2. In ſequente Epigrammate est lemma εἰς παῖδα Καλλιμάχου πέντε χρόνους ζήσαντα. mirum χρόνους pro ἔτη hic uſurpari. nam in epigrammate eſt πενταέτηρον.

Ep. 3. Sequens Ἄδηλον. lege Αἴδη ἀλλιτάνευτε : et in verſu tertio.

Ἔσχι μὰν ὅ γε παῖς ἐνὶ δώμασι Περσεφονείοις.

ita in membranis legitur ἀλλ' οἰκεῖ pro οἴκει, quod est Δωρικώτερον. et ita est hoc Epigramma; ſic τηνεὶ, τουτεὶ, Dores uſurpant et ſimilia.

Ep. 4. Sequens Μακεδονίου ὑπάτου εἰς τὸ τοῦ θανάτου ἄδηλον καὶ τὸ τοῦ βίου δυσέκμαρτον. lege in ſecundo verſu ἀμφοτέρας ἤνυσα τὸ στάδιον; non ἀμφοτέραις. vel ſi mavis Χαίρετον, ἀμφοτέρῃ ἤνυσα τὸ στάδιον.

Ep. 5. Lemma ſequens ἐπὶ νεκροτοκίᾳ εἰς γυναῖκα τίκτουσαν, ἧς τὸ ἔμβρυον θανὸν ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις ἐν γαστρὶ κατείχετο, ἕως ἂν καὶ αὐτὴ τετελεύτηκεν.

Ep. 6. Sequens est Antipatri Sidonii.

Ep. 7. Dein ſequens Διοδώρου εἰς παίδιον ἐξολισθεῖσαν ἀπὸ κλίμακος. apparet conceptum hoc lemma eſſe ab ipſo Diodoro. quis enim potuisſet ſcire alius, eſſe puellam, non puerum, et quis non debuisſet potius concipere de maſculo in re maxime incerta? dele illud παιδίον ἐξολισθῆσαν, (b) non est locutio illius recentis aevi. legitur in membranis ἐπεὶ ἴδε θεῖον ἄνακτα.

T. 10. ep. 2. Γήραϊ καὶ πενίῃ: lemma in vulgatis ἐπί τινι ἑαυτὸν θάψαντι πρὸ

(b) SALMASIUS fruſtra est.. παιδίον ἐξολισθῆσαν, est neutrum Genus, verbi ἐξολισθέω.

πρὸ τελευτῆς. non ſatis oſtendit mentem Epigrammatis. Ita autem concipe, P. 129.
εἴς τινα γέροντα διὰ πενίαν ζῶν ἐν τάφῳ τεθέντα.

Ep. 3. Sequens vulgo male Leonidae, eſt enim Simonidis, vel, quod potius puto, Callimachi. nam quod proxime praeceſſit in dubio erat, Simonidis eſſet an Callimachi. praeterea ſequitur τοῦ αὐτοῦ. puto igitur eſſe Callimachi, ſed conjectura tantum eſt. in membranis Philippo tribuitur.

Ep. 4. Sequens Ἀδέσποτον. οἱ δὲ Σιμωνίδου εἰς Φιλαινίδα τὴν Ἐλεφαντίνης ἑταίραν τὴν γράψασαν ἐν πίνακι τὰς γυναικείας μίξεις ἐκείνας, δι' ἃς καὶ κωμῳδεῖται παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις σοφῶν. lege κεκοίμακαι.

Mox καὶ γέλωτα καὶ λέσχην. in membranis καὶ λάσθην et gloſſator αἰσχύνην interpretatur. in penultimo verſu & ultimo,

— Καὶ κακὴ γλῶσση
Ἔγραψεν σ᾽ ἔγραψεν ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα.

legendum ἀλλ' ἔγ' οὐκ οἶδα.

Apponam hic duo epigrammata in eandem Philaenida, Tymneae et P. 132.
Anytes.

(T. 12. ep. 23.) Μή σοὶ τοῦτο, Φιλαινί, λίην ἀποκαίριον ἔστω
Εἰ μὴ πρὸς Νείλῳ γῆς μορίης ἔτυχες,
Ἀλλά σ᾽ ἐλευθερίης ὅδ᾽ ἔχει τάφος. ἐστὶ γὰρ ἴση
Πάντοθεν εἰς Ἀΐδην ἐρχομένοισιν ὁδός.

Ἀνύτης. P. 166.

(T. 31. ep. 12.) Πολλάκι τῷδ' ὀλοφυδνὰ κόρας ἐπὶ σήματι κλεινὰ
Μάτηρ ὠκύμορον παῖδ' ἐβόησε, Φίλαν,
Ψυχὰν ἀγκαλέουσα Φιλαινίδος, ἃ πρὸ γάμοιο
Χλωρὸν ἐπὶ (b) ποταμοῦ χεῦμ' Ἀχέροντος ἔβη. P. 129.

T. 10. ep. 5. Sequens Ἀντιφίλου, Βυζαντίου legitur ἔνδον in membranis: et mox ἐκάλει δ' ἡ πολλὴ πρόφασις. etiam male ſequitur verſus τὸν δ' ἄλλοις ἐφόρει: et mox in eodem αὐτὸς ἐπ' αὐτῷ. ita igitur lege.

T. 12. ep. 3 Ἀρχέλεώ με δάμαρτα. in Pal. καὶ Θεοδεύκτου. P. 130.

Ep. 4. Ἰναχίης: titulus in vulgatis εἰς τὴν πέραν Κωνσταντίνου πόλεως δάμαλιν. melius membranae et auctius, εἰς τὴν δάμαλιν τὴν ἱσταμένην πέραν τοῦ Βυζαντίου ἐν Χρυσόπολει ἐπὶ τοῦ κίονος.

Βαρὺς χόλος ἤλασεν Ἥρης: membranae ἤγαγεν, et mox ἐς Φάρον, ὧδε δ' ἐγὼ,
et

(c) In vulg. ὑπὲρ ποταμοῦ.

et εὐνέτις ὧδε χάρητα: et in penultimo, βοῦδιον δὲ καλεῦμαι ἐγὼ πότε. ſed de hoc epigrammate alibi plura dicemus.

Ep. 5. Meleagri quod ſequitur est mere Doricum. lege ἀλλ' ἄϊδαν Κλεαρίςα παρθενίας λυομένα. νύμφας ἄχεην (d) Quinto verſu legitur in membranis —— ἐκ δ' ὑμεναίου.

Σιγαθεὶς, quae vera est lectio. et male Planudes putavit ſoloecismum eſſe pro παρὰ πας ῷ, περὶ παςῷ in membranis.

Ep. 9. Ἔρπων εἰς ἐρύφην. (e) lege pro ἀμφικέλευθον ἀγχικέλευθον, et quinto verſu ἃ πόσον ἤϊδεων.

Ep. 10. In ſequente de Patrophila. haec est Byzantina meretrix, ut *P.* 131.
lemma indicat εἰς ΠατροΦίλαν ἑταῖραν Βυζαντίαν.

Ep. 11. In ſequente ep. εἰς Τρυγόνιον ἑταῖραν Σαβακῶν ἔθνους ὁρμωμένην.

Ep. 12. Sequente — κεύθεται ἅδη haec est lectio Planudis, nam membranae habent — κεῖθ' ἁ μυρίπνους.

Ep. 15. Οὐ μὰ τόδε Φθιμένων: in membr. ἐλλάχομεν et ἤφλυσεν Ἀρχίλοχος. hoc epigramma τῷ ſequenti συνημμένον legitur in iisdem membr.

Ep. 17. Δεξιτερὴν αἴδχο. ἔφλυσε παρθενίης membr. ἤβλυτε (f) male.

Ep. 18. Τὰν μὲν ἀεὶ πολύμυθον. pene in fine τὰν τιμελάχραντον in membr. — τιμελάχραντον νυμφιδίαν ἄλοχον.

Ep. 19. Sequitur Ἀλκαίου Μιτυληναίου εἰς τάφον ἐν ᾧ ἐνεχάρακτο γράμ- *P.* 132.
ματα δύο ΦΦ ὅπερ σημαίνει τῆς γυναικὸς οὔνομα Φιδίς. paullo post ad marginem ſcripſit Scholasticus, τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα ὁ Κεφαλᾶς προσβάλετο ἐν τῇ σχολῇ τῆς νέας ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ μακαρίου Γρηγορίου μαγίςορος.

Ep. 22. Sequitur epigramma, Δάκρυά σοι. non de ipſius matre, ſed uxore accipiendum meo quidem judicio θαυμαςὸν καὶ πάθευς μεςὸν. lemma est in membr. εἰς Ἡλιοδώραν τὴν σύνευνον τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου. in fine epigrammatis igitur legendum — τὰν πανόδυρτον

Ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

hoc est γῆ πάντροφε μᾶτερ. ſed hoc alias pluribus.

Ep. 24. Σαπφοῦς εἰς Τιμάδα — πᾶσαι νεοθηγεῖ χαλκῷ. ita ſubſtituit Planudes, cum invenisſet νεοθηγεῖ σιδήρῳ, ſed lego: νεοθᾶγι σιδήρῳ. νεόθηξ — θῆγος.

Ep. 25. Sequitur epigramma Callimachi εἰς Τιμονίην: ita habent membranae, non Τιμονέην.

Ep. 28. Κόρου, ποιητοῦ. hic fuit pater Pauli Silentiarii, ut equidem ſu- *P.* 133.
ſpi-

(d) *Lege* ἄχευν. (e) *Lege* Ἐφύρην.
(f) *Lege* ἔβλυσε.

ſpicor. pro Μαΐης χρόνοι legendum Μαύης χρόνος, ita enim membr. et in lemmate εἰς Μαύην τινα γυναῖκα τριάκοντα καὶ τρεῖς χρόνους ζήσασαν, ubi ſemper χρόνους poſuit pro ἔτη, quod valde notandum est.

Ep. 29. Sequiter Ἰουλιανοῦ, Αἰγυπτίου in membranis Ἰουλιανοῦ ἀπὸ ὑπάτων. proxime libro tertio est epigramma Pauli Silentiarii in Damocharin (g) Coum; is fuit Grammaticus, amicus & diſcipulus Agathiae Scholaſtici. etiam in Schol. Γραμματικὸς ἦν Κῶος· Φίλος καὶ μαθητὴς Ἀγαθίου, Σχολαστικοῦ.

Ep. 31. Agathiae in Eugeniam ſororem. legitur in lemmate εἰς θαυμασίαν καὶ σοφὴν γυναῖκα.

Ep. 33. Paullo post ep. Σοὶ σορὸν εὐλαΐγγα. Haec Rhode fuit uxor Diophanis: ita enim in lemmate εἰς Ῥοδὼ τὴν γυναῖκα Διοφάνους νέαν τελευτήσασαν, τωθαστικῶς. ſed quis ille fuerit Diophanes, non poſſum ſcire.

Ep. 34. Sequitur Palladae Ψύλλα πρεσβυγενής. in membranis Ψυλλώ.

Ep. 35. Post ſequitur Εὐτολμίου, Σχολαστικοῦ Ἰλλουστρίου.

Ep. 36. Post ſequitur Ἀδέσποτον. ſed in membranis Βιάνορος Γραμματικοῦ. in fine legitur — ἄχρι καὶ Ἀΐδεω: et ita legendum.

Ep. 37. Τερπομένων ἀγέλην. membr. τερπομένην.

Ep. 38. Ὃν οὐκ ἔτι μαζὸν ἀμέλξεις. ἀνέλξεις in membr. P. 134.

Ep. 39. Τστάτιον Φώκαια κλυτή. ἄδηλον vulgo inſcribitur, ſed est Δαμαγήτου.

Legitur in membr. ποῖον ἐπ' οἰκείῃ νηῒ περεῖς πέλαγος.

Ep. 40. Τίπτε μάτην γοόωντες. lemma in membr. ἀδέσποτον. εἰς Ἀμαζονίδα τὴν θαυμασίαν γυναῖκα, ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ep. 41. Ἐνὶ στέρνοις ἐδεδέγμην membr. ἐνὶ στέρνοισιν ἐδέγμην.

Ep. 42. Εὐχέσθω τις ἔπειτα γυνή vulgo ἄδηλον inſcribitur, non Antipatri Theſſalonicenſis, quod ex auctoritate membranarum habemus.

Ep. 43. Ἀρχεάνασσαν ἔχω: hoc epigramma varie conceptum et ab aliis in alias quasvis uſurpatum. paucis mutatis ita legitur in membranis. Ἀσκληπιάδου εἰς Ἀρχεάνασσαν.

Ἀρχεάνασσαν (ἔχω) τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίραν,
Ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων ὁ γλυκὺς ἕζετ' ἔρως.

post in continenti Ἀντιπάτρου Σιδωνίου εἰς Λαΐδα.

(g) Vid. t. 6. ep. 45. et t. 25. ep. 72.

Λαΐδ' ἔχω πολιῆτιν ἁλιζώνοιο Κορίνθου,
Πειρήνης λευκῶν λευκοτέρην λιβάδων.
Ἃς νέον ἥβης ἄνθος ἀποδρέψαντες ἐρασαὶ
Πρωτοβόλου δίσσας ἤλθετε πυρκαϊᾶς. (*b*)

in ora correctum πρωτοπλόου δὲ δόσσας ἤλθετε πυρκαϊᾶς.

Post sequitur ejusdem Antipatri Τὴν καὶ ἅμα χρυσῷ. ut supra habuimus. T. 12. ep. 7.

Ep. 44. Μὴ δὲ καταχθονίοις, lege: μετὰ δαίμοσιν, non δαίμονος. in lemmate εἰς Ἀμμίαν παρὰ Νικομάχου τοῦ γαμβροῦ καὶ Διωνῆς τῆς θυγατέρος αὐτοῦ. εἰς Ἀδριανοὺς ἐν Φρυγίᾳ. qui sint illi Adriani in Phrygia quaerendum.

Ep. 45. Ἄδηλον. εἰς γυναῖκα πλουσιωτάτην καὶ σώφρονα ἐν Μεγάροις. itaque legendum paullo post in ipso epigrammate ἧς γενεὴ λάμπεται ἐν Μεγάροις, non ἐν μερόπεσς, quae inepta est lectio, et nescio num a Planude commenta.

Ἦν ἐνιδέσθαι membranae ἦεν ἰδέσθαι.

Ep. 46. Νικόπολιν Μαραθῶνος hoc epigramma inventum in urbe Thessalonica adnotat Scholiastes. εἰς Νικόπολιν γυναῖκα Μαραθῶνος. εὑρέθη ἐν Θεσσαλονίκῃ. legendum vero Νικόπολιν Μαράθωνις. ita membr. est autem nomen proprium viri Nicopolidis.

Ep. 47. Sequitur Ἐρυκίου εἰς Ἀττικὴν τινα γενομένην Ῥωμαίαν ὑπ' αἰχμαλωσίας καὶ τελευτησάσης ἐν Κυζικῷ. Secundo versu in membr. Λαιγὸς Ἄρης. legitur. legendum puto Λοιγὸς et omnino verum est. P. 135.

Ep. 48. Ναὶ λίτομαι, παροδῖτα. in membr. legitur εὖτ' ἂν ἐμὴν λεύσσῃ πατρίδα Θεσσαλίην.

Ep. 49. Ψυχῆς τὸ κάλλος μᾶλλον ἢ τοῦ σώματος. in Pal. ἢ τοῦ προσώπου.

Ep. 51. Ὑμνίδα τὴν Εὐάνδρου. εἰς παιδίσκην Ὑμνίδα παίστριαν τοῦ Εὐάνδρου. in tertio versu Ἥρπασας, ὦ ἄλις' Ἀΐδη.

Ep.

(*b*) Vid. in tomo 3. pag. 518. collatam editionem cum Gruteri exemplo ad Libr. III. tit. 12. ep. 47. ubi vitiose legitur ἄχω pro ἔχω, et λιβάδος pro λιβάδων — et ἄνθος ἥβης pro ἥβης ἄνθος, sed haec ita erant in manuscripto. ut et inveniuntur in exemplo, quod est in Bibliotheca RUHNKENII. in quo tamen pro λευκότερην λίβαδος emendatur Φαιδροτέρην λιβάδων. et pro πρωτοβόλου. πρωτοπλόου. conf. versus 3. et 4. ep. 7. hujus tituli.

Ep. 52. Οὐχὶ βαθυζώνων. membranae βαθυστόλων.

Ἄμμι δὲ Μαιναλίας κάῤῥων ἄμιν Ἀταλάντας. ita legitur hic verſus in Pal. membranis.

Ep. 54. Quod ſequitur epigramma non est ἄδηλον, Sed est Τυμνέω: ita vero ut legitur in membr. apponemus.

Εὐήθη Τρύτωνος ἐπ᾽ οὐκ ἀγαθαῖς ἐλοχεύθην
Κληδόσιν. οὐ γὰρ ἂν ὧδ᾽ ὤλετο δαιμονίη
Ἀρτιτόκος. τὰ δε πολλὰ κατάγηεν βρέφος ἄδαν (i)
Σὺν κλεινῇ. δεκάτην δ᾽ οὐκ ὑπερῆρεν ἔω.

Non dubium quin ita formarit Planudes, ut vulgo legitur lemma εἰς ἀρτιτόκον τινα γυναῖκα τελευτήσασαν. ſed de hoc epigrammate nos alias videbimus.

Ep. 55. Seq ep. ἤτου σε χθονίας Ἀρετημιὰς lege Ἀρετιμιὰς ita membranae: in lemmate vocatur Ἀρετιμία. εἰς Ἀρετιμίαν τινα γυναῖκα.

Δάκρυσιν, ἐξεῖπες, Φεῦ, ἀνιαρὸν ἔπος. concinnius & elegantius membranae — ἄγγειλας κεῖν᾽ ἀνιαρὸν ἔπος Sequenti verſu lege, iisdem postulantibus membranis, Διπλεῖν ὠδίνασα, φίλαι, τέκος. — hoc est φίλαι Δώριδες.

Ep. 56. Sequens in eandem Ἀρετιμίαν: ita enim ſemper vocant membranae, ut et infra Ἀρετιμίας est Ἡρακλήτου, non Ἡρακλείδου ut vulgo habetur. duo primi verſus ita leguntur in membranis. *P. 136.*

Ἁ κόνις ἀρτίσκαπτος, ἐπὶ στάλας δὲ μετώπων
Σείονται Φύλλων ἡμιθαλεῖς στέφανοι.

Λυγρὰ περιστέλλειν. in membranis λευρά. Criticus ad marginem γράφεται λευρὰ ἢ ἄλλως πῶς λευκά. Haec ille. non dubium est, quin illud Planudes repoſuerit λυγρά.

T. 13. ep. 1. Δοῦλος ἐγώ, καὶ δοῦλος. in membr. Λυδὸς ἐγὼ, καὶ Λυδὸς. et in lemmate εἰς Τιμάνθη δοῦλόν τινα Λυδὸν ὑπὸ τοῦ ἰδίου δεσπότηθος (k) θαπτόμενον. forte legendum Λυδός ἐγὼρ καὶ δοῦλος: quam in ſententiam valde inclinamus.

Ep.

(i.) *Lege* κατήγαγεν ἐν βρέφος Ἄδῃ. (k.) *Lege* δεσπότου.

Ep. 3. Ζωσίμη, ἡ πρὶν ἐοῦσα. est Δαμασκίου φιλοσόφου hoc Epigramma.

Ep 5. Απολλωνίδου. lemma εἰς δοῦλον ἀντὶ τοῦ δεσπότου τελευτήσαντα. in fine ἀμφὶ δέ μ' ὤλισθεν ξυνὴ κόνις. membr. γυρὴ κόνις, quod nobis mentem epigrammatis aperuit, de qua alias.

Ep. 6. Sequitur distichum εἰς Μάνη τινα, quod vulgo ἄδηλον. Ἀνύτῃ tribuitur in membr.

T. 14. ep. 1. Membranae eaedem εὔνομα μὲν ἥρωος.

In eodem Epigr. in Laertem lege — ψυχρῶν λείπεται ἐξ ὑετῶν, deest, deficit — at λείβεται hoc loco ineptum est.

Ep. 2 Seq. Βιάνορος Βυθινοῦ — ἔτι ζώντων αἰσθάνεται δοράτων. δοράτων in fine Epigrammatis legitur, quare hic melius legeris πολεμῶν: et ita habent vetustissimae membranae.

In Ep. 3. Antiphili in Menelaum (*l*) legendum δένδρεα δυσμήνιτα: in membr. enim legitur δυσμίνητα, at perperam: vulgo legitur δυσμίμητα. P. 137.
In iisdem membr. legitur ἀντιπέρας pro ἀντιπέραν. in fine etiam lego οὐ μέρος αἰχμὴν. vel αἰχμὴ ἐχθρόν: ex ingenio haec conjectura, sed certissimum est, ita legendum esse.

Ep. 6. In Aiacem est Asclepiadis. duos postremos versus ita lege ex membranis.

Θυμὸν ἔχει μεγάλῳ βεβολημένα εἰ παρ' Ἀχαιοῖς
Ἁ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ δύναται

illud ineptum est, κρέσσον ἐμεῦ κέκριται. deberet esse κρείσσων: sed, sine dubio, more suo ita mutavit Planudes.

In eundem Ajacem, quod sequitur, est Antipatri Sidonii.

Ep. 8. Archiae in eundem. legitur

Μοῦνος ἐναιρομένοισιν ὑπέρμαχος ἀσπίδα τείνας
Νηυσὶ βαρὺν Τρώων αἰὲν ἔμεινας ἄρη.

in fine in iisdem membranis legitur:
Ἀλλὰ σὺ σῇ ποτμον ἕλῃς παλάμῃ.

T. 15.

(*l*) *Lege* Protesilaum.

T. 15. ep. 2. Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης ultimo verſu legunt membranae, *P.* 139.

Δόξαν ἑλὼν πολλῶν οὐ τύχᾳ, ἀλλὰ τέχνᾳ.

Ep. 3. Sequitur epigramma εἰς Παυσανίαν ἰητρὸν: auctori ſuo asſerimus Simonidi, in membranis legitur,

Τὸν δ' Ἀσκληπιάδην πατρὶς ἔθαψε πέλας.

pro quo repoſuisſe videtur κόνις Planudes. ſed alias de hac re videbimus.

T. 16. ep. 1. In ſequente epigrammate Sidonii lege λινοῦ χερμαστῆρος. lemma εἰς Ἀλκιμένην λινοθήραν legendum igitur λινοῦ.

Ep. 2. Sequens Iſidori. ille Iſidorus ex urbe Aegea fuit: vocatur enim Αἰγεάτης. Ἰσιδώρου Αἰγεάτου. Sed cum multae reperiantur eo nomine diverſis in locis urbes, ex quâ fuerit, non est ita facile ſcitu.

Ep. 3. Quod ſequitur est Mnaſalcae Sicyonii, ita enim vocatur in membranis Μνασάλκου τοῦ Σικυωνίου. lege

Ὤλετο γὰρ Ποιμανδρος ὁ Μάλιος οὐδέ τι νεῖται
Ἐξ ὂν ἐπ' ἀγρευταῖς χευάμενος καλάμοις.

in lemmate vocatur Πόμανδρος non Παίμανδρος, vel Ποίμανδρος.

T. 17. ep. 1. Quod ſequitur epigr. vulgo male ἄδηλον; est enim Antipatri Theſſalonicenſis in membranis.

Ἐπὶ χερσὸν ἔσυρεν: in iisdem Εὐθύ με πρὸς τύμβους ἔστεφον εὐσεβέες.

T. 18. ep. 1. In epigrammate Leontii Scholaſtici lege.

Ὀρφέος οἰχομένου τάχα τις τότε λείπετο Μοῦσα.

non πότε.

Ep. 4. Quod ſequitur Agathiae in Joannam quandam citharistriam. annotavit Criticus in membranis ἁρμόζει καὶ εἰς ἄνδρα Ἰωάννην καὶ εἰς γυναῖκα. mihi tamen contra videtur, tantum in mulierem convenire. proprie enim legitur τύμβον Ἰωάννης. ſi de viro esſet, deberet legi Ἰωάννου non Ἰωάννης vel Ἰωάννας.

T. 19. ep. 3. Εἶχε κορυνοβόλον. legitur χίνας, in membranis non χῆνας, ut in lemmate: ita et in ipſo epigrammate ἠκροβόλιζε χίνας. legerem χένας. legendum etiam οἷος ἐκεῖνος *P.* 140.

Ψεύ-

Ψεύσασθαι λοξοῖς ὄμματι φερβομένας.

T. 20. ep. 1. In ſequente epigrammate lege Μυρτάδα, non Μορτάδα: et in ſecundo verſu

Ἄφθονον ἀκρήτου σπασαμένην κύλικα.

Ep. 2. In epigr. Antipatri Sidonii in Maronida lege in ultimis verſibus.

Ἐν δὲ τόδ' αἰάζει καὶ ὑπ' ἠρίον, ὅττι τὸ Βάκχου
Ἄρμενον οὐ Βάκχου πλῆρες ἔπεσι τάφῳ.

Ep. 4. In ſequente Argentarii lege — πάντ' ἐμαράνθη

Πνεῦμα πάρος κυλίκων πλεῖστον ἐπαυρομένης,

vel ἐπαυρομένη. quod propius accedit ad vulgatam. membranae in fine — ἵν' αὐγάζῃ καὶ φθιμένοισι πίθον.

Ep. 3. Epigr. Leonidae. legitur in membranis Γνωστὸν πρόκειται πᾶσιν Ἀττικὴ κύλιξ.

Ep. 6. Et in Dioſcoridis, quod ſequitur — ληνὸν γείτονα τύμβον ἔχει (m) p. 141. ſed legendum ληνῶν. —

Ep. 7. Sequens Τὰν ἱλαρὰν φωνὴν est Damageti, Δαμαγήτου, ut praeferunt membranae.

T. 21. ep. 1. In epigrammate Agathiae pro Ἐξαπίνης δὲ δόμων legitur in membranis ἀλλ' ἀπεινῆς. (n)

T. 22. ep. 1. Sequens Anacreontis est εἰς Κλεάνορα. legitur in membranis. Ὤρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγκυος, et κύματ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

Ep. 2. Sequens Leonidae epigramma est in eundem, ut legitur in membranis.

Ep. 5. In epigr. Poſidippi, membranae ἀλλὰ καὶ αὔτως pro οὕτως, et οἰκτίρετε pro οἰκτέρετε quod vulgo habetur.

Ep. 6. In epigr. Platonis lege ex membranis — ὃν οἰκτείρασα θάλασσα et in fine τοὐμὸν ἔχοντα ῥάκος. prima enim in φᾶρος longa est. Membranae autem habent ῥάκος, ut legendum est.

Ep. 8. In Simonidis diſticho membr. habent ἀκροθίνια Φοίβ' ἀγάγοντας.

Ep.

(m) *Lege* ἔχῃ. (n) JACOBSIUS in Vat. Cod. invenit ἀλλαπίνης.

Ep. 11. In epigrammate Leonidae in Callaeschrum legitur in membranis πανσυδίης pro πανδυσίης, et μέσσα πλέων πελάγευς, et αἰχεῦμαι, et ὕπεστι λίθος pro ἔπεστι. P. 142.

Ep. 12. Sequens est Γαιτουλλίκου: sed Γαιτουλλίου dicitur in membranis: legitur ἁ Πέλοπος νᾶσος.

Ep. 16. 'Ανθέα τὸν ναυηγὸν, est Antipatri Macedonii, at illud Οὐδετέρης ὅλος εἰμὶ θανών —

Ep. 15 Est Antipatri Thessalonicensis. Cave igitur confundas, ut in vulgatis, et pro uno eodemque accipias.

Ep. 18. In epigrammate Isidori Aegeatae ἐφρύγη δίψευς ὕπο: ita in membranis.

Ep. 19. Γρυνέα τὸν πρέσβυν: non est Statilii Flacci, sed Tullii Laureae. male in membranis legitur Τατυλλίου Λαυρέα, quod imposuit Planudi legendum esse Τυλλίου Λαυρέα. P. 143.

T. 5. ep. 44. Τὸν μέγαν 'Ακροκόρινθον. Polystrati est hoc epigramma εἰς τὸν Λεύκιον ὕπατον ὅτε τὴν Κόρινθον ἐξεπόρθησε. in eo legitur in membranis ἐσυφέλιξε et δοριπτοίητα. P. 118.

T. 22. ep. 21 Sequitur Addaei Mitylenaei in membranis τὸν ἀμείλιχον ἴκτο, et superscriptum ἀΐδαν fert μετ' ἅδαν, quod idem significat quod πρὸς ἅδαν. P. 143.

Ep. 22. In sequente epigrammate Argentarii lege αἰθυιαῖς θῆκεν ὁμοβρόθιον, non ὁμορρόθιον, ut vulgo: in iisdem legitur 'Αργαίην pro Αἰγαίην, et πρυμνύγους, et κάλως pro κάλως. sed hoc alias expendemus.

Ep. 23. Sequitur epigramma 'Ετρούσκου Μεσσηνίου. vocatur in membr. 'Ετέρυσκος ἀπὸ Μεσσήνης.

Ep 24. Sequens est Philippi Thessalonicensis, vel Thessali. lege in ultimo versu ex membranis.

'Η τύμβευε κενοῦτα καθ' ὕδατος, ἁ παραλοῦσα — γαίη.

Sic legendum, non κρατοῦσα, quod inepte reposuit Planudes.

T. 6. ep. 41. apud nos ep. 43. Sequens quoque ejusdem, est sed legitur in membranis 'Ηόνιον τόδε σῆμα, et mox καὶ χῆρος ὀδόντων — κόρση et ita omnino legendum. P. 123.

T. 22. ep. 25. Sequens est Bianoris, sed plane Doricum, itaque lege ἄκραν, δίκα, κορυφὰν, κιδομένα, γᾶ, ἐλευθερίας. in lemmate εἴς τινα Κλειτώνυμον τύραννον, οὐκ οἶ-

οἶδα δὲ ὅστις ἦν οὗτος ὁ Κλειτώνυμος. Miror, vocari tyrannum in lemmate, cum nihil minus ſit quam tyrannus, qui τυραννήσαντα occidere voluerit. lege τυραννοφόνον.

Ep. 26. In ſequente Heraclidis, legitur in fine κωφὴν στησάμενοι λίθακα non κωφόν.

Ep. 27. Sequens, Ἐρυκίου Θετταλοῦ· legitur in membranis εὔνηται non εὔνασται.

Ep. 28. Sequens Θεαιτήτου. pro Μένωνι legitur in vet. membranis Μέωνι.

Ep. 30. Sequens Perſae. Οἰνηρῆς Λέσβοιο παρὰ σφυρόν. Scholiastes vetus οὗτος ὁ Φίλλις ἐναυάγησεν ἐν Μιτυλήνῃ, quod aliunde ſcire debuit quam ex hoc loco; Μιτυλήνην igitur vocat Λέσβοιο σφυρόν.

Ep. 33. Leonidae. Πάρμις in lem. εἰς Πάρμιν ἁλιέα, υἱὸν Καλλιγνώτου, ὃς καταπιὼν δέλεαρ ὀστρακῶδες αὐτὸς ὑπ᾽ αὐτοῦ ἀνῄρεθ᾽. Sed nullo modo convenit hoc lemma, ut alibi dicemus. Ἰουλίδα autem πετρήεσσαν καρκινάδα interpretatur vetus ad hunc locum Scholiastes. Ὑπολαμβάνω δὲ ὅτι ἰουλὶς ἡ λεγομένη καρκινάς ἐστιν. est autem epigr. mere Doricum. In membranis in fine legitur μνῆμα δ᾽ ἀναπλήσας ἐπιμοίριον.

Ep. 34. In primo verſu post ſequentis epigr. lege: Ἕβρου χειμερίοις ἀταλὸς κρυμοῖσι δεθέντα (o) non πεδηθεὶς ut vulgo legitur, falſa lectio. P. 145.

Ep. 36. Sequens Leonidae Ναυηγὸς est ἰσόψηφον, ut alia multa Leonidae.

Lemma epigr. εἰς Ἀιθέα τὸν ναυαγὸν, ὃν ἐκ τῆς θαλάσσης σωθέντα λύκος ἀπέκτεινε.

Ep. 41. Julian. Ὑπατίου τάφος εἰμί. εἰς Ὑπάτιον τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως. ſed de eo alias pluribus.

Ep. 45. Φεῦγε θαλάττια ἔργα. hoc epigr. Facello tribuitur in vulgatis: ſed quis ille ſit Facellus neſcio: ſane mendoſum. in membranis enim est Φλάκκου ἢ Φαλαίκου; ναυηγοῦ παραίνεσις φεύγειν τὸ πλεῖν ἐν τῇ θαλάττῃ. P. 146.

Ep. 46. Sequens Leonidae epigr. est ἰσόψηφον in duobus membr. est... σφος ... σφος: legendum est ἀντικορυσσόμενος in fine, non ἀντικορυσσάμενος: alias non esſet ἰσόψηφον.

Ep. 47. Sequens etiam ejusdem est ἰσόψηφον: continet Γψε Γψε.

Ep.

(o) *Lege* δεθέντος.

K

Ep 48. Sequens quod vulgo ἄδηλον inſcribitur, in membranis inſcribitur Διοσκόρου. forte Διοσκορίδου Nam in ſuo ſtephano Dioſcorum non nominat, ſed Διοσκορίδην tantum.

Ep. 49. Sequitur Heraclidae quod ejusdem est argumenti atque illud Iſidori Aegeatae, quod ſuperius habuimus. Debuit quoque ſubjungi. In fine ſcribitur in membranis ἐκκεκλαυσμένας δ' οὗτοι κχματος (forte ἄμακτοι) ἀναβαλύσεται σαχὺν ἀναθαλύσεται puto veram eſſe lectionem, quam cum non intelligeret Planudes, in hanc eam mutavit; quamvis optimum verbum, ſed obſoletum, θαλύομαι vel θαλύζω. unde θαλύσια τας ὑπὲρ εὐθαλίας καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν διδομένας θυσίας. et neſcio quis ὥραν ἔαρος θαλυσιάδα vocavit, hoc est floribus abundantem: omnino igitur ita legendum. quid ſit κοματὸς σάχυς, quod placuit Planudi, plane neſcio: nec enim vox est Graeca, ſed Latina, puto, comatus Graecis κομήτης: ſed haec inepta est et Πλανουδεῖα.

Ep. 50. Quod ſequitur est Γλαύκου: hic Glaucus erat Nicopolitanus, ſcribitur enim in membranis Γλαύκου Νικοπολιτέω: et hoc tantum ſcio.

Ep 51. Sequens Antipatri Theſſalonicenſis: pro μεμορημένε membranae legunt — πολιῷ μεμαράμμενε πόντῳ, a μαραίνομαι, quod magis placet.

In ſequentibus in iisdem membranis legitur:

τὰ δ' ὄλβια κεῖνα μέλαθρα

Φροῦδα. πάσης ἐλπὶς ἔλωλε Τύρου.

Supplevit igitur de ſuo Planudes, ut nunc legitur. lege melius.

Φροῦδ' ἄρα καὶ πάσης etc.

Ep. 54. Sequens 'Ονέστου Βυζαντίου legitur in membranis πάντῃ σκεπτόμενος: in fine γράμμα τορωθὲν et ſupra τορευθὲν, et hoc est forte melius.

Ep. 56. In ſequenti Diodori legitur in membranis εἰ τοὺς σοὺς κατέδεξο. P. 147.

Ep. 57. Et in ſequente Argentarii membranae legunt Λιβυκῶν ἐνδρομέοντα πόρων, non ἐυδρομέοντα.

Ep. 58. Sequens Xenocriti. hic Xenocritus fuit Rhodius, ut ſcimus ex membranis, quae habent Ξενοκρίτου 'Ροδίου. legitur in ſecundo verſu Ναυηγὲ φθιμένης εἰν ἁλὶ, Λυσιδίκη.

Τάφος οὔνομα, καὶ χθόνα Ταρσὸν mirum quam diverſa lectio in membranis; habent enim Κύμμιν. Diu me torſit ille locus, et nullam aut urbem aut inſulam hoc nomine inveniens, tandem putavi legendum eſſe Κύμην: et puto Planudem, cum non aſſequeretur, pro lubitu ſuo mutaſſe. Cum haec raptim annotaſſemus, limis adſpeximus ad lemma epigr. minutiſſima li-

litera ſcriptum, in quo erat εἰς Λυσιδίκην ναυηγήσασαν Κυμαίαν: non dubium est igitur, quin vera ſit lectio Κύμην.

Ep. 59. Sequitur Ζανοῦ epigr. ut indicat vulgata ἐπιγραφή. Sed quis iste Zanus, divinent, quibus est otium. Nos legimus Ζωνᾶ. Est ille Ζωνᾶς Σαρδιανὸς, cujus tam crebro occurrunt. Epigr. in hoc opere: adde quod non aliter praeferunt membranae.

Οἶδεν Ἀλεξάντη. videtur esſe nomen matris illius ναυαγήσαντος: ſed non ita in membranis, quae plane et expresſe habent Ἀλεξάντων. Si de patre praecesſisſet, non dubitaremus veram esſe lectionem Ἀλεξάντων. nunc in matris nomine haeremus; eadem dubitatio perſuaſit Planudi, ut ex Ἀλεξάντων faceret Ἀλεξάντη. Forte Ἀλεξανθὼν accentu in ultimo retracto: ejusdem enim formae Ἀργανθὼν est nomen mulieris, et Ἀμαζὼν quoque. Sed de his alias pluribus.

In membranis legitur εἶδεν non οἶδεν. Deſunt forte duo verſus: et Ἀλεξάντων nomen patris, Sed hae ſunt conjecturae tantum exiles, non certae et indubitatae.

Mox legitur in membr. δέξονται γαίης γείτονες ἠϊόνες.

Ep. 60. Sequens est Alcaei Mesſenii. ἐκ δὲ βαρείης — λαίλαπος: lege βορείης ex membranis. Mox legitur in membr. Ἀσπάσιος πικρὸν ἔτευξα μόρον. lemma, εἰς Ἀσπάσιον ναυαγήσαντα ἢ ἄλλον τινα ναυηγόν.

Οὐ στείχεις παροδῖτα. Epigrammatum collector ipſe Agathias notat ad hunc locum, ὅτι διῃρημένον εὗρεν τὸ ἐπίγραμμα, τὸ συγνὸς ἐπ' ἀρκτούρῳ, καὶ τὸ οὐ στείχεις παρὰ τύμβον, ὁδοιπόρε. Mox in membr. legebatur, σῶμα δὲ τύμβος, non πόντος: ſed ſupra veteri manu correctum. Legitur in iisdem Αἰγαίῳ ῥαινόμενα πελάγει, non ῥαινόμενον.

Ep. 62. Sequitur Ἀθηνοδώρου. in membranis est Ἀδέσποτον. In iisdem legitur Σώδαμος, non Σώδαμις, ut in lemmate εἰς Σώδαμον. Sed haec ſunt levia.

Ep. 63. Sequitur Antipatri εἰς Δάμιδα Νησαέα. ita enim in membranis: et mox Δᾶμις ὁ Νησαεὺς, non Νικαεὺς, ut vulgo legitur: forte Νισαεὺς, ſed Νισαία illa nunquam eſt, niſi ἐπίνειον Μεγαρίδος Vera eſt lectio Νικαεὺς, et ita corrigendum puto. Antiquitus ſcriptum fuisſe liquet NICAEYΣ: unde facile Νησαεὺς irrepſit.

Ἤμυσας ὁ πρέσβυς: in membranis ἠμέας ὁ πρέσβυς.

Mox legendum.

— ἴδ' ὡς λιμένα γλυκὺν ἄλλοις
δοὺς, ξένε, τὸν Λήθης αὐτὸς ἔδυς λιμένα.

Non ἴδυ. nam illum alloquitur. Nos alias de caetero videbimus, quomodo legendum sit.

Ep. 64. Mox sequitur Παγκρατίου. legendum omnino Παγκράτευς, ut habent membranae. Est ille unus ex illis, ex quibus pancarpiam suam contexuerat Meleager, cujus meminit ipse in suo Stephano: P. 148.

Βλαιστὴν δὲ πλατάνιστον ἀπέθρισε Παμφίλου οἴνης
Σύμπλεκτον καρύης ἔρνεσι Παγκράτεος.

legendum igitur hic Παγκράτευς aut Παγκράτεος.

Ep. 65. Sequitur Leonidae εἰς Τιμόλυτόν τινα ὑπὸ Κρητῶν λῃστῶν σὺν τῇ ἰδίᾳ νηΐ διαφθαρέντα. Κρηταίης ὥσταν Τιμόλυτος (p) καθ' ἁλός, haec lectio a Planude inepta: in membranis, Κρηταιεῖς ὥσαν Τιμόλυτον κατ φῦλον — nescio cum ostendant Κρηταιεῖς pro Κρῆτες: quod si verum est, falsum est Κρηταιεὺς ἐθνικὸν, ut est apud Stephanum. Producitur prima in φῦλον quae hic breviatur, cum vulgo σὺν κράτει, ut hic, sit longa. Haec, credo, impulerunt Planudem ad mutandam hanc lectionem. Sed haec alias pluribus.

Ep. 66. Sequitur Leonidae εἰς Θράσυν τινὰ υἱὸν Χαρμίδου, ὃν χάλασαντα τὴν ἄγκυραν κύων θαλάττιος καταβέβρωκε, πλὴν ὅτι τὸ ἥμισυ αὐτοῦ λαβόντες οἱ ναῦται ἔθαψαν. in epigrammate in membranis semper scribitur Θράσυς, non Θάρσυς et infra Θράσυος non Θάρσυος. Scribitur etiam in membranis,

Ῥώνιον δ' ὑγρὸν κῦμα κατερχόμενος.

Ep. 70. Simonidis Φῆ ποτὲ Τίμαρχος: in membranis est Πρόμαχος, et in lemmate εἰς Πρόμαχον υἱὸν Τιμάνορος: legendum igitur Φῆ ποτε μὲν Πρόμαχος vel — Πρόμαχος, aut aliud quid. Lege etiam ἀφ' ἱμερτὴν, pro ἀμφ' ἱμερτήν.

Ep. 72. Οὐδὲ νέκυς, ναυηγός. est Ἀρχίου Βυζαντίου. Lemma in membranis, εἰς ναυηγὸν ἀνώνυμον, ἀλλὰ θαυμάσιον: et in margine versus legitur P. 149.

Οὐδὲ νέκυς ναυηγὸς ἐπίχθονα θηροὶν ἐλασθεὶς
Κύμασιν ἀγρύπνων etc.

(p) *Lege* Τιμόλυτον.

repofuit Planudes Θῆρις: et illum nefciens ναυηγὸν, ex ἀνώνυμου fecit ὀνομαστόν. Sed hic θηρσὶν κύμασι eft pro ἀγρίοις κύμασι: Sic ἄνθρωπον ἦθος nefcio quis dixerat pro ἀνθρώπινον: et fimiliter fexcenta, quae nos alibi obfervabimus — ἀλιρρήκτοις ποτὶ χοιράσιν, membranae ὑπὸ δειράσιν, optime. χοιράδες funt tantum ὕφαλοι πέτραι, in quibus quomodo potuit fepeliri iste ναυηγός;

Ἀΐω δοῦπον ἐπερχόμενον, lege ex iisdem membranis ἀπεχθόμενον et in ultimo verfu legitur. οὐδὲ θανὼν τελείῃ κέκλιμαι ἡσυχίῃ — et omnino ita legendum.

Ep. 73. Diftichum, quod fequitur fub nomine Antipatri, in membranis Θεοδωρίδου fcriptum est, et magis puto esfe Theodoridae: fed haec alias.

Ep. 74. Sequens Ἰσιδώρου Αἰγεάτου. Lege in primo verfu, ἴκ με γεωμορίης. in fine fcribitur —— οὐ γὰρ ἀλωᾶς, et fupra ὀλωᾶις, et αὐτὸς ἐπιπνείει κ' εἰς ὀθόνας ἄνεμος.

Ep. 75. Sequens vulgo Theophani adfcribitur, et ita exaratum invenimus in membranis εἰς Θεότιμον υἱὸν Εὐπολίδος καὶ Ἀριστοδίκης ναυηγόν. Περσοῦ ποιητοῦ.

T. 23. ep. 2. Ἄδης μὲν σύλησεν — lemma Ἀδέσποτον εἰς Ῥουφινὸν τὸν υἱὸν Λιβερίου τὸν σοφώτατον· εὑρέθη δ' ἐν Προύσῃ — καὶ ἥβης ἄνθος. Totum hunc locum lege ex membranis,

Ἐς γὰρ ἄκρον μούσης τε καὶ ἥβης ἥκον ἐλάσσας,
Φεῦ, σοφὸς εἰς αἴδην, καὶ νέος εἰς ἔρεβος.

Ep 4 In fequente epigr. Agathiae Scholaftici nihil est quod magnopere notandum fit, nifi quod in membranis legitur κείμενον τὸν θέασον κόσμον ὀδυρόμενοι, repone οὗ θιάσου.

Ep. 5. Quod fequitur Pauli Silentiarii in membranis est Ἰουλιανοῦ Αἰγυπτίου: et in illo loco omnia paene congefta funt Juliani epigr. quae fparfim toto in hoc opere leguntur.

Ep. 6. Quod fequitur est etiam ejusdem Juliani, ut membranae praeferebant, et fane in eandem, ut in lemmate τοῦ αὐτοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς τὴν αὐτὴν Ἀναστασίαν.

Ep. 7 Εὐσταθίου lemma in membranis εἰς Εὐστάθιόν τινα νέον πεντεκαιδέκατην τελευτήσαντα., ἦν δὲ οὗτος παῖς Εὐστάθιος ἀπὸ ὑπάρχων τοῦ μεγάλου.

Ep. 8. Sequitur Juliani εἰς Ἰωάννην τινα τὸν νέον καὶ ἀτελῆ τελευτήσαντα.

ita

ita ſcribitur in lemmate membr. quod poſuimus, quia nomen illius non expreſſum eſt in ipſo epigrammate.

Ep. 9. In ſequente epigrammate Silentiarii legitur in membranis verſu penultimo δωδεκέτιν γὰρ μοῖρα, Μακηδονίη, σὲ καλύπτει. quae vera eſt lectio; nam Μακηδονίη eſt nomen ipſius puellae, ut apparet ex lemmate (r) εἰς κόρην τινα. Μακεδονίαν, δωδεκέτιν τελευτήσασαν· ἦν δὲ θυγατηρ τοῦ αὐτοῦ Παύλου ἡ Μακεδονία Male igitur ἡ Μακηδονικὴ ſcriptum eſt.

Ep. 12. Σοὶ τόδε, Διόγενες. lemma ex membranis, Διογένους Ἐπισκόπου Ἀμισοῦ ἐπὶ Διογένει ἀδελφόπαιδι τελευτήσαντι. et mox in margine τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα Ἐπισκόπου ἐςὶν τῆς ποντικῆς Ἀμισοῦ εἰς Διογένην τὸν ἴδιον ἀνεψιόν.

Ep. 14 Ὕστατα δή τάδ' ἔειπε, vulgo inſcribitur Σαμίου. in membr. Σιμωνίδου, οἱ δὲ Σιμμίου. ſane et Σαμίαν et Σιμμίαν ſuae coronae intexuerat Meleager, vocatur Σαμμίας in membranis, et ipſe in verſu Σαμίαν vocavit, p. 151.

Καὶ Σαμίου δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον.

de Simmia autem dicit.

— Βρωτήν τ' ἀχράδα Σιμμίεω.

Ep. 15. Sequitur Leonidae Ἡ παῖς ᾤχετ' ἄωρος. conjunge hoc epigramma cum ſequente.

Aἲ, Aἲ, λυγρὰ παθοῦσα. lemma epigr. in membranis εἰς παῖδα Περισέραν καλουμένην ἑπτάετιν τελευτήσαντα. Sed ille falſus eſt, qui lemma impoſuit; nam Περισερὴ omnino debet eſſe nomen matris, ad quam converſus Leonidas hoc dicit: et omnino verum eſt.

Ep 18. in vulg. ep. 19. Θειονόης ἔκλαιον ἐμῆς γάμον. ita etiam membr. pro varia lectione notata ἐμῆς μόρον. mox legitur in membranis,

Νῦν δέ με καὶ παιδὸς Φθονερὴν ἀπ' ἐνόσφισε μοῖραν.

lege Φθονερὴ ἀπ' ἐνόσφισε μοῖρα. et mox in iisdem τὸ δὲ πατρὸς ἐπὶ θρήνεσιν ἄκουσεν: ſed melius ἄκουσον.

Ep.

(r) Vid. Brunck. Lect. et Emend. p. 250.

Ep. 11. Παρθενικῆς τάφος εἰμ' Ἑλένης. διττογραφεῖται hoc epigramma in membranis, ei bis positum est, paucis tantum mutatis; ut mox proponam eodem Parmenione auctore:

> Παρθενικῆς τάφος εἰμ' Ἑλένης. πένθει δ' ἐπ' ἀδελφῷ
> Ἅδης τὴν προφάλης (1) ἔφθασε παρθενικήν.
> Εἰς δὲ γάμους ὑμέναιος ἐπαύσατο, τὰς δὲ γαμούντων
> Ἐλπίδας οὐ θάλαμος κοίμισεν, ἀλλὰ τάφος.

mox

> Παρθενικῆς τάφος εἰμ' Ἑλένης, πένθει δ' ἐπ' ἀδελφῷ
> Προφθιμένου διπλόα μητρὸς ἔχω δάκρυα.

caetera ut in vulgatis editionibus.

Ep. 20. in vulg. ep. 21. Αἶ, αἶ, τοῦτο κάκιστον, ὅταν — Εὔπολιν, ὡς ἀγαθήν τε Γλυκέριον. quam diversa lectio in membranis, deus bone! legitur Λυκαίνιον, et in lemmate εἰς νύμφιον Εὔπολιν καὶ νύμφην Λυκαίνιαν. οὓς πεσὼν ὁ θάλαμος ἀμφοτέρους ἀπέκτεινε: legendum igitur Λυκαίνιον, non Γλυκέριον.

Οὐ καλῶς τόδε κῆδος ἰσόῤῥοπον. mendosa lectio, quam nos pridem damnavimus: cum adhuc ἐν παισίν essem, legebam οὐκ ἄλλῳ τόδε κῆδος ἰσόῤῥοπον: postea in membranis inveni οὐκ ἄλλος, quod conjecturam nostram ita adstruit, ut nihil supra: pendet autem ὁ νοῦς secundo versu,

> Οὐκ ἄλλῳ τόδε κῆδος ἰσόῤῥοπον.

Quae ἐν τῷ μεταξὺ sunt. exempli tantum modo dicuntur.

Ep. 21. in vulg. ep. 22. Sequens Θεοδωρίδου. in primo versu membranae Θεύδοτε, κηδεμόνων μέγα δάκρυον εἰς σε θανούντων· corrupte: legendum tamen κηδεμόνων μέγα δάκρυον. aliter non video quid sit κωκύζειν μέγα δάκρυον. et distinguendum κηδεμόνων μέγα δάκρυον εἰς σε θανόντα. Κωκύσαν οἱ αὐτοὶ κηδεμόνες. δηνόλινε, τρισάωρε ita Aldus, ex quo fecerunt δεινόλινε: non placet: membranae αἰλινόλινε, quod versus non patitur. legendum αἰνόλινε.

Ep. 22. in vulg. ep. 23. In sequente Pauli Silentiarii legendum Εἰ καὶ P. 152.
ἐπὶ ξείνης σε non ξείνοις ut vulgo.

Ep.

(1) Lego κρομαλῆς.

Ep. 23. in vulg. ep. 24. Sequens Ἄδηλον, tribuitur Agathiae Scholaſtico. In membranis legitur αἱ μοῖραι, non ὦ μοῖραι, et ἤγετε οὐδ' ἐρατῆς: mox οἱ μὲν γὰρ γονέες μὲ, et τακομένων, et φθιμένας. Si quid judicare ſcio, infimi alicujus poëtae videtur eſſe epigr. non Agathiae. Nequaquam enim illud εὔτονον καὶ στρογγύλον habet, quod reliqua ejus poëtae ſpirant epigrammata.

Ep. 24. in vulg. ep. 25. Sequens Diodori εἴς τινα μέλλοντα γάμῳ προσομιλεῖν τελευτήσαντα. Lege ex membranis Θύνιον Ἀσκλήπιόν τε. Divulſum est hoc epigramma in membranis, et ex uno duo ſunt facta; nam in illud diſtichum novum lemma appoſitum est, εἰς Ἵππαρχον; ſed unum idemque est.

Ep. 25. in vulg. ep. 26. Quod ſequitur epigr. elegantisſimum et muſa ſuavisſimae poëtriae dignisſimum, est mere doricum: quod, ut legi debere exiſtimavimus, adſcribemus.

Παρθένον Ἀντιβίαν κατοδύρομαι*, ἇς ἐπὶ πολλοὶ
  Νυμφίοι ἱέμενοι πατρὸς ἵκοντο δόμον,
Κάλλευς καὶ πινυτᾶτος ἀνὰ κλέος. ἀλλ' ἐπὶ πάντων
  Ἐλπίδας οὐλομένα Μοῖρ' ἐκύλισσε πρόσω.

pro ἀγάκλεος repoſuimus ἀνὰ κλέος, ſuffragantibus etiam veteribus membranis, et omnino ita legendum poſtulat ἡ λέξις: ſed et

Ep. 26. in vulg. ep. 27. ſequens illud epigramma, quod Mnaſalcae tribuitur, partem eſſe puto hujus epigrammatis, vel ſaltem annectendum est isti epigrammati,

Αἴ, αἴ, παρθενίας ὀλοόφρονος, ἅ τ' ἀπὸ Φαιδρὰν
  Ἔκλασας ἁλικίαν ἱμερόεσσα Κλεοῖ,
Καδδέ σ' ἀμυξάμεναι περὶ δάκρυσιν αἵδ' ἐπὶ τύμβῳ
  Λᾶες Σειρήνων ἔσταμες εἰδάλιμοι.

totum profecto hoc epigr. unius est Anytae in quandam virginem Cleo, et ita legendum est, ut poſuimus.

Ep. 27. ep 28. in vulg. Sequentia duo epigr. Ἄδηλα ſunt ejusdem Anytae. Lege ex membranis,

Μάτηρ στῆσε τάφῳ τῷδ' ἐπὶ μαρμαρίνῳ.

Παρ

Παρθενικὰν, μέτρων τε τεόν. ſed et ferri poteſt vulgata lectio, θερσίποτι legitur, quaſi θερσίποτις ſit nomen puellae. Membranae aliter, quae θερσίδα tantum vocant, ita enim et in lemmate legitur et mox in epigrammate.

Θέρσι. ποτιφθεγκτὰ δ' ἔπλεο καὶ φθιμένα. quod verum eſſe puto.

Ep. 28. in vulg. ep. 29. Ὠιχόμεθ', ὦ Μίλητε. ut diximus, eſt ejuſdem Ἀνύτης Μιτυληναίης. legitur in fine — οὐδ' ὑμέναιον.

Νυμφίου pro Ὑμεναίου νυμφίον. nil tamen mutandum cenſeo. legitur in membranis ἂν ὁ βιαντός.

Ep. 29. in vulg. ep. 30. Οὐ νεύσῳ Ῥοδόπα τε, Antipatri Theſſalonicenſis, legitur in membranis.

Ἅψε δ' ἐναυχένιον δειρὰν βρόχῳ pro δειρᾷ βρόχον. ſed male. lege ex iisdem —

ἦς γὰρ ἀμείνω
Δουλοσύνας ἁμῖν πότμος ἐλευθέριος.

T. 24; ep. 1. Sequente Ἀρχίου. ἀποκλάξασα in Pal. ἀποκλάγξασα — πολλάκι δὴ κρίξασα. πολλάκι δὲ ita in Pal. membranis.

Ep. 2. Sequens τἄλλα δὲ πάντα ἥρπασε. legendum omnino ἥρπασα, quod et ſenſus manifeſto poſtulat, et in membranis ita legitur. P. 153.

Μήποτε σὸν κείνῃ λείψανον ἐξερύσῃ in membr. μὴ τὸ τεὸν κείνῃ λείψανον ἐξερύσῃ. ita igitur legendum eſt.

Ep. 3. Οἰκογενὴς αἴλουρος ἐμὴν πέρδικ' ἀνελοῦσα in Pal. ἐμὴν πέρδικα φαγοῦσα.

Ἀλλ' ἐπὶ σοὶ κτενεῶ. membr. ἀλλ' ἐπὶ σοὶ κτείνω.

Ep. 4. Εἰς τὸ αὐτό. Δαμοχάριδος Γραμματικοῦ. hic Damocharis fuit diſcipulus Agathiae Scholaſtici: ita enim in membr. legimus εἰς τὸ αὐτό. Δαμοχάριδος Γραμματικοῦ, Ἀγαθίου μαθητοῦ in epigr. lege.

Κτήτορες Ἀγαθιάο φίλου, non Ἀγαθίοιο. ut vulgo perperam legitur.

Κτήτορα δαισαμένη. δασσαμένη in membr.

Ep. 6. Οὐκ ἔτι δὴ τανύφυλλον ὑπὸ πλάκα. in membr. ὑπ' ὄρπακα, quod apparet a Planude mutatum, eo quod illi videretur ὄρπακα ferri non poſſe ob ſyllabam mediam longam, quae hoc loco debet eſſe brevis; ideo repoſuit ὑπὸ πλάκα.

Χεῖρα γὰρ εἰς ἀραιάν. in membranis.

Χεῖρα γὰρ εἰς (t) ἀρετὰν παιδὸς πέσον. qua de re nos alibi dicemus.

Ep. 8. Ἀκρίδι τᾷ κατ' ἄρουραν — καὶ δρυοκοίτᾳ lege καὶ δρυοκοίτῳ. ita enim

(t) Cod. Vat. apud JACOBSIUM vol. 1. p. 2. pag. 157. ἀρέαν.

enim membranae, et omnino legendum, quod exhibet magnus Grammaticus, qui omnino ad hunc locum respexit, ὁ δρυόκοιτος, ὁ ἐν δρυσὶ (u) κοιμώμενος.

Ep. 10. Ἄχρις ἐμῶν ἀπατηλὰ πόθων. ad finem καὶ δροσερὰς σόμασι σχιζομέ- P. 154.
νας ψεκάδας in membr. legitur ψακάδας.

Ep. 12. Οὐκ ἔτι λιγειά σε. quod vulgo Anytae tribuitur, non est illius, sed Aristodici Rhodii; ita enim lemma in membr. Ἀριστοδίκου Ῥοδίου εἰς λίγειαν, ἢ μᾶλλον ἀκρίδα ἐπιτύμβιον. lege. autem in primo versu.

Οὐκ ἔτι δή σε λίγεια κατ' ἀφνεὸν Ἀλκίδος οἶκον,

non Ἀκίδος. Post legitur in membr. ἄκρα μελιζομένης.

Ep. 13. ep. 14. Duo Ἄδηλα, quae sequuntur, epigr. sunt Antipatri: ita enim praeferunt membr. et suspicor esse Thessalonicensis: stylus enim id clamat et dialectus mere Dorica. lege ἐκτισάμαν. σαχυηφόρος αὖλαξ. σαχυητρόφος habent membranae.

Ep. 14. Sequentis primus versus est plane Πλαγκυδεῖος, hoc est inconcinnus. Nec enim dubium, quin illum ita scripserit maximus sane monachus, ut hodie legitur; nam in membr. hoc modo legitur,

Ἄρτι νεηγενέων σε χελιδόνι μητέρα τέκνων. lego σὲ χελιδόνα — καὶ θανὲν ἠλιτοεργός. in membranis ὡς θανὲν.

Ep. 15 Sequens Φαέννου. lege primos duos versus ex membranis.

Δαμοκρίτῳ μὲν ἐγὼ λιγυρὰν ὅκα μοῦσαν ἐνείην,
Ἀκρὶς ἀπὸ πτερύγων τὸν βαθὺν ἄγου ὕπνον.

Ἐγγύθεν Ὠρώπου in Pal. membr. Ὠρωώπου.

Ep. 16. Multa nobis mutanda veniunt in sequente Leonidae. Primum legitur in membr. Εἰ μικρός τις ἰδεῖν: et mox Λᾶας ὁ τυμβείτης — legendum Λᾶας ὁ τυμβεύτης. sextus et septimus versus ita leguntur in iisdem membranis,

Διπποῦς ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο τὴν καλαμῖτιν
Καὶ θέτ' ἐφ' ὑμνιδίῳ χρησαμένην κατάγῳ.

et omnino ita reponendum.

Σφ

(u) *Lege* ὁ ἐν ταῖς ὕλαις κοιμώμενος. sic enim Etym. Magnus.

Σῆμα πολυτροφίης. lege πολυστροφίης. πολυστροφίην intelligit πολλὰς στροφὰς ἐν τῷ ᾄδειν. πολυκάμπτας ᾠδάς. intelligitur autem et ſubauditur ἕνεκα τῆς πολυστροφίης.

Ep. 17. Sequente Τύμνεω lemma, εἰς ὄρνεον ἀδιάγνωστον, οἶμαι δὲ λάρον. legimus igitur in ipſo epigr. ἡρπάσθης φίλε λάρε. pro quo vulgo perperam lectum est hactenus Φιλέλλαιε quod, nihil ſignificat.

Ep. 18. In ſequente epigr. Παμφίλου, ubi vulgo legitur παιδὸς ἐπ' ἠϊθέου χειρὶ μεταπεπτάμενον (v): legitur in membr. χειρὶ μεπεπταμένον. lego χεὶρ μεταπεπταμένα. et nos alibi ſententiam noſtram adſtruemus.

Ep. 19 In ſequentis Σιμμίου primo verſu lege Οὐκετ' ἀν' ὕλῆεν δρίος εὔσκιον, non δρύος, ut vulgo legitur. mox legitur in vulgatis ἠχήσεις ἀνιεὶς in membr. ἀνεὶς. lego ἠχήεσσαν ἱεὶς γῆρυν ἀπὸ στομάτων. P. 155.

Θηρεύσεις βαλίους συνομήλικας. ita etiam membr. non ἀγρίους, ut vulgo.

T. 25. ep. 1. Ἀλκαίου εἰς ποιητάς. ἔργματα Λαρτιάδεω in Pal. Λαρτίδεω. ὀλβίστη νῆσος ποντάϊος corrupte, legendum. ὀλβίστη νήσων πόντῳ Ἴος.

Ep. 5. Οὐδ' εἴ με χρύσειον. in membr. Ἄδηλον' οἱ δὲ φασιν, Ἀλκαίου τοῦ Μιτυληναίου.

Ep. 6. In ſequente Antipatri ἀκήρατον στόμα κόσμου in membr. ἀγήρατον forte ἀγήραντον; est autem Antipatri Sidonii, ut et illud in Orpheum. P. 156.

Ep. 8. Οὐκ ἔτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας in eo epigr. vulgo οὐ παταγεῦσαν ἄλα. membr. οὐ παγεῦσαν ἄλα. forte οὐδὲ παγεῦσαν ἄλα. ſed haec alias.

Ep. 9. Sequens est Damageti. Notavit Criticus vetus variam lectionem, Ὀρφέα Πιερικοῖο παρὰ ποβολῆσιν (w) Ὀλύμπου. pro ὑλονόμων, ὑλανόμων in membranis, quod rectius putamus.

Ep. 14. Ἑλλάδος εὐρυχόρου. quod vuglo nulli attribuitur, est Δημιουργοῦ. ita enim praeferunt membranae.

Ep. 16. Sed et illud Ἄσκρη μὲν πατρὶς, est Mnaſalci, ut ſcimus ex iisdem membranis.

Ep. 17. Sequens lemma Ἀλκαίου ποιητοῦ Μιτυληναίου ἢ Μεσσηνίου.

Ep. 19. Νῦν πλέον ἢ τὸ πάροιθε. est ejusdem Juliani, legitur in membr. Φλέγμα pro Φθέγμα. P. 157.

Ep. 20. Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου, est Γαιτουλίκου.

Ep. 22. Ἀτρέμα τὸν τύμβον. — ὁ καὶ τοκέων ἔο βαῦξας in Pal. legitur ὁ καὶ τοκέων εἷα βαύξας. ſed de hoc alias videbimus.

Ep.

(v) *Lege* μεταπτάμενον.

(w) *Lege* προμολῇσιν.

Ep 27. Epigr. illud Ἄρμενος ἦν ξείνοισιν est Platonis, non Leonidae, ut agnoſcunt membr.

Ep. 28. Ep. in Aeſchylum. Ὁ τραγικὸν φώνημα est Antipatri Theſsalonicenſis. legitur in fine

— κυδαίνων σήματι Τρινακρίην.

et ita omnino legendum est.

Ep. 31. In illo epigr. Εἰ καὶ δακρυόεις in membr. legitur τὸν σοφίῃ Μουσέων μιξάμενον χάριτα.

Ep 32. Quod ſequitur in eundem vulgatisſimum, attribuitur Thucydidi hiſtorico: in membranis enim hoc modo legitur, εἰς τὸν αὐτὸν Θουκυδίδου ἱστορικοῦ.

Ep. 59. Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο — est Σιμμίου Θηβαίου. quod cognovimus ex P. 158. membranis.

Ep. 40. In ſequentis lemmate lege Ἐρυκίου. male enim vulgatum est Ἐρκίου. Ὡς ἄν τοι βείη μὲν ἀέννaος. in membr. βείη μὲν γανὸς Ἀττίδι ἀδέλτῳ et mox αἰὲν ἔχεις στεφάνους.

Ep. 41. Sequitur obſcurisſimum epigramma Dioſcoridis in Sophoclem. Τύμβος δδ' ἐς' ὤνθρωπε Σοφοκλέος. ut verum fatear, nihil ex toto epigr. intelligimus. varias lectiones tantum proponam ex membr. in quibus legitur primo verſu,

— ὃν παρὰ μουσῶν

ἱρὴν παρθενίην ἱερὸς ὢν ἔλαχον.

et mox εἰς χρύσεον σᾶμα μεθηρμόσατο.

Τῇδ' ἀνέπαυσα πόδα: in membr. τῷ δ' ἀνέπαυσα. ἠδ' ἐνὶ χερσὶ: membr. εἰ δ' ἐνὶ χερσὶν. ſed manifeſto pro ἤ. ἐκ ποίης ἠδὲ διδασκαλίης in membr. ἤδε. Lemma in iisdem εἰς τὸν αὐτὸν Διοσκορίδου. et in continenti majuſculis litteris εἰ μὲν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ μαίνομαι. εἰ δὲ μαίνομαι, οὐκ εἰμὶ Σοφοκλῆς. ſed et vetus criticus ad marginem monet, aliquid deesſe. ζητεῖ, inquit, διάνοιαν, ὅτι λείπει. (x)

Ep. 44. In ſequente Antipatri, κεῖται δ' ἠπείροις διδύμαις ἔρις: in membranis διδύμοις.

Πολλαὶ πατρίδες ὑμνοπόλων membr. πολλαὶ μητέρες ὑμνοπόλων. ſed hunc locum alibi exponemus.

Ep.

(x) Salmaſius hanc invenisſe videtur ad Hiſt. Aug. Script. p. 499. in edit. min. p. 834.

Ep. 45. In ſequente Leonidae. Τύμβος ἔχει. Σπάρτας μεγάλων χάριν. lege μεγάλαν χάριν ex membr. poſt ſequitur in membranis.

Εἶθ' ὅγε λαίσθος, (y)

Ἄχθος ἀποβλίψας οἴχεαι εἰς ἀΐδαν.

Quantum haec diſcrepant a vulgatis? vera eſt lectio λαισθὸς, hoc eſt ἀχθεινός et *gravis*, *ſi eſt gravis hic tumulus*. legendum εἰ δ' ὅγε λαισθὸς, non εἶθ' ὅγε λαισθος. ſed de hoc loco pluribus alias agemus.

Ep. 48. Simonidis εἰς Ἀνακρέοντα. Ἡμερὶ πανθέλκτειρα. vetus Scholiaſtes P. 159.
in membr. εἰς Ἀνακρέοντα τὸν Τήϊον Σιμωνίδου. ὅτι καὶ αὐτὸς Σιμωνίδης Τήϊος ἦν, ὅθεν καὶ Ἀνάκρεων. Simonides Κήϊος fuit non Τήϊος, et ſemper in Vetuſtis membr. ita appellatur Σιμωνίδης Κήϊος non Κεῖος, eadem forma, ut Τήϊος a Τεῶς, ſit Κήϊος a Κέως. Τήϊος pro Τεῖος, ut Κήϊος pro Κεῖος: affinitas ſane patriae Τέως et Κέως feſellit illum vetuſtum Σχολιογράφον.

Καὶ οἰνοβαρὴς Φιλόκωμος — membr. φιλακώμῳ. et in ſequente verſu παννύχιος κρούων. poſtea κὴν χθονὶ πεπτηὼς. ita etiam membr. ad marg. varia lectio adſcripta καὶ χθονὶ πεπτηὼς — καί μιν ἀεὶ τέγγει membr. καὶ φὶν ἀεὶ τέγγει. et σ ſuper φιν adſcripto, ut eſſet σφὶν.

Ep. 49. Sequens ejuſdem Simonidis. Vetus Scholiaſtes Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτὸν Ἀνακρέοντα τὸν Τήϊον. ἐστὶν δὴ πόλις αὐτὴ, οὐχ ἡ Ποντικὴ, ἀλλ' ἡ πρὸς Ἔφεσον κειμένη, μία τῶν Ἰάδων πολέων. et paullo poſt, ὅτι νῆσος ἐστὶν ἡ μία τῶν Κυκλάδων.

Ἔνθαδ' ἔκυρσε δόμῳ in Pal. ἔκυρσε δόμων. male μολπῆς δ' οὐ λήθη, legendum λήθει ſine dubio, et ita in membranis.

Ep. 50. Quod ſequitur Antipatri eſt Sidonii illius, non autem Macedonis aut Theſſalonicenſis, ut et ſequens in quo

Ep. 51. Ἄκρητον θλίβων νέκταρ ἀπὸ σταλίκων. in membr. σταλίδων lege σολίδων.

Ep. 53. Εὕδεις ἐν φθιμένοισιν — εἶχεν ἐκηβολίας. in veterum membr. ἐκηβολίδας ep. 51. In ſuperiori epigr. Εἴης ἐν μακάρεσσι. ἢὲ Μεγιστὴν. ad illum locum vetus Scholiaſtes ὅτι Μεγιστεὺς ἦν ἐρώμενος Ἀνάκρεοντος, οὐχὶ Μεγίστη ἡ ἐρωμένη. ſed Μεγίστην hoc loco ſcripſit Antipater pro Μεγιστέα. ut alibi dicemus.

Ep. 54. In epigr. Τύμβος Ἀνακρεόντειος — ἀκμὴν οἱ λυρόεν. in membr. ἀκμὴν οἱ λυροθὲν. ſed neſcio quis deraſerat illud θ, non ita tamen funditus, ut non facile colligatur θντὰ fuiſſe: ſed de hoc loco alias dicemus.

Ep. 57. ep. 58. Sequentia in Callimachum Ἄδηλα. in membr. unum P. 160.
idem-

(y) *Lege* λαισθὸς ſuſpecta lectio. ſed Vid. STEPH. Theſaur. tom. 4. p. 1341. Λαισὸν Suidae, τὸ ἀχθεινόν. p. 421. at in voce Λαίσθος citatur hoc epigramma, p. 464.

idemque est epigr. conjunctum enim est. Scholiastes vetus εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν, ὃν ἔσκωψεν Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, τὰ Ἀργοναυτικὰ γράψας, εἰπών. Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα τὸ παίγνιον ὁ ξυλινὸς νοῦς, Αἴτιος ὁ γράψας αἴτια Καλλιμάχου.

Οὐδ' ἐλέφαντος ἔφυς in membr. ἔης et mox ἀτ' οὐ πάρος ἀνέρες ἴδμεν.

Ἤγαγες ἐν Μουσαῖς. membr. μέσσαις. ut ſane verum est.

Ep. 60. Ἴβυκε, λῃσταί σε —. est Antipatri Sidonii. Duo ponuntur epigrammata et divelluntur in membr.; nam illa Σισυφίην κατὰ γαῖαν ſunt initium alterius epigr. in membr. legitur τί θεῶν οὐ πεφόβησε χόλον.

Ep. 64. Αἰολικὸν παρὰ τύμβον. in Ald. legitur Τυλλίου Λαυρέα. legendum enim Τυλλίου. ἣν δέ με μουσάων αἰτήσῃς χάριν, lege ἐτάσῃς ex membr. et mox γνώσεαι ὡς ἀΐδα σκότον ἔκφυγον.

Ep. 68. Παρθενικὴν νεαοιδὴν. Λεωνίδου, οἱ δὲ Μελεάγρου. ita legitur in Pal. lege δρεπτομέναν. P. 161.

Ep. 70 Εἰς ἀνωνύμους ποιητὰς male hoc in caput τῶν ἀνωνύμων et incertorum refertur, cum ipſe Meleager de ſe ipſo loquatur: in membranis εἰς τὸν αὐτὸν, τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου. et paullo post εἰς τὸν αὐτὸν Μελέαγρον, τὸν ἀγαθὸν ποιητὴν τὸν συναγωγέα τῶν ἐπιγραμμάτων. et ad illud (t. 6. ep. 17.) Epigr. Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος. εἰς τὸν σοφὸν Μελέαγρον, τὸν τοὺς στεφάνους τῶν ἐπιγραμμάτων πλέξαντα, τὸν υἱὸν Εὐκράτεος τοῦ Γαδαρηνοῦ. Videntur tamen aliter ſentire membr. et ille, qui quaedam Scholia marginibus adſcripſit, diverſum nempe eſſe illum Μελέαγρον, cujus στέφανον habemus, et eum, cujus haec ſunt epigrammata, quod apertius indicat ſequens epigramma.

Ep. 71. Πτανὲ. Lemma in membr. τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου εἰς τὸν αὐτὸν Μελέαγρον. Αἰνιγματῶδες, καὶ ἔτι διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ παλαιοῦ (z) Μελεάγρου ἑαυτὸν οὕτως ἐσκεύασεν σιβύνῃ καὶ κάπρου δέρματι.

Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτὸν ταχύπουν κρόνον. membr. χρόνον; et omnino ita legendum est. nam quid hic κρόνος faciat?

Ἀελίῳ δ' ἀμφῆκες in membr. ἀλίῳ αἰδ' ἄμφηκες ἔχεις μὲ.

Ep. 73. Μηδὲν ἀπαγγείλειας. lemma, εἰς Εὐσέργιον Ἀντιοχέα νόμοις ῥωμαϊκοῖς διαπρέποντα.

Ep. 74. Κάτθανε μὲν Θεόδωρος. hoc Ἄδηλον epigr. Juliano tribuitur in membranis. Legitur infra ejusdem Juliani in hunc ipſum Theodorum epigramma. Quae duo epigrammata conjunctim leguntur in membranis. P. 162.

Πα-

(z) Apud BRUNCK. ἥρωος Μελεάγρου τὸν ἑαυτοῦ τάφον οὕτως ἐκόσμησεν σιβύνῃ καὶ κάπρου δέρματι.

Πᾶσα γὰρ ἐμπνείοντι. membr. πᾶς γὰρ ἀποπνείοντι. ſuſpicor Planudem mutaſſe: non male, ſiquidem is fecit.

Ep. 76. Sequitur Πολλὸν ἀπ' Ἰταλίας. male etiam hoc epigr. εἰς ἀνωνύμους refertur. Non eſt Leonidae, ſed in ipſum Leonidam. Lemma in membr. εἰς Λεωνίδην τὸν Ταραντῖνον ἐπιγραμματοφόρον, τὸν τὰ ἰσόψηφα γράψαντα τοῦ αὐτοῦ.

T. 25. ep. 13. Ἦδε Λίνον Θηβαῖον. in membranis ὧδε Λίνον. ita igitur lege.

Ep. 21. Ἀρχιλόχου τόδε σῆμα. eſt Adriani, ut praeferunt membranae.

Ep. 25. Sequens Μιανέρμου, οἱ δὲ Φιλίππου.

Ep. 61. Ῥήγιον Ἰταλίης. eſt Ἀδέσποτον hoc epigr. lege Θρινακίου γευομένην ὕδατος, τῇδέ τε πολλὰ παθόντα. legendum ἡδέα πολλά: neque enim τὸ παθεῖν de rebus tantum malis dicitur, ſed et de voluptate, unde nomen ἡδυπαθείας.

Ep. 42. Τὸν σὲ χοροῖς μέλψαντα. hoc epigr. eſt Σιμμίου Θηβαίου. legitur in membranis παῖδα Σοφίλλου male. Planudes ſequentes tres verſus ἐπέγραψε εἰς αὐτὸν — ille vetus Sophocles. ita enim membr. Ἄδηλον εἰς τὸν Σοφοκλέα, οὐ τὸν τὰς τραγῳδίας γράψαντα, ἀλλὰ τινὰ ἄλλον.

Ep. 43. Στυγερὸν δόμον Ἀΐδος ἦλθον. membr. ἔσμην κάμμορος εἰ δέ τι Σαρδῷῳ. legebam pridem εἴδατι Σαρδῴῳ σελίνοιο, neque aliter praeterea inveni in membranis de quodam Sophocle, qui victitabat apio, illo genere, quod vocat εἶδαρ Σαρδῷον, quod Sardinienſes illo cibo plurimum uterentur. P. 163.

Ep. 35. Sequitur epigr. in Euripidem Ἀρχιμήδους. quod epigr. inter σκωπτικὰ refertur pro λείη μὲν γὰρ ἰδεῖν membr. δεινὴ μὲν γὰρ ἰδεῖν. et duo verſus deſunt in hoc epigr. quos nos ex membr. ſupplebimus.

> Ἦν δὲ τὰ Μηδείης Αἰητίδος ἄκρα χαράξῃς,
> Ἀμνήμων κείσῃ νέρθεν· ἔα στεφάνους.

ſed quomodo exponendum ſit totum hoc epigramma, nos alibi indicabimus.

Ep. 36. Illud ſequens Ἁ Μακέτις eſt Βιάνορος Βιθυνοῦ.

Πᾶσαν ἀπημφίασας. membr. παῖαν legendum ſine dubio γαῖαν. epigramma doricum lege θνατὰν ἱστορίαν σώματος.

Ep. 29. Αἰσχύλον ἥδε λέγει eſt Διοδώρου hoc epigramma. lege:

Λευκὰ Γέλα Σικελοῖο παρ' ὕδατα. τίς φθόνος ἀστῶν. in membr. etiam τίς φθόνος αἰέν. etiam male. ſequitur in ſequente verſu ἔγκοτος αἰὲν ἔχει. quod cum videret Planudes, in aliud non melius mutavit, ſed de hoc loco alibi videbimus.

Ep.

Ep. 65. Εἰς Σαπφώ. est Antipatri. legitur in membranis.

Τόσσον δ' ὑπερίσχον ἀοιδὰν θηλεῖαν —

Ep. 78. Sequens Ἀλκαίου Μεσσηνίου εἰς Πυλάδην, οὐ τὸν Ὀρέστου φίλον, τὸν θαυμαζόμενον, ἀλλὰ τὸν ὑποκριτὴν τῆς νέας τραγῳδίας ἢ κωμῳδίας, ἢ τὸν τὰ Διονύσια κατορχούμενον.

Ep. 77. Πρώϊος, ἀλλὰ ποθεινός. Διονυσίου τοῦ Ῥοδίου. hoc epigr. ἐπί τινι Ῥοδίῳ νέῳ τελευτήσαντι. μήποτε δὲ Φαινόκριτος ὀνομάζεται, etiam in membr. legendum igitur ὅσοι πόλιν Ἰαλύσοιο. perperam enim vulgo ἠλυσίοιο. Ἰάλυσος, ut notum est, est πόλις Ῥόδου. Ἐπεσσομένοισιν ἀοιδός. ἀοιδοῖς in membr. legitur.

Ep. 37. Sequens epigr. τοῦ αὐτοῦ, at membr. τοῦ Ἀδδαίου.

Ἀλλ' Ἀΐδης καὶ γῆρας ὑπέκβαλε, τῇ δ' Ἀρεθούσῃ. inepta lectio: et nescio, an dicere debeam, ita a Planude ἐκ τοῦ νέου κόμματος κοπεῖραν (*a*) an injuria temporum corruptam, nobis sane multum negotii facessit; priusquam incideremus in veteres membranas, quae habent:

Ἀλλ' ἀΐδης καὶ γῆρας' ὑπαὶ Μακέτῃ δ' Ἀρεθούσῃ.

si mutavit Planudes, cur mutaverit causae nihil esse perspicio, cum Μακέτης sit ἀρσενικὸν, sed putavit, haec jungi posse cum Ἀρεθούσῃ. hoc si putavit, stulte putavit. Μάκεσσα enim dicitur et Μάκεττα, et cum simplici τ Μάκετα, Μάκετης ut Stephanus. λέγεται καὶ Μακέτης ἀρσενικὸν, καὶ Μακετὶς γυνὴ, καὶ Μάκεσσα ἐπιθετικῶς, ὡς Ἡρακλείδης καὶ Μάκεττα διὰ δύο ΤΤ, καὶ δι' ἑνός. cum vero octo Arethusae recenseantur a Stephano, una potuit esse in Macedonia, et nescio an illa ipsa sit, quae dicitur esse Θρᾴκης: ita enim legendum apud illum, non Φρᾴκης. Legitur κεῖται in iisdem membr. non κεῖσαι.

T. 26. ep. 4. Ποιμένες, οἱ ταύτην: membr. τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδου εἰς Κλειταγόρου τινὸς τάφον, παρά τινα ἀγραυλείαν κείμενον, ἐν ᾗ ποιμένες μετὰ προβάτων διατρίβουσι. νομίζω δὲ ὅτι ἐν Ἐφέσῳ ταῦτα κεῖται. P. 164.

Αἶγας κ' εὐμάλλους membr. κ' εὐήρους: corrupte, ex quo legimus κ' εὐείρους bene lavatas: η pro ει ut fere semper.

Τίνοιτε, χθονίης in membr. τίνυτε χθονίης et mox βοσκομένοις etiam in iisdem.

Καί τις ἀπ' εὐάρνοιο καταχραίνοιτο γάλακτι.

Ad calcem epigr. leguntur duo versus tanquam ex eodem epigrammate.

(*a*) forte κοπρίαν.

Γνώ-

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
'Εκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοίπορ', ἔχει.

quod memini tamen alibi legisse, et nisi fallor inter Theocriti epigrammata.

Ep. 5. Θύρσις ὁ κωμήτης. lemma in membr. εἰς Θύρσιν τὸν κωμήτην, ὃν ἐπαινεῖ Θεόκριτος ὁ Δωριεύς. Duo versus illi ἆ, νύμφαι, νύμφαι non habentur in veterum membr. et sane mihi valde suspecti sunt. Sensus epigr. satis perspectus erit, si stemus illo versu.

Φρουρεῖ δ' αὐτὸς ἑλὼν ποίμνια βάκτρον ἔρως: sed de his alias..

T. 27. ep. 1. "Α πάρος εὔδμητος. ἄδμητος. membr. forte ἄτμητος, quod confirmant plane sequentia. καπνὸν ἐπ' Εὐρώτα δέρκεαι 'Ωλένιον — ἄσκιος sylva nempe omnino erat laesa. aut prius fuisse ἄτμητον καὶ ἀνέμβατον. haec omnino est vera lectio.

T. 29. ep. 1. Κριναγόρου. Τήν δ' ὑπὸ —

Στέρνα τε πλεῖα δόλοιο. Ita sane facile emendavit Planudes ex veteri lectione, quae erat corrupta, hoc modo στέρνα τε πεπρέικοντα. et supra eadem manu adpictum στέρνα τ' ἐποκριθέντα. Sed nunc otium non est quaerere. Lectio a Planude inventa ineptissima est ad hunc quidem locum, cum de hoc in epigrammate non agatur: sed sectas cadaveris partes non fas insepultas facere, καὶ ἀτημέλητα ὀπέαι pectus igitur ἐποκριθὲν asperum, et dentium ordinem putentem; melius tamen legitur, καὶ οὐκ εὔκοσμον, quam εὔοδμον. Nihil tamen mutamus calvariam pilis carentem et similia.

T. 30. ep. 1. Sequentis lemma. εἰς Χειρίδιον 'Ρήτορα ἐν 'Αθήναις.

Ep. 4. "Ω φθέγμα Κρατεροῖο' ἰδίην αὖθις ἔδησαν ὄπα. Non ita antiquitus legebatur in membr. sed nescio quis recenti et mala manu illa operuit, et reposuit hanc lectionem. Forte legebatur δηΐην ὄπα, id est, inimicam et hostilem. P. 165.

Ep. 5. 'Ενθάδε τὴν ἱερήν. εἰς 'Αέτιον 'Ρήτορα, τοῦ Φιλίππου Θεσσαλονικέως. Epigr. ita legitur in membranis:

'Ενθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν σορὸς ἥδε κέκευθεν
'Αετίου χρηστοῦ, ῥήτορος ἐκπρεπέος.
(b) "Ηλθεν δ' εἰς 'Αΐδαο δέμας, ψυχὴ δ' ἐς "Ολυμπον.

Τέ-

(b) Haec aliter leguntur apud BRÜNCK. tom. 2. pag. 235. ubi modo quatuor versibus hoc constat epigramma.

Τέρπετ' ἅμα Ζηνὶ καὶ ἄλλοισιν μακάρεσσιν.
Ἀθάνατον δὲ οὔτε λόγος ποιεῖν, οὔτε θεὸς δύναται.

quae misere depravata sunt, sed et manca et mutila quoque videntur, ex quibus quae voluit delibavit Planudes.

Ep. 6. Ἀντιπάτρου ῥήτορος. lemma in membr. ita conceptum Ἀντιπάτρου εἰς Ἀντίπατρον ῥήτορα θαυμαστὸν, ἢ μᾶλλον ἱερέα. unde colligatur ἱερέα fuisse, non video; nisi forte aliquando lectum fuerit, Ἀντιπάτρου ἱερῆος pro ῥήτορος. ὡς λόγος ἐστί. membr. ὡς λόγος ἔλλην. ita igitur lege.

T. 31. ep. 3. Τὰν στάλαν ἐχάραξε. ἰσόψηφον hoc epigr. Leonidis Alexandrini. In membranis legitur πότμον ὀφειλόμενον, non τύμβον.

Ep. 4. Sequens est Philippi Thessalonicensis. *P.* 166.

Ep. 5. Ἐνθάδε Πυθώνακτα, κασιγνήτην τε κεκεύθει. ad marginem in membr. κασίγνητον δὲ κέκευθε. πατὴρ μέγ' ἄριστον lege ἄριστος.

Ep. 6. Αἲ, αἶ, Ἀριστοκράτεια. Ἄδηλον vulgo in membr. Μνασάλκου εἰς Ἀριστοκράτειαν κόρην πρὸ γάμου τελευτήσασαν. Non integrum autem est epigr. sed in membr. admonet vetus Criticus λείπειν finem epigr. legitur in fine.

Πολλάκι κεκλιμένα κωκύει ἐκ κεφαλᾶς.

Ep. 8. Ἆ δείλ' Ἀντίκλεις — ὃς ἀπώλεο. lege ἀπώλετο. βαίνειν εἰς Ἅϊδος lege βαίην εἰς Ἅϊδος ζωὴν εὖγε κομισσάμενος. quid haec sibi velint, nescio, saltem quomodo sint exponenda. In membranis legebatur ζωῆς μ' ἐκκεκομησαμένος. ex quo nescio quis fecit veteri manu ζωῆς ἐκ με κομισσάμενος. et certum est, hanc esse veram lectionem.

Ep. 9. Τοῦτό τοι, Ἀρτεμίδωρε. character epigrammatis Doricus: lege σάματι μάτηρ — σοῦ γοάωσα μόρον: mox lege ὤλετο Παμμελέος γεινομένου κάματος: ex iisdem membr. item legitur in membr. ὤλετο ἁ ποθενὰ τέρψις σέθεν. in iisdem membr. οὐδ' ἐς ἐφηβείην ἤλθες τέκος.

Ep. 10. Sequens Ἄδηλον est Meleagri.

T. 32. ep. 1. Ἡ χθαμαλὴ. legitur in membr. in fine epigrammatis. — *P.* 167.
οὐδὲ ἐν ᾅδου δόντες. οἱ τοσσοῦτοι.

Ep. 3. Αἰετὲ, τίπτε βέβηκας — est εἰς Πλάτωνα νεώτερον.

Ep. 8. Καὶ τίς ἔφυ σοφὸς ὧδε. legitur in membr. μάνυε Δαμόκριτος. non μήνυσε. καὶ θερμοῖς ἄρτων ἄσθμασι, lege ἄθμασι.

Ep. 9. Εἰ καὶ ἀμειδήτων — est Ἰουλιανοῦ ἀπὸ ὑπάρχων. Ἀιγυπτίου. ut et sequens.

Ep. 11. Εἰπὲ, κύον, τίνος ἀνδρός. legitur in membranis ἄστερος οἶκον ἔχει.

Ep.

Ep. 12. In ſequente Antipatri μία διπλοῦς in Pal. μία διπλόος.

Ep. 13 Sequitur βάκτρον, καὶ πήρη — est Ὀνέστου. ſed et conjungo ſequen diſtichum cum illo; est enim unum idemque epigramma.

Ep. 15. Ἀΐδος ὦ νεκυηγὲ: hoc epigramma Archiae tribuitur in membr.

Ep. 18. Ἑπτὰ σοφῶν, Κλεόβουλε. Ἀμφὶ Σισυφία χθὼν. membr. φατὶ δὲ Σισυφία, ſed non male Planudes, ſi quidem ille mutavit Ἀμφὶ δὲ. ἄκρον ἔρεισμα δίκας, ita Aldinus liber. ſed lege ἔρεισμα.

Ep. 20. Ἠ ρ᾽ ὀλίγον τόδε σῆμα. lege ἦ ὀλίγον τόδε σῆμα.

Ep. 21. Γυμνικὸν αὖ ποτ᾽ ἀγῶνα. membr. γυμνικὸν ποτ᾽ ἀγῶνα: illud αὖ nihil ad hunc locum facit: legitur etiam in iisdem ἠέλιε ζεὺς perperam.

Ep. 22. Εἰς Πιττακόν. Ξεῖνος Ἀταρνείτης. hoc nobiliſſimum epigr. vulgo tribuitur Callimacho: at non ita in membr. vetus Criticus, qui illius ἔκδοσιν curaverat, quam habuimus. τοῦτο, inquit, Διογένης ὁ Λαερτίου λέγει ἐν τοῖς τῶν φιλοσόφων βίοις ὡς ἴδιον. πλὴν πάντα Διογένους εἰσὶν τοῦ τῶν φιλοσόφων βίους ἀναγραψαμένου. Sed et paullo infra idem dicit τοῦτ᾽ Ἀλκαῖος ποίησεν εἰς Πιττακὸν τὸν Μιτυλήναιον. Πιττακὸς δὲ εὐμήχανος ἦν στρατιώτης διὸ καὶ πρός τινα Ἀθηναῖον ἐμονομάχησεν.

Ep. 26. Δάκρυα μὲν Ἑκάβῃ. δή ποτε γεινομέναις. in membr. δή τότε καλὸν ἐπινίκιον ἔργον legitur καλῶν ἐπινίκιον ἔργων. P. 169.

Ep. 30. Αἶ, Αἶ, Πυθαγόρης. καὶ θάνε δῆτα φυτοῖς. in membr. καὶ θάνεν φυτοῖς.

Ep. 34. Τὴν ὑπόνοιαν πᾶσι. ἀλλὰ δοκεῖς, ἀτυχεῖς in membr. ἀτυχεῖν. P. 170.

Ep. 43. Πλούτων δέξο μάκαρ. est Juliani Αἰγυπτίου ἀπὸ ὑπάρχων.

T. 32. ep. 16. Sequens est Leonidae.

Πάνθ᾽ ὅσα κὴν ζωοῖς ἐπεπάμμεθα, in membr. ταῦθ᾽ ὅσα κὴν ζωοῖς ἐπεπάσμεθα.

Ep. 45. Ἐνθάδε Γοργίου ἡ κεφαλὴ Κυνικοῦ κατάκειμαι. ita legitur in membranis. P. 171.

L I B. IV.

T. 1. ep. 23. Αὐτὸν Ἰωάννην. Μητροδώρου γραμματικοῦ ἐν Βυζαντίῳ. P. 174.

T. 2. ep. 2. Ἴσως με λεύσσων. ἀλλ' ἴσθι μ' ἠρᾶν. μηρᾶν. una voce in membr.

T. 3. ep. 5. Ἁ βάκχα παρία μὲν — παρίναμεν in Pal.

Ep. 6. Ἡ βάκχη Κρονίδην. τοῦ αὐτοῦ. P. 175.

T. 4. ep. 10. Τρίς με τυραννήσαντα.

Δῆμος Ἐρεχθειδῶν. δῆμος Ἐρεχθῆος. membr. P. 176.

Ep. 12. Οὗτος ὁ Κεκροπίδαισι. Γεμίνου εἰς Φίλιππον τὸν βασιλέα Μακεδονίας, ὅτε τοὺς Ἕλληνας ἐταπείνωσε.

Ep. 22. Εἰς Ἰουστινιανοῦ στήλην. lege ex Pal. Ἰουστίνου.

T. 5. ep. 5. Ἡ τὸν θύρον ἔχουσ': lege θύρσον ἔχουσ' — P. 177.

Γλαύκη δὴ σχεδὸν ἐρχομένη. Γλαύκη τ' ἐς χορὸν ἐρχόμεναι Pal.

Ep. 6 Θαῦμ' ἀρετᾶς μορφᾶν. est Νόσσιδος, ut ex membr. ſcimus, quod vulgo Ἄδηλον est.

T. 6. ep. 2. Ὃν τὸ γραφίδεσσι δοκεύεις. membr. ὃν ἐν γραφίδεσσι δοκεύεις: P. 178. et ita omnino legendum est.

Ep. 6. Τέχνας εἵνεκα σεῖο. καὶ πάλι κωμάσεται: in membr. καὶ πάλι κωμάσομαι in eodem κώμων, βάσκανος ἔσαι λίθος.

T. 26. ep. 5. Ἴζευ ὑπ' αἰγείροισιν. Pal. Ἵζου. P. 213.

Μνᾶσαι δὲ κράναν. membr. μνάσε δὲ κράναν perperam.

Ἂν ἐπὶ γίλλῳ Pal. ἂν ἐπιγγείλω.

Ep. 6. Ὠκεανοῦ θυγάτηρ lemma in membr. εἰς ἐν Πάφῳ τῇ νήσῳ κρήνην. legendum ἐν τάφῳ τῇ νήσῳ. quod et Teleboarum mentio et Pterelae indicat.

T. 28. ep. 2. Τίς βυθὸν ἠπείρωσε; αὐτῶν ἐκ νηῶν χερσὶν ἀρυομένους. In P. 216. membr. mendoſe ἀρχομένους.

Ep. 3. In ſequente Ἀμβρόσιος μυλασεύς. μυσαλεύς. membr. perperam. P. 178.

T. 7. ep. 1. In buculam Myronis ἐπὶ στήλην δ' ἀνάκειμαι. lege ἐπὶ στήλης. P. 179.

Ep. 2. Ἐνταυθοῖ παρὰ βωμοῖς ἵδρυσας. Pal. ἔστασας.

Ep. 7. Δῆτε βάσει λιθίνᾳ membr. λιθίνῳ.

Ep.

Ep. 10. Τὰν δάμαλιν, βουφορβέ. est ejusdem Antipatri Sidonii cum tri- P. 179.
bus aliis sequentibus.

Μαστῷ πόρτιν ὑπεκδέχεται Pal. ἀπεκδέχεται.

Ep. 11. Καὶ θρῖον ἐδρεπόμαν. θρύον membr.

Ep. 14. Μιχθεῖσαν ἐρεύνα membr. ἐζήτει τοὺς βόας. Eaedem τὰς —

Ep. 21. Τὰν βοῦν τάνδ' ὁ Μύρων. non est ejusdem Marci Argentarii. sed Ἄδηλον in membr. ut et illud.

Ep. 17 Πηκτόν μοι τ' ἄροτρον.

Ep. 19. Et Ὧδε Μύρων μ' ἔστησε.

Ep. 22. Εἰς τὸ αὐτὸ Διόσκουρίδης. ita quoque in membr. sed legendum puto Διοσκορίδου.

Ep. 23. Χάλκος (c) ἀλαθεὶς ἀλάσθεις. Pal.

Ep. 24. Φεῦ, ὁ Μύρων: lege Φεῦ, Μύρων πλάσας neque aliter in membranis. P. 180.

Ep. 27. Καὶ τόδ' ἔδωκεν ἔχειν. ἔπασσεν in membr.

Ep. 31. Ἐκ φύσεως τέχνην. lege τεχνῇ οὐ γὰρ φύσις εὕρετο τέχνην.

Ep. 35. Χάλκεος ἧς. est Ἄδηλον, non Gemini.

Ep. 36. Καὶ σίδαρον αὐλακεργάτην. αὐλακεργάτα in membr. αὐλακεργάταν.

Τέχνᾳ δ' ἐξεπόνησεν. Pal. ἐξωπόνησεν.

Ep. 37. In sequente lege χαλκοδαιδάλῳ τέχνᾳ. lege κἀπικεντρίσῃ et τᾷ τέχνᾳ γὰρ ἐμπνέει.

T. 11. ep. 1. Ἔζευξ' Ἑλλήσποντον. λᾶα βαθυστήρευγγα; in membr. βαθυστή- P. 189.
ρευγμα. ἦν δ' αἰεὶ πλώειν legitur in membr. ἦν δ' ἀλλ' ἀεὶ πλώειν. lege ἦν δ' ἀλλ' ἀεὶ πλώειν.

T. 12. ep. 4. Ἄρεα καὶ Παφίην ἀμφοτέρους σκοπέων. membr. σκοπήσας. P. 190.
οὐδ' ἐπὶ χηροῦ. Eaedem οὐδ' ἐπὶ κήρῃ.

Ep 6. Βούταις ὦ Ἄπολλον membr. ὤπολλον. ἔργον ὀνατᾶ, membr. ὄνατα. ἀγλαΐης Λητοῖ, membr. ἀιγλαΐης.

Ep. 62. Εἰ καὶ σοὶ πτέρυγες ταχιναὶ — in vulgatis attribuitur Meleagro, P. 196.
vel Stratoni. at in membr. Leonidae.

Ep. 84. Εὔστοχα θηροβολεῖτε. Πανὸς ὀρειβάτεω. membr. ὀρειῶτα — οἵτε P. 158.
λίνοις βαίνετε. lege ex membr. αἵτε λίνοις βαίνετε πεποιθότες, αἵ τε σιδάρῳ, αἵ τε καὶ ἰξευτᾷ. quod Planudes misere corrupit. Sic in epigrammate Leonidae (t. 38. ep. 4.) libro primo Anthologiae legendum.

Ὦ

(c) *Lege* μόσχος.

Ὦ τάνδε τείχοντες ἀταρπιτὸν, αἵ τε ποτ' ἄγρους
Δαμόθεν, αἵ τ' ἀπ' ἀγρῶν νεῖσθε ποτ' ἀκρόπολιν,

ubi male vulgo editum ut ὅιτε. sed et in eodem epigr. legerem ex iisdem membranis —

αἵτε πέλωνται
Ὥριμοι, αἵτε χύδαν ὄμφακες, εὐτρέπικεν.

αἵτε antea Doricum significat sive, pro εἴτε.

Ep. 97. Τὸν Βρομίου Σάτυρον — εἰμὶ δὲ ταῖς νυμφαῖσιν ὁμέστιος, non dam- P. 199.
no hanc lectionem; sed illa magis placet, quam suggerunt membranae Ὁμέψιος. hoc enim συμπαίκτης, et collusor, ut ita dicam.

Ep. 98. Sequens εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ, Planudis commentum esse puto, neque enim praecedens epigr. est Platonis, neque hoc ejusdem auctoris, cujus superius.

In membranis Ἄμμωνος vel Ἀμμωνίου εἰς τὸ αὐτό.

Ep. 105. Τίπτε μέθων ἄτλητος. Antimacho tribuunt membr. αἵτε κατ' P. 200.
εὐνὰν τέρψεις in membr. ἅτε κατ' εὐνὰν τέρψις. μέθες Τριτωνίδι δίφ. membr. Καθὲς. οὐδ' εὐχαίταν. mendose in membr. εὐχέταιαν. εἰς ὑμέναιον ἴθι.

Ep. 113. Ἄρτεμις, ἣ Γόργοιο est Theodoridae. legitur in iisdem Γοργεῖο P. 201.
non Γόργοιο, et Γοργὸς non Γόργος, et Σάου δὲ Φίλους et χιμάροιο νομεῖς.

Ep. 114. In sequente Anytae. ψυχρὸν δ' εὐκραεῖ κράνα ὑπεϊάχει: in membr. ψυχρὸν δ' ἀκραὲς κράνα ὑποιάχει.

T. 15. ep. 2. Ἐνθάδ' ἐριδμαίνουσι. Νύμφαι Ναϊάδες, Νηρίδες, ἀδρύαδες, P. 204.
membr. Νηρεὶς ἀδρύαδες potes etiam legere Νηρεΐδες, Δρυάδες. sed nihil mutandum.

T. 16. ep. 1. Εὔνομον ὦ 'πολλον. Σπάρτιν ὁ Λοκρὸς ἐγώ. quomodo Σπάρτις a Σπάρτη non video: legendum omnino Σπάρτην Λοκρὸς ἐγώ. sic supra Σπάρτας in membr. ὁ δ' ἄντιος ἵστατο Σπάρτας. sed Σπάρτης vel Σπάρτας hoc est Σπαρτιάδης.

Πευθειμένοις δ' ἔρξω. Pal. ἔνεπω. κιθάρας ἐπὶ πᾶχυν ἀναστὰς in membranis ἐπιστάς. ὅθ' ἑβδεμάτας δὲ μελοίμαν male in membr. μ' ἐλοίμαν.

Ταν τούτῳ γῆρυν membr. τὰν τούτων perperam.

T. 17. ep. 2. Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ καὶ Πήλιον ὕψι τεθέντα: lege ὑφα- P. 205.
θέντα. ψευδὴς ἱστορίης ῥῆσις. Pal. χρῆσις. minus probe.

T. 18.

T. 18. ep. 8. 'Α λίθος ἐς' ἀμέθυστος — ἢ πιθέτω νήφειν, ἢ μαθέτω μεθύειν. P. 206. membr. paulo aliter ἢ νήφειν πείσειμ' ἢ μαθέτω μεθύειν.

Ep. 9. Sequens 'Ασκληπιάδου εἰς τὸ αὐτὸ Membr. 'Ασκληπ'. τινες δ' 'Αντιπάτρου Θεσσαλέως.

Ep. 12. Εἷς λίθος, ἅρμ', ἐλατήρ. in membr. εἰς ἅρμα λίθινον —— 'Αδέσποτον.

Ep. 13. Sequens 'Α σφραγίς, ὑάκινθος est Πλάτωνος νεωτέρου. legitur in membr. εἰάκυνθος pro ὑάκινθος. sic μειρῷ et μορῷ et sexcenta alia, quae passim notari possunt a studiosis.

T. 19. ep. 1. Ἣν τὸ πάρος Φιλέεσκες. παρθένον εἰσοράας. lege ἀγοραεὶς, ut habent membranae.

Ep. 6. Ἔχει δ' ἡδεῖαν ὀπωπήν. membr. ἡδεῖαν ὀδωδὴν, quae et vera lectio: ita etiam in fine legendum.

Ep. 8. Ὡς δένδρον βραχύφυλλον, ἔχει δ' ἡδεῖαν ὀδωδήν.

Ep. 7. Ἐν μικρῷ μεγάλη λουτρῷ χάρις. membr. λουτρὸς — quod potest ferri.

Ep. 10. Εἰς λουτρὸν μικρὸν παρακείμενον τῷ Ζευξίππῳ. Λεοντίου Σχολαστικοῦ τοῦ μηνωτοῦ, ita in membranae. P. 207.

Ep. 12 Τῷ μεσορὶ λοῦσαι, Pal. μεσωρὶ: sed haec alias.

Ep. 18. Κύπρις σὺν χαρίτεσσι: lemma in membr. ἕτερον εὔμορφον Κύπρου ποιητοῦ: sed omnino legendum Κύρου, non Κύπρου.

Ep. 22. Τὰς δ' ὑπὸ τὰς πλατάνους. lego τᾷδ' — P. 208.

Ἁπαλῷ πεπεδημένας ὕπνῳ. membr. ἁπαλῷ τετυμμένος.

Αἶθε δὲ τουτῷ. legendum τοῦτο. λαμπαδας δ' ὡς ἔφλεξε. lege λαμπὰς δ' ὡς. et pro νύμφαι ἐρωτίδες lege ἐρωτίαδες, et λωτροχοεῦσιν.

Ep. 27. Αἱ τρεῖς Ὀρχομενοῦ χάριτες membr. Ὀρχούμεναι. etc.

Ep. 29. Ὤμοσαν ἀλλήλοις Pal. membr. ὤμοσαν ἀλλήλων.

Ep. 30. Πέμπτη δ' ἡμίθεοι, μετέπειτα δὲ, ἤματα πάντα, est inepta lectio. legendum enim πήματα πάντα. faecem vulgi intelligit et turbam vulgarem, et omne genus hominum, quod ὄχλον dicunt.

T. 20. ep. 4. Τίς ποκ' ἀπ' Οὐλύμποιο. auctorem ejus epigr. Antipatrum faciunt membranae. P. 209.

T. 21. ep. 2. Ῥώμη παμβασίλεια, in membr. lemma Ἀδέσποτον εἰς Ῥώμην.

T. 22. ep. 1. Ὁ πρὶν ἀλωόμενος. lemma in membr. εἰς τόπον ἐπιξενούμενον.

Ep. 2. Sequens Ἀτὸς ἐμοὶ, καὶ ξεῖνος. lemma in membr. Μακηδονίου ὑπάτου εἰς οἶκον ἐν Κιβύρᾳ. et mox τοῦ αὐτοῦ εἰς αὐτόν. P. 210.

T.

T. 23. ep. 1. Et fequitur Ἐυσεβίη τὸ μέλαθρον.

Ἐπὶ (*d*) πρώτοιο θεμέθλου. θεμείλου membr: dicebant θεμείλιος et θεμέθλους, ut alibi docebimus.

Ep. 2. Ἐγγύθεν ἐγγὺς ἰὼν γείτονος ἐκ θανάτου lege θαλάμου. mendofiffima enim est lectio vulgata.

Ep. 3. Ἡματίῳ Φέγγει βαλλόμενος. in membr. ἱματίῳ, quod quid fit nefcio. Legendum fane ἠματίῳ.

Ep. 4. Τὸυλιπὶς ὠράων. lege τὸυλλιπὶς. —

Ep. 5. Τῆς ἀρετῆς πιςότατος θάλαμος in Pal. πιςότατον.

Ep. 8. Αὐσονίων νίκητα βοώμενα θαύματα γαίης. in Pal. Αὐσονίης et ita legendum puto. P. 211.

Ep. 9. Ὀππόθι τεμνομένης. Pal. εἰς τὸ — Παλάτιον Σοφιανῶν. δέρκεαι εἰς Ἀτίην. Pal. δέρκεται εἰς Ἀσίαν.

Ep. 12. Χῶρος ἐγὼ θεσμοῖσιν ἀνειμένος. lemma in vulgatis corruptiffimum. εἰς τὴν βασιλικὴν τῶν πεδευτρίων ἐν Βυζαντίῳ. lege εἰς τὴν βασιλικὴν τῶν παιδευτηρίων ἐν Βυζαντίῳ. neque aliter membr. lege in ipfo epigr. ἐνθάδε πηγὴ et ἐκκέχυται, et ἡ πᾶσιν τέταται μὲν ἀείνοος.

Ep. 14. Τεῦξέ με πολλὰ καμὼν. ἔμπης οὐκ ἀπέλειπεν in Pal. οὐκ ἀπέλειπεν.

Ep. 15. Κίμων ἔγραψε lemma in vulgatis Simonidi attribuit; at in membr. legitur τοῦ αὐτοῦ. praecedit autem epigr. in membr. (l. 4. t. 6. ep. 7.) P. 178.

Ἰφίων τόδε ἔγραψε Κορίνθιος. οὐκ ἔνι μῶμος
Χερσὶν, ἐπεὶ δόξας ἔργα πολὺ προφέρει.

Nec illi epigrammati nomen auctoris appofitum est in vulgatis, tamen etiam Simonidi illud epigr. attributum est.

Ep. 18. Χῶρος ἐγὼ τὸ πρὶν μέν. lemma in membr. Ἀγαθίου Σχολαςικοῦ ἐν Σμύρνῃ. fed de hoc loco et epigr. alias pluribus dicemus. P. 212.

T. 25. ep. 1. Χαρίτων Καράμαλλε τετάρτη, in membr. Ῥοδόκλεια. quae vera est lectio.

Ep. 6. Οὔνομ' ἔχεις Λιβάνου. lemma in membr. τοῦ αὐτοῦ εἰς εἰκόνα Λιβανίου. at inepte in vulgatis τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό. P. 213.

T. 26. ep. 3. Λίνκον καθαρήν τε παρερχομένοισιν in membr. με παρερχομέ-

(*d*) Lege ἀπό.

μένοισιν ὕδῖτα πηγὴν ἀναβλύζει lege πυγὴν ἀμβλύζει. ut verſus enarratio conſtet.

— Σκιερῷ ψυχομένη κλισίῃ Pal. σκιερὴν ψυχομένη κλισίην.

Τοὔνεκα μή με θέρευς. membr. ita legunt.

Οὕνεκα μή με θέρευς παραμείβεο. δίψαν ἀλάλκοι.

et ita omnino legendum et diſtinguendum, et mox in iisdem.

Ἄμπαυσον παρ' ἐμοὶ καὶ κόπον ἡσυχίῃ.

Τ. 28. ep. 7 Εἰς τὴν Εὐγενίου πύλην ἐν Βυζαντίῳ. in membr. Εὐγενίου πόρταν. P. 217.
ἢ προπάροιθε κροτεῖν τῆς πόλεως πολέμους. pervertit hunc verſum Planudes et inconcinnum reddidit, cum ita debeat legi ex membr.

Ἡ πόλεως προπάροιθε κροτέειν πόλεμους.

Ep. 8. Καὶ τέτρατον ἡνιοχεύειν. ἡνιοχεῦσαι in Pal.

Ep. 13. Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ῥηγίου ἐν Βυζαντίῳ lege εἰς τὴν πόρταν τοῦ Ῥησίου. ita ſcriptum reperimus in membr.

Ep. 14. Τεῦξε Κλέης, Κλεάδης ἀγανῆς: ſcribe Κλεάδος ἀγανῆς, est enim Κλεὰς, Κλεάδος.

Λερναίων ὑδάτων in membr. Λερνέων ἀδύτων.

Ep. 15. Πᾶν τὸ βροτῶν σπατάλημα, in membr.

Εἰς Σωτήρια ἐν Σμύρνῃ ἐν προαστείῳ. Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ.

Ep. 16. Ἐκθλίξαι, membr. ἐκθλίψεται δόκεων: lege ἐκθλίψαι.

Ep. 17. Τλήμονες οἱ πλουτοῦντες ποικινοῖσι συνόντες. nihil ſuccurrit niſi P. 218.
ποικιλοῖσι. Sed nihil mutandum cenſeo.

Ep. 20. Τμώλῳ ὑπ' ἠνεμόεντι, ῥοὴν παρὰ γείτονος Ἑρμοῦ membr. Μαίονος Ἑρμοῦ quod cur mutaverit Planudes neſcio. Σαρδαλεὴ Λυδῶν neque hoc ἐθνικὸν agnoſco; unde enim Σαρδαλέη ἀπὸ τῶν Σαρδέων. lege Σαρδιέη ita habent membr. vel quod verum eſſe puto Σάρδιες ἡ Λυδῶν ἔξοχός εἰμι πόλις. quae vera est lectio.

Ep. 21 In ſequente epigr. lemma in membr. ἐν τῷ πορφυρῷ κίονι τὸ ὂν εἰς τὸ (e) Φιλαδέλφιον diſtichum illud, quod ſtatim ſequitur, distractum est et temere divulſum ab hoc epigrammate. Μουσίλιος in membranis ſemper legitur.

In

(e) τὸν legit Jacobs Tom. XI. p. 257.

In vulg. ep. 22. Ὅπλα δὲ ταῖς ἀρεταῖς. τῆς ἀρετῆς. habent membr. Post hoc epigr. hoc integrum restituimus ex membr. quod vulgo tantum dimidiatum legitur in membr. et est in membr. etiam temere divulsum.

Ταῦτα λόγοις ἀνέθηκεν ἑκὼν Μουσίλιος ἔργα,
Πιστεύων καθαρῶς ὡς θεὸς ἐστι λόγος.
Μουσείου τὰ μὲν αὐτὸς ἐτεύξατο, πολλὰ δὲ σώτας
Ἔστα, σφαλερῶς ἵδρυσεν (f) ἀσφάλεως.

T. 29. ep. 3. Ὀμπνιακῶν χαρίτων ἡδύτερον πέβολον. lege ex membranis τρίβολον. P. 219.

T. 30. ep. 1. Εἶτε νομεῦ — Ἥρης καὶ ῥοδέης Παφίης in membr. Ἴσις καί.

T. 32. ep. 3. Πλέγματι μὲν σκοπός ἐστι. hoc epigramma Agathiae Scholastici esse ostendunt veteres membranae. in vulgatis tamen ἄδηλον legitur. quae sequuntur sunt τοῦ αὐτοῦ, hoc est Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ. P. 221.

. Ep. 9. Ἢν κλείσῃς μ', ἀνέῳγα membr. ἣν κλείσῃ μ'.

Ep. 12. Ἥφαιστός μ' ἐτέλεσσε καμών. non est auctor Asclepiades, ut vulgo praefertur in editis. lemma enim quod est in membr. hoc satis falsum esse arguit, εἰς δίσκον Ἀσκληπιάδου Ῥωμαιδόν. Ἀβλαβίου Ἰλλουστρίου. P. 222.

Ep. 14. Πρόσθε μὲν ἀγραύλοιο. debuit inter ἀναθηματικὰ referri lemma in membranis.

Ἀνάθημα παρὰ Νικομάχου. Σιμμίου Γραμματικοῦ, perperam vulgo legitur Σαμμίου alius fuit Σιμμίας, alius Σαμίας: et hoc loco est Σιμμίας.

Δοιὼ ἐπὶ χλωροῖς. in membr. δοιὸν ἐπὶ χλωροῖς — ἐντανύτας ἕλικος: in membr ἕλκος ad marginem eadem manu ἔνδον, sed recta est lectio ἕλικος.

Ep. 15. Εἰς Μινσώριον ἔχον Ἀφροδίτην, καὶ Ἔρωτας. recte in membr. εἰς Μισσώριον. quod alibi adstruemus.

Ep. 18. Ἀδριανοῖο κύτους — Φιλίππου Θεσσαλονικέως. ζήτει ἐπὶ τίνι τὸ ἐπιγ. ita in membranis pro Ἀδριανοῖο lege ex iisdem Ἀδριακοῖο.

T. 34. ep. 2. Ὠρανὸν ἁ χωρεῦσα lege ἁ χωροῖσα. nam χωρεῦσα non est Doricum. ita autem legitur in membranis. P. 223.

Ep. 5. Ὠρονόμῳ σοφίῃ Pal. Ὠρονόμων.

(f) *Legit* ἤδρασεν BRUNCK tom. III. pag. 134.

LIB.

LIB. V.

T. 2. ep. 10. *Πορφύριος Λίβυς οὗτος. ἀεθλοφόρεις δ' ἐπὶ νίκαις.* in membr. *ἀεθλοφόρων δ' ἐπὶ δίφρων.* quae vera est lectio. *P.* 234.

Ep. 12. *Καὶ νῦν μὲν, πρῶτος* in membr. *νῦν μὲν ἐὼν πρῶτος, τοτὲ δ' ἔσχατος* etc.

Ep. 19. *Καὶ διδύμης πολύμητι* in membr. *καὶ διπλῆς.* *P.* 235.

EPIGRAMMA.

Archiae *εἰς Καλυδώνιον Σῦν* nondum vulgatum.

Χάλκεος. ἀλλ' ἄθρησον ὅσον θράσος ἄνυσε κάπροιο. (g)
Ὁ πλάσας, ἔμπνουν. θῆρα τυπωσάμενος,
Χαίταν αὐχενίην πεφρικότα, θηκτὸν ὀδόντα
Βρύχοντα, γλήναις φρικτὸν ἱέντα σέλας,
Ἀφρῷ χείλεα πάντα δεδευμένον. οὐκ ἔτι θάμβος
Εἰ λογάδα στρατιὴν ὤλεσεν ἡμιθέων.

Primus hoc epigramma in lucem dedit Stephanus L. 4. t. 7. ep. 38. pag. 306. cujus etiam tit. 11. ep. 3. pag. 322. mentionem fecit. unde eodem modo transiit in editionem Wechelii pag. 446. et 461.

(g) *Lege κάπρου.*

L I B. VI.

T. 1. ep. 1. Primum epigr. ἀνάθημα τῷ Ἡλίῳ παρὰ τῶν ἐν Ῥόδῳ εἰκούν- P. 241.
των περὶ τοῦ Κολόσσου. οὐ γὰρ ὑπὲρ πελάγευς μόνον ἄνθεσαν. μόνον κάτθεσαν lege; ut et γενέθλας et κοιρανία ex iisdem; forte legendum μόνα κάτθεσαν; nam κάτθεσαν melius hoc loco convenit, quam ἄνθεσαν.

Ep. 2. Sequente epigr. λέγων Λεύκωνα κελεύειν. lege ex membr. λέγων Λεύκωνι κελεύειν τῷ κυνί.

Ep. 4. Κύπριδος εὐκρήτου lege εὐκρότου (b) ex membr.

T. 2. ep. 1. Sequente Φιλοδήμου, ἢ Ἀργενταρίου. τὸν δὲ Λυκίνου. Λυκείνου scriptum in membr.

Ep 2. Δαϊμονεῦς in membr. Δαιμονεὺς ad oram scriptum Δαιμονέως quam veram esse puto lectionem.

Ὡς ἂν ἔχων τοὺς πόδας ἠερίους. in membr. τοὺς πόδας ἡμετέρους, cujus lectionis mentem cum non adsequeretur Planudes, proclive illi fuit mutare in ἠερίους.

T. 3. ep. 3. Ὑπ' ἠϊόνων, lege ἐπ' ἠιόνων. λιμνοφυῆ δόνακα. membr. λιμνο- P. 242.
φυῆ. sed male.

Ep. 4. Sequente Δαίμονι τῇ Συρίῃ est τωθαστικόν.

Τοῦδ' ἔθετο προθύροις. προπύλοις, quod idem est.

Ep. 7. Ἰχθυβόλον πολυωπὸν in membr. πολυωπὲς. κρούματι πυρσοτόκον, membranae κρούσμασι, et θαλασσοπόρος pro θαλασσοπόροις.

Ep. 9. Δῆτα γέρων, ἁλίων. ad oram in membr. θῆκε.

Ep. 10. Αἰγιαλῖτα Πρίηπε. ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ ἁλιέων. Μακκίου, ita in P. 243.
membranis pro lemmate. non Μαικίου. ὡς ἂν ὑπ' ὀρχηθμῶν. in membranis ὑπ' ὀρχισμῶν, et mox ἀμπαύσῃ. non ἀμπαύσῃς ut in vulgatis.

Ep. 11. Καὶ Φιλοναύτην. membr. καὶ Φιλόναυτιν.

Ep. 13. Θῆρις ὁ δικτυβόλος. non est Θῆρις in membr. sed Μῆνις. ut et in lemmate ἀνάθημα τῇ Ἀρτέμιδι παρὰ Μήνιδος ἁλιέως.

T. 4. ep. 3. Ἀερόπης δάκρυον ἱερῆς. lege ex membr. δάκρυον διερῆς.

T. 5. ep. 1. Μῆτερ ἐμὴ — Φρυγίων — μόνης — οὐκ ἀπάτητον ὄρος, in P. 244.
membr. Δινδυμόνης et ad oram Codicis. Δινδυμίνης. scribendum Δινδυμένης pro Δινδυμένης.

Ep.

(b) *Lege εὐκρίτου.*

Ep. 4. Κισσῷ τὴν ςέρνοις. in membr. κισσωτὴν ςέρνοις.

Ἀβρακόμη Διόνυσε, in membr. Αὐτῷ σοι Διόνυσε. hoc epigr. non habet auctorem in membranis.

T. 6. ep. 1. Λέκτρα μάτην μίμνοντα, in membr. Ἰσιδώρου Σχολαστικοῦ, Βολβυτιώτου. alias est manifeſte ab illo Iſidoro Aegeate, ſed unde Βολβυτιώτης? forte Βολβυτινήτου. Βολβυτίνη vel Βολβιτίνη urbs Aegypti, unde Βολβυτίνητης (*i*) an potius Βολβαιώτης? ſed illud potius verum eſſe puto.

Σοὶ φίλος Ἐνδυμίων, lege σὸς φίλος.

Οὐ σώζει membr. οὐ σώζει.

Ep. 2. Ἀπὸ κροτάφων τρίχα κόψαι. membr. κόψας.

T. 7. ep. 2. Καὶ τὴν ταυροδέτην βύρσαν ἐπαυχενίην. in membr. καὶ τὴν ταυροδέτιν βύρσαν ὑπαυχενίην. *p.* 245.

Ep. 3. Γλευκοπόταις Σατύροισι. Λεωνίδου ita vulgo. in membr. ἀνάθημα Ἡρώνακτος Γεωργοῦ ἄδηλον τίνος, οἱ δὲ Λεωνίδου Ταραντίνου.

Ep. 6. Εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοηθόος. in membr. βοαθόος.

Ep 9. ΣπερμοΦόρον πήρην — καὶ Φιλόγαιον ὕνιν. in membr. ὕνην legitur. χεῖρας ἀρουροπόνου, eaedem ἀρουροπόνου.

Ep. 10. Ἀγρονόμῳ τάδε Πανί, in membr. Λεωνίδα Ταραντίνου, οἱ δὲ Γαιτουλικοῦ.

Ep. 11 Σαβίνου. Πανὶ Βίτων χίμαρον, dicitur Grammaticus hic Sabinus in membr. Σαβίνου Γραμματικοῦ. *p.* 246.

Ep. 12. Λάζεο, τιμήεσσα. ἀνάθημα παρὰ Λεωνίδου Γαιτουλλίου. αἶψα τάδε κλειτοῦ. κλυτοῦ in membr. τῆς κύλικος βωμῷ. lege ex membr. βαιῷ. καὶ πενίην, δώσω. in membr. δώσει. lege δώσει.

Ep. 13. Sequens de eodem Leonida est Κορνηλίου Λόγγου non Λογγίνου, ita enim ſcriptum reperimus in membranis.

T. 8. ep. 1. Ἡ τῶν ἐρώντων. in membr. ἡ τῶν (*k*) ἐραςῶν, et ita legendum omnino.

Ep. 2. Γηραλέην σύγει μαρτυρίην, lege Γηραλέων ex iisdem membranis.

Ep 7. Σοὶ τὰ νεοπλήκτου πλαςὰ κύπελλα μέθης. legebam olim puer admodum κλαςὰ, poſtea in membr. inveni πλακτὰ ad oram κλαςὰ. *p.* 247.

ΜέμΦεται ἀςρέπτῳ κάλλει θηλυτέρων. falſum τὸ κάλλος eſſe ἄςρεπτον. ſed legendum, ut habent membranae μέμΦεται ἀςρέπτου κάλλει θηλυτέρης.

Ep.

(*i*) *Lege* Βολβιτινήτης Steph. Byz. p. 230. ubi vid. Berkelii notas, qui Βολβιτινίτης legendum putat. (*k*) *Lege* τὸν. —

Ep. 9. Ἡ πρὶν Ἀθηναίης. in membranis Νικάρχου, ὡς δοκεῖ. lege νέον τήκεω ἄνθος ἐπιστάμενα. Non — νέων.

Ep. 10. In fequente epigrammate καὶ Ἡράκλεια καὶ Εὐφρώ. in membr. καὶ Εὔκλεια καὶ Εὐφρώ. quod rectius. Θυγατέρες Ξάνθου. in iisdem Ξύθου et fupra Ξούθου vel Ξάνθου.

Ep. 12. Χρυσῷ, τὸν Λυδὸς Κροῖσος. membr. melius χρυσῷ ὃν ἐκ Λυδῶν Κροῖσος ἔπεμπε Θεῷ.

Ep. 14. Κερκίδα τὸν ὀρθρινᾷ χελιδόνων ἅμα Φωνᾷ. corruptisfimus hic verfus, P. 248.
quem fic legimus adjuvantibus membranis.

Κερκίδα τὰν ὀρθρινά, χελιδονίδων ἅμα Φωνᾷ
Μελπομέναν.

hoc est Κερκίδα τὴν ὀρθρινὰ μελπομένην ἅμα χελιδονίδων Φωνᾷ. cum hirundinibus canere incipiunt, quae fummo mane cantillant.

Καὶ πήνας, καὶ τόνδε, in Pal. καὶ πήνιας perperam et ἁ Φιλοεργὸς in iisdem membranis ἁ Φιλαεργός.

Ep 15. Sequens ejusdem Antipatri Sidonii. character est mere Doricus: lege στάμον' et fimilia in toto epigr. Δημὼ μὲν ταλαρίσκον εὔπλοκον in membr. εὔπλοκος mendofe.

Εὐκρίτους, in iisdem εὖ κρέκτους εὖ διέκρινε μίτους.

Ep. 16. Λειοτόμους (*l*) κάμακας: in membranis Λειοτόμου κάμακος. ὅν ποτ' ὀδόντων. lege ex membranis iisdem ὅν ποτ' ὀδόντι.

Ἐπλήρου τολύπη πᾶσα καθαιρομένη.

Ἀιστινὴ in Pal. Ἀισιόνη quod melius.

Ep. 17. Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιὰ — τὸν δὲ μεταξὺ Μαιάνδρον: ad hunc locum vetus fcholion Μαίανδρος κόσμος τὶς ὀροφικὸς παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι καὶ εἶδος ἱππασίας παρὰ τοῖς ἱπποδάμασταις. καὶ ποταμὸς Μιλήτου, ὁ Μαίανδρος νῦν τὸν ποταμὸν σημαίνει.

Κούρη καλλίστη Διὸς, Ἄρτεμι. membr. κούρα, lege κούρα.

Ep. 18. Μαιάνδρου ῥεῖθρα πολυπλανέος, quod melius est.

Τοῦτον ἐπὶ σπιθαμῇ, eaedem ἐπὶ σπιθαμήν.

Ep. 19. Ἁ μίτρα, τόθ' ἁλουργὲς ὑπέρδυμα — lege ὑπένδυμα: in membr. legitur αἱ μίτραι: et mox λήρων οἱ χρύσεοι κάλαμοι. πάνθ' ἅμα Νικονόη. συνεπέκπιεν: in membr. tantum συνέκπιε τὰ καλλιστεῖα Πριήπῳ: eaedem membr. Πριάπῳ.

T.

(*l*) *Lege* Λειομίτους.

T. 9. ep. 1. Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθίου ἐννεάς εἰμι, legitur in membr. Ἀγαθιὰς, lego Ἀγαθειὰς (m) quae certissima est lectio. P. 249.

Ep. 2. Sequente τοῦ αὐτοῦ non adscriptum est nomen auctoris in membr. et nescio unde sciverit Planudes esse Agathiae: sane stylus diversus est. inter ἄδηλα igitur hoc epigr. recenseam. pro ἡμέτερος lege ὑμέτερος Πάν, et pro τέχνην τύχην in membr. longe melius mea quidem sententia: ita igitur lege.

Ep. 3. Ἰὼ λουσαμένη, lege λυσαμένη.

Ep. 4. Sequens epigr. ἄδηλον inscribitur Γεμίνου in membr. ἄνθετο Θεσπιάσι, θεσπίεσι membr. quod magis probo. Θεσπιεῖς Θεσπίεσι.

Ζηλεύμενον, οὐκ ἐπιμεμφὶς, eaedem membr. αἰνοβροτόν.

T. 10. ep. 1. Καλλιβύταν ταῦρον ὀρειονόμαν membr. κάπρον ὀρειόνομον. quae vera est lectio.

Ep. 2. Τά σοι πολὺ φίλτατα πάντων ἴσμεν, in membr. πάντων εἴη ὅσοι μακάρων. illud ἴσμεν igitur est correctio Planudis.

Ep. 3. Σφιγγόμενον παπύρῳ, σφιγγομένην in membr. ἀκουσθέον in iisdem membr. ἀκουσθέεν quod probum est et rectum.

T. 11. ep. 1. Ἀῤῥίγητος ἀῤῥήγητος. Pal. ἐπένθορε, ἐπείσθορε Pal. καὶ εὐτρήτοισιν. εὐγρήτοισιν.

Ep. 2. Πυρσοῦ τοῦτο λέοντος, hoc epigr. est Leonidae, ut praeferunt membr. in quibus legitur, et πυρσῷ, non πυρσοῦ, et ἀποφλοιώσατο. sed ex iisdem versum tertium, qui vulgo mutilus circumfertur, ita supple, P. 250.

Ἄρτι καταβρύχοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον.

in iisdem legitur Μοσχείῳ δ' ἀπέτισεν ὁ θὴρ, non Μοσχείου.

Ep. 3. Παῖδα πατὴρ Ἄλκων. lege Γαιτουλίκου, non Γαίτου; ut vulgo perperam in Ald. Ed.

Sequuntur Ἰσόψηφα (n) Λεωνίδου Ἀλεξανδρέως ad primum ΕΧΗΘ, ΕΧΗΘ ad secundum Γυμ, Γυμ. ad tertium (t. 4. ep. 8.) non est ἰσόψηφον et legitur inter ἀντιστρέφοντα. ad quartum ΘΡΙΖ, ΘΡΙΖ: ad quintum ΕΨΥΓ, ΕΨΥΓ ad sextum ΕΨΠΒ, ΕΨΠΒ: ad septimum ΔΡΙΑ, ΔΡΙΑ: ad octavum ΤΟΒ, ΤΟΒ ad nonum ΦΟΘ, ΦΟΘ: in ultimo ἰσοψήφῳ ὃς δὲ τοπάζους, lege εἰ δὲ.

T.

(m) *Lege* Ἀγαθίας. (n) Vid. de his Huetii notas pag. 181. et Mureti Var. Lect. Libr. XIV. cap. 13.

T. 14. ep. 1. Σκάπτειραν, puto esse Ἰουλιανοῦ Αἰγυπτίου, certe cum auctor non nominatur in membr. praecesserunt tamen multa ejus epigrammata. P. 251.

Τὴν δ' ἐπινωτίδιον, membr. τὴνδ' ἐπινωτίδιον.

Ἀρτιφανεῦς membr. ἀρτιφαοῦς, ex quo fecit ἀρτιφανεῦς Planudes, cum potius debuisset ἀρτιφυοῦς. ita enim legimus, non ἀρτιφανοῦς. διψῶσαν, διψεῦσαν in membr. et pro κηπωρὸς κηπουρός.

Ep. 2. Ἀρτιχανῆ: Ζωνᾶ, at in membr. non apponitur nomen auctoris Πορφύρεόν τε βότρυν in membr. πορφυρίαν. μεθυπίδακα. πυκνόῤῥωγον. in iisdem μεθυπήδακα πυκνοῤῥῶγα, et ita omnino legendum. καὶ κάρυον λεπτῆς in iisdem χλωρῆς.

Μονοσόρθυγγι Πριήπῳ. Vetus Scholion ad hunc locum in membr. τόρθυγξ πᾶν εἰς ὀξὺ καταλῆγον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀκρωτήριον καὶ τὸν ὀδόντα καὶ τὸν πόδα, ὡς ἐνταῦθα μονοσόρθυγγα τὸν μονόπουν, ἐπὶ ἑνὶ ποδὶ ἐσχάμενον, οὕτω γὰρ κατεσκεύαζον τὸν Πρίηπον.

Ep. 3. Γέρα Πανὶ κομίζω, ὅττι σύ, mendosa et inconcinna lectio, quod semper judicavi ἐγὼ Ἀλκιμένης γέρα κομίζω ὅττι σύ μοι, quod etsi prima fronte non ita absurdum videatur, male tamen postea congruere deprehenditur. at in membr. longe aliter γέρα Πανὶ κομίζων, Εἶπε σύ μοι βιότου τῶν ἀγαθῶν ταμίας, quod sine dubio verum est Ἀλκιμένης δῶρα κομίζων εἶπε, σύ μοι et cet.

Ep. 4. Καὶ κάρυα χλωρῶν membr. καὶ κάρυον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων. ——

Καὶ σύκιον χλοάοντα: mirum hic neminem animadvertisse legendum καὶ σίκυον, non σύκιον. pro χλοάοντα perperam membr. χνοάοντα. in sequenti versu etiam lego καὶ περκνὴν, non περκὴν, unde περκνάζω in membr. perperam scriptum est χρυσοχίτων ἐλάη.

T. 15. ep. 1. Θηρευτὴς δολιχὸν hoc epigr. vulgo inscribitur Σατυρίου male, cum sit Σατρίου: ita enim in membr. legitur, et de eo nos alibi plura. P. 252.

Τοισσῶν ἐργασίην καμάτων, perperam membr. ἐργατίην.

Ep. 2. Post sequitur εἰς τὸν αὐτὸν ἀντίξεσις Ἰουλιανοῦ ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου. quid sit ἀντίξεσις nos alibi declarabimus.

Saepe Πίγρις in membr. legitur saepe et Πίγρης.

Ep. 4. Sequitur Antipatri Sidonii τῶν δὲ πετανῶν et τὰν δὲ δερκιοπέδην, et ἂν δ' ἀπὸ λίμνας, ita lege ex membranis.

Ep. 5. Sequitur εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ, οἱ δὲ Ζωσίμου.

Ep 7. Ἀγραύλῳ τάδε Πανὶ — ἄμμα πετεινῶν, in Pal. ἄμμα πετανῶν.

Οἷς σὺ δι' αἴθρης δι' αἴθρας, ita Pal.

Καὶ γᾶς, καὶ πελάγευς. καὶ πελάγευς καὶ γᾶς in Pal.

Ep.

Ep. 8. *Ταῦτά σοι ἐκ τ' ὀρέων — ἔκ τε θαλάσσης. θαλάσσας* Palat.

Οἷς ἅμα χερσαίησιν. χερσαίαις. in iisdem *ἅμ' ἐν πλωτοῖς. ἐν πλωταῖς* membr Pal.

Ep. 9. *Τρίζυγες, οὐρεσίοικε, κασίγνητοι* — mendofa lectio, quid enim fignificat *οὐρεσίοικε*? fi quis docere me potest, quod haec fit vera lectio et ego ftultus, qui mendofam esfe pronuntiarim: corruptam omnino dico; lego ex membr. *οὐρεσίοι καὶ κασίγνητοι* — de diphthongo *καὶ* nullus debet ἔριν ἐρίσαι. fcimus enim eam esfe licentiam Graecorum.

Οὐδ' ἐν πελάγει εὔστοχον ἄγραν ἔχεν. in membr. *εὔστοχον ἄρκυν ἔχοι.*

Ep. 10. Sequitur *εἰς τὸ αὐτό. Ἀλεξάνδρου Μαγνήτου.* *P.* 253.

Ἱδρυτὰ γαίης, ἱδρυτὰ καὶ πελάγευς. in membr. *ἱδρύτα καὶ γαίης, ἱδρύτα καὶ πελάγευς.* et ita omnino legendum, quam lectionem non intellexit Planudes.

Ep. 14. *Δίκτυά σοι τάδε Πὰν ἀνεθήκαμεν. Ἰουλιανοῦ Διοκλέους.* lege ex membr. *Ἰουλίου Διοκλέους.* verfum, qui deest in epigr. ita inepiisfime fuppletum invenimus in membr.

Δικτυβόλει τούτῳ δὲ παρ' ἠιόνων κροκάλαισιν,
Δικτυβόλει τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.

Ep. 15. *Ἔμπαλιν ἰθυτενῶν Δᾶμις ἀπὸ σαλίκων.* in Pal. membr. *ἰθυτόνων* — fed parum refert utro modo legamus.

Ep. 16. In epigr. Leonidae Tarentini *ἔν τε συναγκείαισι.* optimae et vetustisfimae membr. *ἐν ταῖς ἀγκείαισι* quae vera est lectio. *ἀγκείας* Graeci vocant et Latini ancaeas, Graecam vocem ufurpantes: perperam apud Feftum et alios Glosfarum veterum auctores illa vox corrupta est, nam aut *Ancycae* aut *Ancrae* legitur mendofisfime. cum ubique fit legendum *Ancaeae.* in eo epigr. Leonidae *ἔν τε ἀναγκαίῃσιν*, ut nobis conftat ex Vet. Critico, qui hoc ipfum annotarat ad hunc locum. *ἀνάγκας* vocat Simmias Rhodius in ovo, ut Leonidas *ἀγαγκείας Παραγωγός*, in ovo — *νιφοβόλων ἀν' ὀρέων ἔσσυτ' ἀνάγκαις.* ubi *ἀνάγκαι* funt *ἀνάγκειαι.* fed haec alias pluribus.

Ep. 17. In fequente epigr. *Ἀκροχανὲς φοινὴ κοχτὶ*: lege *φοινῷ κρατὶ* adjuvantibus membr. est autem character Doricus per totum epigr. quod parum obfervatum in vulgatis. lege *κ' αὐτὰν, αἰγανέαν, αἰχμᾷ*: pro *ἡ ἐπὶ*, *ᾷ ἐπὶ* in iisdem et *βρυχητάν* et *χορείαν* et *στᾶσαν.* ...

Ep. 18. Sequens epigr. Zonae. fecundo verfu lege *δέρμα, λυκοβλείσης ἐκρέμασεν Τελέσων*: vox *Τελέσων* vulgo deest in lemmate legitur in membr. *ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Τελέσωνος κυνηγοῦ.* vox *Τελέσων* ergo necesfario fuit reponenda. *P.* 254.

O *Καὶ*

Καὶ εὐαγρεῖν τῷδ' ἐπίνευσον ἔρει. bis legitur, vel ut Graeci loquuntur, δὶς κεῖται hoc epigr. in membr. lectio nostra nusquam compareт, sed pro illa hanc comperimus.

Καὶ εὐάγρει τῷδε πέτασσον ὅρος.

Quae impendio placet, prae hac vulgata, sed haec alias.

Ep. 19. Sequente ἀνασπαστοὺς δέ τε ῥᾶγχας ineptissima lectio et mendosissima: lege ἀνασπαστούς τε δεράγχας. δεράγχας vocat ἀπὸ τοῦ δέρην ἄγχειν.

Καὶ κρυφίου τρίκλωστον, Pal. καὶ τρυφίου, perperam. 'Αρὴν τε γλαγερῶν corruptissime, legendum enim ἄρκυν τε κλαγερῶν. Κράμβις, ὁ θηρευτὰς in Pal. Κραῦβις, et in lemmate παρὰ Κραυβίδος.

Ep. 20. 'Υπὲρ κρανααν ἄλλος ἔπαξε πίτυν. in membr. ἀλὸς perperam.

Ep. 21. Φερβομέναν Φολόης: Φολόας in Pal.

Ep. 22. Illud epigr. Δέρμα καὶ ὀργυιαῖα non est Σιμμίου, sed Φιλίππου Θεσσαλονικέως, ut recte habetur in membr. sed quod fefellit Planudem, qui haec epigrammata, quantum ex multis colligimus, properanter καὶ οὐδεμιᾷ σὺν ὀκνήσει collegit. Praecesserat in antecedenti (o) epigr. Σιμμίου Γραμματικοῦ. Πρόσθε μὲν ἀγραύλοιο διὰ τριχὸς ἐξάλοισα (p) αἰγὸς. ἀνάθημα autem hoc epigr. παρὰ Φιλίππου τοῦ 'Αμύντου.

Ep. 23. Οὔτι ἀεικὲς πατρῴας ζαλοῦν. in membr. οὔτοι ἀεικὲς πατρῷον.

Ep. 24. Sequens epigr. in membr. attribuitur Σάμῳ, ita enim scribitur τοῦ Σάμου, lege Σαμίου.

Τὸν βρεχμῷ κυδιόωντα in membr. τὸν ὑβρεχμῷ κυδιῶντα et supra loco τοῦ χ̄ γ̄ adpositum.

'Ὁ Φθόνος ἀναίνοιτο, ἀναίνυτο membr. sed saepe οι pro υ et contra vicissim.

Ep 25. Ω 'γρευτὴρ. ὦ 'γρευτὴς. in Pal. membr.

Ep. 26. Sequens ῎Αδηλον est Καλλιμάχου. pro Κυνθῖδες lege Κυνθιάδες P. 255.
θαρσεῖτε. Κυνθιάδας vocat αἶγας, quarum copia erat in Cyntho monte; nam et illuc referendum Κυνθιάδες αἶγες Dosiadis de ara cornea:

Λαβὼν τὰ μηκάδων κέρα,
Λισσαῖσιν ἀμφὶ δειράσιν
῞Οσσαι νέμονται Κυνθίας.

νῦν

(o) Lib. IV. tit. XXXII. ep. 14. (p) *Lege* ἐξάλου.

νῦν δὲ πέπαυται ita membr. et ita omnino legendum. tamen ſupra ῦ pro ῡ ſcriptum, ut esſet πέπαυται.

Ep. 27. Sequitur epigr. Αἴγιδος. ut habetur in vulg. ſed legendum Ἄγιδος, ut habent membr. et quis ille ſit Ἄγις alibi docemus.

Σοὶ τάδε Μήδων. Μείδων in iisdem.

Ep. 28. Agathiae Schol. καὶ πτῶκας πολλάκις ἐξεφόβει. ἐξεσόβει legitur in membranis.

T. 16. ep. 1. In ſequente Pauli Silentiarii ἔδ' ἄντλος ἵσατο Πάρθυς. Πάρθης. vetus criticus conjungit Σπάρτας ut ſit pro Σπαρτιάτης, de quo nos alibi dicemus. lege in eodem epigr. ex membr. ἀγρότιν ἀχὼ et λυροκτυπίας.

Ep. 2. Ἐμμελέτημα Φέρειν, Φέρων in membr. etſi utramque lectionem agnoſcant. χεῖρας ἐρεισόμεθα in Pal. ἐρεισάμεθα.

Ep. 3. Ὑψηλοῖς ὑπὸ δένδρεσιν — ἐπὶ in membr. quod verius est. τόσσον Ἀθήνη ἐξ ἡμείων. ἐξ ἡμέων.

Ep. 4. Τὸν νυμφῶν θεράποντα Platoni attribuitur hoc ἄδηλον epigr. in membr. εἰς βάτραχον χαλκοῦν ἀνατεθέντα ταῖς Νύμφαις παρὰ ὁδοιπόρου. Πλάτωνος. τὸν . . . . . . κουφαῖς lege τὸν λιβάσιν κουφαῖς τερπόμενον βάτραχον, χαλκῷ σηλώσας τις in membr. legitur χαλκῷ τυπώσας τις. quae vera est lectio, nam τυ est longum, quod cum vellet declinare Planudes σηλώσας repoſuit fruſtra. Vetus criticus aliter tamen lectionem annotat μορφώσας τις. verſum, qui deest in fine epigr. ita ſupple ex membranis.

Εὗρε. πόσιν γλυκερῶν, ὧν ἐπόθη, ναμάτων.

et ἐπόθη pro ἐπόθει, ut ſaepe in illis membranis.

T. 17. ep. 1. Ἰθμόν τε πολύτρητον in membr. ἠθμόν τε. *P.* 256.

Σοὶ Τιμασίων. σοῦ Τιμασίων ἔθηκεν in membr. γυίων ὀρφανισμένος. et ita omnino legendum.

Ep. 2. Ἐτνοδόκον τορύναν in membr. ἐτνοδέτον, etiam male. Scribo ἐτνοδόνον. Nemo neſcit quid ſit τορύνα et quare ἐτνοδόνος, nec ſtultorum more ambitioſi erimus in explicando eo, quod notisſimum est.

Τόν τε μαγεῖαν in membr. μαγεῖα (q) σπόγγον, σὺν δὲ, θυεῖαν, θυΐαν.

Ὀψοπόνος Σπινθὴρ in iisdem ὁ ὀψοπόνος.

T. 18. ep. 1. Diſtichon, quod ſequitur, est Eratoſthenis Scholaſtici.

ἄνθετο Βάκχῳ membr. Βάκχε.

T.

(q) *Lege* μαγῆα Suid tom. 2. p. 478.

T. 19. in ep. 1. Simonidis. Τονδέ ποτ' Ἕλλανες ῥώμῃ χερὸς, ἔργῳ Ἄρηος, Εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι.

T. 20. ep. 1. ep. 2. In duobus ſequentibus epigr. Macedonii legendum ſemper Κράντας non Κράντος.

Εἰσελάαν Ἀΐδην. Ἀΐδῃ in Pal.

Φόβον, ἐλπίδα, πόντον, ἀέλλας. membr. πόρον ἀέλλης, forte πάρον ἀέλλης, unde ταλαίπωρος. ſed haec alias.

T. 22. ep. 1. ὡς ἀπὸ Φοίβῳ πέξατο. παίξατο in membr. τὸν κρώβυλον, lege κρωβύλου. (r)

Ep. 3. Sequens Κριναγόρου εἰς ἀνάθημα παρὰ Μαρκέλλου ὑπάτου. ſequens ἄδηλον est Antipatri Theſſalonicenſis, ut praeferunt membranae. P. 257.

T. 23. ep. 1. Ἀστραγάλους θ', οἷς παίζεν, legitur in membr. στραγγάλας αἷς παίζεν.

Ep. 2. In ſequente Κώναρος, membr. Κόνναρος. κἀμὲ χάριν μούσης. μούσαις.

T. 24. ep. 3. Πειθοῖ καὶ Παφίᾳ, lege Εὐρύνομας et ὁ βωκόλος et δέχεσθε ex membranis.

Ep. 4. Δάφνις ὁ συρικτὰς. τάςδε βαρυνομέναν. in membr. τὰν δὲ βαρυνομένας. Εἰσέτι γὰρ σύριγγι μελίσδεται, lege μελίσδομαι ex iisdem membranis.

Ep. 5. Diſtichum illud ſequens Αὐλοὺς Πανὶ Μελίσκος. est Pauli Silentiarii.

T. 25. ep. 2. Σοὶ μὲν καμπύλα τόξα. lege Μνασάλκου pro Μνησάρχου. P. 258.

Ep. 4. Simonidis. Οὕτω τοι μελίη. est Dorici characteris, itaque legemελία ταναὰ, πυκνὰ κραδαινομένα δαΐῳ ἐν πολέμῳ.

Ep. 7. Τὸν θῶ, καὶ τὰς κνῆ, in membr, in lemmate ἀνάθημα Παλλαδᾶ πεπαιγμένον, et post εἰς τὸ παιχθὲν ὑπὸ Παλλαδᾶ τὸν θῶ καὶ τὰς κνη, ἤγουν θώρακα καὶ κνημίδα, καὶ ἀσπίδα, δόρυ καὶ κράνος. Εὐτολμίου Σχολαστικοῦ Ἰλλουστρίου.

Ep. 10. Ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἧμαι. Pal. Τιμάνωρος ἄημαι.

Ep 11. Sequens est Μνασάλκου εἰς τὸ αὐτό. pro κεκονιμένα κεκινημένα in membranis. P. 259.

Οὐδέ ποτε κλεινοῖο — Κλείτοιο in membr. et περιμάκεα πᾶχυν Φαμὶ etc.

Ep. 12. Ταῦτ' ἀπὸ Λευκανῶν. ita in membr. quoque, ſed ſupra adſcriptum τόσσ' ἀπὸ.

Ἄγων Εὐανθεὺς. eaedem membr. Ἄγνων Εὐάνθευς. hoc est Agnon Euanthis filius. in lemmate tamen παρὰ Εὐάνθέως.

Ep. 15. Οὔτε τι πήληξ εὔλοφος. falſiſſime, quod nos jam pridem obſervavimus: legendum nimirum ἄλλοφος. quod praetera confirmant membr. quae ita habent, ſed et omnino longe ſcribendum. οὔτε φόνῳ χρανθὲν ἄρηος σάκος.

T.

(r) *Lege* κρωβύλου. Vid. Salmaſ. de Coma. pag. 268 et 269.

T. 26. ep. 2. Γραμμοτόκῳ πλήθοντα est Δαμοχάριδος. ita membr. legitur in iisdem membr. Γραμμότοκον πλήθοντα, quam lectionem magis probo. κελαινοτάτοιο ῥεέθρου; ῥεέθρα in membr. δονάκων εὐθηγέα κόσμου, κόσμον eae- P. 260.
dem, περιτριβέων, περὶ τριβέων. γλωχῖνα σιδήρου, σιδάρου.

Ep. 4. Ἄδηλον. Τὸν τροχόεντα μόλιβδον, est ejusdem Pauli Silentiarii. Καὶ λίθον ὀκρυόεντα, ὀκριόεντα Pal.

Ep. 5. Sequens quoque est ejusdem Silentiarii.

Ep. 7. Καὶ λίθος εὐσχιδέων θηγαλέος καλάμων. θηγαλέη, ita in Pal.

T. 27. ep. 1. Ῥίνην τε τηοίχρυσον lege κυηοίχρυσον ita enim membr. καὶ τὸν δίχηλον. δίχειλον in iisdem membr. quod esset a χεῖλος.

Ep. 2. Ἐκ πυρὸς ὁ ῥαιστὴρ. Παγκρατίου. lege Παγκρατέος vel Παγκρατεῦς, P. 261.
ut in membr. Παγκράτης enim dicebatur, ut alibi docuimus. ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ. ἄγκειν θ' in membr.

Ep 3. Μιλτείῳ πάγματι πειθόμενον. in Suida legitur βάμματι. Μιλτοθυρῆτε lege μιλτοφυρῆτε. (s)

Ep. 4. Θῆρις ὁ δαιδαλόχειρ, est Leonidae Tarentini.

(s) Conf. eundem Salmasium in Exercitat. Plinianis. pag. 821. et Toup ad Suidam part. 2. pag. 149. et edit. novae vol. 1. pag. 408. et 409.

L I B. VII.

T. 1. ep. 1. Meleagri. Ἀδὺ μέλος, character Doricus hujus epigr. lege ἁ γάρ μοι μορφὰ βάλλει. Ζηνοφίλα λίγει, ἀδὺ κρέκεις. fed in membr. Ζηνοφίλα λιγίαν ἀδὺ κρέκεις, Sed quid fit nefcio. P. 262.

Ep. 2. In fequente ἢ τᾶς Λητοΐδεω κιθάρας. in membr. Λατρίδεω, legendum Λατοεΐδεω character enim etiam Doricus.

Ep 5. Ἤδη λευκὸν ἴον θάλλει. λευκοῖον membr. ut breviter dicam, omnia haec Meleagri epigr. δωριάζουσι, funt et omnia in eundem characterem mutanda.

Ep. 11. Ψυχὴν τῆς ψυχῆς ἔπλασεν αὐτὸς Ἔρως. nefcio an concinnius membranae αὐτὸς ἔπλασσεν Ἔρως. P. 263.

Ep. 13. Ἀνθοδίαιτε θαλάσσας (†) ὅτι καὶ γλυκὺ καὶ δύσπιστον. membr. καὶ δύσοιστον.

Ναὶ δοκέω, τοῦτ' ἦν, τοῦτ' ὦ Φιλέραστε — aliter conceptum in Pal. Ναὶ δοκέω τοῦτ' εἶπας, ὦ Φιλέραστε.

Ep. 14. Τὸν γὰρ ἀπαυδήσαντα, πόθοις in membr. πόνοις.

Ep. 15. Εἴθ' ὑπ' ἐμοῖς χείλεσσιν χείλεα θεῖσα membr. νῦν χείλεσι χείλεα, quod est longe melius.

Ep. 19. Λωφᾷ δ' οὐδ' ὅσον ἰοβόλος. membr. melius οὐδ' ὅσον ἰοβολῶν.

Ep. 22. Αὐτὸς — παρθενίων βριθομένην θαλάμων. lege χαρίτων ex membr. P. 264.

Ep. 24. Εἴγ' ἐθέλεις, in membr. εἰ δ' ἐθέλεις.

Ep. 25. Αἱ Σάμιαι Βιττὼ, καὶ ἄννιον, in membr. καὶ νάννιον et in ipfo lemmate εἰς Βιττὼ καὶ Νάννιον.

Τοῖς αὐτῆς in membr. τοὺς αὐτοῖς.

Μίσει τὰς κοίτας τὰς παρὰ σοὶ φυγάδας. corruptisfimus hic verfus dum est, eum fic legendum cenfuimus δέσποτι Κύπρι μίσει τῆς κοίτης τῆς παρά σοι φυγάδας — quod poftea confirmarunt membranae.

Ep. 26. Ἀλλ' ἂν ἐκείνους θάλψωμεν, in membr. ἀλλὰ τὸ κείνου et fupra adfcriptum eadem manu, ἀλλὰ τὰ κείνης, utrumque mendofum: vere repofuit Planudes ἀλλ' ἂν ἐκείνους.

Ep. 27. Λίσσομ' ἔρως, τὸν ἄγρυπνον, hoc esfe epigr. Meleagri, non Pofidip-

(†) *Lege* μέλισσα.

dippi, vel ſolum nomen Heliodorae perſuadere poterat, ita autem et membr. praeferunt, ut non amplius ſit disputandum. Epigrammatis character Doricus legitur in membr. καὶ γὰρ δὴ ἰτὰ σὰ, τόξα πτανὰ et εἰ καί με κτείναις. in quibusdam λείψω Φωνὴν πρεισεῖσαν et μιχιΦωνίαν in iisdem.

Ep. 29. Χάλκεα νικᾷ δάπεδα in δάπεδα prima ſyllaba repugnat: legitur in membr. τείχεα et omnino legendum.

Χρυσὸς ὅλους ῥητῆρας in membr. ῥοτῆρας et verum est, ita legendum eſſe.

Χρυσὸς ἐπιγνάμπτει membr. ἐπιγνάπτει et ſemper ita in vetuſtus codd. deprehendimus, ἐπίγναπτος et ἐπιγνάπτων, ut ἐπιγνάπτειν.

Ep. 31. Εἰ καὶ νῦν — θαλυκρὸν. ita in membr. et ſupra adſcriptum μελιχρὸν. P. 265.

Ep. 32. Μέχρι τίνος. — δράσας, ἢ λέξας. hic verſus est Πλανουδεῖος, hoc est, ineptus; ſed homo καθαρὸς noluit illud repraeſentare quod reperit in membr. ſed ſimilem incruſtavit et ſuum lectorem induxit. in membr.

Κἢν τις ἐρύξῃ
Μαλθακὰ λυσιπόνου πλέγματα συζυγίης.

Ep. 33. Μᾶλλον ἂν αὐτῇ in membr. αὐτὴ et mox σιγῇ ἐΦ' ἡμείων.

Ep. 42. Ἐσβέσθη Φλογερεῖῳ — ἀλλὰ καταΦθινύθω in membr. καταθνήσκω. P. 266.

Ep. 45. Ἢ σὸν γὰρ Φθινόπωρον ὑπὲρ — hoc diſtichum finis est epigrammatis a Planude decurtati. ita enim habetur in membr.

Πρόκριτός ἐστι, Φίλιννα, τεὴ ῥυτὶς, ἢ ὄπὸς ἥβης
Πάσης· ἱμείρων δ' ἄμΦις ἔχειν παλάμαις
Μᾶλλον ἐγὼ σέο μῆλα καρηβαρέοντα κορύμβοις,
Ἢ μαζὸν νεαρῆς ὄρθιον ἀλλοτρίης. (u)
Σὸν γὰρ ἔτι Φθινόπωρον ὑπέρτερον εἴαρος ἄλλης
Χεῖμα σὸν ἀλλοτρίου θερμότερον θερέος.

Ep. 47. Φεῦ, Φεῦ, — οὐ γὰρ ἐπὶ ψυχὴν membr. ψυχῆς.

Ep. 48. Ἀνέρα λῃστητῆρι. καὶ δέπας οἰνοχόον, lege οἰνοχόων. P. 267.

Ep. 50. Οὔτε ῥόδον στεΦάνων ἐπιδεύεται — κεκρυΦάλων. in membr. ὁ λεγόμενος κεκρύΦαλος νῦν καλεῖται θετόν.

Χρυσὸς ἀπεκτήτου, ita etiam legitur in membr. ſed ſupra correctum χρυσὸς ἀπ' εὐκτήτου.

Ἐυ-

(u) Apud Brunck. ἡλικίης et in noſtro M. S. p. 347.

Ἔνθεος ἁρμονίη, in membr. ἤθεος.

Ep. 52. Δηθύνει Κλεοφάντις. — ἕσπερος ἐλθεῖν. ἵξειν in membr. (v)

Ep. 54. Φράζεό μοι, Κλεοφάντι. πλέγματα βαλλομένους in membr. βαλ- *P.* 268.
λομένοις.

Ep. 55. In ſequente συνεσιάουσα Χαρικλὼ legendum ex membr. συν-
εψιάουσα Χαρικλώ.

Ep. 56. Ὁ θρασὺς, ὑψαύχην τε, — καὶ εἰ χόλον Ἰνδικον ἔσχες, membr.
αἶθες.

Ep. 57. Sequens κεῖσε τάχει με φέρει: in membr. πτηνὸς Ἔρως πτηνὸν κεῖσε
με ὥστε φέρει, quae, cum non intelligeret, pervertit Planudes.

Τεοῦ χροὸς ἱμερόεντι. ἱμερόεντος in membr.

Ep. 58. Sequens τῆλε διαθρέξωμεν ὅποι σθένος. membr. ὅπη σθένος.

Ep. 60. Τὸ σόμα ταῖς χαρίτεσσι, πρόσωπα τάδ' ἄνθεσι βάλλεις. in membr.
ἄνθεσι βάλλει.

Ep. 66. Σώζεο, σοὶ μέλλων ἐνέπειν — hoc epigr. non est Agathiae Scho- *P.* 269.
laſtici, ut vulgo praeſertur, ſed Pauli Silentiarii.

Ep. 68. Ὄττι χαλέπτων Κύπριδι. in membr. Κύπριδα et omnino ita le-
gendum est.

Ep. 69. Ἔγνως. οὐ φιλέεις. lege ἔγνων membr. adſtipulantibus. *P.* 270.

Ep. 70. Δισσῶν θηλυτέρων — μέσσα καθήμην, in membr. μέσσος ἐκείμην,
et ſane verum est, ita ſcripſisſe olim Agathiam, nam, καθήμην, hoc loco
inconcinnum esſe, illud praecipue indicat τῇ δε χαριζόμενος, nam quomo-
do potuisſet χαρίζεσθαι niſi κείμενος? Jacebat igitur medius inter duas
puellas.

Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπον. in membr. ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔειπον.

Ep. 71. Ἡ πλοκαμῖδας σειομένη παίκτας legend. πληκτὰς. (w)

Ep. 73. Ἦ ῥά γε καὶ σὺ Φίλιννα φέρεις πόθον. legendum πόνον. ita poſtu-
lante ſententia, praeterea neque aliter habent membr.

Ep 74. Ὄμμα δὲ θέλγον οὐ λάθε membr. θέλγειν quae vera est lectio.

Ep. 75. Σπεύδων εἰ φιλέει με — μίμνε δὲ κούρη, λέξω, inepta haec lectio
est, ex qua nullum ſenſum efficias: recte in membr. μίμνε δὲ κούρα ἄρτι-
πος ἡμετέρην. etc. συνκατένευσα μένειν in membr. μόνον. quod non debuit
mutare Planudes.

Πάντων ἐς μεγάλην. ita membr. ſed ſupra πάντως.

Ep.

(v) Brunck. ἥξειν. (w) *Lege* πληκτὰς.

Ep. 77. Παύλου Σιλεντιαρίου ἀντίγραφον ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει πρὸς τὸν Φίλον Ἀγαθίαν. ita in membranis. P. 271.

Ep. 81. Ἐπὶ λυσιγάμους χάζεται ἀμβολίας, in Pal. ἀγγελίας. et ad marg. annotatum ἀμβολίας.

Σώματος ἀλλοτρίου. δώματος in Pal. membranis.

Ep. 82. Ἀρμναίου Ῥαιφενδαρίου. lege Εἰρηναίου Ῥεφερενδαρίου. in membr. P. 272.

Κραδίης ὑψαύχενος — ὄγκος ita membr. fed ad oram Cod. notatum ὀγκάς.

Ep. 86. Ἐς ῥυτίδων σκληρὸν ἵκοιτο ῥίδος. in membr. εἰς ῥυτίδας σκληρὸν ἵκοιτο ῥίδος.

Ep. 88. Μῆλον ἐγὼ. βάλλει με — non est Φιλοδήμου, fed Πλάτωνος hoc epigr. in membranis.

Ep. 89. Τὸν σιγῶντα, Φιλαινὶ. lemma in membr. εἰς Φιλαινίδα νεωτέρην τὴν ἑταίραν. falfum est; Φιλαινὶς nam hic nomen est ancillae, non meretricis. illa enim erat Xantho, et facile quivis intelliget, fi totum epigr. integrum, ut legitur in membr. adponemus.

> Τὸν σιγῶντα, Φιλαινὶ, συνίστορα τῶν ἀλαλήτων
> Λύχνον ἐλαιηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου,
> Ἔξιθι. μαρτυρίην γὰρ ἔρως μόνος οὐκ ἐφίλησεν
> Ἔμπνουν, καὶ πυκτὴν (x) κλεῖε, Φιλαινὶ, θύρην.
> Καὶ σὺ, φίλη, Ξανθῶ με, σὺ δ' ὦ φιλεράστρια κοίτης,
> Ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

Ep. 90. Sequens epigr. est Meleagri, non Philodemi. fed post fequens ejusdem Philodemi. P. 273.

Ep. 91. Μάντις ἐγὼ πολλῆς in membr. μεγάλης. et ita legendum est.

Ep. 93. Ἀλλὰ τί μοι πλέον; ἔσι γαρ οὖν θρασύς, ita hic verfus a Planude fartus fuit, neque tamen quis fit fenfus intelligo: in membr. illa est lectio, quam fine dubio ipfe etiam reperit. ἀλλὰ τί μοι πλέον; ἐςὶ γὰρ θρασύς, forte legendum ὁ γὰρ θρασύς. ἠδ' ὅταν ἕλκῃ πάντοτ' ἔρως. ὅταν ὁ θρασὺς ἔρως πάντοτ' ἕλκῃ, non posſum melius huic loco mederi.

Ep. 96. Sequens epigr. est Marci Argentarii, post fequens Μαικίου.

Ep. 97. Quae male attribuit Philodemo Planudes.

Ἡ χαλεπὴ κατὰ πάντα Φιλήσιον, ἢ τὸν ἐρασὴν — in membr. Φιλήσιον. lege Φιλίσιον, ἢ τὸν.

Ep.

(x) Brunck. πηκτὴν.

Ep. 99. Οὐλετέσιν, καὶ ἀμνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη. respuendum illud ἀμνοῦ manifesto, nisi legas κ' ἀμνοῦ; sed legendum ut in membr. et alio Cod. Manuscr. Pal. Anthol. Planudis, καὶ μνοῦ. quid sit μνοῦς omnes sciunt. P. 274.

Ep. 101. Ὦ ποδὸς, ὦ κνήμης, — ὦ ὤμων. lege ex membr. ὤμοιν, ὦ μαστῶν. καὶ κακοτεχνοτάτου lege κατατεχνοτάτου. ita enim in membr.

Ὦ τῶν, κλῶμαι Φαναρίων. haec lectio concinnata a Planude pro eo, quod erat in membr. ὦ τῶν θύεμε Φαναρίων. legendum θύομαι, quam lectionem nos alibi adstruemus.

Εἶδ' ἐπικὴ, καὶ Φλωρὰ. membr. εἶδ' ὀπίκη, et καὶ Φλῶρα, non Φλωρά.

Ep. 103. Οἳ δέ με τὸν δυσέρωτα καταίθετε in membr. κατέσβετε.

Ep. 105. Τίς μοι ΖηνοΦίλαν. character Doricus hujus epigrammatis.

Ep. 106. Οἷα γαληνοῖς ὄμμασι membr. γαλήνης.

Ep. 107. Κύπρι, σὺ πῦρ τέτοκας. in membr. Κύπρις ὑπερτέτοκας perperam.

Ep. 108. Σαρδόνιον γελάσεις. in membr. σαρδάνιον, quod saepe in vetustis Codicibus deprehendimus.

Εἰ γάρ σευ τὰ ποδηγὰ in membr. ἢ γάρ σευ, quod potest ferri: nihil tamen mutandum in vulgatis.

Ep. 109. Τί ξένον. — hujus epigr. ut aliorum Meleagri character est Doricus. lege ματρὸς, μάτηρ, τραχὺ, γενέτας, ἈΦαίστου, ὀργὰν, et ἴσαν. P. 275.

Ep. 110. Ζῆλοι, καὶ κώμων, membr. Ζήλων. ἀποψώμεθα. in aliis ἐποψόμεθα legitur.

Ep. 111. Οὐδ' ἡ νὺξ, οὐ Φέγγος ἐκοίμισεν in membr. ἐκοίμανεν: forte ἐκοίμασεν.

Ep. 113. Ὦ σοβαρὴ Βαλάνισσα hoc epigr. est ἀδέσποτον in membr. in iisdem legitur πρίν μ' ἀποδύσασθαι.

Ep. 116. Τὴν πολύμισθον. βαρύμισθον in membr. κεῖνο χαριζόμενον in membr. κεινὰ.

Ep. 117. Ἡ ξανθή γε κόμη ita membr. sed supra adscriptum κόρη et quidem legitur ἡ ξανθή γε κόρη τἀμὰ πίῃ δάκρυα.

Ep. 119. Ἢν δέ μ' ἀΦείης, melius in membr. ἢν δέ μ' ἀΦῇς ζῆν — P. 276.

Ep. 120. Ἐν ΠαΦίῃ Κυθέρεια. obscuri hi duo versus primi, nec hoc solum, sed etiam corrupti, in membr. ita leguntur.

Ἐν ΠαΦίῃ Κυθέρεια πὰρ ἠϊόνι δὲ Κλέανδρος
Νικοῖς ἐν χαροποῖς κύμασι νηχομένην.

lo-

legendum puto;

Ἐν Πάφίῃ Κυθέρεια παρ' ἠϊόν' εἶδε Κλέανδρος
Νίκην ἐν χαροποῖς etc.

εὐχὰι, τὰν, κείνης. legendum τὰς κείνης.

Ep. 121. Δάκρυα, καὶ κῶμοι, — πρὶν πόδας ἄρω in membr. πρὶν πόδας αἴρῃ, et ſupra adſcriptum πρὶν πόδας ἆραι.

Ἄλγος, ὁ μὴ κρίνων. verſus hic obſcurus, quem alibi explicare tentavimus. in membr. Ἄλγος, ὁ κρίνων, et ſupra negatio adpoſita, ab alia forſan manu.

Ep. 122. Πάντα σέθεν φιλέω vulgo attribuitur hoc diſtichum Ruffo Domeſtico. lege Ῥουφίνου δομεστικοῦ, ut habent membranae.

Ep. 124. Ἡ τὸ φιλεῖν περίγραπτον. Λουκιλλίου, οἱ δὲ Πολέμωνος τοῦ Ποντικοῦ. ita membranae.

Ep. 125. Μαίονιν, ἐκ κραδίης. lege Μαιονίδ', ἐκ κραδίης.

Ep. 127. Πέμπω σοὶ Ῥοδόκλεια — hoc diſtichum ita legitur in membr.

Πέμπω σοὶ, Ῥοδόκλεια, τόδε στέφος, ἄνθεσι καλοῖς
Αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις πλεξάμενος παλάμαις.

et melius, mea quidem ſententia.

Ep. 128. Καὶ, εἴ ποτε καιρὸς, ἐτόλμα. in membr. ἐτόλμων. quod alibi exponemus; nam hunc locum vulgo male explicant.

Ep. 130. Ἀρνεῖται τὸν ἔρωτα Μελισσιάς. in membr. Μελησιάς. in lemmate Μελιστιάς. probamus Μελισσιάς. P. 277.

Ep. 131. Ἢ σάου, ἢ μετάθες. in membr. ἢ σβέσον, ἢ μετάθες.

Ep. 132. Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἔρως, in membr. Μάρκου Ἀργενταρίου. non Ῥουφίνου hoc epigramma.

Πεφορημένος εἴσω. membr. ἴσω.

Ep. 133. Sequens diſtichum est ἀδέσποτον, in iisdem membr.

Ep. 135. Θνατὸς δ' ἀθανάτῳ συνελεύσομαι. legitur in membr. συνήσομαι

Ep. 136. Sequens diſtichum est ἀδέσποτον in membr.

Ep. 137. Ἀθάνατος δ' ὁ συνών. in membr. ὁ γαμῶν.

Ep. 138. Ῥουφῖνος τῇ 'μῇ γλυκερωτάτῃ Ἐλπίδι. Dudum fuit, cum hoc Diſtichum putaremus partem eſſe Epiſtolae aut Elegiae, quas hic Ruffinus cuidam amicae ſuae mitteret, neque nos fefellit augurium noſtrum; nam

 in

in membr. ita omnino reperimus Ῥουφίνου πρὸς Ἐλπίδα, ἑταίραν τινα, εἴτε τὴν οὕτως καλουμένην ἐρωτικήν.

Ῥουφῖνος τῇ ᾽μῇ γλυκερωτάτῃ Ἐλπίδι χαίρειν,
Χαίρειν, εἰ χαίρειν χωρὶς ἐμοῦ δύναται,
Οὐκ ἔτι βαστάζω, μὰ τὰ σ᾽ ὄμματα, τὴν φιλέρημον
Καὶ τὴν μουνολεχῆ σεῖο διαζυγίην.
Ἀλλ᾽ ἀεὶ δακρύοισι πεφυρμένος, ἢ ἐπιορκήτων
Ἔρχομαι, ἢ μεγάλης νηὸν ἐς Ἀρτέμιδος
Αὔριον. ἀλλὰ πάτρη με δεδέξεται. ἐς δὲ σὸν ὄμμα
Πτήσομαι, ἐῤῥῶσθαι μυρία σ᾽ εὐχόμενος. (y)

vulgo ἄδηλον inſcribitur in membr. ſed et illud apertisſime ἢ ἐπιορκήτων, de quo alibi viderimus. vocat νηὸν μεγάλης Ἀρτέμιδος, Ἔφεσον. ut alibi docebimus.

Ep. 144. Μείζονας αἰρόμενοι, ita in membr. non ἀράμενοι. *P.* 278.

Ep. 145. Ἡδει, κἂν ψαύῃ. μ᾽ ἡδὺ δὲ κἂν ψαύσῃ.

Ep. 146. Ἔπρεπε τῇδε in membr. τείῃ —

Ep. 150. Καταδρύψεις τὸ πρόσωπον. κατὰ τρίψεις membr.

Ep. 154. Εἴθ᾽ ἄνεμος γενόμην. haec diſticha diverſis locis exarata reperiuntur in membr. et pro ἀδεσπότοις. Secundi diſtichi pentameter ita legitur in membranis, *P.* 279.

Ἀρσαμένη χαρίσῃ στήθεσι χιονέοις.

ultimum diſtichum non ſcis reperire in membranis.

Ep. 155. Ὤμοσ᾽ ἐγὼ δύο νύκτας. ὡς δοκέω δὲ, γελᾷς. in membranis γ᾽ ἔγελας.

Τοὐμὸν ἐπισαμένη πάντως κακόν. τάλανος κακὸν in membr. οὐ γὰρ ὑποίσω τὴν ἑτέρην. ἑταίρην in membr. ἢ τὰ σὰ τηρῶν ὅρκια. in Pal. membranis ὄργια.

Ep. 158. Μήνη χρυσόκερως δέρκῃ τάδε. in membr. δέρκει, καὶ περιλάμπει ἀστέρας.

Ἡ μυρίπνοος ᾤχετ᾽ ἀρίσῃ. in membr. μυρόπνοος.

Ἀργυρέους σκύλακας. κάλυκας in membr. ſed opinor, male.

Ep.

(y) Verſus, quos huic Epigrammati hic adjecit Salmaſius, exhibent omnes editiones in Epigrammate 175 aut 176 hujus libri.

Ep. 159. Ἀσπαρκεστέρην Ἀφροδίτης. membr. Ἀφροδίτην. ἐς δὲ ποθεινὰ στέρνα πεσών. in membr. ἀλλ' ἐπὶ λεπτὰ στέρνα πεσών, neque aliter auctor fcriptum reliquit.

Ep. 162. Πάντα καλῶς. lege καλῶς. P. 280.

Ep. 163. Ὀρνίθων ἔβρις Φθονερώτατε. in membr. Φθονερώτατος.

Ep. 167. Ἐχθαίρω τὸν ἔρωτα Σηκαίου, lege Ἀλκαίου. nam ille Σηκαῖος non est in rerum natura.

Ep. 169. Οὐκ ἀποθνήσκειν δεῖ με. Νικάρχου πρὸς ἔρωτα καὶ τοὺς θιάσους. ita lemma in membr.

Πολλοί γάρ μ' ἐρέουσιν in membr. μ' αἱροῦσιν.

Ep. 171. Κάλλος ἄνευ χαρίτων. hoc diftichum feorfim legendum est a fe- P. 281. quenti. est autem Καπιτῶνος.

Ep. 172. Illud alterum est ἄδηλον, vel, ut alii volunt, Ἀρχίου. in quo ita lege. ἄλλον ἐγὼ γὰρ ἔχω τραύματος οὐδὲ τόπον. perperam enim vulgo fcribitur ὧδε.

Ep. 173. in vulg. Ep. 172. Ἰσιὰς ἡδύπνοιε. ita legitur hic verfus in membranis.

Ἰσιὰς ἡδύπνευσε, καὶ εἰ δεκάκις μύρον ὄσδεις.

Ἡμετέρης σύμβολον ἡλικίης. lege ὑμετέρης ex membr.

Ep. 174. in vulg. ep. 173. Παρακλίνοιτο Γέμιλλα. lege ex iisdem Γέμελλα, et in lemmate εἰς τὴν αὐτοῦ ἐρωμένην Γέμελλαν.

Ep. 175. in vulg. ep. 174. Χ'ὠ μελίθρους in membr. χ'ὠ μελόθρους.

Ep. 177. Ποῦ σοὶ κεῖνα, μέλισσα. ἄδηλον vulgo. in membr. Ῥουφίνου. κόμη δ' ἐπὶ πᾶσι βραχεῖα. in Pal. membr. κόμη παρὰ ποσσὶ τραχεῖα.

Ep. 178. Sequens epigr. etiam ejusdem Ruffini. legendum puto in fuperiori epigr. κόμη παρὰ ποσσὶ βραχεῖα. κόμη quae olim erat παρὰ ποσσὶ, nunc est βραχεῖα. at illud ἐπὶ πᾶσι, Πλανουδεῖον est, hoc est ineptum.

Ep. 180. Γραῖα φίλη θρέπτειρα, est Διοτίμου Μιλησίου. vulgo ἄδηλον.

Ep. 184. Ἄλλος ὁ Μηνοφίλας. est Μάρκου Ἀργενταρίου. P. 282.

Ἀλλ' ὅτε Χαλδαῖοι κείνης πέλας. legendum ἀλλ' ἴτε.

Ep. 185. Γιγνώσκω, χαρίεσσα, est Philodemi — μηδ' ἐρεθίζε. in membr. ἐρεθίζειν τὰς βαρυεργήτους σοὶ θέλε Πιερίδας. μέγα κλαίουσα βαΰζεις. βαΰζοις membr. ἐν κόλποις ἥμεθα νηϊάδος membr. ἥμερα ναΐαδος.

Ep. 202. Ὄμματα μὲν χρύσεια. Ῥουφίνου. διαστίλβουσιν ἄκανθαι. membr. ἀκάνθας. P. 283.

Ep. 203. Φεύγειν δὴ — Ἀρχίου.

Ep. 204. Τῷ μήλῳ βάλλω σε. Πλάτωνος.

Ep. 205. Φείδη παρθενίης — Ἀσκληπιάδου.

Ep. 207. Ἡδὺ θέρους διψῶντι — τοῦ αὐτοῦ. ἡδὺ δὲ καὶ ὁπόταν. membr. ἥδυσον (z) δ᾽ ὁπόταν.

Ep. 208. Ὄμφαξ οὐκ ἐπένευσας — ἄδηλον. P. 284.

Ep. 209. Κούρη τίς μ᾽ ἐφίλησεν. ἄδηλον.

Ep. 210. Ἠράσθην· ἐφίλουν — ἀδέσποτον.

Ep. 211. Ἐκμαίνει χείλη με — Σωσιπάτρου.

(z) Sic et in GRUTERI exemplo, at ἥδιστον BRUNCK.

Finis notarum in ſeptimum librum.

LIB.

L I B. II.

T. 1. ep. 1. Οὔτις ὁ νῦν βέλτιςος Ὀλυμπικὸς. hic verſus ita deformatus, ut appareat Planudem noluiſſe integrum et ſincerum legi, nam ita erat olim in membr. P. 74.

Οὔτις ὁ νῦν τοιοῦτος ὀλυμπικὸς εἶχε, Σεβαςέ,

προσενήνοχεν αὐτὸς. lege αὐτοῦ. nec aliter in membranis.

Ep. 3. Ἡ τῶν σιτοκόπων. lege σητοκόπων.

Ep. 2. Ἀργὸς ἰδὼν ὁ κύων. ἄργος membr.

Ἰδεῖν ἐς ἔσοπτρα σεαυτοῦ. ex iisdem ἔσοπτρον ἑαυτοῦ.

Ep. 4. Καὶ παρ ἑαυτῷ. lege καὶ τὰ παρ' αὐτῷ ex membr.

Ep. 7. Κυλλὸς δ' ἠκόντιζεν. legendum. ἠκόντιζον.

Ep. 8. Ἦλθε προσελλείπων τῷ ςαδίῳ δίπλεθρον. in membr. ςαδίῳ ςάδιον: quod alibi explicabimus.

Ep. 9. Οὐδεὶς εἶδεν ὅλως membr. εἶδεν.

Καὶ ςεφανοῦται lege ex membr. ςεφανοῦτο quod longe aptius.

Ep. 11. Προσβαίνων δ' ὤλισθεν ἐπ' ἰσχίον. membr. ἐπίσηον. (a) P. 75.

Ep. 13. Οἱ συναγωνιςαὶ. Ep. est Lucillii, non Luciani; ut et ſequens.

Ep. 14. Δαμοτέλης δ' ὁ πατὴρ ἐκερύσσετο. mendoſiſſima lectio. lege καρύσσετο.

T. 3. ep. 2. ep. 3. Diſticha illa ἄδηλα. Ἐν πᾶσιν μεθύουσιν, et Ἔσβεσε τὸν λύχνον, ſunt Luciani.

Ep. 2. Καὶ μεθύειν αὐτὸς ἔδοξε μόνος. membr. habent αὐτὸς ἤθελε μόνος.

Ep. 4. Τῷ πλησίον οὐκ ἀναφαίνει. in membr. οὐδὲν φαίνει.

Ep 5. Κύλλος καὶ λεῦρος. Ἀββιανοῦ. mendoſe omnino. lege Ἀμμιανοῦ. quod facimus auctore vetere membrana.

Ep. 6. Dist. ſequens Luciano tribuitur in iisdem.

T. 5. ep. 3 Ἐςηκὸς τὸ Κίμωνος ἰδὼν πέος. lege ἑςυκός. P. 76.

Ep. 4. Οὓς σὺ δοκεῖς πάντως τέσσαρας. in membr. πάντας.

Ep.

(a) Ad Exempl. RUHNK. notat. ἐπίσηον, at Cod. Vat. ἐπισχον. ut est apud JACOBS. vol. 2 part. 2. p. 453.

Ep. 6. Φεύγων τὴν ὑπόνοιαν. est Lucillii, fi credimus membr. Sequentia usque ad illud,

Ep. 11. Ἂν μετ' Ἀλεξάνδρειαν — quod est Palladae, funt ἄδηλα.

Ep. 8. Οὐχ' ὅτι τὸν κάλαμον λείχεις. est Ἀμμιανοῦ in membr. legitur.

Ep. 9. Χίλων καὶ λίχων, et mox λίχει καὶ χίλων.

T. 6. ep. 8. Ἀντικράτης ᾔδει. Philodemo tribuunt membr. quod vulgo est ἄδηλον. P. 77.

Τὴν δ' ἰδίην οὐκ ἐνόει membr. τὴν ἰδίην δ' οὐκ ἐνόει, melius.

Καὶ μωρὸς, μαλακός τ' ἐστι, καὶ ὀψοφάγος. in Pal. μαλακῶς ἐστὶ.

Ep. 9. Καλλιγένης ἀγροῖκος. est Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ, auctoribus membranis.

Ἤτεε δ' ἐξερεείνων. inconcinnus verfus in membr. ἤτεε δ' ἐξερέειν' εἴπερ θέρος αἴτιον αὐτῷ. legendum ἤτεε κ' ἐξερέειν εἴπερ θέρος etc.

Μηδὲ νεβροὶ κείρωσι τὰ λήϊα — in membr. μηδὲ κεμάδες, quod idem est, fed verfus non patitur. legendum esfet. μὴ κεμάδες.

T. 7. ep. 2. Ἀσφαλέως οἴκητον. lemma, εἰς κονδὸν Ἰουλιανοῦ Ἀντικένσορος. P. 78.

Ep. 4. Diftichum illud vulgo ἄδηλον. Ὁ βραχὺς Ἑρμογένης. est Lucillii.

T. 9. ep. 1. Τ τετρακόσι ἐστιν. mendum est, lege, ut ftet verfus, Τ τε τριήκοσι, Χ membranis.

Δὶς τόσσους τρυφερὴ πέντε κόρων Ἑκάβη. quid hic faceret vox τρυφερὴ, et quorfum pertineret, diu quaefivimus, et nihil potuimus reperire, in quo merito judicium noftrum acquiefceret. Sed praeterea in membr. hanc lectionem deprehendimus. Τρυφερὴ Λαὶ κορῶν Ἑκάβη, quam non dubitamus veram esfe, et Planudis temeritatem reprehendimus, qui mutari aufus est. legendum autem unica voce κοσμνεκάβη, etfi aliter in membranis.

Σισύφου ὦ μάμμη. ὦ μάμη habent membr.

Ep. 4. Γρῆϋν ἔγημε Φιλῖνος est, ἰσόψηφον hoc epigr. Leonidae. καὶ γὰρ ἄπαις διέμεινε τότε — in membr. τὸν γὰρ ἄπαις διέμεινε πότε σπείρων, perperam.

Ep. 5. Ἡ πολιὴ κροτάφοισι Κοτύτταρις. in membr. fcribitur κυτωταρὶς, et putamus hanc veram esfe lectionem. hoc autem epigr. non est Nicarchi, fed Basfi Smyrnaei, ut fcimus ex membranis.

Ep. 8. Τῷ ψιμύθῳ μὲν ἀεὶ, in membr. ψιμύθῳ μὲν ἀεὶ. P. 79.

Ep 9. Τὴν κεφαλὴν βάπτεις — Λουκιλλίου. in membr. Λουκιανοῦ.

Ep. 10. Sequitur τοῦ Γαιτουλλίου. lege Γαιτουλίκου. in membr. Γαιτουλι.

λιχος aliquando ſcribitur, ſaepius Γαιτούλικος. aliquando et Γαιτουλίκιος.

Ἀφειδὲς ἐς ἄγγος ἔχουσα lege ἀφειδέες ἄγγος ἔχουσα,

Εἰσότε καὶ νεκύων ἦλθ' ἐπὶ συμμορίην.

Habent membr. ἦλθεν ἐπὶ ψάμαθον.

Ep. 11. Ἄξιον αἰνῆσαι. in membr. ὠνῆσαι.

Ep. 12. Ἤκμασε Νικονόη. Νικάρχου in membr.

Ep. 13. Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε — lemma in membr. ἐπὶ γυναικὶ πρεσβυτέρᾳ νέῳ ἐνοχλήσαντι.

Ἔκκαρον μήλων. lege ἔκκαιρον. λευκὸν ἰδεῖν κόρακα; in membr. ἰδών. ſed hoc epigr. alias, quomodo ſit exponendum, oſtendemus.

T. 10. ep. 1. Εὐθὺ σολοικίζον τὸ ςόμα μου δέδεται. ita Ald. Ed. membr. tamen σολοικίζων.

Ep. 2. Κέρατα φέρειν olim etiam dicebantur, quorum uxores male audiebant, ut etiam hodie eos vocamus cornigeros; ſic Graeci κερασφόρους. *P.* 80.

Ep. 8. Est diſtichon elegans Lucillii εἰς κερασφόρον γραμματικόν, qui dicit, cur Paridis et Menelai res geſtas foris docet, intus cum uxor multos habeat Paridas. ita enim habent membr. vetustisſimae Palat. Biblioth. εἰς γραμματικὸν κερασφόρον. Λουκιλλίου.

Ἔξω παιδεύεις Πάριδος κακὰ καὶ Μενελάου,
Ἔνδον ἔχων πολλῆς σῆς Ἑλένης Πάριδας.

Ep. 2. Poſtea ſequitur in iisdem membr. ejusdem Lucillii diſtichon Οὐδεὶς γραμματικῶν δύναταί ποτε — Planudes, cum non intelligeret vocem illam εἰς κερασφόρον in lemmate ſuperioris epigrammatis, transſcripſit ſequenti, et ut videtur interpretatus est de moroſo grammatico καὶ δυσκόλῳ, nam olim etiam vulgari proverbio cornua habere dicebantur moroſi et difficiles homines, in quo ſane vehementer falſus est.

Δύναταί ποτε ἄρτιος εἶναι, illud ἄρτιος nunquam mihi ἄρτιον viſum est, ut ſane non est; quid enim ſit ἄρτιος, et quo ſenſu accipienda haec vox hoc loco? Ita olim ſtatui, atque membranas nactus ſum, et in hunc locum putavi me ex illis expediri posſe, et profecto me expedierunt; ſed non ad eum modum, quo volebam: in illis enim reperi δύναταί ποτε εἶναι. puto igitur et verum esſe, hanc vocem a Planude excogitatam, ut verſum expleret, qui ἄρτιος non erat. Nunc aliud non habeo, quod ſubſtituam

tuam in ejus locum, neque otium est quaerere, fed alias cogitabimus, quid melius fit.

Ep. 3. εἰ κύνας εἶχε Κύκλωψ. in membr. εἰ κόνας.

Ep. 4. Ῥιζώρυχα μούσης in membr. ῥιζώνυχα. utraque lectio proba est.

Παισὶ σκότος ἀρχομένοισι. in membr. hic verfus ita legitur;

Ποιητῶν λῶβαι, ποσὶ σκότος ἀρχόμενοισι, fic recte emendavit Planudes.

Ep. 10. Τούτοις τοῖς παρὰ δεῖπνον — est Lucillii. verfus duo primi ita leguntur in membranis.

Ταύταις ταῖς παρὰ δεῖπνον ἀοιδομάχαις λογολέσχαις
Τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου γραμματολικριφίσιν.

οὐ πὶν φίλον, membr. οὐ πεῖν. manifefto est pro πνεῖν.

Ep. 11. Sequens etiam est ejusdem Lucillii. legitur in membr. Γραμματικὸν Ζηνωνὶς ἔχει.

Ep. 12. Χαίροιθ' οἱ περὶ κόσμον. est Philippi. τοὺς παρὰ Καλλιμάχους melius in membr. περὶ Καλλιμάχους. P. 81.

Ep. 13. Ῥήμασι καὶ κοπίσιν. perperam in membr. καὶ κοπίση.

Ep. 14. Ἦν ἄρα καὶ κάνθωσι. est Palladae; ideoque infulfum, aut ejus argutiam, fi qua est, non capio; γραμματικῶς γὰρ, membr. γραμματικοῖς melius, ut quidem puto.

יהוה Τέλος — κύριος.

Ἀνθολογία διαφόρων Ἐπιγραμμάτων παρ—ά—.

In

In Cl. SALMASII Notis

ANTEA INEDITIS

CORRIGENDA ET EMENDANDA.

Pag. 1.	v. 2.	ἄρτιπαγὴς	legendum	ἀρτιπαγὴς
	v. 5.	ἀτημέλητον	nihil	mutandum.
Pag. 2.	v. 24.	'Ω τάν δε	legendum	'Ω τάνδε.
Pag. 3.	v. 4.	Λιτὸς	———	Λιτός
	v. 5.	Πίηρπον		Πρίηπον
	———	Πάνα		Πᾶνα
	———	δὲ		δ' εἰς
	v. 7.	ὀρᾶν		ὁρᾷν
	———	ὀρὴν		ὁρῆν
	v. 19.	λαγωὸν		λαγωὸν
	v. 21.	ὅγ,		ὅ γ'
	v. 27.	ἐναργὴς		ἐναργής
Pag. 4.	v. 27.	ἀγλαά		ἀγλαὰ
Pag. 5.	v. 16.	εἰς		εἷς
	v. 17.	Ἐριννὺς		Ἐριννύς.
	v. 19.	κεῖνος		νεῖκος
	v. 22.	εἰ		εἰς
	v. 23.	εὐ		εὖ
Pag. 6.	v. 1.	τὶ		τί
	v. 22.	γεννώμενα		γεννώμενα.
Pag. 7.	v. 1.	δολικὸς		δολιχὸς
	v. 21.	ἀγκύρη		ἀγκύρῃ
	v. 25.	θρασὺς		θρασύς
	v. 28.	οὖ δὲ		οὐδὲ
	v. 31.	ἐγὼ		ἐγώ
	v. —	δὲ		δέ
Pag. 8.	v. 32.	θραύσμα		θραῦσμα
Pag. 9.	v. 18.	ὁ μὲν]		ὁ μέν:
	v. 27.	ἀρχήγου		ἀρχηγὸν
Pag. 11.	v. 12.	quidquid fit		quod quid
Pag. 13.	v. 29.	ποτὸν		ποτόν
———	v. 33.	Σαλαμικίδα		Σαλμακίδα.
Pag. 14.	v. 16.	τὸ δὲ		τόδε

Pag. 14.	v. 25. τῳ	legendum	τῷ
	v. 26. γλυκερώτερα. ἔπη	———	γλυκερώτερα ἔπη.
Pag. 15.	v. 13. ἐπιδεξῖως		ἐπιδεξίως
Pag. 16.	v. 21. τὶς		τίς
	v. 23. εὐθάρηκος		ἐυθάρηκος
Pag. 19.	v. 11. ἰιπὴν		ἐπὴν
	v. 12. ἐῶν		ἐῶν
	v. 13. mendofe: vetus liber ἀγρός		mendofe vetus liber ἀγρὸς
Pag. 20.	v. 13. ἰδία		ἰδίᾳ
	v. 22. qui		quî
Pag. 21.	v. 10. πατὴρ		πατήρ
	v. 17. τίνος		τινὸς
	v. 18. Ἦ ρα		Ἦ ρᾶ
Pag. 22.	v. 22. ζηλοτοπίᾳ		ζηλοτυπίᾳ
Pag. 23.	v. 14. δύσκολον		δύσκολον.
	v. 19. γὰρ		γάρ
	v. 35. ἀυυαρκης		ἀυτάρκης
Pag 24.	v. 34. eft enim εἰς		delenda haec.
Pag. 25.	v. 1. fit ὑπόθεσις		et haec delenda.
	v. 8. ἄδουσιν		ᾄδουσιν
Pag. 26.	v. 26. ἐπὶ. τίνι		ἐπί τινι
Pag. 27.	v. 19. τόν		τὸν
Pag. 28	v. 11. πουλό		πουλὺ
Pag 29.	v. 26. ἐις τίνα		εἴς τινα
Pag. 30	v. 28 τελευτῶντων δε		τελευτώντων δὲ
Pag. 31.	v. 18. τᾶγαθὰ		τἀγαθὰ
	— v. 26. κερᾶ ἦν		*ni fallor*, κεράσης ἦν
Pag. 32.	v. 11. legitur tantum *non*		legitur tantum ηρα,
	— v. 14. ἀισχρὰν .		αἰσχρὰν
Pag. 33.	v. 11. ἔχωνπηχῶν		ἔχων πηχῶν
Pag. 36.	v. 13. ἐυτ' ἥψατο		εὖθ' ἥψατο
Pag. 37.	v. 25. alii		alii.
Pag. 38.	v. 16. πιτυκάμπτη		πιτυκάμπτῃ.
	v. 27. parvi aut —		*ni fallor*, parvi aut macilenti
	v. 34. Non cum quisque		*forte* non enim quisquam
Pag. 39.	v. 2. fumereter		fumeretur

Pag.

Pag. 39.	v. 14.	κασκίνου	legendum κοσκίνου
	v. 24.	Ἥψαι	—— Ἥψαι
Pag. 40.	v. 24.	forfitam	forfitan
	v. 35.	pimum	primum
Pag. 42.	v. 24.	ἵν σὺν μὴδὲ	ἵν' σὺν μηδὲ
	v. 25.	ἀμοιρῆς	ἀμοιβῆς
Pag. 43.	v. 14.	ᾧ	ὧ
	v. 25.	ἀιεὶ.	ἀιεὶ
Pag. 44.	v. 2.	πολὺς. πολὺς	πολὺς, πολύς
	v. 7.	συφέλω	συφέλῳ
	v. 9.	latens fluctus latrans	latrans fluctus latitantes
	v. 10.	εὔρανος	ἐυρανός
	v. 34.	ἐθέλῳ	ἐθέλω
Pag. 45.	v. 27.	ἀΐδην	ἀΐδην
	v. 31.	παυσπλέιη	παυσπλίη
Pag. 46.	v. 20.	ῥοπῆς	ῥοπῆς
Pag. 47.	v. 1.	α Σινώπη.	Σινώπη
Pag. 49.	v. 4.	θεσμὸν	θεσμόν.
	v. 7.	ἐῶν	ἐών
	v. 22.	τινα	τινὰ
	v. 25.	δ' ἄσυλος ἰδέσθω.	δ' ἄσυλος ἰδέσθω
	v. 26.	ὀδὲ	ὁ δ'
Pag. 50.	v. 19.	ἐπιθύμβια	ἐπιτύμβια
	v. 32.	Μύγδονα	Μύγδονά
Pag. 51.	v. 12.	et ita —	et cetera *ni fallor.*
	v. 29.	quosdam.	quosdam
Pag. 52.	v. 9.	νεστέρῳ	νεωτέρῳ
	v. 11.	θοάν ἔλαφρον	θοὰν ἔλαφρων
	v. 12.	πέσοντας	πεσόντας
Pag. 53.	v. 1.	ἐσμὲν	ἐσμέν
Pag. 54.	v. 23.	Λέοντα	Λέοντά
Pag. 55.	v. 28.	Ἶσα τε	Ἶσά τε
Pag. 56.	v. 6.	τὸδ	τόδε
Pag. 56.	v. 31.	Rinthonem	Rhinthonem
Pag. 57.	v. 7.	ἱππείκις lege.	ἱππείκις. lege:
Pag. 58.	v. 10.	τίνὸς	τινὸς
Pag. 60.	v. 16.	δι	δι
Pag. 61.	v. 26.	ἡ γλυκερὰ	ἡ γλυκερὰ, (fubaudi legendum)
	v. 32.	et fexto.	et fexto:

Pag.

Pag. 63.	v. 27.	ἐξελισθεῆσαν	legendum	ἐξελισθῆσαν
Pag. 64.	v. 20.	Ἀλλὰ	———	Ἀλλά
	v. 29.	ἔφορει		ἐφόρει
	v. 33.	Χρυσόπολει		Χρυσοπόλει
Pag. 65.	v. 3.	ἄϊδαν		ἀΐδαν
	v. 7.	esse		esse.
	v. 17.	ἄιδαο		ἀΐδαο
Pag. 66.	v. 4.	Sequiter		Sequitur
	v. 7.	Γραμματικὸς		Γραμματικὸς
	v. 29.	Ἀσκληπίαδου		Ἀσκληπιάδου
Pag. 67.	v. 9.	τὴς		τῆς
	v. 17.	ἔυρεθη		ἐυρέθη
	v. 20.	Ἀττικὴν τίνα		Ἀττικήν τινα
Pag. 68.	v. 25.	λευκὰ		λευκά
	v. 29.	ἐγὼρ		ἐγὼ
Pag. 69.	v. 4.	ἀμφὶ δε		ἀμφὶ δέ
	v. 6.	τινα		τινὰ
	v. 22.	κρἶσσον		κρέσσον
Pag. 71.	v. 6.	ὅττι τό		ὅττι τὸ
Pag. 72.	v. 19.	ἀΐδὰν		ἀΐδαν
	v. 30.	ejusdem, est		ejusdem est,
Pag. 73.	v. 14.	ἀνήρεθ᾽.		ἀνηρέθη.
Pag. 75.	v. 5.	occurrunt.		occurrunt
Pag. 76.	v. 6.	Βλασιὴν		Βλασιὴν
	v. 10.	ἰδία νηΐ		ἰδίᾳ νηΐ
	v. 12.	Κρῆτες		Κρῆτες
	v. 16.	χάλασαντα		χαλάσαντα
	v. 17.	λάβοντες δι νάυ-τα		λαβόντες δι ναῦται
Pag. 77.	v. 13.	ἀυτός		αὐτὸς
	v. 22.	ἀΐδην		ἀΐδην
	v. 32.	πεντεκαιδέκα-την		πεντεκαιδεκάτην
	v. 35.	τινα		τινὰ
Pag. 78.	v. 6.	τινα		τινὰ
Pag. 82.	v. 3.	Ἄχρις		Ἀκρὶς
	v. 7.	lege.		lege
	v. 8.	δὴ		δή
	v. 27.	Διπποῦς		Διπλοῦς
Pag. 83.	v. 6.	quod,		quod

Pag.

Pag. 83. v. 26.	vuglo	legendum vulgo
Pag. 85. v. 6.	ἀχθεινός et gravis,	——— ἀχθεινὸς gravis
v. 11.	Σιμώνιδης Κήιος	Σιμωνίδης Κῆϊος
v. 13.	Σχολιόχραφον	Σχολιόγραφον
Pag. 88. v. 6.	πεθεινός.	ποθεινός.
v. 19.	Μάκετης	Μακέτης
v. 26.	τίνος	τινὸς
v. 27.	διατρίβουσί.	διατρίβουσι.
v. 28.	εὐμάλλους	εὐμάλους
v. 32.	καί τίς	καί τις
v. 34.	forte κοπρίαν	forte κοπρίαν seu κοπεῖσαν.
Pag. 89. v 53.	Ἀΐδάο	Ἀΐδαο
Pag. 91. v. 2.	sequen	sequens
v. 16.	ποίησεν	ἐποίησεν
Pag. 93. v. 22.	ἢν δ' ἀλ'	ἦν δ' ἄλ'
Pag. 94. v. 29.	πευθεμένοις	πευθομένοις
——	ἔνεπω	ἐνέπω
Pag. 95. v. 37.	οἶκον	εἶκον
Pag. 97. v. 1.	πυγὴν	lege πηγὴν
	enarratio	forte Salm. scripsit metatio, quod ab ejus scribendi charactere haud alienum.
v. 20.	δόκεων	δοκέων
Pag. 99. v. 10.	ἔμπνουν.	ἔμπνουν
Pag. 100. v. 3.	Κολόσσου	Κολοσσοῦ
v. 4.	lege; ut et γενέθλας	lege γενέθλας
Pag. 102. v. 19.	εὐ κρέκτους	εὐκρέκτους
v. 26.	ἱπποδάμασαις	ἱπποδαμάσαις
v. 31.	τόδ'	τὸ θ'
Pag. 103. v. 1.	εἰμ,	εἰμὶ
Pag. 103. v. 10.	Θεσπιεῖε	Θεσπιεῖς
v. 12.	Καλλιθύτῶν	Καλλιθύτων
Pag. 104. v. 12.	ἀκρατήριον	ἀκρωτήριον
Pag. 105. v. 15.	δε παρ' ἠιονῶν	δὲ παρ' ἠϊονῶν
v. 26.	ἀγαγκαίας	ἀναγκαίας
v. 31.	ἡ ἐπὶ.	ἢ ἐπὶ,
Pag. 108. v. 22.	δαίῳ	δαΐῳ
v. 34.	εὔλοφρς	εὔλοφρος

Pag.

Pag. 108. v. 36.	sed et omnino legendum	*ni fallor.* sed et non longe, Scribendum,
Pag. 110. v. 5.	Αντ.ἴδέω	Αντοΐδεω
Pag. 111. v. 8.	vetustus	vetustis
v. 11.	μελιχρῶν.	μελιχρόν.
Pag. 112. v. 22.	δε	δὲ
Pag. 113. v. 25.	γαρ	γὰρ
Pag. 115. v. 20.	vulgom ale	vulgo male
Pag. 116. v. 11.	sed et illud apertissime	*ni fallor.* aperte male
v. 24.	ἔγἰλας	ἐγέλας
Pag. 120. v. 21.	x membranis	ex membranis.
v. 25	Τρυφερὴ Αχὶ	Τρυφερὴ Αχῖ
Pag. 121. v. 18.	dicit,cum Paridis et Menelai res gestas foris docet.	*forte* dicit, eum Paridis et Menelai res gestas foris docere, intus cum uxor multos habeat Paridas.

Erunt fortasse, qui mirentur, me continuo post typis impressas Cl. Salmasii notas dare in iis correctiones et emendationes; hi vero sciant, Salmasii apographum, quod penes me est, tam propter minutas et incertas litteras, quam propter siglorum frequentiam, et perpetua scripturae compendia difficillimum fuisse lectu. Unde evenit, ut specimina typographica plurimis laborarent erroribus, quos si Cl. D. Wyttenbachius pro suâ humanitate et summâ erga me benevolentiâ non mecum sustulisset, hae sane notae intelligi non potuissent. Laborioso opere tandem absoluto, quo securior essem de veritate lectionis, misi illud ad V. Cl. Fridericum Jacobsium, cui antea ipsum illud apographum examinandum tradideram, ut, si quae restarent vitia typographica, ea tolleret. Hoc vir praestantissimus, cui Anthologia Graeca tantum debet, quantum nemini, tam diligenter atque accurate fecit, ut nihil amplius praestari possit. At vero hae correctiones aliis non magni momenti videbuntur, utpote, quae plerumque in malâ interpunctione pravâque accentuum notatione indicandâ versantur, sed bene me quondam monuit meus Wyttenbachius, in his rebus etiam partem recte scribendi esse positam; quod hic eam habet vim, ut dictorum virorum operâ tam diu desideratae Salmasii notae quam accuratissime prodeant in lucem; quod quidem meam et aliorum, qui hujus rei aliquam habent peritiam, exspectationem superavit.

HIE-

HIERONYMI DE BOSCH

OBSERVATIONES ET NOTAE

AD

ANTHOLOGIAM GRAECAM,

AB

HUGONE GROTIO

LATINIS VERSIBUS

REDDITAM.

AD

HUGONIS GROTII

PROLEGOMENA.

Pag. VII. verf. 9. *in Delphica Plinio memorata* L. 7. c. 58. tom. 2. p. 107. ed. Hard. in ufum Delphini.

v. 13. *Herodoto memorata*. L. 5. c. 59. p. 400.

v. 15. *quae Scaeus Hippocoontis et Laodamas Eteoclis filii pofuere*. eodem loco apud Herodotum.

v. 19. *quod Paufaniae notatum et in illo Cypfelino de Helena a Tyndaridis recuperata, aliisque exemplis apparet*. apud Paufaniam, L. 5. c. 17. 18. et 19. p. 419-425. conf. Mant. Sec. T. 3. e. 53.

Pag. VIII. v. 2. *ab Archilocho demum*. Vid. Fabric. Bibl. Gr. vol. 1. p. 572. et Vosf. Inft. Poët. L. 3. c. 18. p. 161. at inprim's virum, in his litteris fummum, olim amicum noftrum integerrimum, Cl. D.

R Ruhn-

Ruhnkenium, in notis ad Vellej. Paterc. L. 1. c. 5. quem, si quis Archilochi fragmenta colligere velit, adeat.

v. 4. *ab Hipponacte coeperunt.* Vid. Clement. Alexandr. Strom. L. 1. p. 365. qui et Archilochi meminit. conf. Fabric. Bibl. Gr. vol. 1. p. 581.

v. 7. *Oneae templo*, legendum omnino *Oncae*, quo a Phoenicibus desumto nomine Minervae templum aedificavit Cadmus, cum hoc titulo.

Ὄγκας νηὸς, ὃδ' ἐςὶν Ἀθηνᾶς, ὅν ποτε Κάδμος
Εἵσατο, βοῦν θ' ἱέρευσεν, ὅτ' ἔκτισεν ἄςυ τὸ Θήβας.
Hanc Oncae templum Cadmus dedit ipse Minervae,
Mactavitque bovem, Thebe cum condidit urbem.

Vid. Mantiss. Sec. T. 3. e. 32. et Huetii notas p. 510. De hoc templo plura invenies apud Schol. ad Eurip. Phoenisf. v. 1069. p. 725. et 726. ubi Vid. Valckenaerii, ut et ad Simsonii Chron. p. 189. P. Wesselingii notas. nec non Kuhn. ad Pausan. p. 734. Nonnus Panopol. Dionys. L. 44. v. 38. et seq.

αὐτόματος δὲ
Λάϊνος Ὀγκαίης ἐλελίζετο βωμὸς Ἀθήνης,
Ὃν ποτε Κάδμος ἔδειμεν, ——
Ἀμφὶ δὲ θεῖον ἄγαλμα πολισσούχοιο θεαίνης,
Αὐτομάτῃ ῥαθάμιγγι θεόσσυτος ἔβλυεν ἱδρώς.

ut recte in edit. principe Falkenburgii, male enim in Wecheliana legitur Πλισσούχοιο θεαίνης. V. 39. alio modo occurrit apud Nonn. L. 5. v. 15. Cetera cum his conf. Schol. Pindari Ol. 2. v. 48. Jo. Tzetz. ad Lycophr. v. 1225. Ez. Spanhem. ad Callimach. p. 670. ed. Ernesti et V. D. ad Hesych. vol. 2. p. 713.

v. 11. *sub Helenae imagine Homericos versus posuit Zeuxis.* Vid. Val. Maxim. L. 3. c. 7. p. 304. et Fr. Junium de Pictura Veterum part. 2. p. 232.

v. 13. *Occisi ad Thermopylas Spartiatae.* Cicero Tusc. Disput. L. 1. c. 42.

Dic hospes Spartae, nos te hic vidisse jacentis:
Dum sanctis patriae legibus obsequimur.

Ubi vid. Davisii notas. De his plura dicentur ad L. 3. T. 5. e. 21. et 22.

Ib. *Rex Midas Homeri carmine.* Vid. Herodot. de vita Homeri p. 750. et 751. Diog. Laërt. vol. 1. p. 55. qui hoc Cleobulo tribuit. ubi vid. Menagii not. p. 52. conf. Platonem in Phaedro tom. 3. p. 264. in Anth. Gr. duo de hac re occurrunt Epigrammata, quorum alterum alte-

altero locupletius, ut in L. 3. T. 7. e. 18. et Mantissa Sec. T. 4. e. 8. consule de his Jacobsii notas vol. 1. p. 192. et 193.

v. 14. *apud barbaros Semiramis.* Hic Grotius ea in animo habuisse videtur, quae memorat Valer. Maxim. L. 9. c. 3. Ext. 4. *Semiramis Assyriorum regina, cum ei circa cultum capitis sui occupatae nuntiatum esset, Babylonem defecisse, alterâ parte crinium adhuc solutâ, protinus ad eam expugnandam cucurrit: nec prius decorem capillorum in ordinem, quam tantam urbem in potestatem suam redegit. Quocirca statua ejus Babylone posita est illo habitu, quo ad ultionem exigendam celeritate praecipiti tetendit.* Prae ceteris elegantissime Semiramidis historiam exposuit M. A. Muretus Var. Lect. L. 6. c. 17.

pag. IX. v. 14. *felicitas:* in MSS. D'orvillii *facilitas.*

pag. X. v. 25. *licet.* lege *libet.*

pag. XI. v. 14. *in non pauca.* MSS. *vi non pauca.*

v. 20. *Ctesibii hydraulica.* Vid. quae dicentur ad P. XIV. v. 1.

p. XII. v. 8. *scrutandum.* lege *scrutandam.*

v. 13. *in titulo de Animalibus.* T. 33. e. 21.

v. 14. *De cervis dixit Plinius.* L. 8. c. 32. vol. 2. p. 188. ed. Harduini, his verbis usus. *Maria tranant gregatim nantes porrecto ordine, et capita imponentes praecedentium clunibus, vicibusque ad terga redeuntes.* eadem narrat de lupis fluvium trajicientibus Ælianus Hist. Animal. L. 3. c. 6. conf. L. 8. c. 14. et L. 5. c. 22. ubi mures eodem modo agere narrat.

ibid. *recto ordine.* MSS. D'orvill. *porrecto ordine*, ut apud Plinium.

v. 15. *Apud eundem reperies Plinium, quod alterius epigrammatis argumentum est.* Hoc epigramma legitur L. I. T. 29. e. 2. Plinius L. 8. c. 50. p. 234. *Oculos suffusos capra junci puncto sanguine exonerat, caper rubi.* Haec diligentissime enarrat Ælianus Hist. Animal. L. 7. c. 14. Idem illud Plutarchus de Solertia animalium. p. 974. ed. Rualdi et Stephan. vol. 3. p. 1793. a Dracone fieri per marathrum, memoriae prodidit.

v. 17. *Aquilam in Rhodo non cerni. idem nos docet et Suetonius, qui addit felici ostento Tiberio habitum, quod in eâdem insulâ, et quidem culmini domus Tiberii assederit.* forte legendum *insederit*, vel quod cum verbis Suetonii in Tiberii vitâ c. 14. magis convenit, *in culmine domus adsederit:* ad quem locum magnus Casaubonus illud, de quo agitur, Epigramma L. 1. T. 60. ep. 2. commemorare non neglexit.

v. 23. *In Palladae versibus, quae sint Zizypha ex eodem Plinio non uno loco est discere.*

De Zizyphis egit Plinius L. 15. c. 14. p. 184. et L. 17. c. 14. p. 350. et L. 12. c. 51. p. 41. L. 21. c. 9. p. 124. ad primum locum Harduinus attulit epigramma, quod legitur L. 1. T. 20. e. 15. Sed hoc, ab incognito auctore profectum, hic Grotius noluit intelligi. Indicavit vero illud Palladae, quod invenitur L. 1. c. 39. e. 9. ubi male ἐν διζύφεις seu ἐν διζυβίοις, pro ἐν ζωϋφίοις, et δίζυφον pro ζωῦφι vulgo habetur, ut Toupius docet ad Suidam part. 2. p. 116. nov. ed. p. 366. quocum tamen non sentire videtur Grotius, qui, ut Jo. Bapt. Pius in annot. prior. Lamp. Critic. vol. 1. p. 442. de fructibus zizyphis, Plinio commemoratis, hic agi putat: vertit enim,

Zizypha non frustra sanctum quid habere profabar,
Nam vel heri tali sum medicatus ope.

Quare ille ἐν ζιζύφοις et ζίζυφον hic legendum credidit, in qua opinione etiam fuit Brodaeus a Stapel ad Theophrasti Hist. Plantarum, L. 4. p. 328. et 329. Sed vid. Jo. Henr. Meibom de Cervisiis c. 4. in Thes. Antiq. Gr. vol. IX. p. 559.

Porro de Zizyphis adeatur Salmasius ad Solin. pag. 409. et 730. Erasmus in Adagiis p. 536. etiam pravas lectiones ἐν Διζυβίοις et Δίζυβον secutus esse videtur.

v. 24. *Pulegii vim ad recreandos defectos animo, ad quam alludit Lucillius.* Hoc Epigramma primum est L. 2. T. 50. quod recte explicat Salmas. de Homon. p. 40. conf. Grot. Stobaei Florilegium. P. 75.

v. 25. *Bromon, Juliano Imperatori memoratum in Zythi descriptione, semen esse spicam ferentis herbae.* Vid. L. 1. T. 59. e. 5. Cum triplici versione hoc epigramma edidit Jo. Henr. Meibom. c. 25. de Cervisiis, in Thes. Antiq. Gr. vol. IX. p. 609. quae, licet inter eas Erasmi, cum nativâ Grotii eloquentiâ comparari minime possunt. Merito sane hic laudatus ab Harduino ad Plinii Hist. Nat. L. 14. p. 161. conf. Salmas. Plinian. Exercit. p. 154. qui pluribus de Bromo egit. Adde quae de Zythio notavit idem Plinius. L. 22. cap. ultimo.

v. 27. *Tum vero Puteolanorum pulverem undique inexpugnabilem, quia, ut Seneca dixit, si aquam attigerit, saxum fiat.* Locus Senecae, qui hic indicatur, ita legitur in Natural. Quaest. L. 3. c. 20. p. 722. *Quemadmodum Puteolanus pulvis, si aquam attigit, saxum est: sic e contrario, haec aqua si solidum tetigit, haeret et affigitur.* De pulvere autem hoc Puteolano nullam inveni mentionem factam in Anthologiâ,

nisi

nisi forte ea significantur, quae habet Paulus Silentiarius in carmine de Thermis Pythicis v. 98-100.

> Ἔστιν δὲ ῥοῦς, ὢ θαῦμα,
> Ὅς, εἰ δεδέξεταί τι,
> Λίθον τελεῖ τὸ πρᾶγμα
> Ἐν ἡμέραις οὐ πλείσταις.

Quod hoc modo vertimus.

> Est flumen, hoe stupescas,
> Injeceris quid illi,
> Saxosa massa prodit
> Paucis vel in diebus.

Quod apparet ex nostrorum Poëmatum collectione a p. 336. ad p. 348. ubi hujus carminis fata enarravimus, et ejus versionem eodem metro dedimus. Ceteroquin ad hunc locum Puteolanas aquas etiam meminit Huetius, et pulverem Puteolanum commemorat doctissimus Brodaeus in annotationibus ad L. 4. T. 11. e. 1. de quo non inele- ganter haec cecinit C. Soll. Sidonius Apollin. Carm. 2. v. 59-61.

> *Namque Dicarcheae translatus pulvis arenae.*
> *Intratis solidatur aquis: durataque massa*
> *Sustinet advectos peregrino in gurgite campos.*

p. XIII. vs. 2. *Arbores in Protesilai monumento positas inarescere, cum in tantum excrevere, uti Ilium aspiciant; quod et Philostratus testatur.* Hoc epigramma invenitur L. 3. T. 14. e. 3. Est et aliud de hac re epigramma, quod primus edidit Salmas. in Plin. Exercit. p. 611. et de quo pluribus egit Jacobsius vol. 2. part. 2. p. 202. et 203. e. 75. Philostrati locus est Heroic. c. 2. ubi Vid. Olearii notas p. 672. quibuscum conf. quae dedit Pavius ad Quintum Calabr. L. 7. v. 409. 410.

v. 4. *Aquae in Crystallo inclusae, de quo Graecum est Claudiani epigramma, explicationem pleniorem in ejusdem poëtae Latinis habes.* De hoc Crystallo, cui aqua inerat, duo sunt Epigrammata in Anthol. L. 4. T. 18. e. 2 et 3. in Claudiani editione Burm. p. 689. e. 6. Vid. ejusdem viri clarissimi notas ad Propert. L. 4. el. 3. v. 51. ubi pluribus de his egit, et egregias Grotii versiones attulit. Verum enim vero etiam, ni faller, monere debuisset, Grotium v. 1. pro ὑπ' ἀνέρος ἀσκηθεῖσα legisse ὑπ' ἠέρος ἀσκηθεῖσα: vertit enim.

> *Aëris ingenio glacies sortita figuram*
> *Exhibet immensum nobis in imagine mundum.*

Gesnerus quoque ad Claudianum. Pag. 681. de his docte disputavit.

v. 7.

v. 7. *Pythias aquas in Bithynia esse, ex Zonarâ in Constantino, Procopio de operibus, Nicetâ Choniate et aliis disces.* Zonarae locus est Annal. L. 13. c. 4. in Hist. Byzantin. Script. edit. Venet. tom. xi. p. 8. a quo discimus, hunc locum, propter Thermas Pythias celeberrimum, etiam nominatum fuisse Soteropolim, ubi Constantinus Magnus, a fratribus, eodem patre natis, temperatum hausisse fertur venenum: quod, licet ab aliis non memoratum, tamen etiam narrat Cedrenus in Hist. Byz. Script. tom. vii. p. 235. Hac de re diligenter disputat Jac. Gothofredus ad Philostorgium L. 2. c. 17. p. 87. Ceterum in Procopio de operibus, L. 4. c. 3. vol. II. p. 461. et in Nicetâ Choniate L. 3. cap. 6. vol. xv. p. 281. Hist. Byz. Script. agitur de his Thermis, de quibus vid. etiam Stephan. Byzantin. et Berkelii ad eum notas pag. 392. ut et, praeter Huetium ad Thermas Pythicas, Brodaeum ad Anthol. L. 4. T. 26. p. 503.

v. 9. *Damalim, quam ut amicam celebrat Agathias, amoenum esse locum in Peraeâ ad Constantinopolim, ob stantem ibi juvencae effigiem, idem docebit Nicetas.* Damalim, prope Constantinopolim promontorium *scutarium*, olim et *Bovem* appellatum, commemorat Nicetas L. 7. in Hist. Byzant. Script. vol. xiv. p. 114. Hunc locum, propter aëris temperiem quam maxime celebratum, pluribus illustrat. P. Gyllius de Bosporo Thracio L. 1. c. 1. et L. 3. c. 9. in Thes. Antiq. Gr. vol. vi. p. 3103 et 3207. 3208. Vid. et de hac juvencâ, contra Constantinopolim posita. L. 3. T. 12. e. 4. At in L. vii. e. 76. non Damalim, amoenum illum locum, sed puellam, cujus amore tenebatur Agathias, quae et Dorcalis vocata, tantum intelligi vult Jacobsius in Comment. vol. 3. part. 1. p. 69. quae etiam Brodaei et Obsopaei fuit sententia.

v. 11. *In eâdem fuisse Constantinopoli Zeuxippum, juxtaque balneum, Procopius operibus Justiniani et Suidas.* De Zeuxippo, balneo magnificentissimo, fit mentio in Anthol. L. 4. T. 4. e. 21. T. 19. e. 10. T. 23. e. 2. L. 5. T. 1. e. 1. et hujus meminit Procopius de aedificiis L. 1. c. 10. in Hist. Byz. Script. vol. 2. p. 407. Suidas vol. 2. p. 4. haec habet. Ζεύξιππος. ὅτι Χριστόδωρος, Ἐποποιὸς, ἔγραψεν Ἔκφρασιν ἀγαλμάτων τοῦ Ζευξίππου. Ubi vid. quae dedit Kusterus. His adde Jacobsii Comment. vol. 3. part. 1. p. 198. et vol. 2. part. 3. p. 302. ut et P. Gyllii Topogr. Constant. L. 2. c. 7. in Thes. Antiq. Gr. vol. 6. p. 3262. et 3263.

v. 13. *Hic et Magnauram ibidem expositum ventis, atque inde dictum Palatium, ignorare non finit.* Vid. L. 4. T. 23. e. 7. et

de

de triclinio Magnaurae laudatum Gyllium in Thes. Antiq. Graec. vol. VI. p. 3320. conf. Ans. Bandurii Comment. in Hist. Byzant. Script. vol. XXX, p. 601.

v. 15. *Constantinopoli urbi datum a Graecis nomen Sionis novae, Leo in Vaticiniis, et in Chrysobulo Emanuel Comnenus docent.* Indicatur initium oraculi, quod de restitutione Constantinopoleos Leo dedit.

ΒΥΖΑΝΤΟΣ *αὐλὴ, ἑςία Κωνςαντίου,*
Ῥώμη, Βαβυλὼν, καὶ Σιὼν ἄλλη νέα,
Τρὶς τρὶς ἑκατὸν καὶ σὺ συνάρξεις κράτος
Μιᾶς ἐν αὐτοῖς ὑςερούσης εἰκάδος.

Vid. Leonis Oracula post Codini Excerpta in Hist. Byzant. Script. vol. XXII. p. 182. et sic Stephan. Byzant. de Urb. 1. 249. *μετωνομάσθη δὲ καὶ Κωνςαντινούπολις, καὶ νέα Ῥώμη.* ubi Vid. A. Berkelii notas. Epigrammata, quae hic Grotius indicare videtur, inveniuntur L. 4. T. 2. e. 7. et T. 5. e. 4.

v. 22. *Proetidas a Melampode purgatas, infecto fonte ubi solitae erant bibere (herbam quae insaniae subvenit, nominat Plinius) etiam ex Servio ad Eclogam sextam discas.* Haec referenda sunt ad Mantissam Sec. T. 6. c. 2. quod ep. desumtum est ex Sotione apud Aristot. de mirab. ed. Sylburg. vol. 6. p. 125. Legitur etiam apud Vitruvium, L. 8. p. 164. Proeti filias in furorem effusas et a Melampode fuisse sanatas praeter Servium etiam narrarunt Apollodorus in Bibl. L. 2. c. 2. ubi vid. quae habet Cl. Heyne, et Aelian. Var. Hist. L. 3. c. 42. ubi vid. Perizonii notas. Porro unum ellebori genus, quod Melampodion dicitur, memoratur a Plinio L. 25. c. 21. ubi vid. Harduin. conf. tom. 2. p. 55.

v. 24. *Babylon Nymphae nomen, ut in laude operis Herodoci, ita apud Plinium libro septimo legitur.* Herodici Epigramma, quod servavit Athenaeus L. 5. p. 222. bis legitur in nostra editione, et L. 2. T. 10. e. 6. et in Mant. sec. T. 4. e. 56. in quibus locis Grotius eadem versione usus est, et a quo, quod nulli viderunt interpretes, *θεόπαις Βαβυλὼν, virgo Babylon*, intelligitur. De Nympha Babylone haec inveniuntur apud Plinium L. 7. c. 57. p. 96. 97. *Medicinam Aegyptii apud ipsos volunt repertam: alii per Arabum, Babylonis et Apollinis filium.* At vero animadvertendum, apud Athenaeum et Stephanum, qui primus hoc epigramma Anthologiae intulit, ultimo versu pro Ἰὰς. Ἑλλὰς legi. Licet praeclara admodum de voce Ἰὰς observaverit Stephanus in Thes. L. Gr. vol. 3. p. 1152 et 1153. tamen ea huic loco non convenire videntur. Unde autem ea lectio Ἰὰς, quae tantum est in Wecheliana editione, et quam Grotius sequitur, manaverit, nemo indicavit.

v. 26.

v. 26. *De sono audito ex Ajacis monumento, qui heroi convitiantem terruit, narratio apud Philostratum est.* Hoc epigramma exstat L. 1. T. 5. c. 26. ubi eruditissimum Brodaeum luculentissimus ad hanc rem illustrandum non fugit Philostrati locus. Heroic. cap. 2. §. 9. p. 681. et 682. versum secundum, a Toupio et Brunckio male tentatum, emendat Clar. Ruhnkenius ad Timaeum p. 16. ed. nov. propter id laudatus a Clar. Wyttenbachio Bibl. Crit. Vol. 3. part. 2. p. 110. dum legi vult.

ἠπύεν χαλεπῆς ἦρχεν ἐπεσβολίης.

Scaliger ad suum exemplum, quod est in Bibl. Leid. pro vulgato κακῆς, ut metro subveniret, posuit κεινῆς. quod propius ad ductum literarum. Si cum Ruhnkenio ab eo amplius recedere liceret, scribendum putarem Φοβερῆς, ut in c. 16. T. 67. h. L.

Εὐμαῦ καὶ Φοβερῆς ἧς ἐπεσβολίης.

quod epigramma forte ab eodem auctore profectum. Sed consule etiam hic Jacobsium in Comment. vol. 3. part. 2. p. 131. et p. 147. et 148. de voce ἐπεσβολίη Clarkium et Ernest. ad Homer. Odyss. 4. 159.

Pag. XIV. v. 1. *Besa, in Epigrammate Hydraulico memoratus, videtur esse, quem in Thebaide pro Deo cultum narrat Libro* XIX. *Ammianus Marcellinus.* Hydraulicum Epigramma, in quo Besae nomen, veluti Dei, occurrit, non inveni. At respicit forte Grotius ad illud Hedyli carmen, quod *Ctesibii hydraulica* jam nominaverat p. XI. v. 20. et legitur in Mantissa secunda. T. IV. e. 50. ubi Ctesibii, qui, ut ait Plinius L. 7. c. 37. pneumatică ratione et hydraulicis organis repertis laudatus est, celebratur opus. Verum vox *Besa* non est ibi Dei nomen, sed significationem habet poculi, mirâ arte constructi, ut inprimis docuit magnus Casaubonus ad Athenaeum, p. 817. ubi hoc vas potorium, ad instar hydrauleos a Ctesibio factum, ita describitur. Βῆσα (forte Βῆσας) ποτήριον παρ' Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν. Ubi plurima de hac re egregia protulit vir doctissimus. Quibus addenda sunt illa, quae Salmasius dedit in Exercit. Plinian. p. 449. nec non quae habet Jo. de Laet ad Vitruvium L. X. c. 12. et Fr. Junius de Pictura veterum Part 2. p. 57. Ipse etiam Grotius, cum illud epigramma in latinum sermonem verteret, de poculo Ægyptiaco cogitasse videtur; scribit enim;

Carmen ubi Pharius mentitur Besa tubarum,
Garrula dum patulis influit unda cavis.

Quae de Besâ Deo memoriae mandavit Ammianus Marcellinus L. 19. c. 12. ejusmodi sunt. *Oppidum est Abydum in Thebaidis parte situm extremâ: hic Besae Dei localiter appellati oraculum quondam futura pan-*

de-

debat, priscis circum jacentium regionum caeremoniis solitum coli. ubi vid. V. D. notas, ut et Casauboni ad Hist. Aug. Script. vol. 1. p. 137. in majore edit. p. 29. E.

v. 3. *De Scylli, qui Persicae classis sub aquis natans anchoras praecidit; apud Plinium.* L. 35. c. 40. p. 232. quod indicatur Epigramma, est illud Apollonidae. L. 1. t. 69. e. 1.

v. 4. *De Helice et Buri mersis urbibus historia est apud Strabonem, Pausaniam, Plinium, Senecam in naturalibus.* Cladem urbium Burae et Helicae memorat Bianor L. 1. T. 70. e 18. harum eversionis meminerunt Strabo L. 1. p. 102. et L. 8. p. 590.—593. Pausanias L. 7. p. 587. 589. et 590. Plinius L. 2. c. 94. ubi vid. notas. Seneca Nat. Quaest. L. 6. c. 23. 26. 32. et aliis in locis. Quibus adde Ovidii Metam. L. xv. v. 293-295. quod et Burmannus ad suum librum annotavit.

Si quaeras Helicen et Burin, Achaïdas urbes,
Invenies sub aquis: et adhuc ostendere nautae
Inclinata solent cum moenibus oppida mersis.

conf. quae vir cl. P. Wesselingius collegit ad Diod. Sic. L. xv. v. 2. p. 40.

v. 6. *Quis Pisonum sit, qui hic celebratur, Agricolae Tacitine socer, an alius, Dioni ad Severi tempora memoratus, ex Poëtarum aetate quaeratur.* Lege *ad Tiberii tempora*, quoniam neque Antipatri neque Pisonum aetas ea Severi attigit. Ceterum M. Boivin, Memoir. de Litter. de l'Academ. Royale des Inscript. et Belles Lettr. Vol. 2. p. 287. et seq. primum demonstravit, omnia ea, quae in laudem Pisonis hic inveniuntur epigrammata, ut L. 1. T. 26. e. 5. T. 30. e. 1. T. 46. e. 3. L. 4. T. 12. e. 32. et T. 24. e. 2. non esse Antipatri Sidonii, sed Thessalonicensis, et deinde haec referenda esse ad Lucium Calpurnium Pisonem, qui A. U. 739. Consul fuit, et ortam seditionem Bessorum aliarumque nationum Thracicarum triennio composuit, ut narrat Dio L. 54. ad q. l. Vid. V. D. notas p. 764. et 765. Praeter haec quinque epigrammata etiam aliud ex Anthologiâ ineditâ l. c. adfert Boivin, quod, quamvis jam plus semel editum sit, tamen, quoniam maxime confert ad Viri doctissimi de memorato Pisone sententiam probandam, lubens ex meis Membranis p. 767. iterum dabo, eique meam qualemcumque versionem latinam addam:

Καυσίη, ἡ τοπάροιθε Μακηδόσιν εὔκολον ὅπλον,
Καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ,
Ἱδρῶ διψήσασα πιεῖν τεὸν, ἄλκιμε Πείσων,
Ἠμαθὶς Αὐσονίους ἦλθον ἐπὶ κροτάφους.

Ἀλλὰ φίλος δέξαι με. τάχα χρήσεις, αἵ ποτε Πέρσας
Τρεψάμεναι, καὶ σοὶ Θρῆκας ὑπαξόμεθα.

Caussa tutamen Macetum, prius alma supellex,
Et galea in bello, tegmen et in nivibus,
Sudorem bibere apta tuum, fortissime Piso,
Emathiâ veni tempora ad Ausonidum.
Me caram excipias, quae Persas lana fugavi,
Mox sternam Thraces et tibi subjiciam.

Primum distichon non tantum protulit Suidas in v. *καυσίη* et *τεύχεα*. et Potter. Archaeol. Gr. l. 3. c. 4. pag. 445. et Gataker. in Misc. Crit. p. 692. et Kuhnius ad Polluc. L. 10. s. 162. p. 1347. verum etiam legitur in Etymolog. Magno p. 487. Ex omnium horum epigrammatum indole manifestum esse videtur, illum, de quo hic agitur Pisone, esse eum ipsum, quem Tiberius cum Pomponio Flacco suum jucundissimum et omnium horarum amicum profitebatur, quocum et epulando et potando continuum biduum consumere solebat, ut narrat Sueton. in Tiber. Ner. vitâ c. 42. De hoc viro, quamvis saepe largius, quam Pontificem et Custodem urbis decere putarem, vino indulsisse dicitur, tamen egregium testimonium dare non gravatus est Vellejus Paterculus L. 2. c. 98. cum ait. *Lucium Pisonem hodie diligentissimum, atque eundem lenissimum securitatis urbanae custodem habemus.* Quibus verbis haec insuper adjecit. *De quo viro hoc omnibus sentiendum ac praedicandum est, esse mores ejus vigore ac lenitate mixtissimos, et vix quemquam reperiri posse, qui aut ocium validius diligat, aut facilius sufficiat negotio, et magis, quae agenda sunt, curet sine ullâ ostentatione agendi.* Ad Velleji locum consulendae sunt clarissimi Ruhnkenii notae, a quo Critico eximio, ad suum Anthologiae, quod penes me est, exemplar annotatum est: *Vid. Scaliger. ad Eusebii Chronicon p.* 152. ubi Scaliger primum dictum epigramma L. 1. T. 26. e. 5. Antipatri Sidonii, non Thessalonicensis esse, affirmat. Scaligerum vero optime refutarunt Reiskius et Brunckius. Vid. Jacobsii Comment. vol. 2. p. 293. ad e. X. et p. 296. ad e. XIV. Quod de hoc L. Calpurnio Pisone a Vellejo datur testimonium apprime confirmatur Taciti verbis Ann. L. 6. c. 10. *Per idem tempus L. Piso Pontifex, rarum in tantâ claritudine, fato obiit; nullius servilis sententiae sponte auctor, et quoties necessitas ingrueret, sapienter moderans. Patrem ei Censorium fuisse memoravi: aetas ad octogesimum annum processit: decus triumphale in Thraciâ meruerat. Sed praecipua ex eo gloria, quod prae-*

praefectus urbi recens, continuam potestatem et insolentiâ parendi graviorem, mire temperavit. Quibus si addas, quae de hoc L. Pisone memoriae prodiderunt Seneca ep. 83. et Plinius L. 14. c. 22. et in primis V. D. ad Dion. L. 58. c. 19. p. 891. ubi Tiberius hunc L. Pisonem, praefectum urbis, defunctum publico funere decorasse dicitur, tunc hujus singularis viri ingenium tam congruens omnibusque numeris conveniens descriptum habebis, ut nihil amplius desideres. Quare de alio Pisone hic non cogitandum. An vero idem ille sit, quem memorat Juvenalis Sat. 5. v. 109. vel cujus Panegyricum incertus Poëta, sive ille Virgilius, Ovidius, Lucanus aut Statius fuerit, scripsit et in Catalectis dedit Scaliger. p. 116. ego sane definire non possum; multo vero minus sentire cum iis, qui ad hunc Pisonem ejusque filios Horatii Epistolam de Arte Poëticâ scriptam existiment. Frustra, ni fallor, doctissimi viri se fatigant in quaerendis et inveniendis istis Pisonibus, ad quos Horatius celeberrimam illam misisse fertur Epistolam. Quod ad me; nunquam Horatium hunc sermonem, ex omni fere parte Satyricum, ut recte animadverterunt Scaliger in Epist. Poëticae praefixa, et Vossius de A. P. cap. XIV. ullis Pisonibus dedicasse arbitror. Quae mea sententia, quoniam ab eruditissimorum virorum, qui in Horatii explicandis sermonibus multum temporis posuerunt, opinione differt, uberius hoc loco erit explicanda et confirmanda.

Non disputabimus cum illis, quibus persuaderi non potest, Horatium tam confuse et permiste praecepta de A. P. dare voluisse, qui hic artificio quodam et expolitione distinctum ordinem requirunt, adeoque versibus a se invicem disjungendis, transponendis, atque aliter aliterque locandis huic rei remedium parant, ut olim fecit eruditissimus D. Heinsius, quod licet non probatum fuerit a Reverend M. R. Hurd. in suo Comment. vol. 1. p. 271. tamen nuper iterum tentavit illustrissimus Praeses Bouhierius. Magas. Encylop. Octob. 1805. p. 357. Nos potius ad clarissimos et doctissimos Horatii interpretes, ut Vincentium Madium, Petrum Nannium, Dionysium Lambinum, et ne alios memorem, Dacierium et Bentlejum nos convertimus, qui negari non posse, quin haec Horatii Epistola ad Pisones scripta sit, unanimo consensu perhibent. Quorum sententiam, eâ, quâ par est humanitate ac modestiâ refellere conabimur. Male admodum positam inscriptionem *de Arte Poëticâ* esse arbitramur, quod etiam non modo adseruit Fr. Robortellus, vir eruditissimus, quo nemo melius, quid sibi haec Epistola velit, nobis intellexisse videtur, verum etiam plane in dubium vocavit

 doc-

doctissimus Barthius, ingeniose admodum illos redarguens, qui suis ita dictis transpositionibus hic artem, Magistrorum et Criticorum commentario comparandam, instituere velint. Adversar. Lib. 42. cap. 22. Quare etiam illud adfirmare non dubitamus, Horatium nunquam in animo habuisse, certas poëtis praescribere regulas, aut veluti disputatoris subtilis partes agentem ita sua disponere argumenta, ut suus cuique daretur locus, et tota oratio legitimo ordine procederet. Ille homo acutissimus suos aequales, qui esse poëtas se vellent, nec erant, perstringit atque illudit. Quod ut eo melius peragat, veteres Eclecticos imitatus, per omnia hinc inde volans, undique argumenta arripit, atque eo tempore ac loco ponit, quo maxime valere posse existimet, parum sollicitus de ordine, quo proposita tradat, satis habens, si istos aetatis suae versificatores vel sub severitatis quadam ac doctrinae specie ludibrio habeat. hinc factum, ut modo serio, modo jocose varia de Poësi praecepta suis cum amicis communicet, qua re non bene intellecta nunquam recte intelligetur haec Epistola, in qua Horatius, licet magna et praeclara ad poëtam formandum det praecepta, tamen his, ut eo magis moveat, per ridiculum nonnulla alia inserit. Quod uno tantum exemplo probare conabimur, quod si minus satisfaciat omnibus, ne noceat iis, quae postea proferentur, rogamus. Legitur v. 268. et 269.

Vos exemplaria Graeca
Nocturna versate manu, versate diurna.

Haec serio dicta sunto, ut et illa quae vs. 323. et 324. inculcantur lectoribus.

Grajis ingenium, Grajis dedit ore rotundo
Musa loqui.

Quae vero statim sequuntur, v. 270. 274. mea quidem opinione, nil nisi lusus jocosque continent.

At vestri proavi, non *nostri*, neque ob eam quidem causam, quam attulit Bentlejus, quasi Horatius Pisonum nobilitatem suspexisset et istum Pompilium sanguinem melioris notae et majoris pretii quam suum esse existimasset, quod longe ab eo, nisi cum ludere velit. scribit enim Epist. L. 1. Ep. 1. v. 106. 107.

Ad summam, sapiens uno minor est Jove, dives,
Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum;

sed caetera videamus.

At vestri proavi Plautinos, et numeros et
Laudavere sales; nimium patienter utrumque,

Ne dicam ſtulte, mirati; ſi modo ego et vos
Scimus inurbanum lepido ſeponere dicto,
Legitimumque ſonum digitis callemus et aure.

ubi *vestri proavi* ſunt proavi Piſonum, aut potius iſtorum malorum poëtarum, qui Horatii tempore ſibi ſummam artem arrogabant, et lepidos ſe eſſe cenſebant, Plauti ſales longe infra ſe poſitos exiſtimantes, quibus, ut eo acrior eſſet ironia, ſe ipſum poëta immiſcet dicendo,

Si modo ego et vos —

Haec mea conjectura ſi ferri poteſt, iniquum Horatii de Plauto judicium, quod omnes offendit interpretes et cujus explicatione, ſummo licet labore contendentes, ſe non expediunt, plane erit ſublatum. De quo enim Varro apud Quinctil. Inſt. Orat. Lib. x. cap. 1. pag. 913. ed. Burm. dixit: *Muſas Plautino ſermone locuturas fuiſſe, ſi latine loqui vellent:* quemque Cicero de Offic. L. 1. cap. 29. appellat *ſcriptorem elegantem*, URBANUM, *ingenioſum et facetum*, hunc Horatius *inurbanum*, *ſtultum* et *infacetum* nominaſſet? ut Horatii verbis utar,

Credat Judaeus Apella
Non ego.

Praeterea laudatur Plautus ab Horatio, Epiſt. L. 2. Ep. 1. v. 58. quod exemplum imitationis ſibi propoſuiſſet Epicharmum.

Dicitur Afrani toga conveniſſe Menandro:
Plautus ad exemplar Siculi properare Epicharmi.

At qui vir Epicharmus? ille, quem maxime admiratus et multis partibus ſecutus eſt Plato, ut refert Diog. Laert. L. III. S. 17. quemque ut ſummum Philoſophum et principem Comoediae celebravit. Hunc itaque Plautum, quem et aliis in locis imitandum eſſe praecepit, Horatius vituperaſſet? quod ſerio accepta verba confirmant, at jocoſe ſumta, ut illud etiam, *legitimum ſonum digitis callere et aure*, fieri debere indicat, plane illudunt. Si quis meliora hic dicenda habeat, eum libenter audiemus.

Nunc ad alia transimus, quae ſi huic loco non ſatis convenire non nullis videantur, hi illud habeant cognitum, nos in his noſtris ad Epigrammata Graeca obſervationibus non velle repetere illa, quae viri doctiſſimi jam ſaepius ad haec illuſtranda litteris mandaverint, ſed tantum neceſſaria et ad elegantiorum litterarum culturam inprimis facientia afferre. Nonnumquam uberioribus explicationibus locorum hujus aut illius, ſive Graeci ſive Latini ſcriptoris, inhaerebimus, ut nunc hujus Epiſtolae Horatianae ad Piſones, ad quos eam non ſcriptam eſſe arbitramur, quod

 ut

ut plane faciamus, primo erit quaerendum, quinam sint illi Pisones, quibuscum Horatius adeo familiariter vixit, ut ad eos tam longam et summi momenti scriberet Epistolam? Hujus rei necessitatem sentiens Daclerius ubique simplicem vocem *Pisones* vertit, *mes chers Pisons*, *mei cari Pisones*; Quod si facere voluisset, melius cum interprete Cruquiano, quem postea secutus est Marklandus in Explicat. Vet. aliquot Auctor post Eurip. Suppl. p. 254. licet illud ineptum putet Barthius l. c. male positam distinctionem hoc modo restituisset.

Spectatum admissi risum teneatis? Amici,
Credite, Pisones.

At de eâ amicitiâ, caritate ac benevolentiâ Horatii erga Pisones nihil constat ex ipsius litteris. Plurimis suis amicis, ut Maecenati, Augusto, Virgilio, Tibullo, Sallustio, Lollio, Septimio, Valgio, atque aliis, quorum pervulgata sunt nomina, sua carmina dicavit, at non ullum uni ex genere Pisonum, quos ne quidem alibi meminit, adeo ut nulla familiaritas ei cum hac gente intercessisse videatur. Deinde quinam sunt illi Pisones, quorum judicio in arte Poëticâ recte constituendâ tantum Horatius tribuit, ut cum iis de hac re serio agere velit, et tanquam summos artifices extollere? Scribit enim v. 10. 11.

Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas;
Scimus, et hanc veniam petimusque damusque vicissim.

Et v. 272.

Si modo ego et vos,

Pisones videlicet, si ad illos ut modo vidimus, hoc carmen unice erit referendum, —

Scimus inurbanum lepido seponere dicto,
Legitimumque sonum digitis callemus et aure.

Nunc velim, ut quis amplissimum illud Pisonum genus excutiat, et mihi unum saltem in eo, quamvis mediocrem, poëtam demonstret, vel etiam in eo carmine, quod incerti poëtae esse diximus, et de quo docte et accurate egit Wernsdorf in Poët. Lat. Min. Collect. tom. 4. vol. 1. pag. 36. et seq. Ne dicam, quod ille Piso, cujus laudes in eo Panegyrico commemorantur, serioris sit aetatis et Horatio plane fuit incognitus. Quid igitur hic agendum? Paucis absolvam. Pisonum nomine Horatius hic tantum uti voluit, per προσωποποιΐαν, ut Rhetores hanc figuram oratoriam appellare solent, cum aliunde res aut personas ad se convertunt, quibuscum loqui atque agere videntur, aut etiam per apostrophen, quâ districtam in aliquem conversionem intelligi putamus. Talem figuram rhetoricam, quâ nostrum sermonem in ipsius orationis te-

tenore, nunc ad hunc, nunc ad illum, nunc ad unum, nunc ad plures, et quidem omnes absentes, convertere solemus, oratoribus atque poëtis usitatissimam esse, sciunt harum rerum periti. Cicero hoc modo saepissime clarissimos et de republicâ optime meritos viros, in ipsius orationis fervore, ad eo melius suam causam obtinendam, etiamsi mortui essent, invocare, et quasi ab inferis excitare solebat. Neque poëtae hanc loquendi formam repudiarunt. Ut Virg. Georg. L. 2. v. 169. et 170.

Extulit haec Decios, Marios, magnosque Camillos,
Scipiadas duros bello, et te maxime Caesar.

Et Horatius Serm. L. 1. Ecl. 3. vs. 63. 64.

Simplicior quis et est; (qualem me saepe libenter
Obtulerim tibi Maecenas.)

Si quis propter hanc allocutionem istum Sermonem ad Maecenatem referendum putaret, male sane ageret.

Et in hac ipsâ epistolâ v. 326 — 328.

Dicas,
Filius Albini, si de quincunce remota est
Uncia, quid superet?

Cum non semel in tali apostrophe voce *credite* uterentur, ut hic *Credite Pisones*. Cicero in Orat. pro C. Rabirio perduellionis reo c. 6. *Nunquam, mihi credite, populus Romanus, hic, qui silet, consulem me fecisset, si vestro clamore perturbatum iri arbitraretur.*

Et Horatius L. 2. Od. 19. v. 2. *Credite posteri.*

Et Propertius L. 4. el. 4. v. 60.

Credite, vestra meus molliet arma torus.

Et Ovid. Metam. L. 15. v. 254.

Nec perit in tanto quidquam (mihi credite) mundo.

Horatius itaque, qui in suis Epistolis jam saepius de arte Poëticâ, non minus graviter, quam in his ad Pisones ita dictis litteris, disseruisset, nunc, non nihil amplius, idem illud argumentum, sed magis ironice, ut ex initio, et fine hujus Epistolae facile apparet, persequi voluisse videtur. Quod ut recte ageret, suum sermonem nonnunquam ad Pisones convertit, ut statim ab initio. *Credite Pisones*, et v. 234 et 235.

Non ego in inornata et dominantia nomina solum
Verbaque, Pisones, Satyrorum scriptor amabo.

Et 291. ad 294.

Vos,

Vos, o

Pompilius sanguis, carmen reprehendite, quod non
Multa dies et multa litura coërcuit, atque
Praesectum decies non castigavit ad unguem.

Quod ut intelligas ironice dictum, primo faciunt illa Persii, Satyrographi celeberrimi, hinc desumta verba. Sat. 1. v. 61.

Vos o patricius sanguis.

Deinde ea *per multos dies protracta litura*, cui Horatius, ut statim apparebit, minime tantum tribuit, quantum naturae. Ne dicam illud.

Praesectum decies non castigavit ad unguem.

Quibuscum verbis comparentur illa, quae leguntur Serm. Lib. 1. Ecl. 10. v. 70. 71. ubi ludibrio habet poëtam, qui meditando, secando, poliendo, ac castigando ea se consecuturum esse autumat, quae bono poëtae benigna natura suâ sponte suppeditat. cum, ut ait,

In versu faciendo
Saepe caput scaberet vivos et roderet ungues.

A tali poëtâ, qui magno molimine summoque labore versus aliquot extrudere conatur, si quis praeclarum opus exspectet, is poëseos facultatem ignorat. decies repetita correctio nunquam illas hic pariet fruges, quas primus ingenii procreare solet impetus. quod illi, qui poëtarum partes sustinere valent, optime intelligunt. Quare vero se hic poëta ad Pisones, et non ad Catones, Marcellos, Metellos, aut alios ex nobilitate viros converterit, conjectura non est difficilis. Gens Calpurnia, ex quâ Pisones orti, inter quos erant Pontifices, Augures, Censores et Consules, habebatur clarissima. Hos alloqui voluit, non ut ad eos, tanquam amicos integerrimos et judices aptissimos, oratio sua referretur, sed ut haberet, quos, ubi etiam satyrice poëtarum errores perstringere vellet, sine ullius hominis injuria citaret. Et eo quidem melius, quoniam nemo in nobili illâ familiâ inveniretur, quitantae esset audaciae, ut quos nesciret versus fingere vellet: quod Horatii tempore quisque sibi arrogaret, praesertim ingenuus et equestris, quos hoc sermone ludit. Quod verum esse etiam hinc intelligitur, quod, quotiescunque cum suis amicis, Maecenate, Augusto, Lollio, Julio Floro aliisque per epistolam de aliqua re agere velit, semper hos honorifico epitheto, ex quo illorum ingenium, mores aut doctrina cognosci possint, exornet, et nunquam tam nude et sine ullâ honoris praefatione, ut hic Pisones, a se dimittat. Praeterea, cum ceteros suos amicos alloquitur, ad nullum alium, nisi nonnumquam per dictam apostro-

ſtrophen, ſe convertit, ſed, ut coepit, hos perpetuo invocat, et a principio usque ad finem cum his conſtanter agit. Quod longe aliter factum in hac ita dictâ ad Piſones Epiſtolâ, in quâ Piſones fere negliguntur, et continuo aliae ſubinde perſonae, quibus ſuam de re Poëticâ ſententiam aperit, introducuntur.

ut v. 47.

Dixeris egregie, notum ſi callida verbum
Reddiderit junctura novum.

et v. 102.

Si vis me flere, dolendum eſt
Primum ipſi tibi.

et v. 119.

Aut famam ſequere, aut ſibi convenientia finge.

et v. 125.

Si quid inexpertum ſcenae committis, et audes
Perſonam formare novam.

Et paulo post v. 128.

tuque
Rectius Iliacum carmen deducis in actus,
Quam ſi proferres ignota indictaque primus.
Publica materies privati juris erit, ſi
Non circa vilem patulumque moraberis orbem;
Nec verbum verbo curabis reddere fidus
Interpres; nec deſilies imitator in artum,
Unde pedem proferre pudor vetet aut operis lex.
Nec ſic incipies, ut ſcriptor Cyclius olim.

Et ſic ubique, quod bene animadvertendum, quaſi datâ operâ, ad unum modo hominem ſermo dirigitur.

veluti v. 153.

Tu, quid ego et populus mecum deſideret, audi.

Non vos, o Piſones, audite, ſed tu, quicunque ſis, lector audi.

Neque aliter v. 182.

Non tamen intus
Digna geri promes in ſcenam: multaque tolles
Ex oculis, quae mox narret facundia praeſens.

Et v. 188.

Quodcumque oſtendis mihi ſic, incredulus odi.

Et v. 406. 407.

T Ne

Ne forte pudori

Sit tibi Musa lyrae solers, et cantor Apollo.

Non *vobis*; ut ordo requireret, si sermo ad Pisones tantum foret.

Et v. 436—444.

Si carmina condes,
Nunquam te fallant animi sub vulpe latentes.
Quintilio si quid recitares, Corrige sodes
Hoc, ajebat, et hoc. melius te posse negares,
Bis terque expertum frustra? delere jubebat,
Et male tornatos incudi reddere versus.
Si defendere delictum, quam vertere, malles;
Nullum ultra verbum, aut operam insumebat inanem,
Quin sine rivali teque et tua solus amares.

Omnes hi versus, in quibus nulla Pisonum cura, ad lectorem aut ad aliam saltem personam, quae de his rebus judicare valet, referuntur.

Quare negari non potest, Horatium hic non modo cum Pisonibus, sed cum omnibus, qui suam sententiam de Re Poëtica scire desiderarent, agere voluisse, neque ullam causam subesse, quare haec Epistola ad Pisones tantum scripta dicatur. Ne alia memorem, hoc etiam ipse finis Epistolae demonstrat, ubi plerumque renovatur invocatio illius, ad quem ea scripta sit, ut L. 1. ep. 5. ad Torquatum v. 30.

Tu, quotus esse velis, rescribe.

Et ibidem ep. 6. v. 67. 68.

Vive, vale. si quid novisti rectius istis;
Candidus inperti: si non, his utere mecum.

Aliisque locis quam plurimis. Hic longe aliter se res habet. Cum enim, si ad Pisones Horatius hanc Epistolam scripsisset, dicere debuisset, *qui scitis vel scire potestis?* Ait vero v. 462.

Qui scis, an prudens huc se projecerit, atque
— *Servari nolit?*

Eodemque modo v. 19. 20.

fortasse cupressum
Scis simulare;

Non *scitis.*

At longe difficilior locus, v. 385—388. Quem explicare, emendare et contra aliorum opiniones defendere conabimur.

Tu

Tu nihil invitâ dices faciesve Minervâ:
Id tibi judicium est, ea mens. Si quid tamen olim
Scripferis, in Maeci descendat judicis aures,
Et patris et nostras; nonumque prematur in annum,
Membranis intus positis.

Primo si haec praecepta ad Pisones deferre voluisset Poëta, sane in plurali numero erat allocutio instituenda. Deinde medii versus, eo modo exarati, non satis a me intelliguntur. Quis Maecius ille fuerit, cui Horatius tantam auctoritatem in re Poëticâ tribuit, inter se non conveniunt interpretes. Sed sit quemcunque velis, quid faciam illis, *Et patris?* Est ne ille pater Maecii? Ut parum de Maecio, sic sane nihil omnino de ipsius patre constat. At mihi objicies. Tune hunc locum non intelligis? *Tu major frater Piso, si quidquam scripseris, prius quam illud in lucem emittas, de eo judicet Maecius, et pater tuus, L. Calpurnius Piso, atque etiam nos nostram feramus sententiam.* In initio enim Epistolae Horatius jam dixerat. v. 24. 25.

Maxima pars vatum, pater et juvenes patre digni,
Decipimur specie recti.

Quod si audiamus Cruquium, *apostropha est ad Pisones. Ordo est, o pater* (Piso) *et juvenes* (filii Pisones) *patre digni, nos maxima pars vatum decipimur specie recti, id est, dum conamur servare rectitudinem carminis plerumque labimur in vitium, decepti specie, id est, imagine rectitudinis, quam putamus convenire superiori materiae.* Et quid plura velis? lege v. 366 — 368.

O major juvenum, quamvis et voce paternâ
Fingeris ad rectum, et per te sapis; hoc tibi dictum
Tolle memor;

Quod ita explicat vetus Scholiastes Acron, quem omnes interpretes, praeter doctissimum Lambinum, qui totam hanc rem in medio reliquit, secuti sunt. *L. Piso. Quasi diceret, o major Piso, majorem enim fratrem alloquitur.* Nos priusquam difficiliorem illum locum explicare atque illustrare tentabimus, hos ambos locos excutiamus, et, vulgari opinione neglectâ, quid sibi velint, inquiramus.

Quod ad primum locum attinet, nego hos versus ad Pisones referendos, et per patrem L. Calpurnium Pisonem et per juvenes ipsius filios esse intelligendos. Rarum illud putet Nannius, juvenes pro ipsis filiis dici, et ipse Acron hoc aliter explicet, cum patrem et juvenes patre dignos magistrum et discipulos interpretatur; difficilem esse intellectu lo-

locum, neque Cruquio hic fidem habendam, demonſtrant variae doctiſſimorum virorum explicationes, inter quas ſunt, ut Jaſon de Nores animadvertit, qui *illud, vatum, ad patrem relatum ab Horatio dicant: ut ſit.*

Maxima pars, vatum pater et juvenes patre digni.

Quae interpretatio licet non plane vera ſit, nonnihil enim repugnat iis, quae leguntur Serm. L. 2. ecl. 3. vs. 121.

Maxima pars hominum morbo jactatur eodem.

tamen longe melior eſt illorum interpretatione, qui hic de Piſonum familiâ ſomniant. Nos exiſtimamus, verbis *patrem et juvenes patre dignos* hic non alios ſignificari, quam veteres poëtas et eos, qui illorum praeclara veſtigia ſequuntur. Quo modo Horatius Serm. L. 2. ecl. 1. v. 12. Trebatium ſuum, quo probiorem hominem, meliorem virum, prudentiorem eſſe neminem dicit Cicero, allocutus eſt.

Cupidum, pater optime, vires.

Deficiunt.

Neque aliter ab eodem Horatio L. 1. ep. 19. v. 7 *Ennius ipſe pater* dicitur, quo loco recte animadvertit doctiſſimus Lambinus, *patrem commune omnium poëtarum veterum nomen eſſe.* Nota ſunt illa Propertii L. 3. el. 2. v. 5. 6.

Parvaque tam magnis admoram fontibus ora,
Unde pater ſitiens Ennius ante bibit.

ubi Vid. Paſſeratii notas, et Hieronymum Columnam ad Ennium p. 10.

Majorem mihi difficultatem affert alter locus. Qui enim ſit ille *major juvenum, qui, quamvis ipſe ſapiat, voce paternâ fingitur ad rectum.* Non facile, ut Acron, ad majorem natu Piſonem, qui a patre L. Calpurnio Piſone fingitur ad rectum, transferam. Vetus commentator, a Cruquio editus, haec habet. *Hunc librum, qui inſcribitur de arte Poëticâ* (Horatius) *ad L. Piſonem, qui poſtea urbis Cuſtos fuit, miſit. Nam et ipſe Piſo poëta fuit et ſtudiorum liberalium antiſtes.* Quâ de re ne dubites, narrat Cruquius in Commentario p. 635. *hunc Piſonem Tragoedias ſcripſiſſe.* In quam opinionem ſeu potius errorem eum induxiſſe videtur Porphyrius, cum ait, *Ipſe Piſo poëta fuit et ſtudiorum liberalium antiſtes*, quod alterum, eum fuiſſe liberalium ſtudiorum antiſtitem, concedi poteſt; verum etiam poëtam fuiſſe et quidem Tragoedias ſcripſiſſe, non credimus, quoniam de iis Tragoediis nihil alibi certi invenitur. Recte ſcripſit Mitſcherlich in argumento ad Epodon. 4. p. 505. *Quae quidem quo modo hic congruant, ii viderint, qui nimis cupide Scholaſticorum*

aucto-

auctoritatem, in talibus non admodum gravem, amplectendam statuunt. At qui semel erravit, non facile in viam redit. Quis unquam praeter hunc Commentatorem veterem de Pisone poëtâ eodemque studiorum liberalium antistite quidquam inaudivit? Plurimi in historiâ Romanâ memorantur Pisones, qui suis meritis inclaruerunt, at nullum in hoc genere inveni, qui magnâ poëseos dote, deque eâ recte statuendi ratione se commendaret. Neque in ullo minus quidquam praeclarum fuisse, ad hanc artem ornandam, existimare possumus, quam in eo, de quo in Anthologiâ mentionem factam asseruimus. Quare qui ad eundem et ipsius filios hanc Horatii Epistolam scriptam fuisse affirmant Commentatores, male admodum rem agunt. Ad quod magis enucleandum ac probandum nihil aliud opus erit, quam de hoc insigni viro supra citata Vellëji, Taciti, Senecae et Plinii renovare testimonia, ex quibus luce meridianâ clarius patebit, illum Pisonem, quamvis officium suum, quo tutela urbis continebatur, diligentissime administraverit, tamen plus temporis conviviis et Baccho, quam litteris et Musis consecrasse. Hoc inter alia probat unum modo citatorum Epigrammatum L. 4. T. 12. Ep. 32.

Εἰς ἕτερον ἄγαλμα τοῦ Διονύσου.

Αὐσονίῳ Πείσωνι συνασπιστὴς Διόνυσος
Ἵδρυμαι, μεγάρων φρουρὸς ἐπ' εὐτυχίῃ.
Ἄξιον, ὦ Διόνυσ', ἐσέβης δόμον· ἔπρεπεν ἄμφω,
Καὶ μέγαρον Βάκχῳ. καὶ Βρόμιος μεγάρῳ.

De altera Bacchi effigie.

Pisonem Latium Bacchus comitatus ad arma
Atria nunc ejus prosperitate beo.
Evie conspiceris dignâ te sede. Decebat
Ista domus Bacchum, Bacchus et ipse domum.

Quamobrem si etiam ad nonnullos Pisones hanc Epistolam scriptam malles, nunquam tamen illum Pisonem, neque ipsius filios, quos omnes huic rei adornant Horatii inertpretes, hic in scenam producere posses. Quod ut eo melius intelligatur, comparemus Dacierii, viri peritissimi, inter se verba. Cum prius ad v. 6. de hoc Pisone dixisset. *Ce Pison étoit un homme de plaisir. il passoit ordinairement la nuit à table, et se levoit à midi.* Quae dixisse, ut videtur, oblitus, in versione v. 366. his severis verbis usus est. *O vous, Pison, qui êtes l'ainé de votre famil-*

ville quoique les préceptes et l'exemple de votre pere suffisent pour vous former, et que vous n'ayez pas même besoin de guide, ne laissez pas de bien retenir cette regle, et d'en faire votre profit. Illustre fane patris exemplum, quem in epulis, vino, et otio tempus trivisse, demonstratum est? Iste homo, quem ab omni litterarum commercio alienissimam vitam egisse, summo consensu testantur historici, iste scilicet filiorum animos ad rectum finget, et voce paternâ illis verum Poëfios studium inculcabit? Qui haec adserere adnititur, absurdissima quaeque defendat. Sed jam satis disputatum de his. Qui hoc Pisonum nomen hic tueri velint, alios sibi quaerant, qui et doctrinâ morum et artis Poëticae praeceptis sibi gloriam et aeternum nomen comparare potuerunt.

Quid tamen fiet de his verbis? *O major juvenum.* Non recte hoc, cum ad aetatem refertur, dici arbitror. Bene dicitur *major juvenis* ut apud Plautum Truc. 2. 2. v. 53. *herus major*, et summum latinitatis auctorem Terentium, *major frater*, *major filius*, nunquam *major fratrum*, *major filiorum.* Quare ego scribendum putarem *O major juvenis*, tu quicunque sis, qui jam ad eam aetatis maturitatem pervenisti, ut per te sapere et de his rebus judicare possis,

hoc tibi dictum
Tolle memor.

Si quis hanc Epistolam sine titulo legisset; nunquam ei propter illud *Credite Pisones*, tota gentis istius familia, ad quam missa foret, in mentem venisset. At nunc, cum a vetere Commentatore in hanc opinionem adductus sit, simul ac legit de patre et juvenibus patre dignis statim ei Pisones omnes ob oculos versantur, eosque a poëtâ indicari existimat. Quod longe aliter esse, jam me demonstrasse arbitror. At denique dices, quid igitur ista jam memorata sibi verba velint?

Tu nihil invitâ dices faciesve Minervâ.
Id tibi judicium est, ea mens: si quid tamen olim
Scripseris, in Maecî descendat judicis auris,
Et patris et nostras; nonumque prematur in annum
Membranis intus positis.

Si, quid de his versibus sentiam, pronunciandum est; mihi sane magis a derisore, quam a poëtarum praeceptore profecti esse videntur, et nihil aliud continere, nisi risum et jocum. Nam, si serio rem agere voluisset poëta, tali modo sua praecepta tradere debuisset. *Tu nihil dicas, facias, id tibi sit judicium, ea mens. Si quid scribas*, non *dices facies*, et *si quid olim scripseris.* Quae omnia lepidissimam ironiam produnt.

dunt. Quod ut planum et perſpicuum faciamus, verba ſuis numeris abſolvamus, et quidem hoc modo; *Tu*, ſi ita velis, Piſo junior, *prudens et ſapiens, nihil dices, nihil facies, invitâ Minervâ, id est repugnante naturâ, neque ſatis favente ingenio. Scimus enim te omnia apte, decore venuſte, docte ſapienterque dicturum. Novimus, quantum tuum valeat ingenium, quanta ſit mentis tuae acies, quâ difficillima quaeque perſpicis. ſi quid tamen olim, id est, ante multos annos compoſueris, cum tibi tam magnum judicium atque illud acre mentis acumen nondum adesſet, illud tradas Maecio nobis aliisque dijudicandum, et quamvis jam diu, antequam ad maturitatem pervenerit, in membranis latuerit illud opus, nonum etiam differatur in annum, prius quam edendum putes.* Ridicula ſane cautio, quam Horatius adeo neglexit, ut nihil magis neglexisſe videatur; quamvis enim minime negare velimus, in longo opere, ut Virgilii Æneidos et Ovidii Metamorphoſeon libris, optimo poëtae posſe obrepere ſomnum, quare ea ſaepius relegenda et expolienda ſunt carmina, tamen illud nunquam ad ea, qualia fecit Horatius, referri potest. In longo opere ne quid ipſius ingenii moretur impetum, quaedam poëta imperfecta relinquit, alia levisſimis verſibus veluti fulcit. Quos Virgilius, ut Donatus ait in ejus vitâ, per jocum pro tigillis vel tibicinibus interponi a ſe dicebat, ad ſuſtinendum opus, donec ſolidae columnae advenirent. Recte quidem; quod et agnovit Ovidius Trist. L. I. el. 7. v. 29. 30.

Ablatum mediis opus est incudibus illud:
Defuit et ſcriptis ultima lima meis.

Et v. 39. 40.

Quidquid in his igitur vitii rude carmen habebit,
Emendaturus, ſi licuisſet, eram.

Quos vero cognitos habuit et nobis reliquit verſus Horatius, ſane non proveniunt ex quadam fabrorum officinâ, in quâ per multos annos ſub incude ſudarunt, ſed hos ingenii ipſius fudit impetus, qui, cum natura valeret, doctrinam quidem et exercitationem asſumſit, at iis tamen praeceptis ſe duci noluit, quibus ſua carmina plus fervoris amitterent, quam decoris adquirerent. Non erat ſane eorum hominum, qui ſuos verſus lambendo et terque quaterque fingendo meliores ſe reddere posſe, exiſtiment. Videbat illorum ineptum laborem, asſentiens Ariſtophani Thesmoph. v. 58-62.

Κάμπτει δὲ νέας ἀψῖδας ἐπῶν·
Τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,

Καὶ

Καὶ γνωμοτυπεῖ, κ᾽ἀντονομάζει,
Καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλίζει,
Καὶ χοανεύει.

Ecce fabrorum, qui in carminibus effingendis et componendis laborant, ad vivum depicta officina. Ut bonos faciant verſus quibusvis utuntur inſtrumentis, eos incerant, conglutinant, nec non incudi imponunt, rotundant et conflant. Unde illa elegans manavit ironia, quâ Horatius v. 441. monet,

Et male tornatos incudi reddere verſus.

Nemo enim exiſtimet, *male tornatos*, aut, ſi cum Bentlejo legas, *ter male natos* verſus unquam in bene natorum formam redigi posſe, quae a primo impulſu tantum erat exſpectanda. Cum non ſuccedit labor verſus in ignem projicit elegans poëta, aliam viam quaerit, nec unquam, niſi cum ridere velit, ingenioſam mercem cum duris comparat metallis. Quis itaque foecundos ingenii ſui foetus ſudantibus fabris ad eos reformandos vel corrigendos mittere, aut ipſe hoc ingratum opus ſuſcipere vellet?

Ingenue admodum cecinit Ovidius ex Ponto Lib. 3. el. 9. v. 19-24.

Saepe piget, (quid enim dubitem tibi vera fateri?)
Corrigere et longi ferre laboris onus.
Scribentem juvat ipſe favor minuitque laborem,
Cumque ſuo creſcens pectore fervet opus.
Corrigere at res est tanto magis ardua, quanto
Magnus Ariſtarcho major Homerus erat.

Quid plura? num ille egregius poëmata condendi et doctor et artifex, qui carmina fecit, linienda cedro et ſervanda cupresſo, quibus longioris temporis uſu nihil addi, nihil demi, ſine ſummâ elegantiae atque alterius ſpiritus jacturâ potest, priusquam illa ederet, per novem annos domi ſervasſe, cenſendus est? Quod ad me, non modo illum non novem annos, ſed ne quidem tot menſes, dies aut etiam fortasſe horas in iis elaborandis conſumſisſe, arbitror. Illud ſaltem conſtat, ipſius praeſtantisſima atque omnibus numeris perfecta atque abſoluta carmina, quale l. 4. c. 4. quod divinum et unum omnia Pindarica provocasſe, exiſtimat Joſ. Scaliger ad Euſeb. Chron. p. 173. nec non Saeculare illud, quae, ut diſerte tradit Suetonius ei Auguſtus componenda injunxerat, brevisſimo tempore facta fuisſe. Quare ſi quis illud, *nonumque prematur in annum*, quod in omnium ore est, ab Horatio ſerio dictum velit, ne quidem ille ſuum magiſtrum intelligit. Hoc ver-

versu Horatius poëtam Cinnam ludit, qui totos novem, non menses, sed annos, in obscurissimo poëmate, Zmyrna dicto, pariundo desudaverat. de quo ita Catullus, Carm. 93.

Zmyrna mei Cinnae nonam post denique messem
Quam coepta est, nonamque edita post hiemem.

Vid. Servium et Philargyrium ad Virg. Ecl. 9. v. 35. et Georg. L. 1. v. 288. et Dionysii Salvagnii Boesii Prolegomena in Ovidii Ibin. p. 7. ut et P. Burmanni Secundi notas ad Anthol. Lat. tom. 1. p. 440. Hujus etiam meminit Martialis L. 10. ep. 21.

Scribere te, quae vix intelligat ipse Modestus,
Et vix Claranus; quid rogo, Sexte, juvat?
Non lectore tuis opus est sed Apolline libris:
Judice te major Cinna Marone fuit.
Sic tua laudentur: Sane mea carmina, Sexte,
Grammaticis placeant, et sine Grammaticis.

Conf. Quintil. L. 10. c. 4. ubi de Cinna agens, illos, qui, *quoties librum in manus resumpserint*, eum emendare velint, *similes esse existimat medicis etiam integra secantibus.* Quare etiam Vossius de imitatione. cap. 6. p. 183. ita scripsit. *Cinnae Smyrna, annis novenis elaborata, magis Grammaticis placuit, quam poëtis. Cura enim nimis anxia fecit obscurum.* quae etiam Horatii fuit sententia, cum scriberet, v. 31.

In vitium ducit culpae fuga, si caret arte.

Quam vero artem cum plane teneret, illud consecutus est, ut, cum in ejus carminibus sublimitatem et majestatem miremur, tum etiam in iis agnoscamus incuriosam quandam felicitatem et gratam negligentiam, quâ se saepe praecipitat, et torrentis instar verba devolvit, sed quae, purae velut rivus aquae, perspicua sunt clara et amoena, in quibus nihil durum, salebrosum, molestum aut nimis anxiâ arte quaesitum. Ne itaque summo poëtae ab ipsius bonitate naturae et eleganti litterarum studio plane aliena affingamus praecepta. Quod ille per risum et jocum, ut eo magis intelligeretur, attulit, ne in serium convertamus. Quidquid, praeter quasdam de Tragoediae et Comoediae usu observationes, hac Epistolâ Horatius assequi voluerit, paucis versibus explicuit non inferioris ordinis poëta P. Lotichius secundus. Lib. 3. Carm. 36. ad Hermannum Schopperum.

Qualiter irriguis surgens amaranthus in hortis
Inter purpureas spirat odore rosas.

Tale tuum carmen: sic flore recentior omni
Ille nitor Musae dulce canentis erat.
Odi ego difficiles salebras, inamabile carmen:
Aonio tinctum nectare carmen amo.

At dices, haec ita se habeant, satis diu disputasti, concedo. Restat tamen, ut in hoc, de quo agitur, loco mihi explices, ad quem patrem illud de scriptis carminibus judicium deferendum sit? Si illud *patris* manere debeat, ad neminem alium, si linguae latinae indolem rectamque verborum constructionem sequi velimus, quam ad Maecii patrem; Nam, si patrem Pisonum intelligi voluisset, sane versus suos Horatius ita composuisset, ut legi posset, et *tui patris*. Quod videns Dacierius locum vertit, quasi ita legeretur. *Soumettez-le à la critique de votre pere.* Sed hercle arbitror, unum aut alterum interpretem, cujus totum animum Calpurnia gens occupaverat, illud *patris*, quod, ut hic nude positum est, plane sensu caret, Horatio obtrusisse; quamobrem poëtam hac voce liberare conabor, legendo.

in Maeci descendat judicis auris,
Et patere in nostras.

Id est, si quid scripseris, Maecius illud audiat et dijudicet, et permitte, ut nos etiam illud audiamus et de eo nostram feramus sententiam. Eodem modo nescio quis eleganter admodum cavit, ne cultissimi poëtae Tibulli locus L. 3. el. v. 3. male descriptus ulterius depravetur. Cum enim plerumque legeretur:

Aufer et ipse meum pariter medicando dolorem.

Substituerunt,

pater et medicare dolorem.

Sed quidquid egerint viri docti in hoc loco emendando, frustra fuerunt, et ne sensum quidem idoneum ex his verbis elicere potuerunt. Depravata lectio etiam ultimam Cl. Heinii infecit editionem, quam si emendatam velis, lege:

Aufer et ipse meum, paterâ medicante, dolorem,
Saepe tuo cecidit munere victus Amor.

Jam erit e tenebris orta lux et suavissimo poëtae suus restitutus ingenuitatis et perspicuitatis nitor. Quod porro ad Horatii pertinet Epistolam, sciendum est, de ipsius titulo ex veterum Membranis, quae sibi hic minime constant, nihil quidquam, quod ad verum ducit, posse elici.

v. 8. *Ille ipse Dion in Nerva narrat, quod an idem sit, an simile ei,* *quod*

quod in epigrammate est, de milite in pugnam reverso, cum se ad mortem vulneratum sentiret, ut alii videant, indico. Dio, cum in L. LXVIII; c. 14. p. 1130, narrasset, Trajanum in bello contra Dacos multa strenui imperatoris ac viri fortis edidisse facinora, multaque pericula milites ejus adiisse fortiterque pugnasse, hoc illustri exemplo illud confirmat, quod unus ex iis eques, graviter saucius, exportatus e proelio, ut qui sanari adhuc posset, ubi desperatam esse salutem cognovit, ex tabernaculo iterum in aciem processerit, magnisque rebus gestis, mortuus conciderit. Hoc forte indicat Grotius, nam quod transferendum esset ad praeclarum militis Itali factum, qui vulneribus fere confectus, ut vidit aquilam suis hostili manu eripi, hanc contumeliam non tulit, sed exsiliens ex strage eum, qui vexillum tenebat, interfecit aquilamque servavit, de quo est Epigramma Crinagorae L. 1. T. 5. e. 25. mihi persuadere non possum, quoniam illud ad Danubii fines, hoc ad Rheni littora actum memoratur, neque aliud de tali re me invenisse carmen memini.

v. 11. *Aureoli ejus, cujus sepulcro inscriptum carmen ex Gruteri collectione desumsimus, historia et ejusdem carminis latina versio, nostra liberior ampliorque est apud Trebellium Pollionem.* In Mantissa tertia ex Gruteriana collectione p. CLXIII. hoc epigramma invenitur, et apud Trebellium Pollionem, inter Hist. Aug. Script. t 2. p. 278. et seq. ubi vid. praeclaras If. Casauboni annotationes, nec non ea, quae habet Salmasius, qui hunc locum etiam attigit in Exercit. Plinianis p. 31. E. conf. et Bonadae Antholog. vol. 1. p. 184. et seq. ut et Burm. ad Anth. Lat. T. 1. p. 244. et T. 2. in Mantissa p. 718. et Tristam. T. III. p. 182 qui non inelegans in hanc rem Gallicum Epigramma dedit.

v. 14. *Ablabium praefectum fuisse praetorio sub Constantio, Ammianum Marcellinum et Eusebium in Chronico testes habemus et Zosimum: et ejus puto fuisse Gothica, quorum Jornandes meminit.* De Ablabio praefecto praetorio mentionem fecerunt Ammian. Marcellinus L. 20 c. 11. Eusebius in Chron. p. 251. ubi Vid. Scaligeri animadversiones, et Zosimus L. 2. c. 40. ed. Cellar p. 201. Ablabii descriptoris Gothorum gentis egregii verissimam esse historiam testatur Jornandes c. 4. conf. c. 14. et 23. Sed an hic Ablabius historicus, tanto opere a Jornande laudatus, idem sit, qui praefectus praetorio, sub Constantio, ut ait Zosimus, secundum ipsius merita necatus est, mihi dubium videtur. Neque puto, cum Ablabium, cujus nomen modo semel in Antholo-

giâ occurrit, L. 3. t. 15. ep. 1. ubi, ut medicus, cum Hippocrate et Galeno comparatur, quidquam commune habuisse cum eo historico, quamvis Jo. Brodaeus, quem ut Grotius, sic Tib. Hemsterhusius ad Lucianum t. 1. p. 518. vocat hominem sua aetate et perdoctum et plurimae lectionis, illud affirmare non dubitet. Potius assentior doctissimo Fabricio, qui Biblioth. Gr. vol. 13. p. 21, hoc valde incertum esse judicavit. Quidquid hujus rei sit, Ablabium praefectum praetorio, de quo praeter Eunapium in vita Ædesii ed. Commel. p. 40, et alios plurimis egit Tillemontius t. 4. p. 91. distinguendus esse mihi videretur a scriptore historico. At vero Grotius in prolegomenis ad Hist. Gothorum p. 62. et 63. et praefectum praetorio, et historicum, et medicum, in Theosebiae Epigrammate celebratum, eamdem personam sustinuisse, existimavit.

v. 17. *Eundem Zosimum, simulque Zonaram vide de versibus Libanii inscriptis Juliani tumulo.* Versus Libanii exstant L. 3. t. 7. e. 19. Eos commemorat Zosimus L. 3. c. 34. p. 340. at longe aliter et plenius hoc epigramma profert Zonaras L. XIII. c. 13. in Hist. Byz. Scr. t. XI. p. 22. conf. Cedrenum t. VII. p. 242. et Ans. Banduri Antiq. Constant. L. 6. t. 30. p. 579.

v. 18. *Cyrum illum, qui praetorianâ functus est praefecturâ, Theodosii minoris et Valentiniani vixisse temporibus — Urbisque Constantinopoleos prolatasse ambitum, facto a mari ad mare pertinente muro, testis est Zonaras; consulem factum in Chronico Marcellinus notat.* Celebre admodum est Cyri nomen in veterum monumentis. Cyri poëtae, cui Calliope Orphei et Homeri vim poëticam tribuisse fertur L. 4. t. 12. e. 67, nonnulla in Anthologiâ inveniuntur Epigrammata; ut L. 1. t. 80. e. 3. L. 3. t. 12. e. 28. L. 4. t. 19. e. 18 t. 23. e. 16. et t. 27. e. 15. ubi dicitur *Consularis;* videtur fuisse praefectus urbis Constantinopoleos, qui magno studio et celeritate terrestrem murum, a mari ad mare pertinentem, intra dies sexaginta absolvit, ut Zonaras narrat; c. XXII. in Hist. Byz. scr. vol. XI. p 34. Dicitur in Anthologiâ vir consularis et poëta, solus enim Romae consulatum gessit a. u. 441. ut est apud Marcellinum Comitem in Chron. in Sirmondi Oper. T. 2 p. 361, quae Grotius annotare non neglexit. De hoc Cyro Praefecto Praetorio, viro consulari et poëtâ, vera esse videntur, quae Evagrius Hist. Eccles. L. 1. c. 19. p. 274, memoriae prodidit. Vid. ibi Valesii notas, et Suidam in hac voce t. 2. p. 402. qui fere eadem, quae Evagrius, de illo Cyro narrat: quem ad locum etiam consulendae sunt Kusteri notae. Vixit

xit eodem tempore, quo Claudianus, et quam maxime propter poëseos facultatem gratus fuit Eudociae Augustae, Theodosii junioris conjugi, quâ Hierosolymam profectâ, dignitatem suam amisit, et in exilium abire coactus est, quod ipse indicare videtur L. 1. T. 80. e. 3. De illo egregium testimonium dedit Theophylactus Hist. L. 8. c. Hist. Byz. Scr. vol. III. p. 281. ubi, cum eum Ecclesiam Deiparae virginis Constantinopoli aedificandam curasse, scripsisset, illud adjungit: Οὗτος δὲ ἐς ὑπάτων ἀξίαν τὸ τηνικαῦτα ἀναβεβήκει καιροῦ· τοῦτον ἄνδρα ἀγαθὸν ἐς τὰ μάλιστα γεγονέναι φασὶ, καὶ περὶ τοὺς ἔρωτας τῶν λόγων σώφρονι μανίᾳ τινὶ ἐπεφύκει. quae verba hoc modo transtulit Jac. Pontanus. *Hic tum in consulatus gradum adscenderat; feruntque fuisse virum insigni probitate, liberaliumque disciplinarum cum modestâ quadam insaniâ cupidissimum.* ubi illud σώφρονι μανίᾳ τινὶ melius, ni fallor, redderetur *cum moderato quodam furore.* Haec de Cyro poëtâ intelligenda, arbitror, cujus historiam diligentissime persecutus est Tillemontius t. VI. art. 25. p. 37.

v. 27. De illo μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον. Initium est Epigrammatis L. 1. t. 9. e. 1. Cujus titulus apud Grotium est. *In eum, qui novercam stupro polluerat.* legit enim μητρυιὰν, quod omnes editiones occupavit; at melius Huetius, et eum fere secutus Brunckius:

Εἴς τινα φθείραντα τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

quod postulat in Epigrammate obvia vox μητροφθόρος. Spectatur Persarum mos, quem commemorat Philo de Special. Leg. vol. 2. p. 301. 302. conf. Brisson. de Regno Pers. L. 2. c. 55. p. 493. Menag. ad Diogen. Laërt. Prooëm. p. 6. et Interpret. ad Catull. Carm LXXXVIII. 1. in primis vero Jo. Ant. Vulpii commentarium. Verbum φθείρω, quo poëta utitur, mihi apprime convenire videtur cum Terentiano illo *vitiare.*

v. 27. *De Beryto terrae motu collapsâ.* Sex inveniuntur Epigrammata, in quibus deploratur Beryti casus. L. 1. T. 70. e. 20. 21. 22. et 23. T. 90. e. 4. et 5. De nobilis hujus urbis, quae, ut Roma et Constantinopolis, olim sola in orbe Romano Jurisprudentiae scholâ florebat, eversione ac renovatione, nemo, ut arbitror, accuratius egit, quam vir acutissimus atque eruditissimus P. Baylius in Diction. Crit. Tom. 1. p. 536. Illud tantum observamus, quod in e. 22. Beroë et Berytus eadem urbs fuisse videatur, cum tamen satis cognitum sit, quod Beroea fuerit Macedoniae et Berytus urbs Phoeniciae. Hoc male habuit summum virum Scaligerum ad Eusebii Chronicon p. 130. qui vel duas Beroeas

 olim

olim fuisse existimat, quarum altera etiam Berytus dicebatur. At et aliae hujus cognominis fuerunt urbes, et ipsa Berytus fuit dicta Beroea, ut ex Nonno Panopolita demonstravit AEgidius Menagius in Juris Civil. Amoenit. cap. 24. p. 132. ed. Hoffmanni. quod et adnotatum et adfertum fuit a Cl. Jacobsio ad h. l. Observandum interea, quod ambae urbes Beroea et Berytus apud veteres Scriptores propter amoenitatem et hominum frequentiam iisdem fere laudibus ornentur. ut apud Lucian. Asin. T. 2. p. 603. *ἐρχόμεθα ἐς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.* quibus verbis etiam utitur Jo. Phocas, in collect. Leon. Allatii p. 7. ubi elegantem Beryti descriptionem dedit. *ἡ Βηρυτὸς πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος.* Conf. Berkelii notas ad Stephan. Byzant. p. 221. et de Beroea Abram. not. ad Cicer. Orat. in L. Pison. c. 36. p. 754. edit. Graevii.

Pag. xv. v. 1. *de Daphniacis suis, Agathiam interroga.* Horum Daphniacorum, seu Eroticorum librorum meminit Agathias, L. 6. T. 9. e. 1. et de his ita scribit in prooëmio aute Hist. *Ἐτύγχανον γὰρ μᾶλλον δή τι ἐκ παίδων τῷ ἡρῴῳ ῥυθμῷ ἀνειμένος, καί μοι ἤρεσκε τὰ ἡδύσματα τῶν τῆς ποιητικῆς κομψευμάτων. Καὶ τοίνυν πεποίηταί μοι ἐν ἑξαμέτροις βραχέα ἄττα ποιήματα, ἃ δὴ Δαφνιακὰ ἐπωνόμασαι, μύθοις τισὶ πεποικιλμένα ἐρωτικοῖς, καὶ τῶν τοιούτων ἀνάπλεα γοητευμάτων.* conf. Suidam in v. *Ἀγαθίας.* Tom. 1. p. 16. et ibi Kusteri notas.

v. 2. *Zonaram de Ponte in Sangari*, Legitur est de re Agathiae carmen L. 4. T. 29. e. 4. quod, ut scribit Constant. Porphyrog. de Them. L. 1. th. 5. p. 26. ed. Meursii, insculptum fuit saxo Pontis, quo Justinianus Sangarim fluvium junxerat; et de eo egit Zonaras L. xiv. 7. in Hist. Byzant. Script. vol. xi. p. 50. conf. Procop. de aedificiis L. 5. c. 4. in H. Byz. Scr. vol. 2. p. 460. et 461. et Du Cange Glossar. *πουτογέφυρα.* tom. 1. p. 1203. quod et a Cl. Jacobsio notatum.

v. 2. *Deque portu, quem Sophiam ex uxoris suae nomine dixit Justinus minor, de quibus epigramma ejus, quem dixi, Agathiae habemus.* Quod Grotius hic intelligi vult epigramma, invenitur in L. 4. T. 23. e. 9. quamvis illud ibi, ut in Planudeis, sic in magni viri versione Latinâ Mariani Oratoris nomen praefixum habeat, tamen Agathiae esse patet ex Zonara in Hist. Byz. Script. vol. xi. p. 55: quare Brunckius id inter illius poëtae epigrammata recte posuit vol. 3. p. 50. Ad hunc Sophiae portum etiam referenda sunt epigrammata L. 4. T. 4. e. 4. et e. 21. in quibus illud observandum, quod et Grotius et Brunckius lectionem lemmatis Vat. Cod. secuti pravam e. 21. in-

inscriptionem dederunt. *εἰς εἰκόνα τῆς Σοφίας Αὐγούστης) ἐν τῷ εἰσόδῳ τοῦ Ζευξίππου.* cum tantum scribendum esset, ut est in omnibus editionibus, *εἰς οἶκον Σοφίας.* Palatium Sophiae, extra urbem conditum, nihil commune habebat cum balneo Zeuxippo, celeberrimo templo Sophiae vicino, ut recte observavit P. Gyllius in Constant. Topogr. Thes. Antiq. Gr. vol. 6. p. 3262. conf. p. 3271. et 3272. in Hist. Byz. Script. vol. 30. p. 296. 300 et 301. Praeclare de hoc Cedrenus in Hist. Byz. script. vol. VII. p. 308. *Ἰουστῖνος κτίζει σὺν καὶ τὰ παλάτια, τὰ ἐν τῷ Ἰουλιανοῦ λιμένι. ἀποκαθαίρει δὲ καὶ αὐτὸν τὸν λιμένα· καὶ στήλας δύο ἐν μέσῳ αὐτοῦ ἵστησι, τήν τε ἑαυτοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Σοφίας, μετονομάσας καὶ τὸν λιμένα Σοφίας.* Occasionem, quâ Justinus hunc portum in gratiam carissimae uxoris exstruxit, ingenue admodum narrat Anonymus, in Hist. Byz. script. vol. 29. part. 3 p. 40. Conf. Ans. Banduri Comm. ibid. vol. 30. p. 505. Huic negotio praefuisse Theodorum, et opere perfecto statuam Imperatoris Justini, ut et ipsius uxoris Sophiae, ibi collocasse, vere ad e. 4. T. 4. L. 4. adseruisse videtur Jacobsius: male doctissimus Brodaeus, in notis ad e. 21. Sophiam Augustam Justiniani uxorem appellat, cum Justini fuerit.

v. 5. *Polycleti et Polygnoti saepe inter se librariis mixta sunt nomina. Facile cuique restitues, si ex Plinio et Dionysio Halicarnassensi in Demosthenis laudatione notaveris Polycletum statuis, Polygnotum argento coelato et picturâ floruisse.* Quae Plinius de horum artificum ingenio et singulari facultate inprimis L. 34. annotavit, satis nota sunt. Plura colliges ex Franc. Junii Catalogo in his nominibus de Pict. Vet. p. 167. et p. 112. et seq. Egregia Dion. Halicarnassensis de hac re a Grotio indicata observatio legitur in edit. Hudsoni vol. 2. p. 314 et 315. conf. p. 183. ubi Apelles, Polycletus et Phidias ex eâ, quam quisque sibi sumsit perficiendam, arte merito laudantur. De Polycleto est L. 4. T. 9. e. 23. T. 12. e. 65. et L. 7. e. 146. de Polygnoto L. 3. T. 14. e. 21. L. 4. T. 8. e. 21.

v. 9. *Calamitas illa, quam lugens Alpheus titulo de fluminibus inducitur, ad quae tempora referri debeat, dubitavi. Facit Nicetas Choniates, ut putem morientis Graeciae esse foetum, cum Balduini circa tempora nostrates homines Elidem bello vastarunt.* Carmen de Alpheo invenitur L. 1. T. 73. e. 3. Huetio pars majoris operis esse videtur, unde fragmenti hujus pendet intellectus. Quâ in sententiâ etiam Brunckius versatur, qui haec e longiori poëmate decerpta esse existimat, facto in Pisatarum contra Eleos pugnam, in ipsâ ludorum celebritate commissam.

Rec.

Recte vero Grotius morientis Graeciae putat esse foetum. Quâ in opinione optime confirmatur Nicetae Choniatae verbis in Balduino in Hist. Byz. Script. tom. xv. p. 322. et 323. Graecus auctor ibi deplorat Latinorum successus, et immensas populorum caedes, quae quotidie ad ipsius aures ferebantur, cum in expeditione quintâ Sacrâ Palaestinam versus Cruciatae tenderent. Horum praecipuus dux fuit Balduinus, Comes Flandriae, sub quo quae facta sunt enarrat. Captâ enim Constantinopoli hic Graecorum regnum fregit, Latinorum condidit. quod aegre patiens Nicetas se in medio scribendi cursu ad poëtica de Alpheo commenta convertit, et fluvium maritum ne ad uxorem Arethusam, cujus aquas Itali bibebant, tantam Graecorum cladem perferret, sollicitis precibus rogat. Pars enim expeditionis videtur per Peloponnesum venisse, antequam Constantinopolin proficiscerentur, atque Elidem vastasse. Quicunque Nicetae verba cum hoc carmine comparaverit, facile summi Grotii probabit sententiam. Ceterum de Alphei et Arethusae incredibili per subterraneos meatus ab Elide in Siciliam aquarum conjunctione, in quâ describendâ se delectarunt poëtae. Vid. Serv. ad Virg. Eclog. 10. v. 4. et Aeneid. L. 3. v. 694. Burmann. ad Ovid. Metam. L. 5. v. 576. Hemsterh. ad Lucian. tom. 1. p. 294 et 295. atque inprimis P. Cluverium in Siciliâ antiquâ p. 156 et seq. quibus adde Stobaei Florilegium Serm. 62 p 400. edit. Aurel. Allobrog. et Grotii versionem in suis Stobaeis sub T. LXIV. p. 264. non neglige.

v. 14. *Myronem Eleutheris natum, ut ait Plinius, bucula maxime nobilitavit, celebratis versibus laudata; quam suo tempore Romae fuisse in foro Pacis, docet nos Gothicorum quarto Procopius. In eam triginta et septem habemus hic Epigrammata, quorum nobiliora vertit et Ausonius.*

Plinii locus est L. 34. c. 8. tom. 5. p. 112. quâ de re ita scribit Procopius de Bello Goth. L. 4. c. 21. in Hist. Byz Script. vol. 2. p. 220. in foro Pacis est Myronis bucula. *Nimirum prisci Romani id diligenter curarunt, ut excellentissima quaeque ornamenta Graeciae Roma possideret.* Quo studio in investigandis ejusmodi ornamentis, ut olim florebant Romani, sic nostris temporibus excellunt Galli, antiquorum artis monumentorum admodum avidi. L. 4. T. 7. leguntur triginta et sex in buculam Myronis Epigrammata, ut et unum in ipsius equum. et T. 2. e. 4. in Ladam velocissimum Alexandri magni cursorem, et T. 12. e. 118. in Bacchum, quae opera Myron summâ arte perfecit. Vid. Fr. Junium de Pict. Vet. part. 2. p. 127. — 130. ab hoc Myrone statuario bene distinguenda Myro, Poëtria Byzantiae, de quâ fit mentio L. 1. T. 67. e. 8.

et

et L. 5. T. 1. e. 72. ut et Myro puella, quae fuarum bestiolarum mortem luget. L. 3 T. 24. e. 8. quam pro Myrone statuario habuit Plinius loco citato. tom. 5. p. 114.

v. 18. *Stratonico Plinius adscribit, quod Diodoro poëta, Satyrum in phialâ dormientem.* Plinius L. 33. c. 55. ita scribit. *Satyrum in phialâ gravatum somno collocavisse verius, quam caelasse, dictus est Stratonicus.* Illud artificium Diodoro dedit Plato L. 4. t. 12. e. 103. de quo Vid. Harduin. ad Plin. L. 34. p. 167. in notis xxv. Sileni et Satyri, indefessi Bacchi comites erant, secundum Virgilium,

Inflati hesterno venas, ut semper, Jaccho.

Quos e somno excitare erat periculosum. Philostratus Icon. L. 1. Midas p. 796. *Καθεύδει ὁ Σάτυρος, καὶ ὑφειμένῃ τῇ φωνῇ λέγωμεν περὶ αὐτοῦ, μὴ ἐξεγείρηται, καὶ διαλύσῃ τὰ δρώμενα.* Recte itaque Jacobsius ad hoc illustrandum elegans attulit epigramma ex Anthol. Lat. L. 1. p. 62.

Hujus Nympha loci, sacri custodia fontis,
Dormio, dum blandae sentio murmur aquae.
Parce meum, quisquis tangis cava marmora, somnum
Rumpere. Sive bibas, sive lavere, tace.

ubi apud Jacobs. *murmura* pro *marmora* male editum. Satyros non nisi vino potuisse compesci, patet ex eodem Philostrato in vitâ Apollonii. c. 27. p. 267. ed. Olear. Proprie admodum igitur unum ex his artifex, sive ille Diodorus, sive Stratonicus fuerit, de quibus Vid. Fr. Junium de Pict. Vet. 3. c. 4. p. 184. part. 1. et p. 77. part. 2. dormientem in phialâ locavit, quasi nihil de ipsius protervitate bibentibus metuendum esset.

v. 20. *Aquila, Sentiens quid in Ganymede rapiat, Leocrae erat opus.* Scribendum ex Leopardi emendatione; Vid. Harduin. in notis. xvi. *Leocharis erat opus.* Plinius L. 34. c. 19. p. 125. *Leochares (fecit) aquilam, sentientem quid rapiat in Ganymede, et cui ferat, parcentem unguibus etiam per vestem.* De Leochare Statuario nulla mentio in Anthologiâ. Tatianus in Orat. ad Graecos §. 56. edit. W. Worth. p. 121. his verbis illius artificis meminit. *Τίνος δὲ χάριν διὰ Λεωχάρους Γανυμήδη τὸν ἀνδρόγυνον, ὥς τι σπουδαῖον ἔχοντες κτῆμα, τετιμήκατε?* Qui plura de illo Statuario velit, adeat praeclarum Fr. Junii opus de Pict. Vet. part. 2. p. 105. et p. 106. v. Leocras.

Ibid. *Ad matris morientis e vulnere mammam arrepens infans Aristis Thebani.* Lege *Aristidis Thebani.* Plinius L. 35. c. 36. p. 214. et 215. *Aequalis ejus fuit Aristides Thebanus. Is omnium primus animum pinxit, et sensus hominis expressit, quae vocant Graeci ethe: item perturbationes: durior paullo in coloribus. Hujus pictura est, oppido capto ad matris mori-*

rientis e vulnere mammam adrepens infans: intelligiturque sentire mater et timere, ne emortuo lacte sanguinem lambat. Miror Harduinum, ad Anthologiam Graecorum provocare solitum, hic nullam mentionem fecisse egregii epigrammatis, quod ab Æmiliano profectum Grotius indicavit, et exstat L. 3. T. 12. c. 38. Hujus titulus est apud Brunck. vol. 2. p. 275. Εἰς παῖδα τῆς μητρὸς τεθνηκυίας μαζὸν θηλάζοντα. quem unde desumserit, ignoro. Grotius, ut vulgo legitur, epigramma secutus, illud etiam in suâ versione intellexit de infante, qui morientis matris mammis adhaeret, et sugens alimenta quaerit. in quâ opinione etiam fuit peritissimus Winkelmannus de l' art chez les Grecs L. 4. c. 6. tom. 2. p. 37. *Aristide peignit une mère morte avec son enfant attaché à la mamelle.* At vero, si praeclara illa Aristidis pictura nihil aliud habuerit propositum, quam infantem mortuae matris mammam trahentem, non video, quomodo artifex hic animum et sensus hominis tam mirifice exprimere potuisset. Quod cum tamen fecisse ex Plinii verbis apparet. Sed haec verba nobis longe aliam tabulam repraesentant, non quidem hanc, in quâ morientis matris mammae infans adhaeret, (*enfant attaché à la mamelle*,) verum illam, in quâ sanus infans, quod mater vulnerata et jam jam moritura sit, plane ignarus, pro more serpit, seu, ut est apud Plinium, adrepit ad amabilem mammam, qui etiam, ut ait Lucretius L. 5. vs. 883.

Ubera mammarum in somnis lactantia quaerit.

Hunc saucia mater ad mammas, omni lacte carentes, cum summâ miseriâ, adrepentem cernit timetque ne sanguinem pro lacte hausturus sit. Quare ego hic legendum putarem, pro Ἕλκε τάλαν — Ἕρπε τάλαν et verterem.

Serpe miser, mammas puer ad genitricis inanes,
Ultima ab exanimo corpore pocla trahe.

Praeterea non Graece dictum videtur Ἕλκε παρὰ μαζόν. In mearum observationum cursu licet animadvertere, quod Rex Attalus hujus Aristidis Thebani pictoris unam tabulam centum talentis licitus sit. ut est apud Plin. L. 7. c. 39. p. 60. quod sane regis Attali studium Romanos, nondum tam artium cultores, quam quidem bellorum gerendorum artifices, excitasse videtur, ut etiam sibi haec humanae industriae ornamenta diligenter conquirerent. Sic enim scribit idem Plinius L. 35. c. 8. *Tabulis autem externis auctoritatem Romae publice fecit primus omnium Lucius Mummius, cui cognomen Achaici victoria dedit. Namque cum in praedâ vendendâ rex Attalus VI sestertium emisset tabulam Aristidae, Liberum patrem, pretium miratus, suspicatusque aliquid in eâ virtutis, quod ipse nesciret, revocavit tabulam, Attalo multum querente, et in Ceteris.*

veris delubro posuit: quam primam arbitror picturam externam Romae publicatam. Deinde video et in foro positas vulgo. At hic *Mummius* ut ait Vellej. Hist. Rom. L. 1. c. 13. *tam rudis fuit, ut, captâ Corintho cum maximorum artificum perfectas manibus tabulas ac statuas in Italiam portandas locaret, juberet praedici conducentibus, si eas perdidissent, novas esse reddituros.* Vere itaque dixit, ut bene ad h. l. animadvertit cl. Ruhnkenius, Strabo L. 8. p. 584. Μεγαλόφρων γὰρ ἦν μᾶλλον ἢ φιλότεχνος ὁ Μόμμιος. Num haec μεγαλοφροσύνη aut φιλοτεχνία magis Reipublicae Romanae profuerit, rerum civilium peritis discutiendum relinquo. Vellejus non dubitat, *quin magis pro republica fuerit, manere adhuc rudem Corinthiorum intellectum, quam in tantum ea intelligi, et quin hac prudentiâ illa imprudentia decori publico fuerit convenientior.* At vero non ratione, sed suspicione quadam Mummii praeclarae Aristidis pictoris tabulae non in Asiam portatae, sed Romae retentae sunt. Vixere tamen iisdem temporibus non minus belli gerendi quam ingenuarum artium periti viri, veluti Scipio, qui, ut nihil in vitâ nisi laudandum aut fecit, aut dixit, ac sensit, sic in excolendis ingenuis artibus studiisque promovendis fuit eminentissimus seculi sui, quocum conjungendus felix Q. Metellus Macedonicus, qui turmam statuarum equestrium, quas perita Lysippi manus elaboraverat, ex Macedoniâ Romam detulit, iisque porticus ornavit; quare, mirum non est, Plinium haec artis monumenta vulgo vidisse posita.

v. 22. *Qui Ajacem et Medeam arte pinxit eximia, Timomachus Caesaris dictatoris aetate vixit: opera ipsa ante aedem Veneris Genitricis dedicavit Caesar Augustus.* verba Plinii sunt L. 35. c. 40. p. 230. *Timomachus Byzantius Caesaris Dictatoris aetate Ajacem et Medeam pinxit.* De Ajace legitur epigramma L. 4. T. 6. e. 5. De Medeâ Timomachi sunt in eodem L. T. 9. e. 7. 8. 10. 11. conf. Plin. L. 7. c. 39. *Octoginta (talentis) emit duas (tabulas) Caesar Dictator, Medeam et Ajacem Timomachi, in templo Veneris Genitricis dicaturus.* et L. 35. c. 9. *Sed praecipuam auctoritatem fecit publice tabulis Caesar Dictator, Ajace et Medea ante Veneris Genitricis aedem dicatis.* Vid. et Philostratum in vitâ Apollon. L. 2. c. 22. p. 76. et N. Heins. ad Ovid. Trist. L. 2. vs. 525. quem non praeteriit Philostrati locus. conf. laudatum F. Junii de Pict. vet. opus. part. 2. p. 215. Ausonii Ecl. 129 et 130. de quibus recte judicat J. N. Loënsis Epiphill. L. 5. in Lamp. Grut. Tom. 5. Supplem. p. 423. &c. *Illud interea perquam rarum ac memoriâ dignum. quod observat Plinius L. 35. c. 40. p. 237. etiam suprema opera ar-*

tificum imperfectasque tabulas, sicut Irin Aristidis, Tyndaridas Nicomachi, Medeam Timomachi, et quam diximus Venerem Apellis, in majori admiratione esse, quam perfecta. Quippe in iis lineamenta reliqua, ipsaeque cogitationes artificum spectantur; atque in lenocinio commendationis dolor est: manus, cum id agerent, exstinctae desiderantur. Vera fit Plinii observatio, illud tamen etiam negari non potest, summos artifices in unâ parte operis polite et splendide perficiendâ saepius tanto gaudere successu, ut nihil amplius ad maximam artis perfectionem addi posse videatur. Quod cum intelligerent viri industrii saepius cetera inchoata reliquerunt, de ulteriore successu non sibi satis fidentes. Illud addam, quod acerrimus artis judex non nunquam aliquâ imperfecti operis perfectâ parte magis delectetur ac moveatur, quam si totum et absolutum opus perspexisset; Forte non dissimilis illi amatori Ovidiano. Amor. L. 3. el. 2. v. 35. 40.

Suspicor ex istis et cetera posse placere,
Quae bene sub tenui condita veste latent.

v. 24. *Cnidia Venus e marmore erat Praxitelis.* Hujus artificis opus, quod Cnidiae Veneris effigiem repraesentat, celebratur a Platone, Luciano, Antipatro Sidonio et aliis. L. 4. T. 12. e. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17 et 18. Quae omnia repetita sunt in Antiq. C. Pol. Part. 3. in Hist. Byz. Scr. vol. 29. p. 120. et 121. De Venere nudâ, Praxitelis opere, quam a Cois rejectam Cnidii emerunt, observatu digna memoriae prodidit Plinius, L. 36. c. 4. p. 274 et 275. Conf. Winkelmann Hist. de L'art. chez les anciens tom. 1. p. 400. M. Larches Memoire sur Venus ed. 1775. p. 112 — 117. Cedrenus in Hist. Byz. Scr. vol. 7. p. 254. scribit: in Lausi Palatio stabat ἡ Κνιδία Ἀφροδίτη ἐκ λίθου λευκῆς, γυμνή, μόνην τὴν αἰδῶ τῇ χειρὶ περιστέλλουσα, ἔργον τοῦ Κνιδίου Πραξιτέλους. At Coa Venus erat velata specie. Vid. porro de Cnidiae Veneris statuâ Ans. Banduri Antiq. c. Pol. L. 7. in Hist. Byz. Scr. vol. 30. p. 599. et Junium de Pict. Vet. part. 2. p. 178. et in Menodoro p. 121.

v 25. *Ejusdem Cupido objectus a Cicerone Verri, ille, propter quem Thespiae visebantur.* De hoc Cupidine Vid. L. 4. T. 12. e 55. et L. 6. T. 9. e. 4. Ciceronis locus, quem indicavit Plinius L. 36. c. 4. est in Orat. in Verrem 4. c. 2. verba apponam, quoniam nativo ac festivo lepore redundant. *Erat apud Hejum Sacrarium magnâ cum dignitate in aedibus, a majoribus traditum, perantiquum; in quo signa pulcherrima quatuor, summo artificio, summâ nobilitate, quae non modo istum hominem, in-*

ingeniosum atque intelligentem, verum etiam quemvis nostrum, quos iste ideotas appellat, delectare possent: unum Cupidinis marmoreum Praxitelis: nimirum didici etiam, dum in istum inquiro, artificum nomina: idem, opiner, artifex ejusdemmodi Cupidinem fecit illum, qui est Thespiis, propter quem Thespiae visuntur. Nam alia visendi causa nulla est. De Cupidine Thespiensi, quem Praxitelis Ἑταίρη, sive ea Glycera, sive Phryne fuerit, sui amatoris manibus egregie expolitum civibus suis consecravit. Vid. omnino saepius jam laudati Fr. Junii de Pict. Vet. Librum. part. 2. p. 179. conf. e. 52. 53. et 54. ejusdem L. 4. T. 12. Anthologiae. ad quae loca si venerim, et alia, quibus haec magis illustrantur, commemorare conabor. Interea hic afferam Pausaniae verba L. 9. c. 27. p. 761. ed. Kuhnii, in quorum versione latinâ turpissimus irrepsit error. ita legitur. Θεῶν δὲ οἱ Θεσπιεῖς τιμῶσιν Ἔρωτα μάλιστα ἐξ ἀρχῆς. καὶ σφισιν ἄγαλμα παλαιότατόν ἐστιν ἀργὸς λίθος. ubi ultima verba vertuntur, *rude quoddam saxum*, cum verti debuisset, *saxum candidum, marmoreum*, ut est apud Ciceronem.

v. 26. *Et alter Cupido nudus in Pario Propontidis colonia.* Sic eodem modo pergit Plinius L. 36. c. 4. *Ejusdem et alter nudus in Pario colonia Propontidis, par Veneri Gnidiae nobilitate et injuria.* De illo Cupidine nudo est L. 4. T. 12. e. 56. Cl. Jacobsius ad hoc epigramma illustrandum recte attulit veterum numismata, quae amorem, Delphino insidentem, flagellumque manu tenentem exhibent. Spanhem. de Praest. et usu Numism. Tom. 4. p. 228. et Leon. Augustinus de gemmis. Nr. 209. 210. Laudant hoc epigramma A. Preigerus ad Lucret. L. 4. v. 3. et A. Rivinus ad Pervigilium Veneris p. 80. Legenda etiam Tzetzae verba, quae ad h. l. attulit Brodaeus. Effingitur hic amor nudus, qui tamen fraenum et flagellum tenet, at vero suas non deposuit alas; quare ei, quamvis nec arcum nec tela gerat, non fides habenda, nam et sine his, modo fit alatus, telluri imperat et mari. Cupidinem, plane suis armis ornatum, invocat Orpheus H. 57.

Κικλήσκω μέγαν, ἁγνὸν, ἐράσμιον, ἡδὺν Ἔρωτα,
Τοξαλκῆ, πτερόεντα, πυρίδρομον, εὐδρομον ὁρμῇ,
Συμπαίζοντα θεοῖς ἠδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις.

conf. Stob. T. 61. ed. Aurel. Allobr. p. 390. et in Grotii Floril. p. 250. 251. Bellam Cupidinis imaginem plurimi dederunt. Nemo tamen ingeniosius ipsius habitum mihi depinxisse videtur, quam Propertius, L. 2. el. 9. quem fere ad verbum expressit Paulus Silentiarius L. 7. e. 49. ad hoc et illud, de quo agimus epigrammate, suo loco plura erunt dicenda.

v. 27. *Incertum, an ejusdem, an Scopae cum liberis morient Niobe.*

Horum omnium index nobis Plinius, qui et Laocoontem memorat cum liberis et draconum mirandis nexibus uno ex lapide et ex topazio Arsinoës statuam. Verba Plinii ejusmodi sunt. L. 36. c. 4. p. 278. 279. *Par haesitatio est in templo Apollinis Sosiani, Nioben cum liberis morientem, Scopas an Praxiteles fecerit.* et p. 284. *Sicut in Laocoonte, qui est in Titi Imperatoris domo, opus omnibus et picturae et statuariae artis praeponendum. Ex uno lapide eum et liberos draconumque mirabiles nexus de consilii sententia fecere summi artifices, Agesander et Polydorus et Athenodorus Rhodii.* et L. 37. c. 32. p. 392. dicit *ex Topazio factam statuam Arsinoae Ptolemaei Philadelphi uxori quatuor cubitorum, sacratam in delubro, quod aureum cognominabatur.* De Niobe ejusque liberis fit mentio inprimis. L. 3. T. 7. e. 3. 4. 5. L. 4. T. 9. e. 1. 2. 3 4. 5. 6. et L. 7. e. 38. conf. e. 3. T. 7. L. 3. cum eo Ausonii 246. p. 186. et e. 1. T. 9. L. 4. cum e. 245. p. 285. De Laocoonte nullum est epigramma in Anthologiâ. Ad Arsinoen reginam referendum esse L. 4. T. 18. e. 4. censet doctus Brodaeus, qui plura ad h. l. dedit, quibus cum conf. Interpretes ad Ausonii Mosellam v. 314. 315. p. 319. ed. in usum Delph. et in eâ Tollii p. 402. — 405, per quos nonnihil etiam illustrari possunt e. 25. 46. et 50. in Mantissâ secundâ T. 4. in quibus agitur de Arsinoës templo, quod Ptolemaeus Philadelphus et Sorori et Conjugi exstrui voluit, ut est apud Plinium L. 34. c. 42. p. 150. conf. L. 36. c. 14. p. 296. De Arsinoës statuâ illud habet Pausanias L. 9. c. 31. p. 770. Καὶ Ἀρσινόης ἐστὶν ἐν Ἑλικῶνι εἰκὼν, ἣν Πτολεμαῖος ἔγημεν ἀδελφὸς ὤν. De urbe in ipsius honorem conditâ haec leguntur apud Plin. L. 6. c. 33. p. 732. *Eae viae omnes Arsinoën ducunt, conditam Sororis nomine in Sinu Charandra, a Ptolemaeo Philadelpho, qui primus Troglotyticen excussit et amnem, qui Arsinoën praefluit, Ptolemaeum appellavit.* Vid. et Diod. Sicul. L. 1. p. 39. et L. 3. p. 205. ibique P. Wesselingii notas, ubi quem profert, Strabonis locus p. 1114. εἶτα ἄλλην πόλιν Ἀρσινόην, potius e margine in textum irrepsisse, quam a Strabone memoratus videtur. Casauboni editiones haec verba saltem non agnoscunt. Certior ille locus. L. 17. p. 1152. ἐν ᾗ ἐστιν ἥτε μικρὰ Ταπόσειρις, μετὰ τὴν Νικόπολιν καὶ τὸ Ζεφύριον, ἄκρα ναΐσκον ἔχουσα Ἀρσινόης Ἀφροδίτης. Vid. et Steph. Byz. de Urb. v. Ἀρσινόη. et ibi Berkelii not. p. 171. et v. Ζεφύριον p. 374. ut et quae habet Holstenius ad eamdem vocem p. 126. qui viri eruditi horum epigrammatum, 25 et 46, memores fuerunt, ut et e. 50. Jo. de Laet. ad Vitruvium L. 10. c. 12. a quo iisdem fere verbis editum,

qui-

quibus legi voluit Brunckius. Est et alia Arsinoe lanifica, cujus nomen occurrit L. 6. T. 8. e. 15.

Pag. XVI. v. 8. *Thymelicis quae vitae licentia fuerit ex Codice Justinianeo, Titulo de spectaculis, et altero de Episcopali audientia.* Thymelici sunt, ut ait Brisfonius de Verb. signif. L. 18. p. 1317. *Musici scenici, qui organis et lyris et citharis praecinebant*, et inde dicti, *quod olim orchestra stantes cantabant super pulpitum*, quod θυμέλη vocabatur. De hoc pulpito, θυμέλη dicto, saepius fit mentio in Anthologiâ, ut L. 1. T. 67. e. 23. T. 90. e. 8. L. 3. T. 25. e. 42. L. 4. T. 25. e. 8. L. 5. T. 1. e. 4. L. 6. T. 25. e. 3. L. 7. e. 30. Θυμελικοὶ hic nusquam memorantur; ad illos pertinent quae sunt in Cod. Justian. L. XI. Tit. XL. de spectaculis et scenicis. et L. 1. Tit. IV. De Episcopali audientiâ. Ulpianus ad Digest. L. 3. t. 2. §. 4. *Neque Thymelici, neque exystici, neque agitatores, nec qui aquam equis spargunt, ceteraque eorum ministeria, qui certaminibus sacris deserviunt, ignominiosi habeantur.*

v. 9. *Monemerium quod sit editionis genus ex Novella centissima et quinta.* Μονημέριον dicebatur, quod ultra unius diei spatium non protraheretur, ut ait Salmasius ad Hist. Aug. Script. vol. 2. p. 79. sq. Justinianus in Novell. CV. ed. Steph. p. 269. μετ' ἐκείνην, τὴν τοῦ λεγομένου μονημερίου, ἔνθα πολλῆς ἡδυπαθείας ἐμπλήσει τὸν δῆμον τό, τε καλούμενον πάγκαρπον δεικνύσιν, καὶ θηρίοις προσμαχομένους ἀνθρώπους, καὶ εὐδοκιμοῦντας τῇ τόλμῃ, καὶ πρός γε ἀναιρούμενα τὰ θηρία. conf. Du Cange Glossar. p. 949. ad hoc certamen spectat. L. 1. T. 1. e. 4.

v. 11. *Tabla alveolum, in quo alea luditur, significari, ex Suida, Moschopulo, aliis.* De hac tabula Lusoria est L. 4. T. 32. e. 4. quod ego Huetium et Brunckium secutus Paulo Silentiario dedi, cum potius Agathiae tribuendum esse censuit Cl. Jacobsius in Comm. vol. 3. part. 1. p. 171. neque aliter Salmasius judicavit in iis, quas in lucem protuli, annotationibus p. 98. Negari tamen non potest in primâ editione omnia, quae praecedunt, uno tenore ad Paulum Silentiarium referri, et huic Epigrammati dein talem titulum dari, τοῦ αὐτοῦ εἰς Ταύλαν. Primus vero Aldus proxime antecedenti epigrammati Ἄδηλον et huic τοῦ αὐτοῦ εἰς ταύλαν, vel ut postea correxit εἰς τάβλαν inscripsit. quamvis ταῦλαν tueatur magnus Jos. Scaliger Lection Auson. L. 2. c. 29. qui inscriptionem L. 1. T. 61. mendosam existimans eam quoque in ταῦλαν immutavit, cum Salmasius et Huetius ibi pro εἰς τὰ λυτὰ Ζήνωνος, εἰς τάβλαν Ζήνωνος reponunt. Quod ad Suidam attinet; Vid. ad v. Τάβλα, ὄνομα παιδιᾶς L. Kusteri notas. p. 423. de Moschopulo, quem

quem hic nominat Grotius, illud tantum habeo dicendum, quod doctus Brodaeus ad L. 2. T. 27. ubi etiam de aleatore et tabla agitur, ita scripsit. *Ταβλιόκη*, Moschopulus, *ἐπεκράτησε δ' ἰδίως λέγεσθαι κύβους, τὰ ἐστιγμένα ὀστᾶ, οἷς χρῶνται οἱ ταυλίζοντες. Κυβίστης καὶ Κυβευτὴς, ὁ τούτοις χρώμενος.* quae verba desumta sunt ex Moschopuli, de ratione examinandae orationis libello ed. Steph. 1545. p. 4. quod indicavit Grotius epigramma meminit Js. Casaubonus ad Sueton, in Caes. c. 47. Tom. 1. p. 110. ed. Burm.

v. 12. *Diploidem in Cynicorum habitu frequentem esse, quem duplicem pannum Horatius vocet, Servius abollam.* quod hic Grotius indicat epigramma, est L. 3. T. 32. e. 12. ubi Diogenes cum baculo et perâ unice diploide utitur. reliqua Servius explicat ad Virg. Aeneid. L. 5. v. 25. ubi ait. *Duplicem amictum, id est, abollam, quae duplex est, sicut chlamys. Horatius 1. Epist. XVII. 25.*

Contra quem duplici panno patientia velat.

Sic et Papias vocabulista *abollam duplicem amictum vocat.* Vid. Octav. Ferrarium de re vestiariâ l. 2. p. 166.

v. 13. *Thessalorum inventum equo juxta quadrupedante, intorta cornu cervice taurum necare, disces ex Plinio et Suetonio, vita Claudii.* Plinii verba L. 8. c. 70. p. 221. ejusmodi sunt. *Thessalorum gentis inventum est, equo juxta quadrupedante cornu intorta cervice tauros necare.* Suetonii verba in vitâ Claudii cap. 21. p. 756. ed. Burm. sic leguntur. *Thessalos equites, qui feros tauros per spatia circi agunt, insiliuntque defessos, et ad terram cornibus detrahunt.* ubi Vid. V. D. et quidem Salmasii notas, ut et ad Hist. Aug. Script. in Gallien. tom. 2. p. 218. qui illud Graecum epigramma Philippi, quod Grotius in Mantissâ quartâ p. 427. latine reddidit et hic significavit, suo tempore nondum editum ibi primus protulit: quocum conf. Is. Vossium ad Catullum p. 194. et Reimar. ad Dion. Cassium L. 61. p. 988. Inprimis de dicto Epigrammate Conf. Reiske ad Carm. Jensian. 728. p. 228. et seq. Denique etiam P. Burmann. Sec. ad D'Orvillii Sic. part. 2. p. 430.

v. 16. *Stadium olim cursoribus, post etiam gladiatoribus aliisque datum ex Procopio Gothicorum secundo.* Et quidem in initio hujus libri. in Hist. Byz. Script. vol. 2. p. 56 in quo memoratur *vetus stadium, sane magnum, in quo olim gladiatores urbis certabant.* Plurima inveniuntur epigrammata, in quibus de stadio mentio, inprimis vero in L. 5. T. 2. e. 15. 17. 20. 21. e. 45. 46. 48. 50. 51. 54. et e. 37. quod quoniam Grotius latine reddere omisit, hic apponam et latinis versibus reddere conabor.

EP.

E P. XXXVII.

Ἐξότε Κωνσταντῖνος ἔδυ δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Πλῆτο κατηφείης ἱπποσύνης στάδιον.
Τερπωλὴ δ' ἀπέλειπε θεήμονας· οὐδ' ἐν ἀγυιαῖς
Καίνας τὰς φιλίας ἐστὶν ἰδεῖν ἔριδας.

Cum Conſtantinus regnum Plutonis adiret,
Tunc equitem puduit currere per ſtadium.
Priſtina laus abiit, ſpectatoremque reliquit,
Nullaque lis medias implet amica vias.

v. 17. *Ex parvis lapillis coloris varii contexi imagines ſolitas, ex eodem Procopio de Operibus et Gothicorum primo, et ex Niceta Choniate, tum ubi res Alexii Comneni, tum ubi Iſaaci Angeli narrantur.* Procopius de Operibus ſeu aedificiis L. 1. c. 10. in Hiſt. Byz. ſcript. vol. 2. p. 408. haec habet latine reddita. *Tota camera picturis ridet, non ceris inuſtis illitisque compacta, ſed apta teſſerulis colorum omnium varietate nitentibus: quae cum aliarum rerum cujusque generis, tum hominum imagines repraeſentant.* Et de Bello Gothico L. 1. c. 24. p. 45. in eodem volumine haec leguntur. *In foro viſebatur Theoderici Gotthorum regis effigies. ex lapillis compacta, minutis admodum, et verſicoloribus fere ſingulis.* ubi etiam exponitur, quomodo hi varii coloris calculi ſenſim ex regiae imaginis capite usque ad imos pedes tempore dilapſi ſint. Neque aliter Nicetas Choniates, ubi res Alexii Comneni commemorat. in L. 7. Hiſt. Byz. ſcript. vol 14. p. 126. *in templi veſtibulum irruunt, ubi princeps et maximus Dei apparitor, Archangelus Michaël, ſtricto gladio pro templi cuſtode ſtatuam habet, tenuibus calculis interpunctam.* Eodemque modo, ubi agitur de Iſaaci Angeli geſtis. L. 3. eod. vol. p. 222. *Nec ſpectare dubitavit pernicies humani generis, Chriſti et ſanctorum imagines, calculis varii coloris expresſas, aboleri.* Hac Grotii obſervatione inter alia illuſtratur L. 4. T. 12. e. 102. Nili Oratoris, *εἰς εἰκόνα Σατύρου ἀπὸ ψηφῖδος, ἐν Ἀντιοχείᾳ.*

Πάντες μὲν Σάτυροι φιλοκέρτομοι· εἰπὲ δὲ καὶ σὺ,
Τί πρὸς ἕκαστον ὁρῶν τόνδε γέλωτα χέεις;
Θάμβος ἔχων γελόω, πῶς ἐκ λίθου ἄλλοθεν ἄλλης
Συμφερτὸς, γενόμην ἐξαπίνης Σάτυρος.

Sem-

Semper amat risum Satyrorum turba: Sed ejus
Materia est ut quem conspicis ecqua tibi?
Miror tesserulis qui de tot et undique lectis
Compositus, factus tam cito sum Satyrus.

Jacobsius, ut jam ante fecerat Jo. de Laet ad Vitruvium L. 7. c. 1. p. 127, putat in hoc epigrammate agi de Satyri imagine ex opere Musivo, et recte quidem; quod vero existimat, J. C. Bulengerum de Pictura L. 1. c. 19. in Gron. Thes. vol. 9. p. 848, hoc minus recte accepisse de simulacro ex lapillis et gemmis facto, illud mihi aliter videtur. Nam si opus Musivum Graece explicatur per *τυπώματα διὰ ψηφίδων*, aut ut alii loquuntur *ψηφίδων μικρῶν ἐπιθέσεσιν*, vel *ἐνθέσεσι λεπταῖς ψηφίδων*, ut haec omnia egregie exposuit magnus Casaubonus, quem a Grotio hic indicati loci non fugerunt, ad Sueton. Caes. c. 47. p. 108. et seq. ed. Burm. non video, quare hic non intelligi posset simulacrum e lapillis et gemmis expressum, quale illud erat Theoderici regis apud Procopium, ex quo paulatim illi lapilli et gemmae defluebant. Musivum enim opus, ut vidimus, dicitur illud, quod tessellatum est lapillis variorum colorum, quod huic epigrammati unice convenit. Interea etiam animadvertendum, quod Musivi operis significatio latius pateat, et non tantum dicatur de illo opere, ut in hoc epigrammate, quod variorum lapidum et gemmarum coloribus oculos trahit, verum etiam de opere picturato; ut apud Augustin. de Civ. Dei L. 16. c. 8. memorantur *Hominum genera, quae in maritima platea Carthaginis Musivo picta sunt.* ubi Vid. Jo. Lud. Vivis Comment. vol. 2. p. 290. at inprimis Ael. Spartian in Pescenn. Nigr. c. 6. ubi refert, se in Commodianis hortis Pescennium pictum de Musivo vidisse. Sed Conf. Casauboni et Salmasii ad eum locum notas. ut et Salm. ad Solin. p. 854. et seqq. quae de hac re lectu dignissimae sunt.

v. 20. *Die natali barbam primum tonderi solitam, ex Martiali.* Martialis Locus est L. 3. e. 6. ad Marcellinum,

Lux tibi post Idus numeratur tertia Majas,
Marcelline, tuis bis celebranda sacris.
Imputat aethereos ortus haec prima parenti:
Libat florentes haec tibi prima genas.
Magna lic t dederit jucundae munera vitae;
Plus numquam patri praestitit illa dies.

Recte V. D. ad eum locum mentionem fecerunt L. 1. T. 26. c. 3. conf. L. 6. T. 6. c. 2. et T. 22. c. 1. ubi Ephebos comam et barbam Apollini aliisque Numinibus totondisse allatis exemplis docuit Bro-

Brodaeus, quocum junge M. Raderum ad Martialem. Optime vero ultimum Graecum epigramma, rejectâ Salmasii et Brunckii sententiâ, explicavit Jacobsius, quod suo tempore demonstrare tentabimus.

v. 21. *Persis nefas habitum, ut ignem, sic et aquas, ullis impuritatibus violare, quod Dioscorides memorat in Euphratis Persae Epitaphio, habes et apud Plinium Historiae Naturalis. L. 30. c. 2.* Dioscoridis epigramma invenitur L. 3. T. 13. e. 4. ubi Euphrates Persa dominum orat, ne eum defunctum igne cremet, neque aquâ abluat; Persae enim ignem et aquam, veluti numina, colebant, iisque divinos honores tribuebant. Quare Herodotus, quem sequitur Strabo L. 15. p. 1064 et 1065, recte scripsit L. 1. c. 131. *θύουσι δὲ ἡλίῳ τε καὶ σελήνῃ καὶ γῇ καὶ πυρὶ καὶ ὕδατι καὶ ἀνέμοισι.* quae plane conveniunt cum iis, quae Th. Hyde de veterum Persarum eorumque magorum religione litteris mandavit ex libro Zerâtusht-nâma, vel potius Zerdust-namah. c. 34. p. 406.

Conatum adhibeant ut Elementa quatuor
In puritate conservent absque vitiatione:
Sive sit Ignis splendens, sive Aqua currens,
Sive Ventus subtilis, sive Terra gravis.

At hujus poëtae Persae Zerdust-namah aetas mihi recentior videtur, quam ut ullam hic auctoritatem mereatur. Vid. M. Anq. du Perron Zend-avesta Tom. 1. part. 2. p. 6. et 44. Haec vero aliunde satis constant, ut inter alia ex Sidon. Apollin. Carm. 2. v. 83. et 84.

Magis juratur ab illis
Ignis et unda Deus.

Qui de hac re plura velit adeat Brissonium de Regno Persarum L. 2. c. 22. p. 356 at inprimis ad memoratum Dioscoridis epigramma Brodaeum, qui, licet ad Lib. 2. T. 14. e. 4. ed. Wech. p. 208. se nondum viginti et octo annos natum has notas conscripsisse fateatur, tamen doctissimorum virorum laudes merito assecutus est. Quod vero in exemplum tantum protulit Grotius, ut diligentiam excitaret, eorum omnium privatas sedes digito demonstravi, ne lector tempus tereret in iis conquirendis, quae vel in Anthologiâ vel in aliorum auctorum scriptis, sine certâ significatione loci, ubi ea inveniri possent, erant commemorata. Hinc enim etiam elucescit summi viri ingenium, qui minima non curare solebat, sed quâ erat felici ac tenaci memoriâ, cum promptâ atque accuratâ eruditione conjunctâ, statim omnia, quae cognita haberet, in animum revocabat, indicato tantum auctore aut ipsius libro, quod quam bene ac vere fecerit, ex his notis apparebit.

HIERONYMI DE BOSCH

OBSERVATIONES ET NOTAE

AD

ANTHOLOGIAE GRAECAE

LIBRUM PRIMUM.

Tit. I. Ep. I. vertit Ausonius Ecl. 386.

Quattuor antiquos celebravit Achaïa ludos,
Coelicolûm duo sunt, et duo festa hominum.
Sacra Jovis, Phoebique, Palaemonis, Archemorique.
Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

De his quatuor ludis solemnibus Vid. Lactant. ad Statii Thebaid. L. 6. et qui de iis pluribus egit Lamb. Bos Antiq. Graec. c. 22. 23. 24. et 25. Praemia erant oleaster, malus, apium, pinus. Lucianus de Gymnasiis Tom. 2. pag. 894. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξιέναι, μῆλα, καὶ σέλινα διηγοῦ. καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν. Maximus Tyrius. Dissert. VII. p. 67. οὐκ ἀνέχεται ἡ φιλότιμος ψυχὴ ῥᾳστώνης πόθῳ τὸ μὴ διὰ πάντων ἐλθεῖν, καὶ μετασχεῖν μὴ κοτίνου μόνον Ὀλυμπιάσιν, ἀλλὰ καὶ πίτυος Ἰσθμικῆς, καὶ σελίνου Ἀργολικοῦ, καὶ μήλων Πυθικῶν· ubi Vid. Davisii notas. p. 519. At σέλινον de quo praeter Munckerum et van Staveren ad Hygini Fab. 74. etiam egit Reimarus ad Dion. Cassium Tom. 2. p. 1033. §. 49. omittit Chariton. cum scribit. L. 6. p. 99. Σὺ νικᾷς. Ἦν δὲ τὸ ἆθλον οὐ κότινος, οὐ μῆλα, οὐ πίτυς. Vid. porro Valesium ad Excerpta. Peirescii p. 97. et Jo. Bapt. Pii annot. prior. in Gruteri Thesauro vol. 1. p. 384. nec non de oleastro seu potius ἐλάιᾳ καλλιστεφάνῳ Hemsterh. ad Aristoph. Plut. v. 586. Eleganter Philo de eo, quod liber sit, quisquis virtuti studet. Tom. 2. p. 463. Ἀλλὰ γὰρ ὑπὲρ κοτίνων καὶ σελίνων εὐκλεὴς ἀγωνισταῖς ἡ τελευτή· σοφοῖς δὲ οὐ πολλῷ μᾶλλον ἐλευθερίας; ἧς ὁ πόθος ταῖς ψυχαῖς μόνον, εἰ δεῖ τἀληθὲς εἰπεῖν, ἐνίδρυται. Th. Johnson in Novo Graec. Epigr. delectu recte ad haec illustranda protulit Graecum Ang. Politiani epigr. quod legitur in edit. Ascensii 1519. p. 101. v°. Ad Exemplar Lubini, quod olim

olim Th. Munckeri fuit, annotatum video *de Archemoro* Hygin. fab. 74. et *de Palaemone* fab. 2. Hujus epigrammatis mentionem fecit Th. Beza ad Ep. Pauli ad Corinth. I. cap. 9. v. 25.

V. 4. lege Ἆθλα.

Ep. 2. Inter ea Callimachi est in editione Ernesti. p. 329.

V. 2. fcribendum Ἆδε. Sic Cod. Vat. editio princeps, Aldina prima, et Frobeniana 1549. Vid. de hoc Epigr. D'Orville ad Chariton. p. 514.

V. 3. 4. Diotimi animo obverfabantur Homeri verfus ex Iliade X. 159.—161. quos et Lucianus meminit in Eunucho. Tom. 2. p. 352. cum fcribit καὶ τὰ ἆθλα, ὂν βοείη τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, ἐυδ' ἱερήϊον. Vid. et Cicer. Ep. ad Atticum L. 1. ep. 1. Hinc Virgilius L. 12. v. 764. 765.

Neque enim levia aut ludicra petuntur
Praemia: fed Turni de vitâ et fanguine certant.

ad quem locum doctisfimus Urfinus etiam hos Diotimi verfus commemorare non neglexit. Eodem modo C. Valer. Flaccus Argon. L. 4. v. 230. et 231. dixit.

Nec pretium fonipes, aut facrae taurus harenae;
Praemia, fed manes, reclufaque janua leti.

conf. ultimos verfus Ep. 4. T. 8. L. 4.

Οὐ γάρ σοι κρητὴρ χαλκήλατος, οὐδὲ λέβητες,
Ἀλλ' ὁδὸς εἰς αὐλὴν Ζηνὸς, ἔπαθλον ἔφυ.

V. 3. Ad Exemplum Ruhnkenii ἀμφὶ, et fic omnino legendum. Vid. Salmafii notas p. 26. neque aliter in Gruteri exemplo.

V. 5. Apud Brunck. Ἀνταίου δὲ τὸ πτῶμα nulla hujus lectionis ratione redditâ. quod non probat Jacobfius. De Antaeo Vid. praeter Salmafium ad Solinum p. 205. Philoftratum 844. 845. Lucan. L. 4. 590. et V. D. notas ad Hygin. fab. 31. et Fulgent. Lib. 2. vii. p. 676. ad Ovid. Heroid. ep. 9. v. 97. et Propertium L. 3. El. 22. v. 9. 10 ed. Vulpii.

Ep. 3. Vid. de hoc Epigrammate M. Burette Mem. de L'Academ. Royale des Infcript. et B. L. tom. 3. p. 317. de Litterature.

V. 2. Tarfus Ciliciae oppidum, cujus conditor Perfeus. Vid. V. D. notas Selectas ad Juvenal. Sat. 3. v. 117. et Huctii ad h. l.

V. 5. ὑσπλήγγων. Schol. ad h. l. ὕσπληγξ ξύλον τι εὐθὺ ἔμπροσθεν τιθέμενον τοῦ σταδίου, ἵνα μήτις τῶν ἀγωνιστῶν προδράμῃ. de vocis ὕσπληγγος ufu non ab his aliena disputavit Salmafius ad Solinum. p. 648. cum ait; *Signo dato currendi, ruebat repente regula illa, five ὕσπληγξ, et in lineam cavatam incidebat, ad cujus cavi modulum ita adtemperata facta erat, ut decidens lineae cavitatem impleret et exaequaret. Qua facta et limine complanato in curfum fe dabant ac pedum certamen aufpica-*

cabantur σαδιεῖς. Regula itaque quae ruit apud Statium Lib. 6. v. 593. est ὕσπληγξ, quae in lineam decidens cavum ejus implet, et limen aequum facit. Talem etiam ὕσπληγγος descriptionem dedit Henricus Stephanus in suo Thesauro Tom. 3. p. 1150. verum et aliam hujus vocis significationem affert, quae magis ad intellectum Anthologiae mihi facere videtur, quamque secutus est Magnae Etymologiae seu Grammaticae Conditor, cum scribit. ὕσπληξ λέγεται, παρὰ τὸ ἀπὸ τῶν τριχῶν τῶν ὑῶν (τουτέστι τῶν χοίρων) γίνεσθαι τὴν μάστιγα. οἶμαι δὲ καὶ ἡ ἀφετηρία, ἐκ τοῦ ἐκεῖσε πλήττεσθαι τῇ μάστιγι τοὺς ἵππους. Hoc modo ὕσπληξ seu ὕσπληγξ significationem habebit scuticae vel flagelli, e setis porcinis conflati, ad cujus strepitum equites aut cursores e carceribus protinus erumpebant, ut metam tangere possent. ad quod amplius explicandum egregie facit Lucillii Epigramma L. 2. T. 1. e. 9. Καὶ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι. quod recte, ni fallor, eruditissimus Henr. Stephanus l. c intelligit de strepitu seu crepitu scuticae, quo cursoribus signum cursus dabatur. Grotius cum aliis hoc ad repagula transtulit, vertit enim

Regula jam sonuit. —

Melius forte.

Jam scuticae resonant —

Ad hunc scuticae crepitum saepius alluserunt ingeniosi scriptores, ut Lucianus in Timone p. 130. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἂν κηρύττομαι νενικηκὼς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. quo in loco ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, minus recte vertitur. *ubi primum excidit circi repagulum.* cum forte verti debuisset, *quam primum cecidit, sive resonuit scuticae plaga.* Ut apud Lucianum de Calumnia, Tom. 3. p. 141. et 142. Κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης, μόνου τοῦ πρόσω ἐφιέμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα, κἀν τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν κακουργεῖ, οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ubi animadvertendum ὕσπληγγα καὶ τέρμα eleganter sibi invicem opponi, quod in hoc epigrammate Antipatrum fecisse etiam Tib. Hemsterhusius observavit ad Pollucem L. 3. Segm. 147. p. 343. simili modo Plutarchus in Reipublicae gerendae praeceptis. ed. Rualdi p. 804. et Stephani p. 1440. ὅσου δὲ, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Λάδα λέγουσιν, ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασιν. quae ultima verba ita latine redduntur. *Carcerum funiculo adhuc in auribus a laxatione sonante:* aut tali modo. *Cujus auribus plausus spectaculi, atque sonitus ille carcerum dies noctesque obstrepere solitus dicitur.* Quod ad me, quamvis hic non de equite, sed tantum de cursore sermo sit,

fit, tamen non illum carcerum funiculum, in auribus a laxatione sonantem, neque illum spectaculi plausum, aut carcerum sonitum intelligi posse, putarem, sed quidem illam striduli flagelli plus semel repetitam concussionem, quae simul ac aures sive equitum, sive cursorum tetigisset, protinus illi e carceribus evolabant. Quâ in opinione me quam maxime confirmavit et alius Plutarchi locus de Genio Socratis. ed. Rualdi p. 588. et Stephani p. 1045. *ψυχὴ δὲ ἀνθρώπου μυρίαις ὁρμαῖς οἷον ὕσπληξιν ἐντεταμένη, μακρῷ πάντων ὀργάνων εὐτρεπέστατόν ἐστιν, ἄν τις κατὰ λόγον ἅπτηται, ῥοπὴν λαβοῦσα πρὸς τὸ νοηθὲν κινεῖσθαι.* Quae verba vir optimus et eruditissimus, meliore fortunâ sane dignissimus, G. Xylander non bene a Graecis transtulisse mihi videtur. *Animus autem hominis innumeris appetitionibus quasi rudentibus constrictus, longe est quam ullum aliud instrumentum versatilior, facilique momento ab eo quod intellexit impellitur, si quis ratione tangat.* pro iis saltem, *quasi rudentibus constrictus*, legi mallem, *quasi scuticae habenis exagitatus*, ut illud etiam explicuit Henr. Stephanus, aut, si quis in significatione repaguli acquiescere velit, *quasi repaguli sonitu incitatus.* Quamvis, ut ego quidem sentio, in iis cadentibus repagulis non ea mihi occurrat agitatio, quae a striduli flagelli repetito crepitu venit, et quam Plutarchus hic indicare videtur. Jo. Tzetzes, in suis ad Lycophronem Scholiis, non tantum de scuticâ, verum etiam de ferreis calcaribus, quibus equi expellerentur ad cursum cogitasse videtur. Scribit enim ad Alexandr. v. 15. *ἐν τῇ ἀφετηρίᾳ τῶν ἱππικῶν τοὺς μὲν ἵππους κεντοῦσιν οἱ παρεστῶτες σιδηροῖς κέντροις, ὡς ἂν ὀξυτέρως ἐκπηδήσωσι τῇ πληγῇ.* Interea, ut jam vidimus, minime negandum, *ὕσπληγγας* etiam de carceribus eorumque repagulis recte posse dici: forte in hoc ipso, de quo agimus, epigrammate, intelligenda sunt ista repagula. Saltem in L. 6. T. 2. e. 2. haec ita accipienda sunt.

Τίς τὸν ἄχνοον Ἑρμῆν σε παρ᾽ ὑσπλήγγεσσιν ἔθηκεν;

Neque aliter apud Lucian. Catapl. Tom. 1. p. 625. *ὥσπερ ἀπὸ ὕσπληγγος θέοντες, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ.* et apud Pausaniam in Eliacor. L. poster sive sexto. ed. Kuhnii. p. 503. *πρὸ δὲ τῶν ἁρμάτων ἢ καὶ τῶν ἵππων τῶν κελήτων, διήκει πρὸ αὐτῶν καλῴδιον ἀντὶ ὕσπληγγος.* eodemque sensu usus est Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. L. 3. p. 192. ed. Hudsoni, de Spectaculorum locis. *ἡ δὲ λοιπὴ τῶν ἐλαττόνων πλευρῶν αἴθριος ἀνειμένη ψαλιδωτὰς ἱπποαφέσεις ἔχει, διὰ μιᾶς ὕσπληγγος ἅμα πάσας ἀνοιγομένας.* At meis rationibus, ut statim apparebit, magis convenit, ut vocis *ὕσπληγξ* significatio, quâ flagellum e setis porcinis

con-

confectum intelligi volo, e veterum auctorum locis adstruatur. ad quod bene agendum mihi, praeter ea, quae jam dicta sunt, unus nunc sufficiat ad Dionysium Perieget. v. 121. Eustathii locus. ὀνομάζεται δὲ οὕτω καὶ ἡ ὕστριχις, οὐ τὸ ζῶον, ἀλλὰ τὸ πληκτικὸν ὄργανον, λεγόμενον οὕτω διὰ τὸ ἐκ τριχῶν ὑείων εἰς πληγὴν συγκροτεῖσθαι. δέρμα γὰρ ὑὸς στενὸν, καὶ ἐπιμήκες ἀποτεμόμενοι τινες αὐταῖς θριξὶ, καὶ τοῦ μήκους τῶν τριχῶν κείραντες, ὡς ἂν ἔχοιεν αὗται οὕτω κεντεῖν στιβηρότερον, ἔτυπτον τοὺς μαστιγίας. καὶ ἐκαλεῖτο ὕσπληγξ τὸ τοιοῦτο τῆς μάστιγος ἐργαλεῖον. καὶ ἄλλως δὲ ἡ τοιαύτη ὕσπληγξ, πλέγμα ἦν ἀπὸ ὑείων τριχῶν. Et quae plura ad illustrandum hujus vocis usum ibi adferuntur. Quibus verbis sponte adducor ad vulgatam lectionem confirmandam. in Ep. 1. T. 2. L. 6. ubi inter ea dona, quae Charmus dicaverat Neptuno, Philodemus memorat καὶ σύϊνην ῥάβδον, ut constanter legitur in omnibus editionibus. At duce Scaligero Huetius, Brunckius atque alii viri docti hanc lectionem repudiarunt et pro eâ legi maluerunt Καὶ σιβύνην καὶ ῥάβδον. vel κ'αἰσυΐνην δ'ἔτι ῥάβδον propter insolentiam vocis σύϊνην, ut videtur, ad eam sententiam amplectendam compulsi. Sit vero, quatenus illud nobis innotuerit, ignota vox σύϊνος. quot autem sunt voces, quae apud optimos et Graecos et Latinos scriptores non nisi semel occurrunt, quarumque omnis auctoritas, in uno veteris auctoris loco feliciter conservato, consistit? Quam late praeterea patet eorum verborum copia, quae antiquitati plane incognita posterior aetas invenit et in communem usum produxit? Ne dicam, quod ut apud Plinium L. 28. c. 37. p. 604. memoratur suillus adeps, axungiae suillae, sic etiam apud Suidam T. 3. p. 391. legi, Σύϊνον ἔλαιον. qui tamen ex Xenophonte desumtus locus pro σύϊνον dat σύειον quae vox suspecta fuit Mureto V. L. Libr. 19. c. 5. Quidquid hujus rei sit per σύϊνην ῥάβδον in dicto Ep. 1. T. 2. L. 6. recte posse intelligi arbitror illam virgam, seu scuticam e setis porcinis compositam, quam et ὕσπληγγα dici demonstratum est. Hoc enim in loco non de telis, jaculis aut venabulis agi, sed tantum de iis instrumentis, quibus equi vel ornantur vel diriguntur, ex tota epigrammatis indole, apparet. Caeterum qui de hac voce ὕσπληγξ plura requirit, adeat Schol. ad Theocrit. Id. 8. v. 57. Du Cange Glossarium in voce κάγκελος et Eustath. ad Homerum p. 629. §. 53. Harpocrat. v. Βαλβίς. Jo. Bourdelotium ad Heliodor. L. 2. p. 3. V. D. ad Moerin p. 376. et ad Hesych. h. V. Nec non Jul. Caes. Bulengerum de Circo Rom. Ludisque Circens. in Thes. Antiq. Rom. vol. 9. p. 586. et seq.

Ep. 4. Μονημέριον dicitur Venationis spectaculum, quod ultra unius diei

diei ſpatium non protraheretur. De quo jam diximus ad Grotii Prolegomena p. XVI. v. 9.

V. 3. Ἐπιψαῦσαι. eleganter Jacobſius illud reddidit *tangere*, *forsasſe etiam levi vulnere perſtringere*, quod eodem modo expreſſit Grotius ſcribendo.

Sed corpora tantum
Ut tangant hominum.

Lucian. Dial. Meretr. T. 3. p. 317. *τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιψαύσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ. vulnerat me, aliquantum hastâ perſtringens paullum ſupra genu.* male in optimâ Hemſterh. editione legitur ἴσον et γόνου.

Porro de Monemerio Vid. J. C. Bulengerum de Venatione Circi, in Theſ. Antiq. Roman. vol. 9. p. 798.

Ep. 5. Integrum fere legitur apud Suidam. v. ἀτρόμητος. pars in v. Ἄτλας et τίνοντας, quod ad ſuum exemplum etiam notavit Ruhnkenius.

V. 4. Vid. D'Orville ad Chariton. p. 61, et 513: Hemſterh. ad Lucian. Timon. p. 106. et 107. et Harduin. ad Plin. L. 35. c. 40. p. 233. ubi animadvertendum, D'Orvillium tertium accuſativum hic non probasſe, ideoque legi voluiſſe Ὀλύμπια; cum Harduinus in Grotii verſione Latinâ pro *Olympiis* dedit *Olympia*, quod verum puto. De pugilatu apud veteres egregie egit M. Burette Mem. de L'Acad. Royale des Inſcript. et B. L. de Litterat. vol. 3. p. 255. et ſeq. Cum Brodaei notis comparentur, quae ad h. l. attulit Jacobſius.

V. 6. Brunck. πυγμάν.

Ep. 6. Ad hoc epigramma illuſtrandum praeclare facit Plutarchi locus, quem indicavit Brodaeus ex Apophthegm. Lacon. ed. Lond. p. 67. Rualdi p. 233. et Steph. T. 1. p. 415. *Τοῖς παλαίουσι παιδοτρίβας οὐκ ἐφίστασαν, ἵνα μὴ τέχνης ἀλλ' ἀρετῆς ἡ φιλοτιμία γένηται.* P. Burmannus Secundus, vir doctiſſimus, praeceptor quondam meus cariſſimus, in Comment. ad Numiſm. Sicula in D'Orvilli Siculis; part. 2. p. 300. hoc modo diſputat. *Male igitur Brodaeus in Epigr. Damageti L. 1. T. 1. e. 6 de Meſſeniis interpretatus est. Nam ſi Meſſenios et Argivos illic pungit poëta, quia cum utriſque Lacones bella geſſerunt, ut vult Brodaeus, illic certe pro* Μεσσάνας *corrigendum erit* Μεσσήνης, *nam Meſſana Siciliae ab aliis quidem ſcribitur* Μεσσήνη, *ſed Meſſene Peloponneſi nunquam* Μεσσάνα. At de Peloponneſiis hic agi, certum est. Siculos enim arte luctandi excelluiſſe, nemo tradidit. Forſitan hunc nodum ſolvet Cellarius Geograph. Antiq. L. 2. c. 12. T. 1. 974. ubi de Meſſenis, et in Sicilia et in Peloponneſo, verba faciens haec ait. Nomen

 Grae-

Graecis idem plane est, quum Siciliae et Peloponnesi urbes significat. Utramque enim Μεσσήνην *Strabo, Ptolemaeus, Scylax, Thucydides, Diodorus vocant: in nummis autem Siculorum est* Μεσσανίων, *quam formam Latini imitantur, Siciliensem urbem Messanam, Peloponnesiacam Messenen constanter nominantes.* Quae si vera sint; haec scribendi diversitas non, ut quidem existimavit Burmannus, apud Graecos sed apud Latinos tantum locum obtinuisset, quod tamen refellitur P. Pap Statii loco Achill. L. 1. v. 22.

Murorum tormenta Pylos, Messanaque tendunt.

ubi Maturantius in Comment. *Pylos urbs Nestoris in Peloponneso, Messana urbs contermina Pylo, et regio ejusdem nominis est.* Praeterea quod Messene Peloponnesiaca etiam Μεσσάνα dici potuerit, patet ex nomine conditoris urbis in Peloponneso Messa dictae, de quâ haec habet Pausanias Laconic. c. 25. p. 276. Ὀλίγον δὲ ἀπωτέρω Μέσσα πόλις καὶ λιμήν. Ἀπὸ τούτου στάδια τοῦ λιμένος πεντήκοντά ἐστι καὶ ἑκατὸν ἐπὶ Οἴτυλον. ὁ δὲ ἥρως ἀφ' οὗ τῇ πόλει τὸ ὄνομα ἐγένετο, Ἀργεῖος τὸ ἀνέκαθεν, Ἀμφιάνακτος αὐτὸς υἱὸς ὢν τοῦ Ἀντιμάχου. Recte itaque animadvertit Jacobsius apud Nicandrum Colophonium ep. 3. ubi de Messene Peloponnesi agitur, scribi Μεσσάνα.

Ep. 7. Legitur hoc Ep. apud Fulv. Ursin. in Fragm. Lyric. p. 161. V. 2. παλαισμοσύνας δεξιὸν ἡνίοχον. Recte ad h. l. observavit doctissimus Brodaeus vocem ἡνίοχος etiam ad alia transferri, sed in ejus notis turpissimus est error, qui omnes editiones occupavit. Legitur *Timotheus nobilis Fidicen apud Stephanum in voce* Λίλητος. cum omnino legendum sit Μίλητος. Hoc enim modo scribit Stephanus Byzantinus de Timotheo Citharoedo. v. Μίλητος. p. 560. θνήσκει δ' ἐν Μακεδονίᾳ ἐπιγέγραπται δ' αὐτῷ τόδε.

Πάτρα Μίλητος τίκτει τὸν Μούσαισι ποθεινὸν
Τιμόθεον, κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον.

— ubi Vid. L. Holsten. notas. suis adjecit Epigr. Brunck. tom. 3. p. 264. ep. DXXXVIII. quamvis alio sensu non dissimile illud Anacreontis v. 956. 957.

Δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
Οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

primum versum optime mihi emendasse videtur Jacobsius, legendo vol. 3. part. 2. p. 169.

Πάτρα Μίλητος ἔτικτε τὸν ἐν Μούσαισι ποθεινὸν.

Latine verterem.

Pa-

Patria me genuit Musis Miletus amicum
Aurigam dextrum Timotheum citharae.

Hujus Epigr. etiam mentionem fecit Eustathius ad Homer. Iliad. B. p. 313. v. 12. et ad Dionys. Perieget. v. 825. Eodem modo cujuscumque rei princeps, dux, moderator et gubernator dicitur ἡνίοχος, ut apud Pollucem L. 1. c. 9. segm. 98. κέκληται δὲ ὑπὸ ποιητῶν, καὶ ἡνίοχος τῆς νέως, quibus adde quae dedit L. C. Valckenaer. ad Euripid. Hippolyt. v. 1223. p. 296. et conf. doctissimi Jacobsii animadv. in Euripid. p. 308.

V. 3. Br. μορφᾶς. V. 4. ἐστεφάνωσε πόλιν. non tantum homines verum ipsae civitates, cum ornarentur, dicebantur coronari. Vid. L. 4. T. 2. c. 5. neque aliter in Ep. quod edidit Jos. Scaliger ad Euseb. Chron. p. 428. et Wesseling. ad Diodor. Sicul. Tom. 2. p. 14. et apud Brunck. Tom. 3. p. 174. et in meis ineditis p. 227. στεφανοῖ δ' ἄστυ Συρακοσίων. Vid. Jacobs ad hoc et ad Ep. 3. Meleagri, vol. 1. p. 17. C. Paschal. de Coronis L. 7. p. 472. et Onuphr. Panvin. de Ludis Circ. in Thes. Antiq. Rom. vol. 9. p. 201. et 202.

Ep. 8. Legitur apud F. Ursin. p. 161. est in πένταθλον, de quo etiam exstat Lucillii Ep. L. 2. T. 1. c. 7. Festus *Pentathlum Antiqui quinquartium dixerunt. id autem genus exercitationis ex his quinque artibus constat, jactu disci, cursu, saltu, jaculatione, luctatione.* conf. v. Quinquertium. Inter ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ apud Brunck. tom. 3. p. 247. ep. CCCCLIV. est illud Εἰς τὸ πένταθλον, quod ex Eustathio ad Il. ψ. p. 1320. l. 18. desumtum.

Ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολὴ καὶ ἄκοντος ἐρωὴ,
Καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή.

verterem.

Curriculum, discus, saltus jaculique volatus,
Et luctamen; erat cunctis his exitus unus.

Tres inprimis certatores Gymnici memorantur, δρομεῖς τε καὶ πύκται καὶ παλαισταί. apud Dionys. Halicarnass. L. 7. in fine. neque aliter Lucianus in Timone p. 163. νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. Qui locus omnino conferri meretur cum eo Ciceronis de Legibus L. 2. c. 15. *Jam ludi publici quoniam sunt cavea circoque divisi, sint corporum certationes, cursu, et pugilatione, luctatione curriculisque equorum usque ad certam victoriam circo constitutis.* Th. Johnson in Epigr. delectu p. 1. legi vult. Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ propter similem Æliani locum Var. Hist. L. 4. c. 15. τῇ

ἑξῆς Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐν Νεμέᾳ δὲ, καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμοῖ. addi posset Luciani locus de Gymnasiis. T. 2. 894. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. Caeterum Vid. Harduin. ad Plinium L. 34. c. 19. p. 114. Vossium de Natura Artium L. 1. p. 7. §. 36. et Onuphr. Panvin. de Ludis Circ. in Thes. Antiq. Rom. 9. p. 329. et 330.

Tit. 2. Ep. 1. V. 1. In Scholiis vetustis ad hos Homeri versus Odyss. E. v. 404. 405.

Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ᾽ ἐπιωγαὶ,
Ἀλλ᾽ ἀκταὶ, προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε.

haec leguntur. πάγοι, οἱ ὀξεῖς τόποι, αἱ πετρώδεις ἐξοχαὶ, ἢ εἰς ὕψος ἀνέχουσαι πέτραι, ἀνατεταμένοι τόποι. Quod quidem de desertis et sole carentibus scopulis, ut in hoc Epigr. et apud Sophoclem in Antigone v. 363. 364.

δυσαύλων πάγων αἴθρια καὶ
δύσομβρα φεύγειν βέλη.

recte dicitur, non tamen ad fertiles et amoenos colles debet transferri, ut ille apud Euripid. in Jone v. 1479. 1480. 1482.

Ἃ σκοπέλοις ἐπ᾽ ἐμοῖς
Τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον θάσσει.
Παρ᾽ ἀηδόνιον πέτραν Φοίβου.

ubi in splendidâ Musgravii editione v. 1502. Typographi errore pro Τὸν Τὸς et pro θάσσει θάσει legitur. Neque praetereundus est is tumulus amoenus, sive πάγος, quem, suavissimis et venustissimis naturae donis exornatum, depinxit Ælianus V. H. L. 4. c. 1. ubi Tempe Thessalica describuntur.

V. 2. Βορέου. Br. legendum mavult Βοῤῥείου. Vid. Lect. et Emend. p. 185. Gruteri exemplum Βοῤῥαίου.

V. 6. Οἱ συφελὴν ἐξέχεον σταγόνα. Non dissimile illud Ep. Seq. Χείλεα δὲ συφθεὶς, χαμάδις βάλεν. Et in Alcaei Messenii. L. 3. T. 25. e. 23.

Καὶ πυγόεσσαν ἄχερδον, ἀποσύφουσαν ὀδετῶν.
Χείλεα.

ubi ad Exempl. Ruhnk. notatum pro ὀδετῶν, ὀδόντων. quidam Sylb. et sic pag. 520. in Sylb. emendationibus, quod necesse non arbitror.

V. 8. Br. θερίσεις dedit e Vat. Cod. quod tamen l. c. improbavit.

In versione latinâ V. 5. lege, pro *incerta*, *incocta*, ut erat in MS. D'Orvilliano.

Ep.

Ep. 2. V. 2. ἐξέταμεν Br. ἐξέταμε.

V. 3. Χαμάδις βάλεν. Br. ἀπό μιν βάλεν. vulgata lectio facile se tuetur Homero Iliad. H. v. 190.

Τὸν μὲν πὰρ ποδ' ἐὸν χαμάδις βάλε —

et Odyss. Δ. v. 114.

Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε —

et T. v. 63.

Πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλεν.

V. 4. Br. νισσομένοις. recte; ut illud vir doctissimus explicuit ad Apollon. Rhod. L. 1. v. 53. p. 7. in emend. edit. Ald. 1. 2. 3. male legitur νισσόμενος. ἠμιδαλς σκύβαλον. Vid. D'Orvillii notas ad Chariton. p. 80. quibus propria vocis σκύβαλον significatio illustratur.

Tit. 3. ep. 1. Hoc omnino conferendum cum ejusdem argumenti epigrammate Meleagri L. 6. T. 25. e. 15. de quo Vid. quae habet Manso ad Ep. cx. p. 144. et 145.

V. 1. λάφυρα. spolia, praedae. Hesych. et Suid. λάφυρα. τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα. τὰ δὲ τεθνεώτων αὐτῶν, σκῦλα λέγεται. quibus adde Schweighauseri Lexicon Polybianum. ab hac voce, ni fallor, derivandum est verbum *labarum* seu *laborum* celebre illud vexillum Romanorum, quod, tempore Constantini Magni, Imperatori praeferri et a militibus paene adorari solebat; cujus etymon ex nullis linguis eruere potuerunt V. D. ut intelligitur ex Du Cange Glossario ad Script. med. et infimae Latinitatis hac voce. conf. Edw. Gibbon Hist. of the Decline and Fall. of the Rom. Emp. tom. 2. p. 194.

V. 2. Τὰν ἄχαριν χάριτα. Sic Euripides Iphig. in Tauris v. 570. ed. Musgrave. κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο. sed Vid. V. D. et Hemsterhusii notas ad Lucian. de Mercede Conductis T. 1. p. 698. ubi, non omisso hoc loco, ejusmodi elegans dicendi formula egregie explicatur, ut δῶρα ἄδωρα, πλοῦτος ἄπλουτος, κόσμον ἄκοσμον, ut in seq. ep. ne plura memorem. J. Jensius similes locutiones Latinas attulit. His adjungens, quem jam olim indicaverat Brodaeus L. 9. Miscell. c. 17, Sophoclis ex Ajace Flagellifero locum v. 665. ed. Brunckii,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κ'οὐκ ὀνήσιμα.

quod proverbium ex Zenobio, Diogeniano et Suida dedit Schottus in Adagiis. Adde ejusdem Sophoclis verba in Oedipo Rege. v. 1214. 1215.

δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.

non dissimile et illud vs. 1256. ibid. γυναῖκά τ'οὐ γυναῖκα — ut apud Ca-

Catullum Carm. 63. *Funera ne funera.* ubi Vid. Vulpii not. Porro explicatur hoc epigr. ex ep. 13. T. 14. l. 3. ad q. l. Brodaeus recte mentionem fecit adagii apud Erasmum p. 125. *Hostium munera, non munera.*

V. 4. *Αἱ κλαδαραὶ* ad Gruteri et Ruhnkenii exemplar *αἱ κλαμαραὶ* fed *κλαδαρὰς* optime defendi poteſt ex Polybii L. 6. cap. 25. ubi memorantur *δόρατα λεπτὰ καὶ κλαδαρὰ*, Vid. Schweighauſerum, qui, non neglecto hoc loco, rarioris uſus et dubiae quodammodo ſignificationis vocabulum erudite explicavit. Tom. 6. p. 356.

V. 5. 6. Eleganter ad h. l. annotavit Jacobſius, ex Eidyll. Theocriti 2. v. 106. 107.

ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐ δέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν.

Quem locum Burmannus comparavit ad Propert. L. 2. el. 18. v. 11. 12.

Quae ſi forte aliquid vultu mihi dura negarat,
Frigida de totâ fronte cadebat aqua.

Valerius Æditiuus apud Gellium N. A. L. 19. c. 9. *Per pectus miſerum manat ſubito mihi ſudor.* Quoniam vero his elegantiarum deliciis nunquam ſatis perfrui posſumus, propter illud

Ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρὼς πιδύων σῆθος ἐπιςαλάζει.

iis addam Sapphus oden, quam ſervavit et tanquam exemplum ſublimis dicendi generis nobis propoſuit Longinus, eique, quamvis jam olim id magnâ ex parte fecerit Catullus Carm. LI, meam verſionem latinam, quâ totum carmen explicabitur, addam. Cum vero id plus ſemel a viris doctis aliter atque aliter emendatum inveniatur, dabo, ut legitur in editione Longini a Cl. Toupio procuratâ, Sect. X.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν' ὠνήρ, ὅστις ἐναντίος τοι
Ἰσδάνει, καὶ πλασίον ἁδὺ φωνεύ-
σας ὑπακούει.
Καὶ γελᾶϊς δ' ἱμερόεν· τό μοι 'μὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
Ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔθ' ἴκει.

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔάγη, ἂν δε λεπτὸν
Ἀυτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν·
Ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦσ'
ἐν δ' ἀκοάι μοι.
Καδδ' ἴδρως ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
Ἔμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεῦσα
Φαίνομαι ἄπνους

Ille mi Divis similis videtur,
Intuens in te prope qui resedit,
Auribus captans avidis loquelam
dulce sonantis.
Suave sed rides, tua me venustas
Concutit pectus subito pavore,
Et nihil vocis modo te videntem
pervenit ad me.
Lingua sed torpet, tenuis per artus
Protinus cutem subit ignis, ipsae
Tinniunt aures, oculique nullâ
luce fruuntur.
Labitur sudor gelidus per ora,
Sum tremor totus, velut herba pallor,
Spiritus fugit, videor perire
morte propinquâ.

Caeterum de hoc odario, quo, ut ait Toupius, nihil elegantius vidit Graecia, Consule Burmann. ad Anthol. Vet. Poët. L. 3. Tom. 1. p. 672. J. Vossium et J. A. Vulpium ad dictum Catulli Carm. 51. nec non Tib. Hemsterh. in Observat. Miscell. Tom. IV. p. 287.

V. 10. In versione latina MSS. legitur.

Haec data sola juvant!

Ep. 2. Meminit hujus Epigrammatis Mitscherlich ad Horat. L. 1. Od. 2. p. 37. quod suavissimum vocat et illustrat.

V. 5. Οἰνοπλῆξι — Georg. Arnoldus, ut ad Exemplar Ruhnken. notatum video, in Misc. Observ. T. V. p. 279. legi mavult, οἰνόφλυξι, *vinum spirantibus.* Sed cum Jacobsio hac conjecturâ nos supersedere posse, existimo, quoniam si οἰνόφλυξ, ut est apud Etym. Magn. et Pha-

vo-

vorinum dicitur ὁ εἰς τὸν οἶνον ὁρμῶν, illud verbum non magis domui aut tabernae applicari posset, quam οἰνοπλὴξ.

Τεράμνοις. τέραμνα seu τέρεμνα sunt tecta domorum vel aedes ipsae. quâ de voce Vid. Valckenaerium ad Euripidis Phoen. v. 335. p. 118. et ad Hippolyt. vs. 417. hic loci indicari videntur, in quibus epulae et convivia habebantur; ut illud in N. T. Marc. 14. v. 15. et Luc. 22. v. 12. ἀνώγεον coenaculum, quod erat in superiore parte aedium.

V. 6. Κεῖσθαι. Codicum lectio est πλάθειν quam Aldus dedit in primâ editione. at in secundâ, κεῖσθαι, quod in ceteras editiones propagatum esse, existimavit Br. Lect. et Emend. p. 125. Nihilominus in editione Basiliensi, cum annotationibus juvenis Jo. Brodaei post Aldinam secundam et ante tertiam in lucem emissâ, apud Froben et Episcop. 1549. etiam legirur πλάθειν, quod defendi potest ex nonnullis Sophoclis, Euripidis et aliorum Scriptorum locis; dicitur pro πελάζειν, ut monuit Phavorinus; vel ut Suidas πλησιάζειν.

V. 7. Λύθρος Schol. Hom. ad Iliad. Υ. v. 503. ὁ ἐκ τῆς πολεμικῆς ἐνεργείας μολυσμός. ἢ τὸ μετὰ κονιορτοῦ καὶ ἱδρῶτος ἀνθρώπειον αἷμα, λύθρος καλεῖται. Quod optime huic loco convenit. conf. Hesychium et L. 6. T. 25. e. 15. eodem sensu legitur hoc verbum in L. 4. T. 8. e. 27. Sic μιᾶναι λύθρῳ τὰς χεῖρας, dixit Alciphron L. 1. ep. 8. p. 30. ad q. l. Vid. Bergleri notas, qui afferre non neglexit Luciani locum Tyrann. tom. 2. p. 154. ubi depingit filium ante tyranni oculos jacentem αἵματος καὶ λύθρου ἐμπεπλησμένον. Hoc elegans Epigramma Dan. Heinsius protulit ad C. Sil. Italic. L. 1. v. 620. ubi male οἰνοπῆξι pro οἰνοπλῆξι legitur. Addidit ei non minus elegantem interpretationem, quam, quoniam in doctissimi viri poëmatibus non invenitur, hic locum habere volui.

Quis clipeis sacram, quisnam splendentibus hastis,
Quis (pudor) illaesâ cassîde cinxit humum?
Mavorti ingratum suspendit gratus honorem:
Di, precor, a nostrâ sint procul illa domo.
Justius haec Bacchi poterant pendere tabernis,
Haud ea sunt templis, Mars pater, apta tuis.
Ml lacerae exuviae, pulvisque hominumque cruorque
Sint, hominum gaudet caedibus ille Deus.)

Ep. 3. Μυκσάλλειν τῇ Ἀφροδίτῃ, quod Huetius in σύριγγι mutat. cum Jacobsio rectius hoc lemma in Vaticano concipi arbitror, εἰς σύριγγα κειμένην ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ.

V. 1.

V. 1. Ἁ σύριγξ Attice nominativus cum articulo pro vocativo positus. D'Orvillii Critica Vannus p. 141.

V. 4. Br. ex Cod. Vat. pro νέμεται, μένεται.

Ep. 4. V. 4. Vinc. Opſopaeum, qui hic Νύμφας Ἐφυδριάδας a quercubus ita nominatas putat, optime refellit Adr. Behotius Apophor. Lib. 2. cap. 1. et pro *pura impleamini potione* latine reddendum existimat, hanc domum *puro implete potu.* quod et Burmannus annotavit. Non enim Nymphas impleri, ſed a Nymphis fontes aquis impleri, credebant priſci. Neque aliter Grotius

nec iſtam
Deſtituant unquam pocula pura domum.

et Paulus Stephanus.

Salvete et dulces rivi labantur aquarum,
Heic facite et pedibus ludite amabilibus.

V. 2. εἵσατο Recte cum ſpiritu aspero D'Orville in Vann. Critic. p. 491. Br. pro ἀντιδοῦσας dedit ἀντιτυχὼν, quod et ad Exempl. Ruhnkenii notatum. Sed ἀντιδοῦσας ferri poteſt pro μετασχὼν, aut κοινωνοῦσας, ut apud Suidam. conf. L. 6. T. 3. e. 8. et quae dedit Euſtath. ad Homer. p. 30.

V. 3. ὑδατόεντα δόμον. Virg. Georg. l. 4. v. 363.

Jamque domum mirans genetricis et humida regna.

domus eleganter dicitur de fonte et antro Nympharum. Ovid. Metam. L. 1. v. 574.

Haec domus, haec ſedes, haec ſunt penetralia magni
Amnis: in hoc, reſidens facto de cautibus antro,
Undis jura dabat, Nymphisque colentibus undas.

Et Martialis L. 4. e. 57.

Ergo ſacri fontes, et littora grata valete,
Nympharum pariter Nereidumque domus.

Et Propertius l. 1. el. 20. v. 34.

Grata domus Nymphis humida Thyniaſin.

ubi Vulpius *qualem deſcribit Leonidas Tarentinus Anthol.* L. 1. T. 3. c. 4. Leonidae Tarentino itaque attribuit hoc epigramma Vulpius, quod mihi quidem a re non alienum videtur, quoniam de Hermocreonte Epigrammatario nihil conſtat, et quod ei detur T. 20. c. 12. h. l. in primâ editione Timocreontis esſe dicitur. Praeterea hic titulus ex primo verſu natus videtur, in quo ταῖς Ἑρμοκρέων, quaſi qui dona dediſſet et carmen compoſuisſet, idem esſet. at puto legendum ταῖς Ἐρχεκρέων, ut

 in-

introducatur puer seu adolescentulus, quem, limpido fonte reperto, postea gratum animum Nymphis afferre fingit. Grotium secutus latine verterem.

Naides, Hermocreon puer hoc vos munere donat,
Manantis vitreo fonte repertor aquae.

Illud enim ταῖς hic facile omitti potest, sensus enim aeque perspicuus.

Ep. 5. V. 1. 2. Hoc distichon laudat Suidas in v. πάγοι. ubi vid. Kusteri notas. apud Brunck. Tom. 1. p. 229. legitur ἱερὸν male typographi errore, quod vir doctus ipse monuit in L. et Em. p. 50.

V. 3 4. Et illud distichon invenitur apud Suidam v. Γλωχῖνας. ubi αἰγιβόταν. et v. 3. iterum apud Suid. v. Μαῖα vol. 2. p. 511. quod et ad Exempl. Ruhnk. notatum. De quadratâ Mercurii formâ Vid. Brodaeum ad h. l. conf. V. D. ad Thucydidem l. 6. §. 27. et J. A. Bosii indicem in Nepotem, nec non Castellan. de Festis Graecor. in Thes. Antiq. Graec. vol. 7. p. 666.

V. 5. Lege Ἴλαθι. et de voce φαιτὰ Conf. eruditissimi Ruhnkenii notas ad Timaei Lexic. p. 277. ubi et hujus epigrammatis mentionem facere non neglexit. conf. L. 6. T. 7. e. 12. et e. 13.

Tit. 4. ep. 1. Hoc Epigramma omnino conferendum cum sequente Ep. 3. Platonis junioris, quod cum Ep. 4. Antiphili conjungendum esse monuit Brunck. L. et Em. p. 31.

V. 6. Εἰς ἔλεον. Recte G. Canterus Novar. Lection. L. 3. cap. 23. in Lampade Criticâ Gruteri Tom. 3. p. 585. emendat, εἰς τέλεον. quod etiam fecit Jo. Jac. Wetstenius ad Nov. Testam. Tom. 2. pag. 249. ad Exempl. Ruhnkenii legitur. *Dion. Voss.* τέλεον. *Vid. G. Canter. Nov. l. 3. c. 23.*

Ep. 2. V. 1. ἠέρταζεν. Apollon. Rhod. L. 1. v. 738. et 739.

Ζῆθος μὲν ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν
Οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, μογέοντι ἐοικώς.

qui locus Brodaeum non fugit. Eustath. ad Homer. Odyss. Γ. p. 1475. v. 29. ἀερτάζων δ' ἐστιν αἴρων. κουφίζων. et sic L. 4. T. 28. ναῦται χεῖρας ἀερτάζουσιν.

Ep. 3. 4. Haec, ut ab eodem auctore profecta, uno tenore legi posse, arbitramur. Sed Vid. de his accurate agentem Jacobsium, in Animadv. vol. 1. part. 1. p. 359. et 360.

V. 2. Ep. 4. ὑπηρεσίη; Haec vox denotat quidquid ad ministerium nauticum pertinet, et ut scribit Eustathius ad Hom. Odyss. Θ.

p.

p. 1591. v. 39. παρὰ ἐρέσσειν λέγεται. Unde apud Thucydidem Lib. 6. §. 31. p. 397. ὑπηρεσίαι dicuntur navium ministri. Vid. Dukeri notas, et L. 8. §. 1. p. 507. sunt armamenta seu ministeria ad nauticos usus necessaria: et Polybius L. 5. c. 109. Tom. 2. p. 446. ed. Schweigh. τῆς κατὰ θάλατταν ὑπηρεσίας memorat. et L. 1. c. 25. Tom. 1. p. 63. hoc modo scribit, αὐτὴ (ναῦς) μὲν ταῖς ὑπηρεσίαις ἐξηρτυμένη, καὶ ταχυναυτοῦσα διέφυγε παραδόξως τὸν κίνδυνον. Verbum, inde ad δουλείαν, ut apud Phavorin. ὑπηρέτης, κυρίως μὲν ὁ ναύτης, καὶ ὁ δοῦλος. et ad alia vilia ministeria translatum. quod et ipse Thucydides jam indicavit, cum ait L. 1. §. 143. p. 94. κυβερνήτας ἔχομεν πολίτας, καὶ τὴν ἄλλην ὑπηρεσίαν, πλείους καὶ ἀμείνους ἢ πᾶσα ἡ ἄλλη Ἑλλάς. et Polybius L. 15. c. 25. Tom. 3. p. 543. παρεισαγαγὼν ἐκ τῆς διακονίας καὶ τῆς ἄλλης ὑπηρεσίας τοὺς εἰκαιοτάτους καὶ θρασυτάτους. Lucian. Dial. Deor. XXIV. Tom. 1. p. 275. Τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσάυτας ὑπηρεσίας διασπώμενος. Gravis inprimis atque elegans locus est ex Xenophontis epistolis, quem nobis servavit Eusebius Praepar. Evangel. L. 14. c. 12. atque etiam invenitur apud Stobaeum Serm. CCXI. ed. Gesneri p. 713. et Aurel. Allobr. Serm. LXXVIII. p. 467. Ὅτι μὲν γὰρ τὰ θεῖα ὑπὲρ ἡμᾶς, παντὶ δῆλον. ἀπόχρη δὲ τὸ κρεῖττον τῆς δυνάμεως αὐτοῦ σέβειν. οἱ δέ εἰσιν, οὔτε εὑρεῖν ῥᾴδιοι, οὔτε ζητεῖν θεμιτόν. οὐδὲ γὰρ δεσποτῶν φύσιν ἢ πρᾶξιν δούλους δεῖ εἰδέναι, οἷς οὐδὲν πλέον ὑπηρεσίας προσήκει. Elegantissima sane ac prudentissima verba, quibus nos homunculi a divinâ naturâ ulterius perscrutandâ revocemur. Non dissimile sane illud Apostoli Actor. cap. XVII. ubi inutilem illorum laborem depingit, qui Deum, cum ubique sit, procul a se quaerunt. Ζητεῖν τὸν Κύριον, εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὕροιεν. ad quem locum miror doctissimum atque accuratissimum Wetstenium hanc Xenophontis sententiam non attulisse, neque illa meminisse, quae Cicero profert de Leg. L. 1. c. 23. quem locum, etsi longior, apponam. *Idemque cum coelum, terras, maria, rerumque omnium naturam perspexerit, eaque unde generata, quo recurrant, quando, quo modo obitura, quid in iis mortale et caducum, quid divinum aeternumque sit, viderit,* IPSUMQUE EA MODERANTEM ET REGENTEM POENE PREHENDERIT *seseque, non unius circumdatum moenibus loci, sed civem totius mundi, quasi unius urbis, agnoverit; in hac ille magnificentia rerum, atque in hoc conspectu et cognitione naturae, Di immortales! quam ipse se noscet.* Nos magnam auctoritatem huic disputationi Xenophontis tribuere, facile appareat, et tamen haec verba non ab eo, sed a serioris aetatis scriptore, qui ejus Memorabilia legerat,

 pro-

profecta putamus. Et primum quidem, quod vox ὑπηρεσία non videtur esse Xenophontea, nam non nisi in uno hoc loco apud eum invenitur; deinde quod auctor, qui illud *παῤῥησιάζεσθαι, libere loqui*, ubique suis inculcat lectoribus, non adeo praeceptorum suorum oblivisci potuerit, ut servo invideret, si suos animi sensus libere proferret. contra ei praeclarum videbatur, aut potius, *καλὸν μάχεσθαι, ὅπως μή ποτέ τις δοῦλος μᾶλλον γενήσεσθαι* de Cyri Instit. L. 3. c. 6. et *παῤῥησιάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους*, l. 5. c. 5. tam sedulo commendat, ut in Agesilao istud maxime laudaverit, quod *τῶν παῤῥησιαζομένων οὐδένα ἤχθραινε.* cap. XI. §. 5. Unde tamen haec Eusebius desumserit, ignoro. Egregia hujus viri fides nuper admodum vindicata est ab eruditissimo Valckenaerio in sua Diatribe de Aristobulo Judaeo, §. XXVI. p. 79. quem aureum libellum debemus vigilantiae et curis Jo. Luzaci, viri praestantissimi et nobis amicissimi. De voce ὑπηρεσία si quis plura requirat, adeat Phavorin. ubi inter alia ὑπηρέσια dicuntur *τῶν κωπηλατούντων δέρματά τινα, ὡς, προσκεφάλαια ἐφ' ὧν καθέζονται.* et Indicem Graecitatis Demosth. a Reiske confectum vol. 20. p. 767. et adnotat. Schweigh. ad Polybium Tom. 5. p. 214.

Ep. 4. Primum distichon laudat Jac. Gronovius ad Taciti Annales. L. 13. cap. 46.

V. 3. ad Exempl. Ruhnk. ἄμμων, quae lectio Vat. Cod. debetur. Duos postremos versus Grotius latine non reddidit, quare nostrum erat illud tentare. lege itaque

> Fit satis amborum sic sensibus una facultas,
> Inque vicem, quod ei defuit, ille dedit.

Ep. 5. Ep. 6 Horum epigrammatum mentionem fecerunt Is. Casaubonus ad Hist. Aug. Script. Æl. Spart. Adrian. cap. 26. vol. 1. p. 210. ed. maj. p. 41. et J. Tristan. Comment. Histor. Tom. 1. p. 452. quod et Burm. annotavit. Titulus in Ed. pr. Flor. Ald. pr. et Frobern. habet Ἀδριανῷ τῷ βασιλεῖ. cum Ald. Secunda Ἀδριανὸν τὸν βασιλέα, dedit, quod alii recte secuti sunt.

V. 2. Ep. 5. Vat. Cod. Ed. pr. Flor. et Ald. pr. ἡμίτομον. at ille in erratis illud in ἡμίτονον immutatum voluit, quod et Vinc. Opsopaeus amplexus est, et in omnes alias editiones transiit. lege etiam Σῶσόν pro Σῶσον.

Ep. 7. Amplius hoc lemma apud Brunck. vol. 2. p. 178. Εἰς τυφλὸν, ὃς ἀνελθὼν εἰς τὸ ἐν Ἐλευσῖνι ἱερὸν, τῆς τελετῆς γιγνομένης, ἀνέβλεψεν, ἅμα δὲ μετεῖχε τῶν μυστηρίων.

V. 1. βέβηλον. Scholiastes Sophoclis ad Oedip. Colon. v. 10, a quo

sua

sua desumsit Suidas, haec habet βέβηλος γὰρ τόπος, ὁ ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσι, καὶ βέβηλος ἀνὴρ ὁ μιαρός. Εὐριπίδης Πρωτεσιλάῳ.

Οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἅπτεσθαι δόμων.

καὶ

Ἀείδω ξυνετοῖσι. θύρας ἐπίθεσθε βεβήλοις.

Βεβήλοις οὖν, τοῖς πᾶσι βασίμοις τόποις, μηδὲ ἀνειμένοις θεοῖς. ἐκ μεταφορᾶς δὲ βεβήλους καὶ τοὺς ἀμυήτους φασὶ καὶ ἀκαθάρτους. Θύρας ἐπίθεσθε βεβήλοις solemnis est formula ab Ecclesiae Patribus plus semel commemorata. In quâ tamen magna lectionis varietas. βεβήλοις, ut hic, dedit Grotius Stob. Floril. p. 161. et Theodoretus Serm. 1. vol. 4. p. 478. quod et sensum postulare asserit J. M. Gesnerus ad Orphei Fragm. p. 358. aliis βέβηλοι ut apud Schol. Soph. ed. Princ. Rom. et Steph. 1553. p. 104. et Justin. Cohort. ad Graec. Tatian. Orat. ad Graec. ed. W. Worth p. 34. quamvis in eâ ex Congreg. S. Mauri post Justin. p. 251 βεβήλοις legatur. in Clem. Alexandrini Cohort. ad Gentes edit. Sylburgii p. 48. et Potteri p. 63. cui magis placet βεβήλοις tamen βέβηλοι in textu legi voluit, ut illud quoque occurrit apud Lucian. de Sacrificiis. vol. 1. p. 537. ubi Conf. docti Solani notas. et apud Cyrillum contra Julian. L. 1. p. 26. quam lectionem etiam secutus est Erasmus in Adag. p. 796. et 832.

Si Aristobulo fides habenda sit apud Euseb. Praeparat. Evang. L. 13. c. 12. p. 664. illud etiam retinendum.

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θύρας ἐπίθεσθε βέβηλοι,
Φεύγοντες δικαίων θεσμοὺς, θείοιο τεθέντος
Πᾶσι νόμου.

Quae Franciscus Vigerus ita interpretatus est.

Fas quibus est narrabo: fores claudunto profani,
Queis sanctae leges odio, quas omnibus auctor
Ipse tulit posuitque Deus.

Haec vero omnia impudentiam ac fraudem prodere Aristobuli egregie admodum demonstravit A. Ch. Eschenbach in Epigene de Poësi Orph. p. 140. et Seq. Primum enim versum, genuini et antiqui carminis initium, modo attulit idem ille Eusebius L. 3. c. 7. p. 97. ubi de Aristobulo nulla mentio facta. Videtur tamen ubique legendum esse βέβηλοι et vertendum *portas occludite profani.* quoniam hoc praeceptum non ad initiatos, sed ad initiorum Sacris non imbutos pertinet, qui suas aures occludere jubentur, si quid de sacris audiant, quod non intelligunt. Dissimili vero ratione, quam Horatius, qui L. 3. Od. 1. profanum vulgus a suis carminibus arcet Callimachum secutus.

 Pre-

Procul o, procul este, profani.

Huic sententiae favet elegantissimus Galeni locus, de Usu partium L. XII. c. 6. Tom. IV. p. 593. Cujus et meminit hic Brodaeus, et M. Solanus ad Lucian. et Ez. Spanhemius ad Callimachi Hym. in Apoll. v. 2. Ejusmodi est. ὥσπερ οὖν τοῖς ὠσὶν ἐπιθέσθαι θύρας τοὺς βεβήλους κελεύουσιν ἐν τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω κἀγὼ νῦν οὐκ ἀνθρωπίνοις νομοθετήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀληθεστάτοις τελῶν μυστηρίοις, θύρας ἐπιθέσθαι κελεύω τοῖς ὠσὶ τοὺς ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβήλους. ὄνοι γὰρ ἂν θᾶττον λύρας, ἢ ἐκεῖνοι τῆς ἀληθείας τῶν ἐνταυθοῖ λεγομένων αἴσθοιντο. eodem modo Plato in Convivio vol. 3. p. 218. ed. Steph. dixit πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε. ad Callimach. vero consulendae praestantissimi Spanhemii notae. Hujus itaque formulae auctor non tam excludi profanos a mysteriis, quam eos quidem deterrere voluit, ne ad sacra accederent, quae, ab ipsis non satis intellecta, audiendo justitiae divinae iram provocarent. Sed vid. Hadr. Junii animadvers. L. 1. c. 8. Ceterum ad illud Homeri θύρας ἐπέθηκε φαεινάς. Il. ξ. v. 169. hoc annotavit Eustathius. p. 974. v. 43. ἐπιθεῖναι θύρας ἀντὶ τοῦ κλεῖσαι, οὐ τὸ ἀνάπαλιν, ἀνακλῖναι. ὅ ἐστιν ἀνοῖξαι. Conf. Odyss. X. v. 157.

V. 5.—6. Hos versus commemorare non neglexit Wetstenius ad Evang. Matth. c. 9. v. 31. qui versu ultimo etiam legit ὄμματι, sed ex Vat. Cod. dedit Brunck ὄμμασι; quod cum Jacobsio verum arbitror. in versione Latinâ v. 3. pro *deae* lege *Deae*, et v. 4. pro *ipsa illa*, ut erat in MSS. D'Orvill.

Ep. 8. Leg. Erycil. V. 1. Br. Μίδων. ad exempl. Ruhnken. Μίνδων, quod ex Cod. Vat. derivatum. Apposite ad h. l. Jacobsius attulit historiam, quam memorat Lucian. Philopseud. Tom. 3. p. 38. de quodam Mida, vinitore, qui a serpente, e suis latebris prorumpente, crudeliter vulneratus, in pleno foro, jam putrescente crure, jacebat, cujus e corpore vir Babylonius carmen recitando venenum ejecit.

V. 1. Γεράνδρυα. Hesych. γεράνδρυες. αἱ παλαιαὶ δρύες, καὶ τὰ παλαιὰ δένδρα γεράνδρυα. Suid. Γεράνδρυον. παλαιὸν φυτὸν καὶ γεγηρακός. ἢ τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ συμφυὲς καὶ ἐξηραμμένον. Unde proverbium Γεράνδρυον μεταφυτευόμενον, aut ut apud Apostolium p. 63. Γεράνδρυον μεταφυτεύειν. in Metricis apud Schottum p. 606. Γεράνδρυον παλαιὸν οὐ μοσχεύεται. de hac voce Vid. omnino virum celeberrimum Ezech. Spanhemium Observat. in Callim. Hymn. in Jovem v. 22.

V. 2. Φωλὰς in lustro sive spelunca delitescens. Unde Φωλεύειν dicuntur phalangia et alia reptilia, quae in suis plerumque sub terrâ latent castris. Vid. Salmas. ad Solin. p. 223. et Wetsten. ad N. T. p. 351.

p. 351. ad anchoras hoc verbum transtulit Antipater Sidon. T. 56. c. 5. h. l.

V. 4. σηπεδόνι Ald. Sec. ex Ald. pr. emendatâ, quam tamen lectionem non secuti sunt alii. Sed notatam video ad Cod. Leid. Recte Salmasius in notis legi voluit χλωρὴν σάρκα κατ' ἀστραγάλους.

V. 5. Ἐτμήθη δ' ἀπὸ γῆς σιβαρὸν γόνυ. — Illud ἀπὸ γῆς, quod nullum idoneum hic praebet sensum, certe vitio non caret. Jacobsius Jos. Scaligeri conjecturam non probat. at neque ego in docti viri emendatione, legentis ἐτμήθη τὸ πάλαι σιβαρὸν γόνυ — acquiescere possum. alio modo mendam tollere conabor. Vulneratus erat Midon, dum veteres arbores radicitus erueret, a phalangio, seu aliâ ex araneorum genere, sub terrâ latente, bestiolâ. quo ictu sinistrum pedem amiserat, in cujus locum successerat baculum ex olivâ. Lege itaque Ἐτμήθη δ' ὑπὸ γῆς σιβαρὸν γόνυ, *dissectum est sub terrâ validum genu*, cum supra terram uno pede et baculo, ex oleâ procerâ facto, incedo. Metrice.

Sub terra sectum juvenile genu; super unus
Pes mihi, at alterius praestat oliva vicem.

Tit. 5. Ep. 1. Conferendum omnino cum hoc Epigr. Epigramma 33. L. 3. T. 5. V. 1. Γυμνὸν Eustath. ad Hom. Iliad. Φ. v. 50. γυμνὸς ἀντὶ τοῦ ἄοπλος, καὶ γυμνῆτες στρατιῶται οἱ ἄοπλοι. p. 1222. v. 52. conf. Odyss. K. v. 301. et 341. vol. 3. p. 1660. v. 40. ut Homerus γυμνωθέντα καὶ ἀνήνορα sic Cicero *inermem ac nudum* jungit de Fin. L. 1. c. 7. et sic Polybius L. 3. c. 81. γυμνὸν καὶ ἔξοπλον sibi invicem opponit, et Lucian. de Parasito Tom. 2. p. 863. ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. et Jo. Tzetzes Posthom. v. 394. Γυμνὸς ἐὼν καὶ ἄοπλος. Vid. etiam quae dedit Klotzius ad Tyrtaei Carm. p. 65. et 66.

V. 2. ἴοντα ad Exempl. Ruhnk. ἰόντα, neque aliter in Emendat. Sylburg. ἰόντα tuetur Suidas. v. παλίντροπος.

V. 3. Vid. Ruhnken. Epist. Crit. 1. p. 37. ed. vet. Br. Tom. 3. p. 247. pro Ἀντίη, Ἄντιον dedit, ut et λόγχαν, et ῥηξαμένα.

V. 5. Aldin. prim. emend. πρὸς Ἅδαν. et Sec. et Tertia. ex Cod. Vat. in aliis vulgata lectio.

Ep. 2. Similis omnino argumenti Epigr. legitur in notis L. Kusteri ad Suidam. v. Ἄρης p. 319. quod ad suum exemplar annotare non neglexit P. Burmannus primus. Inter Carmina Jensiana etiam illud dedit Reiske p. 153. quod quoniam elegans est, et doctorum virorum curam plus semel meruit, ut D'Orvillii ad Chariton. p. 82. et Adr. Heringae in Observat. c. 30. p. 268. et D. Ruhnkenii in Epist. Crit. p. 69. proferam,

ut

ut hoc Ruhnkenius legendum esse putavit. cui meam interpretationem latinam addam.

Αὐτά τοι τρέσσαντι παρὰ χρέος, ἄπασεν ἄλχν,
  Βαψαμένα κοίλων ἐντὸς ἄρη λαγόνων,
Μάτηρ, ἅ σ' ἔτεκεν, Δαμάτριε. Φᾶ δὲ σίδαρον
  Παιδὸς ἑοῦ Φύρδαν μεσὸν ἔχουσα Φόνον,
Ἀφριόεν κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον,
  Δερκομένα λοξαῖς, οἷα λέαινα, κόραις·
Λεῖπε τὸν Εὐρώταν, ἴθι Τάρταρον, ἀνίκα δειλὰν
  Οἶσθα Φυγάν· τελέθεις οὔτ' ἐμός, οὔτε Λάκων.

Intulit ipsa tibi mortem, cum turpe timeres,
  Condidit et gladium viscera in ima parens.
Haec quae te peperit, Demetrie, dat tibi ferrum,
  Idque suae foedans sanguine prolis, ait,
Dentibus infrendens, spumantiaque ora coruscans,
  Convolvens oculos usque leaena truces;
Eurotam linquens pete Tartara; dum tibi nota
  Sit fuga, non meus es, nec Lacedaemonius.

hujus Epigrammatis etiam mentionem fecit Suidas in V V. Ἀφριόεν, Εὐρώταν, Κόναβος, Λοξὴ Φάλαγξ, et Φύρδην. aliud etiam de hac ipsâ historia epigramma invenies in L. 3. T. 5. e. 33. quod ad hoc Ep. h. l. attinet; illud laudat Suidas. in ὕβρις T. 1. p. 548. et totum distichon in ἄορ T. 1. p. 241. et excitat idem in ζώων. T. 2. p. 14. ut et in δύσμορος. T. 1. p. 636. quod et summus in his litteris vir Ruhnkenius notavit. V. 3. Ζώων μὲν, tollatur comma. Est elegans allusio ad hoc in Ep. ab Aug. Politiano Graeco sermone et carmine scripto, in hujus docti viri operibus. edit. 1498. in fine.

V. 6. σπαζομένα, in meâ patriâ conservatâ, quod, ut nemo alius, sic legi voluit Johnson p. 2. probari potest ex Euripid. Phoenisf. vs. 1096. τῆς δὲ γῆς σεσωσμένης. aliisque e veterum auctorum locis.

Ep 3. initium laudat Suidas v. μνῆσις. T. 2. p 569.

Ep. 4. Respicit poëta ad illud ingens saxum, quod Ajax in Hectorem conjecit. Il. H. v. 268. — et Ξ. v. 409. V, 1. Lege Αἰάντειον.

V. 4. apud Br. T. 3. p. 62. ἐξεκύλισα et v. ultimo γινόμενοι παλίγνιον. notetur usus vocis admodum propriae, quae saepius in Anth. occurrit ut L. 1. T. 13. e. 8. T. 20. e. 1. T. 61. e. 1. T. 67. e. 25. T. 80. e. 16. L. 3. T. 9. e. 3. T. 24. e. 5. et 8. L. 4. T. 32. e. 4. 5.

4. 5. et 6. L. 5. T. 2. e. 21. L. 6. T. 5. e. 3. T. 12. e. 2. T. 23. e. 1. L. 7. e. 24. 56. 78. 98. et 175. at inprimis eleganter L. 4. T. 10. e. 3. ad Echo imaginem.

> *Παντοίων ϛομάτων λάλον εἰκόνα, ποιμέσιν ἡδὺ*
> *Παίγνιον. ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύων, ἄπιθι.*

Sic etiam venuste Vulcanus apud Lucianum Deor. Dial. VII. de Virgâ, Mercurio puerulo in manibus datâ. *ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.* quare illud ad Echo Epigramma Luciani, non Archiae, ut visum fuit Brunckio, et aliis, esse arbitror. Grotius, cui Graeca Epigrammata latine reddere nullius erat negotii, praeter versionem, quae hic invenitur, aliam dedit in suis poëmatibus. p. 246.

> Me petram Ajacis manibus sub pectus adactam
> Hectoreum frustra tollere quaeris humo.
> Aspra quidem et nigra sum: Sed magnus dicet Homerus
> Prostratum nostro pondere Priamiden.
> Nunc me vix possunt paullum tellure movere
> Isti homines, saecli turpia probra sui.
> Tu me, hospes, potius terrâ tege: namque pusillis
> Jam me ludibrium dispudet esse viris.

Cum geminâ hac interpretatione Latinâ nunc comparet quicumque velit alias hujus Ep. versiones, inprimis eam D. Heinsii, quae est in ipsius poëmatibus p. 615. et fateatur nemini nisi Grotio hoc fuisse datum. In Latinâ versione lege Agathiae.

Ep. 5. v. 1. Edit. vett. *βαθύφγγεες*, castigavit Brodaeus *βαθυέγκεες*, quam lectionem secutus est Stephanus, et deinceps alii.

v. 4. *ἀϛράπτων*. bene Ursinus ad ea Virgilii Georg. L. 4. v. 560. 561.

> *Caesar dum magnus ad altum*
> *Fulminat Euphraten bello —*

Non dissimili translatione usus videtur Bassus in quodam Epigrammate.

> *Ἀϛράπτων Κελτοῖς πευκὴν ἐνυάλιον.*

Basso itaque et non Crinagorae, ut est in Cod. Vat. hoc Ursinus cum aliis Ep. dedit.

Ep. 6. Hujus Ep. inter alios mentionem fecerunt Fed. Morellus in notis ad Constant Porphyrogenn. Opera p. 119. ed. Meursii; et Cunr. Ritterhusius Sacr. Lection. L. 8. c. 11. atque illud etiam latinis versibus reddiderunt.

v. 2. *Οὐδ' ἢν Γερμανίη Ῥῆνον ἅπαντα πίῃ.* quem versum neque Ursinum neque Guellium attigisse miror, ad eum Virgilii Ecl. 1. v. 63.

Aut Ararim Parthus bibet, aut Germania Tigrim.

Sic Seneca Medeae v. 373. 374.

Indus gelidum potat Araxem:
Albim Persae, Rhenumque bibunt.

Et Lucanus L. 7. v. 187. 188.

Tyriis qui Gadibus hospes
Adjacet, Armeniumque bibit Romanus Araxem.

v. 4. Haec annotavit Th. Johnson. Κελτοῖσι. *nempe Germanico; qui, post amissam Oceano classem, fudit Germanos. Vid. Tacit. Annal.* L. 2. c. 25. *Invictos et nullis casibus superabiles Romanos praedicabant* (Germani) *qui perditâ classe, amissis armis, — eâdem virtute, pari ferociâ, et veluti aucti numero irrupissent.* Quae observatio quam maxime convenit cum hujus Ep. auctoris, Crinagorae junioris, aetate, de quo praeclare egit Reiskius in notitiâ Poët. Anth. p. 221. et sqq.

v. 5. Br. οὕτως quod nullae editiones agnoscunt. Recte animadvertit Jacobsius eleganter et ingeniose Crinagoram usum esse imagine apud Homer. Il. μ. v. 132. sqq. quam exornavit Virg. Aen. IV. v. 441.

Annoso validam cum robore quercum
Alpini Boreae nunc hinc, nunc flatibus illinc
Eruere inter se certant: it stridor et alte
Consternunt terram concusso stipite frondes.
Ipsa haeret scopulis.

Ursinus putat Virgilium ante oculos habuisse non dissimilem locum ex Il. Π. v. 765. qui itaque huc etiam referri potest. Quamvis cum Burmanno frequentem esse epithetorum variationem agnoscam, tamen l. c. probarem *Annosam valido*, quam lectionem omnes meae priscae et optimae notae editiones confirmant; inter quas ea praestantissima Aldi 1514. ab Heynio tantopere laudata. quid enim est annosum ventorum robur, qui sane suam vim non, ut arbores, a tempore accipiunt?

Ep. 7. Hoc Ep. explicatur his Ciceronis verbis; de Fin. Bon. et Mal. L. 2. c. 34. *Si Xerxes, cum tantis classibus tantisque equestribus et pedestribus copiis, Hellesponto juncto, Athone perfosso, maria ambulavisset, terramque navigasset; si, cum tanto impetu in Graeciam venisset, caussam ejus quis ex eo quaereret tantarum copiarum tantique belli?* Hanc historiam et poëtae exornarunt Vid. Jacobs ad h. l. Burm. ad Anth. Lat. T. 1. p. 190. et Th. Johnson hoc modo Ναύτην. *Xerxem intelligit, qui Atho montem perfodit, ut classi iter pateret, et Hellespontum junxit, qua exercitum transmitteret.*

V. 3.

V. 3. *ἔστεγεν*, *cohibuit*, *ſuſtinuit* recte cum Elsnero defendit Jacobs. Eodem enim modo voce στέγειν uſus est Polybius L. 3. c. 53: Οὗτοι γὰρ ἔστεξαν τὴν ἐπιφορὰν τῶν βαρβάρων. et L. 18. c. 8. θεωρῶν οὐ δυναμένους τοὺς παρ᾽ αὐτοῦ στέγειν τὴν τῆς φάλαγγος ἔφοδον. Attamen non nihili est, quod ad ſuum exemplar ſummus in his litteris vir annotavit Ruhnkenius ἔστεγεν. ἔσβεσεν. *Vid. p.* 569. L. 6. *T.* 15. e. 24. *Oppianus Halieut.* L. 5. v, 13.

Θῆρας ὑπερφιάλους βροτὸς ἔσβεσεν.

At vero ita et e. 20. L. 2. T. 13. etiam ultimus verſus emendari poſſet legendo σβέσσαι pro στέξαι. ut morbus enim, ſic omnis longius evagantis animi impetus, non tantum cohiberi, verum etiam exſtingui debet. Hom. Il. π. v. 621. πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος. — *Sed nequeo me compeſcere* ſcribit Grotius, quod receptae lectioni favet

V. 4. αἰσχύνεστ᾽ Vett. quaedam; Aldina ſecunda primum αἰσχύνεσθ᾽. at tertia αἰσχύνησθ᾽, Sec. aldinae lectio probata in reliquis.

Ep. 8. V. 2. ὅλως Edd. vett. usque ad Ascens. quae ὅλος dedit. ſimilis de Aelio Romano historia tractatur ab Apollonidâ, et Philippo Theſſ. L. 3. T. 5. e. 14. et 15. v. 1. Lege ἄν.

Ep. 9. Deſumtum hoc Ep. ex Stobaeo ed. Gesn. apud Wechel. p. 171. et Aur. Allobr. p. 91. Grotii p. 51. Callimachi et Cynegiri ſtrenuorum militum, in campo Marathonio fortiter pro patriâ pugnantium, mentionem fecerunt Plutarchus in Catone p. 647. ed. Steph. et Rualdi Tom. 1. p. 353. ut et qui in parallelis minoribus Plutarchi nomine abuſus est p. 543. ed. Steph. et Rualdi Tom. 2. p. 305. Justin. L. 2. c. 9. et Ammian. Marcell. L. 21. c. 6. ubi eos *Medicorum in Graeciâ fulmina illa bellorum* nominat. Aelian. Hist. Anim. L. 7. c. 38. Maxim. Tyr. L. 5. c. 9. Simſon. Chron. p. 708. at in primis Vid. Herodot. L. 6. p. 491. et ad eum locum doctiſſimi Valckenaerii not. Seorſum de Callimacho Vid. Suid. Tom. 2. p. 231. et v. Ἱππίας p. 142. et Pauſaniam in Atticis c. 15. p. 37. Cynegiri factum laudatur, in e. 25. h. Tit. et L. 2. T. 10. e. 13. et L. 4. T. 8. e. 32. et 33. ut et apud Sueton. in Jul. Caeſaris vitâ cap. 68. et Valer. Maxim. L. 3. c. 2. 251. Amborum fortium virorum laudes etiam praedicarunt duo Sophistae, Polemo et Himerius, quorum declamationes primus edidit Henr. Stephanus 1567. quibus hoc Pantelei carmen adjecit, eique elegantem verſionem addidit, quae, quoniam non alio in loco invenitur, mihi hic denuo transcribenda videtur.

Tentata o vano belli fortuna labore
Heu regi nostro quae fari verba queamus?
Cur immortales, ô rex, nos mittis in hostes?
Quos non prosternunt ictus, non vulnera terrent.
Unus totum agmen spoliavit, ibique cruentus
Permanet, indomiti veluti Mavortis imago,
Et stat tanquam arbos radix quam ferrea firmet,
Ac renuit labi: fers clasſem irrumpet in ipsam.
Solve age, Solve, minax fugiamus nauta cadaver.

Recte judicat Jacobsius, Sophistis miraculum illud de Cyneo Elateio obversatum fuisse, de quo haec habet Ovidius Metam. L. 12. v. 205.—207.

Voto Deus aequoris alti
Adnuerat: dederatque super; ne saucius ullis
Vulneribus fieri, ferrove occumbere posset.

Quare cum in hunc unum omnes simul irruerent, ut est v. 496.—499.

Tela retusa cadunt. manet imperfossus ab omni,
Inque cruentatus Caeneus Elateius ictu.
Fecerat attonitos nova res. Heu dedecus ingens!
Monychus exclamat: populus superamur ab uno.
Μοῦνος ἀνὴρ σύλησεν ὅλον στρατόν.

Conf. Apollon. Rhod. L. 1. v. 59.—64. quem locum dabimus ut legitur apud Scholiast. Homeri ad Il. A. v. 264.

Καινέα γὰρ τὸν πρόσθεν ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων
Ἤλασ' ἀριστήων. οἱ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες,
Οὔτε μιν ἀγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι·
Ἀλλ' ἄῤῥηκτος, ἄκαμπτος ἐδύσατο νειόθι γαίης,
Θεινόμενος στιβαρῇσι καταΐγδην ἐλατῇσιν.

Quae verba hoc modo latine verterem

Caenea nam quondam memorant periisse poëtae
Contra Centauros, cum pugnam solus iniret,
Et bene rem gereret, quem missis undique telis,
Non turbare loco, poterant non laedere ferro,
At stetit impavidus, terramque immotus obivit.
Desuper injectis quaterent cum pectora ramis.

v. 3. τί μ' ἴτευπες sic in editis; in Grotii Florilegio typographi, ut videtur, errore τί μ' ἴτεμπας, cum omnino scribendum sit, ut voluit Brunck. in Lect. et Em nd. p. 219. τί μ' ἴτεμψας.

v. 6. in editione Steph. et Wechel. versus omissus est,

Αἰχματάεις ἔκηκεν ἀτειρέος Ἄρεος εἴκων.

v. 7. Qui editionem Wechelianam Francofurti 1600. curavit Stephanum videtur secutus, neque Stobaeum consuluisse, hinc δένδρεον ὡς, pro δένδρον δ' ὡς, et v. 8. τάχα νείσεται pro τάχα δ' ἔρχεται. et v. 9. νέκυας δὲ Φύγωμεν ἀπειλάς. pro νέκυος προφύγωμεν ἀπειλάς. δένδρεον ὡς tamen facile defendi posset ex Homero, Il. N. v. 437. 438. ubi magnanimum Alcathoum depingit

ὥστε στήλην, ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,

Ἀτρέμας ἑσταότα.

In versione Latinâ lege Pantelei.

Ep 10. v. 7. ἀνύσει ita omnes, ante edit. Basiliensem 1549. quae probante Obsopaeo dedit ἀνύσει. lege ἀνύσσει.

Ep. 11. v. 4. Ἴλιον ἐξαλάπαξας proprie de Ilii excidio. Hom. Iliad. A. v. 129.

Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.

conf. Il. Δ. v. 33. 40. et Θ. v. 221. et 288.

v. 5. δεκέτηρος Ἐνυοῦς Recte ad illa Virgilii Aen. L. 2. v. 197. 198.

Quos neque Tydides, nec Larissaeus Achilles,

Non anni domuere decem, non mille carinae.

Germ. Val. Guellius citat. e. 8. T. 70. h. l.

Ἁ δέ ποθ' ἁ κλεινὰ Πριάμου πόλις, ἂν ἀλαπάξαι

Ἑλλάνων δεκέτης οὐκ ἐπάλασσεν Ἄρης

Ἀμφαδόν.

Conf. e. 9. eodem in loco. v. 6. lege ἀνύσσαι.

Ep. 12. v. 1. ὀφρυόεσσα. De voce ὀφρύος usu agemus ad e. 20. T. 33. h. l. Hom. Il. X. v. 411.

Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

Conf. et Heins. ad Ovid. Heroid. ep. 1. v. 48.

V. 2. ὄπποτ' Lege ὁππότ'.

v. 3. Μῆνιν ἀποῤῥίψας.

Non dissimile illud.

Il. I. v. 513. 514.

Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀποῤῥίψαντα κελοίμην

Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμπης.

Ep. 13. Τίνας ἂν Ἕκτωρ Ald. prima emendata, secunda et tertia.

Ep. 14. v. 1. Brunck. ἀσθενῶν nullâ in notis ratione redditâ; hunc ſequitur Jacobſius, cum omnes priscae editiones vulgatam lectionem τὸ σθένων tuentur.

Ep. 15. In editione Badii Aſcenſii 1531. additum Patrocli reſponſum receptum est a Stephano et aliis.

Ep. 16. et Ep. 17. in antiquis editionibus non inveniuntur. ex margine Wechel. in textum recepta ſunt, ubi v. 3. legitur ἀν' ἐλλιπῆ. v. 2. in verſione Lat. lege pro *ego haec*, *ego ſed* ut in MSS.

Ep. 18. Hoc explicatur ab Abramo ad Ciceron. Oration. in L. Piſonem part. I. p. 892. et ed. Graevii Tom. 3. part. I. p. 743. Vid. et Erasmi adagia p. 1118. qui illud hoc modo vertit.

Nunc telis petitote meum post fata cadaver,
Audet vel lepus exanimi inſultare leoni.

Ep. 19. Q Septimius, Dictyos Cretenſis, ut videtur, interpres L. 2. c. 3. *Telephus, quum obſtinate Ulyſſem — inſequeretur, praepeditus trunco vitis ruit, id ubi Achilles procul animadvertit, telo jaculatus femur ſiniſtrum regi transfigit.* de Telepho plura erunt dicenda ad Ep. 36. L. 7. Quod ad mortem Achillis Vid. Dict. Cret. L. 4. c. 10. et 11. At Guido de Columna in Hiſtoriâ Trojanâ narrat, Paridem, Hecubae matris precibus et lacrymis permotum, ſe cum viginti ſibi fidelibus in templo Apollinis latenter occuluiſſe, quo cum Achilles, Polyxenae amore captus, nuptiarum contrahendarum cauſſâ, hortatu Hecubae, veniſſet, in eum enſibus irruiſſe, nudumque et inermem interfeciſſe, quamvis alii ſcribant, Paridem, post ſimulacrum Apollinis cum lateret, ſagittam in Achillem, nil tale opinantem, immiſiſſe, unde vulgatum fuit, ipſum Apollinem tela direxiſſe atque Achillem interemiſſe, unde Virgil. L. 6. v. 56.—58.

Phoebe, gravis Trojae ſemper miſerate labores,
Dardana qui Paridis direxti tela manusque
Corpus in AEacidae.

Haec explicationi epigrammatis inſerviant.

Ep. 20. Macynium ſive Macynum fuit oppidum AEtolorum, quod, licet difficillimum eſſet captu, utpote Taphiaſſo, alto monti, impoſitum, tamen expugnavit Philippus, Demetrii filius, rex Macedoniae. Obſopaei errorem, qui Μακύνου a verbo μηκύνεσθαι derivabat, indicavit L. Holſten. ad Steph. Byz. p. 197. Vid. et Abr. Berkelii notas h. v. p. 531. Strabo L. 10. p. 692. hujus urbis meminit, ut bene animadvertit Schol.

Quod ad ſuum exemplar etiam notavit P. Burmannus ſecundus.

Ma-

Μακυνία πολίχνιον, oppidulum dicitur Straboni, quare non propter magnitudinem et opes, ſed propter ſitum et celſitudinem inexpugnabile fuiſſe habitum, existimandum est.

V. 34. Haec non inepte, auctore Jacobſio, contuleris cum ep. 15. ſqq. et istis Ennii verbis Anth. Lat. T. 1. p. 213. de Africano.

Si fas caedendo coelestia ſcandere quoiquam est,
Mi ſolei coelei maxuma porta patet.

Summus Jurisconſultus Cornelius van Bynkershoek merito, rejectâ Florentis Christiani metricâ verſione, cum eam Grotii non haberet cognitam, eleganter admodum hoc epigr. transtulit in ſuâ de dominio maris disſertatione cap. 8.

Macyni muros potuit ſuperare Philippus,
Claude fores coeli nunc, Deus alme, tui.
Ecce mare et terrae ſceptro ſubjecta Philippi,
Ad tua jam tantum ſidera reſtat iter.

Ep. 21. v. 4. *μελισσοβότου.* Poëtae et Muſae ipſae cum apibus comparantur; *Θέλγει δὲ τοῦτο τὸ ζῶον καὶ κάλλιστον μέλος*, ut est in Geoponicis Lib. 15. c. 3. Vid. et Jacobſii Exercit. Crit. T. 2. p. 132. et ſqq. Nonnus Panopol. in initio interpretationis

Μελισσοβότῳ δ' ἐνὶ λόχμῃ.

Virg. Ecl. 1. v. 55.

Hyblaeis apibus florem depasta ſalicti.

ad q. l. recte Guellius. *Unica autem vox Graeca integrum hunc verſum exprimit, μελισσόβοτος.* Conf. ad ea Varronis de R. R. c. 16. *Apes Muſarum esſe dicantur volucres*, Urſini notas.

Ep. 22. De hoc Conf. Miscell. Obſervat. vol. VII. p. 71. v. 4. *οὐρανίη οἶμος* conf. L. 4. T. 23. e. 17. Dictus Bynkershoekius et hoc ep. l. cit. latine reddidit.

Claude, Deus, magni portas ſublimis olympi,
Custodi coelum, Jupiter, ipſe tuum:
Namque mare et tellus Romano ducta triumpho,
Nunc ſuper est coeli Regia ſola tui.

Ep. 23. Similis omnino argumenti est ep. Antiphili T. 32. e. 2. h. l. unde hoc videtur deſumtum. v. 3. Br. dedit

Κ'ην νεκύων δ' ἤϋσεν ὁ τᾶς Σπάρτας πολὺς ἥρως.

Quas lectiones nulla editio agnoſcit. at v. 5. *αἶρε τὰ Πέρσων*, quod Ed. princ. Ald. pr. et Juntina 1519 tuentur, etiam Grotius probavit, et est ad exempl. Ruhnk. notatum, qui ex Gruteri exemplo etiam *Ἀσπὶς ἐμοὶ* legi maluisſe vide-

detur. Inter plures, qui hoc ep. latine reddiderunt, est etiam Nic. Cragius de Rep. Lacedaem. L. 3. In Thes. Antiq. Graec. T. 5. p. 2598.

V. ultimo Lege Ἀΐδην.

Ep. 24. Optime ad v. 1. Ληθαίης ἀκάτοιο attulit Jacobsius ea Tibulli L. 3. el. 5. v. 23. et 24.

Elysios olim liceat cognoscere campos
Lethaeamque ratem Cimmeriosque lacus.

Addi potuisset ex eodem Tibullo L. 3. e. 3. v. 10.

Nudus Lethea cogerer ire rate.

Et Propert. L. 3. el. 3. v. 36.

Nudus ab inferna Stulte vehere rate.

ubi Vid. Burmanni notas, qui meminit ep. 6. T. 13. h. l. conf. et ep. Gaetul. L. 3. T. 5. e. 51. et Simonidae. ibid. e. 52.

V. 3. Ita, distingue.

Σπάρτας ὁ στόλος, εἶπεν· ἴδ᾽ ὡς πάλι πρόσθια πάντα. Sic Dioscorides L. 3. T. 5. e. 11. Τραύματα δεξάμενος, Δεικνὺς πρόσθια πάντα. adversa i. e. in anteriore parte corporis accepta, honesta vulnera vocant Latini. Vid. omnino G. Cortium ad Sallust. Catil. c. 61. p. 391. et sqq. Non dissimile et illud Catulli Carm. 63. v. 339.

Hostibus haud tergo, sed forti pectore notus.

Ἐμφατικώτερον Ovid. L. 1. Art. Amat. v. 209.

Tergaque Parthorum, Romanaque pectora dicam?

Conf. et AElian. V. H. L. 12. c. 21.

V. 4. Ad Exempl. Ruhnk. καὶ στέρνοις, secundum Sylburgium.

V. 5. In animo habuit poëta ista Homeri, Il. H. v. v. 117.

Εἴπερ ἀδειής τ᾽ ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἔστ᾽ ἀκόρητος.

et N. v. 639.

Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.

Neque aliter Il. Τ. v. 2. Achillem belli insatiabilem, μάχης ἀκόρητον appellat. Virg. AEn. L. 11. v. 304. et sqq. Nam pulchros versus citare pulchrum est.

Bellum importunum, cives, cum gente Deorum
Invictisque viris gerimus, quos nulla fatigant
Proelia, nec victi possunt absistere ferro.

Ep. 25. Scaliger Codici Leidensi adscripsit v. 1. 2. λείπει ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος.

V. 3. Pro Ἄρεος Ἄβδηρ et supra id Ἄδηλον. tanquam novi epigrammatis initium, quod et commemorat Huetius, qui eodem codice usus est.

De

De praeclaro hujus militis Itali facto diximus ad Grotii Proleg. p. XIV. v. 8. p. 155. D'Orvillius ad Chariton. p. 601. quem secutus est Brunck. legi voluit v. 2. ἔργα κάλλει πολέμων. Conf. Salmasii notas p. 28. 29.

V. 7. ad Exempl. Ruhnk. ἀνεσωσάτω. et ita Ald. nempe Secunda et Tertia et Venetiana. ταγοῖς. hanc vocem male Homero tribui recte docuerunt V. D. ad Il. Ψ. v. 160. ubi in optimis et vetustissimis editionibus legitur παρὰ δ' οἵ τ' ἀγοὶ vid. Barnesii notas, qui et h. ep. mentionem fecit. Cicero tamen hac voce videtur usus ad Atticum L. 4. ep. 6. atque etiam hic plus semel occurrit. ut L. 3. t. 5. e. 49. et L. 4. t. 8. e. 42. Imperfecta autem habetur primorum versuum sententia, quare V. D. quemadmodum Huetius, primum distichon uno aut altero verbo, ut σίγα, vel αὐχεῖς per interrogationem, supplendum suspicabantur. Huic vero malo Jacobsius aliam medelam parat, legendo.

Ὀθρυάδην ΠΑΡΑΘΕΙ, τὸ μέγα κλέος ἢ Κυνέγειρον
Ναύμαχον ἢ πάντων ἔργα καλλιπτολέμων
Ἄῤῥιος αἰχμητὴς Ἰταλός. παρὰ χεύμασι —

Arrius Romanus miles omnium, qui unquam claruerunt bello, Othryadis, Cynegiri, aliorum, facinora superat.

At mihi illud Σπάρτης propter singularem ἐνέργειαν hic non rejici posse videtur. Si quid emendare vellem, potius id in voce αἰχμητὴς quaererem. Nemo enim, qui Romani militis acta legerit, dubitat, quin bellator fuerit. tale quid itaque tentabo, et nonnihil litterarum ductum secutus pro αἰχμητὴς conjiciam legendum αἰσχύνει *pudorem injicit, pudore confundit*, aut ἀμβλύνει *aliorum facta hebetat, obscurat.* ut illud in Ep. Lollii Bassi L. 3. T. 5. e. 49. ubi simile quid enarratur.

Οἱ Σπάρτας ἀπὸ γᾶς τηλοῦ πέσον, ἀμβλύναντες
Ἄρεα καὶ Μήδων καὶ Λακεδαιμονίων.

conf. L. 3. T. 14. ep. 1.

Quod tamen ad me, hos versus minime sollicitandos esse, arbitror. et primo quidem, quia saepius apud Graecos accusativus adhibetur, ut non conveniat proximis, sed absolute prorsus videatur poni, et quasi extra constructionis rationem, ut hic *Othryaden*, scilicet, *quid memorem*. Vid. Periz. ad Aelian. V. H. L. 2. c. 13. p. 101. conf. c. 11. p. 90. et Kuhnium, v. *Nominativus* in Indice. deinde vero, quia in veterum et praesertim poëtarum scriptis, ut recte monuit summus Hemsterhusius ad Lucian. Deor. Dial. 14. p. 239. et Marin. 14 p. 323. ejusmodi ἀνακολουθίαι, sive per incogitantiam oblatae sive studio quaesitae,

sitae, quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat, satis frequenter inveniuntur. Quae neglecta orationis series, a severis et morosis Grammaticis non satis intellecta, saepius non optimas emendationes peperit, cum castigatissimi scriptores eam decoram putent et a suis scriptis abesse nolint. Vid. porro de hac eleganti ἀνακολουθίᾳ J. A. Ernesti ad Homer. Il. B. v. 353. et citatos locos ad v. 681. conf. Abram. ad Cicer. Phil. Orat. 1. c. 11. p. 348. et Orat. 2. c. 24. p. 514. ed. Graev. et ipsum Graevium ad Orat. in Verr. L. 3. c. 71. p. 136. Burm. ad Virg. Aen. L. 10. v. 244. nec non Davis. ad Cicer. Tuscul. Disp. L. 3. c. 8. quem laudat Valckenaer. ad Eurip. Phoen. p. 101. et denique V. D. ad Hirt. de B. Afric. c. 25. init. De Cynegiro diximus ad ep. 9. h. T. De Othryade Vid. praeter Meursii Miscell. Lacon. L. 4. c. 13. p. 301. et Bentlej. ad Horat. de A. P. v. 402. Herodot. L. 1. §. 82. quem locum illustrat E. H. van Eldik Susp. Spec. c. 2. p. 15. Pausan. Corinth. L. 2. p. 156. Suid. Tom. 2. p. 660. Hemsterh. ad Lucian. de Sacrif. T. 1. p. 524. Barth. ad Statii Theb. p. 902. et sqq. V. D. ad Valer. Maxim. L. 3. c. 2. p. 261. atque hic infra L. 3. T. 5. e. 51. et e. 57. Praeclarum illud Othryadis factum etiam celebratur in Epigrammate Dioscoridis, cujus primam partem protulit Luc. Holsten. ad Stephan. Byzant. p. 141. et plenius dedit Reiske in Anth. No. 621. et Toup, qui de eo erudite egit Ep. Crit. p. 93. Nos dabimus illud, ut legitur apud Brunck. T. 1. p. 496. eique versionem nostram Latinam adjiciemus, breviter Othryadis historiâ prius explicatâ. Trecenti Spartani cum totidem delectis Argivis de agro Thyreâ confixerant, omnes erant, ut putabatur, interfecti praeter duos ex Argivis, Alcenorem et Chromium, qui, cum persuasum ipsis esset, neminem adhuc spirare hostium jacentium, tanquam victores Argos contenderunt. Unus vero superstes e Lacedaemoniis, qui inter mortuos jacuerat, Othryades, spoliatis Argivorum cadaveribus, eorum arma ad suorum castra detulit, atque hac ratione victoriam Spartanis vindicare voluit. Quare hi duo juvenes Argivi hic finguntur redire in campum, lustrare mortuos, et stupore perculsi, cernere trophaeum, quod ipsis absentibus erexerat Othryades. Epigramma ejusmodi est.

Τίς τὰ νεοσκύλευτα ποτὶ δρυῒ τᾶδε καθᾶψεν
Ἔντεα; τῷ πέλτα Δωρὶς ἀναγράφεται;
Πλάθει γὰρ Θυρεᾶτις ὑφ' αἵματος ἅδε λοχιτᾶν,
Χἄμες ἀπ' Ἀργείων τοὶ δύο λειπόμεθα.

Πάν-

Πάντα νέκυν μάστευε δεδουπότα, μή τις, ἔτ' ἔμπνους
  Λειπόμενος, Σπάρτᾳ κῦδος ἔλαμψε νόθον.
Ἴσχε βάσιν. Νίκα γὰρ ἐπ' ἀσπίδος ὧδε Λακώνων.
  Φωνεῖται θρόμβοις αἵματος Ὀθρυάδα,
Χὼ τόδε μοχθήσας σπαίρει πέλας. ὦ προπάτορ Ζεῦ,
  Στύξον ἀνικάτου σύμβολα Φυλόπιδος.

Arma cadaveribus quis rapta hac ilice fixit,
  Peltaque cujusnam Dorica nomen habet?
Sanguine plena madet Thyreatis terra cohortum,
  Nos duo ab Argivis turba relicta sumus.
Qui cecidere viros lustra, ne viva Laconum
  Lumine laus tollat corda relicta notho.
Siste gradum, in clypeo Spartae victoria fulget,
  Spirat et in guttis vulneris Othryadae.
His prope qui steterint, cor palpitat. invida bello
  Juppiter invictae despice signa tubae.

Ep. 26. De hoc disputatum est ad Grotii Proleg. p. XIII. v. 26. p. 136.

v. 2. Br. Φρὺξ ἐπεῶν δεδαώς. quod merito rejecit Jacobsius.

v. 3. Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνεν. Sic omnino legendum. Sunt enim ipsa Homeri verba. Il. O. v. 727.

Ep. 27. Hoc referatur ad Il. Λ. v. 248. et sqq. ubi Cöon vulnerat Agamemnonem.

v. 2. σταδίῃσιν scilicet *μάχαις*, *pugna stataria.* Sic. Hom. Il. H. v. 240.

Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ.

et Il. N. v. 314.

ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ.

conf. Brodaei notas.

v. 6. Br. πᾶσι quamvis Vat. C. πᾶσιν. Brodaeus et Obsopaeus pro ἐτύχθης ἀτύχθης legi posse putabant.

Ep. 28. Titus Quintius Flaminius, Graeciae liberator, cum Xerxe comparatur. In magno Graecorum conventu ad Ludos Isthmicos celebrandos hoc ita evenisse his verbis, memoratu dignis, narrat Livius L. 33. c. 32. *Romani ad spectaculum consederunt; et praeco cum tubicine, ut mos est, in mediam arenam, unde solemni carmine ludicrum indici solet, processit, et, tubâ silentio facto, ita pronunciat:*

Senatus Populusque Romanus et T. Quinctius Imperator, Philippo Rege Macedonibusque devictis, liberos, immunes, suis legibus esse jubet Corinthios, Phocenses, Locrensesque omnes, et insulam Euboeam: et Magnetas, Thessalos, Perrhaebos, Achaeos Phthiotas. Percensuerat omnes gentes, quae sub ditione Philippi regis fuerant. Audita voce praeconis, majus gaudium fuit, quam quod universum homines caperent. Vix satis credere se quisque audisse: alii alios intueri mirabundi velut somnii vanam speciem: quod ad quemque pertineret, suarum aurium fidei minimum credentes, proximos interrogabant. Revocatus praeco, quum unusquisque non audire, sed videre libertatis suae nuncium averet, iterum pronuntiaret eadem. Tum ab certo jam gaudio tantus cum clamore plausus est ortus; totiesque repetitus, ut facile adpareret, nihil omnium bonorum multitudini gratius, quam libertatem esse.

Ad q. l. Vid. V. D. notas. Apud Plutarch. in vitâ T. Quintii Flaminii ed. Bryani p. 414. tantus ille clamor prae gaudio gestientis multitudinis fuisse dicitur, ut etiam corvi forte super volitantes delapsi sint in stadium. Haec denique acta videntur circa Olymp. CXLVI. A. U. C. 558. Vid. Simsonii Chron. quibus temporibus Alcaeus poëta Messenius ἐπιγραμματογράφος, seu Comicus, ut putat Is. Vossius ad Catullum p. 42. vixisse existimatur. Ejusdem Alcaei legitur Ep. L. 3. T. 5. c. 19. cui apud Brunck. distichon accessit e Plutarcho desumtum, at non viderunt V. D. quartum versum eundem esse, qui hic secundus. quod notatu dignum. non enim Epigrammatarii, quod in longo opere faciunt poëtae Epici, facile eundem versum repetunt.

Ep. 29. Cl. Bynkershoekius cit. l. primos versus ita latine reddidit.

Qui regit Europam, terris dominator et undis,
Non secus ac coelo Jupiter imperitat.

v. 3. Εἰνοδίῃ Dianae. Vid. Meursii Miscell. Lacon. L. 1. c. 2. et plura apud praestantissimum Brodaeum ad h. l. pro θρασέος, Ed. Pr. θρασίως. quod licet in Ald. primâ et aliis emendatum, tamen retinuerunt Junt. 1519. et Bas. 1549.

v. 4. Ὀδρυάδος. Brunck. dedit Ὀδρυσίδος, ni fallor L. Holstenium secutus ad Steph Byzant. p. 230. Ὀδρυσία, Ὀδρυσὶς et Ὀδρυσιὰς gentilia foeminina sunt, quem locum et ad suum exempl. Ruhnkenius notavit.

v. 6.

v. 6. Recte Ald. pr. emend. τὸ, ἄγχι. ἔγχι παροξυτόνως. quod nullae editiones amplexae sunt praeter Brunck. ubi ἔγχι βέβακε. quod verum.

Tit. 6. Ep. 1. Ovidius Fast. L. 1. v. 357. 358. hoc distichon latine reddidit, cujus versionem secutus est Grotius. magis ad verbum Natalis Comes L. 5. c. 13.

Rodas me licet ad stirpem, de palmite fundam
Dulcia mactando vina sed hirce tibi.

Qui rodit vitem, caper est gratissima Baccho
Victima.

Hoc patet ex veterum poëtarum locis.

Virg. Georg. L. 2. v. 380. 381.

Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris
Caeditur.

Ubi Vid. doctissimi de la Cerdae notas, quem hoc epigramma non fugit. Ovid. Metam. L. 15. v. 114. 115.

Vite caper morsâ Bacchi mactandus ad aras
Ducitur ultoris.

Martial. L. 3. Ep. 24.

Vite nocens rosâ stabat moriturus ad aras
Hircus, Bacche, tuis victima grata sacris.

Et L. 13. Ep. 39. Haedus.

Lascivum pecus, et viridi non utile Baccho
Det poenas: nocuit jam tener ille deo.

Virgilium nimis libere imitatus est Prudentius contra Symmachum v. 129. 130.

His nunc pro meritis caper omnibus aris
Caeditur.

Hoc Ep. etiam dedit Schol. Aristoph. ad Plut. v. 1130. ubi videnda sunt, quae notavit Hemsterhusius p. 429. legens, ὅμως δ' ἔτι καρποφορήσω. exstat et apud Suidam in 'Ασκὸς Κτησιφῶντος T. 1. p. 354. apud Suetonium in T. Fl. Domitiani vitâ c. 14. narratur, imperatorem non aliâ re magis ab edicto, de excidendis vineis proposito, deterritum fuisse, quam quod sparsi essent libelli cum his versibus.

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω.
Όσσον ἐπισπεῖσαι Καίσαρι θυομένῳ.

Verterem

Me penitus rodas, vini tamen illud habebo,
Quod caeso infusum sat tibi, Caesar, erit.

 Vid.

Vid. omnino Angeli Politiani Lib. Miscellan. c. 26. et Th. Muncker. ad Hygini Fab. 274. p. 385. et S. Haverkamp. Comment. in Ph. Parutae Numism. Panorm. in Thes. Antiq. Sicil. vol. 6. p. 71. Tom. 36. quod et Burmannus ad suum exempl. annotavit, et denique Henr. Hogeveen de doctrinâ Particularum Ling. Gr. Tom. 1. p. 623. et Tom. 2. p. 1277. Quod ad auctorem hujus Ep. Ad Exempl. Scaligeri notatum video. *Fuerunt duo Eveni Parii, elegiarum scriptores, quorum meminit Suidas.* His, ut puto, verbis. Tom. 1. p. 889. Εὔηνος. δύο ἀναγράφουσι γεγράφθαι ἐλεγείων ποιητὰς, καὶ ἀμφοτέρους Παρίους. ubi Vid. Kusteri notas, quem non consuluisse videtur Reiskius in notitiâ Poët. Antholog. p. 210.

Ep. 2. Expressum ex superiore Epigr. Eveni, ut recte animadvertit Jacobsius. Singulare h. e. lemma dedit Salmasius in not. p. 29.

v. 1. Ἴξαλος vox Homerica et antiqua, de quâ Vid. Eustath. ad Il. Δ. v. 105. p. 450. v. 12. de hac mira comminiscuntur veteres. Vid. Etym. Magn. p. 471. Herm. Tollium ad Apollonii Lexicon et C. G. Heyne ad cit. Homeri locum. Ter occurrit in Florilegio Graeco, ut et L. 4. T. 32. e. 14. et L. 6. T. 24. e. 1. quos ambos locos, eo, de quo hic agitur, omisso, commemorat Suidas T. 2. p. 119. *ἀιγὸς πόσις.* Virg. Ecl. 7. v. 7. *vir gregis ipse caper.* ad q. l. Ursinus et Guellius mentionem fecerunt ep. 5. T. 68. h. l.

> Σοὶ δὲ καλῶς βωμοῖσι παριστάμενος πόσις αἰγῶν,
> Φοίνιον ἐκ λασίου στήθεος αἷμ' ἐρύγῃ.

V. 3. Τεῖρε. lege κεῖρε, quod ad Ex. Ruhnk. notatum, a Salmasio probatum et a Jacobsio illustratum in textum recepimus.

v. 4. *γναθμοῖς. morsibus*, ut bene hanc vocem explicuit Musgravius ad ea Euripid. Med. v. 1210.

> Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
> Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον.

ubi aliae editiones γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις — et vertunt.

Et caro ex ossibus, sicut piceae lacrymae, per genas defluebat arcanis illis pharmacis..

Melius Musgravius reddit legendo.

Et caro ex ossibus, sicut piceae lacrymae, defluebat arcanis morsibus pharmacorum.

Quare v. 3. et 4. hoc modo verterem.

> *Talis at e terris huic vox data. Pessime tonde*
> *Frugifera infestis germina nostra genis.*

Quod

Quod optime cum Epigrammatis sententiâ convenit.

Ep. 3. Aldinae Παρμενίδου. ut et Veneta 1550. Salm. Παρμενίωνος Μακεδόνος etc. p. 29. Vid. de hoc ep. Jo. Alberti Observat. Sacr. p. 238. et ad Hesych. v. ἐκκρίνει. vol. 1 p. 1137.

Ep. 4. v. 6. μόνη. Ut unus, unicus et solus eximiam apud Latinos passim indicant praestantiam, sic apud Graecos vox μόνος. Exempla collegit Wetsten. ad N. T. Tom. 1. p. 942. quod et Jacobsius notavit. Caeteris adde ea Euripidis Alcest. v. 462. sive 467. ὦ μόνα, ὦ φίλα γυναικῶν. et Lucian. Vit. Auct p. 559. de Chrysippo. μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος; at ne plura in re notissimâ, addam Xenophontis locum de Cyri instit. L. 2. c. 3. §. 5. quem non sollicitandum esse, arbitror, sed legendum, ut habetur in Ed. Princ. p. 12. Ἀλλ' οὕτω μὲν, ἔντιμον βίον, ὃς βίων ἥδιστος, ὃς μόνος.

Ep. 5. Φρυασσόμενον, proprie de equis; intellige *pullum contra humanam carnem frementem*, ut ille canis apud Horatium L. 1. Ep. 2. v. 65.—67.

Venaticus, ex quo
Tempore cervinam pellem latravit in aula
Militat in silvis catulus.

Multi hunc Ep. locum non recte interpretati sunt, quasi ageretur *de equo, humanâ carne comestâ, ferociente*, cum tantum illius impetus appetendi et ardor habendi significatur. Optime And. Rivinus primum distichon vertit.

Vidimus ut monstrum mirabile in Aside cuncti,
Humanae quod equus carnis amore fremat.

Hinc Φρύαγμα apud Suid. Tom. 3. p. 635. dicitur ἡ τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων διὰ μυκτήρων ἠχὴ, σὺν ἀγρίῳ φυσήματι ἐκπίπτουσα. quae et in Etym. Magno inveniuntur. Sophocles in Electra v. 717 seu 720 Φρυάγματα ἱππικά, memorat. Sic Φρυάττεσθαι et Φρύαγμα saepius ad superbiam translata, Vid. Phavorini Lexicon p. 1844. v. 50. et 1846. v 5. et 22. et Hesych. h. v. et V. D. ad Thom. Mag. et ad Callimach. Lavacr. Pallad. v. 2. et Wetstenii notas ad Acta Apost. c. 4. v. 25. conf. L. 4 T. 12. e. 64. L. 1. T. 80. e. 14. et L. 7. e. 74. De his et Jacobsius nonnulla, lectu digna, protulit.

v. 3. Θρηϊκίης φάτνης; Diomedis, Thraciae regis, stabulum, in quo equi humano sanguine pasci putabantur. Alii hoc aliter explicuerunt, ut Palaephatus cap. 4. et Suidas v. Διομήδειος ἀνάγκη. T. 1. p. 596. ubi equae, quas Diomedes habuisse fertur, dicuntur ἵπποι ἀν-

θρω-

θρασυφάγοι, quod confirmaret lectionem apud Quint. Calabrum L. 6. v. 245.—247.

> ἀμφὶ δὲ λύγρα
>
> Θρηΐκιον ἀνὰ γαῖαν ἔσαν Διομήδεος ἵπποι

'Ανδροβόροι. Sic de fele L. 3. T. 24. e. 4.

> 'Ανδροβόρων ὀμότεχνε κυνῶν, αἴλουρε κακίστη.

De hoc rege Threicio Vid. Serv. ad Virg. Aen. L. 1. v. 752. L. 3. v. 5. et L. 8, v. 300. quae memorantur fabulosa ad naturales caussas referenda esse, quisque sanus intelligit. Vid. V. D. ad Hygin. Fab. 30. p. 86. πολιὸς λόγος, *fabula cana*, ut idem Rivinus vertit; sic πολιοὶ dicuntur senes L. 3. T. 23. e. 8. et L. 5. T. 2. e. 4. Hom. Odysf. Ω. v. 498.

> Καὶ πολιοί περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

Vid. de h. v. et Pierson. ad Moerin p. 353.

Ep. 6. Primus hujus Ep. versus in nullis vetust. Ed. ante Stephanum habetur. Exstat apud Herodotum p. 398. Recte Clarkius ad ea Homeri Odysf. N. v. 192. 193.

> Μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίη, ἀστοί τε φίλοι τε,
>
> Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι.

† *Ut ita legatur omnino postulare videtur vox ἀποτῖσαι. Nam ἀποτίω, voce activâ, semper apud Homerum,* LUERE, *non*, ULCISCI, *significat.* eodem modo L. 6. T. 11. ep. 2. v. 5. 6.

> Μοσχείων δ' ἀπέτισεν ὁ θὴρ ἀνθ' αἵματος αἷμα
>
> Βληθείς.

T. 7. Ep. 1 Legitur in Stobaei Floril. Grotii p. 251. ubi praestantissimus vir eâdem versione et lectione usus est. Br. V. 1. Μοίσαισι, et V. 3 Μοῖσαι. quod ultimum ex Ed. Princ. Ald. Pr. et Junt. desumtum. V. 4. ἀχῶν. vulgatam lectionem tuetur Hemsterhusius ad Luciani Dial. Deorum 19. p. 251. Apud Diogen. Laërt. in vitâ Platonis p. 184. V. 2. ἢ τὸν Ἔρωτ' et ad Exempl Ruhnk. notat. ἔρων γρ. quod habent membranae. Bene Jacobsius, *utrumque est a librario metro perperam timenti.* De voce κοράσιον, quam quidam Grammatici παράλογον esse arbitrantur, Vid. Wetsten. ad N. T. p. 363.

Ep. 2. Grotius in Stobaei Floril. p. 252. eodem modo latine reddidit. in Ed. Basil. 1531. male καὶ πάλαι.

T. 8. Ep. 1. Bis invenitur apud Diogen. Laërt. L. 6. Segm. 14. ubi v. 4. βιοτὰν — et v. 6. 'Α μία τῶν Μνάμας — et L. 7. Segm. 30. ubi v. 4. βιοτὰν ῥύσατο — ex emendatione Meibomii, qui et v. 6. pro ἅντε ἅνε-

ἤνεσσε legendum conjecit. v. 5. ἁ δυπάθημα, v. 6. Ἁ μία τῶν Μνήμης — haec apud Laërtium.

V. 1. apud Br. ex Cod. Vat. Στωϊκῶν —

V. 4. Ed. Princ. Ald. pr. Junt. Basil. 1549. *Μούνα καὶ βιοτὸν ῥύσχετο καὶ πόλιας.* at melius *ῥύσατο* Ald. Sec. et Tert. et Baf. 1551. Venet. 1550. et Steph. haec de variis lectionibus. Epigr. illustrat Audomarus Talaeus in Academ. Ciceronis Fragm. p. 62. nostrâ lectione usus, nisi quod vs 2. *πελίσιν* cum Ed. priscis dedimus. Optimum est quod animadvertit N. Heinf. ad Ovid. Metam. L. 5. v. 268. *Μνήμης θυγατέρες dictae primo libro Anthologiae cap.* VIII. *Ep.* 1. *AEschylus quoque Prometheo* Μνήμην *Musarum matrem vocat*, quando ultimum hujus Ep. versum profert, et Athenaeo Epigrammatario tribuit. Locus AEschyli est in Prometh. v. 459. et v. 460.

> *Ἐξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τὲ συνθέσεις,*
> *Μνήμην θ' ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάτιν.*

ubi Μουσομήτορ' legendum esse bene vidit Cl. Hemsterh. in Miscell. Observat. vol. 7. p. 412. lege v. 4. Μούνα.

Ep. 2. hoc superioris confirmat sententiam; inprimis si hos Aristotelis cum eo compares versus ex Stobaei Floril. p. 7.

> *Πεῖ γὰρ ἀείδιμος ἔργοις,*
> *Ἀθάνατοί τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι*
> *Μνημοσύνας θύγατρες,*
> *Διὸς ξενίου σέβας αὔξουσαι.*

Vid. Mitscherlich ad Horat. L. 3. Carm. 3. v. 9. videtur tamen desumtum ex notissimis illis Hesiodi verbis.

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάνατοι. — conf. Xenoph. Memor. L. 2. c. 1. et ibi Ruhnk. In ed. Zeunii p. 91.

Ep. 4. Praeclara fane funt, quae veteres memoriae prodiderunt de templo virtutis, quod in alto loco positum difficillimum adscensu et non nisi multo sudore ac labore erat adeundum. Celebrati Hesiodi versus sunt Op. et D. v. 289. et sqq.

> *Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν*
> *Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,*
> *Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,*
> *Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει χαλεπή περ ἐοῦσα.*

Verterem:

> *Dî fore virtutis pretium voluere laborem.*
> *Longa via est, quae praebet iter sublimis ad ipsam.*
> *Aspera sit primum, sed si conscenderis arcem,*
> *Difficilis fuerit, facilis tibi postea fiet.*

v. 3. *πόνος ὄρθιος* videtur defumtum ab Hefiodo l. c. *ὄρθιος οἶμος*, quam ab Hefiodo indicatam viam plures commemorarunt. ut Xenophon Inftit. Cyri. L. 2. c. 2. §. 16. *ἡ δ' ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα*. et Aelian. V. H. L. 13. c. 32. *ὀρθία δὲ ἡ ἄνοδός ἐστι, καὶ ἀήθης τοῖς πολλοῖς*. et Lucian. Rhetor. Praec. T. 3. p. 3. *οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα, οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἱδρῶτος μεστὴν ἡμεῖς γε ἄξομεν*. et Maxim. Tyrius Differt. 39. §. 3. *Μία δέ που τις στενὴ καὶ ὄρθιος καὶ τραχεῖα, καὶ οὐ πολλοῖς πάνυ ὁδεύσιμος, ἐπ' αὐτὸ ἄγει τὸ τῆς ὁδοῦ τέρμα, ἣν μόγις καὶ μετὰ πραγμάτων σὺν πολλῷ πόνῳ καὶ ἱδρῶτι ἀνύουσι καματηραὶ καὶ ἐπίπονοι ψυχαί*. Conf. omnino doctiffimi Jacobfii notas ad Simonidis Ep. xiv. vol. 1. part. 1. p. 210. quod epigr. quamvis difficillimum intellectu, mendis foedatum, et metro turbatum fit, tamen propter argumenti fimilitudinem et fententiarum gravitatem etiam latinis verfibus reddere conabor. Ejusmodi est apud Brunck. T. 1. p. 123.

Ἐστι τις λόγος τὰν Ἀρετὰν ναίειν
Δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις, νῦν δέ
Μιν θεὰν χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν.
Οὐδὲ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος,
Ὧι μὴ δακέθυμος ἱδρὼς ἔνδοθεν
Μόλῃ, ἵκητ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

Difficiles aditu quà furgunt undique rupes,
Virtutem pofuisse ferunt in vertice fedem,
Et facros luftrare locos velocibus alis,
Non homini cuivis hanc copia facta videndi;
Cui mordens animum non manat pectore fudor,
Evadet nunquam ad faftigia fumma vigoris.

Conf. quae diximus ad h. l. Tit. 3. c. 1. v. 5. 6. ad hoc Ep. 4. fcribit Jacobfius vol. 2. part. 2 p. 334. v. 3. *σοφίη cave pro philofophiae ftudio accipias; de poëfi enim agitur.* Cum autem verum fit, quod ait Quinctil. l. 1. c. 10. et confirmat. Schol. ad Hom. Il. O. v. 412: olim *Muficos et vates fapientes judicari*, non video, quare hic tantum de Poëfi ageretur. Obfopoeus, Grotius et omnes alii apud Andr. Rivinum hic fapientiam intelligi voluerunt; ad quam comparandam aeque magno ftudio ac labore opus esfet, ac fi quis Heliconem adfcendere vellet. Mihi animo obverfabantur illi Lucretii verfus L. 2. v. 7.—13.

Sed nil dulcius est, bene quam munita tenere
Edita doctrina fapientum templa ferena,
Despicere unde queas alios, pasfimque videre

Br-

Errare: atque viam palantis quaerere vitae;
Certare ingenio; contendere nobilitate;
Noctes atque dies niti praestante labore
Ad summas emergere opes, rerumque potiri.

Ep. 5. Legitur in Stobaei Floril. p. 9. ubi Grotius eadem versione usus est. Th. Johnson in Ep. delectu p. 5, ad hoc refert ista Horatii L. 2. c. 10.

Rectius vives, Licini, neque altum
Semper urguendo; neque, dum procellas
Cautus horrescis, nimium premendo
Littus iniquum.

Magis apposite Mitscherlich ad ea Horatii, L. 3. Od. 29. v. 62.—64.

Tum me biremis praesidio scaphae
Tutum per AEgaeos tumultus
Aura feret geminusque Pollux.

ultimos h. e. versus commemoravit. Horatii quoque non immemor fuit Jacobsius. Quis autem, ubi agitur de vitâ recte et sapienter instituendâ, hujus vatis praecepta non celebraret?

v. 3. *πολεμίζεται.* Sic omnes ed. priscae, at Jos. Scaliger ad suum exemplum *πελεμίζεται.* quod quoniam Grotius in Stobaeo dedit, et ad eam lectionem suam versionem instituit, nos etiam recepimus. non absimilis illa Pindari sententia, Olymp. 7. v. 173.—175.

Ἐν
Δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου
Ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσοισιν αὖραι.

Terentius Andr. 1. Sc. 5. v. 31. scripsit,

Dum in dubio est animus, paulo momento huc illuc impellitur.

Τῇ καὶ τῇ, ut apud eundem. Eun. Sc. v. 25. ἔνθα καὶ ἔνθα. *hac atque illac perfluo*: frequens Homero. Virg. Aen. L. 4. v. 285.

Atque animum, nunc huc celerem, nunc dividit illuc.

Ep. 6. In MSS. D'Orvilliano haec erat inscriptio. *De his, qui de se nimium bene sentiunt.* Brunck. πολλοὶ μὲν ut apud Suidam, et Platonem in Phaed. p. 69. εἰσὶ γὰρ δὴ (φασὶν οἱ περὶ τὰς τελετὰς) ναρθηκοφόροι μὲν πολλοὶ, βάκχοι δέ γε παῦροι. conf. Erasmi Adag. p. 263. Zenob. V. 77. in quibus πολλοί τοι apud Diogen. VII. 86. πολλοὶ ναρθηκοφόροι. nec dissimile illud apud Zenob. V. 75.

Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

Multi sortilegi; paucos est cernere vates.

ut bene legitur apud Schottum p. 143. Θριοβόλος enim, ut est apud Suid. T. 2. p. 207. Ὁ ἀπὸ ψήφου μάντις. Vid. et Stephan. Byz. v. Θριαί. ubi Θριόφοροι dicuntur. Conf. L. Holstenii notas. p. 139.

Tit. 9. ep. 1. de hoc egimus ad Grotii Prolegomena. p. 157. v. 2. cum Jacobsio collocationem verborum, ut est in Vat.

Γῆ πάντων μήτηρ μητροφθόρον

elegantiorem esse, arbitror.

Ep. 2. 3. Horribilia Prognes et Philomelae fata vivis coloribus depinxit ingeniosus ille poëta, et summus humanae naturae interpres Ovidius Metam. L. 6. a v. 412. ad 676. et Hygin. fab. 45. at inprimis Serv. ad Virg. Ecl. 6. v. 78. ubi inter alia dicit, *sed Philomela rem in veste suo cruore descriptam, misit sorori: qua re cognita, Progne Itym filium interemit, et patri epulandum apposuit.* quod his versibus Ep. 3. indicatur.

Ἐμοῦ δὲ σοι ἄλγεα θυμοῦ

Πέπλος ἀπαγγείλειε, τά μοι λυγρὸς ὤπασε Τηρεύς.

Ovidius l. c. v. 576.

Stamina barbarica suspendit callida tela:
Purpureasque notas filis intexuit albis,
Indicium sceleris.

Minime casus Ityos, Terei et Prognes filii, confundendus cum eo Ityli, Zethi et Aëdonis filii, de quo Homerus Odyss. T. v. 522. Vid. notas in ed. Barnesii. Hoc factum videtur ab Agathia L. 7. ep. 65. Exstat elegans Ep. Stratonis in meâ Anth. ineditâ, p. 2, quod licet a Reiskio not. Poët. Anth. p. 262. Klotzio p. 47. et Ruhnkenio ad Jul. Rufinian. p. 260. jam editum sit, denuo describere lubet, eique meam versionem addere, quod si plus semel tali occasione fecerim, viros ingenuos hoc non improbaturos esse, confido. Ejusmodi est.

Μὴ ζήτει δέλτοις ἐν ἐμαῖς Πρίαμον παρὰ βωμοῖς,
Μηδὲ τὰ Μηδείης πένθεα καὶ Νιόβης·
Μηδ' Ἴτυν ἐν θαλάμοις, καὶ ἀηδόνας ἐν πετάλοισιν·
Ταῦτα γὰρ οἱ πρότεροι πάντα χύδην ἔγραφον·
Ἀλλ' ἱλαραῖς Χαρίτεσσι μεμιγμένον ἡδὺν Ἔρωτα,
Καὶ Βρόμιον· τούτοις δ' ὀφρύες οὐκ ἔπρεπον.

Versibus in nostris Priamum non quaerite ad aras,
Medeae luctus, funera nec Niobes.

Non

Non Ityn in thalamis, et in arbore non Philomelam.
Haec satis a priscis sunt celebrata viris.
At junctae Baccho Charites, dulces & Amores
Sunt mihi; quosque decent nulla supercilia.

T. 10. Ep. 1. Exstat in Stobaei Flori. Grotii p. 87. ubi non nihil diversa ab eâ, quam hic habemus et meliorem putamus, versio occurrit. Optima, quam a D'Orvillio acceperat Reitzius, legitur in Luciani Epigr. T. 3. p. 674. ad q. l. I. F. R. haec habet. *Quae autem Brodaeus atque Obsopoeus in ed. Francof. ad haec epigrammata exponenda adjecere, non semper ejus sunt momenti, ut hic repetantur*, quando Brodaei notae repetuntur, et additur. *haec pro specimine. Brodaei tamen omnia, Obsopoei potissima deinde addemus.* Cum interea verum sit, Obsopoeum nihil quidquam ad hoc perspicuum Ep. annotasse. Nisi nos ejusdem Luciani verba in Nerone Tom. 3. p. 643. Ἀλλὰ μὴ ἐπευχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις οὔ φασι δεῖν· in memoriam revocaremus, Reitzii imprudentiam notaremus, qui de summis viris, de Anthologiâ Graecâ tam praeclare meritis, non tam temere judicare debuisset. De vitiis typographicis et aliis etiam in eo loco monetur. Nos vero decem editiones vetustissimas et optimas contulimus, et nullam lectionis varietatem in iis invenimus; nisi quod in eâ Basileae apud Froben. 1549. typographi errore v. 4. ἤδυ pro ἤδη et v. 12. παλλιφρόθιον pro παλιῤῥόθιον scriptum vidimus. Omnes habent v. 11. οὕτω pro quo Br. dedit οὕτως. et v. 6. ἐπιμείλια, pro quo Br. ἐπὶ μείλια. apud Hom. Il. I. v. 147. et v. 289. ἐπιμείλια δώσει. ut in primâ Florentinâ 1488. et in ceteris omnibus vetustis edition. ἐπιμείλια ut hic. ubi Eustath. ἐπιμείλια τὰ ἐπὶ τῇ προικὶ διδόμενα δῶρα, ὅτι παρὰ τὸ μειλίσσειν τὸν νυμφίον, οὕτω λέγονται. conf. Schol. tam apud Barnes. quam Villoison. Suidas vol. 1. p. 821. ἐπιμείλιον. τὸ προικῷον. ἢ τὸ ἐξώπροικον. ad quem locum Kusterus notat vocem ἐπιμείλιον esse spuriam et ex Grammaticorum errore natam, cum praepositio ἐπὶ non ad μείλια, sed ad verbum δώσω sit referenda. quocum faciunt V. D. ad Hesych. et Cl. Heyne in Var. Lectt. et Obss. ad IX. Homeri l. p. 557. 558. Propter constantem in Vett. libris lectionem, ego hanc vocem non ablegandam esse, arbitrarer. Phavorinus p. 714. Ἐπιμείλια, τὰ ἀπόθετα χρήματα. ἐπιμειλίξαι, δοῦναι. ἐπιμείλιον, τὸ ἐξώπροικον; καὶ ἐπιμειλίδες; αἱ νύμφαι. Sed Vid. Omnino H. Stephan. in suo L. Gr. thesauro, de hac voce, non omisso h. ep. loco, eruditissime agentem. Tom. 2. in fine p. 1613. 1614.

V. 15. 16. Hanc sententiam illustrant Cl. Wesseling. ad Herodot.

 L. 5.

L. 5. §. 29. p. 385. et Kuhn. ad AElian. V. H. c. 33. p. 64. non neglecto hoc Luciani loco, quod etiam Jacobsius annotavit.

T. 11. Ep. 1. V. 2. Γλάφυρα, legendum ut vulgo Γλαφύρα. Sed Ald. Pr. emend. Sec. et Tert. Γλαφύρῳ, quod Br. probavit. Glaphyrus fuit nobilis Citharoedus, homo scitus, elegans, venustus, politus et jucundus, ut ipsius nomen indicat, quod patet ex Ep. 3. sqq.

Οὔνομα καὶ τέχνης, καὶ σώματος ——

O Glaphyra tam re quam nomine.

De quâ ad nomina propria verborum allusione, ab optimis Graecis et Latinis Scriptoribus summâ cum laude frequentatâ, plura dicemus ad Libr. 2. Tit. 5. ep. 9. De Glaphyro haec habet Juvenalis. L. 6. v. 76. 77.

Accipis uxorem, de quâ Citharoedus Echion
Aut Glaphyrus fiat pater.

Conf. Martial. L. 4. ep. 5.

V. 5. Non recte Obsopoeus ad h. l. Hyagnin Marsyae matrem facit, cum ipsius pater fuerit, ut bene ad Ovid. Metam. L. 6. v. 392. ad 400. demonstravit Burmannus, cujus notas consulere fas est. Sunt, qui, ut Apollodorus, Olympum Marsyae patrem fuisse, existimaverint, inter quos ad Ovid. c. l. etiam Strabonem memorat Heinsius.

At Strabo modo semel Olympum prius quam Marsyam nominavit. L. 12. p. 866. Ἐνταῦθα δὴ μυθεύεται τὰ περὶ τὸν Ὄλυμπον, καὶ τὸν Μαρσύαν, καὶ τὴν ἔριν ἣν ἤρισεν ὁ Μαρσύας πρὸς Ἀπόλλωνα. ubi nihil de patre, et L. 10. p. 720. de Marsyâ prius quam de Olympo mentionem facit, cum scribit Σειληνὸν, καὶ Μαρσύαν, καὶ Ὄλυμπον συνάγοντες εἰς ἓν, καὶ εὑρετὰς αὐλῶν ἱστοροῦντες. Olympum autem discipulum et amasium fuisse Marsyae, docet his verbis Suidas. Ὄλυμπος, Μαίονος, Μυσὸς, αὐλητὴς, μαθητὴς καὶ ἐρώμενος Μαρσύου. quibuscum conveniunt, quae habet Schol. ad Aristoph. Equites. v. 9. ὁ δὲ Ὄλυμπος μουσικὸς ἦν, Μαρσύου μαθητής. Quare magistri et discipuli nomina saepe una memorantur; ut apud Lucian Harmon. t. 1. p. 852. Οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. et t. 3. p. 104. adversus Indoct. Οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσύου ἢ Ὀλύμπου κτησάμενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθών conf. Dion. Chrysostom. Orat. 1. init. et Plutarch. de Musicâ ed. Rualdi p. 1132. et 1133. et Steph. p. 2075, et 2076. Ἀλέξανδρος δ' ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν περὶ Φρυγίας, κρούματα Ὄλυμπον, ἔφη, πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας κομίσαι, ἔτι δὲ καὶ τοὺς Ἰδαίους δακτύλους. Ὕαγνιν δὲ πρῶτον αὐλῆσαι, εἶτα τὸν τούτου υἱὸν Μαρσύαν, εἶτα Ὄλυμπον. et deinde, Εἶναι δὲ τὸν Ὄλυμπον τοῦτόν φασιν ἕνα τῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου Ὀλύμπου

τοῦ

τοῦ Μαρσύου πεποιηκότες εἰς τοὺς θεοὺς τοὺς νόμους· Οὗτος γὰρ παιδικὰ γενόμενος Μαρσύου, καὶ τὴν αὔλησιν μαθὼν παρ' αὐτοῦ, τοὺς νόμους τοὺς ἁρμονικοὺς ἐξήνεγκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἷς νῦν χρῶνται οἱ Ἕλληνες ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν. Sed inprimis Pausan. L. 10. p. 873. ubi de picturâ Polygnoti agit. ὑπὲρ τούτου ἐστὶν ἐπὶ πέτρας καθεζόμενος Μαρσύας, καὶ Ὄλυμπος παρ' αὐτὸν παιδός ἐστιν ὡραίου καὶ αὐλεῖν διδασκομένου σχῆμα ἔχων. quae confirmant ea Ovidii v. 393.

Et tunc quoque clarus Olympus.

Porro de Olympo Vid. Periz. ad Ælian. V. H. L. 13. c. 20. Si Palaephati more, qui tantum historiam de Marsyâ enarrat, hanc fabulam ad humanarum rerum cognitionem transferre mihi liceret, versus Ovidii Metam. L. 6. v. 388. —— 391.

Cruor undique manat:
Detectique patent nervi: trepidaeque sine ullâ
Pelle micant venae, salientia viscera possis
Et perlucentes numerare in pectore fibras.

hoc modo immutarem.

Dolus undique manat:
Detectaeque patent fraudes, linguaeque sine ullâ
Laude sonant venae: vanos cognoscere possis
Et perlucentes nudare in pectore fastus.

Non enim dubito, quin fabula spectet ad eorum temeritatem declarandam et puniendam, ad quos cum cujusdam artis, ipsis non satis cognitae, inventio delata sit, statim se istius principes et quasi inventores haberi volunt. De Marsyâ Vid. etiam L. 3. T. 8. e. 3. et V. D. notas ad ep. XV. Dioscoridis apud Jacobsium in Comment. Vol 1. part. 2. p. 380-382. et ad Ep. X. Alcaei Messenii. ibid. p. 352-354. nec non doctissimam dissertationem de Musicâ veterum Memoir. de Litter. de l'Acad. Royal. des Inscr. et B. L. tom' 10. p. 180. et Sqq. inprimis §. 30. 31. 32 et 33. Interea nostra disputatio eo potissimum tendit, ut Apollodori, cujus magna in his rebus debet esse auctoritas, sententiam, quâ Marsyas Olympi dicitur filius, plane destruamus.

Ep. 2. Est in laudem Pyladis, qui Bacchum saltaverat. Ejusdem argumenti legitur Antipatri Thessal. L. 4. t. 25. e. 8. de hoc praeclaro Pantomimo egit vir omni doctrinâ et virtute ornatus, J. Jos. Scaliger ad Eusebii Chron. p. 169. qui v. 3. et 4. immutatos volebat, non probante Salmasio ad Hist. Aug. Scr. t. 2. p 828-836. qui vulgatam scripturam hoc modo defendit. Dicit poëta *Pyladem Bacchum saltavisse secundum*

rectas

rectas leges et instituta Tragicorum ὀρχηστοδιδασκάλων. οἷον ὠρχήσατο κεῖνον, subaudi Διόνυσον. Vid. et eximium Commentatorem Casaubonum ad Persii Sat. V. p. 174. et in imitatione Horatiana p. 211. Suetonius in vitâ Caes. Octavi Aug. c. 46. haec ait. *Augustus Pyladem urbe atque Italiâ submovit, quod spectatorem, a quo exsibilabatur, demonstrasset digito, conspicuumque fecisset:* Sapiens histrionis hujus Pyladis responsum memorat Dio in Caes. Aug. L. 54. §. 17. p. 747. Συμφέρει σοι, Καῖσαρ, περὶ ἡμᾶς τὸν δῆμον ἀποδιατρίβεσθαι. Vid. Baylii Lexicon T. 3. p. 725. et 726. Diversus ab hoc Pylade est ille Megapolitanus citharoedus, cujus mortem deflet Alcaeus Messenius L. 3. t. 25. ep. 78.

Ep. 3. conf. hoc cum primo Ep. hujus tituli.

V. 5. et 6. omnes edit. vulgatam lectionem tuentur. At Er. Hub. van Eldik, vir doctissimus et mihi amicissimus in Suspicionum specimine c. 5. p. 27. legi maluit.

Οἷα σὺ ποικιλοτερπὲς' ἀφυπνώσαι κεν ἀκούων
Αὐτὸς Πασιθέης Ὕπνος ἐν ἀγκαλίσιν.

quam emendationem in controversiam vocari non posse existimat Br. L. et Em. p. 152. et vertit *expergisceretur Somnus ipse.* hunc sequitur Jacobsius cum reddit. *Somnus ipse, suaves hos numeros audiens, in Pasitheae ulnis expergisceretur.* At vereor, ut ita satis verba latina Graecis respondeant, atque id intelligi voluerit eximiae emendationis inventor, cum scribit, *Nemini mirum accidat, si Somnus, Deus sua sponte adeo in torporem proclivis, blando tibiarum sonitu delinitus, sopiatur.* At Br. et Jacobs de Somno tibiarum modis expergefacto loquuntur. Quod sensus requirit, cum quid sit Somnus altius sopitus non bene capio. Sed. Eldikius significationem verbi ἀφυπνόω secutus esse videtur. Hoc Graecis scriptoribus fere incognitum, unus D. Lucas c. 8. v. 23. usurpavit, et eo quidem sensu, ut sumatur pro somno opprimi, profunde dormire; Cum e somno excito, expergefacio, apud optimos auctores sit, ἀφυπνίζω, ἐξυπνίζω ut recte docuerunt V. D. ad Hesychium p. 653. quo modo Lucian. Ocyp. T. 3. p. 670. dixit διυπνίζω. Homerus ἐξ ὕπνου ἐγείρω, ἀνεγείρω, quod bene Stephanus animadvertit. At forte Eldikii verba non recte intelligo; monuit enim me praestantissimus Wyttenbachius, ut ὑπνοῦν est *dormire*, sic ἀφυπνοῦν esse *edormire*, *expergisci.* Quare haec admittatur lectio. Latine rederem.

Tam bene si caneret tua quam canit: audiat istam,
Pasitheae e gremio surgeret ipse sopor.

Cae-

Caeterum Antipater ante oculos habuit hos Homeri versus Iliad. ξ. v. 267. — 269. ad Somnum.

> Ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
> Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν,
> Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.
> *Carpe viam; formâ dabitur pulcherrima conjux*
> *Una tibi Charitum, vernans splendore juventae,*
> *Pasithea, haec omnes ut tecum transigat annos.*

Ep. 4. v. 2. contra omnium librorum fidem dedit Br. pro *Ἔννεπε ἔννεπε*, quia illud in sq. versu occurrit, sed ex Jacobsii sententiâ cum gravitate quadam idem verbum repetitum puto.

V. 4. Ἔργματα; *ἔργμα* non satis explicata vox Lexicographis. *ἔργματα*, sunt *πράγματα*. Ut apud Hom. Hymn. XXVI. in Dianam. v. 20. et XXXI. in Lunam v. 19. et XXVIII. in Vestam et Mercurium v. 12. *ἔργματα καλά*. conf. Hesiod. Deor. Gener. v. 822. ubi sibi non constant Interpretes. Optime Illustr. Spanhemius ad Callimach. Hymn. in Jovem v. 92. *Occurrit alioquin eadem vox ἔργματα per metathesin, ut volunt, litterarum pro ῥέγματα praeter Hesiodum apud Alcaeum.* ubi hunc locum innuit et vertit. *canebat autem equi (Trojani) facta.* Neque aliter L. 3. T. 25. ep. 1. idem Alcaeus.

> Ὅττι Θέτιν κύδηνε καὶ υἱέα, καὶ μόθον ἄλλων
> Ἡρώων, Ἰθακοῦ τ' ἔργματα Λαερτιάδεω.
> *Quod Thetin et Thetidos natum, et patientis Ulyssi*
> *Errores cecinit, factaque clara ducum.*

Plura dabit Scott. in append. et quidem ex Pindaro. Euripides hanc vocem quoque non neglexit, ut Orest. v. 161. et Hipp. v. 1107. et alibi. verbum tamen frequentius poëtis, quam prosâ oratione scribentibus usitatum. Phavorinus p. 740. Ἔργμασι, κωλύμασι, περιφράγμασιν. *ἔργματα πράγματα.* quae priora ex Hesychio desumta sunt. ad quem locum interpretes male afferunt Oppiani verba Hal. IV. v. 477.

> Πολλάκι μὲν καὶ νῆες ἐν ἔργμασιν ἠΰτ' ἔκελσαν.

Cum ibi scribendum sit *ἐν ἕρμασιν*, ex egregiâ emendatione Casauboni ad Strabon. p. 665. quod ultimus Oppiani editor Schneiderus bene intellexit. Non recte apud Phavorinum et Hesychium scribitur promiscue Ἐρύματα, cum *ἐρύματα* et *ἔργματα* diversae significationis sint vocabula.

v. 6. Docte monuit Brodaeus, *alas Momo tribui, quod nil tam volucre sit quam male dictum ac reprehensio, quae facile emittuntur, cito excipiuntur, late dissipantur.* Sic et alas peccatis dedit Euripides in Frag-

mentis dramatis Melanippes III. Δοκεῖτε πηδᾷν τ' ἀδικήματα εἰς θεοὺς πτεροῖσι — Grotio interprete. in Stobaei excerptis de rerum naturâ. p. 120.

Volare pennis scelera ad aetherias domos
Putatis.

Quo de loco, ubi divinae vindictae vis praeclare exponitur, Vid. Valckenaerii Diatrib. p. 183. 184. et Luzacii Exercit. Academ. Spec. Sec. p. 71. et sqq. In versione latinâ v. 4. lege virum. v. 5. numero, tolle comma. et v. 7. corrige pro Lyeaei Lyaei.

Ep. 5. Locis ad Ep. 1. citatis adde Xenophontis Cyri Exped. L. 1. c. 2. §. 8. de fluvio Marsya. Ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν, νικήσας ἐρίζοντά οἱ περὶ σοφίας; quae, ut pro omni scientia liberali ponitur, sic inprimis apud veteres de Poësi et Musicâ dicitur. Vid. ad dictum locum Hutchinsonii notas et Perizon. ad Aelian. V. H. L. 2. cap. 31.

V. 2. Elegans sane est Jacobsi emendatio, legentis;

Κρούματι εὐτρήτων θελγόμενος δονάκων.

Sive τερπόμενος δονάκων.

tamen leviore medicinâ uti mallem, legendo

Κρούματα εὐτρήτων φθεγγόμενος δονάκων.

Non enim hic tam de fistularum dulcedine, quam quidem de earum bene resonantium efficaciâ, quâ Marsyas spoliaretur, agitur. Κρούματα proprie de instrumentis Musicis. ut L. 7. ep. 76.

Κιθάρης κρούματα Δηλιάδος.

Et de tibiae sono Vid. apud Jacobs. l. cit. φθέγγεσθαι ita dici, ex Platone, Aristotele et Plutarcho demonstravit Steph. in Lexic. Tom. 4. p. 136.

V. 4. ἐπανθήσει omnino scribendum. Sic enim Ed. Princ. Ald. Pr. emend. Sec. Tert. Venet. 1550. et a Scaligero notat. ad Cod. Leid.

V. 6. Lege ἠντλασας. In versione latinâ distingue: Te, mortalis eras, —

Tit. 12. ep. 1. ad Exempl. Ruhnk. ex membr. Sylb. τραπέζας. male quod nullae Edit. agnoscunt. Non dissimile illud Luciani. L. 2. 52. Ep. 11.

Μὴ δεῖν δουλεύειν χρυσῷ λέγων ἀρετήν.

Ep. 2. v. 2. Bentlejus ad Horat. L. 2. Od. 17. legi maluit.

Οὐκ ὄλβον, πολύχρυσος οἷα Γύγης.

Quod Jacobsius non probat. Eamdem sententiam non uno in loco expressit Tibullus, ut statim in initio L. 1. el. 1. v. 1. 2. 5. 6.

Divitias alius fulvo sibi congerat auro,
Et teneat culti jugera multa soli,

Mo

Me mea paupertas vitae traducat inerti,
Dum meus assiduo luceat igne focus.

Et L. 3. el. 3. v. 29.—32.

Nec me regna juvant, nec Lydius aurifer amnis,
Nec, quas terrarum sustinet orbis, opes.
Haec aliis cupiant; liceat mihi paupere cultu,
Securo carâ conjuge posse frui.

De hoc Epigr. egit D'Orvillius Misc. Obsf. T. 7. p. 70. et de praeclaro proverbio μηδὲν ἄγαν, quod etiam Terentiano Sosiae in ore fuit, *ne quid nimis*, Vid. Schol. ad Eurip. Hipp. v. 266. et omnino Valckenaerii adnotat. ad v. 264. p. 192. et Erasm. in adagiis p. 259. et 260. qui et hujus Ep. meminit. conf. L. 2. Tit. 48. e. 1. et Mantisf. Sec. T. 3. e. 40. et 41.

Ep. 3. Paucis exceptis legitur apud Ausonium ep. LIV.

Effigiem, rex Croese, tuam ditissime regum,
Vidit apud manes Diogenes Cynicus.
Constitit utque procul, solito majore cachinno
Concussus dixit: Quid tibi divitiae
Nunc prosunt, regum rex ô ditissime, quum sis
Sicut ego solus, me quoque pauperior!
Nam quaecunque habui, mecum fero: quum nihil ipse
Ex tantis tecum, Croese, feras opibus.

V. 5. πλείω Vat. Cod. quod ad Exempl. Ruhnk. notat. qui et in notis legi voluit pro τόκος πόρος. quod probaret Jacobsii emendationem legentis.

Ἐμοὶ καὶ νῦν πλεύνων πόρος.

Etiam nunc plura possideo. quamvis dubitem, an illa Jonica dictio πλεύνων huic Alpheo Mitylenaeo, qui serioris aetatis, ut ait Reiskius in Poët. Anthol. notitiâ p. 181. fuit poëta, tribui possit.

Ep. 4. Hoc Ep. explicatur ex iis, quae inveniuntur in Tit. 25. et 80. h. l. ubi Ep. 1.

Ἐλπὶς καὶ σὺ τύχη μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' εὗρον
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν. παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

Optime vertitur,

Inveni portum. spes et fortuna valete!
Sat me lusistis, ludite nunc alios.

Vid. P. Burmanni not. ad Anthol. Lat. L. 4. p. 213. ubi alia versio.

Ep. 5. Hoc Ammiano tribuit Br. T. 2 p. 289. nullâ ratione redditâ.

Docte et vere cum his comparantur, quae habet Plautus Amphitr. Act. 3. Sc. 3. v. 4.

Atque ita servum par videtur frugi sese instituere;
Proinde heri ut sint, ipse item sit; vultum e vultu comparet.
Tristis sit, si heri sint tristes: hilarus sit, si gaudeant.

et Terent. Eunuch. Act. 2. Sc. 2. v. 17.

Est genus hominum, qui esse primos se omnium rerum volunt,
Nec sunt: hos consector. Hisce ego non paro me ut rideant,
Sed his ultro arrideo, et eorum ingenia admiror simul.
Quidquid dicunt, laudo: id rursum si negant, laudo id quoque.
Negat quis? nego; ait? aio. Postremo imperavi egomet mihi
Omnia assentari.

Ovid. Art. Am. L. 2. v. 199. 202.

Arguet, arguito, quidquid probat illa, probato:
Quod dicet, dicas: quod neget illa, neges.
Riserit, adride: si flebit, flere memento.
Imponat leges vultibus illa tuis.

Quamvis cum Plutone Lucianeo de his adulatoribus Thucrito dicerem, Dial. M. VI. p. 354.

Μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις,
ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας.

tamen illud *ridentibus adridere et flentibus adflere* non semper ad adulationem, sed saepius ad summam vitae integritatem, et intimum amoris sensum transferendum est. ut apud Euripid. Iphig. in Aul. v. 408.

Ἐς κοινὸν ἀλγεῖν τοῖς φίλοισι χρὴ φίλους.

Grotio interprete.

Tangi est amicos par amicorum malis.

Et hoc sensu scripsit Ovidius Ep. 5. v. 45. 46.

Et flesti, et nostros vidisti flentis ocellos.
Miscuimus lacrymas moestus uterque suas.

Et Metam. L. 3. v. 459. de Narcisso.

Cum risi, adrides. lacrimas quoque saepe notavi
Me lacrimante, tuas.

Haec unice faciunt ad ultimi h. e. versus explicationem,

Ast ego tam Miliae rideo quam lacrymo.

Br. hoc ineptum putet, et Jacobs. Grotium vulgatam lectionem secutum fuisse miretur. Ego de lectionis et versionis veritate non dubito, primum quod in priscis et optimis edit. non aliter legitur, et plane convenit cum

cum fine ep. 2. T. sq. Deinde, quia titulo, sub quo detur, plane respondeat; agitur enim hic de iis, qui sibi ipsi sufficiunt, et domi contenti vivunt, ut poëta, cujus uxor Milia, ut recte animadvertit Obsopaeus, et in ridendo et in flendo cum suo marito easdem partes sustineret. Ne dicam, quod illae compositae et plane inusitatae voces κλαιομιλὴ et γελωομιλὴ, quae ad oram exemplaris Scaligeri, ut est apud Huetium, erant adscriptae, me graviter offendant. Caeterum v. 2. in priscis ed. ὀνείδιον legitur, at post Ald. ὀνείδειον et v. 4. Br. non male, σὺν γελῶντι γελῶν. ut hanc separationem jam voluit Wetsten. ad Ep. ad Rom. c. 12. v. 15.

v. 5. κλαυθμοῦ et hoc ex Sylb. ad suum exempl. notavit Ruhnkenius.

Ep. 6. Egregiis, quos ad h. e. illustrandum attulit Jacobsius, veterum auctorum locis addam hos praestantissimos Manilii versus L. 4. init.

Quid tam sollicitis vitam consumimus annis?
Torquemurque metu, caecaque cupidine rerum?
AEternisque senes curis, dum quaerimus aevum,
Perdimus; et nullo votorum fine beati
Victuros agimus semper. nec vivimus unquam?

Haec enim plane conveniunt cum istis Senecae de Brevitate vitae c. 4. init. *Tanquam semper victuri vivitis.*

Suffragantur huic sententiae etiam illa Horatii L. 2. Od. 18. v. 17. — 19.

Tu secanda marmora
Locas sub ipsum funus, et sepulcri
Immemor, struis domos.

Partem ep. vertit Ausonius ep. 145. totum nonnihil illustrat R. M. van Goens in suis Observ. Miscell. ed. Traj. ad Rhenum 1764.

Ep. 7. v. 1. ad Ex. Ruhnk. ex Sylb. θλιβομένοις. quod in θλιβομένους mutandum censet Jacobsius.

Ep. 8. Haec desumta esse ex hymno Cratetis in frugalitatem docet nos Julian. Imp. Orat. vi. p. 199. ubi tamen pro δέσποιν', ἀνδρῶν ἀγαθῶν legitur δέσποινα, σοφῶν ἀνδρῶν. in nostro MSS. p. 783. vulgata lectio probatur. Sed v. 3. pro Σὴν habetur Τὴν. Vid. de hoc Toup ad Suid. vol. iv. p. 155. V. 3. apud Br. ἀσκοῦσι.

Ep. 9. in Theognidis Ed. Pr. 1495. et eâ rarissimâ M. Neandri 1577. legitur.

Οὔτ' ἔραμαι πλουτεῖν οὔτ' εὔχομαι.

 V. 2.

V. 2. Venet. cum Aldinis *ζῆν ἐκ τῶν ὀλίγων*. Illud Horatianum, *Vivitur parvo bene* plus femel celebratur a poëtis, in primis a Tibullo. L. 1. El. 1. v. 25.

Jam modo non posſum contentus vivere parvo.

in quo verſu exponendo Cl. Heyne Manutii ad Cic. Ep. L. 1. ep. 9. et Mureti in V. L. p. 231. auctoritatem ſequi debuisſet. Eruditisſimi enim illi viri pro *non modo non*, ut in eadem Cicer. Ep. *non modo non negabo, ſed etiam ſemper et meminero et praedicabo libenter* et L. 10. ep. 10. *Cujus rei non modo non praeteriis tempus, ſed ne maturum quidem etiam nunc, meo quidem judicio, fuit.* ſaepius in veterum auctorum ſcriptis tantum *non modo* legi demonſtrarunt, cum ſimul bene obſervarint *in omnibus linguis multa dici, quorum ratio non conſtat: ſed in uſu loquendi, ipſam bene loquentium conſuetudinem pro ratione eſſe habendam.* Optime ad h. e. Neander.

Τὰ δὲ μέγιστα καλὰ ἄνευ μεγάλων κακῶν οὐκ ἔςι.

quemadmodum id expertus loquitur rex Antigonus apud Stobaeum. Serm. 7. p. 87.

Ep. 11. Hoc attigit Gatakerus ad Marc. Antonin. L. 1. §. 16. p. 28. et Abram. ad Cicer. Orat. in L. in Piſonem c. 21.

Ep. 12. Clem. Alexandr. Paedag. L. 2. p. 166. *χαλεπώτατον δὲ πάντων πτωμάτων, τὴν ἄπτωτον ἀγάπην ἄνωθεν ἐξ οὐρανῶν ἐπὶ τοὺς ζωμοὺς ῥίπτεσθαι χαμαί.* Quem locum, gravisſimum iis, qui cum cane apud Phaedrum, plagas et catenas pati posſunt, ſi modo ipſorum venter impleatur, recte hic memoravit Jacobſius. Vere etiam Seneca Ep. 60. *Non fames nobis ventris nostri magno conſtat, ſed ambitio. Hos itaque, ut ait Sallustius, ventri obedientes animalium loco numeremus, non hominum.*

Tit. 13. ep. 1. De hoc egimus in Disputatione ad Legati Teyleriani Curatores de Quaestione publice propoſitâ. *Quae fuerit Veterum Philoſophorum, inde a Thalete et Pythagorâ, usque ad Senecam ſententia de vitâ et ſtatu animorum post mortem corporis?* ubi illud a meo Nieuwlandio, nimis cito humano generi erepto, elegantisſime ſermone Belgico legitur redditum. Herodotus ſit hujus Epigr. 1. interpres L. 5. p. 374. Τὸν μὲν γινόμενον περιζόμενοι οἱ προσήκοντες ὀλοφύρονται, ὅσα μιν δεῖ, ἐπεί τε ἐγένετο, ἀναπλῆσαι κακά. ἀνηγεόμενοι τὰ ἀνθρωπήϊα πάντα πάθεα. τὸν δ' ἀπογενόμενον, παίζοντές τε καὶ ἡδόμενοι, γῇ κρύπτουσι, ἐπιλέγοντες ὅσων κακῶν ἐξαπαλλαχθεὶς ἐςὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίῃ. ubi Vid. doctisſimi Valckenaerii notas. in primis locum Plutarchi Tom. 2. p. 36. ed. Rualdi; et ed. Steph. vol. 1. p. 63. nec non quae collegerunt Daviſius et alii

V. D.

V. D. ad Ciceron. Tuscul. Disput. L. 1. c. 48. quibus, si velis, addas annotationes ad Lucret. 5. 223. et Adr. Behotii Apophor. L. 1. cap. 7. Caeteris adjungamus ejusdem Plutarchi, a Jacobsio etiam notatum locum, Conf. ad Apollon. Tom 2. p. 107. ed. Rualdi et Steph. vol. 1. p. 186. *Τοιούτου δὲ τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων ὄντος οἷον αὐτοί φασι, πῶς οὐκ εὐδαιμονίζειν μᾶλλον προσήκει τοὺς ἀπολυθέντας τῆς ἐν αὐτῷ λατρείας, ἢ κατοικτείρειν τε καὶ θρηνεῖν, ὅπερ οἱ πολλοὶ δρῶσι δι' ἀμαθίαν;*

V. 4. Elegantiarum Pater Ruhnken. Ep. Crit. 1. ed. vet. p. 58. et nov. p. 93. ad L. 3. T. 6. ep. 51. docuit *κῆρας* sive morbos Plutonis canes dici, qui Deorum imperium exsequantur, neque hujus loci fuit immemor.

Ep. 2. Hoc quamvis nullâ emendatione egere videatur, tamen emendare voluit G. Wakefield Silv. Crit. part. 2. pag. 155. quod autem cum Jacobsio minime necessarium esse arbitror.

Ep. 3. et seqq. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 13. 14. et 16. eadem versione dedit Grotius in Stobaei Floril. p. 411.—413.

Ep. 3. Ep. 4. Haec propter elegantiam et Sententiarum gravitatem plures laudarunt et versione latinâ dignati sunt, ut praeter Auson. Eid. xv. p. 387. inprimis Erasmus in Adagio *Optimum non nasci*, qui tamen vir eruditissimus ad haec latine reddenda plus altero tanto amplioribus versibus, quam Grotius utitur, qui iisdem numeris, ut semper, rem absolvit. Saepius deplorata est humanae vitae conditio, ut ab Homero Il. P. v. 446. 447

> *Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς*
> *Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει.*
> *Nil homine in terrâ quidquam aerumnosius exstat,*
> *Quotquot alit gremio, coeli vescuntur et aurâ.*

Et Odyss. Σ. v. 129.—136. qui sapientissimi vatis versus animis nostris non satis inculcari possunt.

> *Οὐδὲν ἀκιδνότερον Γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,*
> *Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει.*
> *Οὐ μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,*
> *Ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·*
> *Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι,*
> *Καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.*
> *Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,*
> *Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.*

Quos versus egregie latine reddidit Bernardus Zamagna.

Nil

Nil hominum fato miserum magis alma creavit
Terra parens genere ex omni, quod vescitur aurâ
AEtheriâ, reptatque solo. Nam tristia sese
Passuros haud ulla putant, dum Numina robur
Sufficiunt, solidaeque virens in corpore vires.
Post ubi versa malis divûm est mutata voluntas,
Dura quoque invito coguntur pectore ferre:
Quippe animi motus varii vertuntur, ut ille
Rex hominum Divumque pater sua tempora vertit.

Quare nonnulli dubitarunt, *an natura parens melior homini, an tristior noverca fuerit*, Plin. Hist. Nat. L. 7. prooem. ubi docti viri partem h. e. memorarunt. Conf. Lactant. de opificio Dei cap. 3. Supra citatis locis, in quibus de illa humanae naturae imbecillitate querelae inveniuntur, insuper adjungas, quae largâ manu dedit Plutarch. in dictâ Consf. ad Apollon. ubi etiam commemorati Homeri versus leguntur, omisso tamen versu secundo, qui, ut vidimus, jam erat in Iliade, quamobrem Plutarchus in suâ Odyssea eum non invenisse censetur.

v. 1. Br. ad Aristoph. Plut. v. 438. p. 291. pro *τάμοι*, *τάμῃ* legi voluit.

v. 6. *ζῇς ἔτ' ἐρημότερον*, ut apud Metrodorum *ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον*. at Br. recepit *ζώσῃ* ex margine Stobaei. in ed. Aur. All. p. 532. *'Ερημότερον* est in ed. Princ. Sed in Ald. Pr. emend. Secundâ, et Tertiâ, ut et Venet. 1550. *ἐρημότερος* quod etiam dedit Br. quamvis omnes in *ἐλαφρότερον* Ep. seq. consentiant.

V. 9. Br. *τοῖνδε δυοῖν* pro *τοῖν δυοῖν* quod vulgatas editiones occupavit. At apud Stobaeum in Floril. Grot. p. 411. legitur.

Ἦν ἄρχ τῶν πάντων τόδε λῷον, ἢε γενέσθαι
Μήποτε, ἢε θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

Quae lectio mihi placet, et quam Grotius etiam hoc in loco probasse videtur.

Nil igitur satius, quam nunquam cernere lucem:
Vel modo conspectâ luce repentè mori.

Ep. 4. v. 3. *Κήδεα* lege *Κύδεα*, ut apud Br. et in omnibus priscis habetur editionibus. quod recte observavit Huëtius.

Ep. 5. Inter ea Lucillii est apud Br. T. 2. p. 342. ast apud alios Luciano tribuitur, et id non tantum in Ed. Pr. et in ipsis Luciani Op. T. 3. p. 625. et 676. verum etiam apud Stob. in Floril.

Ep. 6. De hoc jam diximus in not. p. 200. ubi P. Burmann. ad Propert. L. 3. el. 3. v. 36. citavimus. Adde Onuphr. Panuvin. de Ludis Circens. in Thes. Antiq. Rom. vol. 9. p. 311. 312. qui non im-

immerito affert illa ex Tzetzae Chiliad. X. v. 139: *Γυμνὸς ἐξῆλθον, ἔλεγεν, ἀπὸ μητρὸς κοιλίας.* respiciens ad ea Jobi cap. 1. v. 21. *Αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι ἐκεῖ.* Porro Vid. de hoc Ep. D'Orvillii not. ad Lucian. Tom. 3. p. 675. qui hoc dignius Lucilio vel Palladâ, quam Luciano putat. Ad hujus Ep. sententiam confirmandam plura, ut solet, neque eo ipso praetermisso, collegit vir eruditissimus J. J. Wetsten. ad N. T. Tom. 2. p. 348. 349.

Ep. 7. *χειμαζόμενοι.* Valckenaerius ad Eurip. Hippol. v. 315. in not. p. 198. docet verbum *χειμάζεσθαι* de corporis animique morbis adhiberi. Sic apud Sophocl. Antig. v. 391. aut 398.

Ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάσθην τότε.

Eleganter T. 15. e. 7. h. l.

Οὐκ ἔστι γήμας ὅστις οὐ χειμάζεται,
Λέγουσι πάντες, καὶ γαμοῦσιν εἰδότες.

v. 2. *οἰκτρότερα* vulgata lectio non repudianda, ut ait Jac. Gronovius ad Herodot. p. 971. in Obs. p. 155. sic etiam non sollicitandam esse arbitror v. 5. *εὐπλοΐην* pro quâ Br. dedit *εὐπλοίῃ.* Praeclare hujus Ep. vim expressit primi ordinis poëta Sidr. Hosschius El. 1. quâ vitam mari similem esse demonstrat.

Vita mare est: res plena metu, res plena tumultu
Utraque. Mortales credite, vita mare est.
Neutri tuta fides: quot fluctibus aspera surgunt
AEquora, tot causas illa timoris habet.

Caetera, lectu dignissima, describere non vacat. Praeclare ad h. l. observat Jacobs. Antonin. Philos. L. 3. §. 3. p. 67. *ἐνέβης, ἔπλευσας, κατήχθης, ἔκβηθι.* Vid. Th. Gatakeri notas, ut et ad Ep. sequens Eundem L. xi. p. 321. ubi hoc etiam latinis versibus redditur, nec non P. Burmanni ad Petron. cap. 80. p. 517. Non dissimile illud, quod olim scripsimus ad Cornelium in nostrorum Poematum collectione p. 81.

An magis hoc verum, populi mirante coronâ,
Quod medio dixisse foro tibi fertur Orontes?
Cuncta meri, credas, humana negotia ludi.

Ut apud Juvenalem L. xiv. v. 264.

Tanto majores humana negotia ludi.

ad q. l. hoc Ep. attulit Grangaeus. Apud Jacobsium vitiose legitur,

Humani negotia ludi.

Conf. omnino Luciani Necyom. §. 16. T. 1. p. 477-479.

Ep. 9. Jacobsius, cui, quod ad interprationem et ad illustrationem Anthol. Gr. summa quaeque debentur bona, ad hoc Ep. duos veterum aucto-

auctorum locos attulit, quos a nobis non negligendos esse existimavimus. Unus est Sophoclis Oedip. Col. v. 1694.

> Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς
> Χρὴ φέρειν, μηδ' ἄγαν φλέγεσθον.

vel ut in Ed. pr. μηδ' ἄγαν οὕτω

> φλέγεσθον.

Grotio interprete.

> *Quod fata ferunt, id ferre decet,*
> *Et non nimis luctibus uri.*

Adde Terent. Phorm. Act. 1. Sc. 2. v. 88.

> *Quod fors feret, feremus aequo animo.*

Vid. Brunckii notas. Plura in hanc rem collegit Th. Gatakerus ad Max. Antonin. L. 3. p. 72. Alter locus est ex Dione Cass. T. 1. p. 170. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' αἵρεσίς τις ἐστιν ἡμῖν τοῦ ζῆν ὅπως ἂν θελήσωμεν, ὥσπερ εἶπον. ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα ὑπομένειν ἡμᾶς τὰ δοκοῦντα τῷ δαιμονίῳ. τοῦτο δὲ ἂν μὲν ἐθελονταὶ ποιῶμεν, οὐ λυπησόμεθα· ἂν δὲ ἀκόντως, οὐδὲ ἐκφευξόμεθά τι τῶν πεπρωμένων, καὶ τὸ μέγιστον τῶν κακῶν προσεπικτησόμεθα, τὸ μάτην ἀνιᾶσθαι. locus sane appositissimus. in v. 2. pro *feriat*, lege *feriet*.

Ep. 10. Grotius hoc in duas partes divisit; Fed. Morellus ad Statii Sylv. pag. 50. id latine reddere voluit, quod Grotii, non hujus, erat. ad sensum Seneca Consol. ad Marc. cap. 11. *Quid est homo? imbecillum corpus, et fragile, nudum, suapte natura inerme, alienae opis indigens, ad omnem fortunae contumeliam projectum.* Et Consf. ad Polyb. c. 23. *Non vides qualem vitam nobis rerum natura promiserit, quae primum nascentium omen fletum esse voluit?* Conf. ibi cit. Plinii locum L. 7. init. Caeterum ad bene intelligendam vitae brevitatem ac fragilitatem plura egregia dedit Erasmus in Adagio, *Homo bulla.* p. 500.

Ep. 11. In priscis Edit. hoc etiam adjectum est L. 2. Tit. 48. ep. 2. cum Brunckius illud adjecerit Ep. 4. ejusdem Tit. et libri. Vat. membr. secutus. Grotius, oblitus hos versus jam latine fecisse, hic atque illic aliâ versionē usus est.

Ep. 12. v. 2. Br. pro ἄχη dedit ἀχη. quod Jacobsius verum putat, et Grotium secutum fuisse declarat, scribendo *abscondit, si qua molesta, domus.* At mihi hoc longe aliter videtur. Non enim hic agitur de vitae doloribus et miseriis, sed de ejus deliciis atque amoenitatibus, quae hominem ubique comitantur, et quidem tantae sunt, ut, si quae forte oriantur molestiae, iis domus medelam paret, illas ita tegendo atque occultando, ut a nemine exaudiri neque cognosci possint, et hoc est.

> *Abscondit, si qua molesta, domus.*

Ut

Ut enim in Ep. 3. Posidippi, cujus parodia est, scribitur,

Insedit morbida cura domos.

Cui obloquitur carmen 4 Metrodori, ex quo hoc expressum est, dicendo,

requies est sua cuique domus.

Sic hanc sententiam et hic versus postulat. Nam parum sane omnia illa commemorata munera ad vitae felicitatem conferrent, si interea clandestinae curae domi hominum cor ederent, quod Julianus minime voluit, qui potius illud indicare conatus est, quod homines iis commodis gauderent, ut, si quid adversi eveniret, domi haberent, quo confugerent, ubi conquiescerent, et in quorum sermone et suavitate omnes curas doloresque deponerent. quae vera et ab optimis usitata est medela. Egregie illud explicuit Hom. Odysf. Z. v. 180—184.

Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,
Ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν
Ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
Ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή.

Di vero tribuant, quaecunque in pectore servas
Vota tuo, sponsum gnatosque et munera pacis
Unanimae: neque enim donum praestantius ullum,
Quam quum tranquillos concordi mente penates
Femina virque regunt.

Br. v. 7. ὀπάσσαι. contra librorum consensum.

Ep. 13. In vulgatis Edit. inter ea est, quorum auctores latent. Vat. Cod. Aesopo vindicat, qui vero ille Aesopus fuerit, se ignorare fatetur Salm. in notis p. 31.

v. 4. σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίου. Leon. Tarent. T. 67. c. 1. h. l. ἱερὰ κύκλα σελήνης. et Eurip. Iphig. in Aul. v. 717. ὅταν σελήνης εὐτυχὴς ἔλθῃ κύκλος· Ut apud Ciceronem in Somn. Scipionis cap. 3. Sidera et stellae *circos suos, orbesque conficere celeritate mirabili* dicuntur, sic apud Graecos poëtas vox κύκλα saepius ad signa coelestia transfertur. ut apud eundem Euripid. Hec. v. 412. κύκλον θ' ἡλίου προσόψομαι. conf. Jon. v. 41. Electr. v. 465. et Sophocl. Antig. v. 416. v. ultimo Scalig. ad Cod. Leid. ἀμοιβαίη Νέμεσις.

Ep. 14. 15. Haec duo Ep. quae etiam secundum Salm. in not. p. 31. Glyconi tribuuntur, a se invicem non disjungenda esse monuit Br. Lect. et Em. p. 195.

Πάντα κόνις. Lucian., Dial. Mort. 1. p. 334. Ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. et Dial. 20. p. 413. Βαβαὶ, Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψωδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔῤῥιπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ad primum locum omnino videndus fummus Hemfterhufius, qui eum emendat legendo pro πάντα μία ἡμῖν κόνις — πάντα μία Μύκονος. Quod, fi pace tanti viri dicere liceat, mihi non placet. Primum quod Lucianus nullam Myconiorum alibi mentionem fecerit, quamvis eorum fingulares mores pluribus proverbiis, ut ab Erasmo discimus, occafionem dederint. Deinde quod verba Plutarchi, quae vir praeftantisfimus ad fuam emendationem confirmandam hic inprimis attulit, nihil faciunt ad ingeniofam Luciani mentem explicandam. Apud Plutarchum enim agitur de iis, qui neque aetatis, neque dignitatis habitâ ratione, fine ullo ordine, temere et fortuito ad coenam veniunt. περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παρέψεται τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην Μίαν Μύκονον ἀποφήνας τὸ συμπόσιον, quod agnovit vir eruditisfimus. Quomodo vero illud Luciani loco convenit? Ille enim non agit de convivarum bene epulantium ordine et loco, fed de mortuorum conditione et ftatu, qui non fine ullo ordine, fed, quod multo magis eorum contemtum indicat, fine ullo discrimine, inter fe mixti et in unum eundemque pulverem redacti adeo proftrati ac confufi jacent, ut nihil quidquam, quamvis exiguum, quod cuique proprium fuerit, ex iis agnosci posfit. Quod longe aliud quid est, quam *Myconiorum more ad coenam accedere.* qui, quia erant pauperrimi atque ciborum avidisfimi, non vocati in coenas ruebant, fed tamen fuam, cum aliis adaequatam, hominis figuram fuftinebant. Vid. Suid. v. Μυκωνίων δεῖπν. vol. 2. p. 586. Praeterea illud μία κόνις, quod eruditorum Pater hic immutatum vellt, mihi adeo Luciani ingenio confentaneum esfe videtur, ut nihil magis. Diogenes Polluci, cui licitum erat in vitam redire, mandat, ut, fi illuc venerit, nunciet Philofophis, Tyrannis, formofis, divitibus et ceteris, qui fe aliis praeftantiores esfe opinantur, apud inferos omnia illa fua infignia exulare, neque aliud quidquam confpici nifi fummam unitatem, congruentiam, et fpecies indiscretas, in levem cinerem converfas, quod illud μία κόνις defignat. Latini ad illam aequalitatem et perfectam fimilitudinem demonftrandam non femel voce *unus* ufi funt.

Ut Ovid. Metam. L. 1. v. 6.

Unus erat toto naturae vultus in orbe.

Et Art. L. 2. v. 468.

Una-

Unaque erant facies sidera, terra, fretum.

et ad illam adaequatam et omnibus numeris absolutam confusionem et similitudinem inter mortuos declarandam his utebantur verbis, quemadmodum doctus poëta Propertius L. 3. el. 3.

Victor cum victis pariter miscebitur umbris.

ut ille locus constanter in Edit. vetustissimis legitur.

Et mox eodem in loco.

Lydus Dulichio non distat Croesus ab Iro.

Quippe uterque idem pulvis.

Quae ad meam de hoc Luciani loco demonstrandam sententiam sufficiant. Caeterum Ep. 15. vs. 3. ἐν αὐτῇ, ut et in Salm. notis p. 31.

Ep. 16. Antiphani hoc tribuunt Vat. Membranae. Vid. Br. L. et Em. Tom. 3. p. 309.

Tit. 14. Ep. 1. Br. Salmasium secutus posuit inter ea Leonidae Alexandrini Tom. 2. p. 196. similis omnino argumenti est Ep. 6. T. 87. h. l.

v. 2. Docta manus ad meum exemplar pro ἤρχετο scripsit ἤντετο, quod non de nihilo est. vox saltem plus semel ab Homero usurpata.

v. 4. Recte λιμεῦ ut Edd. veteres, Scaliger ad Cod. Leid. et Huet. p. 31. ῥύτορα dedit Br. Edd. vett. constanter λύτορα.

Ep. 2. v. 2. χείλεα fossis et fluminibus dantur, ut apud Hom. Il. M. v. 51. ubi egregie poëta depingit equorum ardorem summo cum timore conjunctum, ad perniciosam fossam transiliendum, quod in margine ripae stantes et hinnientes declarant. Neque aliter Latini marginibus et extremis fontium et Oceani oris labra tribuunt. Vid. Liv. 37. c. 37. Caes. de B. Gall. L. 7. c. 72. Plin. L. 5. Ep. 6. p. 296. et Scalig. ad Auson. Cl. Urb. V. 9. seu cap. 23. L. 1. Ed. El. Veneti.

Ep. 3. v. 1. ἀθρόος. Theocrit. Eid. XIII. v. 49, — 51.

Κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅτε πυῤῥὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐς πόντον.

i. e. ut apud Etym. Magn. αἰφνιδίως *subito, celeriter*. Quamvis per hanc vocem *plena et tota ruina domus* cum Grotio etiam intelligi possit. Vid. Warton. ad Theocrit. qui et alia affert.

v. 3. Φύσατο. Ald. Sec. Tert et Venet. male, pro Φείσατο quod vidit Brodaeus. Ἐρείπια *rudera*, ut apud Lucian. Q. Hist. scr. vol. 2. p. 44. Hanc vocem Polybio. L. 5. §. 102. restituit Is. Casaubonus, non probante Schweighaeusero.

 v. 4.

v. 4. ὠδῖνων pro caritate, quâ matres amplectuntur liberos, sumi vult Jacobsius. Sed quare non pro ipsis natis, quos matres non sine summo pepererunt dolore? ut L. 3. Tit. 7. e. 5. T. 12. e. 56. T. 24 e. 14. et L. 4. T. 8. e. 16. Sic et Latini metonymice *partus* pro *prole*. Cic. Tuscul. Disp. L. 5. c. 27. *Bestiae — pro suo partu ita propugnant, ut vulnera excipiant.*

Recte itaque Grotius.

O gloria matrum,

Concedit quarum partubus ipse lapis.

ubi male in MSS. legitur, *quorum.*

Tit. 15. Ep. 1. De hoc egit Erasmus in Adagiis Chil. 1. Cent. v. Prov. VIII.

v. 2. Lege Ναυηγός.

Ep. 2. Lege Apollonidae. Br. v. 1. εἶπε. v. 2. σπεῖσαι et v. 4. Διχύνην. contra omnium Edit. consensum. σπεῖσαι videtur e Vat. Cod. ductum.

v. 3. Errore Typographi omissus in Ed. Ald. 1521. et 1550. unde hanc ex illâ expressam esse, constat. Recte cum v. 2. comparavit Jacobsius ea, quae Alcestis Admetum rogat apud Eurip. v. 304. Grotio interprete. p. 224.

Hoc par liberûm

Quos amo, nec ipse tu minus si quidem sapis,

Hos tu relinque fortis haeredes meae.

Sed ne his novercam quaeso superinduxeris.

Hoc tamen Ep. non comparari posse arbitror cum Ep. 20. Tit. 23. L. 3. quoniam ibi de ruinâ domus, et hic tantum de gravi dissidio inter amantes agi putamus.

Ep. 3. Idem apud Stob. Tit. 5. p. 39. ubi Grotius eadem versione usus est.

Ep. 4. v. 2. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμή. Sic omnes Edit. priscae, cum legendum sit, ut apud Homerum, a quo proverbialis locutio desumta. Iliad. K. v. 173.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.

conf. Theognidis Sent. v. 557. et Schol. ad Thucyd. L. 1. §. 124. et V. §. 103. Erasmi Adag. p. 33. et V. D. ad Phaedr. L. V. Fab. 8. at in primis Valckenaer. ad Herod. L. VI. p. 443. Ad idem proverbium alluditur L. 3. T. 5. ep. 23. et L. 4. T. 14. e. 1. Huc etiam referatur illud Sophoclis, Antigone v. 996.

Φρόνει βεβὼς νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.

et in Ajace v. 786.

Ξυρεῖ

Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, μὴ χαίρειν τινά.

et Eurip. Herc. Fur. v. 630.

Τοσῶδε μᾶλλον ᾧδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυροῦ.

Quibus et alia possent addi. Aliter Aristaenetus L. 1. Ep. 14. p. 98. *γέγονα ξυρὸν εἰς ἀκόνην.* quod dicitur in eos, qui votorum compotes fiunt. Vid. Schott. Adag. ex Diog. Cent. VI. §. 91. et ex Suida Cent. X. §. 66. quod Erasmus non bene intellexisse videtur. Denique cum priore adagio non nihil conveniunt quae scripsit Horatius Serm. L. 1. Ecl. 9. v. 73. 74.

Fugit improbus, ac me

Sub cultro linquit.

ubi Vid. Lambini notas.

v. 4. *Κυπρογενείης*, de hac, non neglecto hoc loco, egit Jo. Chr. Wolfius ad Sapph. Fragm p. 241.

Ep. 5. Est pars Epigr. Timonis Phliasii de Dionysio Heracleote, quod nobis servavit Athenaeus L. 7. p. 281. et dedit Br. Tom. 2. p. 72.

Εἰς Διονυσιὸν Τὸν Ἡρακλεώτην.

Ἡνίκ' ἐχρῆν δύνειν, νῦν ἄρχεται ἡδύνεσθαι.

Ὥρη ἐρᾷν, ὥρη δὲ γαμεῖν, ὥρη δὲ πεπαῦσθαι.

Videtur poëta in verbis *δύνειν* et *ἡδύνεσθαι* lusum quemdam quaesivisse. Quare verterem.

Cum nobis sit obire, obeamus gaudia vitae;

Nunc ut ames, nuptamque colas, at tempore cesses.

Ep. 6. Optime Epigr. explicuit et eleganti versione condecoravit Erasmus in Adag. Chil. II. Cent. VII. Prov. 98. Ad v. 4. conferri potest praeter alia Chaeremonis dictum apud Stobaeum. Tit. LXVI. p. 421.

Γυναῖκα θάπτειν, κρεῖττόν ἐστιν, ἢ γαμεῖν.

Sepelire uxorem satius est quam ducere.

in versione latinâ pro

Illam si tumulo condat et hanc teneat.

erat in MSS. D'Orvilliano.

Illam si tam mox condat, et hanc teneat.

v. 5. 6. Hos celebrat Haverkampius ad Lucret. L. v. 330.

Ep. 7. v. 1. *χειμάζεται* Vid. ep. 7. T. 13. h. l. P. Burmannus Sec. ad Anth. Lat. vol. 2. p. 574.

Tam malum est foris amica, quam est uxor domi;

Nemo non haec vera dicit, nemo non contra facit.

haec habet. *Expressit illud veteris poëtae Graeci εἰς γάμον Anth. Gr. L. 1. c. 15. Pithoeus.*

Ep.

Ep. 8. Salmasius Lucillio dedit, et v. 2. ex Cod. Vat. τῶν ἀγαθῶν ἀγαθά. Luciano tribuit Sylb. quem sequitur Ruhnk. quod et ab aliis factum narrat Reitzius Lucian. Op. T. 3. p. 676. Gravis locus est, quem hic quoque memorat Jacobsius, in Orat. Metelli Numidici apud A. Gellium Noct. Att. L. 1. cap. 6. *Si sine uxore, Quirites, possemus esse, omnes eâ molestiâ careremus: sed quoniam ita natura tradidit, ut nec cum illis satis commode, nec sine illis ullo modo vivi possit; saluti perpetuae potius, quam brevi voluptati consulendum.* Quod autem idem doctissimus Jacobsius ad v. 5. scribit, se non ex eâ sententiâ posse expedire, neque ullam lucem ex Grotianâ versione accepisse, id sane miror. Plani enim et perspicui mihi videntur bi versus, quos hoc modo interpretor. *At prolis habendae caussâ duces uxorem? Sed si modo sis dives illam habebis* (propter frequentem adulatorum copiam;) *si vero pauper, tum tibi illa proles molestiam et curas, non voluptatem et amorem afferet.* An vera sit sententia, non disputo, sed tale quid indicare voluisse poëtam existimo, et a Grotio bene translatum. Illius, qui pro ἕξεις, στέρξεις legendum voluit, emendationem minime probo; non enim adeo ineptus erat poëta, ut tantum locupletioribus verum prolis amorem tribueret. Ludit tantum adulatores, quorum ea erat impudentia, ut genuinos liberos loco movere desiderarent; hos, ut alibi, sic acriter pungit Lucian. Dial. Mort. VI. p. 350. ubi summus Hemsterh. verum exemplum prodidit ex Plinio L. 8. Ep. 18. Domitii Tullii, qui *quum se captandum praebuisset, reliquit filiam haeredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum prudentia est.* eodem modo haec intellexit Brodaeus. Br. v. ultimo πταχὴς ὁδὸς.

Tit. 16. Ep. 1. Hoc scitum et argutum Menecratis distichon laudat Fed. Morellus ad Statii Sylv. L. 1. c. 4. v. 52.

Ep. 2. v. 2. πολλὰς sic Markland. ad Eurip. Suppl. v. 219. id est *ad magnum numerum annorum.* quod probant Br. et Jacobs. L. 7. ep. 74. τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη. conf. Ep. 94. et L. 5. T. 2. ep. 26. et 28. et L. 6. T. 8. ep. 5. De magno et insolito Gratiarum numero Aristaenetus L. 1. Ep. 10. Καὶ τοῖς ὄμμασι χάριτες οὐ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δέκας.

Ep. 3. in Ed. Pr. Theocriti Theogn. v. 527. 528.

Οἴμοι ἐγὼ ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο.
Τοῦ μὲν ἐπερχομένου· τῆς δ' ἀπανισταμένης.

reliquae praestantiores Edit. Οἴμοι ἐγὼν ἥβης — ἀπανισταμένης, quam ultimam varietatem etiam Schol. ad h. l. notavit. Non dissimile illud apud eundem Theognidem v. 1127. 1128.

Ἀλλ'

'Αλλ' ἥβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἣ μ' ἐπιλείπει·
Κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.

Verterem:

Dulce queror tempus quod me juvenile reliquit,
Quodque supervenit triste, senile queror.

Aliter Grotius apud Stobaeum p. 479.

Sed me flere jubet fugiens formosa juventas,
Et veniens tremulo curva senecta gradu.

In eo, de quo agimus Ep. legitur in v. 2. apud Stobaeum.

Quod fugit illa a me, quod venit ista mihi.

Ep. 4. Bene Schol. confert Antiphanis versus.

Σφόδρ' ἐστιν ἡμῶν ὁ βίος οἴνῳ προσφερής,
Ὅταν ᾖ τὸ λοιπὸν μικρὸν, ὄξος γίνεται.
Vino persimilis aetas est mortalium:
Utrumque acescit minimo cum superest sui.

Vid. Grot. Stob. p. 478.—480.

v. 4. ὀξύχολος. hanc vocem Sophocli restituit Br. Antig. v. 955.

Ep. 5. ad Ex. Ruhnk. ex Sylb. notatum Ὠπίγενου S. Θεσσαλονικέως. *Ald.* Scrib. Ἐπιγόνου.

v. 1. Male admodum, Wechel. Ed. εἰνάνταις typographi errore. Οἰνάνθη, flos vitis, seu ipsa vitis. conf. L. 3. T. 25. ep. 23. et Eurip. Phoen. v. 238. Phavor. ex Suida. Οἰνάνθη. ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου λέγεται. Conf. V. D. ad Hesych. vol. 2. p. 729. at inprimis L. C. Valckenaer. ad Ammon. L. 3. cap. 3. p. 175. et 176. qui etiam v. 2. pro τεταγῶν, quod inepte omnes Edit. occupavit, legendum esse demonstrat πεπανῶν.

v. 3. ἰδ' ὡς χρόνος εἶχ. verior lectio Salmasii in notis p. 31. ἰδ' ὁ χρόνος. sed ad Ex. Ruhnk. ex eodem Salm. ἰδ' ὡς χρόνος. at Grut. recte ὁ.

v. 4. vocem σταφυλὴ hic pro *vite* poui notandum putat Jacobsius, sed proprie uva dicitur sentire senectutis rugas. pro vite autem sumitur L. 6. T. 14. ep. 4.

Ep. 6. v. 1. Χειμέριον Edit. omnes, quod defendi potest ex optimis Homeri excusis libris. Il. B. v. 294. ubi in praestantissimis, ut in ea omnium rarissimâ Juntinâ 1537. ἀέλλαι χειμέριαι. et sic L. 3. T. 6. ep. 44. χειμέριον ζωήν. verum etiam hujus vocis foemininum frequentari docuit Cl. Heyne ad cit. l. quare illud hic immutare noluimus.

v. 2. Vid. doctissimi Brodaei notas, qui hunc explicat.

Ep. 7. et 8. unum faciunt in Ed. vetustis. Grotius ea divisit. quod et Br. ex Vat. Cod. fieri voluit, et primam partem Philoni, alteram Luciano dedit. Jo. Meursius in suis ad Hesych. Milesium notis p. 219. ea conjunxit.

Tit. 17. Ep. 1. v. 1. in Ed. omnibus ad fulciendum versum insertum τε, quod non necessarium. Elegantissimus N. Heinsius ad Virg. Aen. Tom. 2. p. 3. hujus Ep. mentionem fecit, cumque eo contulit Ausonii Ep. 137. A primo Iliadis versu Grammatici Graeci artis suae exercitationem auspicabantur. Vid. Fabric. ad Sext. Empir. p. 244. v. 3. Ὤμοι.

Ep. 2. Hoc Ep. inter alios etiam latinis versibus reddere conatus est Erasm. Schmidius in Hypomnem. post Ph. Melanchtonis Grammaticam.

Ep. 3. v 1. Ὄργανα. Ultimum distichon difficile est intellectu propter illud λόγοι συντάσσομαι ὑμῖν, pro quo Schol. in margine ed. Wechel. legendum voluit λόγοι εὖ τάσσομαι ὑμῖν. si vero Jacobsii explicatio, quam confirmare videtur D'Orvillius ad Chariton. p. 151. ferri potest, adeo ut συντάττομαι ὑμῖν sit nova valedicendi formula, ea difficultas erit sublata vertendo:

Cyrrha vale atque Helicon, vos Sermonesque valete,
Per vos ad restim nam mihi res rediit.

Verum quidem est, quod Steph. et G. Budaeus, qui in Comment. L. Gr. p. 640. accurate de verbo συντάττομαι scripsit, tale nihil quidquam attigerint. Sed hac dubitatione nos liberat Jo. Casp. Suicerus in suo Thes. T. 2. p. 1184. cum ait συντάσσομαι aliquando idem est, quod ἀποτάσσομαι, valedico, unde λόγος συντακτήριος, est oratio valedictoria. conf. L. Kusteri not. ad Suid. vol. 3. p. 408.

Ep. 4. Lepide sane hoc Ep. contra Grammaticos usus est Erasmus in Stultitiae Laude. Op. T. 4. p. 457. Meminit et hujus Fabric. ad Sext. Emp. l. c. p. 244. v. 7. Lege Γραμματικός.

v. 8. Lusus est in πέντε et πένθος. ut nonnihil aliter in πτώσεις Ep. sq. 5.

ἠδὲ καὶ αὐτὰς
Πτώσεις γραμματικῆς, πτῶσιν ἔχων πενίης.

v. 3. Iis, quae de voce σύνταξις disputavit Jacobs., adde Phavorini Lex. p. 1713. Σύνταξις καὶ ὁ Φόρος παρ' Ἀθηναίοις. at inprimis G. Budaeum Comm. L. Gr. p. 641. qui locum ex Plutarcho attulit e vita Solonis Ed. Bryan. p. 189. unice ad hanc vocis significationem illustrandam aptum. ἃ δ' οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς Ἀθηναίους λέγουσιν τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας ἀστείως ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας, Τοὺς δὲ Φόρους, συντάξεις, Φυλα-

κὰς

κὰς δὲ τὰς Φρουρὰς τῶν πόλεων, οἴκημα δὲ τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας, πρῶτον Σόλωνος ἦν, ὡς ἔοικε, σόφισμα τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν σεισάχθειαν ὀνομάσαντος.

Ep. 5. v. 4. Jacobſius haec habet. *Hunc verſum omittit Cod. ap. Bandin. p. 99. Editio Pr. Flor.* Ald. 1. 2. *Junt. Primum, ni fallor, reperitur in Ald. 3. et apud Nicol. Sab.* At fallitur vir doctus, jam erat in Ald. 2. unde ſolemni more non tantum venit in Ald. 3. et Venet. apud Nic. Sab. verum etiam in Baſil. 1531. et 1549. Pro eo, ut eſt apud Salmaſ. in notis p. 31. alius eſt in membranis.

Πρεσβείην κατ' ἐμοῦ τὴν ἀσεβῆ τελέσας.

quod et ad exempl. Grut. et Ruhnk. notatum.

v. 5. Marklandus ad Statii Silv. L. 4. p. 205. Θεόφιλε pro Θεῖφιλε una voce legi mavult. Grotius diviſâ voce lectionem Vat. Cod. expreſſit.

Ep. 6. Hoc ita explicuit Jacobſ. vol. 2. part. 3. p. 186. ut nihil addi poſſe videatur. In lemmate Ald. 2. 3. et Venet. pro εἴξαντος εἴξαντες, unde harum editionum conſortium denuo intelligitur. Hunc errorem vidit et ſuſtulit Grut. Lege v. 3. Ὄμματα.

Ep. 7. Ad hoc illustrandum adfertur ex Brodaei notis Plutarchi locus, qui non invenitur in Ed. prima 1549. cum docti viri commentariis, ſed in eâ Francorfurti 1600. Certe deſumtus ex eo Brodaei auctoris Codice, de quo ibi mentio fit in praefatione. Caeteri Interpretes etiam illum, ut citatur, indicant. Sed moleſta, et ſtudio literario pernicioſiſſima res eſt, modo producere Platonis, Ariſtotelis, Plutarchi aliorumque veterum ſcriptorum verba ſine ullâ ſignificatione locorum, in quibus ea verba reperiri poſſint. Quid aliis accidere ſoleat, ignoro, mihi quidem, qui nullum afferam auctoris locum, quin prius ipſe eum inſpexerim et relegerim, adeoque ſcriptoris librum, librique caput, et ſingulares ipſius partes facili negotio commemorem, graviſſimum accidit in iis evolvendis ſcriptoribus, quorum opera vaſtis comprehenduntur voluminibus, totos ad tale quid, quod memoratur, inveniendum conſumere dies; cum alii, hac in re non adeo religioſi, modo arripiunt, quidquid legerint, parum, ut videtur, ſolliciti, an id ita vere ſcriptum ſit, nec ne. Citatus Plutarchi locus occurrit in Ed. Steph. T. 2. p. 641. Rualdi. vol. 1. p. 350. et Bryan. vol. 2. p. 358. de M. Catone Majore. Τὴν δ' Ἰσοκράτους διατριβὴν ἐπισκώπτων, γηρᾶν φησὶ παρ' αὐτῷ τοὺς μαθητὰς, ὡς ἐν ᾅδου χρησομένους ταῖς τέχναις, καὶ δίκας ἐροῦντας. De ejuſmodi doctoribus aut conſultoribus, qui uſque ad finem vitae in eodem luto haerent, ſuaſque nugas literarias etiam in alterum poſt mortem ſtatum transferre deſiderant, hic agi puto.

Ep. 8. Huic sex versus adjecit Br. quorum duos priores, quos orae Edit. Wechel. adscripserat Salmasius, recepit Grotius; quatuor vero posteriores, qui et notati ad Gruteri exemplar et ad illud Ruhnkenii sunt, idem protulit Salmasius de modo Usurarum p. 65.

Ἢν δέ τις εἰς ἐνιαυτὸν ἄγοι χρυσεῖο νόμισμα,
Ἑνδεκάτῳ μηνὶ, πρὶν προφέρειν, μετέβη,
Ἀγνώμων δὲ φανεὶς, καὶ τὸν πρότερον διασύρας
Γραμματικὸν, στερέσας μισθὸν ὅλου ἔτεος.

Verterem:

Per menses si quis mercedem debeat omnes,
Undecimo, nullo, profugit, aere dato.
Et rudis appares veterem laedisque magistrum,
Anno qui toto praemia nulla tulit.

De Serapide, pro summo Numine culto, haec inter alia leguntur apud veteres. Macrob. L. 1. cap. 20.

Εἰμὶ θεὸς τοῖος δὲ μαθεῖν, οἷον κ' ἐγὼ εἴπω.
Οὐράνιος κόσμος κεφαλὴ, γαστὴρ δὲ θάλασσα,
Γαῖα δέ μοι πόδες εἰσὶ, τὰ δ' οὔατ' ἐν αἰθέρι κεῖται.
Ὄμμά τε τηλαυγὲς, λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.

Latine.

Sum Deus, agnosci possim qui quatenus ore,
Cui caput ornatus coeli, praebet mare ventrem,
Dat mihi terra pedes, aures mihi porrigit aether,
Clara meos oculos dum monstrant lumina solis.

Cum mundi universi regimen obscurum atque absconditum haberetur, Veteres in Serapidis imagine non modo Solis potentiam, verum etiam omnium Deorum summam virtutem demonstrari volebant; Hinc sub nomine Jovis, Solis, Osiridis, Herculis, Plutonis, Neptuni, Bacchi aliorumque primi ordinis antiquitus celebratur. Vid. G. Brotier ad Taciti L. 4. Hist. p. 534. et 535. et P. Ern. Jablonski Panth. Aegypt. L. 2. cap. 5. adeoque huc referri debet signum illud Pantheum, quod elegantissime delineatum exhibet Jac. Sponius Miscell. Erud. Antiq. p. 19. Neque etiam omittenda peculiaris illa inscriptio, quae erat Sais ante fanum Minervae, quam eandem cum Iside esse arbitrantur; apud Plutarch. de Iside et Osiride Ed. Steph. vol. 1. p. 631. Rualdi vol. 1. p. 354. et S. Squire p. 22. *Ἐγώ εἰμι πᾶν τὸ γεγονὸς, καὶ ὂν, καὶ ἐσόμενον· καὶ τὸν ἐμὸν πέπλον οὐδείς πω θνητὸς ἀπεκάλυψεν.* Quod, quamvis prosa oratione scriptum videatur, tamen versibus latine reddere conabor.

Sum

Sum quodcunque fuit, quod et est, quodcunque futurum,
Neve, meum peplum qui levet, ullus erit.

Br. Tom. 3. p. 209. dedit Ep. in Sarapin, quod nobis servavit Eusebius Praepar. Evang. L. IX. p. 520. et de Judaeorum Deo interpretatus est. De Serapide vero ibi agi docuit magnus ille veterum scriptorum Interpres Jos. Scaliger, non adeo ad Calcem Libri de Emend. Temporum, p. 38. quam quidem ad Eusebii Chron. p. 132. quem sequitur Valesius in Notis ad Socratis Hist Eccl. L. 5. c. 17. cum paucis tantum modo immutatis eadem repetit in suis Emend. L. 1. c. 2. p. 4. Ejusmodi est.

Εἰς Σάραπιν.

Ἑπτά με φωνήεντα θεὸν μέγαν ἄφθιτον αἰνεῖ
Γράμματα, τὸν πάντων ἀκάματον πατέρα·
Εἰμὶ δ' ἐγὼ πάντων χέλυς ἄφθιτος, ἣ τὰ λυρῴδη
Ἡρμοσάμην δίνης οὐρανίοιο μέλη.

Latine.

Signa Deum magnum septem vocalia laudant,
Cunctarum rerum me celebrantque patrem.
Sum chelys, aeternum mundi moderamen, et apto
Harmoniae in coeli vortice dulce melos.

Quibuscum conveniunt ea Aristidis in lectu dignissimâ Oratione de Serapide. Καὶ πεποίηκεν ἡμῖν οἷος ἁρμονίαν τὸν βίον, καὶ συνῆψε ταῖς δωρεαῖς, σοφίαν ἐρῶν δὲ ὑγίειας πείσας. Ed. S Jebb. Tom. 1. p. 52. Sic etiam memorari atque adnotari merentur quae habet Edw. Gibbon The hist. of the Decline and Fall of te Rom. Empire. vol. 3. p. 82. In notis. *Gerard Vossius de Idol. L. 1. c. 29. strives to support the strange notion of the Fathers, that the Patriarch Joseph was adored in Egypt, as the bull Apis, and the god Serapis.* De Serapide exstat elegans Dissertatio Charl. Gallioti, sub hoc titulo. *Dissertation sur Le Dieu Serapis, Ou l'on examine l'Origine, les Attributs, et le Culte de cette Divinité a Amsterdam et a Paris* 1760. ex quibus omnibus intelligitur, quid ex opinione Palladae non misero Grammatico ab irato Serapide esset timendum. De Iside et Serapide, quorumvis scelerum acerrimis vindicibus, a quibus morbi et alia mala fontibus immittebantur. Vid. h. l. T. 22. Ep. 9. et T. 60. Ep. 10. et L. 2. T. 22. Ep. 4. et Turnebii Adverf. L. 20. c. 1. De Serapidis templi eversione lectu dignissima protulit Theodorit. Hist. Eccl. L. 5. c. 22.

v. 8. Br. pro τὸ ἔθος dedit τὸ ἔτος, quod de annuâ mercede intelli-

 gen-

gendum putat Jacobs. non probante, ut apparet, Grotio, et v. 4. βύβλῳ. v. 5. φέρει et v. 6. μικρὸν. Quas lectiones reliquae Edit. non admittunt.

Tit. 18. ep. 1. Vid. de hoc non invenusto Ep. Guil. Nicols in notis ad Libr. de Literis inventis p. 286. et C. H. Trotz ad Herm. Hugonem de primâ scribendi origine, p. 71. ubi turpibus vitiis inquinatum legitur.

v. 1. ἐκ γὰρ ἐμεῖ Ed. Pr. Ald. Pr. Junt. et Basil. 1531. et 1549. Ald. Sec. ἐκ γὰρ ἐμεῖο. quam lectionem Venet. aliae secutae sunt.

v. 2. Br. μῆλα. et v. 6. λαλῶ, quod probavit D'Orvillius ad Charit. p. 410.

Tit. 19. Ep. 1. Cum hoc conferantur verba Jesu Filii Sirach. cap. XXVI. Γυναικὸς ἀγαθῆς μακάριος ὁ ἀνὴρ et quae sqq.

Jacobs. citat Ὀργὴ δὲ μεγάλη γυνὴ μέθυσος, e Clement. Alexandr. Paedag. L. 2. p. 186. et 187. Edit. Pott. At comparentur ista Euripidea, quae apud Stobaeum leguntur Tit. 71. et ex emendatione Valckenaerii in Ed. Musgravii vol. 3. pag. 596.

> Δειναὶ μὲν ὀργαὶ κυμάτων θαλασσίων,
> Δειναὶ δὲ ποταμῶν, καὶ πυρὸς θερμαὶ πνοαί.
> Δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία.
> Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω δεινὸν, ὡς γυνὴ, κακόν.

Grotio interprete Floril. p. 307.

> *Vis saeva fluctuum, ira quos ponti ciet:*
> *Saeva est et ignis anima, et amnis vortices:*
> *Res saeva egestas: saeva sunt mille altera.*
> *Tamen muliere saevius nullum est malum.*

Grotius in versione, Erasmus in lectione, quam dedit Adag p. 464. hos versus se optime intellexisse probarunt. Palladas, ut molestiam et saevitiam mulierum demonstraret, utitur exemplo Junonis, quam gravissime castigare coactus fuit Jupiter, Iliad. O. v. 14.—24. in quibus verbis explicandis sane cum doctissimo atque acutissimo Ernesti ad Iliad. Ξ. v. 347. demiror, viros ingenio et doctrinâ praestantes hic repente ad allegoriarum nugas delapsos fuisse, de quibus profecto non venit in mentem Homero.

v. 8. ἐν χρυσέῳ — δαπέδῳ Il. Δ. v. 2.

Ep. 2. Quod Plutarchus Conjug. Praecept. Ed. Steph. vol. 1. p. 244. et Rualdi Tom. 2. p. 140. tantum de Helenae et Paridis conjunctione dixerat, Ἰλιάδα κακῶν Ἕλλησι καὶ Βαρβάροις ἐποίησεν, Palladas in omnes confert mulieres et quidem in ipsam omnium castissimam Pene-

nelopen. Non vere quidem arbitror. Cautius, sed non minus acute poëta Eubulus apud Grotium in Excerptis. p. 657.

Ὦ Ζεῦ πολυτίμητ', εἰ κακῶς ἐγώ ποτε
Ἐρῶ γυναῖκας, νὴ Δί' ἀπολοίμην ἄρα.
Πάντων ἄριστον κτημάτων. εἰ δ' ἐγένετο
Κακὴ γυνὴ Μήδεια, Πηνελόπεια δὲ
Μέγα πρᾶγμ'. ἐρεῖ τις ὡς Κλυταιμνήστρα κακή·
Ἄλκηστιν ἀντέθηκα χρηστήν. ἀλλ' ἴσως.
Φαίδραν ἐρεῖ κακῶς τις; ἀλλὰ νὴ Δία,
Χρηστή τις ἦν μέντοι. τίς; οἴμοι δείλαιος·
Ταχέως γέ μ' ἂν χρησταὶ γυναῖκες ἐπέλιπον,
Τῶν δ' αὖ πονηρῶν ἔτι λέγειν πολλὰς ἔχω.
Pol male discrucier, summe Divûm Juppiter,
Si unquam mulierum sexui maledixero,
Quo nihil est unquam melius. Nam fuerit mala
Medea: quid tum? quanti nam contra preti
Penepole? meruit si Clytaemnestre probum, (lege) probrum
Alcestis laudem oppono. forte aliquis mihi
Phaedram accusabit, sed fuit rursum bona,
Fuit bona aliqua mulier. heu miser haereo:
Nam cito mulieres me destituerunt bonae,
Complures enumerare cum possim malas.

Recte vero magnus ille mulierum contemtor Euripides in Fragm. Protesilai apud Stob. Grot. p. 287.

Ὅστις δὲ πάσας συντιθεὶς ψέγει λόγῳ
Γυναῖκας ἑξῆς, σκαιός ἐστι, κ' οὐ σοφός.
Πολλῶν γὰρ οὐσῶν, τὴν μὲν εὑρήσεις κακήν.
Τὴν δ' ὥσπερ αὐτὴ λῆμ' ἔχουσαν εὐγενές.

Grotio interprete.

Quicunque passim foeminas uno ordine
Vituperat omnes, errat et pravum sapit.
In classe tanta nempe reperire est malas:
Sunt rursus aliae, ut ista, generosâ indole.

Quod ad Eubulum. In Editione Comicorum curâ Hertelii p. 546. et Paris. apud G. Morelium 1553. non fine varietate lectionis Graeca leguntur. Optime apud Athenaeum. Aldi p. 234. et Casaub. p. 559.

Ep. 3. Jacobsius ad h. l. recte memoravit Hesiodi verba. Op. et D. v. 54. 58.

Ia-

Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδὼς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας,
Σοί δ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.

Quae non fatis accurate a Car. Ant. Wetftenio latine verfa in Carm. p. 5. hoc modo reddere tentabo.

Japetide, fuperas qui mentis acumine cunctos,
Quod me fubducto deceperis igne, triumpha,
Ipfi magna tibi clades generique futuro.
His ignis tribuam vice damna, quibus recreentur
Omnes, cum mala quae dederim fua femper amabunt.

Ceteroquin Vid. Jacobfii notas, qui non reprehendere debuisfet Grotium, quod in Carmine Lyrico vertendo Jambis ufus fit; fi quis enim unquam fuerit, qui in tam immenfo carminum numero, quae ex Graecis in latinos verfus transtulit, iisdem fervandis numeris, religiofum ac pene fanctum fe praeftitit, Grotius certe is fuit, cujus fertile ingenium non fatis admirari posfumus.

v. 4. In Latinis Lege *undique.*

Ep. 4. v. 1. Br. προςάγμασι.

v. 2. 3. Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς εἶ Οὐδ' ἀπὸ πέτρης. Proverbialis locutio, quae jam ab Homeri tempore duplicem, fi non triplicem, habuit fignificationem. Iliad. X. v. 126.—128.

Οὐ μέν πως νῦν ἐςὶν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
Τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος, ἠΐθεός τε,
Παρθένος, ἠΐθεός τ', ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.

Verto:

Non licet ex quercu non fundere rupe cavatâ
Hoc cum verba viro, juvenes quae faepe loquuntur
Et juvenum fociae, quae promunt faepe puellae.

At Odysf. T. v. 162. et 163.

Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἰπὲ τεὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσί·
Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης.

Verto:

Unde tuum, mihi dic, genus, et quibus ortus in oris,
Non veteres quercus, non funt tibi faxa parentes.

Disfimili plane fenfu. Vid. ad Iliad. Schol. apud Barnefium et Euftath. p. 1262. et eundem ad l. c. Odysf. T. p. 1859. Haec nonnulli eodem fere

fere modo interpretantur, quamvis longe diversa sit hujus proverbii significationis ratio. In Iliade deliberat secum Hector, an supplex Achilli obviam iturus, et ab eo pacem precaturus sit: quod dum agit, sibi ferocem illum atque implacabilem Achillis animum ob oculos ponit, quocum non eum sermonem instituere posset, quem simplices pueri atque puellae in silvis, et in rupibus habere solent, quare cum illo dimicandum concludit. In Odysf. pertinet ad Fabulam, quâ homines ex lapidibus et quercubus nati ferebantur. De quâ, licet satis cognitâ, Vid. V. D. ad Hesiod. Theog. v. 35. Jo. Tzetzae Hist. Chil. ix. p. 420. Ed. Jac. Lectii, Erasm. in Adag. p. 329. qui et hujus Ep. mentionem fecit. Virg. Aen. L. 8. v. 315.

Gensque virûm truncis et duro robore nata.

conf. Cicer. Tuscul. Disput. L. 3. c. 6. et Acad. L. 2. c. 31. ubi Vid. Davis. Simile quid lusi in Carmine, a me nondum edito.

Ad Joannem Rudolphum Deiman, cum quid sit lapidibus pluisse, in Sodalitio Concordia et Libertate duabus orationibus exposuisset.

Cum demonstrares lapidum quid proferat imbrem
Sitque cadens coelo qualis et unde silex,
Tu, DEIMANNE, *rogas, cur obstupuere Sodales,*
Cur hominum praesens tanta corona fuit?
Agnovere suos lapides et saxa parentes,
Seque probaverunt Deucalione satos.
Nam veluti variae serpunt in marmore venae,
Quas non ulla valet tollere docta manus.
Sic non tollendis homines affectibus errant,
Durius et duro marmore pectus habent.

Denique hoc proverbium videtur et ad alia posse transferri, ut apud Livium L. 3. c. 25. *Eos AEquorum imperator, quae mandata habeant ab Senatu Romano,* AD QUERCUM *jubet* DICERE. *Se alia interim acturum.* Sed Vid. Jac. Duporti Homeri Gnomol. p. 262. 263. et conf. L. 2. T. 38. Ep. 1.

v. 5. Εἰ δ', Οὐ σανδάλῳ, φῄς, τύπτομαι. Apposite Terent. Eun. Act. 5. Sc. 8. v. 4.

Utinam tibi commitigari videam sandalio caput.

Conf. Anth. Lat. Tom. 1. p. 618. et ibi Burm. et Gatak. in Misc. Adverf. p. 374. quae loca Jacobsius etiam annotavit.

Ep. 5. v. 3. Ἔπταρον εἰς ἀνέμους.

Sternueram ventis.

id est. frustra. Erasmus in Adagiis p. 814. ventis tradere, *pro eo, quod est oblivisci, atque ex animo ejicere;* quod confirmat Horatii locus, L. 1. Od. 26. v. 1.—3.

Tristitiam et metus
Tradam protervis in mare Creticum
Portare ventis.

ubi Vid. Mitſcherlich. At faepius nostra vota, quae fuerunt irrita, et facta, quae fuo caruerunt fucceffu, tradita aut discerpta fuisfe dicuntur ventis. ut apud Virg. Aen. L. 9. v. 312.

Multa patri portanda dabat mandata; fed aurae
Omnia discerpunt, et nubibus irrita donant.

Ubi Vid. quae doctisſimus de la Cerda annotavit. Plurima in hanc rem colligere posfem. Unum modo adjungam Ovidii locum. Heroid. Ep. 2. v. 25. 26.

Demophoon, ventis et verba et vela dedisti:
Vela queror reditu, verba carere fide.

At inprimis ut hic est locutio illustratur. Ep. 10. v. 8. T. 31. L. 3.

Σπειρογόνας ςεργὰν ἔπτυσας εἰς ἀνέμους.
Curam Spirogenes exſpuis in nebulas.

Κιχάνει asſequitur, conſequitur. quod de fiti, fame, morbis aliisque malis, et ipſâ morte non uno in loco dicitur apud Homerum. Horat. L. 3. Od. 2. v. 14.

Mors et fugacem conſequitur virum.

ubi pauca, fed egregia annotavit Bentlejus, aliter Mitſcherlich. Sed Vid. eruditisſimum Valckenaer. ad Euripid. Hippol. p. 321.

v. 4. *Λύτρον* ad Exempl. Ruhnk. quod in membranis fcriptum, et a Salmafio probatum dicit Br. Caeterum ad h. l. confule eruditisſimi Brodaei notas.

Ep. 6. Vid. Clarkium ad ea Homeri, Odysf. Λ. v. 455.

ἐπεὶ οὐ ἔτι πιςὰ γυναιξίν.
Nec tuta fatis jam femina cuiquam.

ut P. Leopoldus, vel ut S. Lemmius.

numquam mulieribus usquam
Tuta fides.

v. 2. *δολοφρονεούσαις* hanc ingenii facultatem praefertim Junoni et Veneri tribuit Homerus.

Tit. 20. Ep. 1. Vincentius Opſopaeus, optimus hujus interpres, cum fcribit. *Querimonia nucis, quod a pueris feu viatoribus praeter eun-*

euntibus certatim lapidibus petatur. Ad hujus Epigrammatis exemplum Ovidius elegantissimam illam de Nuce elegiam haud dubie conscripsit. Vid. et quae sequuntur. Illud idem observat Ciofanus ad v. 107. dictae Elegiae.

Fructus obest; peperisse nocet: nocet esse feracem.
Quaeque fuit multis, et mihi praeda malo est.

v. 6. Ald. Pr. em. Sec. Tert. et Venet. ἐς ἐμὴν. unde rursus earum Edd. mutuus consensus intelligitur. Caeteroquin Vid. de hoc Ep. Jo. Toupii Animadv. in Scholia Theocriti p. 216. quod et ad suum Exempl. annotavit Ruhnkenius.

Ep. 2. Cyllenii apud Br. T. 2. p. 282. De hoc Vid. Lennep. ad Coluth. L. 2. c. 3. p. 89. quod Burm. et Ruhnk. ad sua annotarunt Exempl. in nullâ Ed. tamen invenit Lennepius suum σεῖο φυτουργὲ. Omnes enim unanimiter φυτοεργὲ habent. Sed φυτουργὸς legitur L. 4. Tit. 12. Ep. 116. Lectionem vero φυτοεργὲ non sollicitandam esse demonstravit D'Orvillius ad Charit. L. 3. c. 9. p. 342. Ep. sensum praeter Jacobs. optime viderunt Wetsten. ad Paul. Ep. ad Roman. c. 11. v. 18. et N. Heins. ad Claudian. in Rufin. L. 1. v. 226. De arbore insitâ Ovid. Remed. Amor. v. 195. 196.

Venerit insitio, fac ramum ramus adoptet,
Stetque peregrinis arbor operta comis.

Et Virg. Georg. L. 2. v. 82.

Miraturque novas frondes, et non sua poma.

v. ultimo ἐγγράφομαι recte, ad h. l. Huet. ἐγκεντρίζομαι, quo verbo Paulus etiam usus est l. c. et quod Geoponicis scriptoribus familiare. L. 4. c. 12. et 13. Conf. L. 4. Tit. 8. Ep. 31. v. 5. In versione Latinâ *folia silvae*; haec verba Grotium nunquam scripsisse arbitror; sed legendum *filia silvae*, ut apud Horat. L. 1. Od. 14. v. 11. 12.

Pontica pinus
Silvae filia nobilis.

Pirus enim Silvestris agit rustico gratias, quod ejus operâ in horto inter arbores fructiferas adoptata sit.

Ep. 3. v. 3. Jacobsii emendationem legentis, Ὅσσα γὰρ ἄρτι κλάδοισι πεπαίνομεν. probarem. nisi eâ periret illud ὀπώρα, quod datâ operâ in sequenti versu repetitur. Vulgata lectio ferri non potest, quia prima in κλάδεσι brevis est, ut T. 6. c. 2. h. l. et apud Theocrit. Idyll. 29. v. 14. quare, cum sermo sit de maturis et crudis fructibus, legi posse putarem.

 Or-

'Οππόσα μῆλα κλάδοισι πεπαίνομεν, ἄλλος ὑφέλκει·
'Οππόσα δ' ὠμὰ μένει, μητρὶ περικρέμαται.
Poma meis ramis quot dulcia, furripit alter,
Cruda quot, haec matri fola relicta manent.

Vulgatam vero lectionem ὑφέλκει praefero ei, quam dedit Br. ἐφέλκει.

Ep. 4. Inter ea Leonidae Tarentini est apud Br. Tom. 1. p. 232.

v. 4. τὰς ἀπύρους ἀχλάδους. Suid. vol. 1. p 306. Ἄπυρα σῖτα, *alimenta non cocta*, et Ἄπυρος τροφὴ, *cibus non coctus, veluti poma et olera.* Haec aliter Opfopaeus, *non triticeos panes, vocat foetus arboreos, quibus loco panis vescimur.* quasi ἄπυρος a πυρὸς, non a πῦρ. quo in errore etiam Salmafius fuit, ut legitur apud Jacobfium, qui merito provocat ad praeftantium illorum virorum Wesfeling. ad Diodor. Sic. T. 2. p. 346. fq. et Valckenaer. ad Eurip. Hippol. p. 266. E. egregias annotationes.

v. 5. Br. ὀχυρὴν, et v. 6. ἀχράντου, quas lectiones veteres Edd. non agnoscunt, ultimam tamen videtur Grotius fecutus.

Ep. 5. De hoc et fq. Ep. Vid. Lennepium ad Coluthum L. 2. c. 3. p. 87. qui. v. 2. πάντας. et τύπτε με legendum maluit. quod etiam Ruhnk. notavit; et τύπτε με recepit Br. laudatque Burm. ad Propert. L. 3. El. 15. v. 23. et ad Anth. Lat. Tom. 2. p. 652. in Vett. Edd. nulla diverfitas. Nifi quod in Ald. Tertiâ et ejusdem confobrinâ, eodem anno 1550. editâ, Venet. legitur αὐτοτελεῖς, quod ad Cod. Leid. notatum fequitur Arnaldus in Var. Conj. p. 177. Ed. Bafil. 1549. pro πάντοτε — πάντα. non recte quidem.

v. 3. τ'ακαίνου Omnes Edd. deinde a Pr. usque ad Steph. qui dedit τὰ καίνου.

Ep. 6. v. 3. Arborum ramos, quibus infidunt cicadae, quidem avium οἰκία posfe dici, non vero hominum domicilia cenfet Br. quare hunc verfum in mendo cubare exiftimat, et pro φωτῶν aviculae nomen defiderat. Quod fibi videtur invenisfe Jacobfius, unâ literâ tantum immutatâ, legendo Οἰκία φαττῶν. *Coalescentibus literis ατ factum est ω.*

Hanc eruditisfimi viri emendationem quo minus probem, primum est, quod οἰκία φαττῶν et οἰκία τεττίγων non eam animalium diverfitatem indicent, quam quidem poëta οἰκία et οἰκία repetendo fibi propofuisfe videtur, deinde cum Bentlejo ad Horat. L. 1. Od. 2. v. 9. 10.

Piscium et fummâ genus haefit ulmo,
Nota quae fedes fuerat columbis.

raro admodum aut nunquam columbas, praeter turtures, in arboribus nidificare arbitror; et fic Virgilius Ecl. 1. v. 58. 59.

Nec

Nec tamen interea raucae, tua cura, palumbes,
Nec gemere aeriâ cessabit turtur ab ulmo.

ubi, licet tantum de rauco columbarum cantu agitur, tamen ulmus tanquam naturalis turturum sedes, aeque ac apud Horatium, designatur. Majores vero columbas apud Veteres non in arboribus habitasse docuit me optimus hac in re auctor M. Varro de R. R. L. 3. c. 7. *Unum columbarum genus agreste, ut alii dicunt saxatile, quod habetur in turribus, ac columinibus villae, a quo appellatae columbae, quae propter timorem naturalem summa loca in tectis captant. Quo fit, ut agrestes maxime sequantur turres, in quas ex agro evolant suapte sponte, ac remeant.* id nos etiam in agris quotidie fieri videmus. Columbarum itaque sedes non suut arbores, sed turres, rupes et speluncae. ut egregie apud Virg. L. 5. v. 213.—217.

Qualis speluncâ subito commota columba,
Cui domus, et dulces latebroso in pumice nidi,
Fertur in arva volans: plausumque exterrita pennis
Dat tecto ingentem: mox aëre lapsa quieto
Radit iter liquidum: celeres neque commovet alas.

quare etiam ut aquae piscibus, sic saxosae turres, tanquam ipsarum elementa, columbis tribuuntur. Ovid. ex Ponto L. 1. Ep. 6. v. 51.

Nam prius incipiant turres vitare columbae,
Antra ferae, pecudes gramina, mergus aquas.

At, quod maxime Jacobsii emendationem frangit, illud est, quod tales umbrosae arbores, quales describit Hom. Odyss. T. a v. 439. ad 443. quas simul junctas neque venti, neque imbres, neque ipse sol suis radiis penetret, quaeque, ut hic, erant *κεράμων στεγανώτεραι ipsis tectis densiores* non inepte homini, qui aestivi temporis aestum vitare sub earum umbrâ velit, tanquam domicilium dari possint. Tibullus L. 1. el. 4. talia tecta Priapo exoptare non erubuit, precando.

Sic umbrosa tibi contingant tecta, Priape.

et Musaeus de felicibus animis. apud Virg. L. 6. v. 673.

Nulli certa domus. Lucis habitamus opacis.

et sic in aureae aetatis descriptionibus frequenter.

Cum fessis daret herba torum, daret arbutus umbram.

Vid. Burm. ad Lotich. p. 264. et Statii Thebaid. L. 4. v. 278.—281.

Nondum arva, domusque nec urbes,
Connubiisque modus. Quercus laurique ferebant

 Cru-

Cruda puerperia, ac populos umbrosa creavis
Fraxinus, et foetâ viridis puer excidit orno.

v. 5. Br. κὴ μὲ τὸν ὑμετέραισιν — et κόμαισι.

Ep. 7. Clarissimus Ruhnk. Ep. Crit. 2. p. 170. et 171. ad hos Callimachi versus 47. 48.

Τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις,
Τέκνον ἐλίνυσον, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι,
Παύεο.

Verterem.

Ne sacrata Deis, mi fili, germina caedas,
Hoc caveas, fili; carissima cura parentum,
Define.

haec habet *ex hoc loco colorem duxit Zonas Anthol. I. 20. p. 4.* item Nonnus L. II. p. 46.

Ὑλοτόμοι τάδε δένδρα παρέλθετε, μὴ φυτὰ Δάφνης
Τέμνετε δειλαίας τετμημένα, φείδεο τέκτων.

Verterem.

Arboris his parcat ramis, et caedere Daphnes
Tu caveas miserae frondes, faber, ante putatas.

v. 5. Κοκυαῖ. Vid. Toup ad Suid. vol. 2. p. 103. Ed. vet. et novae vol. 1. p. 351. quod et ad Exempl. Ruhnk. notatum. Etym. Magn. κοκκύας, ὁ πρόγονος. ἔστι δε Ἰωνικὴ ἡ λέξις; σημαίνει δὲ τοὺς ἤδη κεκαμμένους, ut ibi legendum putat Toupius.

Ep. 8. Haec inscriptio apud Br. Εἰς ἐλαίαν βαστάζουσαν ἄμπελον. *Vitem adsitam ad olus introrsum se reclinare scribit* Varro L. 1. c. 16. §. 6. Et Columella L. 5. c. 6. nullâ olivae mentione factâ, *Vitem maxime populus videtur alere, deinde ulmus, post etiam fraxinus.* De Ulmo notissima res est, et quidem ex his celeberrimis, quos ipsae Musae et Gratiae scripsisse videntur, Catulli versibus, Carm. 61. v. 49.—55.

Ut vidua in nudo vitis quae nascitur arvo
Nunquam se extollit, nunquam mitem educat uvam,
Sed tenerum prono deflectens pondere corpus,
Jam jam contingit summum radice flagellum;
Hanc nulli agricolae, nulli accoluere juvenci:
At si forte eadem est ulmo conjuncta marito,
Multi illam agricolae, multi accoluere juvenci;
Sic virgo dum intacta manet, dum inculta senescit;

Quum

Quum par connubium maturo tempore adepta est,
Cara viro magis, et minus est invisa parenti.

Vitis itaque, quae ulmi, populi, et fraxini conjunctionem amat, olivae vicinitaten non fert, ut legitur in hoc Epigrammate. Quid vero faciemus Cometae et Mariano, qui L. 4. T. 30. Ep. 1. et 3. Bacchi et Palladis conjunctionem celebrant. Primum in Varronis loco cum doctissimo Scaligero *olus* intelligimus *brassicam*, cujus odorem vitis aversatur, ut est apud Theophrast. Hist. Plant. L. 4. c. 20. conf. Plin. L. 17. c. 24. *Quorumdam natura non necat quidem, sed laedit odore, aut succi mixtura, ut laurus et raphanus vitem.* Deinde nonnullâ culpâ eos poëtas liberabit idem Plinius eodem libro c. 23. *Hac ratione et arbores religantur. Prima omnium ulmus, excepta propter nimiam frondem atinia. Deinde populus nigra, eadem de causâ, minus densa folio. Non spernunt plerique et fraxinum, ficumque, etiam oleam, si non sit umbrosa ramis.* Sed de his duobus versibus satis superque.

Ep. 9. Si quis ea legerit, quae habet Vavassor, de Epigr. c. XVI. p. 120. et 121. quaeque repetiit Jo. A. Fabricius Bibl. Gr. L. 3. c. XXVIII. p. 688. et p. 689. et Observationes Jo. Jac. Reiske ad notit. Poët. Anth. p. 268. et 269. sane non dubitabit, quin hoc spectet ad illud prodigium, quod in Arâ D. Augusti Caesaris evenisse memoratur, et de quo egit his verbis Quinctilianus L. 6. c. 3. p. 553. *Augustus nuntiantibus Tarraconensibus palmam in arâ ejus enatam*, APPARET, *inquit*, QUAM SAEPE ACCENDATIS. Religionis negligentiam sic acute arguens. Vid. V. D. notas.

v. 3. 4. Cum his Oppiani versus Κυνηγ' v. 3. comparavit Arnaldus Lect. Gr. L. 2. c. 7. quod etiam animadvertit Jacobsius. v. 3. Lege ἀμείνονα.

Ep. 10. In versione Grotius verecunde. *Cum Daphnen opprimeret Mars.* verius *comprimeret.* ludit enim poëta in v. ἐμίγνυτο.

Ep. 12. Hermocreonti ut Ep. 4. T. 3. h. l. recte datur, licet Juntina et Basil. 1549. non animadversâ Emend. Ald. Pr. Τιμοκρέοντος propagaverint.

v. 1. Haec inscriptio apud Br. Εἰς ἄγαλμα Πανὸς ἐπὶ πηγῆς ἱσάμενον.

Ep. 13. v. 1. Br. Ἔρχευ reliquae Ed. Ἔρχεο.

v. 3. Br. ἥνιδε ut L. 3. T. 32. Ep. 22.

Ep. 14. Εἰς ἄγαλμα Πανός. Br. Inter difficillima intellectu Ep. et quidem propter illa Ὑψίκομον et Φωνήεσσαν et Φρίσσουσαν, quae duo postrema fere ejusdem significationis sunt vocabula, cum interea neque hoc, neque illud, neque tertium epitheton habeat ad quod referatur, ut di-

dicitur, fubftantivum. Defideratur diferta quaedam tantopere laudatae arboris mentio. Ne dicam, quod illud v. 2. κῶμεν, ut hic pofitum, et a nemine intellectum, mendofum habeatur. Summus Scaliger ad Cod. Leid. qui apud me est, jam pro eo fcripferat κῶνον. quod vero temere et fine teste pro pinu pofitum non probabat Huetius in notis p. 461. Wakefield Silv. Crit. T. 1. p. 68. corrigit.

v. 2. Φρίσσουσαν πυκινοῖς κλῶνας ὑπὸ ζεφύροις.

vel

Φρίσσουσαν πεύκαν κλῶνας ὑπὸ ζεφύροις.

in locis obfcuris et corruptis levisfima fane medicina est optima, quare ego illud a Scaligero datum κῶνον, nifi quid melius afferatur, non repudiarem. Κῶνος enim apud Phavorin. dicitur ὁ τῆς πίτυος καρπὸς et apud Hippocrat. Oeconom. Ed. Foefii p. 224. τῆς πίτυος, καὶ τῆς πεύκης καρπός. et quae pix liquida est apud Plin. L. 16. c. 11. dicitur in Gloffariis κῶνα, ἡ ὑγρὰ πίσσα. Et fi plura velis apud Theocrit. Id. V. v. 49.

βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὕψοθε κώνους.

Κώνους, στροβίλους, ut ait Schol. nuces pineas. hinc κωνοφόρος, proprie pinus dicitur, Vid. Theophrasti Hist. Plant. L. 1. p. 59. et L. 3. p. 159. et Suid. in h. v. Tom. 2 p. 365. v. 3. Br. καχλάζουσιν — et v. 4. θελγομένων, quae lectiones in nullis Ed. inveniuntur.

Ep. 15. Vid. de hoc Harduin. ad Plin. L. 15. c. 13. p. 184. Jacobs. recte memorat Scholiasten Nicandri, quem excitavit Salmaf. Homon. cap. 68. p. 85. ubi inter alia haec leguntur Πέρσας, φησὶν, ἔχοντας θανάσιμον φυτὸν εἰς Αἴγυπτον πέμψαι.

Ep. 16. Inter Ep. Palladae Alexandrini est apud Br. Cod. Vat. fecutum, quod ad lemma, in Cod. Leid. dicitur νόθον. Apud Jacobf. optime illud emendavit Jof. Scaliger εἰς ἀχράδα.

v. 1. Cod. Leid. Ὄχνη. Br. pro ἢ ἦς. et v. 2. πτόρθος, ut est apud Huetium, et v. 3. ῥιζωθεὶς, δένδρεο τομῇ cum tamen vulgatam lectionem Ed. priscae tueantur.

Ep. 17. Integrum legitur apud Br. Tom. 1. p. 577. et infra in Appendice Tom. 3. p. 350. ubi v. 3. et 4. in verfione latinâ, ut et in eâ, quam Heinfius dedit p. 416. nonnulla est diverfitas, legitur enim

Illic et tremulis mulcentes vocibus aures
Congeminant merulae murmura, veris aves.

ad v. 1. conf. ea Homeri, Odysf. E. v. 63. 64.

Ὕλη δὲ σπέος ἀμφὶ πεφύκει τηλεθόωσα,
Κλήθρη τ', αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.

Za-

Zamagna interprete.

Circum antrum viridi lucus fuccreverat umbra
Alnique platanique et odoriferae cyparisfi.

v. 4. Br. ἀχεῦσι — μέλη ultimum, ni fallor, typographi errore, non enim illud adoptavit Jacobſius.

v. 5. Br. — ἀνταχεῦσι Warton. et Toupio maxime probantibus. v. 6. ϛόμασι et Cod. Leid. μέλπευσαι. ut etiam in Ed. Heinſii, Valckenaerii, et aliorum.

Ep. 18. Ex Cod. Vat. Anytae dedit Br. Tom. 1. p. 198. et τᾶσδε δάφνας. et v. 2. ἀδὺ. ad v. 4. elegantem emendationem ad ſuum Exempl. adſcripſit Ruhnk. pro τυπτόμενα ponens ψυχόμενα. Sic. L. 4. T. 26. e. 3.

σκιερῇ ψυχομένη κλισίῃ.

Grotius hanc lectionem in animo habuiſſe videtur, vertit enim,

e Zephyri frigore grata quiet.

Ep. 19. Huët. aeque ac ad T. 5. Ep. 25. h. l. ſententiam imperfectam eſſe exiſtimans ſupplere verſum tentat legendo Μῆλον ἄγω. — Sed nos putamus eſſe ἀνακόλουθον, de quâ orationis figurâ diximus ad cit. locum. Sine ulla varietate, niſi in ϛρόυθιον et ϛρόυθειον hic verſus legitur apud Suidam v. ἄσπιλος. T. 1. p. 356. et v. μῆλον T. 2. p. 552. ubi ϛρουθίου. et v. πολιή. T. 3. p. 228. idem auctor hujus Ep. meminit. v. ἀκμή. T. 1. p. 86. v. κρυμός. T. 2. p. 383. et νιφετός. p. 627. quae omnia etiam ad Exempl. Ruhnk. notata ſunt. ut quoque v. 1. pro ἀφ' ὁπλοτέρης γρ. ἀπὸ προτέρης quod est ad Ex. Grut. et v. 3. ἀρτιγόνοισιν, Kust. legit, ἀρτιγενέσιν. totum Ep. laudat Bodaeus a Stapel Hist. Plant. p. 340. v. 5. apud Suidam in κρυμός et νιφετός legitur ἄνχοσα.

Tit. 21. e. 1. v. 2. οὐδὲν ἔχων πρὸς ἐμέ. *Quocum mihi nihil quidquam est negotii.*

Ep. 2. v. 3. Τατιανὲ Br. Priscae editiones vulgatam ſcripturam Τιτιανὲ cum Grotio tuentur. ut v. 5. γὰρ, pro quo ad Gruteri Exempl. γρ. πρὶν, πλὴν. quod etiam Ruhnk. annotavit.

Ep. 3. Hoc Theocrito tribuit Br. T. 1. p. 382. quod Grotius Schol. ſecutus probaſſe videtur. Mira ſane ſunt, quae ſcribit Reiskius in fine Ed. ſuae p. 296. ex Exempl. Anth. quod in Bibl. Senatus Lipſ. asſervatur, quaeque repetit Jacobſius. vol. 1. part. 2. p. 208. *Quod Epigramma in vulgaribus editionibus Anthologiae adſcribitur Leonidae in trapezitam Caicum et incipit* ἀστοῖς καὶ ξείνοισιν, *id in Ed. Princ. a Conſtantino Lascari curata Theocrito adſcribitur hunc in modum :* Θεοκρίτου ἐπίγραμμα· ὡς εὕρηται ἔν τινι ἀρχαιοτάτῳ ἀντιγράφῳ Παύλου τοῦ Βουκάρου ἐν Πατάβίῳ. Qui haec an-

 no-

notavit, cum numquam Editionem principem vidisse existimo. Penes me enim est exemplar praestantissimum istius Principis Ed. cum Constantini Lascaris, quae saepe deest, litteris quadratis exaratâ praefatione, ubi lemma iisdem litteris ac in aliis Edd. legitur. *Λεωνίδου εἰς τραπεζίτην Κάϊκον διασυρτικόν.* In Venet. autem, Ald. Sec. et Tert. scribitur *Λεωνίδου* male. Contra Brodaeum et Obsopaeum, quos lemma decepisse videtur, hujus Ep. sensum explicuit his verbis Jacobsius. Ipse Caïcus loquitur. *Haec mensa civibus idem quod peregrinis tribuit, si quid ibi deposueris, inde recipe, rationibus recte subductis.* *ὀθνεῖα χρήματα*, itaque *ἀλλότρια*, quae ab aliis seu peregrinis accepimus. *externa*, ait Grotius.

Tit. 22. Ep. 1. Post hoc, ut vulgo legitur quatuor constans versibus, aliud sequitur distichon apud Grotium, quod Graece huic adjecit Br. Vid. not. p. 278.

v. 6. *Σαλαμίς.* Ajax apud Hom. Il. Η. v. 198. 199.

ἐπεὶ οὐδ᾽ ἐμὲ νήϊδά γ᾽ οὕτως

Ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε, τραφέμεν τε.

Ep. 2. v. 1. *δίκασεν* Brodaeus bene indicavit, poëtam ante oculos habuisse Homeri versum ex Odyss. Λ. v. 546.

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

ubi Vid. Schol. et Eustath. vol. 3. p. 1698. §. 60.

v. 2. qui est in omnibus Edd. cum Br. in proximo antecedente locavi.

Ep. 3. Inter ea, in quibus latine reddendis Ausonius superatus est ab Hugone Grotio, qui Graecorum vestigia diligentius et accuratius persecutus est, summo jure illud memorat Huschkius noster Anal. Crit. p. 140. quod ut omni dubitatione caret, sic quam lectionem hic Ausonius Ep. 72. secutus fuerit, plane ignoramus. cum scribit v. 3. *Fleverunt alii: fletu non motus Achillas.* quâ de re in Ep. nihil constat. forte ex lemmate, quod huic propositum legitur, natum. *De Achilla, qui dissecuit calvariam.* quamvis, teste Elia Veneto in vetere exemplari titulus tantum fuerit. *De eo, qui testam hominis immisericorditer dissipare voluit.* Quid vero sit v. 3. *In dextram projecit humum*, ut est apud Grotium, me quoque non intelligere fateor. Graeca sunt, *Δεξιτερὴν δ᾽ ἔρριψεν ἐπὶ χθόνα*, unde Huschkius et Jacobsius hunc sensum eliciunt. *dextram in terram demisit, qua saxum peteret.* quae explicatio contorta et a poëtae sensu mihi plane aliena esse videtur. Mendum subesse suspicor. Quare legerem *Δεξάμενος δ᾽ ἔρριψεν ἐπὶ χθόνα.* Improbus homo viderat in viâ calvariam jacentem, hanc suscepit, at mox cum indignatione quadam in humum rejecit, et insuper lapidibus petiit. Verte itaque

Sus-

Susceptam in terram jecit saxoque petivit;

v. 7. ad Cod. Leid. manu Scaligeri pro ἐκολάζετο — ὀκλάζετο. doctissimus autem praesul Huëtius nihil mutandum voluit.

Ep. 4. videtur expressum ex Epigr. septimo sq. ubi Apollonidas similem historiam narrat. Br. v. 3. ἐπετείνατο, et v. 5. μόνος pro νόμος quod omni auctoritate carens minime probo.

Ep. 5. v. 1. Ald. Pr. pro κορύπτων in emend. κερύπτης, quod Sec. Tert. et Venet. more solito adoptarunt, reliquae omnes vulgatam lectionem tuentur.

v. 4. Ἐς νηδὺν κριοῦ πᾶσαν ἔβαψε γένυν. Praeclare haec illustrat eruditissimus Valckenaerius ad Euripid. Phoeniss. v. 1571. p. 531.

v. 5. Ed. Princ. Ald. Pr. et Junt. ἐχαρίσατο. At ex Ald. Pr. em. reliquae ἐχαρίσσατο.

Ep. 6. v. 3. Ed. Princ. ἔμφυγεν.

Ep. 7. Ejusdem argumenti, quod modo tractavit Bianor. ep. 4. v. 1. Ἰστυπής. Epigrammatariis usitata vox. Sic Libr. 7. ep. 130. Rufinus, sed non nihil diverso ab hoc loco sensu, de oculis quasi jaculo percussis, sive languentibus. καὶ πολλαῖς βλεφάρων ἰστυπέῖς βάσεις. Alioqui tela et ignes oculi emittere dicuntur. Propert. L. 4. El. 8. v. 55. de Cynthiâ.

Fulminat illa oculis et tanquam foemina saevit.

Et L. 2. el. 2. v. 24.

Non oculi geminae sidera nostra faces.

Tibullus L. 4. el. 2. v. 5. et sq.

Illius ex oculis, quum vult exurere Divos,
Accendit geminas lampadas acer Amor.

ubi Vid. elegantissimi Broukhusii notas.

v. 6 pro Αὐχεῖς ad Ex. Ruhnk. ex Grut. Αὐχεῖσθ' quod et Vat. Cod. exhibet. in Latinâ versione pro *minor* lege *minus*, ut est in MS.

Ep. 8. v. 1. Grot. in Floril. Stobaei p. 59. μελάμπτερος, quod sequitur Br. et laudat Musgr. ad Eurip. Alcest. v. 855. Ed. Princ. Junt. Basil. 1531. et Ald. Pr. νομῶν at in emend. ναιῶν, ut in reliquis. in Jo. Soteri collectione 1528. p. 44. ναίων. quod Erasmus in Adagiis *Cornix Scorpium* p. 50. probasse videtur.

v. 3. Ed. Princ. μάρψας, ut et Junt. Basil. 1531. et 1549. et Ald. Pr. sed in emend. μάρψαν, quod in aliis propagatum.

v. 5. Br. pro ἴδ' ὅσσον, ἴδ' ὡς ὄν, quod in nullis. Admiremur iterum magnam illam Grotiani ingenii fertilitatem, qui et hic et apud Stobaeum longe aliâ versione usus est, quae ambae aeque amabiles aliorum conamina dispellunt.

Ep. 9. v. 2. *ἐπιστῆναι* proprie de Deorum aut etiam insignium hominum apparitionibus in somno. Vid. Wetsten. ad Nov. Tom. 1. p. 661. qui et h. Ep. mentionem fecit. Homer. Il. B. v. 20. *Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς*, Virg. Aen. L. 4. v. 702.

Devolat, et supra caput astitit.

conf. Odyss. Z. v. 21. De Serapide Vid. Huëtii notas, et observationes nostras, ad Tit. 17. Ep. 8. h. l. Versio hic aliter latine legitur, quam apud Stobaeum. p. 58.

Ep. 10. v. 5. 6. arridet mihi Jacobsii emendatio, legentis.

Λοξίου εὐστοχίην θαυμάζομεν, ὅς γε κατ' ἐχθρῶν
Ἤδη καὶ κιθάρην εὔστοχον ὅπλον ἔχει.

Et hanc lectionem Grotiana versio mihi probare videtur. Miror itaque, Jacobsium existimasse, Grotium aliena poëtae affinxisse. paullo enim modo immutatâ versione, versus erunt paene ad verbum translati.

Ecquid adhuc arcum Phoebi miramur, in hostes.
Arcus cum praestet jam lyra tensa vicem?

In MS. D'Orvill. pro *arcus* quod mutavimus in arcum, legitur, *arces*.

Ep. 11. Idem illud occurrit L. 3. Tit. 22. ep. 25. Est autem, ut recte observavit Obsopoeus, de Clitonymo quodam tyrannicida, qui praecipitatus in aquas, tamen ipso littore sepultus est, ne fieret esca piscibus. P. Burmannus Secundus ad ea Propertii L. 3. el. 5. v. 37. et 38. ex egregiâ emendatione Marklandi ad Statium Lib. 4. Silv. 4. p. 211.

Reddite corpus humo; positumque in margine ripae
Paetum sponte tuâ, mollis arena, tegas.

hoc Ep. commemorare non neglexit. addito Petronii loco cap. 114. *Certe diutius juncta nos morte feret: vel, si voluerit misericors, ad idem litus expellet; aut praeteriens aliquis tralatitia humanitate lapidabit, aut, quod ultimum est; iratis etiam fluctibus, imprudens arena componet.* conf. L. 3. T. 22. ep. 38. et 59. et Mitscherlich ad Horat. L. 1. Od. 28. v. 23. 30. 34. v. 3. de voce *ἀποσπᾶσθαι* vel *ἀποσπασθῆναι*. Vid. eruditissimi Hemsterh. notas ad Lucian. Deor. Dial. xx. p. 256.

Tit. 23. Ep. 1. Conf. omnino L. 3. T. 22. ep. 34. Raderum ad Martialem p. 310. et P. Burm. ad Anth. Lat. Tom. 2. p. 62. quibus in locis hoc carmen illustratur. D'Orvillius in Observ. Misc. Nov. vol. I. P. III. p. 151. et Bonada vol. II. p. 264. de illius antiquitate dubitare videntur, cum Obsopoeus et alii illud e Graeco C. Caesarem Germanicum transtulisse affirmant. Quod ad me, e Graeco fonte fluxisse, et versionem Germanici, quae legitur in Pithoei Catalectis

Ed.

Ed. 1590. p. 105. et Scaligeri p. 189. non nihil cum eo, magis vero cum dicto Ep. 34. Tit. 22. L. 3. convenire, arbitror. Ex iis tamen non plane expressum esse Germanici carmen, ille intelliget, qui hujus et Grotii versiones contulerit.

v. 2. Cod. Leid. ἐμβαίνων, quod etiam est in Ed. Venet. Nic. Sabiens. 1550. et Ald. Tert. eodem anno in lucem emissâ.

Ep. 2. v. 5. ad Ex. Ruhnk. Sic γρ. Ald. αὖ ut apud Grut. ἀβληχὲς tuentur Ed. Princ. Juntina Ald. Tert. et Basil. Aldus in primâ se in aliis Exempl. αὐληχὲς quod Ald. Sec. et Venet. dederunt, invenisse testatur. ἀβληχὲς recte, quod balatu caret, in quo stabulo nullae oves amplius inveniuntur. Sic Ep. seq. ἀμυκήτῳ καλύβῃ.

v. 6. Br. ἐκρέμασε ex Cod. Vat. Ed. omnes ἐκρέμασεν.

Ep. 3. v. 2. ἤλαυνε. Ed. Princ. Ald. Pr. Juntina et Basil. 1531. et 1549. primum Ald. Sec. 1521. ἔλαυνε, quod aliae deinde secutae sunt.

v. 3. Br. ἀμνὴν λύκος, ἔκτανε δ' αὖθις τὴν δάμαλιν.
Quam lectionem, vulgatae multo inferiorem, cur vir Cl. receperit, divinare non possum.

Ep. 4. Vid. de hoc Br. Lect. et Emend. p. 131. qui forte distichon hoc alteri praeferendum putat. Sed tunc primum dejiciendum, et hoc erit ponendum. Quamvis separatim legi posse existimem.

Ep. 5. v. 1. παῖδες *de puellis*. L. 7. c. 5. e. 9. e. 56. e. 120. et 164. v. 3. Br. τρὶς ut Ed. Princ. Ald. Pr. Junt. et Bas. 1549. Ald. Sec. Tert. Venet. Bas. 1531. sed reliquae τρεῖς. De hoc Ep. egit D'Orvillius in Vanno Crit. p. 163.

Ep. 6. v. 3. Ruhnken. ad suum Exempl. ex Grut. χρησταῖς Φροῦδοι. et insuper addit *Hesych. v.* Βουκολεῖσθαι. *Schol. Sophocl. ad Trachin. v.* 137. *Philo Jud. p.* 318. *L.* 428. *G.* apud Hesychium legitur βουκολεῖσθαι χρησταῖς ἐλπίσι, quod receptam lectionem videtur tueri. Sed Vid. ad eum locum V. D. notas. Schol. ad Sophocl. Trachin. apud Turnebum 1553. p. 122. Ἅπερ καὶ σὲ λέγω χρῆναι φρονεῖν, καὶ χρησταῖς ἐλπίσι βόσκεσθαι. Philo Judaeus de Abrahamo vol. 2. p. 2. Ed. Th. Mangey. ὡς μόνου πρὸς ἀλήθειαν ὄντος ἀνθρώπου, τοῦ τὰ ἀγαθὰ προσδοκῶντος, καὶ ἐλπίσι χρησταῖς ἐφιδρυμένου. Sic et χρηστὰ ἐλπίζειν apud Lucian. bis Accus. vol. 2. 797. Φρουδαῖς defendi potest ex Eurip. Jon. v. 866. et Ed. Musgr. v. 884. Φροῦδαι δ' ἐλπίδες. Vid. Pierson. ad Moerid. p. 383. qui etiam Ruhnkenii elegantissimam conjecturam et ad ipsius Exempl. annotatam memorat. v. 4. pro ἄσθμασιν legentis νάμασιν. minus Jacobsio probatam.

Ep. 7. v. 2. Petale est vetulae nomen apud Propert. L. 4. el. 7. v. 39.

v. 3. Optime Br. ex Cod. Vat. *Δείματι γὰρ μούνην* quam lectionem, Grotio probante, recepimus. Vulgata enim *Δείματι γὰρ Μόβριν* plane sensu caret. Huëtius conjectabat *Δείματι γὰρ πόσιος.* ad oram Codicis Scaligeri notatum *γ' ἀρμόβιον.* quae lectiones minus placent.

v. 6. *ἄφνω* pro *αἴφνης* dedit Br.

Ep. 8. pro *πᾶς ὁ βίος* ad Cod. Leid. manu, ut putamus, Scaligeri notatum *ὁ πᾶς βίοτος.* D'Orvillius in Vann. Crit. p. 328. *εὐπράττουσιν ἅπας.* quod probo. *εὐπράττουσιν* legit etiam Jac. Pontan. ad Ovid. Trist. L. 3. p. 286.

Tit. 24. Ep. 1. v. 1. Br. ex ingenio, ni fallor, *πυρητόκον* dedit. Venet. apud Nic. Sabiens. et Ald. Tert. *γυητόμον*, quod Grotio probatum, olim Brodaeo placuit, in cujus primâ Ed. 1549. legitur *γυρητόμον alii γειητόμον.* Phavorin. *γειότομον, τὸ ἄροτρον. γεωτόμος* dicitur agricola L. 4. T. 7. ep. 35. reliquae vulgatam lectionem exhibent.

v. 3. *ἀροτροπόνου.* Huët. legit *ἀροτροπόνους*, et Scaligerum dicit legi voluisse *μετ' ἀροτροπόνου ζεύγλης.* quod ultimum etiam ad Cod. Leid. manu Scaligeri notatum. Notae MSS. quas Jacobsius consuluit, et in quibus nihil de tali annotatione hic invenit, plane diversae videntur ab iis, quas ipsa Scaligeri et D. Heinsii manu exaratas Cod. Leid. habet. Quod vero doctissimus ille vir dicat, Grotium non satis accurate v. 5. et 6.

Si parcere matri
Non vis, at vitulo parce, juvencus erit.

transtulisse, id sane miror. Grotius hic loquendi formulâ utitur, ad Epigr. sensum explicandum aptissimâ, et non semel ab Ovidio usitatâ. Heroid. Ep. 4. v. 162.

Et, mihi si non vis parcere, parce meis.

Ep. 7. v. 75.

Nec mihi parcatur; puero parcatur Iülo.

Ep. 19. v. 205.

Si tibi non parcis, dilectae parce puellae.

Art. L. 2. v. 30.

Si non vis puero parcere, parce seni.

Ep. 2. v. 4. Εὐρώπης ταῦρος; Moschus L. 4. Tit. 12. Ep. 49.

Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

De bove aratore, quem immolare nefas habebatur, Vid. Jacobsium ad Addaei, Ep. 14. Tit. 7. L. 6. et qui pluribus de hoc egit B. Ave-

ranii

ranii Op. vol. 1. p. 63. et fqq. hanc hiftoriam tam graphice defcripfit Lucian. Dial. Mar. xv. p. 326. ut fummus Hemfterhufius exiftimet, ei pictoris alicujus, qui fabulam Europae coloribus expresferat, artificem manum animo fuisfe obverfatam.

Tit. 25. Ep. 1. Vid. ad Tit. 12. Ep. 4. et Tit. 80. Ep. 1. h. l. Praeter alia egregia, quae ad h. l. attulit Jacobfius, est etiam Ciceronis locus de Oratore L. 3. cap. 2. quem, ut totum illud L. 3. praeclari operis initium, femper admirati fumus, fic hodie cum aliis in memoriam revocare lubet. *O fallacem hominum fpem, fragilemque fortunam, et inanes nostras contentiones! quae in medio fpatio faepe franguntur et corruunt, aut ante, in ipfo curfu, obruuntur, quam portum confpicere potuerunt. — Qui Crasfo annus primus ab honorum perfunctione aditum, omnium concesfu, ad fummam auctoritatem dabat, is ejus omnem fpem atque omnium vitae confilia morte pervertit.*

Ep. 2. Vid. fupra cit. loc. Tit. 12. Ep. 4. et Tit. 80. Ep. 1.

v. 6. Ἔῤῥε, κακὴ γλήνη. ex Hom. Il. Θ. v. 164.

v. 8. Jacobfius legendum putat. παίζοντ', εἴ γε θέλετε, ὅσους. — — In Gruteri exemplo, quod et Ruhnkenius annotavit, hi verfus Ep. adjiciuntur, qui apud Br. feparatum Ep. conftituunt.

Ἀτρεκέως μάλα πᾶσι πλάνη Τύχη ἐστὶ βροτοῖσι
Ἔστι γὰρ ἀδρανέη, τὸ δ' ἐπιπλέον οὐ δὲ πέλουσα.
Γράψε τίς; οἶδε θεός. τίνος εἵνεκεν, οἶδε καὶ αὐτός.

In nostro autographo p. 365. est pro πέλουσα πέλασα et pro γράψε γράφε. Verterem.

Fortuna est vere cunctis mortalibus error,
Imbecillis enim, nullarum prodiga rerum.
Scit Deus hoc fcriptum, quare, cognoverat idem.

Ep. 3. v. 1. Br. ἔτευξα et v. 2. μηδὲν ἄγαν, quod ultimum, etiam a Ruhnkenio notatum, fluxit ex emendatione Graevii ad Hefiod. Op. et D. v. 694. Cujus doctas annotationes Vid. Mihi tamen illud ἵν' ἐλπίζῃς et μηδὲν ἔχῃς acutius dictum videtur, quam μηδὲν ἄγαν, quod moderatae Prudentiae magis, quam Nemefi, quae, immodicas fpes frustra eas alentibus tribuendo, graviter illos punire dicitur, convenit. Ex verfione forfitan patebit, quid velim.

Ista dat, ut fperes: haec nihil ut capias.

multo ingeniofius, quam languidum illud.

Ista dat, ut fperes: haec nihil ut nimium.

praefertim, ubi non de temperatae rationis officio, fed ea de fpe, quae a fortunae pendet arbitrio, agitur.

Ep.

Ep. 4. v. 4. pro δειλιχαῖς ad ſuum Exempl. δολίαις notavit Ruhnk. at Mitſcherlich ad Horat. L. 1. c. 4. v. 15. et c. 11. v. 7. optime receptam lectionem defendit. Inter alia cum affert hoc egregium Senecae monitum. Ep. 101. *Quam ſtultum est aetatem disponere? ne crastino quidem dominamur. O quanta dementia est, ſpes longas inchoantium?* Plato L. 3. Tit. 32. Ep. 26.

Δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν.
At tibi ſpes longas abſecuere Dei.

v. 8. Vid. Barneſ. ad Anacreontis Od. 41. p. 142. ubi Fabri, cui miſerabile illud odarium viſum est, temeritatem reprehendit; Fabro adſentior. Haec ſaltem magis ex Monachi cujusdam, quam ex ingenio veteris poëtae fluxiſſe, existimo.

Τὸ μὲν οὖν πῶμα λάβωμεν,
Τὰς δὲ Φροντίδας μεθῶμεν·

Ep. 5 v. 3. Br. ἀπ' Ὀλύμποιο — quod non in aliis Edd. Fingit poëta omnia bona e Pandorae pyxide in altum evolaſſe, neque quidquam eorum in terram fluxiſſe, quod quâ auctoritate fecerit, ignoro. De Pandora Vid. Heſiod. Op. et D. in primis v. 96. — 98.

Μούνη δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι
Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη.

ad q. l. Schol. notat verba Theocriti (Id. Δ. v. 42.)

Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Spes inter vivos, defunctis nulla refulget.

Conſ. Vulpii et aliorum notas ad Tibull. L. 2. El. 6. v. 21.

Tit. 26. 1. Quare illud inter ea Leonidae Alexandrini T. 2. p. 194. dederit Br. rationem non reddidit. Grotius, Cod. Vat. ſecutus, Lucillio tribuit. in vulgatis ἄδηλον est. G. Wakefield in Silv. Crit. Tom. 2. p. 86. non nihil hoc emendare conatur, ſed, ut puto, frustra.

Ep. 2. Ad quem Imperatorem et victorem hoc referendum ſit, non convenit inter viros doctos, Vid. Addenda et Emendanda ad Thucyd. Dukeri. p. 666. et 667. et Caſaubon. ad Sueton. in Nerone Claud. c. 25. p. 53. Ed. Burm. et Jacobſ. ad h. l. Quod ad me de Nerone Claudio Druſo, Tiberii Neronis ex Livia filio, Tiberii Imperatoris fratre, qui in Germania et Gallia multa fortiter geſſit, et aequalis fuit Diodori poëtae, intelligendum existimo. Ita ſaltem judicavit J. Tristan Comment. Historiq. Tom. 1. p. 144. et 145 quod ad ſuum exempl. P. Burm. Sec. annotavit. Egregium de illo testimonium dedit Vellejus Paterc. L. 2. c. 97. his verbis *Cura deinde atque onus Germanici belli de-*

delegata Druso Claudio, fratri Neronis, adolescenti tot tantarumque virtutum, quot et quantas natura mortalis recipit, vel industria perficit; cujus ingenium utrum bellicis magis operibus, an civilibus sufficerit artibus, in incerto est. Morum certe dulcedo ac suavitas, et adversus amicos aequa ac par sui aestimatio inimitabilis fuisse dicitur. Hujus et Fratris ipsius laudes splendidissimo carmine celebravit Horatius L. 4. Od. 4. adeo carus fuit Augusto, ut, cum ille Liviam, eo gravi iam, uxorem duxisset, plerique Ipsius filium esse putarent. In spem laetissimi triumphi rediturus lapsu ex equo, vel morbo in Germania periit, cujus mortem in Consolatione ad Liviam Augustam elegantissimus poëta sinceris lacrymis deflevit.

v. 1. *Αἰγιβότου.* propric de Scyro, optimis capris abundante; locis, quos attulit Jacobs, adde Aelian. Hist. Anim. L. 3. cap. 33. *Λέγονται — καὶ Αἶγες αἱ Σκύριαι γάλα ἀφθονώτατον παρέχειν, ὅσον οὐκ ἄλλαι αἶγες.* conf. Mich. Apostol. Cent. 1. Prov. 83. et Erasmi Adag. Chil. I. Cent. 10. Prov. 20. p. 373. *Capra Scyria.* Ἴπλων Ald. Pr. Em. Sec. Tert. et Venet. 1550.

Ep. 3. De hoc dictum ad Grotii Proleg. p. 170. Recte Ruhnkenius Epist. Crit. 2. p. 163. Apollonidam Callimachea ob oculos habuisse dicit. Hymn. in Delum v. 297. — 299.

ἤλικα χαίτην
Παρθενικαῖς, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων
Ἄρσενες ἠϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.

Latine.

Virginibus donant aequali aetate capillos,
Quasque comas tulerit primae lanuginis aestas
Primitias pueri certant offerre juventae.

De solemni barbam et comam deponendi more Vid. V. D. not. ad Martial. L. 3. Ep 6. Barth. ad Statii Silv. L. 3. Carm. 4. p. 326. et quos laudat Fabric. ad Dion. Cass. Tom. 1. p. 551. quod etiam Jacobs. annotavit. Hunc morem denique accurate illustrat Averanus Op. vol. 1. p. 178. sqq.

v. 2. *κύρεο* Ald. Sec. vitiose, et v. 3. 4. ex Ald. Pr. Em. *ἰούλων λέγουσιν*, quod et in Tert. est receptum.

Ep. 4. Palladae hoc Grotius et Brunck. tribuerunt.

Ep. 5. Ex iis, quae scripsimus ad Grotii Proleg. pag. 157. satis apparet, hoc carmen non esse Sidonii Antipatri, quod putabat Scaliger ad Eusebii Chronicon. p. 152. Sed Antipatri Thessalonicensis, et referen-

dum ad L. Calpurn. Pifonem. conf. Jacobfii Comm. vol. 2. part. 1. p. 293. et 296. Praeterea ex hoc quidem colligi potest, dictum Pifonem poëtis favisfe, non vero ipfum carmina fecisfe, quod tantum l. c. demonftrare voluimus. Recte de eo Jacobfius. *Quis enim tam occupatus est, Qui Mufis aurem non praebeat?* in verfione v. 2. pro *Macedum*, Lege, *Macetûm*.

Tit. 27. ep. 1. Ὧραι Deae pulchritudinis, praeclarae illae coeli janitrices, faepius cum Gratiis junguntur, ut apud Xenophont. Sympof. cap. 7. §. 5. Σχήματα, ἐν οἷς Χάριτές τε, καὶ Ὧραι, καὶ Νύμφαι γράφονται. Vid. de His praeter Hom. Il. E. v. 749. et Θ. v. 393. Hefiod. Theog. v. 901. et Op. et D. v. 73.—75. et Graevii Lect. p. 117. L. 7. ep. 126. Egregiam formofae puellae defcriptionem dedit Rufinus, propter venustisfimam et prope divinam Grotii verfionem hic etiam memoremus.

Os fuadae; Veneris fpecies tibi; corpus in Horis
Quale viget vernis; vox tibi Calliopes:
Sancta, Phile, Themidis mens, et manus ipfa Minervae,
Teque fibi quartam Gratia terna vocat.

conf. ejusdem Libri Ep. 194.

v. 3. Br. ex ingenio, ni fallor.

Ἦ γὰρ Ἔρως τρία τόξα κατείρυσεν.

Hanc lectionem quamvis Wyttenbachius Bibl. Crit. vol. 1. part. 2. p. 31. probasfe videatur, tamen mecum miratur, nullam in notis mentionem fieri auctoritatis, quâ ista mutatio nitatur. video quidem Aldum in vetustis Cod. invenisfe κατήριπεν quod Ald. Sec. Tertia et Venet. more folito fecutae funt, licet Junt. Bafil. 1531. et 1549. primae Ed. lectionem κατήρυσεν, quod a κατερύω trahit Opfopaeus, conftanter fervent.

Ep. 2. Ernesti Obfopaei, ut opinor, auctoritatem fecutus, inter Callimachea dedit; P. Burm. ad Anth. Lat. vol. 2. p. 748. propter illud forte quod praecedit Meleagro tribuit. Est fane antiqui coloris. Grotius etiam in Stobaei Floril. p. 253. pofuit, ubi ultimum distichon latine aliter quam hic legitur. Et quidem hoc modo

Sume meo lumen de pectore. nam mea flagrat
Intus fcintillis flammivomis anima.

Aul. Gell. L. xix. c. 9. latinam Portii Licinii imitationem laudat. Cum eis Theocriti Id. xiv. v. 23.

Κῆφθα. εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις.

ver-

versum 3 merito comparavit magnus Casaubon. Lect. c. xv. p. 270. In Ed. Princ. Ald. Pr. Tert. Junt. et Bas. 1549. pro ἄψον, quod primum occurrit in Ald. Sec. et inde in aliis propagatum est, legitur ἄναψον. in Latinâ versione Lege, *Heus*.

Ep. 3. Legitur apud Stob. Ed. Aurel. Allobr. p. 392 et in Grotii Floril. p. 257.

v. 5. ad Ruhnk. exempl. ex Grut. αὐτοῖς et v. 6. ποιμένος. et apud Stob. v. 8. λεύσομεν.

Ep. 4. Legitur apud Stob. in Flor. Tit. LXI. p. 391. et Grot. p. 253. qui ibi aliâ quam hic, verum aeque eleganti versione usus est. Citat hoc Fr. Junius de Picturâ Veterum L. 3. cap. 11. p. 295. et legit v. 4. πυρὶ φλεγόμενον. quod in nullis est Edit. Recte Jacobsius propter illud κεῖται σκοπὸς memorat Posidippi Ep. quod ediderunt Alberti ad Hesych. v. ἰοδόχη, et Warton. ad Theocrit. Tom. 2. p. 290. Dabo, ut legitur apud Br. Tom. 2. p. 46.

Ναὶ ναὶ βάλλετ' Ἔρωτες· ἐγὼ σκοπὸς εἷς ἅμα πολλοῖς
Κεῖμαι. μὴ φείσησθ' ἄφρονες. ἢν γὰρ ἐμὲ
Νικήσητ, ὀνομαστοὶ ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθε
Τοξόται, ὡς μεγάλης δεσπόται ἰοδόκης.

Ad meum apographum, quod dicitur Ruhnkenianum, haec notata sunt p. 43.

v. 1. *εἰς ἅμα βάλλοις suspectus locus, imo aperte mendosus. Et distingue εἰς ἐμὲ βάλλετε.* v. 2. κεῖμαι. ἐγὼ σκοπὸς ὑμῖν κεῖμαι, ἔκκειμαι. v. 4. ἰοδόκης. ἐμοῦ τοῦ βέλουσ πλήρους. quid inde ad emendationem Ep. trahi possit, non video. Consule vero Jacobsii Comment. vol. 2. part. 1. p. 133. Ut ut sit, hoc modo latine verterem.

Unum, quem petitis multorum, figite Amores,
Spicula et amentes parcite nulla mihi.
Nam si victus ero, decus indelebile vobis
Plena sagittarum theca dabit dominis.

In versione v. 2. Lege, *potest*.

Ep. 5. Legitur etiam apud Stob. Tit. LXI. p. 390. et in Grot. Flor. p. 253. Praeclaram Cupidinis leones gubernantis imaginem dedit Onuphr. Panvin. de Ludis Circens. in Thes. Antiq. Rom. vol. 9. p. 61. 62. Vid. et N. Pinelli Addit. p. 489. aliam Cupidinis, qui in ulnis dormit leonis, figuram exhibet Jac. Tollius in Fortuitis p. 265. et sqq.

v. 3. ὡς τῇ μὲν Br. ex Ed. Princ. et Ald. Pr. Sed Ald. Sec. Opsopaei, ut videtur, sententiam secuta, Ὃς τῇ μὲν, *qui hac quidem* —

 quam

quam lectionem aliae, praeter Basilienses, tuentur, neque aliter apud Stobaeum. *μάστιγα κατ' αὐχένος* L. 6. Tit. 2. Ep. 1. *τήν τ' ἐπὶ νώτων μάστιγα.* quod etiam Ruhnk. annotavit.

v. 5. Br. *δαμάζων.* Doricam scripturam probant reliquae.

v. 6. *ὀλίγων* Ed. Pr. Ald. Pr. Junt. et Basil. 1531. et 1549. cum reliquae ex Ald. Sec. *ὀλίγον* exhibent. Br. *ὀλίγων*, quod et ad Gruteri et Ruhnk. Exempl. notat. in quâ lectione oppositionem quandam cum *ἀγρίων* invenisse se existimat Br. L. et Em. p. 193. et 194. v. 5. 6. in Latinis Lege, ut est apud Stobaeum.

Hunc ego crudelem metuo. non parcet opinor
Hic homini, talis cui fera ludus erat.

quod et in MS. D'Orvilliano inveni.

Ep. 6. Apud Stob. Tit. LXI. p. 391. Grot p. 253. ubi v. 2. *πῦρ ἀτενές.* et v. 3. *πυρσὸς Ἔρωτος.* unde in versione *semper flagrat amor.* ad v. 2. Ruhnk. in notis *πῦρ ἀπνεές.* sensus postulat *immensum.* an *ἀχανές?* v. 4. Huët. scribe *τεγγόμενος.*

Ep. 7. Exstat apud Stob. Tit LXI. p. 392. 393. apud Grot. in Flor. p. 259. qui tertium distichon, tanquam peculiare carmen, a praecedentibus sejunxit, eique aliam versionem dedit.

Nec spes corruptum te mulceat: influit illa
Pascenti venas igne trahens animum.

v. 1. *Μήποτε κοιλήνῃς Παφίῃ νόον.* Ne mentem Veneri aperias, eique in pectore sedem concedas. *κοιλαίνω* et *κοιλαίνομαι* verbum satis notum, Vid. L. 4. T. 9. e. 14. et L. 5. T. 1. e. 60. Rariore usu dicitur *διήγησις*, narratio apud Lucian. Q Hist. Conscr. Tom. 2. p. 64. cum hiatus habeat *κοιλαίνεσθαι.* Longe rariore vero hic dicitur *κοιλαίνειν νόον*, *denudare*, *aperire mentem.* in quo illud observamus, quod apud Pollucem, qui multus est in rariore hujus verbi usu exponendo, L. 2. c. 4. §. 62. ad dictionem *κοιλαίνειν τοὺς ὀφθαλμοὺς* Kuhnius notaverit, in praeclaro Cod. Vosf. eo loco legi *καὶ νοῦν κυλαίνειν.* seu potius *κοιλαίνειν* ut est in comm. Jungermanni. Inter alia apud Pollucem L. 1. c. 9. §. 108. 109. *θάλαττα* dicitur *κοιλή*, *κοιλαινομένη*, et *κοιλαίνεσθαι*, quando, ut apud Virg. Aeneid. L. 1. v. 106. 107.

Unda dehiscens
Terram inter fluctus aperit.

Vid. magni Casauboni not. ad Athen. p. 667. Quare tandem illud *κοιλαίνειν Παφίῃ νόον* Henr. Steph. in Thes. Gr. L. Phocylidi attribuit, ignoro, nam in ejus Opusculis id non inveni.

v. 4.

v. 4. *Φλεγέου* Cod. Vat. *φλογεροῦ* Vid. D'Orvill. ad Charit. p. 204.

v. 5. Br. in membranis *γυιοκόρων*, at vulgatam lectionem *γυιοβόρων* recte defendit Cl. Ruhnken. Ep. Crit. Ed. vet. p. 48. et Nov. p. 81. Sic *γυιοβόροις βελέεσσιν*. apud Eund. P. Silentiar. L. 7. e. 40.

Ep. 8. v. 1. *Τίς πυρὶ πῦρ ἐδάμασσε*; Ovid. Heroid. Ep. 16. v. 229. 230.

Saepe mero volui flammam compescere: at illa
Crevit; et ebrietas ignis in igne fuit.

Et Art. L. 1. v. 244.

Et Venus in vinis ignis in igne fuit.

Et Metam. L. 4. v. 194. 195. de Sole.

Nempe tuis omnes qui terras ignibus uris,
Ureris igne novo.

v. 3. In versione pro *orbus* Lege, *ortus*. ut est in MS.

Ep. 9. Quoniam suavissimum Carmen summus in his litteris vir, meus amicus quondam integerrimus, L. C. Valckenaerius edidit et suis notis illustravit, quae editio in omnium eruditorum manibus est, vel saltem esse debet, nos ea tantum attingemus, quae potissimum ad Grotii versionem illustrandam pertinent.

v. 4. Ruhnk. ex Grut. Ex. *Μισθὸν* —

v. 5. *Basiolum Veneris* — apud Apulejum L. 6. p. 394. et sqq. jubet Venus Mercurium, accurato praeconio investigare fugitivam suam ancillam, nomine Psychen, et ei, quicumque eam indicaverit, promittere *septem savia suavia*, *et unum blandientis appulsu* (suae) *linguae longe mellitum*. ad q. l. doctus Colvius Moschi memor fuit. Haec suavia suavissimo Jano Secundo magis quam acerbissimo Scioppio cognita fuisse, non miror.

v. 13. *Utraque saeva manus*. non est in Graeco. Melius Eob. Hesfus *parva manus*, vel ut Politianus; *Exiguaeque manus*. Denique in Stobaei Floril. p. 256. ne de veritate lectionis dubites, idem Grotius,

Utraque parva manus?

v. 16. *ἐφίπταται*. Amor volare nunc ad hunc, nunc ad illum, et apud nonnullos sedem suam ponere, dicitur. Vid. L. 7. ep. 111. et de eo fugitivo, praeconis voce subjecto ep. 16.

v. 27. Cum Valckenaerio genuinum arbitror. *Τὰ χείλεα φαρμακόεντα*. *Madent quae labra veneno*.

Ep. 10. Vid. Germ. Val. Guellii notas ad Virg. Ecl. 6. v. 55.

Ep. 11. Apud Stob. T. LXI. p. 392. et Grot. p. 257.

Ep. 12. v. 1. D'Orvillius ad Charit. p. 555. pro Παρθενικῷ Παιδείῳ dedit Vat. Cod. lectionem fecutus. Παρθενικῷ, Θρασίδουλε. Ed. Princ. Junt. et Bafil. 1549. Ceterae omnes Θρασύδουλε. Sed legendum Θρασύβουλε ut apud Grot. *Thrafybule.*

v. 4. Recte quidem D'Orvillius l. c. ista Horatiana affert. L. 1. c. 27. v. 23. 24.

Vix inligatum te triformi
Pegafus expediet Chimaera.

Et Mitfcherlich ad Horat. hoc Graecum Ep. Sic vero historiam Bellerophontis et Perfei confundi puto. Quod Bellerophon, Pegafo vectus, interfecerat monftrum, tale erat, quale illud Hom. Il. Z. v. 181. et Hefiod. Theogon. v. 323. eodem modo depingunt.

Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα.

Lucretius. L. 5. v. 903.

Prima Leo, postrema Draco, media ipfa Chimaera

Incertus auctor apud Pithaeum, primae et optimae Ed. 1590. p. 155.

Ora Leo, tergoque Caper, postremaque Serpens,
Bellua tergemino mittit ab ore faces.

Vid. Muncker. ad Hygin. fab. 57. et V. D. ad Ovid. Metam. L. 9. v. 646. Quà vero Perfeus, Andromedae amore captus, eam liberavit, ad quam historiam hic Epigrammatarius refpicere videtur, erat bellua marina. cum Bellerophontis fuerit opus, triformem domitare Chimaeram, ut apud Horat. c. l. Eleganter Grotius v. 3. 4.

refecet nec Perfeos harpe
Captivum.

harpe enim erat, quà pugnabat et hostes prosternebat Perfeus. Ovid. Met. L. 5. v. 69. 70.

Vertit in hunc harpen, fpectatam caede Medufae
Acrifioniades.

Conf. ib. v. 176. et Lucan. L. 9. v. 676.

Neque aliter apud Lucian. Dial. Marin. 14. dicitur Perfeus ἅρπην ἔχων, cum non Chimaeram, fed Cetum interficeret. Mirum vero est, poëtas Perfeum aeque ac Bellerophontem Pegafo infidentem finxisfe, quà de re Vid. Huëtii notas ad L. 1. ep. 3. et V. D. ad Ovid. Amor. L. 3. el. 12. v. 24.

Victor Abantiades alite fertur equo.

Optime fummus poëta Propertius L. 2. el. 30. Ed. Vulpii, amborum fortium virorum facta diverfis adumbravit coloribus.

Quo

Quo fugis, ah demens? nulla est fuga. tu licet usque
Ad Tanaim fugias, usque sequetur Amor.
Non si Pegaseo vecteris in aëre dorso:
Nec, tibi si Persei moverit ala pedes.

Praeterea Bellerophon Pegaso excidisse fertur, ut apud Horat. L. 4. Od. 11. v. 26.

Exemplum grave praebet ales
Pegasus, terrenum equitem gravatus
Bellerophontem.

quod de Perseo nusquam memoratum inveni.

v. 2. ἀσθμαίνεις. Vid. Mitscherlich ad Horat. Tom. 2. p. 107. Ovid. Fast. L. 1. v. 417.

Hanc cupit, hanc optat: solâ suspirat in illâ.

Nos veteres imitati Carm. p. 321.

Vidit ut Hebraeum juvenem, suspirat in illo.
Ast huic fatalis quam brevis hora fuit!
Cum puer undisoni venisset ad ostia Nili,
Cui ver in vultu, corde sedebat hiems.

Hoc Ep. propter singularem elegantiam, et Luciano in re amatoriâ usitata verba σαγηνεύεσθαι et ἀσθμαίνειν eidem ac praecedens auctori darem.

Ep. 13. Praeter ea, quae egregie ad hoc illustrandum annotavit Jacobsius Vid. Erasmi Adag. pag. 522. D. et Bergler. ad Alciphron p. 55. in Latinâ versione Lege.

Medicina restat laqueus extremo loco.

Ep. 14. Legitur apud Stob. p. 393. et Grot Floril. p. 252.

Tit. 28. Ep. 1. Sententiam v. 5. et 6. illustrat Cunr. Rittershusius ad Oppiani Halieut. L. 2. v. 642. p. 252. Non dissimile illud Proverb. cap. 11. v. 30. Ἐκ καρποῦ δικαιοσύνης φύεται δένδρον ζωῆς.

Justitiae e fructu vitae progerminat arbor.

Ep. 2. Omnes priscae et recentiores ut Steph. et Wechel. Edd. primum distichon non habent, praeter Venet. apud Nic. Sabienses 1550. et Ald. Tert. ejusdem anni, ex optimis Theocriti Edd. desumtum. Hoc etiam memorat Schol. ad Ed. Wechel. Ad Cod. Leid. notatum λείπει ἡ ἀρχὴ, manu, ut videtur, Scaligeri. Omissos versiculos, ut putat Warton ad Theocrit. Tom. 2. p. 321. dedit Calliergus, sed jam erant in eâ praestantissimâ, a Valckenaerio tantopere laudatâ Editione Theocriti apud Juntam 1515. in quâ etiam eadem inscriptio, quam Anthologiae Editores omiserunt.

v. 4.

v. 4. Br. ἢ contra omnium librorum consensum. P. Burmannus Sec. hujus initii mentionem fecit in Anthol. Lat. Tom. 2. p. 74. ubi male τὸν θεὸν et ἁγνὰν legitur.

Ep. 3. Hoc affert Meursius in Eleusin. cap. 27. et v. 3. legit ὄφρ' ἐν ἐκείνῃ. Sed P. Burmann. Sec. et Ruhnken. ad sua Exempl. scripserunt, Scaliger ad Tibull. L. 3. El. 5. v. 8. ὄφρα κ' ἐπαινῆς. Summo viro digna emendatio. ἐπαινὴ Cereris aut Proserpinae epitheton. Hom. Il. I. v. 457. Odysf. K. v. 491. et 564. Hesiod. Theog. v. 768. ubi Vid. Graevii et Op. et D. v. 643. Varior. not. p. 457. Ed. Robinson. ἐπαινὴ itaque hic non erit *horribilis*, *terribilis*, ut plerumque vertitur, sed Euphoniae caussa, ut σεμναὶ θεαὶ dicuntur Eumenides apud Thucyd. L. 1. §. 126. p. 81. nec non apud alios scriptores, *laudanda*, *veneranda*. Quare Tibull. l. c. dixit.

laudandae Sacra docere Deae.

ubi Vid. Vulpii notas, et Krebsium ad Plutarchi Comment. Q. Adol. poët. audire debeat. p. 168. At inprimis Cl. Hemsterh. ad Lucian. Necyon. p. 469. Ad Cod. Leid. ἐκεινῆς. Br. ὄφρ' ἂν ἐκείνας. et v. 4. μεγάλων, unde vera lectio nasci posset.

Ἔμπης Κεκροπίης ἐπιβήμεναι, ὄφρ' ἂν ἐπαινῆς
Δήμητρος μεγάλων νύκτας ἴδῃς ἱερῶν.

Verterem.

Cecropiam omnino visas, ut magna verendae
Sacra Deae Cereris nocte videre queas.

v. 5. 6. Vid. eruditissimi Ezech. Spanhemii notas. ad Aristoph. Ranas. v. 457. p. 304, lectu etiam dignissima sunt, quae Jacobsius attulit ex Sophocle apud Plutarch. de Aud. Poët. Tom. 2. p. 21. F. Ed. Rualdi. Ut apud Latinos saepius per *plures* Intelliguntur mortui, sic apud Graecos οἱ πλείονες dicuntur, quam vocem egregie Diogeni Laërtio L. 1. §. 104. p. 67. restituit magnus Casaubonus. Praeclarae sane sunt ad h. Ep. docti Brodaei notae. in Latinâ versione v. 3. pro *quoiscum*, *quicum*, et v. 4. pro *Et*, *Est* legitur in M. S. D'Orvillii.

Tit. 29. Ep. 1. De hac Antiodemide, Saltatrice, egregiâ formâ atque aetate integrâ agitur Hist. de L'Acad. Royale des Inscript. et Bell. Lettr. vol. 3. p. 245. Carminis elegantiam explicant Toupius de Syracusiis post Theocrit. p. 341. et D'Orvillius ad Charit. vol. 2. p. 163. quos ambos locos ad suum Exempl. etiam notavit Ruhnken. Citat hoc et vertit Jo. B. Pius in Gruteri Face Crit. Tom. 1. 505.

v. 3. Explicat Bergler. ad Alciphron. p. 117. μαλακώτερον ὕπνου praeter

ter ea, quae ad h. Ep. illustrandum egregie disputavit Jacobsius; Vid. Fulv. Ursin. ad Virg. Ecl. 7. v. 45. qui hunc locum non neglexit, et Burmann. ad Virg. Georg. L. 2. v. 470. atque inprimis Valckenaer. ad Theocriti Adoniaz. p. 405.

Ep. 2. Inter ea, quorum auctores incerti sunt, dedit Br. Tom. 3. p. 240. qui v. 1. pro ἐκ θοίνης, *ex pascuis*, legendum conjicit ἐξ ἀλαῆς. De hoc actum ad Grotii Proleg. p. 131.

v. 1. μηκάς. Vid. Ruhnk. Epist. Crit. 2. p. 133.

v. 2. τυφλὴ Ald. Pr. Emend. et Sec. quae lectio a nullis aliis adoptata nequidem in Ald. Tert. quod putavit Jacobsius.

v. 3. Br. ἐτέρχν. Recte mihi hoc Ep. explicuisse videtur Henr. Stephanus in Ep. Gr. Selectis, p. 298.

Ep. 3. Inter ea Palladae est apud Br. Tom. 2. p. 437. ubi v. 4. pro μὴ τυγχάνων legitur μὴ συντυχών. nulla ratione reddita.

Tit. 30. Ep. 1. De Pisonibus satis large disputavimus ad Grotii Proleg. p. 137. et sqq. mentionem hujus fecit Boivin Mem. de Litter. des Inscr. et Bell. Lettr. Tom. 2. p. 290. nec non Markland ad Statii Sylv. L. 2. Ecl. 3. p. 103. Br. Tom. 3. p. 113. v. 3. ἀοιδὴν et v. 4. ad Exempl. Gruteri pro πειθόμενος, σπεισόμενος.

Ep. 2. apud Br. T. 3. p. 238. est inter ea, quorum non noti sunt auctores. Optime Erasmus p. 330. in Adag. *Bis dat, qui cito dat.* haec attulit Senecae verba de Beneficiis L. 2. cap. 1. *Ingratum est beneficium: quod diu inter manus dantis haesit, quod quis aegre dimittere visus est: et sic tanquam sibi eriperet. Gratissima sunt beneficia, parata, facilia et occurrentia, ubi nulla mora fuit, nisi in accipientis verecundia.* D'Orvillius ad Lucian. Tom. 3. p. 676. in Codice quodam invenit v. 2. μηδὲ γένοιτο χάρις· Eodem in loco etiam legitur elegans Aeg. Menagii, ni fallor, distichon Graecum, quod in ipsius Poëm. tamen non inveni.

Ἡ χάρις ἐν καιρῷ μικρὴ χάρις ἐστὶ μεγίστη.
Καὶ ταχέως δοῦναι, ἐστι χάρις χάριτος.

Latine dicerem.

Tempore parva datur quae gratia, maxima fertur.
Muneris accepti tam cito munus erit.

Conf. Auson. Ep. 82. et Jul. Floridi notas. in Latinis vs. 2. pro *dabis*, *dedit* M. S.

Ep. 3. Qualis hujus inscriptio esse deberet, docet Huetius in notis. Simile quid apud Theocrit. Idyll. 5. v. 37. 38.

Ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

Latine.

Ecce vide, quo gratia serpat.

Tu catulos, nutrique lupos, ipsis eris esca.

Vid. Cunr. Rittershusii notas ad Phaedr. L. 4. Fab. 18. citat et Wetsten. ad Ep. ad Rom. cap. 11. v. 21.

Ep. 4. Saepius vocis *dolii* significatio transfertur ad hominem, et tunc infundere, implere, continere, effundere, pertundere et similia usitata sunt verba. Euripides apud Plutarchum de Garrulitate. Tom. 2. p. 891. Ed. Steph. et Rualdi p. 502.

Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι,
Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους.

Grotio interprete in Stob. Floril. p. 30.

Utcunque verba docta non docto ingeram,
Implere nunquam potero pectus perfluum.

Vid. omnino L. C. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 261. ubi et hujus non immemor fuit Epigr. Parmeno apud Terent. in Eun. Act. 1. Sc. 2. v. 22. — 25.

hac lege tibi meam adstringo fidem:
Quae vera audivi, taceo, et contineo optime;
Sin falsum, aut vanum, aut fictum est, continuo palam est.
Plenus rimarum sum, hac atque illac perfluo.

quo in loco minime probanda est Bentleji conjectura legentis vs. 24. *Sin falsum audierim ac fictum.* et v. 25. pro *perfluo*, *perpluo.* quae sane contra omnem Codd. auctoritatem in textum recepta nollem, quoniam omnem hujus loci elegantiam turbant. Si similis fere significationis verborum coacervatio e veterum auctorum scriptis tollenda sit, vereor ne suavissimi et elegantissimi Ciceronis sermo saepius mancus fiat ac sterilis. Melius Interpretes ad h. l. verborum differentiam viderunt, cum inter alia dicunt. *Falsis decipimur, fictis delectamur, vana contemnimus.* quod ad emendationem *perpluo pro perfluo* attinet, hanc corroborari doctissimus vir vult Plauti loco Trinumm. Act. 2. Sc. 2. v. 41.

Benefacta benefactis aliis pertegito, ne perpluant.

Longe vero alia res est; metaphora ibi desumitur ab aedibus, quae, ne tigna perpluant, tectis aliis supra alia positis muniendae sunt, ut beneficia beneficiis cumulanda, ne illorum memoria dissipetur. Laqueata enim tecta et coenacula ex alto dicuntur perpluere, vasa vero rimosa ex lateribus perfluere. Hoc igitur *perpluo* nihil ad dolium, rimarum plenum, ex quibus aqua, ut diximus, non perpluit, sed perfluit. Ad nostram ob-

obſervationem firmandam magis valet ab ipſo Bentlejo etiam citatus egregius Lucretii locus L. 3. v. 948. — 951.

Nam ſi grata fuit tibi vita ante acta, priorque,
Et non omnia pertuſum congesta quaſi in vas
Commoda perfluxere, atque ingrata interiere:
Cur non, ut plenus vitae Conviva, recedis?

Princeps ille doctorum hominum inter Anglos, Bentlejus, olim principem Batavorum Hemſterhuſium in ſuis ad ipſum litteris monebat, *quantivis eſſe pretii diſcere, tacere potius, quam nihil dicere*, quod de Terentiano loco in ipſum convenit magistrum.

Ep. 5. v. 2. Br. γαςέρος. in Ed. Venet. Nic. Sab. γαςὴρ ὅς' errore, puto, typographi.

Ep. 6. Bis legitur in vulgatis, et hic et Tit. 70. h. l. in fine. ubi a nobis omiſſum, quoniam Grotius eadem verſione uſus est. Epigr. ſententiam comparavit Is. Caſaubonus cum Strabonis verbis L. 4. p. 279. καὶ τὸν Πάριν εἰς τὴν Σπάρτην πλέοντα, ναυαγίῳ περιπεσεῖν. quod et Jacobſius animadvertit.

Tit. 31. Ep. 1. Quod Horatius L. 1. Od. 6. v. 5. — 8. ſibi evenire optabat.

Tibur Argeo poſitum colono
Sit meae ſedes utinam ſenectae:
Sit modus laſſo maris et viarum
Militiaeque.

Illud Polyaenus a Jove Caſio impetrare cupit. Quo de Jove praeter V. D. annotationes ad Sueton. in Nerone c. 22. Spon. in Misc. Erud. Antiq. p. 75. et Jacobſ. ad Hadriani Caeſ. Ep. Comment. vol. 2. part. 2. p. 322. Conſule inprimis M. Boivin Diſſert. Memoir. de Litterat. vol. 1. p. 279. et 297. et Conf. Hadrian. Caeſ. Ep. in Mant. Quarta p 432.

v. 4. Male Ald. Pr. Emend. Sec. Tert. et Venet. χερίης. Legendum ut in Ed. Princ. et aliis Σχερίης.

Ep. 2. Inter ea Antipatri Theſſal. poſuit Br. T. 2. p. 119. qui v. 3. pro ἐυθὺς ſatis pro imperio υἱὸν dedit, quoniam ἐυθὺς et μετ' οὐ πολὺ ſimul ſtare poſſe non putaret, cujus rei rationem non video, ſi post ἐκλαπτα distinctio ponatur, et hoc modo verſus reddatur.

Nam ſtatim peperit praeter ſpem, et tempore eodem
Vidit eum, quem non viderat ante, diem.

Non enim hic intelligenda plena caecitas, ſed ea gravis lippitudo, quae mulierem φέγγος ἰδεῖν, id est, clarum ſplendorem ſolis adſpicere prohibebat. Hanc lippitudinem ut interveniente febre tolli docet Hip-

 po-

pocrates Coac. Praenot. Ed. Charter. Tom. 8. p. 864. sic etiam hanc maximam oculorum caliginem salutari puerperio dissipari posse, non negabunt medici. Vid. porro J. Tristan Comm. Hist. Tom. 1. p. 535.

v. 5. Ut Br. *ἐπήκοος*, pro *ὑπήκοος* hic legendum existimat, sic V. D. apud Xeonophont. Cyri Exped. L. 7. c. 7. §. 17. Ed. Hutchins. p. 598. e contrario pro *ἐπήκοοι* quod est in Ed. Pr. *ὑπήκοοι* legi maluerunt. quae vox, in omnibus Anthol. Edit. obvia, huic loco saltem aptior videtur, quoniam Diana non tam vota exaudire, quam quidem iis satisfacere velle censenda est.

v. 6. Br. *εἶ σελάων* pro quo in Ald. Pr. Emend. Sec. et Venet. legitur *ἢ σελάων*. recte Brodaeus vulgatam tuetur.

Ep. 3. Vid. Is. Casaubon. ad Strabon. p. 664. Casp. Gevartii Elect. L. 3. p. 146. quod et Ruhnk. annotavit, et J. Tristan. Comm. Tom. 1. p. 144. qui illud ad Drusum, Germanici filium, qui per Tiberium periit A. U. 787. referendum putat; quâ in sententia etiam est Jacobsius. Br. v. 1. pro *τε δῖα*, *σε δῖα*. vellem Grotius in suâ versione illud *ἴχναλη* expressisset. ut Q. Septim. Flor. Christianus.

Te Nemesis, hominum servans vestigia, servet,
Quae Dea permultos fallere virgo solet.

v. 3. apud Grotium nonnihil leonini sapere videtur, praesertim si Leonini versus habendi sint, in quorum medio et fine voces sunt, quae similiter desinunt. Sed si tales versus repudiandi, quid fiet elegantissimis poëtis, in quorum carminibus hi quovis in loco inveniuntur? Sic Tibullus et Propertius exorsi sunt.

Divitias alius fulvo sibi congerat auro.
Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis.

et Virg. Georg. L. 1. v. 502.

Laomedonteae luimus perjuria Trojae.

Sed doctissimi viri Scaliger Poët. L. 2. cap. 29. et Broukhusius ad Propert. L. 1. el. 8. v. 11. non hos indignati sunt versus, sed potius illos, quorum in medio et fine duo versus pedes eodem modo sonant. ut Propert. l. c.

Nec tibi Tyrrhena solvatur funis arena.

Attamen illis, quos recentiores, qui legitimum sonum digitis se callere et aure arbitrantur, ad Monachorum claustra rejiciunt, summi poëtarum saepissime uti voluerunt. ex Graecis Homerus Odyss. Ξ. v. 199.

Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι εὐρειάων·

Ubi

Ubi Vid. Barnesii not. et Clarkium ad Il. Z. v. 236. Sic supra L. 1. Tit. 13. ep. 16.

> Πειράζεις καὶ Νεῖλον; ὁ δ' ἐν δίναις κροκόδειλον
> Ἔτρεφεν.

Quid dicam de Latinis? magnam horum numerorum, in medio et fine similiter sonantium copiam e summorum Veterum poëtarum scriptis collegit Casp. Barthius ad Statii Thebaid. L. 2. v. 239. Vulpius ad Propert. L. 2. El. 8. et P. Burm. ad Lotich. p. 355. quibus, si velis, addas Virg. Aen. L. 9. v. 634.

> *I, verbis virtutem illude superbis.*

Horat. L. 1. Epist. 14. v. 7.

> *Fratrem maerentis, rapto de fratre dolentis.*

Ovid. Metam. L. 2. v. 398.

> *Colligit amentes, et adhuc terrore paventes.*

Trist. L. 4. El. 10. v. 55.

> *Utque ego majores, sic me coluere minores.*

L. 5. El. 7. v. 49.

> *Pellibus et laxis arcent male frigora braccis.*

Ne plura memorem: Ex tot et tantis e praestantissimorum poëtarum carminibus prolatis exemplis, illud apparet, viros etiam eruditissimos, qui hoc barbarorum esse pronunciant, admodum imprudenter agere, dum modo suas consulant aures, et se scire putent, quomodo haec apud priscos sonarent. Denique in explicandis veterum auctorum scriptis mihi tantum proposui ex iis cognita sequi exempla, parum sollicitus, quid de his recentiores disputare, dijudicare, aut etiam philosophari voluerint.

Ep. 4. Praeclarum distichon legitur apud Platonem Alcibiad. II. p. 143. Ed. Serrani. ubi tamen v. 2. τὰ δὲ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπαλέξειν. conf. Valer. Maxim. L. 7. Ext. cap. 1. et Juvenal. Sat. 10. v. 346. et sqq.

> *Nil ergo optabunt homines? Si consilium vis,*
> *Permittes ipsis expendere Numinibus, quid*
> *Conveniat nobis, rebusque sit utile nostris.*

Et cetera. Vid. et B. Averanii Dissert. XLI. Op. vol. 1. p. 105. et 106.

Ep. 5. v. 1. Br. pro δικαίοις, δικαίων, et v. 4. pro ψυχὴν Ruhnk. leg maluit, ψυχραῖς. et Br. v. 5. pro οὐδὲν, οὐδενὶ, quod ex Grut. Exempl. etiam Ruhnk. notavit. pro κωφὰ, κοῦφα, i. e. *superbe.* idem Br. legendum putat in Lect. et Em. p. 144. At v. 8. Ρωμαϊκοὺς hic locum habere non videtur, aeque minus atque illud, quod reponendum putat Jacobsius Ἀττικούς.

κοῦς. Mihi placet lectio, quam ex Gruteri Exempl. commemorare non neglexit Ruhnk. καῖ κακοῦς. Distichon verterem.

Cui loca tuta placent atque orgia, me tua puppis
Servet apud portus, Cypria Diva, malos.

In versione Latinâ v. 6. pro *ora* Lege *unda*, ut est in M. S.

Ep. 6. mentem Ep. optime explicuit Toupius in Suid. part. 2. pag. 2. Quod et adscriptum video Ruhnk. Exempl. v. 1. Br. ἐξ ἀήτου, ex Ald. Pr. quod reliquae secutae sunt, praeter eam, quam dederunt Nicol. Sabienses, 1550. ubi Ἐκξαήτου. ἐξ ἀήτου videtur vera lectio. v. 3. ad Ex. Ruhnk. ex Grut. pro βυθῖτις, βυθῖτος.

v. 4. εἰς ἅλα πτύσας, Jacobsius Wakefield in Silv. Crit. T. 1. p. 54. secutus Toupium reprehendit, quod *elegantem* dixerit locutionem, quae ne sensum quidem habeat, et legendum proponit εἰς ἁλὸς πτυχὰς; scio quidem apud Euripid. non uno in loco αἰθέρος et οὐρανοῦ memorari πτυχὰς, quae et montibus tribuuntur, ut hic L. 3. Tit. 5. ep. 55. at nusquam me legisse memini ἁλὸς πτυχὰς; cujus dictionis itaque exempla desidero. praeterea non video, cum κύματα, fluctus, in littore, vel ad littora spumare, seu πτύειν dicuntur, quare *malus celeri saucius Africo*, quando gravi cum impetu ex alto in mare dejicitur, non πτύειν spumare, seu spumam excitare dici posset. locum ergo non sollicitandum arbitror, ne nimis curiosi aliena poëtis, quorum verba non satis intelleximus, affingamus.

v. 6. Omnes Edd. priscae ἀργὸν αὐτῇ. — praeter Venet. ap. Sablens. 1550. quae dedit Ἀργυνάντας, ut legi voluit Hadr. Junius animadv. L. 2. cap. 9. qui hoc etiam latinis versibus reddidit. Lectionem probavit Henr. Stephanus, quem alii deinde secuti sunt.

v. 7. In priscis νεηκόρῳ, νεωκόρῳ Toupio debetur. Huëtius in hoc verbo poëtam lusisse existimat.

Ep. 7. Simplex et intellectu facillimum Julii Polyaeni Carmen ut dedimus, est in Ed. Princ. Junt. Bas. 1531. et 1549. et Ald. Pr. at in Emend. v. 3. σαώσας, quod in Ald. Sec. et v. 4. ἴδη. Σαώσαις retinuit. Venet. Ald. Tert. etiam v. 4. pro Ἤδη, ἴδη. in ultimo versu Ald. Tert. errore typographi ὅρμησιν pro ὅρμισον. Br. v. 3. σαώσαις, et v. 4. καὶ καμάτων ὅρμισον εἰς λιμένα.

Ep. 8. Hoc loco non invenitur in Edd. vetustis, sed Tit. 48. ep. 3. h. l. ubi iterum legi voluimus, quoniam utroque in loco aliâ versione utitur Grotius, et Ruhnk. ad suum ex Grut. Exempl. illud hic scripsit. in Lat. versione Lege *Ex* et sine distinctione *negoti.*

Tit.

Tit. 32. Ep. 1. Lege ΣΤΑΤΤΛΛΙΌΤ ΦΛΑ'ΚΚΟΤ, STATILII FLACCI. v. 5. ad Ex. Ruhnk. notatum ἰυξενίοις quod videtur e Grut. Ex. desumtum. Cod. Vat. ἰυξειλεις.

Ep. 2. Ejusdem argumenti, cujus auctor Philippus, legitur Tit. 5. ep. 23.

v. 3. pro ἴχει, ἔχοι ex Grut. notavit Ruhnk. quod est in Cod. Vat.

Ep. 3. v. 3. Br. ἐςὶν pro ἐςὶ et v. 4. Ἤδη καὶ pro Ἤδη σοί. quod contra Codd. consensum cur immutatum; ignoro.

Tit. 33. Ep. 1. v. 2. Br. οἰδεύσης λυγρὰς ἔτυψεν ἔχις. quod nullae Edd. priscae habent. Huetius ad oram libri Scaligeri invenit οἰδοῦσαν, putabat ἀδῆσαν, sed nihil mutat. ad Cod. Leid. οἰδεῦσα.

v. 3. θηλὺν Ed. Princ. Junt. Ascens. 1531. et Bas. 1549. θηλὴν Ald. Pr. Em. Sec. Tert. et Venet. Cum sq. Tiberii Ep. comparat Jacobs, pravissime vero citat Grotii versum, scribendo.

Et vivit sobolis morte redemta mater.

prima enim in *mater* longa est, dedimus ut legitur in M. S. et omnino legendus est.

Et vivit sobolis morte redemta parens.

Ep. 2. Lege ΤΙΒΕΡΙΌΤ ΙΛΛΟΤΣΤΡΙΌΤ. TIBERII ILLUSTRIS.

v. 1. in Latinâ versione pro *gravidae* Lege *gravido*, et sic distingue.

Uberibus cervae, gravido modo ventre solutae.

Ovid. Heroid. Ep. 44.

Jam gravidus justo pondere venter erat.

Et Amor. L. 2. El. 18. v. 1.

Dum labefactat onus gravidi temeraria ventris.

Ep. 3. v. 3. Br. εἴτ' ἐμὲ — quod neque in Vat. Cod. neque in vulgatis.

v. 5. Οὐδ' ἀδίκως, ex Cod. Vat. scribendum putat Jacobsius.

Ep. 4. v. 3. ἀΐδην mortem, ut supra Tit. 11. Ep. 5.

Ὤπασαν ἐξ ἀέθλων, οὐ σέφος, ἀλλ' ἀΐδαν.

Sophol. Antig. v. 580. 581.

Φεύγουσι γάρ τοι χ' οἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας
Ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.

ad Ex. Ruhnk. εὔτοκος. quod est ex Pierson. Verisim. p. 90. quamvis melius legi putet εὔλοχος, at εὔτοχος ἄλις. non immutandum arbitror.

Ep. 5. ad Aelium Lamprid. Vit. Heliog. T. 1. p. 857. *Pisces ex vivariis suis bubus traxit*, hoc carmen affert Casaubonus. Br. v. 3. ἀσίδαρον, et v. 4. μακρὸτένων, et v. 5. ἃ ταλαεργοὶ. quae in nullis Edd. Ul-

Ultimum Distichon cum non fit apud Grotium, hoc modo verti posse putarem.

Cogimur a spicis miseri servire marinis
Fructibus, atque maris terga secare boves.

Ep. 6. Omnes Edd. priscae Archiae tribuunt, Grot. et Br. Leonidae Alexandr. v. 1. Aldinae et Venet. ἰυάροτρον. in aliis εὐάροτον. atque ita legendum putat etiam L. 6. T. 7. cp. 2. D'Orvill. ad Chariton. p. 240. neque aliter apud Suid. v. ἐργάς.

v. 2. ἐφελκόμεθα quod probat Jacobs, cujus non inelegans emendatio v. 3. legentis,

Ἔργα γὰρ εἰρεσίης δεδιδάγμεθα.

Verte.

Nam sumus edocti remis sulcare profundum,
Delphinos, Nereu, rura secare doce.

cum de remigio sermo sit, Delphinos memorari, ne quis miretur. Sic. T. 40. Ep. 3. h. l.

Εἰρεσίην Δελφῖνες ἀεὶ Μούσησιν ἄμισθον
Ἤνυσαν. οὐ ψεύστης μῦθος Ἀριόνιος.

Delphini Musis semper sine munere praebent
Remigium. haud falsa est fabula Arionea.

Ep. 7. Inter Hadriani Caesaris est apud Br. T. 2. p. 286. ad Ex. Ruhnk. Vid. Auson. Ep. 14. ubi, ut hic ἐνάλιος. suppressâ voce κύων, *caeruleus*, tantum dicitur. v. 5. Br. pro ἀινῶς. ἀινὸς. ex Cod. Vat. et Φλόγα pro φλόγας. Receptas lectiones unanimi consensu tuentur Edd. Vet. De hoc et seq. Ep. egit J. Tristtan Comm. Histor. Tom. 1. p. 152. quod et Burm. Sec. ad suum Exempl. notavit.

Ep. 8. Ejusdem argumenti, vertit. Auson. ep. 14. Grotius, ni fallor, melius.

Ep. 9. Grotium secuti Tiberio illud dedimus, cujus ingenium redolere putat Jacobs. Inter Ἀδέσποτα est apud Br. v. 4. ὀλιγσκάζων, Ald. Sec. Tert. et Venet. quam lectionem improbant Grut. et Ruhnk. et reliquae Edd. non secutae sunt.

Ep. 10. Nimis crudeliter hic depinguntur Delphini, quos Musarum cultoribus favere eosque omni ope servare velle, modo dictum est, et ex Tit. 40. h. l. satis apparet. Summo jure itaque Plin. Hist. Nat. L. 8. c. 56. eos inter feros poni, non vult.

Ep.

Ep. 11. De hoc Vid. Rader. ad Martial. p. 45.

v. 6. Steph. et Wechel. φίλαι. operarum vitio.

Ep. 12. v. 5. Br. εἶτ' ἔβλυσεν. ἢ ἄρα, Νύμφαι. Jacobsio, Brunckium ipsum hanc lectionem invenisse, visum est. ad Cod. Leid. notatum, ἢ ἄρα νύμφαι. *Heins.* Quare haec Heinsii emendatio Br. fuit cognita, aut ambo viri docti eandem conjecturam fecerunt.

v. 6. Edd. Vet. usque ad Steph. pro μῆνιν ἔθεσθ' habent μῆνιν ἔθεστ' seu ἔθες'.

Ep. 13. v. 1. Ruhnk. in separatâ schedulâ, suo Exemplari adjectâ, videtur sumpsisse vocem αἰετὸς pro *aquilâ*, quo nomine insignitus erat velocissimus equus. Nobilium avium nomina saepius nobilissimis equis data, patet ex iis locis, quae hic, et T. 1. P. 1. p. 405. attulit Jacobsius. Primum itaque distichon verterem.

Inter equas Aquilae notissima gloria; semper
Quae prius in sertis floruit et phaleris,

Oppian. Κυνηγ. L. 1. v. 280. 281.

Κείνοισιν τάχα μοῦνος ἐναντίον ἰσοφαρίζοι
Ἀιετὸς αἰθερίοισιν ἐπιθύνων πτερύγεσσιν.

Forsan equis posses aquilae conferre volatum,
Praepetibus coeli quae sulcat concava pennis.

Quamvis has notas, quas suâ sponte satis amplas evadere intelligo, non meis carminibus onerare velim, tamen facere non possum, quin illud, quod his diebus *in Equam, Aquilam dictam*, composui, et in meis carminibus nondum invenitur, hic apponam.

Ad
Janum Abrahamum Willink,
de Equa,
Aquila dicta.

Qualis magnanimis nitens Jovis armiger alis
Subjectam pedibus sponte relinquit humum,
Impositasque jugis dum praeterlabitur arces,
Hunc vehit ad coeli culmina laudis amor.
Talis equae, WILLINKE, *tuae nitet ignea virtus,*
Cui micat ex oculis non saturatus honos.
Ut ludunt per colla jubae rutilantque per armos!
Gratia ut in nitidis spirat amoena toris!
Continuum aequalis percurrit regula dorsum,
Fulvaque componunt vellera utrumque latus.

Carceris haec quoties ſublata repagula ſentit,
Elevat argutum, plena vigore, caput.
Ut cervicis amans plauſus mox arrigit aures,
Et domini asſuetas geſtit habere manus!
Tollit ut hinnitum, pedibusque fatigat arenam,
Quos teneros mirâ mobilitate quatit!
Jam volat et celeri curſu praevertitur Eurum,
Eque fugâ ornatus colligit alta novos.
Hujus erant generis, quas quondam ad moenia Trojae
Rex Priami auxilio Thracius egit equas,
Quasque ferunt traxisſe rotas dominantis Achillis,
Hoc duce contentas frena ſuperba pati.
Sint Aquilae non iſta tuae praeconia famae,
Quam Thetidos proles jactat adesſe ſibi.
Attamen illud habet, quo nomine jure triumphat,
Taedia quod longae fallat amara viae;
Inque uſum domini, qui molliter ora miniſtrat,
Nunc huc, nunc illuc, quo velit ille, volet.

v. 7. Κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος, *vinculo ferreo circum collum ligato.* Lucian. Necyom. Tom. 1. p. 472. καὶ ποδάγρᾳ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ubi Hemſterh. pro κόρακα, σκύλακα legi mavult. quod defendi poteſt Polybii verbis L. 20. c. 10. §. 8. Ταῦτα λέγων, Φέρειν ἅλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἑκάστῳ περιθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον. At voces κλοιὸς et σκύλαξ *canis collare vinculum, catulus,* saepius eandem ſignificationem habent, ut apud Eundem Polyb. L. 32. c. 7. §. 6. Τοῦ δὲ κλοιοῦ αὐτῷ περὶ τὸν τράχηλον περιτεθέντος, καὶ τῆς ἁλύσεως. utroque in loco ſunt vincula ferrea, quae dicuntur *bojae*, cum κόραξ, ni fallor, esſet majoris molis machina, et, ut apud Suid. εἶδος μηχανήματος, quod, ut hic, dicitur διτάλαντον, et jocoſo Luciani ingenio apprime convenire arbitror, qui non contentus improbis hominibus collare ferreum dedisſe, gravioris ponderis inſtrumenta et machinas addit, quibus ſerviles animi oppresſi et ſubacti per contumeliam trahi et retrahi posſent, quod per illud κόρακα διτάλαντον ſignificari opinor. Praeterea optimi ſcriptores, cum ſimilis ſignificationis verba jungunt, ſemper ei rei operam dant, ut quae in hac ita dictâ ſimilitudine vox majorem vim habeat, ei ſemper ſuccedat, quae non tantâ gravitate pollet, adeo ut hic ſcribendum fuisſet σκύλακα καὶ κλοιὸν, non κλοιὸν καὶ

σκύ-

σκύλακα. σκύλαξ enim ſaepisſime tantum collare, vinculi genus, quo collum adſtringitur, ut apud Nonium ex Lucilio. *Cum manicis, catulo, collareque, ut fugitivum Deportem.* at κλοιὸς gravius quid ſonat, atque etiam *ferreas catenas*, aut *ferreum jugum* indicat. Etym. M. p. 521. κλοιὸς, σημαίνει τὰ σίδηρα, ἃ φοροῦσιν οἱ κατάδικοι. Xenoph. Hist. Gr. L. 3. c. 3. §. 11. ἐκ τούτου μέντοι ἤδη δεδεμένος καὶ τὼ χεῖρε καὶ τὸν τράχηλον ἐν κλοιῷ. Deuteron. cap. XXVIII. v. 48. Καὶ ἐπιθήσει κλοιὸν σιδηροῦν ἐπὶ τὸν τράχηλόν σου ἕως ἂν ἐξολεθρεύσῃ σε. *Et inponam jugum ferreum cervici tuae, ut funditus te perdat.* conf. Belii Lexicon.

v. 8. ἐλᾷ Br. recte ἀλεῖ ex Emend. Pierſon. ad Moerin. p. 18. in quâ ſententiâ etiam Caſaubonus fuisſe dicitur. et ὀκριόεντι, ut apud Hom. Il. Θ. v. 327. et Δ. v. 518. Χερμαδίῳ — ὀκριόεντι. aliisque in locis, quamvis et ὀκρύοεντι receptum.

Ep. 14. Ejusdem argumenti, cujus praecedens et Ep. 25. h. l.

v. 1. Vid. Ez. Spanhem. de Uſu et Praeſt. Num. T. 1. p. 273. et ſeqq.

v. 2. velocisſimi equi dicuntur Pegaſi. Ingenioſe Cicero tranſtulit ad homines, pro Quintio. c. 26. *O hominem fortunatum, qui ejusmodi nuntios, ſeu potius Pegaſos habeat.* Illustrat Epigr. Ennius apud Cicer. de Senectute. c. 5.

Sicut fortis equus, ſpatio qui ſaepe ſupremo
Vicit Olympia, nunc ſenio confectu' quiescit.

Vid. Erasmi Prov. *Equi Senecta.*

v. 5. Br. Νισυρίτιδος, contra conſenſum omnium librorum. De Niſyro, inſulâ petroſâ, Vid. Plin. L. 5. c. 36. et ibi Harduin. ut et ad Lib. 36. Sect. 42. Num. 21. Optimae notae pumices et lapides Molares ferre dicitur. Hujus et Hom. meminit. Euſtath. ad Dionyſ. v. 526. p. 99. Νίσυρος — αὐτὴ δὲ τῶν Σποράδων νήσων οὖσα, κατά τινας, πετρώδης ἐστὶ λίθου μυλίου. Strabo, quem locum et Jacobſius attigit L. 10. p. 748. de hac inſulâ. στρογγύλη δὲ, καὶ ὑψηλὴ, καὶ πετρώδης τοῦ μυλίου λίθου εὐποροῦσα· τοῖς γοῦν ἀστυγείτοσιν ἐκεῖθέν ἐστιν ἡ τῶν μύλων εὐπορία. ubi hujus Ep. mentionem facere non neglexit Caſaubonus.

Ep. 15. v. 1. Br. ut in Aldinis et Venet. τὸν πεδίων. reliquae, ut in vulgatis τῶν πεδίων.

Ep. 16. v. 1. Br. ἑρπηστὴς ut in omnibus Edd. priscis, ἑρπυστὴς Bad. Ascens. quod in alias tranſiit. promiscue his vocibus uſi ſunt Veteres. Vid. T. 37. e. 11. h. l. et L. 2. T. 47. e. 14. in eadem Ascens. λυχνοβόρος, quod Steph. et alii deinde ſecuti ſunt.

v. 6. τύμβον. Ed. Princ. Junt. Ascenſ. Baſil. 1549. ſed Aldinae Venet. Steph. et ſqq. πέτρον.

Ep. 17. v. 1. ψῆγμ' ἄπορον, *prandium nempe non coctum*, doctus Emendator ad oram Scalig. Vid. Huëtii notas. Convenienter admodum citat hic Jacobsius Plutarchi locum de Cupidate Divit. Ed. Steph. T. 2. p. 933. Rualdi p. 526. ὥσπερ τῶν μυῶν τῶν ἐν τοῖς μετάλλοις τὴν χρυσῖτιν ἐσθιόντων, οὐκ ἔστι τοῦ χρυσίου μεταλαβεῖν, εἰ μὴ νεκρῶν γενομένων καὶ ἀνατμηθέντων.

v. 2. Ed. Princ. et Junt. ψαμμάθου. Reliquae, ut Ald. ψαμάθου.

Ep. 18. Huëtius Νέστορος εἰς τὸν Πύθιον δράκοντα. *Hoc videtur esse fragmentum majoris operis.* Cui plane assentior. In priscis Edd. hoc cum seq. junctim legitur. Cod. Vat. secuti separatim legi voluerunt Grotius et Br. Tom. 3. p. 146. et Tom. 2. p. 344.

v. 2. Κεκόνισο. Recte Jacobsius ea de torrente, qui per aestatem exarescebat, meminit Ovid. Amor. L. 3. el. 6. v. 96.

Aut premis arentem pulverulentus humum.

Ep. 19. v. 2. Ald. Tert. 1550. et Venet. ejusdem anni ἐπέθηκε γείνων. Vid. Toup. ad Suid. part. 2. p. 92. et Nov. vol. 1. p. 337.

v. 3. Κηφισὸς ex Ald. Pr. Em. Sec. Tert. et Venet. Br. ῥέεν εἴσω, non probante Jacobsio.

Ep. 20. v. 3. Br. ἐπεὶ ἐφράσσατο. ἐπεὶ in nullis. ἐφράσσατο tantum Steph. Sed Vid. Clark. ad Homer. Il. A. v. 140. et ψ. 126.

v. 4. pro ἠγάγετο ad Grut. Exempl. εἰργάσατο. unde Ruhnk. ἐργάζατο. Illustrat hoc Ep. J. Gottl. Schneiderus ad Oppiani Κυνηγ. B. v. 354. p. 361.

Ep. 21. Vid. de hoc ad Grotii Prolegom. p. 131. Inter ea, quorum auctores incerti sunt, est apud Br. Tom. 3. p. 240.

v. 1. De vocis ὀφρύος usu utilia et praeclara, non omisso hoc loco, collegit Jo. Jac. Wetsten. ad N. T. Tom. 2. p. 682.—684. conf. Tit. 5. h. l. Ep. 12. v. 1.

v. 3. Br. ἔβρυκε et v. 4 ex Vat. Cod. pro πλεξάμενος, δραξάμενος. quam lectionem elegantissimam vocat Jacobs. δράσσομαι enim est comprehendo, manu teneo, δράσσω, pugno includo. Vid. Grot. ad Ep. ad Corinth. I. c. 3. v. 19. et Wetsten. cit. locos, quos et memorat Jacobs. conf. L. 4. T. 8. ep. 10. et T. 14. ep. 1.

Ep. 22. Vid. de hoc P. Burmann. Sec. ad Anthol. Lat. Tom. 2. p. 371. et Tom. 1. p. 627. Nec non Sam. Bochart. in Hieroz. L. 2. p. 188.

v. 1. ὀγκηστὴν proprie de asino. Sic ὀγκάζομαι. apud Lucian. Dial. Mar. 1. p. 290. ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. Conf. Gataker. Adv. Posth. c. 3. p. 420. quod et Jacobsius annotavit.

Ep.

Ep. 23. citat Toup ad Suid. part. 1. p. 19. Ed. Nov.

v. 1. Br. Τίπτ' ἐμὲ — v. 3. 4. Ruhnk. in Ep. Crit. II p. 146. poëtam colorem duxisse existimat ex his Callimacheis, Hymn. in Dianam. v. 154.—157.

ἴα πρόκας ἠδὲ λαγωοὺς
Οὔρεα βόσκεσθαι· τί δέ κεν πρόκες ἠδὲ λαγωοὶ
Ῥέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα. βάλλ' ἐπὶ καὶ τούς.
Per montes capreas, timidos lepores, sine pasci,
Quid facient capreae, timidi lepores tibi damni?
Illud agunt apri, segetes vastantur ab apris.
Qui mala multa ferunt homini, tu dejice tauros.

Ep. 24. v. 3. Br. *κρωσσὸν*, et in Lect. et Em. p. 185. v. 5. hoc modo legendum putat. *Οἱ δὲ νεῶν κάρφας ἀχυρίτιδας ἀντιφέροντες* i. e. *οἱ δὲ φέροντες κάρφας ἀχυρίτιδας ἀντὶ νεῶν. ἀχυρίτιδας*, quod, ut ait Jacobsius, Schneiderus Br. suppeditavit, vellem auctoritatem haberet.

v. 6. pro *τάχος* Br. dedit *κύτος*. Editiones tamen vulgatam lectionem tuentur.

Ep. 25. v. 1. Quamvis non habeat, quâ se probet, veterum Codicum fidem, et Pierson. ad Moerin p. 375. receptam lectionem sequatur, tamen admodum mihi placet ingeniosa Jacobsii emendatio legentis. *Λεπτὸν ὑφηναμένα ῥαδινοῖς ποσὶν ἱστὸν ἀράχνα.* Exemplis, quae attulit, adde Hom. Odysf. B. v. 94. 95.

Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
Λεπτὸν καὶ περίμετρον.

Conf. Od. T. v. 139. 140. et Ω. v. 128. et 129. Neque aliter videtur Grotius legisse, cum *λεπτὸν ἱστὸν* reddit *tenuem telam.*

v. 2. Br. ex membranis *ἔνδετον εἶχε.* et v. 3. *μὰν* pro *μῦν. ἐπαιάζοντα πεδίεραις.* ex Vat. Cod. ut rarius et exquisitius revocandum judicabat Jacobsius.

Ep. 26. Scribe ΛΕΟΝΤΙ'ΟΥ. Inter ea Archiae posuit Br. Tom. 2. p. 98. qui v. 1. pro *ὁ τὸ πρὶν* dedit *ὁ πρὶν δή.* et v. 6. *στεφέων ὕβρις*, quod ex Grut. etiam Ruhnk. notavit. Emendationem Jacobsii v. 1. loco vocabuli *ὢ 'νὲρ ὁ τὸ πρὶν*, vel equi nomen, vel vocem *ἱερὸν ὁ πρὶν* substituentis, non probo. Videtur equus, gravis annis, eum virum alloqui, cujus sub ductu molarem lapidem circum agere cogitur.

v. 4. *ὁ πρὶν πταναῖς ἶσα δράμων τ' ἀνέμοις.* Hom. Il. κ. v. 437. *θείειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.* Virg. L. 7. v. 807.

Cursuque pedum praevertere ventos.

Ep. 27. Quae ex Suida ſunt, Ruhnk. notavit. v. 1. *σκότιοι*. Suidas T. 3. p. 337. v. 2. *Σιπύη*, Etym. Magn. et Suidas T. 3. p. 319. iisdem verbis, *Σιπύη, σημαίνει τὴν ἀποθήκην. ἐπεὶ σιτοβολὴ τις οὖσα; παρὰ τὸ αὐτῇ τὰ σιτία ἐμβάλλεσθαι*. Vid. de hac voce Jacobs. ad Ep. IX. Leon. Tar. p. 71. v. 3. *κρῖμνα*. Suid. T. 2. p. 375. ubi *ἔχων* pro *ἔχει*. v. 4. *ἠνέσαμεν*. Suid. T. 2. p. 63. v. 5. *μεταλλεύει*. Suid. T. 2. p. 539. ubi *Φιλόλιχνε*, non *φιλόλυχνε*. ut ait Br. quod Ed. Princ. Aldinae, Veneta et Ascenſiana dederunt. v. 6. Suid. v. *σκυβαλίζεται*. T. 339. v. 6. *γευόμενος*. Ed. Pr. Junt. Ascens. et Baſil. neque aliter Suid. v. *σκυβαλίζεται*. et ſic ad Exempl. Gruteri notatum. v. 8. Suid. T. 1. p. 332. v. *ἁρμαλιά*.

Ep. 28. Non diſſimile antecedenti. Laudat illud Suidas in *ἀποδρέψεσθε*. T. 1. p. 274. et *ἰσχὰς*. T. 2. p. 156. et *συχνὸν*. T. 3. p. 414. quod et Ruhnk. indicavit. in *συχνὸν* male legitur *δρέψασθαι αὔην*. quod vidit et emendavit Kusterus.

v. 4. de voce *σκύβαλον* Vid. Lib. 1. T. 2. Ep. 2. v. 4. et L. 3. T. 22. c. 24. v. 2.

v. 5. *βύβλοισι*. Runhk. et ſic Vat. Cod. et Grut. Exempl.

Ep. 29. v. 1. *Ἡνία φοινικόεντα* ut apud Heſiod. Scut. Herc. v. 95. et in vetustisſimis Flor. Ald. et Junt. Libris Homeri. Il. Θ. v. 116. De Epigr. Vid. Wolf. ad Poëtr. Octo Fragm. p. 92.

v. 3. Lege *Ἵππια* — v. 4. elegantisſime Grotius ludentium et equitantium puerorum imaginem expreſit.

Et parvi parvo dulce vehuntur equo.

apud Urſin. p. 56 legitur. *Ὄφρ' αὐτὸς φορέῃς ἤπια τερπόμενος*.

Ep. 30. v. 1. *Similis omnino argumenti est prolixum Antipatri Epigramma L. 6. T. XI. ep. 1.* Hoc P. Burmann. Sec. ad ſuum Exemplum notavit. Cl. Salmaſius ad Solinum p. 46. D. E. haec habet. *Sic mater Idaea, aut mater Deûm, nunquam vero ſimpliciter mater.* quod Alcaeus non agnovit. Sed ad meum Solini exemplum, quod olim fuit Gulielmi Frid. Wilpii, Conrectoris Scholae Amſtelaedamenſis eruditisſimi, de me optime meriti, manu ipſius nitide ſcriptum video. *Ita tamen vocat Lutatius ad Stat. 12. Thebaid. v. 224. conf. Virg. Georg. L. 4. v. 64. item Daviſ. ad Min. Fel. p. 60. (in nostra Ed. c. 6. p. 39.) et Ludibria Clerici p. 21. Orpheum p. 28. (Ed. Eſchenbachii.) Pindarum p. 310. (Ed. Sudorii p. 492.) quem m. vid. apud Strabonem p. 469.* Hinc rurſus apparet praeceps ille ac caecus Salmaſiani ingenii impetus, ut illud bene deſcripſit Hemſterhuſius, in Testimoniis ineditis ante Heſychium. Hoc immoderato fervore non modo in veterum aucto-

rum

rum fcripta irruebat eosque fuo judicio fubjiciebat, verum etiam de praeftantisfimorum fui temporis, tam moribus quam eruditione, virorum famâ malevole admodum detrahebat. Ad Ex. Runk. video notata, quae fimul dabo. Toup Ep. Crit. p. 13. 14. (Ed. novae part. 4. p. 421.) Suid. v. Ἀγύρτης. v. 2. γρ. ὕλης ἐνδένδρου (ex Grut.) Suid. v. Πρῶνες. (T. 3. 217. ubi Vid. not.) Ep. 395. v. 3. Suid. v. θαίνη. (T. 2. p. 209.) et v. πελάριος (T. 3. p. 73. ubi Ὡς δὲ λέων) v. 5. ἄυδαξε αὖ γρ. Ald. ἄν. Salm. ad Dofiad. Ar. p. 149. (forte ad Confecr. Temp. in Ag. Acr. p. 47. Grut. αὔδαξε.) Aefchyl. Fragm. p. 639. Polyaem. p. 14. Spanh. in Julian. p. 233. v. 7. Toup. part. 3. p. 195. (conf. p. 249.) Suid. v. γένυσι (T. 1. p. 475.) idem citat v. τένοντας. (T. 3. p. 447.) Kusterum fugit. v. 10. γρ. ὀρχηστμῶν. Ceterum Vid. Ruhnk. Ep. Crit. II. p. 133.

v. 2. ἐβωμοκάτει Ald. Pr. et Sec. et Venet. non Afcenf. ut putat Jacobf. v. 4. Φάρυγγες. Ald. Pr. et Sec. fed Tert. Φάραγγες errore typographi. Venet. Φάρυγγος. v. 8. ἐσφαφαλίξε. Junt. et Suid. v. τένοντας. at in γένυσι vulgata lectio v. 5. ὡς αὔδαξε. Ed. omnes praeter Aldinas, ubi ἄνδαξε. fed apud. Suid. v. ὠμηστέων. T. 3. p. 755. ὡς ἂν δόξα. ubi Kusterus, ὡς ἂν δόξα; recte legitur, ὡς αὔδαξε, *ut rugit*; quamvis Jacobfii conjecturas probare non posfim, tamen cum eo infigne mendum in hoc verfu latere fufpicor. Si doctisfimi Ruhnkenii notas confideremus, videtur ille de verbo ἀλαλάζειν cogitasfe, inprimis citandis Spanhem. in Julian. Obfervationibus, quas neque in v. ἀλαλάζειν Indicis Xenophontei auctor neglexit. Adde Sophocl. Schol. ad Antig. v. 133. ἀλαλάξαι, i. e. παιωνίσαι. vel ut apud Suid. ἀλαλάξετε, i. e. κροτήσατε. Lege itaque ὡς ἀλαλάξε. et verte.

Exitium crudele timens modo vociferatur,

Tympani et increpuit pulfibus omne nemus.

Nonnihil fane ad explicationem Carminis faciunt quae, pro more fuo, eleganter admodum ad Catulli Carm. LXII. fcripfit M. Ant. Muretus. *Cum Attis in nemus Cybelae facrum venisfet, magna comitum ftipatus manu, furore correptus, virilia amputavit fibi. idem fecere ceteri quoque, qui cum eo venerant. tum per aliquod tempus, ut mos facrorum ferebat, tumultuati obdormierunt. Expergefactus Attis, cum ad fe redisfet, coepit lamentari conditionem fuam, etiamque de repetenda patria cogitabat: cum Cybele,* OBJECTO LEONE, *eum ita perterrefecit, ut ab ultimo littore, quo jam procesferat, iterum in nemoris opacitatem compulerit: ubi omne reliquum vitae fpatium exegit.* Vid. infuper de Attide Serv.

Serv. ad Virg. L. 9. v. 116. Hemfterh. ad Lucian. Dial. Deor. XII. T. 1. p. 255. et quae dedit Bentlejus ad Anacreontem. Ed. Argent. p. 145. Nec non Mant. Tert. Ep. 1. et P. Burmann. Sec. ad Anth. Lat. Tom. 1. p. 32. et Tom. 2. p. 705. in verfione v. 1. Lege, *Matris.*

Ep. 31. est ΛΕΩΝΙΔΟΥ. Leonidae Tarentini. quod ex Grut. annotavit Ruhnkenius, fic etiam, quamvis Alexandrino dederit, Br. vifum.

v. 1. *χαλαζήεντά τε συρμόν.* Eodem modo Antipater Sidonius, quem perpetuum hujus Leonidae imitatorem recte appellat Jacobfius. L. 3. T. 25. e. 8. V. 3. 4.

Οὐκ ἔτι χοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
Οὐ νιφετῶν συρμοὺς, οὐ παταγεῦσαν ἅλα.

conf. L. 3. T. 22. e. 57. et e. 63.

v. 3. *Μουνολέων.* Vid. Sam. Bocharti L. 3. c. 4. Op. vol. 1. p. 758.

v. 7. Guil. Canterus Nov. Lect. L. 3. c. 23. in Gruteri Lamp. Crit. T. 3. p. 385. quod et ad Ex. Ruhnk. notatum, corrigit *χεῖμα δὲ δειμήνας θὴρ*; Sed Br. hoc fententiae repugnare putat, Vid. Lect. et Emend. p. 175. ipfe dedit *Χεῖμα δὲ θὴρ μείνας διανύκτιος.* quod forte elegantius, quam verius.

v. 8. Ruhnk. Suid. in v. *Ἔπαυλις* et *Ἐπαυλόσυνος.* Tom. 1. p. 789. ubi in Optimis Suidae Edd. legitur *οὔτε βροτῶν*, non *βοτῶν. ἐπαυλόσυνος* fuit etiam in Grut. Exemplo.

v. 9. Br. *Εὖ δὲ πάθης ἔργον τοῦδ' εὐγραφὲς ἀκρολοφῖται.* quae lectio partim ex Vat. Cod. videtur derivata. Jacobs cum Schneidero *ἀκρολοφῖτα*, ut *ἀκρολοφίτας* L. 4. T. 12. e. 117. legi mavult.

Ep. 32. v. 1. Br. *Αἰόλε.* quod non necesse. *ξουθὰ* proprium apis appofitum, Theocrit. Id. VII. v. 142.

Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Flava volabat apis circum fpiracula fontis.

Sic et *ἐπιξουθαὶ* dicuntur Arato Diofem v. 296. Unum Epitheton hic api fufficit, cum *αἴολον* et *ἡμεροθαλὲς* ad *ἔαρ*, quod non uno gaudet ornatu, referenda fint. Ut *αἰόλη νύξ* apud Suidam T. 1. p. 654. dicitur nox variis ftellis distincta, fic ver varietate florum exuberans optime dicitur *αἰόλον.* Quem citat Kusterus Sophoclis locum, non est in initio Thrachin. Sed v. 94. et v. 132.

v. 2. *ἐφ' ὠραίοις ἄνθεσι μαινομένα. μαίνεσθαι ἐπὶ τινὶ* dicitur, qui alicujus rei, quocunque modo, potiundae ardore infanit. Vid. a Jacobfio commemoratos fcriptores, Valckenaer. ad Theocrit. Id. II. v. 48. et Warton. ad Id. XXX. p. 309. qui etiam hujus Carminis mentionem fecit.

τιν. Sic Latini verbis *ardere* et *infanire* non femel ufi funt. Propert. L. 2. El. 25. v. 25.

Lynceus ipfe meus feros infanit amores.

ubi P. Burmann. commode affert Spanhem. notas ad Callimach. Hymn. in Cererem v. 30. Quamvis in Grotii verfione non facile quidquam immutatum vellem, tamen primum verfum hoc modo legi pofse arbitrarer.

Quae florum infanis feftivos femper amores.

tentari enim minus est, quam ardere atque infanire.

Ep. 33. Vid. Sam. Bochart. Op. T. 2. p. 65. et Jo. B. Zenobetti ad Meleagr. Idyll. p. 21. quod Ruhnk. notavit. conf. T. 60. h. l. ep. 9. v. 4. pro παῦσαι Zenobetti ex Cod. Vat. παῦε dedit, et Br. δάκρυα καὶ κατόπιν. D'Orville in Vanno Crit. p. 188. καὶ κατόπιν δάκρυα.

Ep. 34. P. Burm. Sec. ad fuum Exempl. Triftan Comment. Tom. 1. p. 535.

Tit. 34. Ep. 1. Aldinae, Venet. et Ascens. Palladae dederunt, in reliquis Ἄδηλον. Vid. de hoc proverbio Schott. ad Zenob. §. 71. p. 141. et Erasm. in Adag. p. 181.

Multa cadunt inter calicem fupremaque labra.

apud Athenaeum L. xi. p. 478 legitur.

πολλὰ μεταξὺ πέλει κοτύλης καὶ χείλεος ἄκρου.

apud Stobaeum in Floril. Grotii cap. cxii. pag. 464. alia occurrit verfio, quam vir fummus derivavit ab A. Gellio, L. 13. cap. 17.

Multa cadunt, vox ut vetus est, os inter et offam.

Ep. 2. v. 1. Br. Μήπω. et v. 4. pro εἰ ζῶμεν, ἐζῶμεν, quod minime probo. multo melior conjectura Jacobfii legentis.

Ὄνειρον εἰκάζοντες εἶναι τὸν βίον .

Οὐ ζῶμεν ἡμεῖς, τοῦ βίου τεθνηκότος.

Vita non vitalis, vita mortua dicitur. Nota funt ista Philemonis Ed. Hertelii p. 182.

Ἡμεῖς δ' ἀβίωτον ζῶμεν ἄνθρωποι βίον. Et p. 190.

Ταῦτα πάντ' ἂν ἐκλίπῃ.

Τέθνηκε κοινῇ πᾶς ὁ τῶν ζώντων βίος. conf. Grotii Flor. Stob. p. 401. et p. 211. et Philem. Ed. Cler. p. 354. et 326.

Ep. 3. Expresfum ex carmine feq. Vid. de his P. Burm. Sec. notas ad Propert. L. 2. El. 10. v. 45.

v. 3. Obfcurior vifus Jacobfio, mihi non. Verte.

Terminus hic hominum vitae, fi longior aetas,
Nestoris. At ftygias Nestor adivit aquas.

Nn Ep.

Ep. 4. In vulgatis idem legitur L. 3. T. 10. Ep. 6. ubi a nobis omissum, quoniam Grotius eadem versione usus est.

v. 4. citat. Adr. Behot Apophor. L. 3. p. 158.

Tit. 35. Ep. 1. Εὔφημος γλώσσῃ. Omnes Edd. priscae, non γλώσσης, ut Br.

Ep. 2. Hujus Homerici Centonis meminit Fabricius Bibl. Gr. L. 2. c. 7. Tom. 1. p. 355.

v. 6. ad Exempl. Ruhnk. ἐι δὴ sic et Grut. pro ἤδη. Hom. Odysf. L v. 497.

Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ, ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε.

v. 10. Ed. Princ. Junt. et Baf. 1549. ἐπακούσῃ. Aldinae et reliquae ut apud Hom. Il. Υ. v. 250.

Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.

quod plane convenit cum Critonis verbis apud Terent. Act. 5. Sc. 4. v. 17. *Si mihi perget, quae volt, dicere; ea quae non volt, audiet.*

Tit. 36. Ep. 1. Vid. P. Burm. Sec. ad Propert. L. 3. El. 5 v. 66.

Ep. 2. Euripus, notum fretum inter Aulim et Chalcidem, ubi aqua aestu vehementiore reciprocat. Vid. praeter alios Cellar. Geogr. Antiq. L. 2. c. 13. p. 1136. et J. C. Bulengerum de Circo Rom. Ludisque Circenf. in Thef. Antiq. Rom. vol. 9. p. 638.

Tit. 37. Ep. 1. Artabanus apud Herodotum L. 7. p. 532. Οὕτω ὁ μὲν θάνατος, μοχθηρῆς ἐούσης τῆς ζόης, καταφυγὴ αἱρετωτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γέγονε. Plurima ad hanc corroborandam sententiam collegerunt V. D. ad Sallust. Catilin. cap. 50. p. 383. et seq. Ed. Haverk. et non neglecto hoc Ep. P. Burm. Sec. ad Propert. L. 2. El. 20. v. 74. et El. 21. v. 27. Nec non Gataker. ad Antonin. p. 67. hujus Ep. meminit etiam Wetften. ad N. T. tom. 2. p. 50. Non dissimile illud Palladae, quod occurrit Tit. 63. Ep. 2. h. l.

Ep. 2. Mitfcherlich hoc attulit ad Horat. L. 1. c. 28. v. 20. Sed, ut bene animadvertit Jacobsius, etiam admoveri posset ad L. 2. c. 3. v. 23. *Victima nil miserantis Orci.* Sed plurimi apud Horatium, qui res humanas bene perspectas ac pertractatas habens nihil lubentius ac gravius m.morare solebat, quam vitae brevitatem et moriendi necessitatem, inveniuntur versus, ad quos haec accommodentur. Cum alia etiam agit, cum haec cogitatio nunquam relinquit. Art. Poët. v. 63.

Debemur morti nos, nostraque.

Ep. 3. v. 2. Br. Brodaei conjecturam probans pro δῆμος legit δεσμός. Corporis vincula, quibus constringitur animus, saepius memoravit Cicero, ut Somn. Scipionis c. 3. et de Senectute c. 22. quare pro *vincla carceris* Tuscul. Quaest. L. 1. c. 30. viri docti reponi volunt *vincla* cor-

corporis. Vulgatam tamen lectionem meus hujus operis Codex M. S. praeſtantiſſimus tuetur. Praeclare admodum Senec. Conſol. ad Helv. cap. 11. *Corpuſculum hoc, custodia et vinculum animi, huc atque illuc jactatur. in hoc ſupplicia, in hoc latrocinia, in hoc morbi exercentur. Animus quidem ipſe ſacer et aeternus est, et cui non poſſunt injici manus.* conf. Jacobſii Comm. vol. 2. part. 3. p. 260.

Ep. 4. v. 1. Ald. Sec. *θάνων.* at Ald. Tert. et Venet. 1550. *θάνεν.* reliquae, ut vulgo, *θάνον.*

v. 2. *θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.* expreſſit illud Horatii, quod modo memoravimus.

Debemur morti nos nostraque.

Ep. 5. Horat. *Truditur dies die:* L. 2. Od. 18. v. 15. ubi Vid. Mitſcherl. qui hujus loci non inmemor fuit.

v. 2. *ἐξαίφνης ἥξει ὁ πορφύρεος. θάνατος.* ex Hom. Il. E. v. 83. ubi Vid. Heynii not. conf. Π. v. 334. et Υ. v. 477.

Oculso veniet mors inopina gradu.

Conf. Villoiſin ad Apollon. Lexicon. p. 674. et Gatakeri Adv. Posth. p. 847.

Ep. 6. Recte Opſopaeus hoc distichon, in laudem Athenarum, huic titulo non convenire existimat.

In Ed. Princ. Junt. Aſcenſ. et Baſ. 1549. ſine auctoris nomine Ald. Pr. Emend. Crinagorae dedit, quam aliae ſecutae ſunt.

Ep. 7. v. 1. Br. *Μὴ εἴπῃς θάνατον βιότου ὅρον.* Ald. Tert. et Venet. quomodo conſpirent, et hic rurſus apparet, ambae quod nullae aliae pro *καχοῦσιν, θανοῦσιν.*

v. 2. Steph. *ζωῆς*, quod in Wechel. propagatum.

v. 3. de Nicia, Coorum tyranno. Vid. quae affert Jacobſius.

Ep. 8. v. 3. Ald. Sec. *ἐφόρμισα* ex Cod. Vat. quod non Ald. Tert. ſed Venet. ſuscepit.

v. 5. Sic apud Plutarch. in Solone. p. 179. Ed. Bryani *παῖδα θετόν.* et *θετὸς* apud Appian. de Bell. Civil. L. 1. c. 5. et L. 3. c. 14. Etym. Magn. p. 448. *θετὸς υἱὸς προσποιητός*, Harpocrat. *θετοὺς, τοὺς εἰσποιητούς.*

Ep. 9. v. 6. Praeter Euſtathium et Scholia Veterum ad Homer. Il. I. v. 558. et Servium ad Virg. Georg. L. 1. v. 399. Vid. de Alcyone Sam. Bocharti Op. vol. 2. p. 218. 219. Broukhuſ. ad Propert. L. 1. El. 17. v. 2. et V. D. notas ad Luciani Halcyon. Tom. 1. p. 176. et ſeqq. quos ſcriptores conſuluiſſe, neminem poenitebit. hunc verſum etiam explicuit Jo. Henr. Leichius in notis ad Carmina Sepulcr. Graec. p. 27.

v. 5. 'Aεὶ Ed. Princ. et reliquae priscae. Ascenf. et Steph. 'Aιεὶ. Jacobfius partem Carminis, in quo etiam Aëdon et Alcyone, tanquam in moerore optimae cantrices, memorantur, attulit ex Anthol. Lat. Tom. 2. p. 126. nos autem, cum illud feperatum carmen esfe existimemus, dabimus, ut legendum putamus.

Cum te, nate, fleo, planctus dabit Attica aëdon,
Et comes in lacrymis veniet pro conjuge Siren,
Semper et Alcyone flebit te voce suprema,
Cum tristis mecum resonabit carmen et Echo,
Oeba'iusque dabit moriens tibi murmura Cycnus.

Sic faltem Bonadae reprehenfione carebit. quafi verbofum potius, quam difertum esfet.

Ep. 10. v. 1. Ex. Vat. Cod. ad Grut. Ex. ἐσάκουσε.

Ep. 11. v. 4. κέντροις proprie de apibus, conf. L. 4. ep. 18. Vid. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. p. 305. et infra L. 7. ep. 13. ubi de Cupidne. Egregia est emendatio Brodaei, legentis pro εἰ δ' ὀφίων, εἴτ' ὀφίων, quam Grotius fecutus est, et nos in textum recipere uon dubitavimus.

Ep. 12. v. 2. καυλοὶ κράμβης. *Brasficae coliculi.* conf. L. 2. T. 20. ep. 4. πρωτοτόμου. Columella L. 10. v. 369.

Sed jam prototomos tempus decidere caules.

Vid. omnino Bod. a Stapel ad Theophrasti Hist. Plant. L. 7. p. 775. quem etiam Jacobfius citavit.

v. 5. ζαλαγεῦσα. et ἀλίτυρος. Omnes Editiones Veteres, etiam Bafil. 1549. Ascenf. 1531. primum ἀλίτυρος, Salm. ἀλλ τυρὸς, quod alibi fe expofiturum narrat. Steph. ἀλίτυρος, qui λαλαγεῦσα, quod Br. recepit, et ζαγλαγεῦσα legi monet. ἐν ἀπόψει. Salmafius ad Hist. Aug. Scr. Tom. 1. p. 156. et 157. cum dixsfet, Cafaubonum ad Strabon. L. 17. p. 1151, vocem ἀπόψεις non bene interpretari, *locos ad comesfandum aptos et procul ab hominum confpectu fubmotos*, ad hoc Ep. provocat, et more fuo fe plura ad h. l. daturum promittit, quoniam ἄποψιν ibi perperam Brodaeus *locum editum* exponeret, cum fit *profpectus marit.* Opinionem Brodaei tamen fecutus fuit Grotius cum vertit:

Sublimi nec fumus in fpecula.

per ἀπόψεις vero Salmafius vult intelligi *Zetas, quae profpectum maris habent.* Sed Zetae, fi hanc vocem bene intelligo, funt diaetae, cubicula in alto pofita. Sic διαίτας et ἀπόψεις citato loco jungit Strabo. Et Plutarchus in vita Luculli p. 200. Ed. Bryani περικλείστους ἀπόψεις. ubi Bryan. ex M. S. legi mavult περικλύστους, *circumfufae undis fpe-*

cu-

culae. Quare non video, cur ἀπόψις de loco edito, qui mare prospectat, dici non posset. ut illa *coenatio* apud Plin. L. 2. Ep. 17. *quae latissimum mare, longissimum littus, amoenissimas villas prospiciebat.* ἄποψις enim locus, unde latissimus patet videndi campus. ut ἀπόπτου apud Sophocl. Philoct. v. 473. Πλεῖν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν. *Prope navem potius, quam procul ferentem observare ventum.* Salmasii itaque observatio, quâ Casaubonum et Brodaeum docere vult, quid sit ἄποψις, plane levis est et nugatoria, quam in immenso illo ipsius eruditionis sacco potius contineri, quam cavillandi tantum caussâ, ex eo effundi, oportebat. Sed Vid. Toupii Emend. in Suid. vol. 1. p. 93. quod ad Exempl. Ruhnk. etiam notatum.

Ep. 13. apud Salmasium titulus est. Κριναγόρου εἰς κρανίον ἀνθρώπου κείμενον ἀτημέλητον.

v. 5. σὺ omittitur in omnibus Edd. priscis, etiam in Basil. 1549. quae post Ascens. 1531. in quâ primum id invenitur, prodiit. Br. pro παρὰ πρέπον, παρ' ἀτραπὸν, e notis Salmasii, quod e Grut. Exempl. etiam notavit Ruhnk. et Grotius secutus est, quare illud in textum recepimus. Si exitum versiculi, quem intercidisse putat, Jacobsius commode supplevisset, ipsius emendationem non repudiarem.

Ep. 14. ἐν Σκιάδῃ Aldinae et Venet.

v. 1. Vid. Salmasii notas, cujus lectionem κρέκων σκιάδεσσιν ἀοιδὰν recte recepisse videtur Br. Kusterus ad Suid. Tom. 1. p. 487. Τέρπης pro Τέρπανδρος legi putat. Carmen laudat L. Holsten. ad Stephan. Byzant. p. 297. de voce Σκιάδες, quam aliter, atque alii, explicat, Vid. Jacobsium.

v. 3. Οὐκ ἄορι πληγεὶς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐνὶ συκῷ.

Χείλεα.

Hanc loquendi formulam illustrat Hemsterh. Dial. Mort. XXIII. T. 1. p. 429.

Ep. 15. v. 2. Οὐδέτερον. Brunckii, qui de hermaphrodito cogitat, sententia repudianda. Verissime Opsopaeus, *neutrum, quia mortui sunt,* quod Grotius intellexit.

Ep. 16. Eadem historia, quae tractatur supra Ep. 11.

v. 3. ὁ δείλαιος, cui lectioni, quae omnes Edd. occupavit, praeclare, ut est in Vat. Cod. Scaliger substituit ὁ δειλός. etiam μελίσσαις Edd. Vet. usque ad Ascens.

v. 5. Br. ex Salmasii notis ἐνεμάξατε. Sic ἐνεμάξατο L. 4. T. 13. Ep. 7.

Ep. 17. Inter ea, quorum auctores incerti sunt, est apud Br. T. 3. p. 290.

v. 1. Br. Salmasium secutus dedit τριοδύτηνος.

v. 2. Salm. Membr. κ'ου βίοτον βίοτον. Sed ut ἄβιος βίος, L. 3. T. 25. c. 76. Sic ἀβίωτος βίος dicitur, quod licet fatis notum, tamen lectu dignissima funt, quae dederunt Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 821. p. 252. et Alberti ad Hefych. p. 18. conf. quae notavimus ad T. 3. Ep. 1. h. l. p. 181.

Ep. 18. v. 2. Br. σείχοις, invitis libris.

v. 4. Unice ad illustrationem h. l. faciunt quae leguntur apud Cicer. Tusc. Disp. L. 1. c. 43. *Praeclare Anaxagoras; qui cum Lampfaci moreretur, quaerentibus amicis, velletne Clazomenas in patriam, fi quid accidisfet, auferri: nihil necesse est, inquit:* UNDIQUE ENIM AD INFEROS TANTUNDEM VIAE EST. ubi Vid. Davifii notas, conf. eas Cafauboni ad Diog. Laërt. L. 4. S. 31. p. 246. et Jo. Uptoni ad Epicteti Disfert. ab Arriano coll. p. 117. qui ambo hujus Ep. mentionem facere non neglexerunt. Sic L. 3. T. 12. Ep. 23.

ἔςι γὰρ ἴση
Πάντοθεν εἰς Ἀΐδην ἐρχομένοισιν ὁδός.
Undique tantundem est ad Phlegethonta viae.

Vid. et Mantisfam Sec. T. 4. Ep. 67.

Ep. 19. In priscis Edd. φύσις legitur, male. Recte Br. ex emendatione Salmafii recepit φθίσις, quod Grotius etiam amplexus est.

Ep. 20. Magna varietas in priscis Edd. Prima, Junt. Aseesf. et Bafil. τιν' ἄλλων. Ald. Pr. et Sec. pro κάτθανον, πρὸυλαβον, et σύ τιν' ἄλλον. Reliquae in κάτθανον consentiunt. Optime Jacobfius animadvertit, hujus dictionis colorem inveniri apud Plutarch. Conf. ad Apollon. Ed. Steph. p. 191. et Rualdi p. 110.

Νῦν ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλεον, αὐτίκα δ' ἄλλοι,
Ὧν ἄμμες γενεὰν οὐκέτ' ἐποψόμεθα.
Nunc nos, ante alii, post nos aliique vigebunt,
Quorum progeniem cernere fata negant.

Vid. porro Wetften. ad N. T. tom. 1. p. 768. et conf. L. 3. T. 6. Ep. 33. aliisque in locis haec fententia est celebrata. Nota funt illa Horatii L. 2. Od. 3. v. 25.

Omnes eodem cogimur.

Et Ovidii ad Liviam. v. 359. 360.

Tendimus huc omnes: metam properamus ad unam,
Omnia fub leges mors vocat atra fuas.

Ep. 21. Crinagorae ex Grut. Exempl. etiam dedit Ruhnk.

Ep. 22. In Edd. vetustis iterum occurrit T. 65. h. l. de Fontibus. quod, ut a Grotio, fic a nobis, ibi omisfum.

v. 2.

v. 2. ἀεναου, Ald. Pr. Em. et Sec. At Tert. et Ven. ἀεννάους. Reliquae, ut pro ἀελίου, ἠελίου, fic ut vulgo ἀενάου, quod probat Salm. qui etiam de verfu 3 confulendus, cum legit.

Δάκρυσ' ἐπ' Ἀγριπολᾳ τετρύμμεθα unde Br.

Δάκρυσιν Ἀργικόλλῳ τετρύμεθα. Gruteri Exempl. ἐτετρύμμεθα. quod Ruhnk. notatu non dignum putavit. fentio cum Jacobfio fcribente: *Nihil hoc carmine frigidius.*

Ep. 23. Non est apud Brunck. Salm. p. 3. in membranis Crinagorae tribui, dicit.

v. 2. In Ed. Princ. Ald. Pr. et Junt. mutilus. Εὔδοξον παρὰ — quod fic Ald. Sec. et Tert. Venet. et Bafil. 1549. fuppleverunt.

Εὔδοξον παρὰ ἄπιδος τοῦ καλλίκερω ταύρου. Sed melius Ascenf. 1531. quam Stephanus fecutus est. Εὔδοξον Ἄπιδος τοῦ καλλίκερω παρὰ ταύρου.

v. 4. Ed. Princ. Junt. et Baf. Οὐδὲ λάλον ἄπιδι σόμα. Sed Ald. Pr. Em. et Sec. Tert. Ven. Ascenf. et Steph. Οὐδὲ λάλου μόσχῳ ἄπιδι σόμα.

Ep. 24. Vid. de hoc P. Burm. Sec. ad Anth. Lat. Tom. 1. p. 541.

Balnea, vina, Venus corrumpunt corpora nostra.
Sed vitam faciunt balnea, vina, Venus.

Tit. 38. Ep. 1. Praeclarum Distichon. Diog. Laërt. L. 1. S. 36. de Thalete ἠρώτησέ τις αὐτὸν εἰ λήθει θεοὺς ἄνθρωπος ἀδικῶν· Ἀλλ' οὐδὲ διανοούμενος, ἔφη. ubi Vid. eruditisfimi Menagii notas. Cunr. Ritterhufius Sacr. Lect. L. 1. cap. 11. hoc modo Ep. vertere conatus est.

Turpe quid admittens homines clam forfan habebis:
At fuperis etiam fenfa patent animi.

Optimam verfionem toties Latine redditi Ep. esfe putarem.

Si male quid facias, homines fortasfe latebis,
Cognita fed fuperis mens meditantis erit.

Ep. 2. Antip. Sidonio tribuit hoc El. Schedius de Dis Germanis p. 131. Male admodum Pindaro Westerh. ad Terent. Eun. Act. 3. Sc. 5. v. 37. Jupiter apud Lucian. Deor. Dial. 2. Tom. 1. p. 206. ἐκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδὲν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν. Ubi M. Solanus hujus loci non immemor fuit.

Ep. 3. v. 1. Junt. Baf. 1549. εὔχολος, Sed Ed. Princ. et reliquae εὔκολος. Vid. de hoc Sig. Haverkampii notas ad Tertull. Apolog. c. 14. p. 139. εὔκολα μῆλα. Meleag. T. 91. ep. 5. h. l.

v. 1. pro ἐν δὲ γάλακτι corrigit Jo. Steph. Bernard in Actis Societ. Traject. T. 1. p. 210. εὖ δὲ γάλακτι. Br. ἔν τε.

v. 6.

v. 6. Br. εἴτε λύκων. ex Cod. Vat.

Ep. 4. Si quis de hoc accuratas Jacobsii annotationes consuluerit, atque elegantissimam Grotii versionem intellexerit, quid sibi carminis auctor proposuerit, satis cognitum habebit. praesertim si Cl. Salmasii ad h. l. et ad Inscript. Herod. Att. p. 13. et Casaubon. ad Hist. Aug. Script. Tom. 1. p. 311. notas cum iis Huëtii contulerit. Br. v. 1. 2. 7. 8. pro οἶτε, αἴτε. v. 6. pro αὐτῷ μοι παραθεὶς. αἰκ' ὤμας παραθῇς. et v. 11. pro ἀλλά τε τοῦτο, ἄλλο τὺ τοῦτο, et v. 12. pro λύει, λύοι. quae fere omnina ex Salmasii notis sunt derivata. Ceterum v. 3. ὀρῶν, Ed. Princ. Junt. Ascens. et Basil. reliquae cum Aldinis et Venet. ὅρων.

Ep. 5. De lemmate Vid. Salm. videtur expressum ex sequente Anytes, cujus titulus apud. Br. Εἰς Ἀφροδίτης ἄγαλμα ἱερὸς ἐπ' αἰγιαλοῦ καὶ ἀποσκοποῦν πρὸς τὸ πέλαγος.

v. 1. Br. Λιτός τοι, quod frustra in aliis Edd. quaeres; hanc, licet in minimis, immutandi libidinem non probo.

v. 6. χαροπῷ — ἐν πελάγει. χαροπὸς. maris epitheton. Sic infra T. 57. ep. 3. et 10. T. 68. ep. 3. et L. 7. ep. 10. et 120. πνεύσομαι, recte Jacobsius Heynii notas memorat ad Tibull. L. 2. El. 1. v. 80. quibus non solum addas quae scripsit Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 443. verum etiam quae ad v. 563. p. 227. ab optimo et doctissimo viro notata sunt.

Ep. 6. Idem occurrit L. 4. T. 12. ep. 104. ubi omitti potuisset, quoniam Grotius eadem versione usus est. Vid. Jo. Chr. Wolfium ad Poëtr. Octo Fragm. p. 94.

v. 2. Br. ὀρῆν, quamvis omnes Edd. priscae in ὁρᾷν consentiant.

v. 3. Jacobsius τελεῖ Ed. Flor. et Ald. Pr. at mea Flor. et Ald. Pr. ut in vulgatis τελῇ.

v. 4. Br. δειμαίνει, λιπαρὸν. quod in nullis Edd. Magna sane habenda est gratia Brunckio, qui Analecta Veterum Poëtarum Graecorum collegit, et doctis observationibus illustravit, neque in eâ re recte peragendâ ullis pepercit sumtibus, tamen paullo religiosior vellem fuisset, in adoptandis lectionibus, de quarum auctoritate non satis constat.

Ep. 7. v. 1. Br. pro ποτ', ποκ', et pro ποτὶ τὰν, ποττὰν. De Venere armatâ Vid. L. 4. T. 12. Ep. 19. usque ad Ep. 25. atque ita cultâ apud Lacedaem. N. Cragium in Thes. Antiq. Graec. vol. 5. p. 2591. et Burm. ad Quinctil. Inst. Orat. L. 2. c. 4.

v. 3. Sic citatum Ep. 22. L. 4.

Ἠ δ' ἁπαλὸν γελάσασα, τίμοι σάκος ἀντίον αἴρειν;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

quod

quod et Scholiastes hic notavit. Conf. Ausonii Ep. 42. et 43. Cur Heynius in venustissimo Epigr. explicando haeserit, Comment. Gotting. T. x. p. 108. non bene intelligo. Lusus est in Venerem, vel inter Spartanos sine armis dominantem, ut recte observavit Jacobsius, qui etiam egregium Plutarchi locum de Romanâ Fortunâ T. 2. p. 317. quo hoc Ep. illustratur, commemoravit.

Ep. 8. v. 5. Efficax sane illud Veneris malum, de quo elegans disputatio institui posset; Artemid. Oneirocr. L. 1. c. 75. *Μῆλα μὲν ἐαρινὰ γλυκέα καὶ πεπανὰ, καὶ ἰδεῖν καὶ φαγεῖν ἐστὶν ἀγαθόν. πολλὴν γὰρ ἐπαφροδισίαν σημαίνει.* Lucian. Deor. Dial. xx. T. 1. p. 266. *Πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον τούτου τοῦ μήλου πριάσθαι.*

Ep. 9. v. 3. *τρισέληνε.* L. 4. T. 8. Ep. 16.

> *Οἷον καὶ Κρονίδης ἔσπειρέ σε τῇ τρισελήνῳ*
> *Νυκτί.*

Ovid. Heroid. Ep. 9. v. 9. 10.

> *At non ille velit, cui nox (si creditur) una*
> *Non tanti, ut tantus conciperère, fuit.*

Eodem modo Hercules dicitur *τριέσπερος* apud Lycophron. in Cassandra v. 33. ubi Vid. Tzetzen, cujus verba exscripsit Phavorinus p. 1772. conf. Meursii Comment. at inprimis de noctium numero, quas apud Alcmenam, ut Herculem conciperet, consumsit Jupiter, eruditissimi viri, Hemsterhusii, notas ad Lucian. Somn. T. 1. p. 21.

Ep. 10. v. 1. Br. *ἐπαιγιαλῖτιδα*, et v. 2. *ἀέλλαις οὔποτε ἀντίβιος.* nulla ratione reddita.

v. 3. *φόξος.* Hesych. *λιποδερμος. ὀξυκέφαλος.* Conf. Schol. ad Hom. Il. B. v. 219. *ἄπους*, quo modo poni nolebat Mercurius. L. 4. T. 12. Ep. 34.

Ep. 11. Quicunque praeclaras de variis Bacchi Nominibus, eorumque ratione diversâ doctissimi Brodaei et Jacobsii annotationes legerit, non multum sane ad Epigrammatis interpretationem desiderabit. Nos dabimus, quae ex Gruteri exemplo desumsit Ruhnk. ut illud *'Αδέσποτον.* et v. 1. v. 10. *ἱραφιώτην.* v. 18. *θηνοφορῆα.* v. 22. *Φαρσμακνῆ.*

v. 5. Dicitur Bacchus *διθυραμβογενής*, quamvis cum Jacobsio existimem satius esse, originem hujus vocabuli incertam fateri, quam, ut plurimi fecerunt, ineptam ejus derivationem quaerere, lectu tamen dignissima sunt, quae dedit Burettius Mem. des Inscr. et B. L. de Litter. vol. 10. p. 306. et seq. et L'Abbé Vatry vol. 15. p. 258. et seq. v. ultimo. Quamvis Aldus in Ed. Pr. Em. scripserit *ἐρεσίτροφον δεῖ γράφειν*,

ta-

tamen in Sec. Tert. et Venet. legitur ὀρεσίτροφον, et ὠρεσίλοιπον; pro quo Cod. Leid. ὠρεσίφοιτον. in Latinis v. 2. M. S. *amorivietor*.

Ep. 12. ad Ex. Ruhnk. Ἀδέσποτον. et v. 23. ex Cod. Vat. et Grut. Χεηλαγόεην. v. ultimo ad Cod. Leid. ὠρεσίφοιτον. ut ὀυρεσίφοιτος, L. 5. T. 1. Ep. 59. et L. 7. Ep. 5. Brunck. v. 2. Ἄμβροτον. v. 8. ἡδύφρονα. v. 13. Μυστιπόλον. et v. 14. Νευροχαρῆ et νηφαλιῆα. Sed Brodaei et Jacobſii, ut ad antecedens, ſic ad hoc Ep. animadverſiones conſulendae ſunt.

P. Burm. Sec. ad ſuum Exempl. M. S. notavit. *Haec duo Epigrammata, quibus Bacchi et Apollinis cognomina enumerantur, ſimili artificio et feliciſſimo ſucceſſu vertit Grotius, quo Scaliger Orphei Indigitamenta, non aliis facile imitabili, ut de illâ Scaligeri verſione rectè judicat Barthius ad Statium L. 3. Theb. v. 298.*

Tit. 39. Ep. 1. Ep. 2. Vid. de his M. Raderum, ad Martial. L. 2. ep. 85. p. 235.

Ep. 3. Vid. Fabricii Bibl. Gr. vol. 12. p. 640. et conf. L. 4. Tit. 13. Ep. 8. ad Cod. Leid. not. βίβλος Ὀρειβασίοιο — quod Grotius non admiſit, ut patet ex ipſius verſione venuſtiſſimâ.

Propter Oribaſiam manſuri nominis artem
Saepe retardarunt ternae ſua fila ſorores.

Ep. 4. Hoc et ſequens, ſine ullâ lectionis varietate, etiam invenies in egregiâ Nicandri Editione, apud Morelium, Pariſ. 1557.

Ep. 5. Vid. omnino Clarkii notas ad Hom. Odyſſ. Δ. v. 230. mitius erat Celſi judicium L. 7. praef. *Eadem medicamenta ſaepe ſalutaria, ſaepe vana ſunt.*

Ep. 6. Παιήων. Παιὰν, Παιὼν, Παιώνιος et Παιήν. Vid. de his Cl. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 313. et Spanhem. ad Ariſtoph. Plutum v. 635. Παιήων autem Deorum Medicus, diverſus a Phoebo Apolline. Sic enim Euſtath. ad Hom. Odyſſ. Δ. p. 1494. 11. Παιήων δὲ, θεῶν ἰατρὸς ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς μυθεύεται· ἕτερος ὢν Ἀπόλλωνος. ὡς καὶ Ἡσίοδος δηλοῖ εἰπών.

Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐκ θανάτου σώσει,
Ἢ Παιήων ὃς πάντων φάρμακα οἶδε.

Melius Scholia veterum in Ed. Barneſii, ad v. 232. quae legenda ſunt.

Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπ' ἐκ θανάτοιο σαώσῃ,
Ἢ αὐτὸς Παίων, ὃς ἁπάντων φάρμακα οἶδεν.

in priſcis Edd. σαώσον et εἶδεν.

Latine verterem.

Quem

Quem nisi ab interitu servasset Phoebus Apollo,
Omnia noscebat vel qui medicamina Paeon.

Hos versus tamen in Hesiodo non inveni, neque in ipsis Fragmentis, ex Eustathio desumtis. Si quis novam Hesiodi editionem, quae melior et auctior ceteris sit, parare velit, diligenter veterum Grammaticorum commentaria excutiat, in quibus non unum ab editoribus neglectum inveniet poëtae locum. Haec intemerata gloria quin meo Lennepio, Professori Amstelaedamensi, reservata sit, nullus dubito.

Ep. 7. Fabricius Bibl. Gr. Tom. 2. p. 719. in Lucillio, Magnum hunc Medicum eundem esse putat, qui L. 4. T. 13. e. 4. imaginem Galeni epigrammate decoravit.

Ep. 8. Hoc plane convenit in illos, quibus ut ait Cicero de Fin. B. et M. c. 18. *Mors, quasi saxum Tantalo, semper impendet.*

Ep. 9. De hoc actum ad Grotii Proleg. p. 132. Quid sit διζύφον se non intelligere, scribit Salm. Grotius legi mallet *ἐν ζιζύφοις* et ζίζυφον. quod habet, quo se defendat. Melior tamen videtur Toupii lectio, *ἐν Ζωϋφίδος*, et Ζωΰφ' quam recepimus.

Ep. 10. *Conditum* absolute vinum est aromatis conditum, et praecipue melle et pipere; aut etiam illud, quod Graecis unguentis variis condiebatur. Vid. Salm. not. ad Simplic. in Epict. p. 21. et de vera vocis significatione Casaubon. ad Hist. Aug. Scr. vol. 1. p. 842. nec non Meibom. de Cerevisiis Veterum. in Thes. Antiq. Gr. Tom. IX. p. 572. et seq.

v. 4. Br. Ῥωμαϊκώτερος, ~~pro eo, quod in Cod. Vat.~~ et in omnibus est Edd. ῥωμαϊκώτατος. quod quare immutaverit, cum Jacobsio plane ignoro.

Tit. 40. Ep. 1. Recte Jacobsius; *Historiam de Polypo, qui aquilam, cujus unguibus raptus erat, cirris suis constrictam in undas traxit, ita narrat Aelian. H. An. L. 7. c. 11. ut nostrum carmen expressisse videatur.* De Polypo vid. quae habet Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mar. vol. 1. p. 299. ab hoc praeclaram imaginem traxit Hom. Odysf. E. v. 432. — 435. ubi Ulyssis labores, e pelago ad petrosos scopulos projecti, pingit.

Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο,
Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται.
Ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. τὸν δὲ μέγα κῦμα κάλυψεν.

verterem.

Qualiter in multis volvens sua membra lapillis
Polypus ad scopulum, thalamis extractus, adhaeret.

Il-

Illius haud aliter manibus lacerata cruentis
Pellis erat. texit quem fluctus desuper ingens.

v. 4. In Gruteri Exempl. pro ὀξὺς, ὠκὺς.

Ep. 2. v. 3. Br. etiam ὠκὺς, recte. neque aliter Grotius: vertit enim *properans*, et sic scribendum voluit Ruhnk.

v. 4. βρύγδην. Ruhnk. in separatâ schedulâ conf. v. ἀπρίξ. Ea vox occurrit L. 4. T. 8. Ep. 33. ubi de eâ agendum. Multum sane cum hoc carmine commune habet illud Bianoris, apud Br. T. 2. p. 154. In nostro apographo p. 581. et apud Reiskium in Jensianis p. 163.

Ἀκταίην παρὰ θῖνα, διαυγέος ἔνδοθεν ἅλμης
Ἰχθὺν πουλυπόδην ἔδρακεν ἰχθυβόλος.
Νηχομένῳ δ' ἐπόρουσε καὶ ἐξ ἁλὸς ἧκ' ἐπὶ χέρσον
Ἁρπάγδην, ἄγρης δεσμὸν ὑποφθάμενος.
Αὐτὰρ ὁ δισκευθεὶς κατακαίριος ἔμπεσε δειλῷ
Πτωκὶ παχυσχοίνῳ. κεῖτο γὰρ ὑπνωλέος.
Τὸν δὲ χυθεὶς περὶ πάντα πεδήσατο, Φωτὶ δ' ὑπ' ἄγρην
Εὐθυδίην ἄγρη χερσόθεν ἠντίασε.

ubi v. 6. haerent Interpretes in voce παχυσχοίνῳ, pro qua Reiskius dedit παχυσκυνίῳ, et vertit *crassi supercilii animal*, quod minime probo. Mihi, quod Jacobsio etiam in mentem venit, placuit, βαθυσχοίνῳ, vox saltem Homerica. Sub *fruticeta* praeterea dormitasse lepus existimandus est, ut in nostro Ep. Δισκευθεὶς δ' ἐπὶ θάμνον. Propter historiae affinitatem Bianoris carmen etiam Latinis versibus reddere conabor.

In ripâ piscem sub pellucentibus undis,
Piscator multis nare videt pedibus,
Natantem invadit, raptumque ex aequore terrae
Misit, capturae vincula praeveniens.
Commode at in leporem ceciderunt lina paventem,
Quem sub arundinibus somnus alebat humi.
His lepus irretitus erat, successit ab undis,
Quae modo de terrâ praeda venire solet.

Ep. 3. Br. v. 2. ex ingenio ἐκ γὰρ ἐμοὶ.

v. 6. σωμάτων pro vulgato σώματος.

v. 7. 8. Vid. notas ad T. 33. Ep. 6. h. l. et quae dabimus ad L. 4. T. 16. Ep. 2.

Ep. 4. Burm. Αἰγεάτου, ut Salm. et sic Br. alii γεωδότου. ἀιγεώτου et ἀιγεωδότου.

v. 3. Οὐχ' — συνέδησε. Br. ex Salm. notis, quod ex Grut. notavit Ruhnk.

v. 5.

v. 5. Salm. pro Γύννιχος Τύννιχος. conf. L. 3. T. 5. ep. 11. hanc emendationem ultro probat G. Koen. ad Gregor. de Dial. p. 125.

Ep. 5. v. 3. Vett. quaedam Edd. ut Princ. ἱκόμισα, sed Aldinae, reliquae, ut vulgo.

Ep. 6. v. 4. Br. pro vulgato σύνθρονον dedit σύνθροον. Quod minus placet; non enim agitur de triste, sed canorum quid resonante citharâ, ἦσε ut est apud Lucian. Dial. Mar. VIII. p. 309. πάνυ λιγυρῶς; *cecinit admodum argute*. Quo cantu motus Delphin aptam sedem Arioni dedit, eumque secum in dorso positum avexit.

Ep. 7. Egregie illud emendat atque illustrat Toupius Epist. Crit. p. 19. quod et Ruhnk. notavit.

v. 1. Ακτίτα. Edd. vett. Aldinae Ἀκτῖτα. unde male in Tert. Ἀκτῖνα.

v. 2. Br. ex emendatione Toupii, καί με λάϊβ' ἐύαργον.

v. 4. Μόρμυρον — hinc *mirmillo*, genus gladiatorum, qui in summâ galeâ hujus piscis effigiem gerebant. Vid. Ernesti Clav. Ciceron. h. v.

v. 5. 6. ψαφαροῦ κλάσματος εἰς ἀπάτην. Toupius *cibum suavissimum et delicatissimum* hic intelligi posse existimat. Sed vid. Jacobsium, qui scire quidem vellet, quomodo Grotius haec legerit, aut explicuerit. Non puto virum summum aliâ lectione usum fuisse, verum ita explicuisse, ut sensus, licet paullo obscurior, postulare videretur. „ *Me spectes, cui non caro, sed pisces placent, quos edendi tanto amore flagro, ut propter illorum dulcedinem omnes alios cibos ad pisces alendos in mare projiciam.*" Haec, ni fallor, Grotii est sententia. Nonnullos vero forsitan offendet, quod in tribus versibus ter eadem vox *mare* occurrat, sed apud optimos scriptores ejusdem vocis repetitio non raro invenitur. Quod quidem non sine gratiae et elegantiae sensu fieri, docet exemplis Jo. Aug. Ernesti in Op. Philol. *de gratâ negligentiâ orationis*. p. 132. conf. Vulpii notas ad Tibull. L. 3. El. 4. v. 17. Sic apud Ovid. Art. L. 3. v. 431. — 438. in octo versibus quinquies habes *vir*, *viri*, *viros*. Rectissime itaque Ernesti c. l. hos ineptos commutatae orationis praecones Homeri exemplo sanare conatur, cum ait. *Nempe cum verbum illud, quo usus est Homerus, sit iis rebus, de quibus dicit, omnium aptissimum, inanis et intempestiva varietas fuisset, si diversis verbis usus esset, ut scite monuit Hermogenes.*

Tit. 41. Ep. 1. v. 3. Br. receptam lectionem ineptam esse judicans, contra omnium librorum consensum, σὺ δὲ παιδικὰ, reponit, cujus rei necessitatem non video. Meliore sane jure omnium editionum lectionem revocat v. 5. ὧν χαλκὸς; pro καλὸς, quod tamen Stephanus tuetur, et Grotius secutus est.

Ep. 2. v. 1. Ed. Princ. *πρώιαν* v. 3. Br. fine ullâ auctoritate pro *θαλάσσιον θαλάσσας* dedit.

Ep. 3. v. 1. Br. pro *σέο*, *σὸν* et *γενέθλη*, ut Salm. pro *γενέθλης*. et v. 2. pro *ἀτρεκέως γὰρ*, *ἀτρεκέως δὲ*. quas lectiones aliae Edd. non agnoscunt. Juut. v. 1. typographi, ut puto errore, *γενέθλυς*, ut et Basil. 1549. Idothea fatis cognita ex Homeri Odysf. Δ. v. 366. et feq. De fummâ Helenae pulchritudine praeclarum testimonium dederunt Trojani principes, qui, ut ait Quinctilianus. Inft. Or. L. 8. c. 4. non putabant indignum, Grajos Trojanosque propter illius fpeciem tot mala, tanto temporis fpatio, fustinere. Noti funt verfus, Iliad. Γ. v. 156. et 157.

Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.

Οὐ *νέμεσις*. Hemfterh. et Ernesti ad Callim. H. in Dianam v. 64. interdum verti posfe *nec mirum est* existimant. melius tamen apud Hom. redditur. *Non est indigne ferendum.* vel ut Laur. Valla *Profecto non indignum est.* Hos vero celeberrimos verfus nondum, conveniente metro, Latine translatos legi, quare illud tentare volui.

Non res Trojanis, non est indigna Pelasgis,
Hanc propter formam diuturnos ferre labores.

Ceterum vid. Clarkii ad h. l. et notas Hemfterh. ad Lucian. Dial. Mort. XVIII.

v. 3. *δεκέτηρος*, propria vox, quando de bello Trojano agitur, Vid. T. 5. Ep. 10. et 11. h. l. et de praeftanti Helenae forma L. 5. T. 1. Ep. 31. Quae quidem adeo fuit celebrata, ut Crotoniatae, cum Zeuxis eam pingere vellet, formofisfimas virgines in unum locum conduxerint, ex iisque ei quinque, ut pulchritudinis exempla, eligendi potestatem fecerint; quam historiam eleganter admodum enarrat Cicero de Invent. L. 2. init. Wyttenbachius noster in vitâ Ruhnk. p. 120. hoc male ad imaginem Veneris transtulit. Non diverfum ab hoc genere est, quod olim fecimus carmen. Poëm. p. 214.

Julia formofis fic elucebat ocellis,
Purpureo niveas tincta rubore genas.
Marmoreo tremulae fpirant in pectore mammae,
Illustrant nitidas candida colla comas.
Blanda Dionaeo fplendescunt ora nitore,
Ludit et in rofeis gratia fumma labris;
Inque habitu gestuque, in toto corpore regnat
Ille potens fuperûm corda movere decor.
Scire venusta Croton fi, quae fit vera Lacaenae

Di-

Dignaque tam longo forma dolere, velit;
Illius in ſpeciem conquirat quinque puellas;
Julia at ingenio Zeuxidis una ſatis.

Ep. 4. Br. σὺ δὲ μιῇ. ex duobus Planudeae codicibus. Röverus ad Muſaeum v. 64. ſimile quid ad illuſtrationem hujus Ep. annotavit ex Nonn. Dion. L. 42. p. 1106.

ὁπλοτέρη γὰρ
Τρισσαίων Χαρίτων Βερόη βλάστησε τετάρτη.
Nam junior annis
Quarta trium Charitum Beroë pubescere coepit.

Eodem modo depingitur Berenice in carmine Callimachi, quondam inedito, in noſtro apographo p. 297. et apud Br. T. 1. p. 465. in Ed. Erneſti p. 323.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες· ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ κείναις
"Αρτι ποτ' ἐπλάσθη, κἤτι μύροισι νοτεῖ,
Εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀρίζηλος Βερένικα,
"Ας ἄτερ οὐδ' αὐταὶ ταὶ Χάριτες Χάριτες.

verto.

Quattuor at Charites; tribus una eſt addita nuper,
Balſami odorato quae quoque rore madet,
Felices inter ſuperat cunctas Berenice,
Ipſae ſunt Charites quâ ſine non Charites.

Tit. 42. Ep. 1. Inter ea Palladae Alexandrini dedit Br. T. 2. p. 435. quem ſecuti ſumus. v. 3. ſcribe Ὡσε.

Ep. 2. v. 2. καθορᾶν pro καθαρὰν in Cod. Vat. ſed καθαρὰν vera lectio, ut patet ex Ep. ſeq. 5. v. 2.

v. 4. Membr. vitioſe πλείονας βλαπτόμεν, Vid. Salm. not. p. 6. conf. omnino Ep. Lucillii L. 2. T. 15. Ep. 1. cujus egregiam verſionem, a doctiſſimo Gregorio Bersmanno factam, et a Joach. Camerario in Cent. Tert. Op. Horar. Subciſiv. p. 192. litteris mandatam, propter argumenti ſimilitudinem hic apponam.

Re mihi, non verbis, praeſtabis amicus amorem,
Praetexens damnis nomen amicitiae.
Eſt odium ſatius manifeſti quamlibet hoſtis,
Inſidias nectens, quam ſimulatus amor.
Sic proram infeſtat minus extans aequore rupes,
Abdita quam caecas quae latet inter aquas.

Ep. 3. Hoc illuſtrat Lipſius ad Taciti Annal. L. 2. c. 87. et in ipſius

Ex-

Excurf. p. 731. Ed. Gronovii, et Alciatus, p. 175. Quem elegantem jocum et gratiâ plenum in agnominatione δόμεναι et δόμεναι hic agnoscunt Opſopaeus et Rittersh. ad Oppiani Cyneg. L. 4. v. 1. p. 3. ut diverſa ſunt hominum judicia, ita ille non placuit eleganti Jacobſio. Quâ de re, etſi pluribus de eâ agere ſtatuimus ad L. 2. T. 5. Ep 9. hoc nunc tantum dico; ſi hi luſus in vocibus ſimilibus anxie quaeſiti et multo labore excogitati ſint, eos mihi minime placere, ſi vero ſe ultro offerant, ut illud *aureum nomen Chryſogoni* apud Ciceronem, et alii ejusmodi joci, tunc me iis admodum delectari profiteor. Praeterea haec non cogitanti ſaepius excidere posſunt auctori, ut mihi, cum ſcriberem *Gallia nam vigilas*, quaſi ego galli gallinacei canoram vigilantiam ob oculos habuisſem, quod mei cogitabant amici, ſed cujus ego rei plane eram ignarus. ad Exempl. Ruhnkenii adſcripta est verſio G. Jo. Vosſii, admodum adolescentis, quae invenitur Inſt. Orat. L. 4. p. 209.

Mox ſcripſit, domine frater, *ſi accepit amicus.*
Si nihil accepit, nil niſi, frater, *ait.*
Nomina namque istaec venalia ſunt. Ego vero
Nolo istud, domine, *nam dare nil habeo.*

Ep. 4. Vid. de hoc Dom. Machanel notas ad Sext. Aurel. Victor. c. 2. p. 52. Ed. Arntz. Asſentiri posſem Jacobſio, qui deſumtum ab Antisthene exiſtimat apud Stob. Tit. XIV. p. 149. Ἀντισθένης αἱρετώτερόν φησιν, εἰς κόρακας ἐμπεσεῖν, ἢ εἰς κόλακας. οἱ μὲν γὰρ ἀποθανόντος τὸ σῶμα, οἱ δὲ ζῶντος τὴν ψυχὴν λυμαίνονται. niſi hoc dictum tribueretur Diogeni ab Athenaeo L. 6. c. 16. p. 254. ubi de adulatione disſerens, ait; περὶ ἧς καλῶς ὁ Διογένης ἔλεγε πολὺ κρεῖττον εἶναι εἰς κόρακας ἀπελθεῖν, ἢ εἰς κόλακας· οἳ ζῶντας ἔτι τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν κατεσθίουσι. Vid. Menag. ad Diog. Laërt. L. 6. S. 4 p. 279.

v. 2. βωμολόχος. aris inſidians, Vid. de h. v. Ruhnk. ad Tim. p. 65. et Pierſon. ad Moer. p. 105. in verſione v. 3. Lege pro *ista*, *isto*, et v. 4. pro *ista*, *iste.*

Ep. 5. Similis fere argumenti, ut antecedentia. plures verſus ad hanc confirmandam ſententiam protulit Theognis, ut in fine.

Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενῆ ἐξαπατῆσαι,
Κύρνε. φίλον δὲ φίλῳ ῥάδιον ἐξαπατᾶν.

verte.

Fallere difficile est inimicum, et, Cyrne, malignum,
Quo facile at ſocium fallat, amicus habet.

Ep.

Ep. 6. Est etiam inter ea Palladae. apud Br. T. 2. p. 414.

Tit. 43. Ep. 1. Vid. Salmasiii notas, qui v. 4. legit ὀλισθήσῃ. ut C. Vat. Claudian. in Rufin. L. 2. v. 112.

Et quos nascentes explorat gurgite Rhenus.

ubi de hoc Germanorum more Vid. doctissimi Barthii notas, qui eas eruditissimi Brodaei, in quibus memorabilis locus Galeni est de San. tuendâ L. 1. c. 10. Tom. 6. p. 56. laudare, non neglexit. His adde de la Cerdam ad Virg. Aeneid. L. 9. v. 603. et Joh. Bapt. Pii Annot. Post. in Lamp. Crit. Tom. 1. p. 420. Atque inprimis Phil. Cluverii Germ. Antiq. L. 1. c. 21. Hunc morem etiam attigit Grotius Parallelon Rerum publicarum cap. 11. ubi Conf. Meermanni nostri annotationes. p. 263.

v. 5. προχέῃ Ald. prim. Em. et Secunda. aliae ut vulgo προχέει.

v. 6. Br. θῆκεν ἐὸν παῖν, ut ait Jacobsius receptum ex Cod. Vat.

v. 8. Huët. ἐλεγξιγάμου mavult. apposite ad totum locum Theophylactus Simocatta Epist. 10. inter Epist. Graecanicas Mutuas, et quidem p. 399. in eâ editione, in quâ, ut scribit Fabricius Bibl. Gr. vol. 6. p. 284. Latina interpretatio falso Cujacio tribuitur. ὁ χρυσὸς — τῷ Κελτικῷ ποταμῷ ἐστιν ἐφάμιλλος. νόθου γὰρ ἀρετῆς καὶ κακίας ἔλεγχος ἐστιν ἀληθέστατος. qui locus eruditum Jacobsium non fugit.

Ep. 2. v. 1. καθαρὸς. late patens vox, quâ exprimitur illud Horatii,

Integer vitae scelerisque purus.

Plutarchus in vitâ Solonis, Ed. Bryani T. 1. p. 345. Οὐ μόνον, ἔφη, τὰς χεῖρας ὦ Σοφόκλεις δεῖ καθαρὰς ἔχειν τὸν στρατηγὸν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις. conf. Cicer. de Officiis L. 1. c. 40. et V. D. notas ad Val. Maxim. L. 4. cap. 3. Lucianus de Sacrif. T. 1. p. 536. μὴ παριέναι εἴσω περιῤῥαντηρίων, ὅστις μὴ καθαρός ἐστι τὰς χεῖρας. Horum nonnulla attigit Jacobsius. Plura dabit Wetstenius ad Matth. cap. 5. v. 8. Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ.

v. 4. Ὄργανα τῆς ἀρετῆς ineptum esse judicans Br. contra Vat. C. et omnium librorum consensum dedit Ὄργανα τῆς ἀρχῆς. non ex Grotii Sententia.

Ep. 3. v. 4. Prima Syllaba in Isocrate hic corripitur, quae plerumque producitur, ut L. 5. T. 1. ep. 48. ubi et secunda longa, quae plerumque brevis, ut apud Plutarch. X Orat. Ed. Rualdi. Tom. 2. p. 838. et Wyttenb. Tom. 4. p. 445.

Τιμόθεος φιλίας τε χάριν, ξενίην τε προτιμῶν
Ἰσοκράτους εἰκὼ τήνδ᾽ ἀνέθηκε θεαῖς.

Dedicat Isocratis statuam sacratque Deabus
Hospitii et fidei nomine Timotheus.

Legitur cum altero Ep. apud eundem Plutarch. l. c. p. 839. ap. Br. vol. 3. p. 267. quod ad primum Conf. Junium de Pict. Veterum part. 2. p. 105. ſed ſciendum in nominibus propriis apud Veteres ſaepius eandem Syllabam modo produci, modo corripi; ut *Arabes et Arabia*. *Aratus et Aratus*. *Diana et Diana*. *Eous et Eous*. *Italia et Italus*. *Macedo et Macedo*. *Pharſalia et Pharſalia*. *Rutilius*, *et Rutilius*. *Sidonius et Sidonius*, *Venuſinus et Venuſinus*. Quare nugas agunt, qui in *Batavia*, an ſecunda corripienda an producenda ſit, tantopere laborant. Hanc vero poëtarum licentiam non tantum ad nomina propria, verum etiam ulterius ſe extendiſſe, ſuo tempore demonſtrabimus.

v. 5. 6. Quomodo Grotius hunc locum acceperit, difficile dictu videtur Jacobſio, ni fallor propter illud *non*, *non*. Cujus repetionis elegantiam illustrarunt Muretus, ad Cicer. ad Attic. L. 10. Ep. 10. p. 32. et V. D. ad Propert. L. 2. El. 2. v. 37. Grotii ſententia forſitan clarior eſſet, ſi hoc modo ſcripſiſſet.

Nam ſolitus cauſas venali dicere lingua,
Non, non judicium vendere et hic poterit?

At ſi ab eodem Jacobſio commemorata emendatio Iſ. Caſauboni probaretur, legentis:

Πᾶς γὰρ ὁ μισθαρνεῖν εἰθισμένος, οὐδὲν ἑταίρας
Σεμνότερον δικάσαι τῆς ῥυπαρᾶς δύναται.

verterem.

Dicere qui mercede ſolet, cur ſe quoque judex,
Sordida uti meretrix, vendere non poterit?

Ep. 4. Hoc Jacobſius non in laudem philoſophorum ſcriptum eſſe, putat. Ego contra philoſophum, tanquam Deum, laudari exiſtimo, qui non ſtatim propter malevolorum contumelias iis iraſcatur, ſed tempus exſpectet, quo meliora edocti, et malitiae ſuae conſcii, mali et miſeri illi homines, Furiis quibusdam exagitati, graves ſibi ipſi poenas luunt. Merito hic laudantur ista Juvenalis Sat. 13. v. 100.

Ut ſit magna, tamen certe lenta ira Deorum est.

Ep. 5. in Ed. Princ. Junt. Baſil. 1549. Ἄδηλον. Ald. Prima Emend. τοῦ αὐτοῦ. nempe Palladae, quod reliquae ſecutae ſunt. Alium auctorem mihi habuiſſe videtur, quamvis Reiskius in Not. Poët. Anth. p. 253. propter reprehenſionem Patricii, quem tempore Palladae judiciis praefuiſſe conjicit, eidem hoc tribuat.

Tit. 44. Ep. 1. Vid. de hoc Voſſii Inſtit. Poët. L. 3. c. 19. p. 162. et M. Bu-

M. Burette Memoir. des Inſcr. et B. L. de Literature Tom. 5. p. 313.

v. 3. Salm. πολλ' ἀνακυκλοῦται δολιχὸς δρόμος. δολιχὸς etiam apud Grut.

Ep. 2. Non Ed. Flor. quae habet πᾶν καλόν. at Ald. Pr. non Em. et Baſ. 1549. πᾶν κακόν, Junt. κακκόν, quem errorem ex Ald. Em. ſuſtulerunt eae, quae ſecutae ſunt. Quid Jacobſius hic ſibi velit, non intelligo, qui ut πᾶν κακόν ineptum declarat, ſic non minus ineptum πᾶν καλόν esſe judicat, quod magnum Grotium ſecutum fuiſſe miratur. Ipſe autem quod Grotius expresſit πάγκαλον dedit, neque aliam lectionem, ex quâ alia Grotii verſio oriretur, attulit.

Ep. 3. In omnibus Edd. Ἄδηλον, et v. 2. μουσοπόλον pro quo Br. μουσοπόλου nescio quâ auctoritate poſuit.

v. 3. De his verſibus, qui Graecis dicuntur ἰσόψηφοι Vid. Huët. ad h. l. et L. 6. Ep. 1. p. 481. hujus Edit. ad quem locum ſi pervenerimus, amplius de inepto hoc poëtarum artificio nobis erit agendum.

Ep. 4. v. 1. Steph. et Wechel. male δύο pro δύω, ut in omnibus priscis Edd.

v. 3. νόθος et γνήσιος ſibi invicem opponuntur. Vid. Schol. ad Homer. Iliad. Δ. v. 499. et Plutarch. Vit. Themistoclis init. Edit. Steph. p. 203. et Bryani p. 247. νόθος, ſpurius, γνήσιος, legitimus, ſeu genuinus. Ut notho lumine, i. e. non genuino ſplendere dicitur Luna apud Lucret. L. 5. v. 575. et Catull. Carm. XXXIV. v. 15.

Tu potens Trivia, et notho es
Dicta lumine Luna. ——

ubi Vid doctisſimi Vulpii notas. Hic vero illud νόθον parum mihi intellexiſſe videtur doctisſimus Menagius ad Diog. Laërt. L. 3. Segm. 62. cum ex hoc Epigr. colligere voluit, olim fuiſſe, qui Platonis Phaedonem Panaetio Stoico tribuendum putarent; quo in errore etiam verſatus fuit Muretus Orat. VII. Tom. 1. p. 259. edit. Ruhnk. Fabricius Bibl. Gr. vol. 2. p. 8. et 9. quae verba repetita ſunt de veritate Rel. Christ. c. 2. p. 148. *Perſpicuum esſe* exisſtimat, *Panaetium non in dubium vocasſe Phaedonem Platonis, ſed dubitasſe, an dialogi a Phaedone et Euclide editi vere Socraticorum nomen mererentur.* Quorum cura hunc Epigrammatarium nihil attigit. Poëta, ſive ille Leonidas Alexandrinus, ſive alius fuerit, hoc tantum mihi videtur dixiſſe, quod Panaetius Platonis dialogum de animarum immortalitate pro notho habuerit, non, quia eum a Platone non ſcriptum arbitraretur, ſed quia ſententiae in eo comprehenſae a ſuâ opinione plane abhorrerent. Vid. Jacobſii de hac

translatâ ſignificatione vocabuli νόθος ad Cyllenii Ep. 1. T. 2. P. 2. pag. 316. et Antiphil. Byz. Ep. 22. T. 2. P. 2. p. 54. notas h. l. citatas, ut et Daviſii ad Cicer. Tusc. Disput. L. 1. cap. 32. p. 79. Nec non egregiam Lyndeni mei Disputationem de Panaetio Rhodio, Philoſopho Stoico, p. 63. et ſeq. quocum emendationem Br. v. ultimo legentis καὶ νόθον ἐκτελέται, non neceſſariam cenſeo. Conf. Wyttenbach. Bibl. Crit. vol. III. Part. III. p. 58.

Ep. 5. Ut apud Hom. Il. Γ. v. 220. 221. Ulysſis depingitur facundia, qui oculis in terram defixis immotus primo ſtabat,

> Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει,
> Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν,
> Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆΐ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.

ut ea partim vertit Eobanus Hesſus:

> *Ast ubi magniloquam rupit de pectore vocem,*
> *Hibernis nivibus tunc verba ſimillima fudit,*
> *Eloquio ut nemo contendere posſet Ulysſi.*

Sic Nicetae eloquentia hic comparatur aurae, in initio leniter ſpiranti, verum ubi plena vela arripuit, graviter incumbit, neque, niſi contractis velis, quieſcit. Frequentes ſunt ſimilitudines, a navigatione ad dicendi artem translatae. Vid. Jacobſium.

V. 4. Πακτώσας. πακτοῦν, κλείειν, ἀσφαλίζεσθαι, ut apud Suidam. At est etiam *contexere*, *compingere*, *complicare*, *condenſare*, nunquam vero *distendere*, quem vocis uſum ex hoc Epigr. deduci posſe opinatur vir, de Gr. Litteris praeclare meritus, Henr. Stephanus in ſuo Theſauro Tom. 3. p. 271. Sed. Vid. ſi plura velis, de hoc verbo Dion. Vosſii notas ad Caeſ. de B. Civil. L. 3. cap. 40. Ed. Oudendorpii. p. 708.

Ep. 6. Operae pretium est hic exaudire Rich. Daweſium, de legitimâ menſurâ nominis Thucydidis disputantem. Miſc. Crit. p. 94. et 95. *De verbis* Θουκυδίδης Ὀρόλου *meminit vir eruditus, tanquam verſus pentametri fini accommodatis. Atque ita quidem in neſcio qua Epigrammatum congerie verba ista adhibita, ni ludit me memoria, aliquando vidi. Verum istud ab homine imperito factum esſe mihi perſuaſum ſedet.* Mihi vero non perſuaſum *ſedet*, ſed mihi perſuaſum *est*, haec verba non posſe *adhiberi*, niſi ab Anglo, fastu pleno, quem non puduit, Anthologiam Graecam, illum egregium omnis eruditionis, cognitionis atque elegantiae theſaurum, appellare *neſcio quam Epigrammatum congeriem.* Ex quâ tamen congerie apparet, in voce Θουκυδίδης, Thucydides, dactylum ſaepius locum ſuum obtinuisſe, ut hic, et L. 4. T. 31. Ep. 3. et L. 5. ep. 66. quod

quod nemo mirabitur, qui legerit, quae ad Tit. 43. ep. 3. de Poëtarum in nominibus propriis efferendis licentiâ modo diximus. Ceterum laudant hoc Ep. summus vir. Henr. Stephanus in Dial. de bene instituendis L. Gr. Studiis p. 72. et Jo. B. Casp. d'Ansse de Villoison Prolegom. ad Homeri Iliad. p. XLI.

v. 1: 2. Br. T. 3. p. 265. εἰ δὲ πέφυκας

Νῆϊς Μουσάων.

Jacobsius tentabat.

εἰ δέ γε σεμνῶν

Νῆϊς ἔφυς Μουσέων.

Nonnihil commune habet hoc Ep. cum Ep. 15. Tit. 67. h. l. Ubi v. 5. 6. legitur.

Εἰ δέ σε φίλατο Καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας. εἰ δὲ

Νῆϊς ἔφυς Μουσέων, χερσὶ βάρος φορέεις.

Verterem, Grotium secutus:

Si tibi Calliope faveat, manibus cape librum,

Si rudis es Musae, nil nisi pondus habes.

Jacobsium ad emendationem impulit, quia vulgatam lectionem πάμπαν omnino ineptam putaret. Sed pace optimi viri absurdum hujus lectionis non video. Πάμπαν saepenumero ab Homero hoc sensu usurpatur, et cuivis apposito ad ejus vim magis declarandam et augendam adjungitur, ut ex plurimis exemplis illa dumtaxat memoremus.

Il. N. v. 111. πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστι.

v. 761. πάμπαν ἀπήμονας.

v. 777. πάμπαν ἀνάλκιδα.

Odyss. Δ. v. 693. πάμπαν ἀτάσθαλον.

Θ. v. 552. πάμπαν ἀνώνυμος.

Σ. v. 345. πάμπαν ἀγήνορας, conf. Υ. v. 284.

Τ. v. 140. πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄποτμος.

et Hym. in Venerem v. 234. πάμπαν συγερόν. Quâ in re et illud observandum, quod voce πάμπαν, ut hic, versus plerumque clauditur.

Il. M. v. 406. et N. v. 348. Οὐδ' ὅγε πάμπαν.

Τ. v. 108. et Φ. 338. μηδέ σε πάμπαν.

Odyss. Χ. v. 287. μήποτε πάμπαν.

Ω. v. 41. Οὐ δέ κε πάμπαν.

v. 3. Βατός, βάσιμος, pervius, ut βατὴ λίμνη, apud Polyb. L. 10. c. 8. §. 7. cui opponitur ἄβατος Xenoph. Cyri Exped. L. 4. c. 6. §. 13. Hoc tam eleganter ad scriptorem, ad quem bene intelligendum ma-

gna industria et felix ingenii desideratur acumen, refertur, ut non nisi a primi ordinis poëtâ Ep. compositum videatur. Sic Archimelus L. 3. Tit. 25. ep. 35. vocat Euripidis poëticam facultatem. Δύσβατον ἀνθρώποις οἶμον.

Ep. 7. Forsitan poëta ante oculos habuit ea Homeri τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. Il. A. v. 212. et aliis in locis.

Tit. 45. Ep. 1. v. 4. Br. ἔτυψε, non consentientibus libris.

v. 6. Br. τὸν δ' ὕπνῳ πουλὺς ἔριψε κόπος. recte, et sic ad Cod. Leid. manu Scaligeri notatum, quod Huëtius et Salm. ita omnino legendum putarunt.

Tit. 46. Ep. 1. de voce γράμμα, non neglecto hoc loco, egit Valcken. ad Ammonium L. 1. c. 13. p. 56.

v. 4. Br. ἰλλόμενος. et illud manu Scaligeri ad Cod. Leid. probante Huëtio, scriptum. In nostro apographo p. 785. Ὀλλόμενος, quod in Vat. Cod. habetur, forsan errore pro vulgato ἀλλόμενος. ibi etiam in v. 1. Ἀββάττιο pro Ἀρήτοι, quod propter sollicitudinem de metro factum arbitror. Quod autem ad lectionem Ἰλλόμενος, plane assensior Adr. Behotio Apophor. L. 2. c. 1. p. 65. Quem locum et P. Burm. Sec. ad suum Exempl. notavit. *Videtur scribendum*, Ἰλλόμενος κύκλοις οὐρανὸς id est εἱλόμενος, συστρεφόμενος, κινούμενος. De veritate lectionis nemo sane dubitavit, qui legerit de verbis ejusdem significationis ἴλλειν et εἰλεῖν praestantissimas illas doctissimi Ruhnkenii notas ad Timael Lexic. p. 69. et seq. quare in Mantissa quarta p. 436. ubi hoc Epigr. iterum occurrit, ita scribendum voluimus. Quamvis Jacobsium, virum optimum, me potius ornare, quam de me detrahere velle, praeclare intelligam, tamen invidorum hominum generi scrupulum injicere possent, quae scripsit in addendis et emendandis vol. 3. part. 2. p. 456. P. 51. *Antipatri Ep.* XLIX, *in Anthol. Grot. T.* III. *p.* 436. *ed. Bosch. ubi alterum distichon longe aliter legitur ac apud Burmannum.*

> *Errantes simul et stantes, ad lumina quorum*
> *Multiplici clausus saltat in orbe polus.*

Quicunque haec accurate legat, in eam opinionem veniat, necesse est, ut alia quam Grotii verba dederim, quod quidem grave piaculum foret. Non viditautem doctissimus vir, in hac nostrâ Anthologiâ illud Ep. bis legi, ut hic et in Mant. quartâ c. l. ubi tamen, quae erat Grotiani ingenii fertilitas, non in eâdem versione haesit, sed ei alteram, non minus elegantem, adjecit, quod saepius summum virum fecisse intelligi potest ex L. 1. T. 13. ep. 11. T. 72. ep. 5. et L. 6. T. 8. ep. 8. aliis-

aliisque in locis. Illud tamen interim miramur, Jacobsium, cui ambae versiones, ut patet ex ipsius Commentario, plane cognitae fuerint, tale quid scribere potuisse. Vid. Burm. ad Anth. Lat. Mant. Tom. 2. p. 729. qui hoc Ep. jam editum fuisse, non vidit, et forsitan Jacobsii errori locum dedit.

Ep. 2. Hujus interpretationem a Vinc. Opsopoeo factam, quoniam elegans est et non semper eodem modo legitur, hic dabo.

Vatum sidereos quisquis scrutare recessus,
Dispereas: mendax non nisi vana sonas.
Obstetrix tibi stultitia est, audacia mater,
O miser, et proprii non bene gnare probri.

Aut potius v. ultimo.

Qui miser ignoras, quae tua fata probri.

Ep. 3. Citatum ad Grotii Proleg. p. 137. et a M. Boivin Mem. de Litt. de l'Acad. Royale des Inscr. et B. L. vol. 2. p. 290.

v. 5. 6. Br. ex L. Holstenii notis ad Steph. Byz. p. 301. hic aliam lectionem profert, eamque in L. et Em. vol. 3. p. 150. et 151. contra Ernesti Excurs. ad Ep. xxiv. Callimachi p. 333. defendere conatur.

Ἀλλὰ σὺ μηκέτ' Ἄρητον ἐπιβλεπε. δισσὰ δ' ἂν ἀμφοῖν.
Μέτρα πιὼν, ἄθρει πάντα τὰ φαινόμενα.

Quod dicit Br. de licentiâ metri in nominibus propriis, plane cum eo sentio. Sed quo pacto hic Aratus, ex Carmine in Hesiodum, in scenam produci possit, cum Jacobsio, cujus animadversiones legendae sunt, omnino ignoro. Hos versus adjecit Holstenius Callimachi Epigr. quod legitur in Mant. Quartâ. p. 438. Ruhnk. ad suum Exempl. Holsten cit. loc. et Clerici Sylv. Philol. p. 244. memorat.

Ep. 4. Car. Neapolis ad Ovidii Fast. L. 1. p. 22. et Ed. Burm. v. 299. et 300.

Credibile est illos pariter vitiisque locisque
Altius humanis exseruisse caput.

non longe a Ptolemaei verbis Sulmonensem abiisse, existimat. Invenitur etiam, quod et a Jacobsio observatum, apud Synesium Serm. ad Paeonium. p. 312. Ed. D. Petavii.

v. 4. Br. Ζανὶ θεστροφίης, quod ex Grut. ad Ruhnk. Exempl. notatum.

Ep. 5. 6. 7. 8. et 9. Qui in horum Ep. quae Problemata Arithmetica continent, non cuivis obviam intelligentiam penetrare velit, adeat optimos Commentatores, quibus artificiosa illa verborum dispositio, litterarumque ad calculos reducendarum ratio fuerunt cognitae. In priscis Edd. iis

iis praeponitur Λῆμμα εἰς τὰ προκείμενα προβλήματα. quod quidem Lemma quamvis multum lucis afferat, tamen nobis haec obſcuriora ulterius perſequi non vacat. potius erit festinandum ad laetiora et amoeniora, in quibus cum felicis ingenii acumen, tum ſingularem bene ſcribendi elegantiam, cum ſummâ ſuavitate ac facilitate conjunctam, agnoscimus. Varietatem lectionis interim notabimus. Ut

Ep. 5. v. 1. Br. pro τελέθω, χρυσῆ.

v. 3. pro Χαρίσιος, Χαρίσιος. et v. 4. pro Ἔθηκε, Ἔδωκε.

Ep. 6. v. 1. Br. pro Ἀλκείδαο, Ἀλκίδαο. et v. 7. pro Ἀρκαδίῃ, Ἀρκαδίηφι. De Taraxippo et ejus ara v. 4. Vid. omnio Pauſan. Eliac. L. 6. p. 504. et 505.

Ep. 7. Ad illustrationem hujus Problematis invenitur in vetustis Edd. Σχόλιον Μαξίμου Μονχχοῦ. quod qui velit conſulat. Sat magnum his finitur verbis. Οὕτω δὲ χρὴ ποιεῖν καὶ ἐπι πάντων τῶν τοιούτων προβλημάτων.

v. 6. Br. pro πόσον, πόσαις.

Ep. 8. v. 2. Ed. Princ. ἢν δέ μου λάβῃ, et ſic Junt. Aſcenſ. Baſ. et Ald. Tertia. ad Cod. Leid. notat. Ζῆθος ΙΒ — Δ. Ἀμίων ΗΒ. Μήτηρ. Ϛ.

v. 4. Br. pro εὑρήσεις. quod in omnibus Edd. εἰρήσεις.

Ep. 9. Inter ea Agathiae est apud Br. Tom. 3. p. 57. non ſine varietate lectionis, ut v. 2. εἴρετο pro Ἤρετό.

v. 3. ὁπότε πλήκτροις ἐδόνησας, pro ὁπότε πλήκτροισι δονήσω.

v. 5. ὑποτρύζουσα pro ὑποτρίζουσα.

et v. 7. ὥς ἐμὲ, pro Ὥς τέμε. Nullâ tamen mutatae lectionis ratione redditâ, in Lat. verſione. v. 9. Quare *Aristoxinus* et non *Aristoxenus* legitur metri cauſſa factum, ut in Graecis Ἀριστόξεινος, de quo inſigni Philoſopho et Muſico longe peritisſimo peculiari Diatribe egit Guilm. Leon. Mahne, editâ Amſt. 1793. quem miror hujus Ep. nullam mentionem feciſſe. Et quidem eo magis miror, quia Vinc. Opſopoeus magnae eruditionis et plenus fidei vir ad h. l. annotavit, quod *Aristoxeni Opera ſuo tempore Venetiis exſtare dicerentur*; quod partim confirmavit Jac. Morellius, cum ex Bibliothecâ Venetâ D. Marci primum ederet Aristoxeni Rhytmicorum Elementorum fragmenta Venet. 1785. de quo libro Vid. Cl. Wyttenbach. in Bibl. Crit. Vol. III. Part. II. p. 130.

Tit. 47. Ep. 1. v. 1. Μηδ' ὅτ' Aldina Sec. ſed male. Ad Cod. Leid. ἀγκύρῃ A, εἰ.

Ep. 2. Elegantis Ep. elegantem interpretationem dedit Jacobſius, his verbis. *Poëta vivendi legem a coeli natura petit. Choros, ait, ducam, ſicuti astra choros ducere video; coronâ tempora cingam et citharam pulſabo,*

fabo; nam etiam coelum lyram et coronam habet. In verfione Latinâ v. 6. turpisfimus error irrepfit, ubi pro *potus* omnino legendum *polus*, quod etiam erat in MS. D'Orvilliano.

Ep. 3. v. 3. Legendum κῶλον, ut est in Ed. Princ. et aliis. Junt. et Ascenf. et Steph. ex Ald. pr. non emend. κῶμον. pro quo ad Cod. Leid. κῶλον manu Scaligeri.

Ep. 4. v. 2. ad Exempl. Ruhnken. πλέγματα. L. 3. Tit. 25. ep. 48. quod magis probo, quam illud Jacobfii.

τὰ καλὰ θύρσων

παίγματα.

πλέγματα hoc fenfu et alibi occurrit, ut L. 4. Tit. 32. ep. 1. et 3. L. 7. ep. 32. et 54.

v. 3. ποδίκροτον. Ed. Princ. et omnes priscae. ex Ascenf. ποδίκροτον fuscepit Steph. ad Cod. Leid. manu Scaligeri pro ἅμμα, ἅλμα. quam emendationem Huëtius vidit, at non probavit. Forfitan non disfimile illud Tibulli L. 2. El. 7. v. 8. *Crura fonant ferro.* conf. L. 1. El. 8. v. 42.

v. 5. pro Αἰσχύμων, quod typographi errore in 'Ασχήμων mutatum, Edd. Veteres habent 'Αισχρήμων. Sed Ascenf. ἀισχήμων, quam Steph. fecutus est, quamvis praeftantisfimus vir in fuo thefauro T. 1. p. 235. ex hoc ipfo loco voci ἀισχρήμων fuum honorem habuerit.

Tit. 48. Ep. 1. v. 1. Br. ἄγει, γαλήνης et v. 2. ἀργῆς. ut et Salm. qui et ἀργας. Hom. Odysf. E. v. 391. 392.

[illegible] γαλήνη

Ἔπλετο νηνεμίη.

ubi Vid. Euftath.

v. 3. Ad Ex. Ruhnk. ἄρισει ex Grut. et fic Ed. Princ. et omnes Edd. veteres praeter Ascens. quae habet ἄριστα, quod Steph. fequitur et Salm. tuetur, qui et v. 4. pro καὶ μάλα, καὶ πάλαι et v. 3. πράξιες, quod et apud Br. pro πρήξιες in Membr. legi affirmant. hujus Ep. mentionem fecit Mitfcherlich ad Horat. Carm. 19. L. 2. v. 5.—8. Quos verfus Horatium ex hoc Basfi Ep. expresfisfe putat Fabricius Bibl. Gr. Tom. 2. p. 712. quod tamen cum Reiskio Not. Poët. Anthol. p. 200. 201. valde dubito.

Ep. 2. Vid. Erasmi Adagia. Chil. II. Cent. 1. p. 426. et S. Bochart Hieroz. Tom. 2. 525.

Ep. 3. Jam dedimus T. 31. ep. 8. fed quoniam Grotius aliâ verfione ufus est, hic illud repeti voluimus.

Tit. 49. Ep. 1. Qui datur titulus Εἰς Μῖσος, huic Ep. non convenire videtur, quare Scaliger ad Cod. Leid. notavit, νοθεύει. Difficile est intellectu, si lectio conservanda; inprimis illud Εὐσέφιος tanquam nomen proprium, pro quo membranae melius Ἑσπέριος, ut ὕπνος πρώϊος et ἑσπέριος sibi in vicem opponantur. Atque hoc pacto ita primum distichon verterem.

Me qui mane venit domat, et qui vespere somnus,
Hic quod non veniat, me quod at ille gravet.

reliqua, ut Grotius. *Est querela hominis, ad quem, cum vespertino tempore cubitum discessisset, somnus non accedebat, sed cui mane, cum esset surgendum, graviter incumbebat; precatur itaque, ut ille intempestive veniens somnus pereat, alter autem suo tempore accedendo clementior evadat.* Sic etiam Titulus suâ νοθείᾳ liberari posset, si scriberetur εἰς Μῖσος ὕπνου ἀκαίρου, *De Odio in eum, qui suo tempore non venit, somnum.*

Tit. 50. Ep. 1. in Edd. priscis unanimo consensu Callimacho tribuitur, Br. vero Tom. 5. p. 242. posuit inter ea, quorum auctores incogniti sunt. Vid. de hoc V. D. notas ad Callimach. Ep. 7. Tom. 1. p. 282. ubi pro μικρὰν Bentlejus corrigit μιαρὰν, quod probat Hemsterh. ad Lucian. Tom. 1. p. 169. cum Jacobsio autem id necesse non arbitror, ut ad citatum locum V. D. demonstrant, quos Vid. at inprimis Toup ad Suid. vol. 1. p. 371. Ed. novae, qui v. 3. pro κλινθεῖσα, κλινθέντα legi jubet, quod probat Br. Lect. et Em. Tom. 3. p. 280. μικρὰν λίθον etiam Erasmum legi voluisse, patet ex ipsius Adagiis, Chil. 11. Cent. 11. Prov. 95. Nam distichon primum, latine versum, ejusmodi est,

Exiguo lapidi puer addit serta Novercae,
Mutasse ut vitam, sic ratus ingenium.

Cl. Wyttenbachius Animadv. ad Plutarch. de S. N. V. p. 46. hujus Ep. meminit; *Credidit autem superstitiosa vetustas, mortuos, si de vivis vindictam sumere vellent, columnam sepulchro suo impositam in eos dejicere.* v. 3. Lege in versione pro *Ille*, *Illa* et v. 4. pro *ne*, *nec*, ut erat in MS.

Ep. 2. Ad rem Isaeus in Orat. pro Euphileto. apud Dion. Halicarnass. Ed. Hudsoni Tom. 2. p. 176. εἰώθασι δέ πως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, διαφέρεσθαι ἀλλήλαις ἅιτε μητρυιαὶ καὶ οἱ πρόγονοι. Qui locus non fugit doctissimum Wesselingium ad Diodor. Siculum L. 4. p. 287. Sed quem expressum putat ex Euripidis Jone. v. 1329.

Προγόνοις δάμαρτες δυσμενεῖς ἀεί ποτε.

Grotio interprete.

Hos

Mos est novercas esse privignis truces.

Ep. 3. Similis argumenti, cujus praecedens. Eurip. Alcest. v. 309. 310. quem locum Jacobsius notavit.

Ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις,
Τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα.

Cujus docta Grotii interpretatio haec est.

Namque ante natis pestilens, atrox malum
Noverca, quavis excetra inclementius.

v. 1. ad Ex. Runhk. pro δύσμηνις, δύσμηνος. ex Grut. et Salm notis.

Tit. 51. Ep. 1. Hoc melius intellexerunt Grotius et Abramus ad Cicer. Orat. pro Ligario cap. 12. quam Opsopoeus. Optatur enim in bonis rebus memoria, in malis autem oblivio.

Tit. 52. Ep. 1. Hujus meminerunt C. Ritterhusius in notis ad Porphyrium p. 56. et J. Kirchmann[illegible] de Annulis p. 75. Vere etiam hoc transtulit Opsopoeus.

Fac arcana premas tacitae custodia linguae:
Sermonum custos est mihi major opum.

ad rem Hesiodus Op. et D. v. 719. 720.

Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
Φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης

verterem.

Est data dos parcae mortalibus optima linguae,
Quae servare modum valet, et quam gratia format.

De quibus Vid. Aul. Gell. N. Attic. L. 1. cap. xv. Graeca verba etiam leguntur apud Eustath. de Ismen. et Ismen. Amor. L. 1. p. 29. Horat. L. 3. Carm. 2. v. 25.

Est et fideli tuta silentio
Merces.

Simonides.

Ἔστι καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας.

Vid. Cl. Wyttenbachii Bibl. Crit. vol. 3. part. 1. p. 40. et Erasmi Adag. Chil. III. Cent. 5. p. 89.

Tit. 53. Ep. 1. Merito Opsopoeo hujus Ep. titulus etiam mendosus videtur, et non εἰς μέμψιν sed εἰς μάντιν inscribendum putat. Locum, qui unice huc facit, suo Exemplo adscripsit P. Burmannus Primus, neque incognitus fuit Jacobsio. Legitur apud Dionem Chrysost. Orat. XIII. p. 219. Ed. Morelli. Ὅπερ οὖν λεγόμενόν ἐστι περὶ τὴν μαντείαν τὴν τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς. ἐκεῖναι γὰρ βωμόν τινα ἢ λίθον ἐπαίρουσαι, σκοποῦσιν ἐν

τούτῳ

τούτῳ περὶ τοῦ πράγματος, οὐ πυνθάνονται. καὶ δὴ ταῖς μὲν αὐτῶν φασὶ γίγνεσθαι κοῦφον, ταῖς δὲ βαρὺν, ὡς μηδὲ κινῆσαι δύνασθαι ῥαδίως. Quo in loco Henr. Valesius Emend. L. 2. cap. 5. p. 53. pro *βωμὸν* legi *βῶλον* posse existimabat, quamvis tamen nihil temere mutandum putaret. at *βῶλον* in textum recepit Reiskius; quod nimis audacter factum, quoniam e veterum auctorum scriptis patet, illos, qui jurarent, altaria non tantum manibus tetigisse, verum etiam ea in manibus sumsisse. Vid. Justin. L. 24. cap. 2.

v. 5. Priscae Edd. omnes *ἀμάρτει*, Br. *ἀμάρτῃ*, ex Cod. Planud. Vid. Lect. et Em. Tom. 3. p. 170.

Tit. 54. Ep. 1. De his septem orbis miraculis, ex quibus unum Dianae templum Ephesiae reliquis antefertur, Vid. Cassidor. Variar. L. 7. Form. xv. Jo. de Laët. ad Vitruv. Praef. L. 7. p. 125. et Philonem Byzant. in Thes. Graecae Antiq. Tom. 8. p. 2646.

v. 3. *πόντου τ' αἰώρημα* Vat. Cod. Lectio quam Ruhnk. ex Grut. notavit.

v. 4. Lege *Πυραμίδων*.

v. 5. Aldinae et Veneta *Μαυσωλοῖο*.

v. 7. *Κ' ἦν ἴδε* Ed. Princ. Ald. Sec. Venet. et Ascens. *κ' ἦν ἴδε*. Ald. Pr. Em. *κ' ἦν ἧδε* Ald. Tert. et *κἢν ἴδε* Junt. et Bas. Ad Cod. Leid. Scaliger *ἠμαύρωτο, κ' ἦν δὲ*. hanc lectionem non probans Huëtius mavult. *ἠμαύρωτό τε, κἢν ἴδε.*

Ep. 2. Burm. Sec. Vid. Tristan Additions au Tom. 1. de ses Comment. p. 23. Salm. de hoc egit ad Hist. Aug. Script. Tom. 2. p. 628. quod et Ruhnk. notavit. Adde quae Salm. ad h. l. dedit, ubi se Planudis ingenio contentum esse, scribit. Ipsius sententia comparetur, cum eâ Heynii, in Comment. Gotting. vol. x. p. 110.

v. 3. *πτολεμαδόκον*. Br. ut omnes Edd. Vet. et Huëtius. *πολεμοδόκον*. una Ascens. quam lectionem Steph. adoptavit. Ad Cod. Leid. *πολεμηδόκον*. et v. 5. *κατ' ἐμέ*.

v. 6. *Γαΐε*. Br. L. et Em. p. 151. *Cajus is est Agrippae filius, Augusti e Julia nepos, quem avus adoptavit, et successorem imperii sibi destinavit.* idem sentit Tristan. loco cit. qui eum in initio ipsius imperii, propter odium, quo defunctum Tiberium prosequebantur, inprimis gratum fuisse ait Romanis, omnia bona ac praeclara ab optimi Germanici filio ominantibus. Quamvis probatus auctor Suetonius scribat; *Naturam tamen saevam atque probrosam nec tunc quidem inhibere poterat.*

v. 7. Br. *ἃ δέ σε*.

Ep.

Ep. 3. Idem legitur L. 4. T. 12. Ep. 108. ubi omitti potuisset, quoniam Grotius eadem versione usus est. Th. Warton ad Theocrit. Id. XVII. p. 215. ad v. 1. *χθαμαλὰν* vocem Γη saepius omitti, ait; sed hic *χθαμαλὰν χθόνα*, ut *χθαμαλὴν κόνιν*, L. 3. T. 32. ep. 1. *χθαμαλὴ* proprie dicitur de insulis, quas mare perfundit. Vid. Hom. Od. I. v. 25. et K. v. 196.

Ep. 4. Appianus id memorat de B. Civ. L. 2. cap. 86. ubi Vid. Schweighaeuseri adnotationes. Tom. 2. p. 767. Xiphilin. in Exc. Dionis. Cassii L. 69. cap. 11. vol. 2. p. 1159 ad Adrianum Caesarem hoc refert. ubi eleganter Interpres.

Poene caret tumulo, cui tot modo templa fuerunt.

Vid. notas et Fabric. ad Dionis L. 42. c. 5. vol. 1. p. 309. in Latinâ versione *vix is habet*, in MS. legebatur *vix ut habet.*

Tit. 55. Ep. 1. Scribe *Zosimi.* ut cum seqq. Sic in primis convenit cum Ep. 4. Julii Dioclis.

Ep. 2. v. 1. Salmasius pro *ἀντιπάλων γε ἐπίκρανος*, quod in omnibus Edd. priscis, recte legendum voluit *ἀντιπάλων ἐπιήρανος*, ad Ex. Ruhnk. hoc e Grut. notatum, et a Br. L. et Em. p. 219. vindicatum.

v. 4. Br. *ἔπλεθ' ἁλιφθορίη*; ut Aldinae et Veneta.

v. 5. ad Cod. Leid. *δὲ ἐ.*

Ep. 3. v. 4. Ed. Princ. *κεκρυμένην* Ald. Pr. Em. *κεκριμένην*, et reliquae. Sed Junt. male *σωθεὶς κεκρυμένη.* Bas. 1549. *Σωθεὶς κεκρυμένη.* Cod. Vat. *κύματι καὶ* unde Jacobsius scribendum putat *κύμασι καὶ πολέμῳ.* Si versus ultimus scribi posset.

Σωθεὶς κεκρυμένην κύμασι καὶ πολέμῳ.

inde elegans interpretatio oriri posset, quam eo libentius apponemus, quoniam in Grotianâ versione turpis error irrepsit, ubi bis *victor* cum alterum *vector* ut in M S. scribendum esset.

Myrtilus en duplici discrimine solvor ab uno,
Et victor clypeo, vector et in clypeo.
Cum notus evertit puppim, fuit ille saluti,
Qui texit bello me prius, inde mari.

Brodaei notis de vento *Argeste* adde quae habet Burm. ad Propert. L. 4. El. 3. v. 47.

Ep. 4. Clypeum et in tempestatibus et in trajiciendis fluminibus saepius militum vitam servasse, non neglecto hoc loco, demonstrat Blasius Caryophilus de Veterum Clypeis p. 77. Sic Ammianus Marcellinus Hist. L. 16. cap. 12. narrat bello, quod Julianus Impe-

per-

perator movit adversus Germanos, *nonnullos clypeis vectos, praeruptasque undarum occursantium moles obliquis meatibus declinantes, ad ripas ulteriores pervenisse.* Arrianus L. 1. cap. 19. §. 5. Οἱ *μὲν αὐτῶν μιττεῦντες σφᾶς ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ὑπτίων — διενήχοντο.*

Ep. 5. v. 5. Omnes Edd. vett. ut Br. *ἴσχε.* Steph. ex Vat. Cod. Sed male, ut putat Jacobsius *ἴσχει.* Ald. Pr. Em. Sec. et Veneta ὦ ἄν *ἐκείνην.*

Ep. 6. v. 2. Br. *φύσεως. νῆχ φύσεως*, explicat Jacobsius, *nec manu factam, nec consulto delectam, sed ab ipsa natura mihi oblatam et ob hanc causam jucundiorem.*

v. 3. *ἐλθὼν*, sic omnes veteres, praeter Steph. qui *ἐλθὼν* habet, eumque secuta Wechel. atque illa, quam Lubinus cum interpretatione latina dedit.

Ep. 7. Hoc edidit doctissimus M. Röverus ante Musaeum. ubi haec leguntur.

v. 4. *ἀπεπλάσατο. in quodam Codice legitur ἀπεσπάσατο. Sed frustra; Sic L. VII. Ep.* 33. *v.* 4.

Αὐτῆς Μελπομένης βόμβον ἀπεπλάσατο.

Et Ep. 146. *vs.* 4.

Ὄμματα καὶ δειρῆς φέγγος ἀποπλάσεται.

Haec loca mihi indicavit Cl. D'Orvillius.

Quibus, si plura velis, addas L. 3. T. 25. Ep. 26. L. 4. T. 5. Ep. 1. T. 7. Ep. 6. T. 12. Ep. 6. Ep. 129. et 130. Sed in his omnibus *ἀποπλάσσω* vel *ἀποπλάττω* seu *ἀποπλάττομαι* habet indicium fingendi aut formandi, quod huic loco mihi minus convenire videtur, et Grotius non agnovisse. Quare in lectione e marg. Wechel. *ἀπεσπάσατο*, vel ea Brunckii *ἐπεσπάσατο*, quam Jacobsius illustrat, acquiescere possem. commemoratis locis adde L. 6. T. 8. Ep. 7. T. 24. Ep. 5, et L. 7. Ep. 120. Deinde haec habet Röverus v. 5. Ἡρὼ *lege* Ἡροῖ, *ex optimo Codice Vaticano; ut apud Theocritum Eidyll.* 15. *v.* 1. Γοργοῖ. *in optimis. hoc quoque me docuit vir laudatus. v.* 6. *ὤλεσατε σταδίοις, quidam vitiose ὤλεσατ' ἐν σταδίοις.* Vid. porro P. Burmanni, notas ad Propertium L. 2. El. 20. v. 5. ubi, nescio unde, v. 4. *ἀπεπλήσατο* legendum dedit.

v. 5. Ero in M S. ut L. 3. T. 7. Ep. 6. et L. 7. Ep. 68. De Hellesponti latitudine Vid. quae collegit Brodaeus ad h. l. et Ciofanus ad Ovid. Heroid. Ep. 19. v. 142.

Ep. 8. v. 1. Ἄβαλε. Vid. Brodaei notas et V. D. ad Hesych. Steph. Thes. L. Gr. Tom. 5. p. 232. et D. Heinsii Exercit. Sacr. p. 263.

p. 263. qui ambo hujus Ep. mentionem fecerunt. Conf. L. 3. Tit. 9. Ep. 5.

v. 4. Br. pro δηπαμένων, λυσομένων, ex Edd. priscis cum L. et Em. Tom. 3. p. 194. narrat, Stephanum primum δηπομένων edidisse, at illa lectio jam erat in eâ Badii Ascens. 1531. quam Stephanus probat et Grotius sequitur. idem Brunckius alia comminiscitur, in Addendis p. 318. olim scriptum fuisse exi timans λαίφεα λυσομένων, quod quomodo se tueri posset, cum Jacobsio non video.

v. 6. ναυηγοὶ δ' εἰσὶν ἔσω λιμένος. Huëtius hoc intelligit de nautis, qui, ut natando portum tenere possent, se in mare miserunt, at fluctibus obruti sunt, a quâ sententiâ non alienus fuisse videtur Burm. ad Propert. L. 2. El. 19. v. 64. at bene Jacobsius *ναυηγοὶ non semper sensu proprio, sed ii etiam dicuntur quicunque in mari perierunt, sive undis submersi, sive alio quodam fato, nihil interest.* Hoc etiam latius patet, ut L. 7. Ep. 200. ubi ναυηγὸς Φιλίης dicitur, qui amoris naufragium fecit; neque aliter apud Latinos, ut notum, *naufragus* et *naufragium facere*, translate in usu est.

Ep. 9. v. 1. Salm. et Br. verba τὸ πάρος, quae huic loco nullo modo conveniunt, ad lacunam implendam, olim addita fuisse arbitrantur. Quod si ita sit, veram invenire scripturam, nobis, qui poëtae mentem non satis cognitam habemus, admodum erit difficile. Jacobsius illud tentare voluit legendo Ἔμπορος Ἰκαρίην πλώων ἅλα — — Sed quoniam de puero agitur, qui aetate non multo inferior erat Icaro, ad cujus miserum casum ultimi versus spectant, non facile de invocandâ voce ἔμπορος, quae adultioribus aptior, hic cogitarem. Ni fallor, quaerendum est tale commodum juveni, qui periit, appositum, quo ipsius flebilior redditur interitus, ut in eo Adonidis,

ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις

scriberem itaque, ductum literarum, quicunque sit, quodammodo secutus.

Ἰκαρίην καλὸς πλώων ἅλα. — —

et distichon verterem.

Dum mare Nicareti proles pulcherrima sulcat,
Damis in Icarias quippe cadebat aquas.

v. 4. Φθέγγετο, ὑπὲρ Ed. Princ. et Junt. at Ald. Em. Φθέγγεθ', ὑπὲρ. Quod aliae deinceps secûtae sunt.

v. 5. Br. βρυχθεὶς ἁλί.

Ep. 10. v. 1. Καὶ πότε δινείης. Ed. Princ. et reliquae praeter Stephan. qui

qui dedit δινέεις. Br. L. et Em. p. 158. emendat καὶ πότε δὴ νέεις. et Jacobf. καὶ πότε δὴ νέεσ' ἄφοβος πέρας, Praeclara fane haec et optima emendatio, fi quid emendandum fit; an vero recepta lectio non defendi posfit, dubito. *Tu mare, quod nonnunquam, etiam dum majores volvis vortices, tutum iter praebes, dic quare nos tranquillis Alcyonum diebus flere velis?* Secundum metrum.

Dic mare, quod tutum quondam, vel vortice torrens,
Cur nos Alcyonum tempore flere jubes?

De Alcyonum diebus haec ad meum Ex. notavit, Th. Munckerus. *De diebus Halcyoniis Apostolius Cent. II.* §. 51. Adde quae fcripfimus ad Tit. 37. Ep. 9. h. l. p. 289.

v. 5. Ad Cod. Leid. manu Scaligeri, γαίᾳ καὶ νήεσσιν, quam lectionem improbat Huëtius. Recte Br. l. c. γαίᾳ. *Inepte. fcribendum μαίᾳ. Ingeniofa et certisfima emendatio Munckero debetur ad Hyginum p. 133. Sic fupra Antipater Theff. XXXV. Delum Latonae μαῖαν vocat.* Hanc emendationem etiam fuo Ex. adfcripfit P. Burm. Sec. Qui meam religionem in novis lectionibus non facile admittendis norunt, forfitan mirabuntur me Munckeri correctionem in textu pofuisfe; fed ideo feci quia cum Grotianâ verfione eam congruere putarem,

Tempore at hoc, fidum jactas quod partubus esfe,

ut legendum ex M S. non *quo*. Praeterea Alcyones inprimis partubus favisfe eorumque fingularem curam habuisfe, dicuntur; ut patet ex citatis auctorum locis, quibus infuper adjunge quae notavit S. Bochart part. 2. cap. 15. p. 862. et V. D. in Misc. Obferv. vol. 4. p. 445. ubi et hoc Ep. memoratur. Vocem μαῖα etiam Dionyfio L. 3. T. 32. Ep. 17. probante et adoptante Brunckio reftituit Eric. Hubertus van Eldick Sufpic. fpecim. p. 27. et 28. Quo fenfu occurrit Vid. L. 1. T. 31. e. 2. T. 55. e. 10. T. 58. e. 1. L. 3. T. 12. e. 42. L. 4. T. 9. e. 13. et T. 12. e. 29.

Ep. 11. Hoc egrie illustrat. P. Purm. Sec. ad Propert. L. 3. El. 5. v. 55. cum citando Val. Guelli not. ad Virg. Aen. L. 11. v. 260. tum memorando Crinagorae Epigr. quod primus in lucem protulit Luc. Holftenius ad Stephan. Byz. de Urb. p. 166. Vid. et Berkelii notas. Ejusmodi autem est.

Τὸν σκοπὸν Εὐβοίης ἁλικύμονος ἦσεν Ἀριστὼ
Ναύπλιον, ἐκ μολπῆς δ' ὁ θρασὺς ἐφλεγόμην,
Ὀφευσὴς δ' ὑπὸ νύκτα Καφηρείης ἀπὸ πέτρης
Πυρσὸς ἐμὴν μετέβη δύσμορος εἰς κραδίην.

La-

Latine verterem.

Undosum Euboeae scopulum cantabat Aristo,
Nauplie, et ex cantu me gravis ussit amor.
Quae mendax ad saxa Capharea nocte refulget
Transiit in pectus fax inimica meum.

Exstat in nostro apographo Ruhnkeniano cum hoc titulo p. 620. *εἰς τὸν ἐν Ναυπλίῳ σκοπόν.* ubi v. 4. dubium, an cum Br. Tom. 2. p. 140. *δύσμορον*, an cum Reiskio et aliis *δύσμορος* scribendum sit. Bassus ex hoc illud sumsisse videtur de face, quam in perniciem redeuntium Graecorum accendisse fertur Nauplius, *πυρσὸς ὅτε ψεύστης.* Vid. qui de his Epigr. pluribus egit, Lennepium ad Phalaridis Epist. p. 50.

v. 1. Edd. Vett. usque ad Ascens. *νόστου*, haec *νόσον*, quod aliae deinceps secutae sunt.

v. 4. Vid. Munekeri notas ad Anton. Liber. cap. 41. p. 276.

v. 7. Ad Ex. Ruhnk. ex Grut. et Salm. *ἀνίκατος.* v. ultimus merito sollicitum habuit Jacobsium, qui ineptum putat, quare eum emendare conatur, legendo.

Ναύπλιε σὴν δ' ἀρετὰν Ἑλλὰς ἔκλαυσε μακρόν.

Sed hic puto non agi de Nauplii fortitudine ac virtute, sed potius de ejus calliditate et in vindictâ sumendâ dolis, quare eundem fere ductum litterarum secutus legi mallem.

Ναύπλιε. σὴν δ' ἀπατὰν Ἑλλὰς ἔκλαυσε δάκρυ.

Quod plane cum Grotiana versione convenit.

Nauplie, fletque truces Graecia tota dolos.

Quam lectionem nonnihil confirmare videtur Quintus Calaber L. xiv. v. 620. 621. ubi de eodem Nauplio.

ὁ δ' αὐαλέην χερὶ πεύκην
Αἰθομένην ἀνάειρε. δόλῳ δ' ἀπάτησεν Ἀχαιούς.
Ille manu siccam tollens de vertice taedam
Fraude revertentes cunctos decepit Achivos.

Neque hoc quidem modo, licet sensus satis appareat, videtur locus integritati suae restitutus. haereo in verbis *κλαίειν δάκρυ*, quae phrasis est insolentior; qui unum auctorem unice tractant, familiaritatem tantam cum eo contrahunt, ut in eo habitent, et, si quid in eo obscurius dictum aut insolentius effatum ipsis ocurrat, statim ex aliis ejusdem auctoris locis, sibi cognitis, medicinam parent, quod nobis evenire non potuit, quos scripta poëtarum tenent, qui longe diversis vixerunt temporibus, quorum aliis alia erat scribendi ratio, dictio, ingenii et poë-

ſios facultas, in quibus itaque corrigendis, aut ex noſtrâ opinione verbis vel ſententiis illis affingendis ſumma cautio eſt adhibenda, et nihil, niſi in locis plane deſperatis, ut hunc eſſe putamus, temere tentandum. Hac itaque conditione illud tentabimus. Agitur de Nauplio, qui, Graecis propter Palamedis filii necem quam maxime infeſtus, cum redirent ad ſaxa Capharea, quaſi in tuto loco, facem ardentem poſuit, quâ allecti in diros ſcopulos inciderunt, naufragio perierunt et maximam partem Nauplio graviſſimas poenas dederunt. Unde Menelaus apud Euripidem Oreſt. v. 431.

Παλαμήδεος σε τιμωρεῖ φόνος.

Ulciscitur te Palamedis mors.

i. e. ut ait Br. *in te recidit patris tui atrox judicium, quo inſons Palamedes necatus fuit.* At ſi cum Muſgravio legas φόνου, erit: *Ulciscitur te ob necem Palamedis.* Vid. Schol. et Olear. ad Philoſtr. Heroic. cap. 11. p. 716. et Munck. ad Hygini Fab. cxvi. His rationibus inductus ſcriberem.

Ναύπλιε· σοὶ γὰρ πᾶσ' Ἑλλὰς ἔδωκε δίκην.

Diſtichon Latine.

Victa tamen Troja eſt: vincit tuus ille Caphareus,
Nauplie, dat poenas Graecia tota tibi.

Ep. 12. v. 1. Ἐβράσθης Ed. Princ. ἠλεῖα Edd. Vett. unanimi conſenſu; Brodaeus conjicit ita dictam lagenam, *quod Theopompus Chius vitem primum Olympiae Elidis vico juxta Alphaeum inventam narret.* Scaliger ad Cod. Leid. ἡδεῖα, quam emendationem probat Huëtius, ſed vereor, ut facilior, ut eo melior ſit. Grotius ſaltem hoc non tam ad ſuavitatem lagenae, quam quidem ad ipſius artificioſam ſtructuram transferre maluit, cum ſcribit non *jucunda*, ſed *bene ficta lagena.*

v. 3. Ruhnk. ex Gr. Τηλέθει.

v. 5. σκώματα Ed. Princ. Ald. Pr. Em. Ald. Sec. et Junt. at Ald. Tert. et Ven. σκώμματα. ut reliquae. pro πολλὰ, πυκνὰ emendat Salm. quod ad Ex. Ruhnk. ex Gr. notatum.

v. 7. pro τεκοῦσαν Steph. τεκοῦσα emendandum putat, non probante Jacobſio.

Ep. 13. Ex ſententiâ Salmaſii, cujus notae legendae, hoc tribuit Br. Antip. Theſſal. Tom. 2. p. 120.

v. 3. Οὐ νεμεσητόν· [Ἦν γὰρ ὑπὲρ ψυχῆς.] ἀγὼν ſcil. Non diſſimile illud Diotimi L. 1. Tit. 1. Ep. 2.

Κεῖται δὲ σφιν ἀγὼν οὐ χαλκέου ἀντὶ λέβητος,
Ἀλλ' ὅστις ζωὰν οἴσεται, ἢ θάνατον.

Sic

Sic περὶ ψυχῆς currere et certare dicuntur, quorum vita in dubio est. Vid. Valcken. ad Herodot. L. 7. p. 537. §. 43. et Wesfeling. ad L. 8. p. 653 § 92. quos locos Jacobfius annotavit. Δίκη omnes Edd. veteres usque ad Bad. Ascenf. unde forfitan aliquis legendum putat.

Ἦν γὰρ ὑπὲρ ψυχῆς. ἀλλ' ἐδίκησε Δίκη.

Ut Dea fit Justitia, quemadmodum L. 3. T. 6. Ep. 8.

Est lis de vitâ. Juris at illa Deae.

Quamvis Jacobfio asfentiar, idem illud per receptam lectionem ἐμίλησε intelligi posfe, ut patet ex D'Orvillii Animadv. ad Charit. p. 252.

v. 5. εἶλε Sic Gr. pro εἶλαι. quod male in Ald. Sec. etiam Ruhnk. notavit. neque melius in eadem Ed. v. 6. χείρων pro κηρῶν, ut Salm. legendum putat. Edd. Vett. χήρων ad Cod. Leid. χρείων. Huët. χήρων pro χάρων Jonice. Jacobfii emendationem, legentis, κύων ἀλὸς. ἢ πανταλάςωρ Κηρῶν. unice probo.

Tit. 56. Ep. 1. v. 2. ἔῤῥεν vitiofe Ald. Sec. ἔῤῥεπεν conjecit Scaliger, ut est apud Jacobf. ἔῤῥεεν probat Salmafius.

v. 3. Br. ὑψήεσσιν· Ἰὼ Φίλα. ultima verba ex Salm. ὑψήεσσιν Ed. Princ. Ald. Pr. Junt. et Baf. fed Ald. Tert. et Ven. habent ὑλήεσσιν. Cum in Ascenf. et Steph. ὑλήεσσιν legitur. in notis tamen ὑψήεσσιν ἰοῖς, Φ — ut ultimus Editor fcribendum putat. ἰοῖς pro ὦ est etiam manu Scaligeri ad Cod. Leid.

v. 4. Docta manus ad Ed. Baf. 1549. quae apud me est, notavit *patrio bove verteret agros*, Propert. L. 3. El. 5. v. 67. quae fi huc trahi posfint, non omittenda illa Horatii L. 1. Carm. 1. v. 11.

Gaudentem patrios findere farculo
Agros. —

v. 6. pro ἀτηρὴς, ἀτειρής. Salm. et Ruhnk. ex Grut.

v. 7. 8. Quantum mater hic distet a noverca, optime intelligetur ex Jacobfii notis.

Ep. 2. Hujus argumentum conferendum est cum Propertii L. 3, El. 5. et Burm. ad eam notis, nec non cum iis, quae vir doctisfimus in eorum ufum, qui Latinae poëfios vim atque elegantias percipere velint, fcripfit in fuis bonae frugis plenis annotat. ad Lotich. Poëm. p. 556. et fqq. Conf. etiam Tit. 22. L. 3. de Naufragio, in quo plura, quibus haec illustrantur, inveniuntur Epigrammata; hujus etiam non immemor fuit Mitfcherlich. ad Horat. L. 1. Carm. 3. v. 9.

Ep. 3. v. 1. Γλαῦκος ὁ Νεσσαῖος hanc lectionem ineptam vocat Salm. et Νησαῖος legendum monet. Quod probat Br. At Jacobfius, cui Anth.

Gr. quantum debeat, solus ille intelliget, qui in hoc poëtarum thesauro diu et diligenter versatus est; is igitur vulgatam lectionem, quam, quae erat ipsius doctrina, Grotius sequitur, optimis rationibus tuetur.

v. 3. *Οὔποτ' ἔκνωσσε* — multum de hac lectione dubitavi; cum versione Grotii non convenit: si conveniret, scribendum fuisset *non, dans sua lumina somno, Flexit.* —

Emendatio autem Jacobsii legentis,

Οὐδ', ὅτ' ἔκνωσσε

Πλαζομένῃ στρωφῶν πηδάλιον παλάμῃ,

Ejusmodi est, ut eam Grotius expressisse videatur. *Glaucus, vel per somnum, gubernaculum certâ dirigebat manu.* quo modo et haec explicuit Opsopaeus. Lubenter admodum eruditissimi Jacobsii sententiae subscriberem, nisi me primum retineret doctissimi Episcopi Huëtii auctoritas, cum ait, *Οὔ ποτ' ἔκνωσσε* — *cave admittas εἴποτε, aut receptam lectionem adulteres.* deinde quod verbum *κνώσσω* non adeo de levi et nolenti saepius obrepente somno dicitur, sed plerumque de tam profundo, quo homines obdormiunt, et quem Horatius *longum, unde non times*, et *perpetuum soporem* appellare solet, ut inter alia illud etiam patet ex L. 3. Tit. 25. Ep. 23. Si dormire gubernatorem navis minime decorum est, tam alto certe sopore corripi, turpissimum. Sed haec aliter fortasse intellexit poëta. in Ed. Princ. Ald. Pr. aliisque priscis, *ἠδ' ὅτ'* Steph. *οὔποτ.* ad Exempl. Ruhnk. ex Grut. et Salm. notis *οὐδ' ὅτ' ἔκνωσσε.*

v. 5. *ἀλίοιο βίου ξάκις* ad Exempl. Ruhnk. Vid. Hemsterh. ad Lucian. T. 1. p. 145.

v. 7. Libri excusi *ἔκλεισαν* praeter Ald. Sec. et Venet. quae habeur *ἔκλυσαν.* vulgatam sequitur Grotius. In voce *κέλυφος* hos versus citat Valcken. ad Ammon. L. 2. cap. 11. p. 125. Vid. Jacobs. ad Crinagorae Ep. xxxv. Comm. vol. 2. part. 1. p. 407. Br. pro *τόφρα γεραιὸς, τόφρ' ὁ γεραιὸς.* quod in nullis libris.

Ep. 4. v. 5. Br. *ἐκλύσαιο*, Ed. Princ. Junt. Ascens. et Bas. *ἑλκύσαιο.* Ald. Pr. Em. *ἑλκύσσεις.* Sec. Tert. et Venet. *ἑλκύσσαιο.*

v. 7. *ὁ λιμενίτης* ad Cod. Leid. *ἄλλ.* 76. ubi forte respicitur ad Ep. 7. v. 8. *ὁ λιμενορμίτης.*

v. 8. vulgatam lectionem tuentur Ed. Princ. Junt. Venet. et Ald. Tert. *ὃς πλώεις* Ald. Pr. Em. et Sec. *ὡς πλώεις.* Grut. quod et Ruhnk. annotavit. inde Br. *ὦ 'νθρωφ', ὡς πλώεις.*

Ep. 5. v. 1. *ῥεθίῳ νηῒ*, Tit. 57. Ep. 3. *ῥοθίοισιν ἐπὶ κροκάλῃσι* — Vid. Musgrave ad Eurip. Iphig. in Taur. v. 407. et Duker. ad Thucyd. L. 4. c. 10. p. 244. quos locos Jacobsius notavit.

v. 2. Conf. Ep. 10. hujus Tit. quod et Ruhnk. indicavit, ubi videtur Agathias hoc imitatus fuisse.

v. 5. Τἄνεκα μηρύσασθε. Suid. μηρύω, τὸ τὰ ἱστία συνάγω. Hom. Odysf. M. v. 170.

'Ανστάντες δ' ἕταροι νεὸς ἱστία μηρύσαντο.

Surgentes focii legerunt lintea navis.

v. 6. Φυλάδας ἐκ λιμένων. Vid. nostras annotationes ad Tit. 4. Ep. 8. h. l. et Jacobf. ad hunc locum.

v. 8. ἐνορμίτας, Br. ἐνορμίτας, quod Scalig. ad Cod. Leid. fcripfit. 75. forte refpicit ad Ep. 10. v. 9. Huët. ἐνορμίτης. quam lectionem Brodaeum probasfe refert.

Ep. 6. v. 1. Pierfon Verifimil. L. 1. c. 9. p. 116. pro νηῶν legendum putat νήσων, quod quamvis Br. non probet, tamen habet, quo fe defendat. εὔορμος enim praecipua portus laus, ut apud Hom. Il. Φ. v. 23. Odysf Δ. v. 358. I. v. 136. Eurip. Troad. v. 125. λιμένας Ἑλλάδος εὐόρμους. Conf. L. 6. Tit. 3. Ep. 4.

Φύκι' ἀπ' εὐόρμων εἵλκυσεν αἰγιαλῶν.

et Polluc. L. 1. Segm. 100. Hanc laudem navibus datam non inveni.

v. 2. εὔτροχα λαῖφεα — εὔτροχον ἅρμα faepius apud Hom. et vertitur *pulchras rotas habens*, aut melius *currus volubilis*, ut Latini vocem *currere* ad navigationem transferunt, fic poëta velocia vela dixit εὔτροχα.

v. 6. καρφίτην θάλαμον, Vid. Wetften. ad N. T. Tom. 1. p. 338. Ceterum dignisfima lectu funt, quae hic memoravit Jacobfius. in verfione lat'nâ erat in M. S. *Ipfeque*, fed *Ipfaque* dedimus. Ovid. Heroid. xv. v. 153. 154.

Sola virum non ulta pie moestisfima mater
Concinit Ismarium Daulias ales Ityn.

et ad Liviam v. 105. 106.

Talis in umbrofis, mitis nunc denique, filvis
Deflet Threicium Daulias ales Ityn.

Quorum verfuum convenientiam Interpretes non notarunt.

Ep. 7. Quam fuave atque utile fit, haec Epigrammata fub certos quosdam titulos redigi, ut ab initio factum est, neque omnia ad fuos auctores modo referri, quod pos'ea obtinuit, ut aliis in locis, ita etiam hic patet, ubi quidquid de *navigatione* dictum fit, in uno loco, ut ita dicam, fpectatur expofitum, et confideratâ ratione temporis, quo poëtae vixerint, facile intelligitur, quid quisque ab altero defumferit, ut in hoc titulo Sidonium Antipatrum plures atque etiam, de quo agimus, Satyrius Thyillus,

 fue-

fuerunt imitati. Hoc vero ejusmodi est, ut tamen aliquid desit; nam si plures Tituli, qui nunc a se invicem sunt decerpti, atque divisi, essent etiam conjuncti, aut saltem se ipsos subsequerentur, ut *naves*, *navigia*, *nautae*, *naufragium* et *naufragi*, quorum duo sunt Tituli, ut L. 3. Tit. 22. et L. 6. Tit. 21. major legentibus inde lux oriretur. Ne dicam, quod si ipsa Ep. nunc saepius in sibi non convenientem ordinem relata, omnia ita essent disposita, ut in eâ, quam tractant materiam, copularentur, et temporis successionem haberent, tunc placida exsisteret Carminum facilitas et gratia, cum summâ utilitate, cognitionis ubertate, atque argumentorum gravitate conjuncta, quae nunc saepe locorum disjunctione et distantiâ evanescunt.

v. 5. Br. distinctionem post ὁλκάδα sustulit. recte, quare id secuti sumus.

v. 6. Br. ut Grut. et Salm. ὕφεσθε. ad Ex. Ruhnk. ἴφεσθε. in vulgatâ ἰφίεσθε acquiesco.

v. 7. ἡμῖν. Ed. Princ. et Ald. Tert.

v. 8. Salm. ex Membr. legi vult ὦ λιμενορμήτης ναυτιλίην. Br. ὁ λιμενορμίτης ναυτιλίην. Junius de Pict. Vet. Part. 1. p. 104. λιμενορμίτην vocant *praefectum custodiae portuum.*

Ep. 8. v. 2. Edd. priscae πνείει, at Salm. πιτνεῖ, quod Brunckio placuit, et Jacobsius Grotium secutum fuisse existimat, quod non video, quoniam ipsius interpretatio aeque receptae lectioni favet.

v. 5. Br. pro ναῦται, νηῶν, quod unde desumserit, non dixit; sed cum ei placuerit Scaligeri lectio, quae ad Cod. Leid. notata, et quam Huët. indicavit, εὖ πτερύγων, voluit huic substantivum, quo sine illud εὐπτερύγων stare non posset, addere; quod et Jacobsius intellexit.

Ep. 9. v. 4. κατὰ πρύμνης, ventus secundus, πόμπιμος Eurip. Hec. v. 1289. 1290.

καὶ γὰρ πνοὰς
πρὸς οἶκον ἤδη τάσδε πομπίμους ὁρῶ.

conf. Hel. v. 1082. Homer. Odyss. Λ. v. 7. 8.

Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
Ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Nos sequitur, qui vela replet, comes optimus, auris
Mollibus aspirans a puppi ventus euntes.

Ut haec partim vertit Bern. Zamagna. Virg. Aeneid. L. 3. v. 130.

Prosequitur surgens a puppi ventus euntis.

ubi Vid. Guellium, Ursinum, alios. Huic opponitur πνεῦμα ἐκ πρώρας. Sophol. Phil. v. 639. et 640.

Οὐ-

Οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀνῇ,
τότε στελοῦμεν. νῦν γὰρ ἀντιστατεῖ.

ſic enim legendum ἀνῇ, non ἀγῇ. Vid. Brunckii notas. Conf. Valcken. Diatribe p. 234. et D'Orvillii Animadv. ad Charit. p. 115. Pleraque haec debentur Jacobſio.

v. 5. Br. ἄκνισον, male; quod nobiliſſimus vir ipſe agnovit L. et Em. p. 146.

v. 7. ἐν δ' ἑκατόμβῃ ſcribe ex Cod. Vat. ut est apud Br. οὐδ' ἑκατόμβῃ.

v. 8. ὅσον τιμὴ δαίμοσιν ἀνδάνεται. Eurip. Hippol. v. 7. et 8.

Ἔνεστι γὰρ δὴ κἀν θεῶν γένει τόδε,
Τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο.

Grotio interprete.

Habet ipſa gens hoc coelitum, a mortalibus
Ut honore laeto gaudeant ſeſe affici.

ubi Vid. doctiſſimi Valcken. notas.

Ep. 10. Ejuſdem argumenti, cujus quae praecedunt, in primis Antipatri Sidonii.

v. 1. Ald. Tert. εὔδεια, male. πορφύρειν, πορφύρεσθαι proprie dicitur pontus, cujus nigreſcentes aquae tempeſtatem denuntiant, ut ſupra Ep. 5. et apud Hom. Il. Ξ. v. 16. aliiſque in locis. Hic de maris ſerenitate; quod animadvertendum, quoniam hoc verbum, ut καλχαίνειν, apud Suidam ad vehementiores animi motus indicandos ſaepius adhibetur; ſed Vid. Etymol. Magn. et Phavorin. qui plura dabunt.

v. 6. Egregius memorandus Plutarchi de Solertia animalium locus Ed. Rualdi Tom. 2. p. 966. Wyttenbachii Tom. 4. p. 614. et ſeq. Τὰς δὲ χελιδόνων πρὸ τῆς τεκνοποιίας παρασκευὰς ὁρῶμεν, ὡς εὖ τὰ στερεὰ κάρφη προϋβάλλονται δίκην θεμελίων, εἶτα περιπλάττουσι τὰ κουφότερα· κἂν πηλοῦ τινος ἐχεκόλλου δεομένην αἴσθωνται τὴν νεοττιάν, λίμνης ἢ θαλάττης ἐν χρῷ παραπετόμεναι ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς, ὅσον νοτεραὶ μὴ βαρεῖαι γενέσθαι τῇ ὑγρότητι, συλλαβοῦσαι δὲ κονιορτὸν, ἐπαλείφουσι οὕτως καὶ συνδέουσι τὰ χαλῶντα καὶ διολισθαίνοντα· conf. Ariſtot. a Jacobſio indicatum locum Hiſt. Anim. IX. cap. 7.

v. 8. Schol. Σικελήν et ſic. Ed. Princ. et omnes praeter eam Badii Aſcenſ. quae dedit Σικελικὴν, quam Steph. ſecutus.

Ep. 11. Recte Jacobſius *Nihil his ſimilius loco Horatii, quem comparavit Mitſcherlich. L. 1. carm. 4.*

Solvitur acris hiems grata vice veris et Favoni;
Trahuntque ſiccas machinae carinas.

v. 4.

v. 4. Br. ἀπ' ἠϊόνων. vere, neque aliter Ed. Princ. atque aliae veteres, praeter Junt. ubi ἀπ' ἠϊόνεν, mendose ex Ald. Pr. ἀπ' ἠϊόν. Melius secunda ut Br. ἀπ' ἠϊόνων. quod quoque probat Huëtius.

Ep. 12. v. 1. ad Ex. Ruhnk. et Grut. λοχείαις pro λοχίαις. quod tamen in Ed. Princ. et reliquis, primus Steph. λοχείαις.

v. 5. γεῖσσα. hanc vocem illustrarunt Valcken. ad Eurip. Phoenisf. v. 1164. 1165. et 1187. Conf. Eurip. Orest. v. 1603. et 1653. et Ruhnk. ad Timaeum p. 65.

v. 8. Ed. Princ. et Junt. πεπταμένη. reliquae, ut vulgo. Hom. Od. Z. v. 44. 45.

Ἀλλὰ μάλ' αἴθρη

πέπταται ἀνέφελος.

Zamagna interprete.

At pura sereno

Aura polo sine nube viget.

Sed Vid. Jacobsii Commentarium.

v. 11. ποντομέδοντι, hoc datur Neptuno L. 4. Tit. 15. Ep. 3. et apud Eurip. Hippol. v. 744.

v. 13. ad Ex. Ruhnk. παρὰ γρ. παραὶ recte et Grut. ut supra Ep. 10. παραὶ βωμοῖσι Πριήπου.

Tit. 57. Ep. 1. v. 2. ναυηγὸν. de hac voce egimus ad T. 55. Ep. 8. conf. L. 7. Ep. 200. et Jacobsii notas ad Ep. 120. Ejusdem L. ibique citatas Valckenaerii animadversiones.

Ep. 2. Hoc et praecedens conf. cum Ep. sqq. inprimis Ep. 6. et Ep. 8.

Ep. 3. v. 1. Br. ῥοθίοισιν et κροκάλαισι. ut videtur ex Salm. ut et v. 2. ἀψαμένων. ῥοθίοισιν Aldinae et Venet. quod ex Grut. notavit Ruhnk.

v. 2. Vid. ad T. 38. Ep. 5. h. l. in versione legi posset.

Ad pelagi placidas ire parata vias.

v. 5. Salm. Ὀλκάδα τὰν δειλαίαν, ἀείκλοον, ἤγε τὰ πόντου. quam lectionem Br. secutus est. Steph. in not. ad Epigr. Sel. p. 300. pro ἤγε, εἴγε scribi maluit, et vertit.

Si saeva procella

Prosequitur terra non minus ac pelago.

Ep. 4. v. 2. μοῖρα, exitium, pernicies, quam nondum elaboratae carinae procellosa tempestas, eam arripiendo et in mare projiciendo, intulerat. apud Hom. hoc sensu plerumque additur, ὀλοή, χαλεπή, κακή, κραταιή aut etiam dicitur δυσώνυμος μοῖρα.

Ep.

Ep. 5. Ejusdem argumentum, cujus Ep. 3. In Edd. priscis, τοῦ αὐτοῦ, i. e. Cyllenii. Sed ex Vat. Cod. Grotius et Br. illud Antiphilo Byzantino tribuerunt.

v. 2. Br. Πόντος, κἢν χέρσῳ εἰς ἐμὲ μηνάμενος. atque ita ad Ex. Ruhnk. ex Grut. quod confirmant Salmasii licet non impressae notae.

Ep. 6. conf. cum Ep. Zeloti 1. et 2.

Ep. 7. v. 4. τόλμης οὔποτε φειδόμενοι. Oppianus Halieut. L. 5. v. 3. 4.

Ὡς οὐδὲν μερόπεσσιν ἀμήχανον, οὐκ ἐνὶ γαίῃ
Μητρὶ καμεῖν, οὐ κόλπον ἀν' εὐρώεντα θαλάσσης.

Verte.

Ut, quae terra sinu mater, quae continet unda,
Nulla vigent, hominum quae non audacia vincat.

Ep. 8. v. 1. Ed. Princ. Junt. et Bas. 1549. τέκνον. Aldinae reliquae τέκτων. Br. τέκτον ex Cod. Vat. quod recepimus. ἀλώσιμον *ventis obnoxiam*, vel *ventorum procellis expugnatam* vertendum putat H. Stephanus in notis ad Ep. Sel. p. 300. At hoc illud est, quod scribit Grotius,

Flamina quae pinus ventorum ferre nequivi.

v. 2. pro Τῇδε lege Τήνδε.

Ep. 9. v. 1. Μυρία μετρήσασαν Br. L. et Em. p. 170. Stephanum ita primum legisse opinatur, cum antea in omnibus Cod. et vett. Edd. esset μυρία με τρίψασαν, sed Ascens. jam primum illud dederat, quod et Jacobsius vidit et ex sqq. Ep. 11. Leonidae Tarentini ductum docuit.

v. 6. Vid. H. Steph. ad Ep. Sel. p. 300. et Huetii ad h. l. notas, qui illud ἐλπίδα, ut *spem* apud Latinos hic pro *metu* ac *timore* sumi optime intellexerunt. pro πελάγους Lege πελάγευς.

Ep. 10. v. 1. Ante Stephanum Edd. omnes pro πελάγευς, πολέμου. Sed ita legendum viderat jam Opsopoeus. v. 2. Vid. Tit. 38. Ep. 5.

v. 3. Hunc attigit Casaubonus ad Strabon. L. 4. p. 276.

Ep. 11. v. 3. Br. ἐπ' ᾐόνος, ut videtur ex Salm. notis.

Ep. 12. v. 2. Br. μητριάσιν, pro μητρίαις. unde et quare, ignoro. Si enim inusitata verba ex hac Anthologiâ tollenda sint, aliud, quam olim fuit, inde exorietur opus.

Ep. 13. Antipatro Thessalonicensi tribuitur in Edd. priscis. Sed ex Cod. Vat. Leonidae Tarentino dederunt Grotius et Br.

Ep. 14. v. 6. Br. πυκτὸν ex Cod. Vat. et Salm. not. sed contra omnium librorum consensum, qui habent πηκτὸν. Si quid immutare vellem, scriberem πλεκτὸν, vitile quod ex viminibus et vieudo factum, ut L. 3.

T. 24. Ep. 2. et fic apud Plin. L. 7. cap. 57. *naves, ex vimine factae et corio deinde obductae et circumfutae, dicuntur vitiles.* Vid. Salm. Exercit. in Plin. p. 174. D. E. Tales naves coriaceae etiam Graece nominabantur δερμάτινα πλοῖα, ut apud Casfium Dionem L. 48. p. 539. ubi Vid. not. διφθερινὰ πλοῖα Straboni L. 3. p. 234. ubi hujus Ep. mentionem fecit Cafaub. Br. pro vulgato ἀειρομένας dedit ἀειραμένας.

Ep. 15. Eidem Antiphilo, qui praecedentis auctor, tribuunt Grotius et Br.

v. 5. Ascenf. et Steph. πονεύμενον. in Edd. Princ. Junt. et Ald. Tert. πονήσαμένη. fed in Ald. Pr. Em. Sec. Venet. et Baf. πονευμένη. Diverfas Editionum lectiones non fatis accurate annotasfe videtur Jacobfius. nam πονεύμενον non correxit Aldus in Lect. fed pro πονησαμένη, πονευμένη fcribi voluit. qui primus πονεύμενον dedit, est Bad. Asceuf. v. ultimo recte legendum putat Salm. ἄχρις ἐς ἄϊδεω.

Ep. 16. Saepius jam intellexi, ea, quae ad Cod. Leid. fuâ manu notavit Josephus Scaliger, non convenire cum iis fummi viri annotationibus, quas habuit Jacobfius, ut h. l. fcribit: Pro *νηΐ Joseph Scaliger νεῖ emendavit, quae dativi forma alibi non occurrit.* Sed hujus emendationis necvola nec vestigium in Cod. Leid. v. 1. illustrat Valcken. ad Ammonium. L. 3. c. 4. p. 179.

Ep. 17. Expresfum, ut bene obfervat Jacobfius, ex Antiphili Ep. 1. apud Br. Tom. 2. p. 169. a quo vertendo Reiskius fe prudenter abftinuisfe ait in notis ad Carmina Jenfiana p. 175. et fqq. hoc enim eadem venustate et honestate latine reddi posfe desperabat, quare ei quoque nullam verfionem addidit; quoniam vero interea poëtas latinos ad tale quid tentandum ingenue admodum provocat, et nos jam faepius, fponte et non ita lacesfiti in his notis hujus rei periculum fecimus, hunc laborem hic inprimis fubterfugere noluimus. Epigr. Antiphili hoc est.

Ἤμην καὶ προπάροιθε συνέμπορος ἀνέρι κέρδευς,
Ἡνίκα δημοτέρην Κύπριν ἐναυτολόγει.
Κεῖθεν καὶ συνέπηξεν ἐμὴν τροπίν, ὄφρα με λεύσσῃ
Κύπρις, τὴν ἀπὸ γῆς εἰν ἁλὶ ῥεμβομένην.
Ἐστὶν ἑταίρειος μὲν ἐμοὶ στόλος, εἰσὶ δὲ λεπτὰ
Κάρβασα, καὶ λεπτὸν φῦκος ὑπὲρ σανίδων.
Ναυτίλοι, ἀλλ᾽ ἄγε πάντες ἐμῆς ἐπιβαίνετε πρύμνης
Θαῤῥαλέως· πολλοὺς οἶδα φέρειν ἐρέτας.

Latine.

Olim:

Olim magna dabam socio commercia lucri,
Colligerem Venerem cum mihi vulgivagam.
Hinc mea facta ratis, circumvolventibus undis
Quam videt e terrâ Cypria adire fretum.
Mollia vela mihi, tener et socialis amictus,
Purpureus nitidis est color in tunicis.
Quisque meam audacter conscendat navita puppim,
Multorum possum me dare remigio.

Vid. de his Epigr. inter se comparatis J. G. Schneideri Peric. Crit. p. 17.

Tit. 58. Ep. 1. Vid. de hoc et sqq. D'Orvillium, in Obferv. Miscell. vol. 7. p. 67. et 68. quo in loco promittit, se, quam nuper nactus erat, totam Grotii Anthologiae versionem latinam esse daturum. De erraticâ Delo Vid. P. Burmann. Sec. ad Anthol. Lat. Tom. 1. p. 460. et Tib. Hemsterh. ad Lucian. Tom. 1. p. 314. et sqq. qui Brodaei ad h. l. annotationum non inmemor fuit. Hunc locum etiam attigit Salm. ad Tertull. de Pallio p. 150.

v. 2. ad Ex. Ruhnk. ex Grut. ἀλαιομένην. Quod ad primum distichon, simile quid olim scripsimus in Carm. ad Phoebum, Poëm. p. 116.

Testis erit natale solum, Latonia Delos,
Quae puerum Aonio nectare pavit humus.
Qua te perpetuo vestivit flore juventas,
Crevit et in teneris laurus amata comis.
Hic fuit ara tibi, templumque recentibus halans
Floribus, hanc unam te coluisse ferunt.
Quaeque olim errabat, mediisque nasabat in undis
Tu stabilem immota sede manere dabas.

v. 5. Br. ὀψέ μοι Ἥρη pro ὀψέ σοι, quod operarum vitio apud Salm. l. c. putabat legi.

v. 6. Male apud Huëtium pro vulgato Λητοῦς, Λητοῖ. Vid. Jacobs.

Ep. 2. Conf. cum praecedente et ibi citatis auctoribus.

v. 2. Κρονίδης, non necesse, ut intelligatur Neptunus, qui hic omnia summi Jovis egit imperio, ut patet ex citato e. 1. Luciani loco.

v. 3. Steph. μὰ θέους. male, omnes enim Edd. Vett. τέλος, quod et *apud Brunck.* Vid. ad Ep. 1. Ep. 2. Alpheo tribuit Salm. cit. loc.

Ep. 3. v. 1. Κελνην, Edd. priscae, praeter Junt., quae habet κελνειν et Ascens. κλείνειν, recte emendavit Opsopoeus, κλεινὴν, quem Steph. secutus.

v. 2. Br. Βερμιάδαι, ut videtur, ex Scaligeri notis.

v. 5. Νῦν δὲ σὺ μὲν ζώεις, haec egregie, non omisso hoc loco, explicuit Th. Gatakerus ad M. Antonin. l. 4. p. 130. quod etiam Jacobsius observavit.

Ep. 4. v. 3. pro πολύ, πουλύ, ad unam omnes Edd. priscae, quare recipiendum.

Ep. 5. Operae pretium erit, de hoc consulere Salmasii notas ad Tertull. de Pallio p. 152. sq. Lipsii ad Taciti Ann. L. 12. c. 58. p. 485. Ed. Gron. et Brodaei ad h. l. Sunt, qui non sine caussa putent, hoc spectare ad citatum Taciti locum, quo per Neronem dicitur Rhodiis reddita libertas. sunt, qui ut Ernestus ad dictum locum, existiment, poëtam potuisse respicere ad numum Rhodiorum, in honorem Neronis cusum, in quo Nero caput radiatum habet; de quo Vid. omnino J. Tristan. Comm. Histor. Tom. 1. p. 225.

v. 2. Junt. et Ald. Tert. ἴσον δ' αὐτῷ, quod vitium ex primâ Ald. neglectis emendandis, susceperunt.

Tit. 59. Ep. 1. v. 2. Salm. in notis χθίζον ἐμοὶ κοτέων — Membr. χθίζον ἐμοὶ λεχέων recte, ut ad ἄγχι referatur, quod, ut animadvertit Jacobsius, Br. non vidit. Sed hunc locum bene vertendo,

Quum mihi stertenti talia Bacchus ait:

etiam legisse λεχέων videtur Vinc. Obsopoeus seu Opsopoeus, utroque enim modo hoc nomen scribitur, ut *obsonium* et *opsonium*. Quod ideo monendum putavi, quia, ut nonnulli sunt, qui, cum nomen proprium aut verbum aliquod ex suâ sententiâ non recte pronuntiari audiant, statim suas arrigant aures atque id indignentur, sic etiam inveniuntur, qui hanc scribendi licentiam ferre nolint, certas hic regulas requirant, quod si protinus non fiat, optimos auctores e manibus ejiciunt. Hos syllabarum aucupes, et quisquiliarum scrutatores, qui in verborum cortice et nodis haerent, neque de rebus, sed de literarum apicibus cogitant, atque omne suum studium ad aliorum scripta reprehendenda conferunt, ejusmodi versibus castigandos existimavi.

Qualis ubi laetum si quis pervenit in hortum
Floribus, et suaves ibi naribus hausit odores,
Summaque naturae percepit dona beatae,
Prolapsum spectat juncum, mox haeret in illo,
Lilia nec violas, nec curans prata rosarum,
In fragili totam defigit arundine mentem.
Tale hominum genus est, quo nulla molestius unquam

Terra

Terra tulit, ſupra queis non placet aſtra tueri,
Splendida et in tacito labentia ſidera coelo.
Serpit humi, laetae nec celſa cacumina ſilvae
Suspicit, at duras rimans per compita glandes
Quaerit adorandas ignavo in pulvere palmas
Sic doctor cultis umbraticus errat in agris,
Nil ſibi, nil aliis quod proſit, et inde reportat.

Quod jejunis istis magistris et importunis vitiligatoribus ſemel dictum ſit.

Ep. 2. Brodaeus merito hic affert verba Macrobii L. 2. c. 9. *Is Hortenſius platanos ſuas vino irrigare conſuevit.* Martial. L. 9. Ep. 62.

Crevit et effuſo laetior umbra mero.

Ubi Vid. M. Raderi notas, et conf. Fed. Morelli ad Statii Sylv. p. 63. qui viri docti hoc Ep. commemorarunt et non ineleganter latine reddiderunt.

v. 2. Br. δαπέδοις, quod nulla editio agnoscit.

v. 3. pro ἔστην Ed. Princ. Ald. Pr. et Junt. non ἔστι, ut est apud Jacobſium, ſed ἔστιν. Ald. Sec. male ἔστη, quod ex Grut. Ruhnk. etiam notavit; reliquae ut vulgo.

v. 6. 7. Hoc distichon cariſſimus meus praeceptor, P. Burmann. Sec. optime explicuit ad Anth. Lat. Tom. 2. p. 355. et 356.

Ep. 3. Vid. de hoc Nat. Comit. Myth. L. 5. p. 473. ubi etiam verſio non inelegans, et Erasmi Adag. p. 482. ad hoc illustrandum inprimis faciunt Tibulli verſus L. 3. El. 6. v. 57. 58.

Naida Bacchus amat. ceſſas o lente minister?
Temperet annoſum Marcia lympha merum.

Ubi Vid. eruditiſſimi Vulpii notas, qui elegantem hujus Ep. verſionem dedit, quamvis, ut patet ex Porſii et Rivini collectionibus, plures quam viginti quatuor poëtae latini in hoc agendo laboraverint: ne memorem Barthium, qui hoc quoque egit ad Nemeſiani Bucol Ecl. 3. p. 399. ed. Kempheri. Quae Jacobſius attulit, minus placent; quae vero P. Burmannus Sec. ad Lotichii Poëm. L. 1. p. 443. et ſqq. et Anthol. Lat. Tom. 1. p. 11. et 12. ejusmodi ſunt, ut celeberrimi viri in explicandis poëtis, quod, abſit invidia verbis, doctiſſimorum etiam hominum ſaepius opus non est, pulchri ſenſum et ingenium ſatis admirari non poſſimus.

v. 2. Omnes Edd. priscae κυλιόμενον. at Br. κυλινδόμενον.

v. 3. Ed. Princ. ἴργης. Ald. Pr. Tert. et Junt. ἔργης, at Secunda Ald. Ascenſ. et Baſ. genuinam lectionem dederunt, εἴργης.

Ep. 4. Antigono Carystio tribuit Br. T. 2. p. 244. et pro κρηνὶς legit κρήνη, ex Salm. notis.

et v. 2. pro ἴσχεν, χεῦεν, quod ex Grut. ad Ex. Ruhnk. notatum, et quia Grotius id secutus est, nos recepimus.

v. 3. Salm. emendationem legentis κεῖμαι, δὲ Νύμφαις κεῖνος φίλος. non probo.

v. 4. λουόμενος, omnes Edd. Vett. primum Steph. λυόμενος.

Ep. 5. Vid. nostras observationes ad Grotii Proleg. p. 132. et Conf. Erasmi Adag. p. 599.

v. 6. Br. καὶ βρέμου, οὐ Βρόμιον. ex conjectura Salmasii, Vid. Jacobsii Comm.

Ep. 6. De hoc egit Salm. in notis ad L. 2. T. 47. Ep. 5. p. 43. Vid. etiam egregie illud illustrantem D'Orvillium ad Charit. p. 621. Quod et Ruhnk. notavit, nec non P. Burmann. ad Propert. L. 2. El. 24. v. 31.

v. 3. ὁμοχάρων, Ruhnk. ὁμοχάρων. ut Junt. et Ascens. sed Grut. οἰνοχάρων seu potius οἰνοχάρων; quod verum et apud Br. Vid. J. G. Schneideri Anal. Crit. p. 11.

Ep. 7. Νικαινέτου scribendum putat Br. L. et Em. p. 96. P. Burm. Sec. et Ruhnk. ad sua Ex. Vid. Bentlejum ad Horat. L. 1. Ep. 19. v. 10. p. 610. quae notae omnino legendae sunt.

v. 2. Ruhnk. Suid. v. ὕδωρ δὲ πίνων. variantes Br. lectiones hae sunt v. 1. πέλει ταχύς. v. 2. οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν. ambae ex Salm. notis. ubi etiam pro ἔπνεεν, v. 3. ἔπινεν. v. 4. ὀδωδώς, pro quo in Ed. Princ. et Junt. ὀδωδὼς, et Ald. Sec. ὄδωδεν. reliquae ὄδωδε. Steph. ὄδωδεν. Salm. ὠδώδει. ad Cod. Leid. ὤδωδε.

v. 5. τοιγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν, εἶχε δὲ κιττῷ.

v. 6. Οἷα καὶ conf. Br. notas ad Aristoph. Equit. v. 534. p. 23. Hoc porro illustrant Erasmus in Adag. Chil. II. Cent. VI. p. 584. Mich. Apostol. Prov. Cent. XIX. §. 77. Zenob. Cent. VI. §. 22. ubi Vid. Schotti notas. Conf. Athen. Deipnos. L. 2. c. 3. p. 39. de hoc etiam egerunt L. Coel. Rhodigin. L. Antiq. L. 28. cap. 35. et Gatak. in Adversar. Miscell. Posth. c. XV. p. 557. et Toupius in Addend. in Theocrit. p. 408. quae loca Jacobsius etiam indicavit. Sic L. 2. T. 47. Ep. 59.

καὶ γὰρ δὴ ἐτήτυμον, ἐς ὁδὸν ἵππος

Οἶνος.

valet hic sententia, Bacchus eunti

Est equus.

Tit. 60. Ep. 1. v. 2. κόσσυφε. Vid. de hac ave hujus L. T. 20. c. 17.

c. 17. T. 33. c. 23. et h. T. c. 4. 5. et 11. Egregia de hujus vocis scribendae ratione attulit Hemsterh. ad Lucian. Jud. Voc. p. 93.

Ep. 2. Vid. de hoc ad Grotii Proleg. p. 131. ad Ex. Ruhnk. Vid. Casaub. notas ad Sueton. Tiber. Ner. cap. 14. ad Ex. Burm. Meursii Rhod. L. 2. cap. 2. fin. Tristan Comm. Tom. 1. p. 159.

v. 1. ἀνέμβατος dicitur hic de ave, quae nunquam antea frequentata loca adiit, ut aliis in locis de iis, qui nunquam antea tangi, vulnerari, aut vinci poterant. Vid. L. 3. T. 27. ep. 1. L. 4. T. 29. ep. 4. et L. 7. Ep. 40. Quod citat Suidas v. ἀνέμβατος.

v. 2. Κερκάφιδαις, idem Apollonidas L. 4. Tit. 1. Ep. 20. Κερκαφίδη πελβατε. conf. Strabon. p. 654.

v. 3. ὑψετῇ proprium aquilae. Hom. Il. N. v. 822. Αἰετὸς ὑψιπέτης. conf. Odyss. T. v. 243. Non semel bona omina capiebantur ab Aquilae volatu. Vid Plutarch. de Alexandri M. Fortuna Tom. 2. p. 340. et Jul. Obsequent. de Prodig. v. p. 4. Ep. insuper illustrat B. Averanius Op. vol. 1. p. 73. qui ultimo versu pro Κράντορος, Καίσαρος legi mavult. Ceterum v. 5. Ed. Princ. et Junt. δώμασι. et v. 6. ἐσόμενον. δώμασι in reliquis, praeter Ascens. quae etiam δώμασι.

Ep. 3. Vertit et Philippo tribuit Vavassor de Epigr. cap. XVI. p. 120. 121. quod et ad Ex. Ruhnk. notatum. Conf. Fabric. Bibl. Gr. L. III. p. 689. et Fed. Morell. ad Statii Sylv. p. 63. et M. Rader. ad Martial. L. 14. Ep. 72.

v. 1. Ovid. Amor. L. 2. El. 6.

Psittacus, Eois imitatrix ales ab Indis.

pro λυγοτευχία, Ed. Princ. λιγοτευχία, et Junt. λυτοτευχία. de Psittaci Salutatione Vid. porro quae collegit P. Burm. ad Anth. Lat. T. 2. p. 428. quod et Jacobsius annotavit.

v. 7. Br. pro ἐς δέ σε, ἀλλάσε. et v. 8. ad Cod. Leid. pro ἀνακρίνεται, ἀνακρίματι. Sed vulgata lectio servanda. Vid. Guellii notas ad Virg. Ecl. 6. v. 9.

Ep. 4. v. 1. Br. L. et Em. p. 146. pro Αὐταῖς, Διοσαῖς, at vulgatam recte vindicat Jacobsius; alia res in Ep. 11. Antip. Sidon. unde hoc expressum; Δισσᾶν ἐκ βροχίδων, quibus verbis tamen Br. se non tuetur.

v. 2. Νεφέλαι et νέφεα, *retia tenuissimis linis contexta ad capiendas aves.* Vid. Huëtii notas, ubi quem citat Petronii locum, est cap. 55. p. 361. et 362. Ed. Burm. Conf. L. 6. Tit. 15. ep. 1. ep. 13. et ep. 19.

v. 5.

v. 5. Br. ἔτυμον, recte, adverbialiter, Et sic Edd. omnes usque ad Stephanum.

v. 6. ad Ex. Ruhnk. ex Grut. pro πτηνῶν, πτανῶν. quod vett. Edd. non agnoscunt. sed sic πτανοῖς Ep. 12.

Ep. 5. v. 4. Br. ᾠδὸς, *avis canora*, ut L. 4. et L. 6. Tit. 16. c. 1. ἐρημοφίλας recte, et sic Ed. Princ. et omnes Vett. una Ascens. ἐρημόφιλος unde in eam Stephani venit.

v. 6. Br. pro εὐμόλπου, εὐμόλπω, tanquam genitivus Doricus, quod non necesse. Si quid mutandum, tum scriberem cum Salm. εὐμόλπῳ.

Ep. 6. v. 2. Br. pro ἃι πλασαὶ χειρῶν, quod in omnibus Edd. priscis, praeter eam Venetam apud Nicolinos Sabienses 1550. ubi legitur ἃι πλασὰι κηρῶν, quod Steph. suscepit, atque adeo non primus fuit, ut Jacobsius putavit, qui hoc dederit; Br. inquam, legit ἄπλαστοι χειρῶν, quod non probo, nam vim verbi ἄπλαστος mox sequens αὐτοπαγεῖς explicat, ne dicam, quod in primo versu illud αὐτοπόνητον hoc jam indicaverat. multo melius Huëtius ἃ πλασὰι κηρῶν, ut superiore versu ἃ καλὸν, αὐτοπόνητον.

v. 7. Optime hos Virgilii versus Georg. L. 4. v. 53.—55. hic profert Jacobsius.

> *Illae continuo saltus silvasque peragrant,*
> *Purpureosque metunt flores, et flumina libant*
> *Summa leves.*

Ep. 7. Est non sine magnâ varietate lectionis inter inedita Jensii cxx. et in nostro apographo p. 580.

v. 1. Br. Αἶδ' in M. S. Dorice pro Εἶδ' quod in omnibus Edd. invenitur.

v. 2. Br. recte, ἠὲ θύμων. M. S. ἢ θυμέων et ῥικνὰ περικνίδια. *curva, distorta; curvis et distortis ramis caulis.* Ed. Princ. et Junt. ῥικνὰ πεκνίδια. Ald. Pr. Emend. περικνίδια, quod reliquae secutae sunt.

v. 3. M. S. ἀσταφίδυτητα, in margine, *in contextu; ad oram vero tamen ἀσταφιδεῖτα, perperam in membranis ἀσταφειτίδια. Salm.* In his propter metrum mihi placeret ἀσταφιδείτιδα, seu potius ἀσταφιδίτιδα.

v. 5. Vid. Ruhnk. Ep. Crit. 1. p. 89.

v. 6. μελισσοσόος. M. S. ὁ τὰς μελίσσας σίνων. i. e. ἐλαύνων, agitans. in textu ex Cod. Vat. nempe erat μελισσοσύας, at Pan nominatur μελισσοσόος, quoniam apes curat, ut Mercurius, quia oves, μηλοσσόος, T. 3. c. 5. h. l. ἐπικυψέλιος, dicitur a κυψέλη, πλεκτὸν ἀγγεῖον. ut est apud Etym. Magn. et Hesych. πλεκτὸν ἀγγεῖον μελισσῶν.

v. 7. βλιστηρίδι χειρὶ, ἀπὸ τοῦ βλίττειν. seu βλίσσειν, unde βλιστὴρ, *exprimens aufero*, ut est in M. S. et pro ὁ δὲ, ἴδε, *tamen verte, manu scaturiento*

riente. βλιςηρίδι, quod dedimus, est ad Cod. Leid. manu Scaligeri notatum. in Ed. Princ. et Junt. Ald. Pr. Em. Aliae βληςηρίδι. at Steph. ex Ascens. βλυςηρίδι.

Ep. 8. verſus ex Nicandri Theriac. 741. ubi pro μὲν, γὰρ. Cujus latinum distichon Jo. Gorraei est.

Namque ut apes tauro veniunt, ſic putribus acres
Carnibus alipedum vespae nascuntur equorum.

apud Varronem L. 3. de R. R. cap. 16. legitur illud

Ἵππων μεν σφῆκες γενεὰ, μόσχων δὲ μέλισσαι. melius.
ἵπποι μὲν σφηκῶν γένεσις. μόσχοι δὲ μελίσσων.
Dant ut equi vespis, apibus ſic ſemina vaccae.

ſed Vid. V. D. ad Varronis locum notas, et Harduini ad Plin. L. 11. cap. XXI. T. 2. p. 512.

Ep. 9. Praeëunte Salmaſio, Pamphilo illud tribuit Br. quod et fecit Zenobettius p. 21. Vid. notata ad Tit. 33. ep. 33. h. l. ſed miror Zenobettium, cum de hoc ageret, tanquam novum, a ſe primo editum, protuliſſe illud modo memoratum Ep. 33. ubi, pro κάμμορε, dedit παρθένε, quod defenſione non egeret, ſi ita primum ſcriptum inveniſſet. Sed nunc κάμμορε in utroque legendum.

v. 4. Br. βινησάμενος. Ed. Princ. et Junt. βιασάμενος. Ald. et reliquae βιασσάμενος. Character Doricus placuit Salm. De Epigr. Vid. Andr. Rivini notas ad Pervig. Veneris p. 134. et S. Bochart. Op. part. 2. p. 63. et 64.

Ep. 10. v. 5. pro Μὰ, Ναὶ, Salm. Ruhnk. ex Grut. De Serapidis vindicta Vid. nostras obſervationes ad Tit. 17. Ep. 8. h. l.

v. 6. Br. ὠμοσάμην: at Jacobſio hic major emendatio placuit, cum pro ἀλλ' ἕξεις βωμὸν — legi voluit αἱμάξας βωμὸν ὃν ὠμοσάμην. Quae emendatio magnam ſane auctoritatem acquirit ex iis, quae elegantiſſimus Ruhnkenius ad ſuum ſcripſit exemplum: pro ἀλλ' ἕξεις, l. αἱμάξεις, Theocrit. Epigr. 1 Liban. Ep. 606. Pindarus Isthm. VIII. v. 109. AEſchyl. Prometh. 281. Lycophr. v. 992. queis in ſeparata ſchedula addit. Aristoph. in Pace v. 1020. et Euripid. Androm. v. 259. Et tamen haec emendatio non placuit Huschkio nostro, qui Analect. Critic. p. 78. legit ἥξεις βωμὸν, ibis ad aram, quod his Grotianis verbis exprimi putat, *Jurati te vocat ira Dei.* Ceterum hoc M. Argentarii Ep. expresſum est ex eo Meleagri LXXII. apud Br. Tom. 1. p. 21. Manſo CVI. p. 45.

Ὀρθροβόας δυσέρωτι κακάγγελε, νῦν τριτάλαςε,
ἐννύχιος κράζεις πλευροτυπῆ κέλαδον;

Γαῦ-

Γαῦρος ὑπὲρ κοίτας, ὅτι μοι βραχὺ τοῦτ᾽ ἔτι νυκτὸς
Καὶ τὸ φιλεῖν, ἐπ᾽ ἐμαῖς δ᾽ ἁδὺ γελᾷς ὀδύναις.
Ἆδε φίλα θρέπτειρα χάρις; καὶ τὸν βαθὺν ὄρθρον
Ἔσχατα γαρύεις ταῦτα τὰ πικρὰ μέλη.

Verterem.

Mane crepans miseri quid nuntius ales amoris,
Nocte meum clamans concutis ore latus,
Quid gravis insultas lecto? breve tempus amandi
Quod detur, rides, cui mala nostra placent.
Hic altoris honos? Auroram juro profundam,
Hoc fore postremum carmen, amare, tibi.

Vid. Petri Burmanni notas ad Propert. L. 1. El. 16. v. 46.

v. 2. Lege ᾦχετ᾽ quod explicat Huschkius l. c.

Ep. 11. Conf. supra Ep. 5.

v. 4. ἀπὸ πλεκτᾶς Ald. Pr. et Junt. sed recte Ed. Princ. Ald. Em. et reliquae ἀπὸ πλεκτᾶς.

Ep. 12. Inter Eveni est apud Br. T. 1. p. 166.

v. 1. Ἀτθὶ κόρα, Jacobsius recte: *Hirundinem poëta puellam Atticam vocat ob notam de Philomela fabulam.* μελλθρεπτος, ut ad cibi et potus, sic etiam ad vocis suavitatem potest referri, praesertim a poëta, qui in utraque ave summam cognationem et similitudinem esse voluit. De Lusciniae cantu insignis et praeclarus locus est apud Plin. L. 10. c. 29. et de eo Cicadae L. 11. c. 26. conf. AElian. de Nat. Anim. L. 1. c. 20. et L. 8. c. 6. ubi eas ab hirundinibus facile capi narrat. Ambarum resonantem sonum jungit Aristaenetus L. 1. Ep. 3. Nota illa Virgilii. Ecl. 5. v. 77.

Dumque thymo pascentur apes, dum rore cicadae.

Ubi Vid. eruditissimi de La Cerdae notas, ex quibus haec Hesiodi in Scut. Herc. v. 395. modo memoremus, ἠχέτα τέττιξ —

ᾧτε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση.
Aërius tenerae ros potus et esca cicadae.

Conf. T. 67. ep. 19. h. l. et L. 6. T. 16. ep. 3.

v. 2. Br. τέττιγ᾽, ἀπτῆσιν δαῖτα φέρεις τέκεσι, simile quid ad Cod. Leid.

v. 4. Grut. Ex. quod hic omissum, at Ruhnk. notavit, θεριν᾽, θερινά. Sed vera lectio, quam ex Cod. Palatino Br. dedit, τὸν θερινὸν θερινά. Ed. Princ. Junt. Ald. Pr. ἀρινὸν, ἠαρινά, At Em. Sec. Tert. et Bas. ἀρινὸν, ἠερινά, Venet. ἀρινὸν, ἠαρινά. Ascens. ἐαρινὸν, ἠέρινά. Cl. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 77. p. 172. corrigit,

Τὸν

Τὸν ξένον ὦ ξεῖνα· ἠριὸν ἱαρὸν.

Quamvis Codicis Palatini lectionem, quam ab amicissimo Ruhnkenio acceperat Valckenaerius probet, nonnihil tamen ad hoc Ep. illustrandum afferre voluit Wakefield Sylv. Crit. part. 2. p. 145.

Tit. 61. Ep. 1. Vid. de hoc quae scripsimus ad Grotii Proleg. xvi. v. 11. p. 167. Burm. ad suum Ex. haec notavit *εἰς τάβλαν Ζήνωνος vel εἰς ταύλαν, Huëtius. εἰς ταῦλαν Ζήνωνος, Scalig. L. 2. Auson. Lect. cap. 19. Vid. Pauw de Alea Vett. et D'Orvill. Critic. Vann. p. 135. et seqq.* Huëtii itaque notae consulendae. Ad Ex, Ruhnk. haec leguntur. *Vid. apud Salm. ad Vopisc. Procul. cap.* 13. p. 741.—753. *conf. Vann. Critic. p.* 252. *et seqq.* Utroque enim in loco et p. 135. et 252. agitur de hoc Ep. Ad Cod. Leid. manu Scaligeri pro *τὰ λυτὰ, ταῦλαν.*

v. 5. *πολισσοῦχον βασιλῆα.* Oppian. Halieut. L. 4. v. 4.

> *Ἀλλὰ σύ μοι κάρτιστε πολισσούχων βασιλήων,*
> *Urbibus at praesis mihi tu fortissime regum.*

ad quem locum hoc Ep. memorare non neglexit Rittershusius.

v. 14. *ἑνδεκάτην*, Ruhnk. Salm. quem Vid.

v. 23. ad Ex. Ruhnk. *ψηφῖδας ἐπ' ἠθμοῦ* Salm. at ille in notis ex membranis, *ψηφάδα γὰρ ἰσθμοῦ.*

v. 24. ad Ex. Ruhnk. *κευθομένας* Salm. at Ed. Princ. Aldinae, Junt. Venet. et Bas. *κευθομένη.* Ascens. vero *κλήμακι κευθομένην.* unde illud *κευθομένην* suscepit Stephanus. sed Vid. D'Orvill. l. c. p. 262.

v. 27. ad Ex. Ruhnk. *τάβλην* Salm. Vid. hujus notas ad Hist. Aug. Script. Tom. 2. p. 741. conf. Du Cange Glossar. p. 1519. et seqq. Si quis rationem ludi, de quo hic agitur, rectius intelligere velit, adeat omnino doctissimi Jacobsii Comment. vol. 3. part. 3. p. 99. et seqq. et p. 171. ubi Ep. 4. Tit. 32. L. 4. explicatur; ex quibus haec Sidonii Apollinaris L. 1. Ep. 2. p. 6. lectu dignissima verba, quibus Theodorici regis Gothorum ingenium depingit, commemoremus; *in bonis jactibus tacet, in malis ridet, in neutris irascitur, in utrisque philosophatur.*

Tit. 62. Ep. 1. ad Ex. Burm. *Mutilum Epigramma, quod ex Scaligeri Codice supplet Huëtius. p.* 10. Et quidem hoc modo.

> *Ἔρδοι τὴν ἔμαθεν τις, ὅπου καὶ ὑπ' Ἄλπιας ἄκρας*
> *Ληϊσαὶ λασίαις ἀμφίκομοι κεφαλαῖς,*
> *Φωρῆς ἁπτόμενοι, φύλακας κύνας ὧδ' ἀλέονται.*
> *Χρίονται νεφροῖς, πῖαρ ἄπεστι νότου.*

Quod quamvis non uno laboret vitio, ideoque difficilius translatu, tamen latine reddere sum conatus.

Cognita quisque sibi tractet, trans quae jacet Alpes
Latronum hirsutis gens ut amara comis,
Ex furto vivit, vigiles fugansque molossos
Lethifero rapidas ungit odore manus.

Quibus quod editum est distichon optime respondet. Vid. praeter Br. L. et Em. p. 163. et Jacobsium, Schneideri emendationem, πῖαρ ἀκεσίνοσον, legentis, laudantem, Fr. Oudendorpium ad Lucan. L. 1. v. 443. in Cod. Leid. simili modo manu Scaligeri suppletum.

Ep. 2. Ductum ex Odysf. Λ. v. 472.

v. 5. 6. Vid. P. Burm. ad Propert. L. 3. El. 5. v. 58.

Tit. 63. Ep. 1. Huc faciunt ea Cratini apud Scholiastem Aristophanis in Equit. v. 531.

Ἔσθιε, καὶ σῇ γαστρὶ δίδου χάριν, ὄφρα σε λιμὸς
Ἐχθαίρῃ. Κοννᾶς δὲ πολυστέφανος νικήσει.

pro quo apud Suidam v. Κοννᾶς.

Κοννᾶς δὲ φιλοστέφανός σε φιλήσῃ.

Hunc secutus latine verterem:

Es, ventrique tuo sit gratia; despice famem,
Te colat at Connas cinctus sua tempora fertis.

v. 3. 4. Ut pleraque sic etiam illa hic sunt desumpta ex Homero Il. Ω. v. 602. 603.

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
Τῇπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο.

Verto.

Et memor ipsa cibi Niobe pulcherrima cultu
Bis sex natorum fuit inter funera mater.

Ep. 2. conf. Tit. 37. Ep. 1. h. l.

v. 3. Salm. ex Cod. Vat. pro ἀπειχόμενον, ἀπερχόμενον.

Ep. 3. v. 1. Salm. ex eodem, μίμνων.

v. 3. Br. σκώληξι βορὴν, sano sensu, *vermibus escam*, ut Eurip. Phoenisf. v. 1628. Br. v. 1675.

Ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν.

Quem tamen versum elegantissimum e Sophocle Euripideis interfertum fuisse, existimat Cl. Valckenaerius. Munckerus vero ad suum Ex. σκώληξι βρύειν.

Tit. 64. Ep. 1. non de patriâ, sed de enchyto agitur. v. 1. Huët. γλυκίων γῆς. v. 2. Male ex Pr. Emend. Ald. secunda εἶδος ἔγχυτον. Vid. Salm. ἔγχυτον, dedit Br. et ad Cod. Leid. notat. ἔγχυτος, placentae genus,

nus, Vid. Athenaeum L. 14. p. 647. D. conf. Brodaei notas. pro Ὅμηρος Br. Ὀδυσσεὺς, quod jam legi voluerat Grotius, ut patet ex ipfius verfione, quare illud admifimus. Vid. Hom. Odysf. A. v. 57. 58. et I. v. 34. et fqq.

Ep. 2. Juliani loco Epist. 1. p. 373. quem attulit Jacobfius ad h. l. adde quae de patriae dulcedine dedit Ernestus ad Odysf. I dicto loco.

Tit. 65. Ep. 1. Ep. 2. Ut conjungenda haec esfe cenfuit Huëtius, cujus notae legendae funt, ita ea conjunxit Br.

v. 1. μηκέτ' ἀρέου, omnes Edd. vett. usque ad Ascenf. qui Brodaei emendationem fecutus ἀρύου dedit, quae emendatio etiam ad Ex. Ruhnk. ex Grut. notata; ut ad v. 2. pro ἡσυχίοις, ἡσυχίης. Quod defendit Salm. cum lemma fit in membranis, Τυλλίου Φλάκκου εἰς πηγὴν ἐπώνυμον Ἡσυχίας.

Ep. 3. Huic in Edd. vett. ante Stephanum praecedit Ep. 7. εἰς τὴν Σαλμακίδα.

v. 1. Br. Toup, ad Suid. vol. 1. p. 371. Ed. nov. pro Ἡ καθαρὴ, Ἦν καθαρὴ, quod quamvis Jacobfius non probet, nos tamen, et propter Grotii verfionem, *Fons ego purus eram*, et propter Brodaei et Opfopoei fententiam, in textum recipere non dubitavimus. Optime huic Ep. convenit Paufaniae locus L. 9. c. 30. p. 769. quem idem doctus ille vir commemorare non neglexit. τὰς γυναῖκας δὲ αἳ τὸν Ὀρφέα ἀπέκτειναν, ἐναπονίψασθαι οἱ θελῆσαι τὸ αἷμα, καταδῦναί τε ἐπὶ τούτῳ τὸν ποταμὸν εἰς τὴν γῆν, ἵνα δὴ μὴ τοῦ φόνου καθάρσια τὸ ὕδωρ παράσχηται.

v. 2. κρήνη, omnes Editiones ante Steph. conf. fequens Antiphanis.

Ep. 4. v. 4. κηλίδ' Omnes vett. fed Stephan. κηλῖδ'. κηλὶς, *macula*, *fordes*. Apud Etym. M. ῥύπος, μίασμα, μόλυσμα, dilecta vox Antiphani Vid. L. 2. Tit. 10. ep. 4. neque minus Tragicis ufitata. Eleganter Lucian. Tom. 1. Catapl. p. 646. κατ' ὀλίγον ἁπάσας τὰς κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην. Br. pro ἐγκεράων ex membran. ἐγκεράσας.

Ep. 5. Recte Jacobfius ea attulit Virgilii Bucol. IX. v. 40.

varios hic flumina circum
Fundit humus flores; hic candida populus antro
Imminet et lentae texunt umbracula vites.

v. 3. ζεφύροισιν ἐπίδρομον, eleganter de loco amoeno, per quem Zephyrus fpirans currit.

v. 4. Ald. Prim. in Emendandis ἠελίους, quod recte nullae Edd. fusceperunt.

Ep. 6. mortiferos lacus esfe et fontes, ex Plinio et aliis fcriptoribus fa-

tis cognitum. Hoc Ep. referendum videtur ad Hierapolin in Phrygia, apud quam fontes erant noxiam ſpirantes auram, de quibus inter alia haec habet in Dionis Epitome Xiphilinus in Trajano. p. 1142. Ed. Reim. *εἶδον ἐγὼ τοιοῦτον ἕτερον ἐν Ἱεραπόλει τῆς Ἀσίας, καὶ ἐπειράθην αὐτοῦ δι' ὀρνέων, αὐτός τε ὑπερκύψας καὶ αὐτὸς ὑπεριδὼν τὸ πνεῦμα. κατακέκλειστα γὰρ ἐν δεξαμενῇ τινὶ, καὶ θέατρον ὑπὲρ αὐτοῦ ᾠκοδόμητο. Φθείρει τε πάντα τὰ ἔμψυχα, πλὴν τῶν ἀνθρώπων τῶν τὰ αἰδοῖα ἀποτετμημένων.* hoc ſane quidem *credat Judaeus Apella.* Sed prudenter addit Hiſtoricus, ne nimis credulus videretur. *οὐ μὴν καὶ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ συννοῆσαι ἔχω. λέγω δὲ ἅ τε εἶδον ὡς εἶδον, καὶ ἃ ἤκουσα ὡς ἤκουσα.* Sed Vid. Wetſten. ad N. T. Tom. 2. p. 296. qui locus mihi per Jacobſium innotuit, et ubi h. Ep. mentio facta.

v. 2. Br. pro *ἱερᾶς πόλεως, Ἱεραπόλεως*, quod non neceſſe arbitror.

Ep. 7. Ut ſaepius ſummam Salmaſii eruditionem, atque undique coacervatam doctrinam admiror, ſic nonnunquam in ipſius verbis judicium atque eleganter ſcribendi facultatem requiro; ut hoc in loco, ubi titulum *εἰς Σαλμάκιδα perverſum male* judicat. Neque vidit in eos eſſe ſcriptum, qui mollitiei ſuae atque inertiae Salmacidis fontis hauſtum, non niſi ſuavem et amoenum, praetexebant; cum potius ab ipſis bibentium moribus hujus libidinis et luxuriae cauſſa derivanda eſſet. Quod ſane confirmatur duobus Veterum Auctorum locis. Strabonis L. 14. p. 970. ubi Vid. Caſaub. notas, et Vitruvii L. 2. c. 8. p. 30. Quos, niſi longiores eſſent, totos propter eorum elegantiam et Salmacidis undae naturam recte cognoſcendam daremus. Inveniuntur in notis ad Ovidii Metam. L. 4. v. 285. ubi Burmannus verſionem affert, ex qua apparet, virum elegantiſſimum multo melius Epigrammatis ſenſum percepiſſe, quam Salmaſium.

Si vir es, intrepide noſtro bibe fonte, viator.
Ne bibe, ſi mollis; ne rea ſingar aqua.
Maſcula ſum, ſolisque viris mea lympha probatur,
Mens mala, non fontis mollibus unda nocet.

Tit. 66. Ep. 1. v. 2. Br. *οὐδὲ ἕν.*

Ep. 2. Conſulenda ſunt quae ex Telete leguntur apud Stobaeum Serm. XCI. p. 508. et ſqq. ex quibus haec modo afferam. De divitiarum amore, *ποιεῖ δ' ἅμα μὲν κόλακας ἀνθρώπους, εἰς ἐλπίδα χρημάτων.*

Ep. 3. Ex hoc duo Epigrammata conſtituit Br. ut jam olim fecerat Ritterſhuſius in notis ad Porphyrium p. 43. et ſeqq. qui hoc non uno carmine Latino illuſtravit, quod a Burmannis notatum.

v. 2.

v. 2. pro ἀυτὴ, idem ἄτην legendum putat, at Br. λύπην. Sed quare vulgata lectio non servanda? *Verae divitiae in bene praeparato animo consistunt; ille animus habet in se quod omnibus aliis possessionibus majus est*; quo sensu illud ἀγαθῶν, quod nimis audacter pro κτεάνων recepit Br. peribit.

v. 3. Miror sane, quod Wagnerus et Mitscherlichius, qui Horatium cum Graecis scriptoribus conferre voluerunt, non ad ea Horatii L. 4. Od. 9. v. 45. et sqq.

Non possidentem multa vocaveris
Recte beatum: rectius occupat
Nomen beati; qui Deorum
Muneribus sapienter uti,
Duramque callet pauperiem pati.

hujus Ep. eandem sententiam proferentis mentionem fecerint. Nonnihil huc faciunt ea Empedoclis apud Clem. Alexandr. Strom. L. 5. p. 733.

Ὄλβιος, ὃς θείων πραπίδων ἐκτήσατο πλοῦτον,
Δειλὸς δ' ᾧ σκοτόεσσα θεῶν πέρι δόξα μέμηλεν.

verto.

Divinae qui mensis opes tenet, ille beatus,
At miser is, quem cura Dei tenebrosa fatigat.

Magis vero ad sensum illud L. 2. Tit. 50. e. 12.

Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος,
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

D. Heinsio interprete Poëm. p. 617.

Ditis opes tibi sunt, animus sed pauperis. ergo
Haeredi locuples, at tibi pauper eris.

Sed Vid. N. Abramii notas ad Cicer. Orat. in L. Pisonem c. 11.

v. 6. ἀιεὶ Ed. Princ. Venet. Aldinae, at Junt. Ascens. et Steph. *del.*

v. 7. Ed. Princ. Junt. et Ascens. σύμβλοις male pro σίμβλοις. Vid. porro Cl. Ruhnk. Ep. Crit. 1. p. 90.

v. 2. ἀυτὴν et v. 3. Τόνδε Priscae Edd. omnes ante Stephanum.

Ep. 4. Propert. L. 3. El. 3. v. 35. 36.

Haud ullas portabis opes Acherontis ad undas:
Nudus ab inferna, stulte, vehere rate.

Vid. Tit. 13. Ep. 6. h. l.

Ep. 5. Multa sunt, quae ad divitiarum et paupertatis naturam declarandam pertinent, apud Stobaeum, ex quibus modo illud Euripidis memoremus.

Tit. xcv. apud Grot. p. 383.

Πλου-

Πλουτεῖς· τὰ δ' ἄλλα μὴ δοκεῖς ξυνιέναι.
Ἐν τῷ γὰρ ὄλβῳ φαυλότης ἔνεστί τις.
Πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε, διὰ τὸ δυστυχές.
Es dives: at scis praeter hoc unum nihil.
Id adesse vitium quippe divitiis solet:
Magis malo coacta paupertas sapit.

Ep. 6. 7. Haec longe aliter disposita sunt in Edd. vetustis; ubi septimum primo loco ponitur cum hoc titulo.

Εἰς κλέπτην δειλὸν εὑρόντα ξίφος χρυσοῦν.

Sextum Ἄδηλον, quod Grotius et Br. ex Cod. Vat. Helladio tribuerunt. Br. cum hac inscriptione εἰς βαφεᾶ πλούσιον γενόμενον. Ambo Ed. Basil. 1549. non curavit. quidquid sit, non suo loco sunt posita.

Tit. 67. Ep. 1. v. 1. ἱερὰ κύκλα σελήνης. Vid. notas ad Tit. 13. Ep. 13. h. l. Hoc et sqq. in laudem Homeri, in Homeri et Hesiodi certamine, apud Stephan. 1573. cum elegantissimis versionibus leguntur. p. 55. et sqq.

Ep. 2. v. 2. ἐκ βάθρων, funditus. Lucian. Contempl. Tom. 1. p. 524. τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ.

v. 3. Cod. et Edd. Veteres ὑπὸ στεφάνῃ τε πόληος.

Ἡ δὲ τὸν,

Stephan. ὑπὸ στεφάνῃσι πόληος; Br. ὑπὸ στεφάνῃ τε πόληος Ἔκδετον, quod Jacobsius probat. vellem v. Cl. vocis ἔκδετον hoc sensu exempla dedissent; quod si non fiat Stephanum sequar. agitur de Ajacis laboribus sub moenia Trojae, et de Hectore tracto Achillis equis, de quo Hom. Il. X. v. 396. sqq. Virg. L. 1. v. 483.

Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros,

ubi Vid. Heynii Excurs. XVIII. p. 156. Ovid. Amor. L. 2. El. 1. v. 32.

Raptus et Haemoniis flebilis Hector equis?

v. 5. Br. Μαιονίδεω, quod ex Grut. ad Ex. Ruhnk.

Ep. 3. Explicat hoc Jac. Pontanus Comm. in Ovid. Trist. L. 2. p. 242.

v. 2. Br. Μαιονίδεω. et v. 3. χειρῶν. ex Salm.

v. 4. idem Ἑκτορέαν, et δεκέτευς.

v. 1. θυγατέρες, Homeri Filiae dicuntur ipsius Carmina. Vid. Jacobsii ad h. l. Comm. vol. 1. part. 2. p. 392. Convenit cum hoc Ep. inter inedita Jensiana 72. quod cum nonnullâ lectionis varietate dedit Br. Tom. 3. p. 247. Ep. 451.

Ἰλιὰς, ὦ μέγα ἔργον, Ὀδυσσείης τε τὸ σῶφρον
Γράμμα, τὸ καὶ Τροίῃ θῆκεν ἴσην Ἰθάκην,

Τὸν

Τόν με γέροντ' αὔξοιτ' ἐς ἀεὶ νέον. ἡ γὰρ Ὁμήρου
Σειρὴν ἡμετέρων ῥεῖται ἀπὸ στομάτων.

Verterem.

Magnum opus Ilias, et carmen prudentis Ulysſis,
AEqualem Trojae reddidit hic Ithacam,
Laude ſenex, juveniſque recens ſim ſemper Homerus,
Cujus Sirenum defluit ore melos.

Ep. 4. et 5. Unum faciunt apud Br. cum hoc Titulo. Ἁλιέων ἀπόκρισις γριφώδης πρὸς Ὁμήρου ἐρώτησιν. In primo verſu non ſine varietate lectionis haec inveniuntur in vitâ Homeri apud Herodot. p. 760. In Homeri et Heſiodi Certam. apud Stephan. p. 17. et in Homeri vitâ Plutarcho tributâ, ante Editionem Barneſii p. XVII. Nos Stephanum et veterum librorum conſenſum ſecuti ſumus.

Ep. 6. Frequentisſimi ſunt poëtarum colores, quibus aliis, aut ſibi ſui nominis aeternitatem prommittunt, aut ab aliis ea promittitur. Virg. Ecl. 5. v. 76. Aeneid. L. 1. v. 607. Horat. L. 2. Od. 20. L. 3. Od. 30. Propert. L. 3. El. 1. v. 57. et ſqq. et Ovid. Metam. L. 15. v. 871. Conf. P. Burm. notas ad Lotich. L. 1. El. 2. v. 45.

v. 3. ἀροτήσιμον. Cum D'Orvillius ad Chariton. p. 240, in unâ modo editione ἀροτύσιμον legisſet, ἀρυτήσιμον legi voluit, quod Br. recepit. Ast ego duodecim editiones evolvi, ſed in nullâ illud ἀροτύσιμον inveni. Quod ad me, quamvis huic emendationi Grotii interpretatio faveat, tamen eam probare non posſum. Et primum quidem, quod vox ἀρυτήσιμον, ſecundum analogiam forſitan recte, tamen Graecis auctoribus plane ſit incognita; deinde, quod hic non eam habeat vim, quam habere debet. Antequam Homeri nomen interiret, ex poëtae ſententia, totius naturae converſio, ſummis miraculis conjuncta, orirerur, *astra coelum relinquerent, ſol non diem, ſed noctem proferret, et mortui in vitam redirent.* Quomodo his convenit, ſi maris aqua dulcis et ad hauriendum et bibendum apta redderetur, cum inveniantur amnes, qui antea dulces in ſalem mutati ſint, et navigantes, qui defectu aquae dulcis laborant, marinum liquorem dulcem reddere posſint; id quod, niſi aliunde, ſaltem ex non uno Plinii loco H. N. L. 31. ſatis apparet? Multo magis reliquorum miraculorum magnitudini conveniret, ſi maris liquidum fluentum in duram terram converteretur, et fieret aptum aratro. Quare tertium verſum hoc modo latine verterem:

Apta homini ex undis mare tellus fiet aratro.

Mitius, ſed non minus ingenioſe, Virg. Ecl. 1. v. 60. et ſqq.

Ante leves ergo pascentur in aethere cervi,
Et freta destituent nudos in littore pisces:
Ante pererratis amborum finibus exsul,
Aut Ararim Parthus bibet, aut Germania Tigrim.

ubi Vid. Abramii notas. Hunc imitatus est elegantissimus poëta Hadr. Relandus, Galat. El. 4. v. 39. 40.

Ante Pater Rhenus Garamantas viset es Indos,
Et Batavam tingent Nilus et Indus humum.

v. 5. Omnes Edd. vett. et ipsa Ascens. βαθὺ κλέος, Stephan. primum βαθυκλεὶς.

Ep. 7. Ed. Princ. et Junt. Τίνας εἶπα etc. Ald. Emend. et reliquae, ut vulgo. τίνας ἂν. Hujus mentionem fecit Synesius in Dione p. 59. ubi pro ἐχάρασσε, ὃ δ' ἀπέγραφε,

Haec ego quae cecini divinus scripsit Homerus.

conf. a Jacobsio memoratum Philostrati locum, Heroic. c. XVIII. p. 726.

Ep. 8. Scriptum in novem illustres Poëtrias, quae Graeciam ornarunt, et quarum Fragmenta collegit Fulvius Ursinus, quem postea secutus est Jo. Christ. Wolfius, duobus voluminibus, quae una cum Olearii Diss. de Poëtris Gr. velim consulas. in Sapphus Carm. p. 122. separatim hoc Ep. expositum. Prima hic est *Praxilla*, de quâ, ut etiam de reliquis, Vid. Vossium Inst. Poër. l. 3. c. 15. p. 157. a. et de Poëtis Gr. p. 207. a. nec non Fabricii Bibl. Gr. vol. 1. p. 588. Sed in primis Kusteri notas ad Suid. Tom. 3. p. 168. et Hemsterh. ad Lucian. D. M. XXVI. T. 1. p. 435. Secunda est *Myro*, sed *Moiro* scribendum contendit Salm. de modo Usur. p. 42. de quâ mentio fit in Christodori Ep. L. 5. c. 72. et cujus Ep. exstat L. 6. Tit. 1. Ep. 3. dicitur Byzantia. Vid. de hac, praeter Ursini et Fabricii cit. locos, etiam Reiskii Notit. Poët. Anth. p. 247. Tertia *Anyte*, ex Tegeâ, ut patet ex Steph. Byz. et L. Holstenii ad eum notis, p. 317. v. Τέγεα. ubi hujus ineditum profert Epigramma, quod ejusmodi est.

Βουχάνδης ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐριασπίδα υἱὸς,
Κλεύβοτος· ἁ πάτρα δ' εὐρύχορος Τεγέα.
τ' Ἀθάνᾳ δὲ τὸ δῶρον Ἀριστοτέλης δ' ἐποίησε
Κλειτόριος, γενέτᾳ τ' αὐτὸ λαχὼν ὄνομα.

Latine verterem.

Ingens ista lebes; posuit quam Eriaspide natus,
Ex ampla patria Cleobotus Tegea.

Ca-

Cecropiae data, quam genitoris nomine gaudens
Proles Clitorii fecit Aristoteles.

Ἀνύτης στόμα. Eâdem loquendi formâ utitur Vellejus L. 1. c. 18. p. 73. *nisi Thebas unum os Pindari inluminaret.* ubi Ruhnk. comparat ea Plinii H. N. L. 2. c. 12. *Stesichori et Pindari vatum sublimia ora.* quod Jacobsius observavit, qui et alia hujus locutionis affert exempla, ut illud Antipatri Sidonii L. 3. Tit. 25. e. 6.

Μουσῶν φέγγος Ὅμηρον ἀκήρατον στόμα κόσμου
Παντὸς, ἁλιῤῥόθια, ξεῖνε, κέκευθε κόνις·
Totius os mundi, Musarum lumen, Homerum,
Fluctibus ista tegit sparsa, viator, humus.

θῆλυν Ὅμηρον Conf. L. 3. Tit. 25. e. 65. Plura hujus Anytae Epigrammata in hoc Florilegio inveniuntur. et de eâ, praeter alios, etiam egit Reiskius Not. Poët. Anthol. p. 192. Quarta est *Sappho*, satis cognita; cujus duo sunt Ep. L. 4. Tit. 4. e. 1. et Tit. 12. e. 24. Quinta *Erinne*, cujus, si non ei tribuendum sit L. 3. Tit. 24. e. 8. modo unum est L. 4. Tit 5. e. 7. de hac Vid. Eustath. ad Hom. Il. B. p. 326. in fine, qui sua debere videtur Suidae. Conf. Schol. ad Ep. 14. sqq. ubi ejus laudes memorantur, et Ursini notas. p. 40. et Reiskium cit. l. p. 213. Hujus nomen Propertio, etiam Hemsterhusii auctoritate fretus, cui eam Opsopaei ad h. l. addere potuisset, restituit P. Burm. Sec. L. 2. El. 2. v. 32. ubi totius Ep. mentionem fecit. Vid. porro ad Ep. 14. Sexta est *Telesilla:* cujus nullum carmen exstat, neque ulla nisi hoc in loco mentio fit in Anthologiâ; nam quae memoratur L. 2. Tit. 14. e. 4. et L. 6. Tit. 8. e. 14. longe alia est. Non tantum erat Musica, sed Bellatrix Argiva, quae de Spartanis gloriosam victoriam reportavit, quare Luciano Amor. §. 30. Tom. 2. p. 431. dicta γυναικῶν Ἄρης. quod confirmatur carmine Delphico, celebrato apud Herodotum L. 6. cap. 77.

Ἀλλ' ὅταν ἡ θήλεια τὸν ἄρσενα νικήσασα
Ἐξελάσῃ, καὶ κῦδος ἐν Ἀργείοισιν ἄρηται,
Πολλὰς Ἀργείων ἀμφιδρυφέας τότε θήσει.
Ὡς ποτέ τις ἐρέει καὶ ἐπ' ἐσσομένων ἀνθρώπων,
Δεινὸς ὄφις τριέλικτος ἀπώλετο δουρὶ δαμασθείς.

Verterem.

Cum generosa mares superabit foemina, et omnem
Auferet Argolicae pubi Mavortis honorem,
Tunc multae Argivae lacerabunt unguibus ora.

 Sic

Sic aliquis dicet, repetet quae ferior aetas;
Telo saevus obit sinuoso corpore serpens.

Historiam enarrat Plutarch. de Mul. Virt. Ed. Steph. vol. 1. p. 436. et Rualdi p. 245. conf. Pausan. L. 2. c. 20. p. 157. Suid. h. v. Max. Tyr. Diss. 37. §. 5. p. 439. Clem. Alex. Strom. L. 4. p. 618. et Polyaeni Stratag. L. 8. cap. 33. Septima, *Corinna.* Et hujus nulla carmina inveniuntur, nisi apud Ursinum et Olearium. Vid. de hac Fabric. Bibl. Gr. Tom. 1. p. 578. Themistius Orat. XXVII. p. 334. ὑν τινὰ Βοιωτίαν ἐκάλουν, — ἀλλ᾽ ὅμως Πίνδαρος, καὶ Κορίννα, καὶ Ἡσίοδος, οὐκ ἐμολύνθησαν τῆς ὑός. quem locum indicavit Ruhnk. ad Vellej. Paterc. L. 1. c. 18. Octava *Nossis*, quae vocatur θηλύγλωσσος, quod vertunt, *muliebri lingua*, a quâ versione non alienus fuisse videtur Grotius cum scribit *et versu quoque feminâ Nossis.* Sed quaenam ista laus, si mulier muliebri linguâ loquatur, illud θῆλυ potius deducerem παρὰ τὸ θάλλειν, ut est apud Etym. Magn. p. 450. Sic θῆλυς ἔερση, apud Hesiod. scut. Herc. v. 395. et νεοθηλής. Tit. 24. e. 1. h. l. et L. 4. Tit. 32. e. 18. recenter virescens, suavis. verte itaque.

Et Myrtis placida, et versu suavissima Nossis.

Unum modo Ep. quod ab ipsa profectum fuisse constat, legitur L. 3. Tit. 6. Ep. 16. Nam quae ei a Brunckio tribuuntur, ut L. 4. Tit. 5. Ep. 6. et Tit. 12. Ep. 107. de iis nihil constat ex Edd. priscis. Duodecim quidem, partim ex Bentleji Resp. ad C. Boyl., partim ex aliis auctoribus desumta, Wolfii exemplum secutus, divulgavit Br. de quibus si quis Jacobsii commentarium, accurate admodum et doctissime scriptum, non tantum legere, verum etiam intelligere velit, satis Nossidis ingenium et fata cognita habebit. Nona denique est *Myrtis*, cujus nulla carmina supersunt. Illius mentionem fecit Plutarch. Quaest. Gr. vol. 1. p 536. Ed. Steph. et p. 300. Rualdi. ubi Ochnae, Coloni filiae, miserum interitum narrat. Αὐτὴ δὲ κατεκρήμνισεν ἑαυτὴν, ὡς Μυρτὶς ἡ Ἀνθηδονία ποιήτρια μελῶν ἱστόρηκε. Hujus statuam fecisse Boiscum refert Tatianus Orat. ad Graecos p. 113. Ed. Worth. sed bene animadvertit Conr. Gesnerus, ibi pro Βοΐσκος, cujus nomen inter artifices incognitum, forte legendum esse Βοηθός, de quo Pausanias L. 5. p. 419. ubi quandam Veneris imaginem, artificiose elaboratam, memorat. Βοηθὸς δὲ ἐτόρευσεν αὐτὸ Καρχηδόνιος. Conf. Plin. 33. c. 12. et L. 34. c. 8. In versione v. 10. lege pro *Ille*, *Illa.* ut erat in MSS.

Ep. 9. De hoc et sqq. Vid. Wolfium ad Carmina Sapphus.

Ep. 10. Novem Lyrici, quos in ordinem redegerunt, aut potius, ut

ut optimos elegerunt, fummo ingenio et fingulari doctrinâ Critici, Aristarchus et Aristophanes Byzantius, hic enumerantur: Vid. Ruhnk. Hist. Crit. Orat. Graec. p. xcv. Propriis coloribus omnium illorum poëtarum depingitur ingenium, quod eleganter explicuit Jacobfius, cujus commentarium exfcribere non licet. Hoc tantum monendum puto, quod Anacreontis, Pindari, Sapphus et Simonidis fatis cognita fint nomina. De Alcaeo, quod recentior fit, non Mitylenaeus, fed Mesfenius, Vid. Reisk. Not Poët. Anthol. et quod ad Bacchylidem, modo illius unum inveniatur Ep. L. 6. Tit. 7. Ep. 6. Cum Alcmanis, cujus egregium Fragmentum exftat apud Apollon. Lex. Hom. v. Κνώδαλον. de quo Vid. Tollii not. et Huschk. Comm. de Orphei Argon. p. 45. Ibyci et Stefichori hic nulla ratio est habita. Quae porro jam olim notavi, haec funt.

v. 3. Vid. Valcken. ad Ammon. p. 56. et Tit. 46. Ep. 1. h. l.

v. 7. Mitfcherlich ad Horat. L. 2. Od. 13. p. 477.

v. 9. Br. θηλυμελεῖς, fed Ed. Princ. Junt. et Baf. 1549. θηλυμαχνεῖς quod propter Grotii verfionem recepimus.

v. 10. pro τῆς Br. αἷ, quod ex Salm. et Grut. notis derivatum notâvit Ruhnk.

Ep. 11. v. 1. ἔπνεε, *cantavit*, *celebravit*, ut L. 1. Tit. 11. Ep. 4. Sic Latini. Claudian. de R. Prof. L. 1. v. 6.

Totum fpirant praecordia Phoebum.

v. 6. Br. Ἀλκαῖος κιθάρα: fed vulgatam lectionem κύκνος Λέσβιος tuetur D'Orvillius Vann. Crit. p. 154. in omnibus vero priscis Edd. usque ad Stephan. legitur κύκνῳ.

Ep. 12. v. 2. Omnes Edd. Vett. ἀυροπόδων; una Ascenf. ἁβρὰ ποδῶν, quod tamen jam erat L. 4. Tit. 27. Ep. 25. in Ald. Sec. ubi diverfâ lectione idem Ep. repetitum, ut et in Tert. Venet. et quod mireris, in Ascenf. ubi v. 3. pro eo, quod hic est, ἔνθα καλὸν στήσασθε θεῷ χορόν, legitur: ἔνθα χορὸν καλὸν στήσασθε, quod ideo factum auguror, quod prima in καλὸν longa. Ceterum v. 2. Salm. pro ἐρεισάμεναι legi voluit ἑλισσόμεναι, unde Br. βήμαθ' ἑλισσόμεναι. Vulgata est conftans Vett. Edd. lectio. nifi quod Ald. Sec. Tert. Venet. et Ascenf. citato loco L. 4. dederint βήματα ἐρεισάμεναι. male hic Ald. Tert. ἐρησάμεναι.

v. 3. ἀπάρξει. et fic Ascenf. L. 4. at hic ἔπραξει. quod eodem modo in eâ Stephani. Illustrat hoc Ep. P. Burm. Sec. ad Propert. L. 2. El. 23. v. 33.

Ep. 13. Vid. Harduin. ad Plin. L. 35. vol. 5. p. 235. Conf. Ep. 9. quod etiam hoc modo verti posfet.

v. 5. in fine ἦν δὲ, Edd. Vett. quod Baſ. 1549. ſervavit. Aſcenſ. vero ἢ δὲ, quod in alias tranſiit.

v. 6. νῆϊς ἔφυς Μουσέων, ſic Ep. 6. Tit. 44. h. l.

εἰ δέ γε πάμπαν

. Νῆϊς ἔφυς Μουσέων.

quod Aſcenſii lectioni favet. Vid. notas.

Ep. 16. v. 2. Vid. ad Grotii Proleg. p. 136.

Ep. 17. Br. e Cod. Vat. Antipatro Theſſal. dedit T. 2. p. 115.

v. 2. Edd. Vett. ἔστειςε, quod ad Cod. Leid. et Ruhnk. Ex. notatum, et ab Huëtio probatum revocavit Br. Steph. primus dedit ἔπεισε, quem ſecuti ſumus, quoniam ea lectio Grotio placuiſſe videtur.

v. 4. Φοβερῶν-χαρίτων recte Jacobſius. citat illa Demetrii Phalerei verba de Homero §. 130. Καὶ παίζων Φοβερώτερος ἐςι; πρῶτός τε εὑρηκέναι δοκεῖ Φοβερὰς χάριτας.

ad q. l. Vid. P. Victorii Comment. p. 120. Ed. Florent.

v. 5. Br. ἥδετιν Ἑλλάδος ἶσα, quam mutationem neceſſariam non puto.

v. 6. Br. σύξας, ex Salm. notis, quod ex Grut. etiam ad Ex. Ruhnk. poſitum. Vulgatam tamen lectionem omnes Edd. Vett. tuentur; quare, cum σίζω vox ſit Ariſtophanis ingenio, qui homines non tam odiſſe, quam quidem pepugiſſe, exiſtimandus eſt, multo aptior ſit, quam σύγω, tamdiu exſpectandum eſſe, arbitrarer, ſi fieri poſſet, donec Salmaſ. quod promiſit, veritatem lectionis nos accurate docuiſſet.

Ep. 18. v. 1. ἀνηρείψαντο, uſitata Homero vox. Vid. Heſych. ubi V. D. hoc Ep. memorant, et Suid. eodem modo, ἀνηρείψαντο, ἀνήρπασαν. Etym. M. ἀπὸ τῆς γῆς ἀνήρπασαν. Vid. Br. ad Apoll. Rhod. L. 1. v. 214. qui contra Ed. Princ. Ald. aliasque pro ἀνερίψατο, ἀνερείψατο dedit. verbo ἀνερείπτομαι utitur Apollon. Rhod. citato loco de Orithyiae, et L. 2. v. 503. de Cyrenes raptu, ut Homerus eo uſus eſt de illo Ganymedis Il. Υ. v. 234. et Heſiodus de Phaëtontis, Deor. Gen. v. 989. quod quidem quomodo huic loco conveniat, non video. Brodaei enim interpretationem *in os tuum inciderunt, aut in ore conſederunt*, propria verbi ſignificatio non admittit, quod monuit Jacobſius, qui hac verſione ſe defungi poſſe putat, apes *Muſarum flores decerptos ſuſtulerunt, ut ea labiis tuis afferrent.* non malo ſenſu; an vero latina verba Graecis ſatis reſpondeant, dubito. ἀνερείπτομαι, *rapio*, *auſero* non hujus eſt loci. quare levi medicinâ corrigendum opinor; legendo. ἀπηρείσαντο, ut ἀπηρεισάμην, *firmiter infixi*, apud Lucian. Icaromen. vol 2. p. 765. conf. Heſych. in ἐπερείδεται. a tali emendatione poſtea demum vidi non alie-

num

num fuisse Brodaeum, dum legit ἀνηρείψαντο, vel ἀνηρείσαντο. Et verterem *Infudere* ut Grotius, aut nonnihil nervosius.

Infixere suis nectar de flore labellis,
Pieridum campos quae populantur, apes.

Ceterum conf. L. 4. Tit. 13. Ep. 8. de Oribasio Medico.

Εἶχε γὰρ οἷα μέλισσα σοφὸν νόον, ἄλλοθεν ἄλλα
Ἰητρῶν προτέρων ἄνθεα δρεψάμενος.

v. 4. ad Ex. Ruhnk. ex Grut. ἐντυχίην: at ἐνσοχίην optime defendit D'Orvillius ad Charit. p. 343.

Ep. 19. v. 1. conf. L. 7. Ep. 89.

ἐλαιηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου.

v. 5. 6. ad Cod. Leid. σὺν πρώταις, quod verum putat Huëtius. Toupius in Animadv. in Scholia Theocriti p. 212. legendum putat.

Τοὔνεκα σὺ πρώτως μὲν, ἀμειβομένην δὲ Φιλοῦσι
Μοῦσαι, πολλάκι μου κείσεαι ἐν σελίσιν.

quod non probat Jacobsius; Toupii locum etiam indicavit Ruhnk.

Br. pro ἐθέλουσι, ἐθέλωσι, quod in nullis aliis. Ald. Sec. Tert. et Ven. μοῖραι; quod Grotius probasse videtur. κείσεται, omnes Vett. usque ad Ascens. quae κείσεαι, quod Steph. amplexus est, et Grotius secutus.

Ep. 20. Vid. F. Morell. ad Statii Sylv. p. 31. at in primis Bentleji not. ad Callim. Ep. 8. p. 283. et Huschkium Ep. Crit. in Propert. p. 4. quique de eo accurate admodum egit, nostrum Jacobsium.

Ep. 21. Hoc optime explicuit Huëtius, quem Vid. ut et V. D. notas ad Callim. Ep. 9. p. 284. Ed. Ern.

v. 2. Br. μακρότατον. quod est in Ed. Princ. tribus Aldinis et omnibus ante Ascensium, qui veram lectionem, Huëtii interpretationi accommodatam dedit, quam Steph. et Grotius secuti sunt.

v. 3. ὡς δέ Edd. Vett. Ὧ δὲ Steph.

Ep. 22. Vid. de hoc omnino Anth. Lat. vol. 1. p. 52. et Burmanni notas v. 7. Ut ibi legitur, dissentit a nostro.

v. 2. Fred. Morellus cum v. 12. seq. Ep. conjunxit ad Statii Sylv. p. 30.

v. 3. πυλυηχέα, male Ald. Sec. et Venet. pro πολυηχέα.

v. 4. Br. ex Salm. notis εὗρε, pro quondam in omnibus vulgato ἦρε. cujus emendationis necessitatem nullam video. dixerat enim poëta jam primo versu de Calliope, εὗρεν, quod quamvis deinceps aliis tribuat Musis, tamen illud de Melpomene repetere minime erat necessarium; dicitur, ut Terpsichore *praebuisse*, sic illa *fustilisse barbiton*, quod non mi-

minus grave, quam *invenisse.* Ruhnk. tamen hanc emendationem ex Grut. suo Ex. inseruit.

v. 7. post hunc versum in omnibus Edd. legitur et alter de Polymnia.

> Ἁρμονίην πάντεσσι Πολύμνια δῶκεν ἀοιδαῖς.
> *Cuilibet harmoniam dedit haec Polyhymnia vati.*

de ultimo versu Vid. Guell. ad Virg. Ecl. 6. v. 2.

Ep. 23. v. 2. Br. feliciter, ut putat Jacobsius, pro εἴκελος, δείκελον reposuit.

v. 4. Salm. εὑρήμονα pro εὑρήτορα. Quare vulgata lectio repudianda sit, caussam non video. verbum εὑρήτωρ ut alia plurima inter ἅπαξ λεγόμενα referatur.

v. 7. Edd. Vett. usque ad Steph. Θάλεια, quod Br. revocavit.

v. 8. θυμέλῃσι Vid. ad Grotii Proleg. p. 167.

v. 9. σῆς Ed. Princ. Ald. Pr. Sec. Junt. et Bas. Ald. Tert. τῆς, quam sequitur Venet.

v. 17. ad Ex. Ruhnk. ex Grut. γρ. νης. Br. p. 521:

> Σιγῶ, φθεγγομένη παλάμης θελξίφρονι παλμῷ.

Vid. notas p. 233. et 234. et conf. Salm. Apprime ad rem comparantur ea Nonni Dionys. L. 5. p. 92. Ed. Princ.

> Καὶ παλάμας ἐλέλιζε Πολύμνια μαῖα χορείης.
> Μιμηλὴν δ' ἐχάραξεν ἀναυδέος εἰκόνα φωνῆς,
> Φθεγγομένη παλάμῃσι σοφὸν τύπον ἔμφρονι σιγῇ,
> Ὄμματα δινεύουσα.

Verterem.

> *Volvebat digitos choreae Polyhymnia mater,*
> *Verbaque signabat gestu vel muta diserto,*
> *Lingua manus tacitae, sapiens est forma silentis,*
> *Luminibusque loquax.*

in versione v. 2. pro *patet* lege *putet.*

Ep. 24. Hoc et Ep. 3. Tit. 22. L. 6. D'Orvillius in Vanno Crit. cap. 7. p. 191. et Br. referunt ad M. Cl. Marcellum, Octaviae, sororis Augusti, filium, Virgilio tantopere celebratum et immature Bajis mortuum, de quo Propert. L. 3. El. 16. v. 7.

> *At nunc invisae magno cum crimine Bajae.*

ubi Vid. V. D. notas. Minus apte Salm. hic de quodam Marcello, librario, qui hoc Callimachi ποίημα Herculem exaraverat, cogitat.

v. 1. τὸ τορευτὸν ἔπος, Vid. Bentlejum ad Horat. de A. P. v. 441. et nostras Observat. ad Grotii Proleg. p. 151. et 152.

v. 2. πάντας ἔπεισε καλῶς. Vid. praeter Erasmum in Adagiis p. 162.

Zenobium Cent. 5. §. 62. e Suida Cent. 11. §. 61. Stromat. v. 360. et Apoll. Tyanei Ep. 7. p. 387. ubi Olearii inepta versio est, dum legit καλῶν. sed inprimis Pauli Leopardi Emend. L. x. p. 258. et sq. Non dissimile illud Euripidis Med. v. 278. seu v. 282. Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων, quem locum an recte perceperit Musgravius, dubito. conf. Aristoph. Equit. v. 753. ubi Schol. hoc distichon affert, et pro ὡνὴρ, ὦ 'νὴρ' legit. ibi consulantur Is. Casaubonus et Lud. Kusterus, qui haec optime intellexerunt; neque minus bene Toupius ad Suid. part. 3. p. 7. *Callimachi hoc carmen tornatum est, in quo poëta omnem vim ingenii sui exercuit* q. l. ut et seqq. Ruhnk. notavit.

v. 3. Ἑκάλης Vid. Suid. h. v. et Kusteri notas, atque etiam Bentleji, Ernesti et Ruhnkenii ad Callim. Frag. XL. p. 429. conf. Harduin. ad Plin. L. 22. §. 44. p. 206. et V. D. ad Appuleji Metam. p. 72. Ed. Oudendorpii; Plinii locum indicavit P. Burmann. Sec.

v. 4. Br. σῦς pro τοὺς, et mox νεκρὸν pro νεκρῶν, quae etiam ad Ex. Ruhnk. ex Grut. notata sunt.

v. 6. pro κλεινοῦ, quod est in Edd. Priscis, Brodaeus tentabat κεινοῦ; male. Ald. Sec. Tert. et Venet. κλεινοῦ. quod ex Grut. ad Ex. Ruhnk. notatum.

Ep. 25. Vid. V. D. ad Martialem L. 10. Ep. 4. v. ultimo et conf. L. 3. T. 25. Ep. 58. Bentlej. ad Callimachi Fragm. 11. p. 416. et ad Malalae Hist. Chron. p. 71. et sic ad Ruhnk. Exempl. Probo emendationem Bentleji v. 2. pro Καλλιμάχου legentis Καλλίμαχος. Hanc recepisse Br. dicit Jacobsius. at ne in ipsius quidem Ed. illud inveni, ubique Καλλιμάχου. His insuper adde Jo. Luzacii notas ad eadem Callim. Fragm. p. 8. atque inprimis P. Burm. Sec. ad Propert. L. 2. El. 25. v. 32.

Ep. 26. Jacobsius hic assentitur Luciano, qui novem Herodoti libros novem Musarum nominibus inscriptos fuisse ab ejus admiratoribus asseverat: quocum non sentio. Quin Herodotus in novem libros opus suum diviserit, non dubium est. Quare itaque non, sine ullâ ipsius modestiae jacturâ, hos Musarum nominibus insignire potuisset? Hoc alios fecisse constat, et tale quid enarrare aut fingere est jocoso Luciani ingenio apprime conveniens. Sed Vid. Fabric. Bibl. Gr. L. 2. c. 20. p. 697. et Menagium ad Diog. Laërt. L. 4. S. 58. p. 182.

Ep. 27. v. 2. Toupius in append. notarum ad Theocritum p. 17. non ineleganter verbi ἱξαπλινης vim asseruit. Pyrrham puellam in tantis deliciis fuisse poëtae, ut dormienti occurreret, jam patuit ex Ep. 10. Tit. 60.

60. h. l. nunc ait; se Hesiodi opera e manibus projecisse, simul ac Pyrrha prodiret. Quare ultimum distichon paullo significantius verti vellem.

In terram hos jaciens clamavi protenus illud,
Quid mihi das senior nunc opera Hesiode?

v. 2. Ald. Pr. in emendandis pro Πυῤῥὴν, ὄφ' ἐν, quod merito ab aliis neglectum.

Ep. 28. Vid. Fabric. Bibl. Gr. vol. 7. p. 684.

v. 2. Quamvis in omnibus Edd. atque etiam in initio Edit. Princ. Nonni legatur φεινήεντι, tamen cum Br. hic reponendum arbitror φωνήεντι, quod in membr. Salmasius non solum invenit, verum etiam probavit, et Grotius expressit *ense canoro*. verbum ἀμᾷν, ut apud Latinos *metere*, praecipue locum habere in caede militari, demonstravit Cl. Valckenaerius in Diatr. p. 225. cui adde quos citat Jacobsius. Neque aliter ἀπαμάομαι Hom. Od. Φ. v. 300. 301.

ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ,
Ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες.

Quare opus non erat, ut V. D. ad Hesych. p. 423. hujus verbi auctoritatem uno tantum Sophoclis loco assererent.

Ep. 29. ἰσόψηφον, ut ait Salm. illud citat Toupius ad Suid. part. 2. p. 184. Ed. novae vol. 1. p. 451.

v. 4. Vere observat Jacobsius hic satis lepide respici ad illa Hesiodi Theogon. v. 78. 79.

Οὐρανίη τε,
Καλλιόπη θ', ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστιν ἁπασέων,
Uraniéque,
Calliopéque, haec una soror superemines omnes.

v. 4. Br. ex Em. Scaligeri, quae non est in Cod. Leid. Οὐρανίης.

Tit. 68. Ep. 1. v. 2. pro ἐρίφου Br. ἐρίφους, ut est in Ed. Princ. Ald. Pr. Junt.

v. 4. Virg. Ecl. 5. v. 13. 14.

Immo haec in viridi nuper quae cortice fagi
Carmina descripsi.

ubi et Ursinus et Guellius hujus Ep. mentionem fecerunt.

v. 5. Br. ψωφίδιον, quod in nullis Edd. priscis. forte illud e Luc. Holsten. notis p. 361. ad Steph. Byz. desumtum.

v. 6. ὑπάγω, *clam me subduco*, ut apud Terent. Eun. Act. 4. Sc. 7. v. 25. Pan enim in populi cortice legens, quo in loco summus suus amor

Daphnis inveniri posset, submissa voce dicit Nymphis, *valete, clam ad eum propero*, pudet enim se pueri amore flagrare. Non uno autem eodemque sensu verbum ὑπάγειν apud optimos scriptores in usu esse, satis apparet ex Lexicis. Nostrae interpretationi favent Suidas et Etym. Magn. apud quos ὑπάγει est ἐξαπατᾷ. Qui enim se clam subducit, nos decipit! de formoso Daphnide, cujus mortem aegerrime tulit Pan, ut patet ex carmine Meleagri L. 3. Tit. 7. Ep. 7. Vid. praeter Servium ad Virg. Ecl. 2. v. 26. Ecl. 5. v. 20. et Ecl. 8. v. 68. V. D. notas ad Ovidii Metam. L. 4. v. 276. et 277. et P. Wesseling. ad Diod. Sic L. 4. p. 327. §. 28. et 34.

Ep. 2. Mercurii et Herculis statuae saepius conjunctae collocabantur, ut vidimus in Tit. 38. Ep. 3. et Ep 4. h. l. ad quem locum consulendae sunt Jacobsii notae, ut etiam eae Arnaldi de Diis Ass. p. 137. sq.

v. 4. in versione pro *ex Oleâ*, lege *hoc oleâ?* ut erat in M. S. S.

Ep. 3. Lege ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ. Inter ea Macedonii Consulis est apud Br. tom. 3. p. 121.

v. 2. χαροποῖς κύμασιν. Vid. ad Tit. 38. Ep. 5.

v. 3. Br. ex emendatione Salm. cujus notae legendae sunt, dedit οὐδ' ἂν ἐν αἴθρῃ. in Ed. Princ. Ald. Junt. Ascens. et Bas. οὐδ' ἀν' αἰθέρα. Ald. Sec. Tert. Ven. οὐδ' ἀν' ἀν' αἰθέρα. Steph. Brodaeum secutus οὐδ' ἂν ἀν' αἴθρην.

Ep. 4. v. 1. Βόρκος Ald. Sec. et Ven. in versione latinâ quamvis ita in M. S. S. esset, lege pro *Bocchus*, *Borchus*, quae vera lectio, ut est apud Salm.

v. 2. Αἰγίλιπα σχοίνῳ πέτρον, conf. L. 3. Tit. 22. Ep. 30. et Hom. Il. I. v. 15. et ibi Schol.

v. 3. Br. ὃ καὶ, βόσιν ὧς, quod non in aliis, ex auctoritate Opsopoei.

v. 4. Br. ἐφελκομένῳ, quod unde desumserit, ignoro. χαλινομαχίνῳ, male Ald. Sec. quod vitium in Ald. Tert. et Ven. transiit, notatum a Ruhnk. ex Grut. Exemplo.

v. 5. κάππεσεν εἰς Ed. Princ. Junt. Ald. Tert. Ascens. et Bas. sed Ald. Pr. Em. κάππεσιν δ'. εἰς, unde Sec. κάππεσε δ' εἰς, quod et in Venet. et aliis.

Inter Ep. 4. et 5. in Edd. priscis aliud occurrit, cujus initium Εὐνείκα μ' ἐγέλασσε, quod initium Idyllii xx. Theocriti. Steph. vero illud omisit.

Ep. 5. Natalis Comes L. 5. c. 6. hoc Ibyco tribuit, quâ auctoritate, Ignorare se fatetur Ruhnk. Ep. Crit. 1. p. 63. Optime hoc contulit Jacobsius cum L. 4. Tit. 12. Ep. 75. Platonis.

v. 3.

v. 3. Br. *βεβριθόσι* pro *βεβριθότα*, quod non probo, bene Jacobsius, Virg. Ecl. 4. v. 21.

Ipsae lacte domum referent distenta capellae
Ubera.

v. 5. *πόσις αἰγῶν*, *vir gregis ipse caper*. Vid. Guell. Virg. Ecl. 7. v. 7. et conf. T. 6. Ep. 2. h. l.

Tit. 69. Ep. 1. Memoratur in notis ad Grotii Proleg. p. 137. Conf. Salm. Vox Σκύλλος, in Edd. vetustis varie effertur. Vid. Kuhn. ad Polluc. p. 787. ubi hujus Ep. mentionem fecit, et Cl. Valcken. ad Herodot. L. 8. p. 622. Ad explicationem carminis unice facit a Brodaeo allatus Pausaniae locus, Phocic. L. 10. c. 19. Conf. Plin. L. 35. c. 11. et ibi Harduin.

v. 2. Br. ἤλαυνε; et sic in Edd. priscis: primus Stephan. ἤλαυνεν.

v. 5. ὀλίσθανε, vitiosa lectio ex Steph. quae erat rejicienda, et legendum ut est, ad Cod. Leid. et in Salm. notis, ὤλισθανε. Omnes Edd. Vett. *αὔτανδρος, σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν*, elegans vox, Polybio et Luciano familiaris, de quâ Vid. omnino V. D. notas ad Hesych. h. v. *ἄναυδος*, *mutus tanquam lapis*, ut Lib. 4. Tit. 31. Ep. 5. et Odyss. Ε. v. 456. et Κ. v. 378. at hic verti mallem, *inglorius*, *sine nomine ac laude*, ut enim *αὐδήεις* apud Eustath. Od. Ε. p. 1543. §. 47. *κατὰ τοὺς παλαιοὺς* dicitur *διαβόητος*, *ἀοίδιμος*, et *ἔνδοξος*, sic *ἄναυδος* in contrariam partem sumi posse arbitror; retinaculis enim navium, in mediâ tempestate, subter aquas clanculum abscissis, non muti, sed decepti sine laude peribant Persae, quos hercle eadem gloriae cupido incendebat, quae Herculem olim apud Homerum. Il. Χ. v. 304. 305.

Μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.

Jam olim verti:

Ne moriar virtutis inops, ne nominis expers,
At seri mea facta probent memorentque nepotes.

Ep. 2. Alligat Fabric. Bibl. Gr. L. 3. p. 689. explicant illud J. Tristan Comment. Hist. T. 1. p. 86. et Franc. Vavassor de Epigr. cap. XVI. p. 121. quem Vavassoris locum ad suum Ex. etiam notavit Ruhnk. qui *Φαλαγγόμαχος*, ut in Cod. Vat. et Grut. Ex. scribi voluisse videtur.

v. 3. Salmasio suspectus, sed bene Jacobsius scripsit ad me, *nihil vulgata lectione verius.* Idem ille citat Dionis Cassii verba L. LXXIII. p. 1239. *Οὐδ' ὅπως γυμνάσωνται ἤδεσαν· οἵ τε ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τοῖς πύργοις, οὐδ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐπιβάτας ἔφερον.* ubi Vid. notas. Salm. pro ζυγοδέσμους ex membr. ζυγοδέσμοις.

v. 4. Sic L. 4. Tit. 34. Ep. 4. ἄντυγος οὐρανίης, sed de hoc erit agendum ad L. 2. Tit. 52. Ep. 7.

Ep. 3. Inter prodigia habitum, si simulacra sudassent, satis cognitum, ut inter alia ex Livio L. 27. c. 4. ad fin. et Cicer. de Divin. L. 1. c. 43. ubi Vid. Davis. ex his satis notis modo memoremus Apollonii Rhodii versus L. 4. v. 1284. et 1285.

Ἡ ὅταν αὐτόματα ξόανα ῥέῃ ἱδρώοντα

Αἵματι.

Vel cum sponte sua sudantia signa maderent

Sanguine.

ubi doctus Scholiastes habet. ὅταν μέλλῃ τὶ συμβαίνειν χαλεπὸν, εἰώθε τὰ ἀγάλματα ἱδροῦν. Quod huic loco aptissimum. conf. Ursin. ad Virg. Georg. L. 1. v. 480.

Tit. 70. Facillimum intellectu carmen; audacius videatur dictum.

v. 3. Αἴῶνος τέφρη κατεδήδοκεν, at cum de eversâ Trojâ agitur, statim poëtis vox *cinis*, et quidquid magis destructionem indicat, animo obversatur. Nota sunt illa Catulli Carm. 67. v. 89. 90.

Troja nefas, commune sepulcrum Asiae, Europaeque,

Troja virûm et virtutum omnium acerba cinis.

Quales versus si quis hodie facere vellet, non facile veniam impetraret ab iis, qui poësios latinae vim et concinnam modulationem se intelligere arbitrentur. Ceterum conf. Propert. L. 4. El. 1. v. 54. *Et huic cineri Jupiter arma dabit.* Ovid. Fast. 1. v. 526.

Hic toto est altior orbe cinis.

v. 6. pro κεῖσομαι, κλείσομαι legendum putat Wakefield, Silv. Crit. part. 1. p. 84. Sed vulgatam lectionem praeclare tuetur Jacobsius; pro σώμασι apud Br. σήματι.

Ep. 2. v. 2. τεμνομένων *mactatorum*, τάμνειν enim Ionibus pro θύειν in usu est. Eustath. ad Iliad. p. 190. §. 45. διὰ τομῆς ζώων θυομένων. unde ὅρκια τάμνειν, *victimas ferire foederis causâ.* apud Hom. Il. Β. v. 124. et simpliciter ταμέειν Il. Γ. v. 197. Sed Vid. doctissimi Dan. Heinsii notas ad Sil. Italic. L. 1. v. 119.

v. 3. ἀλάβαστρα Vid. de h. v. praeter Ez. Spanh. ad Callim. in Lavacrum Palladis v. 15. qui hujus Epigr. non inmemor fuit, doctos commentatores Jac. Elsnerum, ad Luc. cap. 7. v. 37. et Jo. Alberti et Jo. Jac. Wetstenium ad Evang. Matthaei. c. 26. v. 7. ἐφεστρὶς, de hoc vestimenti genere, quod aliis tunicis superindui solebat, Vid. Lucian. Dial. Mort. x. vol. 1. p. 366. Contempl. p. 509. et Dial. Meretr. ix. vol.

vol. 3. p. 301. Oct. Ferrar. de Re Vest. part. 2. p. 5. Fuit etiam muliebre amiculum, de quo Suid. h. v. J. Nic. Loensis Epiphill. L. 6. c. 5. Salm. ad Hist. Aug. Script. T. 2 p. 332. et 384. egerunt. Denique Pierson. ad Moer. p. 139.

v. 5. κρατεῇ, omnes Edd. Vett. Ascens. κραταιῇ, quod Steph. et alii secuti sunt et Ruhnk. probavit.

v. 8. Recte Jacobsius hic allegat ex Anth. Lat. L. 3. Ep. 1.

Fama manet: fortuna perit, cinis ipse jacentis
Visitur, et tumulo est nunc quoque sacra suo.
Exigua ingentis retinet vestigia famae;
Et magnum infelix nil, nisi nomen habet.

conf. Ep. 5. v. 3. 4. 21. et 22.

Ep. 3. Haec vitia typographica hic tollenda. v. 1. pro πυμάτων Lege πυμάτην, et v. 3. pro Ἴταλος, Ἴταλόν. citat Scaliger Castig. in Propert. p. 225. et 226.

v. 1. ἐσφρήγισαν, *sigillo suo comprobarunt.* pro quo ἐπισφραγίζω, L. 5. T. 2. c. 39. et paullo aliter ἐνσφραγίζω, L. 7. c. 51. dicitur pro *effigiare*, seu potius *ad effigiem formare*, *propositam imaginem imprimere.*

v. 4. ἔρμαν ἔχεις, Ed. Princ. Junt. et Basil. Ald. Pr. Em. Sec. Tert. et Ven. ἔχεν. at Ascens. ἔχει, quod Steph. et alii probarunt.

v. 5. pro ᾗ legendum ἦ ut in Ed. Princ. ad Cod. Leid. et apud Huëtium. et Scalig. l. c.

Ep. 4. Vid. Remarq. de M. Boivin Mem. de Litterat. vol. 2. p. 277. Latine legitur in Anthol. Lat. Tom. 1. p. 86. ubi Vid. Burm. notas. ad Ex. Ruhnk. *vertit Dan. Heinsius Poëm. p.* 136. in meâ Edit. p. 616. qui, quam merito improbavit Salmasius v. 5. lectionem videtur secutus, Θεσσαλίη δ' οὐκ ἔτι, et se, ut alii, in hoc vertendo plane imparem Grotio praebuit.

v. 5. Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο, cum Salmasius in Aldinâ Sec. invenisset Θεσσαλίη δ' οὐκ ἔτι, hanc ineptam lectionem aperte oppugnare, ut ipse ait, non fuit ausus, priusquam incidisset in vetustissimas membranas, ubi legeretur Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο, sed illi viro his membranis non opus fuisset, si modo ut Grotius inspicere voluisset vel Ed. Princ. Ald. Pr. Junt. Ald. Tert. Venet. Ascens. Basil. et reliquas, quae unanimi consensu receptam lectionem tuentur: una Ald. Sec. hanc lectionem ex Emend Pr., quam etiam repudiavit Ruhnk. recepit. παρίεασο Huëtius, *macte animo.* Talem egregiam h. v. explicationem dedit summus Hemsterh. ad Luciani Contempl. Tom. 1. p. 507.

v. 6.

v. 6. Ed. Princ. Ald. Pr. Junt. et Baſ. πᾶσιν, at reliquae ex Ald. Pr. Em. πᾶσαν. ὁ πάνυ Salmaſius quid ſibi velit in refutandis Planudis ineptiis, ſane non intelligo. Reſpicit poëta ad praclaram illam victoriam, quam Paulus AEmilius Conſul de Perſeo, ultimo Macedoniae rege, reportavit, A. M. 3837. ipſo rege cum conjuge et liberis in ſplendidisſimo triumpho ducto, quâ victoriâ ut Graecia cecidisſe, ſic AEneadum progenies a devictâ gente meritas poenas ſumſisſe habebatur. Huc faciunt, ut bene animadvertit Opſopoeus, Virgilii verſus L. 6. v. 836. et ſqq.

Ille triumphata Capitolia ad alta Corintho
Victor aget currum, caeſis inſignis Achivis.
Eruet ille Argos, Agamemnoniasque Mycenas,
Ipſumque AEacidem, genus armipotentis Achilli
Ultus avos Trojae, templa et temerata Minervae.

ubi Vid. eruditisſimi Heynii notas.

Ep. 5. Ep. 6. Salm. more ſuo ſe haec alias pluribus expenſurum promittit. Sed ſatis hoc Ep. 5. explicatum a Schol. ad h. l. verbis Homeri Il. π. v. 70.

Θάρσυνος. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον.
Audax, nulla meae ſpectant inſignia frontis.

Ubi Vid. citatum a Clarkio Plutarchi locum. in verſione lege *Demaratus* pro *Damaratus.*

Ep. 6. v. 2. εὐθώρικος male Ald. Sec. Tert. et Venet. pro εὐθώρηκος.

Ep. 7. v. 1. γελάσῃς Ed. Pr. Junt. Aſcenſ. et Baſ. γελάσσῃς Ald. Em. quod in reliquis.

v. 3. Br. pro πεύθεο, πένθεε. nulla ratione reddita.

v. 4. πᾶσα νένευκε πόλις. Similis phraſis, ut notat Guellius, apud Virg. Ecl. 4. v. 50.

Aspice convexo nutantem pondere mundum.

v. 8. Ζυγόδεσμα. Dicitur Ζυγόδεσμον et ὁ Ζυγόδεσμος. Vid. Villoiſ. ad Apollonii Lex. et V. D. ad Heſych. Legitur apud Hom. Il. Ω. v. 270. in verſione pro *Trajugenûm* Lege *Grajugenûm*, ut erat in M. S. S.

Ep. 8. v. 2. Ed. Princ. Junt. et Baſil. Ζαμενὴς, quod et Opſopoeus ſecutus pro δεκέτης, quod ex Ald. Pr. Em. tranſiit in reliquas. δεκέτης optime ſe tuetur, Vid. ad Tit. 5. ep. 11. et Tit. 41. Ep. 3. h. l. noſtras annot. citat hunc verſum Guellius ad Virg. Aen. L. 2. v. 198. et 199.

v. 3. accommodate, ut ait Jacobſius, haec attulit Mitſcherlichius ad ea Horatii L. 4. Od. 6. v. 13. ſqq.

Ille

Ille non inclusus equo Minervae
Sacra mentito, male feriatos
Troas et laetam Priami choreis
falleret aulam;
Sed palam captis gravis.

Palam; ut hic Ἀμφαδόν.

v. 6. λάεσιν hoc Jo. Brodaeus et Hier. Megiserus *de populo* interpretati sunt; melius Opsopoeus et Grotius hoc *ad lapides* et *aedificia* retulerunt.

Ep. 9. Vid. Jacobsii notas ad Jo. Tzetzae Posthomerica. p. 160. Quare vero, ut ex Comm. apparet, idem doctus ille vir hic epitheton δεκέτη parum commodum esse existimet, rationem non video. Δεκέτηρις, δεκέτης usitatae sunt voces, cum de bello Trojano agitur, ut animadvertimus ad Tit. 5. e. 10. 11. conf. quod antecedit, et Cerdae annotat. ad Virg. L. 2. v. 195. δεκέτης λόχος sunt eae insidiae, in quibus bene struendis decem annos consumserunt Graeci. Propertius L. 3. El. 10. v. 25.

Castra decem annorum, et Ciconum mons, Ismara, Calpe.

ubi V. D. merito offendit illud Calpe, qui aliud nomen huic substituere tentant: Vid. Burm. notas. At mihi tam facillimâ emendatione, ut cuivis ea in mentem venire debeat, locus sanari posse videtur; legendo

Castra decem annorum, et Ciconum mons, Ismara capta,
Exustaeque tuae, trux Polypheme, genae.

ultimum, ni fallor, ex emendatione Santenii, nam *mox* nihili est. Eodem modo *terribilem* Polyphemon vocat Ovid. Met. L. 13. v. 772. Capi proprie de montibus et urbibus dici, nemo ignorat. Praeterea hoc historiae, quam Ulysses Alcinoo narrat Odysf. 1. v. 39. 40. et sqq. plane convenit. Profectus ab Ilio ad Ciconas primum appulit Ulysses, urbemque Ismaram expugnavit. Vid. Passeratii notas ad Tibull. p. 95. In latinâ versione dubium est utrum *armorum*, an *annorum*, scriptum sit. *armorum* legit, qui versionis Grotianae usum habuit Junius de Pict. Vett. pag. 84. part. 2. Sed hoc minus placet, propter illud mox sequens *Armigerae*, et melius annorum quam armorum meditata efferri possunt.

v. 2. ἔγκυον, Optime V. D. ad Virgilii L. 2. v. 237.

Scandis fatalis machina muros
Feta armis.

commemorant Euripidea. Troad. vs. 11. Ἐγκύμον' ἵππον τευχέων ξυναρμόσας. εὐόπλου — ἡσυχίης. *Recte*, ut ait Br. L. et Em. p. 169. *Opsopoeus ex po-*

ponit, SILENTIBUS GRAECIS PROBE ARMATIS PLENUM; *ita ut emendationem, minime tamen contemnendam Jac. Phil. de Medenbach, reponentis ἡλικίης, admittere necesse non sit.* Medenbachii emendationem etiam ad suum Ex. notavit Burm. Neque illam nos probamus. Virg. Aen. L. 2. v. 45.

Inclusi ligno occultantur Achivi.

quos summum silentium tenere oportebat. verissime Grotius,

Armigerae foetum cerne quietis equum.

v. 4. Br. ὑπαὶ νῶτον ad Cod. Leid. ὑπό.

Ep. 10. Conf. Ep. 11. 12. V. 3. ἧς ἐπάτησα Τείχεα. apposite Jacobsius Horat. Epod. XVI. v. 11. 12.

Barbarus, heu! cineres insistet victor, et urbem
Eques sonante verberabit ungula.

πατεῖν, *calcare.* Adde Justin. L. 12. fin. de Alexandro Magno. *Cum nullo hostium unquam congressus est, quem non vicerit; nullam urbem obsedit, quam non expugnaverit; nullam gentem adiit, quam non calcaverit!* De Mycenis, quas funditus delerunt Argivi, Vid. Strabon. L. 8. p. 579. Pausan. L. 2. p. 146. at inprimis Eustath. ad Hom. Il. B. p. 290. §. 8.

Ep. 11. Alpheo Mitylenaeo etiam tribuit Salm. v. 1. Br. αἱ δ' ἔτι λεπταὶ et v. 2. πολλὸν pro πολλῶν et v. 3. Μυκήνη, quae lectiones, ex ingenio auctoris natae, in nullis aliis Edd. inveniuntur.

Ep. 12. In omnibus Edd. tribuitur Antonio Argivo, ut seq. Ep. 24. quare Fabric. Bibl. Gr. Tom. 2. p. 711. etiam duo hujus poëtae hic inveniri Epigr. affirmat. Grotius vero Salmasium secutus Mundo Munatio dedit. in fine mutilum ex membranis, duobus versibus, qui etiam Grotio innotuerunt, et hic leguntur, supplevit Salm. quem Vid.

V. 3. ad Ex. Ruhnk. ex Grut. pro ἡ, ἢ βασιλειον.

v. 5. Μηλόβοτος. Hesych. τόπος ἀνειμένος προβάτων εἰς βρῶσιν· Suid. μηλόβοτος χώρα. ὑπὸ πολεμίων ἐξερημωθεῖσα, ἣν καταλύεται τὰ τετράποδα. ut locum legendum docuit Kusterus. Simile argumentum quod in superioribus; de quo haec leguntur apud Ovid. Metam. L. 15. v. 425. et sqq.

Clara fuit Sparte: magnae viguere Mycenae:
Nec non Cecropiae: nec non Amphionis arces.
Vile solum Sparte est: altae cecidere Mycenae.

Qui versus, quamvis illos tollendos esse censeat summus in his litteris vir, N. Heinsius, tamen mihi ingenio Ovidiano non indigni videntur.

Ep. 13. De hoc quidem Vid. D'Orvill. in Misc. Observ. Tom. 1. p. 71.

p. 71. De hac urbium everfione praeclarus est, a Jacobfio non neglectus, Paufaniae locus, L. 8. p. 668.

Μυκῆναι μὲν γε τοῦ πρὸς Ἰλίῳ πολέμου τοῖς Ἕλλησιν ἡγησαμένη — καὶ Βοιώτιαι Θῆβαι προςῆκαι τοῦ Ἑλληνικοῦ ποτε ἀξιωθεῖσαι, αἱ μὲν ἠρήμωνται πανώλεθροι.

Nos olim. Poëm. p. 221.

Heu fuit! At Megarae fuerunt bimarisque Corinthus,
Pergamaque Argolicis ignibus usta jacent.
Sic Thebae veteres, et magnum nomen Athenae,
Sic viguit Memphis, fic Tyrus alta fuit.

v. 3. Pro κείνων κλεὸς Jacobfius legendum putat κείνων ἕδος, cui non asfentior: τὰ τῶν θεῶν ἕδη recte templa et delubra dicuntur, in quibus fimulacra Deorum collocantur; Heroes vero, aeque ac poëtae, non tam ftabilem fedem certumque defiderant domicilium, quam quidem

Exoptant vivi volitare per ora virorum.

Illorum, ut ait Hom. Il. Θ. v. 74. et Odysf. Τ. v. 108.

κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε.

Gloria in immenfo fpatiatur dives olympo.

Hujus fiduciae plenus cecinit Propertius, L. 3. El. 1. v. 9. 10.

Quo me fama levat terra fublimis, et a me
Nata coronatis Mufa triumphat equis.

Praeterea ut σβέννυμι et ἀποσβέννυμι de tollendis et exftinguendis rebus in ufu est, fic ἄσβεστος de non tollendâ et nunquam interiturâ gloriâ apud Hom. Odysf. Δ. v. 584. et Η. 333.

ἄσβεστον κλέος εἴη.

Conf. L. 3. Tit. 5. Ep. 24.

v. 6. εὐμήκαν. Ald. Pr. Em. Sec. Tert. et Ven. εὐμύκαν, recte ex Ed. Princ. et Junt. restituerunt Ascenf. Bafil. aliae.

Ep. 14. Conf. Ep. 2. v. 1. περίβλεπτον — κάλλος, *pulchritudo, quae omnium oculos in fe convertit.* Vid. Valcken. ad Eurip. Phoen. v. 554. fic tres pulchrae puellae ftetisfe feruntur, ὡς θεαὶ αἱ περίβλεπτοι L. 7. ep. 143.

v. 2. Ποῦ στεφάναι πύργων, Eurip. Hec. v. 910.

Ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι
Πύργων.

ubi στεφάναν recte, quamvis illud non indicet, pro vulgato στεφάνων ex Ed. Princ. Ald. restituit Musgravius: *muri corona*, est apud Curt. L. 9. c. 4. ubi Vid. V. D. notas.

v. 5. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἴχνος. Praeclare Seneca Epist. XCI. quod et Jacobfius notavit.

 Om-

Omnium istarum civitatum, quas nunc magnificas ac nobiles audis, vestigia quoque tempus eradet. Nos Poëm. p. 151.

Templorum manifesta vides vestigia, et aras,
Quas pia detrivit, munere larga, manus.

v. 6. *ἐξέφαγε, exedit.* Vid. Polluc. L. 6. cap. 7. p. 586. Curtius L. 3. cap. 4. *Multa in ea regione monumenta, vulgata carminibus, vetustas exederat.*

v. 8. Vid. Misc. Obferv. vol. 4. p. 446. et de Alcyonibus quae dedimus Tit. 37. Ep. 9. et Tit. 55. Ep. 10. h. l. Neque hic negligendae funt Huetii notae.

Ep. 15. Maxime illustratur a doctiffimo Brodaeo, citato Jo. Tzetzae loco Chil. L. 9. v. 410. et fqq.

Τὰς Θήβας ἀτειχίστους γὰρ τελοῦσας ἐν ὑστέροις
Ἔκτισαν Ζῆθός τε αὐτὸς καὶ Ἀμφιὼν λυρῳδοῦντε·
Ἃς Θήβας πάλιν ὕστερον Ἀλέξανδρος ὁ μέγας
Αὐλήμασι κατέσκαψεν, αὐλοῦντος Ἰσμηνίου.

Latino carmine redderem.

Queis quondam caruere, lyrae dulcedine, Thebes
Zethus et Amphion decorarunt moenibus arces.
Magnus Alexander quae praelabentibus annis
Ad tibiam Ismeniae rurfus descendere jusfit.

Conf. L. 7. Chil. v. 408. At ille Ismenias, peritisfimus tibicen, qui dicitur Thebanus Plutarch. in vita Demetrii p. 889. Thisbenfis appellatur a Steph. Byzant. de Urb. p. 398. ubi Vid. Berkelii notas. et Euftath. ad Hom. p. 268. §. 9. Menag. ad Diog. Laërt. L. 4. S. 22. et L. 7. S. 125. et Scheffer. ad AElian. V. H. L. 4. c. 16.

v. 4. Br. fine auctoritate dedit *πέτροι* et *αὐτόμολοι*, quod non probo, quamvis Jacobfius eam emendationem praeclaram esfe putet. *αὐτόμαλοι*, fic Guellius ad ea Virg. Ecl. 4. v. 21.

Ipfae lacte domum referent distenta capellae
Ubera. —

quem locum jam fupra attigimus.

At magis ad rem Propert. L. 3. El. 1. v. 43. 44.

Saxa Cithaeronis Thebas agitata per artem
Sponte fua in muri membra coisfe ferunt.

Schol. Apoll. Rhod. L. 1. v. 741. ὅτε δὲ ἠκολούθησαν τῇ Ἀμφίονος λύρᾳ οἱ λίθοι αὐτόματοι.

v. 5. pro Ἀμφίων, Br. Ἀμφίον·

v. 6.

v. 6. Vid. Schol. ad Eurip. Phoen. v. 116. et Philostrat. Icon. c. 10. p. 779. quos locos indicavit Jacobsius.

Ep. 16. v. 1. De Harmoniâ, Martis et Veneris filiâ, Vid. Ciofan. et Burm. ad Ovid. Art. Am. L. 3. v. 86 et V. D. ad Hygini Fab. VI. Haec Harmonia longe diversa ab illâ, de quâ mentio fit L. 3. Tit. 12. Ep. 45. Br. ἀθέμιστε, recte ex Vat. Cod. quod probat Salm. sequens Philippi videtur ex hoc expressum.

Ep. 17. Si cum iis, quae praecedunt, conferatur, facillimum intellectu.

v. 2. τελετὰς Εὔιος ἠσπάσατο. *haec sacra Bacchus amat.* ἀσπάζεσθαι enim apud Suidam τὸ χαίρειν τινὶ ἁπλῶς, καὶ ἀγαπᾷν, *aliqua re gaudere, et ea contentum esse*, ut apud Lucian. Amor. §. 45. Tom. 2. p. 448. οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἠσπάσαντο, *qui justitiam, quique temperantiam amplexi sunt.* Et apud Xenophont. Epist. 1. 2. οἱ σοφίαν ἀσπασάμενοι, *philosophiae studiosi* dicuntur; quare probo Reiskii lectonem apud Polybium L. 15. cap. 1. p. 490. Ed. Schweigh. legentis pro τοῖς θεοῖς σπείσαιντο, τοὺς θεοὺς ἀσπάσαιντο. ἀσπάζομαι est itaque *colo, magni facio, sponte sequor*, Vid. D'Orvill. ad Chariton. p. 42.

Ep. 18. Vid. quae dedimus ad Grotii Proleg. p. 137. carmen illustrant Bentlejus ad Horat. L. 2. Od. 17. v. 17. at in primis Lipsius ad Taciti Ann. L. 2. c. 47. quem sequitur Brotier p. 375. Spanhem. ad Callim. H. in Delum v. 100. p. 463. et Gatak. ad M. Anton. L. 4. p. 131. quorum magnam partem commemorat Schneiderus Anal. Crit. p. 17.

v. 2. Br. αἷς, contra omnium librorum consensum.

v. 3. Br. pro Αἱ Κροίσῳ, αἱ χρυσῷ, quod non placet.

v. 7. Br. Βοῦρα κ' Ἴσ' Ἑλίκη κεκλωσμένα. quam lectionem recepimus. κεκλωσμένα enim in omnibus Edd. priscis ante Ascens. pro quo κεκλυσμενα est apud Huët. Phavorinus apud Stobaeum Tit. CIII. p. 564. Ed. Gesneri p. 833. ἤ δη δὲ καὶ πόλεις παρὰ προσεδόκησαν, ἀνάστατοι γεγόνασιν αἰφνίδιον· αἱ μὲν ὑπὸ πυρός· αἱ δ' ὑπὸ σεισμοῦ, αἱ δὲ τῆς θαλάττης ἐπελθούσης. ποῦ μοι Ἑλίκη; κατεπόθη. ποῦ Βοῦρα; καὶ αὐτὴ κατεπόθη· δύο πόλεις Ἑλληνίδες ἀπώλοντο ὥσπερ πλέουσαι. Saepius in hoc titulo mihi in memoriam revocavi Sulpicii, quibus Ciceronem de filiae obitu consolatur, verba: *Ex Asia rediens cum ab AEgina Megaram versus navigarem, coepi regiones circum circa prospicere. post me erat AEgina, ante Megara, dextra Piraeeus, sinistra Corinthus: quae oppida quodam tempore florentissima fuerunt, nunc prostrata et diruta ante oculos jacent. coepi*

 ego-

egomet mecum sic cogitare: Hem, nos homunculi indignamur, si quis nostrum interiit, aut occisus est, quorum vita brevior esse debet, cum uno loco tot oppidûm cadavera projecta jaceant? Visne tute, Servi, cohibere, et meminisse hominem te esse natum? Quae quidem verba, quamvis notissima sint, vanorum hominum animis, magna quaeque jaculantium, non satis iuprimi possunt.

Bura Helicaeque jacent tumidis vastata sub undis,
Hoc terrae motus, perdidit illud aquae.
Cui modo sit paucas vitae datus usus in horas,
Tu tua, mortalis, desine fata queri.

v. 8. Br. ἐμβυθίαις, quod Cod. auctoritate caret.

Ep. 19. Ἐλεάτου, Ed. Princ. et omnes Vett. Br. Ἐλαΐτου ut legitur apud Stephan. Byz. p. 366. ubi Vid. Berkelii et Holstenii notas. De hoc Ep. etiam egit Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 827. et in eleganti Stephani Ed. 1548. p. 123. Hic locus etiam notatus ad Ex. Ruhnk. Conf. Salmas. Exerc. Plin. p. 569.

v. 1. In Wechel. Ed. male admodum πεσοῦται; quod vitium Salmasius l. c. servavit, pro πνεοῦται, quod in reliquis. Hoc quidem si Planudes fecisset, quae cornua Salmasius sumsisset?

v. 4. Br. Salmasium secutus pro μακάρων, quod in omnibus Edd. priscis, μακρῶν, dedit, quod non probamus. Regionis enim summa felicitas non a tempore, sed a fertilitate annorum exspectanda. Optime Grotius. *Et secli tot melioris opes.*

v. 5. Br. pro ἄμμα, ὄμμα, et v. 8. pro πεπταμένοις, πεπταμένα. nullâ ratione hujus emendationis redditâ; quamvis ὄμμα, quod Grotius expressit, jam Brodaeus et Opsopoeus legendum voluerint.

Ep. 20. Vid. de hoc et seq. ad Praef. Grotii p. 157. quibus adde Ez. Spanhem. ad Juliani Orat. p. 120. sqq.

v. 1. ἄπολις πόλις. opportune commemorat hic Jacobsius ea AEschyli Pers. 681. 682. Ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι Νᾶες, ἄναες, ἄναες. Vid. quae dedimus ad Tit. 3. Ep. 1. h. l. et Tit. 37. Ep. 17.

v. 5. Br. στοναχήσατε, contra librorum consensum. De fragilitate non tantum hominum, verum etiam urbium, Vid. ad h. l. Jacobsii notas.

Ep. 21. Hoc et seq. 22. conjunxit Br. Grotius dividi maluit, quem fas erat sequi.

v. 1. Ποῦ τελέθει Κύπρις — similiter Latini, inprimis Ovidius, ut Ep. 12. v. 119.

Numen ubi est? ubi Dî?

aliis-

aliisque in locis. Ingeniose, ut omnia, Lucianus in gravissimo Timonis exordio. Ω Ζεῦ — ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ et sqq. quae omnia lectu dignissima sunt.

v. 2. εἰδώλων, umbrae defunctorum intelliguntur, quas per vocem *imago* expressit Virg. Aen. L. 4. v. 654

Et nunc magna mei sub terras ibit imago.

quae imagines semper quemdam horrorem incutiunt, cum Gratiae nihil aliud nisi amabile spirant. de illis imaginibus Vid. Elsneri observat. Sacr. Tom. 2. p. 97.

Ep. 22. Jacobsius, *Beroë et Berytus eadem fuit urbs*; Vid. ad Grot. Proleg. p. 157.

Ep. 23. v 4. Br. e Salmasii notis δουπήσεις κόπτων. contra omnium non modo librorum consensum, verum etiam ipsius auctoris mentem. δουπεῖν enim hoc modo sumi, non memini.

Ep. 24. Ab his non aliena inveniuntur supra, Ep. 13. unicum est Antonii Argivi, cum ep. 12. datum sit Munatio. v. 1. αἰθερίοιο, Ovid. Metam. L. 4. v. 698. et 699. Ed. Burm.

Gorgonis anguicomae Perseus superator, et alis
AEtheriis ausus jactatis ire per auras.

ubi omnino legendum *Aetherias*, ut est in meâ optimâ Aldinâ, aliisque.

Ep. 25. in vulgatis; Hoc jam datum Tit. 30. Ep. 6. h. l. quod doctissimum Opsopoeum fugit. Nos cum utroque in loco Grotius eadem versione usus sit, hic illud omisimus.

Tit. 71. Ep. 1. De hoc Vid. Erasmi Adagia p. 332. In Ed. Princ. Junt. Ascens. et Basil. μῦς, quod probavit Grotius; at Ald. Pr. Em. Sec. Tert. et Ven. pro more suo consentientes, ut in Salm. notis ὗς, quod Br. suscepit, et hoc Ep. Palladae dedit.

Ep. 2. Br. pro Εἰ τοὺς ἀνδροφόνους dedit πατροφόνους priorem lectionem ineptam judicans. Quod ego non ita esse, arbitror; si poëta a parricidis incepisset, omnis orationis, ut ita dicam, κλίμαξ interiisset; Sensus enim esset. *Si parricidas felices esse videmus, quid mirum Jupiter ipse parricida fuisset, si potuisset.* Homicidis quidem, nunquam vero parricidis, felicitatem quamdam posse tribui puto. Quod profecto crimen tam fuit horribile et omnium hominum consensu a naturâ tam plane alienum, *ut, cum Solon interrogaretur, cur nullum supplicium constituisset in eum, qui parentem necasset, responderit, se id neminem facturum putasse.* Si vulgatam lectionem sequamur, sensus erit; *si omnia bene succedant homicidis, quid mireris? Jupiter ipse, non modo homicida, sed parrici-*

ricida, si res ab eo stetisset, fuisset. Qui Grotii et Opsopoei, ad quem provocat Br. inter se versiones contulerit, veritatem hujus observationis intelliget. Ne dicam, quod nova recepta lectio contra omnium Codicum fiat consensum; res sane temeraria, studio litterario perniciosissima.

Ep. 3. Inter ea Leonidae Alexandrini est apud Br. T. 2. p. 199. Salmasii auctoritate Archiae ereptum.

Ep. 4. τὸν διπλοῦν, *duplicem*, ut Ulysses apud Horatium L. 1. Od. 6. v. 7.

Nec cursus duplicis per mare Ulixei.

ubi recte Bentlejus, *Ita aliis dicitur varius, fallax*, πολύμητις, πολύτροπος. Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά. *Et sane Graecis* διπλοῦς ἀνὴρ, *est qui aliud loquitur, aliud sentit.* A quâ sententiâ decessisse summum virum, et in opinionem plane frigidam incidisse, cum Ruhnk. ad Tim. p. 87. aegre fero. Verbum *duplex* aliquando etiam apud Latinos significare *fallax*, *dolosum*, satis apparet ex Observ. Misc. vol. 2. T. 1. p. 25. quem locum indicavit Ruhnk. l. c. Apud Graecos διπλοῦς, quibus contrarium ἁπλοῦς, nihil frequentius; Eurip. Rhes. v. 395.

Φιλῶ λέγειν
Τἀληθὲς ἀεὶ, κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ.

conf. v. 423. Grotio interprete. p. 294.

Et ego ipse talis, tramitem dictis solens
Rectum secare procul ab animo duplici.

Quid plura? apud Lucian. Vit. Auct. T. 1. p. 566. Mercurius Peripateticum ideo commendat, quod sit, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς, quod in utramque partem disputare noverit. et Amor. T. 2. p. 438. διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, cui nulla habenda fides. Vid. porro Wetsten. ad Pauli Ep. ad Roman. cap. XVI. v. 18. ubi hic locus non omissus, quod probe annotavit Jacobsius, cujus Comment. conf. Vol. 2. part. 3. p. 247.

Tit. 72. Ep. 1. Ulyssis prudentia et virtus, quibus a Circes insidiis immunis fuit, laudantur. Janus Helvetius, summus olim noster amicus, et poëta inprimis sublimis, in Britannia, inter Hooftii Poëmata p. 77. de eodem viro.

Ille per insanas fatis rapienda procellas
Vela, sed in patriam vix reditura dedit.
Non Cyclops, non Scylla rapax, fallaxque Caphareus
AEquoris, Ismariae non domuere manus.
Non longae nocuere viae, non pocula Circes
Fallere, Sirenum non valuere lacus.

v. 8.

v. 8. Br. τὴν φιλότητα, quae emendatio Opfopoeo debetur, et Grotio probata fuit.

Non Ithaci talis pectore fedit amor.

v. 9. In omnibus Edd. ἔμφρονα λογισμόν. Brodaeus ἔμφρονα, lege δώρημα; quam lectionem Steph. et qui eum fecuti funt adoptarunt: de eâ emendatione vero minime mihi conftat. ut hic ἔμφρονα λογισμὸν, fic λόγος ἔμφρων, ipfius fapientiae ratio vel fermo est apud Meleagrum L. 7. Ep. 104. Non modo enim λογισμὸν natura Ulysfi dederat, fed qui erat ἔμφρων, *prudens*, *fapiens*, quod Brodaei emendatione non indicatur. Video quidem, veterem et omnibus libris confirmatam lectionem metro laborare, quod tamen facile corrigi posfit, fi cum Scaligero legas, φρονέοντα λογισμόν. Sed quis mihi perfuadebit, Palladam metri leges, quas faepe a Latinis, faepius vero a Graecis poëtis, propter fibi cognitas, nobis plane incognitas, rationes, neglectas vidimus, hic obfervare voluisfe. Credo equidem, fi quis eo animo ad Anthologiam emendandam accedat, ut omnia, contra metri leges commisfa, vitia tollere velit, fore, ut ei magis noceat, quam profit. Vere, ut ego quidem arbitror, Reiskius ad Theocriti Idyll. VI. p. 182. *Mihi certa fedet fententia, in qua jam a multis verfor annis, et in dies magis magisque confirmor, poëtas Graecos ignorasfe, et, fi potuerunt, contemfisfe illa profodica Grammaticorum commenta, et fyllabas pro lubitu, ex rei cujusque praefentis necesfitate aut convenientia, ufurpasfe promiscue, ut easdem literas fyllabasve, prout res quaeque, aut animus ferret, modo producerent, modo corriperent, legis certae aut nescii aut impatientes*.

Ep. 2. ad Grut. Ex. Ἡδύλου, οἱ δὲ Ἀσκληπιάδου. Ut in vulgatis est apud Br. Σιμωνίδου. Diomedis, non illius, cujus praeclaram virtutem nobis repraefentavit Homerus, fed alius, cujusdam Thraciae regis, filiae, ut avarisfimae meretrices depinguntur. de quibus Vid. Erasmi Adagia, Διομήδειος ἀνάγκη. p. 335. conf. Suid. Hefych. et Schol. Aristoph. v. 1021. Ridicula fane funt, quae de Diomede, egregio Ulysfis focio, refert Zenobius Cent. III. §. 8.

v. 2. Rem amatoriam, ut ad plura alia, fic etiam ad navigationem fatis petulanter transferri, vidimus ad Tit. 57. Ep. 17. h. l.

v. 5. Praeclare Jacobfius ad h. l. attulit elegans Corinthiae meretricis dictum, apud Strabon. L. 8. p. 581. quae cum ignaviae accufaretur, quod opus non faceret, neque lanam tractaret, respondit; ἐγὼ μέν τοι ἡ τοιαύτη τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἱστοὺς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ. Cujus dicti acumen explicat Valcken. in Adoniaz. p. 338. Conf. Euftath. ad Hom. p. 1760. v. 22.

Ep. 3. Τῇ μὲν γαςρὶ, Perperam, ut ait Br. et contra Eprigrammatis sensum, cum legit Οὐκ ἐν γαςρὶ. Huic vero non assentior. Nam si Philaenium non concepisset, caussa non erat, quare Heliodorus doleret, cujus moerorem ut tollat audacissima meretrix, pro foeminea prole ei masculam supponit; quod si licitum sit, nulla erit Lucinae auctoritas. hic sensus Epigr. quem, ni fallor, Grotius etiam expressit.

v. 5. Βούβαστις, apud Aegyptios eadem quae apud Graecos Diana, Vid. P. Ern. Jablonski Pantheon Aegypt. L. 3. cap. 3. ubi ultimum hujus Epigr. distichon, vertitur. *Hoc modo Bubastis inutilis redditur. Nam si mulier quaevis sic pepererit, ut Philaenium, qui rationem habebit Deae?* i. e. ut modo foeminam, modo marem proferre possit; ubi certe agitur de partu, sive sit foeminei, sive masculi generis. Hic locus Brunckium, cui fuit cognitus, etiam αὐτομάτας a sua opinione, qua sibi non gravidam fingit mulierem, abducere debuisset.

Ep. 4. v. 3. Recte Jacobsius, *turpissimam horum verborum labem sustulit Scholion ad Wechel.* ἐν ἄλλῳ οὕτως· οὐ μὰ (μὲ) Κύπριν· τί δὲ Κύπρις ἐμοὶ πλέον ἢ ἔσεν ὅρκος.

v. 4. Γνώριμον omnes Edd. Vett. usque ad Ascens. qui Γνώριμος, quem Steph. est secutus. Codicum lectionem servari posse putamus.

Ep. 5. Idem legitur L. 6. Tit. 8. Ep. 8. quod Grotius non animadvertisse videtur, cum in utroque loco alia versione usus sit.

v. 4. Br. ὄψέγ' ut cit. L. L. 6. et Ed. Princ. iu qua etiam Ἀθηναίην Κύπρις, quod in Ald. Pr. et Junt. cum in Bas. 1549. Ἀθηναίαν legitur. at L. 6. ut vulgo. In versione lege *timebat*, ut est in M. S. S.

Ep. 6. Illustratur ex Ep. 49. Meleagri; de quo Vid. Valcken. ad Ammon. p. 41. et Alberti ad Hesych. v. Θυσάνουρος. In versione legendum pro *fuscipit illa caro* ex M. S. S. D'Orvill. *fuscipit ille cavo.*

Tit. 73. Ep. 1. Bene comparat Jacobsius Ovid. Amor. L. 3. El. 6. ubi versu ultimo *non candide torrens* respondet v. 3. *neque candida Nais.*

v. 4. Br. θολεραὶ δ' ἠράνισαν νεφέλαι. Huët. ἠραυίσαι νεφέλαις. Br. facilior lectio.

Ep. 2. In Ed. Princ. Junt. et Bas. Ἄλλον. in reliquis ex Ald. Pr. Em. Βιάνερος.

v. 1. πατρῴον ut in Vat. Cod. sic notatum ex Grut. ad Ruhnk. Ex. hic, ut saepius, Graecum Epigramma superat Grotii versio.

Ep. 3. Vid. quae indicavimus ad Grotii Proleg. p. 159. et 160. quibus

bus adde Schol. in quo vitium tollendum, quod docta manus ad meum exemplum notavit, legendo pro *συμμιγῆναι δὲ καὶ τῷ Ἀλφειῷ τὴν ἀλλαγὴν εἰς τὸν ποταμόν. συμμιγῆναι δὲ καὶ τῷ Ἀλφειῷ μετὰ τὴν ἀλλαγὴν εἰς τὸν ποταμόν·*

v. 1. *στεφανηφόρον ὕδωρ*, sic de victore ad Alphei ripas Tit. 33. Ep. 26. h. l. *ὁ πρὶν ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος*, et de ipso flumine apud Nonn. Dionys. 37. p. 928.

> *Ἀλφειοῦ δυσέρωτος, ὃς εἰς Ἀρέθουσαν ἱκάνει,*
> *Ἄβροχον ἕδνον ἔρωτος ἄγων στεφανηφόρον ὕδωρ.*

Verto.

> *Venit ubi infelix Arethusae Alpheus in ulnas,*
> *Sicca coronatae referens sponsalia lymphae.*

conf. Drakenborchii notas ad Sil. Italic. L. 14. v. 53. Sic *κοτινηφόρον ὕδωρ* dicitur Alpheus volvere apud Moschum Idyll. VIII. ubi quid sit *ἄβροχον ἕδνον*, apud Nonn. ex his intelligitur, *Ἕδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα.* alia Alphei *ἕδνα* memorat Achill. Tatius L. 1. cap. 18.

v. 5. *ἐῶν* Ed. Princ. Junt. et Basil. nec non Salm. reliquae ex Ald. Pr. Em. *ἐών*.

v. 6. et sqq. admodum apposite monuit Jacobsius, hos versus multum similitudinis habere cum iis Musaei, v. 261. sqq.

> *Νυμφίον ἀσθμαίνοντα περιπτύξασα σιωπῇ,*
> *Ἀφροκόμους ῥαθάμιγγας ἔτι στάζοντα θαλάσσης,*
> *Ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενεῶνος,*
> *Καὶ χρόα πάντα κάθηρε, δέμας δ' ἔχρισεν ἐλαίῳ*
> *Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ, καὶ ἁλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν·*
> *Εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθυστρώτοις ἐνὶ λέκτροις*
> *Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήνορας ἴαχε μύθους.*

Verto.

> *Corpus anhelantis tacite complexa mariti*
> *Spumantesque maris vel adhuc de rore capillos,*
> *Virginis in thalami penetralia dulcia duxit,*
> *Abstersitque cutem, totamque perunxit olivo,*
> *Fragranti, roseo, pelagique extinxit odorem.*
> *Mollibus in stratis dum deposuisset anhelum,*
> *Circumfusa genas sponsi, sic blanda locuta est.*

v. 15. vulgo *μιγῆναι*, at recte *μιχθῆναι* probavit Grotius.

v. 23. Br. *Πισαίῳ* et v. 24. *πολυδέρκεα.* at *πάντα ὁρᾶν* dicitur non modo *Δίκη*, sed ipse Deus apud Hesiodum Op. et D. V. 267.

Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς, καὶ πάντα νοήσας.

Cuncta Dei cernens oculus, qui cunctaque novit.

de quâ verissimâ sententiâ plura dicemus ad L. 3. T. 6. Ep. 8.

v. 25. pro *ἀγάμων* ad Cod. Leid. manu Scaligeri *ἄγαμον*, quod Br. recepit. In versione latinâ v. 23. *maeret*, lege *moeret*, et v. ultimo pro *laborum*, *laborem*, ut erat in M. S. S.

Ep. 4. Doctissimus Valekenaerius ad Eurip. Phoen. v. 1480. p. 498. animadvertit *μυρίον* proprie adhiberi de fluidis, ut *μυρίον ὕδωρ*, *μυρίον αἷμα*. Ast etiam ad alia transferri docet idem ille vir, citatis D'Orvillii ad Charit. notis p. 251.

v. 5. Omnes Edd. Vett. *ἐπαύλιον* junctim,

et v. 6. pro *πάντα*, *πᾶν*. quae primus correxit Stephanus, ultimum forsitan ex auctoritate Ovidii Metam. L. 1. v. 292.

Omnia pontus erant.

Ep. 5. Vid. Guellium ad ea Virgilii, Ecl. 10. v. 4. et 5.

Sic tibi cum fluctus subterlabere Sicanos,

Doris amara suam non intermisceat undam.

Quae cum iis, quae superius dicta sunt, comparentur; adde L. 4. T. 29. Ep. 2. et Meursii notas ad Hesych. Miles. p. 172.

Tit. 74. Ep. 1. Vid. Toupii curas posteriores in Theocrit. p. 14. et 15. quod etiam Ruhnk. notavit. v. 2. verbum *ἀκρολογεῖν* an alibi occurrat, merito dubitat Jacobsius; plurima vero, aliis scriptoribus plane inusitata, hic inveniuntur verba, de quorum legitimo usu non disputandum. Apud Athenaeum autem L. 10. c. 9. p. 432. Epinicus, fabularum scriptor, Seleucum deridet, inter alia eum eum haec dixisse fingit.

Ἑσμὸν μελίσσης τῆς ἀκρολόγου γλυκύ.

ut scribendum putat Steph. in Lexic. Epinici mentionem facit Suidas, ubi Vid. Kusteri notas.

v. 3. *συνέριθοι*, Vid. Pierson ad Moerin p. 358. Sic. L. 3. T. 12. c. 53. Callimachus quandam puellam Crethidem vocat *ἡδεῖαν συνέριθον*, *sociam suavissimam*, conf. L. 6. Tit. 8. ep. 6.

v. 4. vellem sane mitissimi ingenii vir Jacobsius non tam acriter hic H. Stephanum, cui vel chalcographo litterae Graecae plura debent, quam cuiquam nostrorum eruditorum hominum, reprehendisset, quod antiquam lectionem *πῦρ καὶ ἦν* retinuerit. In Ald. Sec. Tert et Ven. t. *πυρκαϊήν*, quam lectionem probarunt Scaliger et Huëtius, quod, ut et Toupii locum, ad suum Ex. etiam notavit P. Burm. Sec. Non nihil hoc confirmatur Plutarchi verbis in Bruto de Caesaris cadavere, p. 1816.

Ed.

Ed. Steph. et p. 236. Ed. Bryani. *οἱ δ' ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων τὰ βάθρα καὶ τὰς τραπέζας ἀναςπῶντες, καὶ συγκομίζοντες εἰς ταυτὸ, παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν.* Denique si necesse haberet, ut excusaretur H. Stephanus, dicerem, quod vir summus hanc, doctis hominibus tantopere laudatam, emendationem in suo Thesauro v. *ἄξυλον* admittere postea non dubitaverit.

Ep. 2. v. 4. *τὸν θάνατον πτῶσιν ἔχουσι βίου.* more suo ludit Palladas in v. *πτῶσις*, ut Tit. 17. e. 4. et 5.

> *Καλλίμαχον πωλῶ καὶ Πίνδαρον, ἠδὲ καὶ αὐτὰς*
> *Πτώσεις γραμματικῆς, πτῶσιν ἔχων πενίης.*

Conf. Tit. 80. e. 6. h. l.

In versione v. 1. pro *qui* lege *quia*, ut est in M. S. S.

Ep. 3. Non hoc, sed sequens erat Bianori attribuendum. v. 1. in Membr. ut ait Jacobsius, habetur *ἡ κρίσις*, quod recte in *ἢ κρίσις* mutandum putat. Propert. L. 4. El. 7. v. 1.

> *Sunt aliquid manes; letum non omnia finit.*

Homer. Il. Ψ. v. 103. 104.

> *Ὦ πόποι, ἦ ῥά τις ἐςὶ καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι*
> *Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν.*
> *Est aliquid certe quod restat in aedibus Orci,*
> *Sunt animae et simulacra, leves, sine corpore vitae.*

Ep. 4. Bianoris; v. 1. Br. *ὁρᾶτε*; et ad Cod. Leid. manu Scaligeri, *ὁρᾶται*; *ἔτι πίνος*, quam lectionem egregiam appellat Huëtius.

Ep. 5. v. 2. Br. *πορνοφίλος*, quod ipse improbavit L. et Em. p. 279.

Tit. 75. Ep. 1. Cunr. Rittershusius in Sacr. Lect. cap. 4. p. 24. et in notis ad Porphyr. p. 20. de hoc egit, et latinis versibus reddere, conatus est, quod ultimum ad suum Exempl. etiam Ruhnk. annotavit. Ex Ald. Pr. Em. Ald. Sec. *ἐν ἀνθρώποις ἐςὶ σιωπή.* quod etiam Venet. suscepit, sed merito Ald. Tert. et aliae repudiarunt. Ceterum Vid. Observat. Miscell. vol. 2. p. 210. In latina versione v. 4. pro *meditatus* lege *medicatus.* ut erat in M. S. D'Orvillii.

Ep. 2. Plurima ex Stobaeo et aliis in silentii laudem possunt colligi. Nobis sufficit Horat. L. 3. Od. v. 25.

> *Est et fideli tuta silentio*
> *Merces.*

Cujus loci positionem et sensum praeclare intellexit Lambinus. His addas, si velis, Caesaris Augusti dictum apud Plutarch. Apophth. Laconica Ed. Steph. p. 366. et Rualdi p. 207. *ἔςι καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας.*

Tit. 76. Ep. 1. v. 5. 6. Vid. Casauboni Lection. Theocrit. cap. 16. v. 272.

p. 272. Sed ante omnia V. D. in Obfervat. Miscell. vol. 2. p. 363. ubi de hoc Epigr. et Crinagorae aetate non vulgaria leguntur.

Ep. 2. v. 1. pro Αἴλιος, Λαίλιος, Ald. Pr. Em. Sec. et Venet. quod probatur ex Grut. ad Ruhnk. Exempl. conf. Salmaf. At Vid. ejusdem Apollonidae L. 3. T. 5. Ep. 14. 15. Αἴλιος Αὐσονίης στρατιῆς πρόμος. Ubi de eodem, ni fallor, AElio agitur. Quare mihi de hac voce Λαίλιος non ita plane conftat; dubito an fit vera lectio, quamvis Grotius auctoritate Salmafii adductus eam videatur fecutus.

v. 2. Br. pro ὕπατον, ὑπάτων. quod non necesfe arbitror, quoniam ὕπατος faepius ut adjectivum ponitur, ut L. 4. Tit. 5. Ep. 2.

Εἰ δ' ὑπάτης κεφαλῆς ὑπάτην χάριν
εἰκόνι κεύθεις.

v. 7. Bro ἐπὶ παῖςδε, ἐπὶ παισί.

Ep. 3. ad hujus, ceteroquin valde plani, carminis majorem intellectum unice faciunt, quae ex Gregorio Nazianz. et Erasmi adagiis hic memorat Jacobfius.

v. 3. Br. pro Ἠδέ τις, κ' ἄν δέ τις. de Nestore Vid. J. Meurfii notas ad Hefych. Milef. p. 171. et Reiskii Notit. Poët. Anthol. p. 248.

Ep. 4. v. 3. Mitfcherlich ad Horat. L. 3. Od. 16. v. 17. hoc, ut obfervat Jacobfius, recte commemoravit.

Crescentem fequitur cura pecuniam
Majorumque fames.

v. 6. Br. καὶ βιότου θάνατον.

Ep. 5. Inter ea Palladae est apud Br. T. 2. p. 430. cum Meurfius in notis ad Hefych. Milefium p. 209. et Brucker. Hist. Phil. Tom. 2. p. 352. et Tom. 6. p. 382. illud Paulo Silentiario tribuerint. De Hypatiâ, inter alia, haec fcribit Wyttenbachius in fuâ, nondum editâ, Historiâ Philofophicâ, quam fuâ manu fcriptam mihi fummus meus amicus, optimus et ingeniofisfimus P. Nieuwlandus, reliquit. *Hypatia fuit una ex omni aevo eruditisfima foemina, et melioribus, immo optimis temporibus, dignisfima, filia Theonis Mathematici Alexandrini. Haec a patre disciplinis Mathematicis egregie inftituta contulit fe ad philofophiam, eam quae ex Ammonii et Plotini fuccesfione Alexandriae florebat, et asfumto pallio publice in hac fcholâ docuit, tantâ quidem celebritate, ut omnes undique Philofophiae amantes ad eam confluerent. Ad fummam doctrinae facultatem accedebat formae venustas et mira dicendi fuavitas, quibus dotibus non peritos modo, fed inperitos quoque, infimos et fummos, in fui amorem et admirationem converteret!* Idem deinde ipfius tae-

ter-

terrimam mortem enarrat: in cujus horrendi facinoris caussam nobis excurrere non lubet. Vid. Socrat. Hist. Eccles. L. 7. c. 15. Philostorg. L. 3. c. 9. ad quem locum Gothofredus hoc epigramma, tanquam ἀνέκδοτον, affert, et quidem hac varietate, ut v. 4. legitur.

Ὑπατία σεμνὴ τῶν λόγων εὐφημία:

vel, ut in aliis.

Ὑπατία σεμνὰ τῶν λόγων εὐφορβία

Ἄχραντον ἄστρον τῆς σοφῆς παιδεύσεως.

Gothofredi errorem, qui illud antea ineditum putabat, non vidit praestantissimus Menagius in suâ eruditissime scriptâ Hist. Mulierum Philosopharum p. 494.—496. Sed vidit eum Wolfius Mulier. Graec. Fragm. Pros. p. 90. Conf. Damascium apud Suidam vol. 3. p. 533. Fabric. Bibl. Gr. vol. 8. p. 219. Brucker. T. 2. p. 351. Venema Hist. Eccles. Tom. 4. p. 377. et denique Gibbon Decline and Fall of the Roman Empire Tom. 4. p. 549. Inter Synesii, qui ex ipsius disciplina prodierat, Epistolas nonnullae ad eam eleganter admodum scriptae inveniuntur. Ut inprimis illa 124. p. 260. cujus initium ex Homero. Iliad. X. v. 389. desumtum.

Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν ἀΐδαο.

Αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι τῆς φίλης Ὑπατίας μεμνήσομαι.

scribi, salvo versu, potuisset.

Αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι φίλης μεμνήσομ' ἑταίρης.

scilicet Ὑπατίας. conf. Epist. 81. et 154.

Tit. 77. Br. Tom. 3. p. 250. cum hoc titulo. Γραμματικοῦ τινος ἐπὶ τῷ μὴ δύνασθαι τοῖς ποιήμασι Παλλαδᾶ ἐξισοῦσθαι. Epigr. laudat Guellius ad ea Virg. Ecl. 8. v. 55.

Certent et cycnis ululae.

De hoc egerunt Berglerus ad Alciphron. p. 384. et Huschkius in Epist. Crit. p. 84. et Analectis p. 75. conf. Erasmi Adag. p. 481. ubi elegans ipsius Erasmi, ni fallor, legitur latina versio.

v. 2. σκῶπες, Vid. V. D. notas ad Hom. Odyss. E. v. 66.

Tit. 78. Ep. 1. Legitur etiam apud Stobaeum in Excerpt. Grotii p. 38. 39. ubi v. 4. ἠλακάτην ἕλκειν, ceteroquin eadem versio, in quâ nulla varietas, nisi v. 3. *sequetur* pro *sequatur*.

v. 3. συνεργὸν ἠλακάτην, Vid. Pierson. ad Moerin p. 358.

v. 5. Ἀχαΐδος, nomen proprium; aliter Salm. Vid. Br. Lect. et Em. p. 153.

v. 5. Br. Ἦν δ' ἴκῃ εἰς ὑμέναιον, ut Ed. Princ. Sed Basil. 1549. Ἦν δ' ἴκῃ ὑμέναιον. typographi errore.

Ep.

Ep. 2. item apud Stobaeum p. 39. ubi v. 1. *Σωφροσύνη καὶ ἔρως κατ' ἐναντίον ἀλλήλοισι.* atque ita *κατ' ἐναντίον* Ed. Princ. cum reliquis, usque ad Stephanum, qui junctim *κατεναντίον ἀλλήλοισιν*, dedit.

v. 3. Br. *κτεῖνε* aliae omnes *κτεῖνεν.* Non dissimile illud Ovidii, summi illius humanae naturae interpretis. Ep. xv. v. 121. 122.

Non veniunt in idem pudor atque amor. omne videbat
Vulgus; eram lacero pectus aperta sinu.

v. 4. ad Ex. Ruhnk. ex Grut. pro *ἁγνὴ*, *ἀγανὴ*.

Ep. 3. Agitur de gulosis et ventri obedientibus; opportune illud attulit Wetstenius ad haec satis cognita ex Pauli Epist. ad Titum c. 1. v. 12.

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί.

quem Vide, et Cuperi observationes Lib. 3. c. 10. In latinâ versione, quamvis ita habeant M. S. S. non mediocris est error. In his *Experior*, *Venerem*; pro *Experior*, *ventrem*, quod quin verum sit, nemo dubitet. Sic saltem ipse Grotius scribi voluit in Stobaei Floril. p. 40.

Ep. 4. Idem etiam apud Stobaeum p. 40. 41.

v. 7. pro *ὁπλιζομένας*, quod in vulgatis, Grotius cit. loco *ὁπνιομένας.* quam lectionem postea asseruerunt Wetsten. ad Acta Apost. c. 1. v. 26. et Pierson. ad Moerin. p. 278.

v. 12. *τὴν πάνυ σεμνοτάτην.* est illud *σεμνὸν*, *tristis ea severitas*, de quâ egit Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 278. 2. c. Conf. L. 7. Ep. 167. Huic Ep. tanquam manco et mutilo duo disticha adjici voluit Salm. qui, ut est apud Br. L. et Em. p. 220. ita scripsit. *Quos versus omisit Planudes propter mendas, quas alibi tollimus.* ast illud *alibi*, quae promissio in ore Salmasii satis frequens est, non alibi invenitur. Jacobsius obscuros hos versus non tantum Anthologiae suae inseruit, verum etiam docte atque eleganter eos emendare et explicare conatus est; nos Grotium secuti illos non curavimus.

Ep. 5. In Stobaeis p. 95. ubi, quae Grotii erat ingenii ubertas, alia versio.

Oderit et ventrem Deus, et quae pabula ventri:
Haec propter solvi nam mediocre solet.

Ep. 6. In Stob. l. c. v. 2. *κλονεῖ.* Paul. Silent. L. 7. Ep. 54.

Φράζεό μοι, Κλεοφάντις, ὅση χάρις, ὁππότε δοιοὺς
Λάβρον ἐπαιγίζων ἶσος Ἔρως κλονέει.

v. 4. *Κυπριδίους δάρους.* Sic L. 4. Tit. 13. ep. 6. de Jamblicho Medico,

dico, ἀγνὸς ἐὼν Κυπριδίων ὀάρων. et Tit. 73. Ep. 3. h. l. de Alpheo, egregie.

Πολλάκι δ' ἐυνάιων ὀάρων βεβιήμενος ὁρμῇ,
Αὐτὴν ἐς φιλότητα χυτῆς ἀλόχοιο περήσας,
Ἐσήκεις ἄχραντον ὁρῶν Ἀρεθούσιον ὕδωρ·

ubi Vid. nostras annotationes. ὄαροι itaque proprie ***amantium confabulationes***, *seu* ***conjunctiones*** ut ὀαρίζω et ὀαρισὸς plerumque apud Hom. Il. x. v. 127. 128. et Ξ, v. 216.

v. 6. cum prima in φύσις brevis sit, Br. Salmasii emendationem secutus legit.

ἢ γὰρ ἐκείνων
Οὐδὲν ἀτιμάζει θέσμια συζυγίης.

Si mihi exempla adessent, ubi φύσις, ut in φυτάω, quod ab eodem etymo, etiam prima longa inveniretur, priscam lectionem, quam etiam Villoisonus dedit ad Longi Pastor. L. 4. p. 263. retinerem, quoniam illa repetitio φύσις mihi multo efficacior videtur, quam illud οὐδὲν, et praeterea illud ἢ sit substituendum pro οὐ, quod tamen in omnibus libris. Non aliena ab hoc loco sunt quae habet Virg. Ecl. 6. v. 49. 50.

At non tam turpes pecudum tamen ulla secuta est
Concubitus.

Et Ovid. Metam. L. 9. v. 732. et 733

interque animalia cuncta
Femina femineo correpta cupidine nulla est.

Tit. 79. Ep. 1. v. 4. Salm. in notis ait p. 21. quod loco τρέφεται, pro quo in membranis ex superiore versu repetitur γέγηθεν, melius reponi posse, non videt. Vere quidem, τρέφομαι enim est *habeor*, *teneor*. Vid. magnum Casaubon. ad Athenaeum p. 549. non neglectum a Valckenaerio ad Eurip. Hippol. v. 364. p. 203.

Ep. 2. v. 1. Egregie Jacobsius pro ἐξέτησα, ἐξήτασσα legendum putat, cujus loco etiam ἐξήταξα, ut est apud Theocrit. Idyll. 14. v. 28. poni posset. Verbi usum idem ille Jacobsius optime illustrat. Grotius id in animo habuit, cum ex margine Wechelii ἐξήτησα vertit *libravi*. citatis locis addere lubet alterum Luciani, apud quem frequens hoc verbum, Icaromen. Tom. 2. p. 755. Ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον. Gratum praeceptum iis, qui cum Cicerone *perceptas penitus et pertractatas humanas res habere*, *summae sapientiae esse*, arbitrantur.

v. 4. ὕβριν ἀτιμοτάτην, *ignominiam ultione carentem*. Vid. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 1416. p. 317.

. Tit. 80. Ep. 1. cum hoc conferenda sunt, quae notavimus ad Tit. 12. Ep. 4. Ep. 5. et Tit. 25. quibus in locis plura in hanc sententiam dicta inveniuntur. Mich. Maittaire in Miscell. Graecorum aliquot Carm. p. 187. Fred. Morelli versiones Ep. 1. 3. 5. 13. et 16. dedit.

Ep. 2. Vid. notas ad Luciani Ep. Tom. 3. p. 678. Graviter Horat. Serm. L. 2. S. 2. v. 133.—135.

Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dictus erat: nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc mihi, nunc alii. quocirca vivite fortes,
Fortiaque adversis opponite pectora rebus.

Elegantem etiam h. Ep. versionem dedit doctissimus Lambinus ad Horatii Epist. L. 2. v. 171. 172. p. 403. Nec non Pontan. ad Ovid. L. 1. de Ponto p. 746. et Cunr. Rittersh. Sacr. Lect. L. 6. cap. 8. p. 441.

v. 3. Br. *κεῖνος*, pro *ἐκεῖνος*.

Ep. 3. Cyri Magni. Vid. nostras annotat. ad Grotii Proleg. p. 156. 157. Egregie Valcken. cujus aures Bucolicis carminibus patebant, animadvertit ad Moschi Epigr. p. 379. tres primos versus inter Moschi Fragmenta esse habendos.

Ep. 4. Salm. *Sequentia Epigr. Palladae sunt, εἰς τὸν τῆς Τύχης ναὸν γενόμενον καπηλεῖον*: quâ in sententiâ etiam fuit Huëtius, quamque ipsa Epigrammata inprimis 6. et 7. plane confirmant. Quare Burmannus noster ad suum Exempl. haec notavit: *scripta haec duo elegantissima Epigrammata in Aedem Fortunae in Cauponam mutatam.* de voce *καπηλεύειν* more suo, non omisso hoc loco, diligenter admodum egit Wetstenius ad Epist. ad Corinth. 2. c. 2. p. 183. ubi tamen male, ni fallor, citat illa Horatii, 1. Serm. 1. v. 29. *Perfidus hic caupo*, quoniam eo in loco legendum esse, *Pervigil hic campo miles*, demonstravimus in Praef. ante Poëm. nostra p. XXIII. Receptam lectionem tuetur Toupius ad Suid. vol. IV. part. V. p. 189. Sed quam bene, videant Eruditi. Philostratus in vitâ Apoll. Tyan. L. 1. cap. 13. in fine non ineleganter dixit *τὴν σοφίαν καπηλεύειν*. Lucian. Nigrin. §. 25. p. 65. *μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς.* ubi Vid. Cl. Hemsterhusii notas.

v. 4. *αὐτὴ* Wechel. ex Steph. male pro *κ'αὐτή*.

v. 5. Br. pro *τῶν*, *τὴν* ipsius auctoritate.

Ep. 5. De Fortunae, quae ut ait poëta,

Est tantum constans in levitate suâ,

volubilitate multa dici posſunt. Parmeno apud Terent. Eun. A. 2. Sc. 2. v. 45.

Omnium rerum, heus vicisſitudo est.

ad q. l. doctus vir haec habet. *Unde vere Aeſopus, teste Diogene Laërtio* (vol. 1. p. 43.) *interrogatus, quid ageret Jupiter? respondit.* Τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῖ, τὰ δὲ ταπεινὰ ὑψοῖ. at inter ſeptem ſapientum apophthegmata, quae edita ſunt apud Plantin. 1570, refertur inter ea Chilonis, cum forte neque hujus neque illius ſunt verba. Derivata videntur ex fonte Hebraeorum Ezech. cap. 21. v. 26. ἐταπείνωσας τὸ ὑψηλόν, καὶ τὸ ταπεινὸν ὕψωσας. Muretús ad ea Senecae Nat. Quaest. L. 3. Praef. *Deus alia exaltat, alia ſubmittit.* citat Heſiod. Op. et D. v. 5—8.

Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει,
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει,
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.

Latine verterem, niſi ſummus Grotius hoc jam fecisſet ad Hannae hymnum, Sam. 1. cap. 2. v. 7.

Nam facile attollit quemquam elatumque revellit,
Et facile illustrem minuit, claratque latentem,
Corrigit et curvum facile, attenuatque ſuperbum
Juppiter altitonans, qui ſummas incolit arces.

Neque aliter Jaſon Thesſalus apud Xenophontem L. 6. cap. 4. §. 23. in Ed. optimâ Leuncl. p. 599. ὁ θεὸς δὲ, ὡς ἔοικε, πολλάκις χαίρει τοὺς μὲν μικροὺς, μεγάλους ποιῶν, τοὺς δὲ μεγάλους μικρούς· quod his paucis expresſit verbis

Horat. L. 1. Carm. 34. v. 13. 14.

valet ima ſummis
Mutare, et inſigne attenuat Deus.

ubi Vid. doctisſimi Bentleji notas.

v. 1. ἀνεστράφηται. Euripid. Hel. v. 717. in eadem re.

Ὦ θύγατερ, ὁ θεὸς ὡς ἔφυ τι ποικίλον,
Καὶ δυστέκμαρτον· εὖ δέ πως ἀναστρέφει,
Ἐκεῖσε κ' ἀκεῖσ' ἀναφέρων. Conf.

Suppl. Mulier. v. 331.

Ὁ γὰρ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν.
Cuncta nam verſat Deus.

Vid. ſeqq. inprimis Ep. 16.

Ep. 6. v. 3. τὰ σὰ ῥεύματα, saepe de Fortunâ hoc vocabulo Palladas usus est, ut Ep. 13. Ep. 17. et Ep. 19. sqq. Rectissime Jacobsius ad h. l. citat Mitscherlichii notas ad Horat. L. 3. Od. 29. v. 33. Adde sqq. praesertim ad v. 49.

v. 4. πτάσεις mali ominis vox, vel inter Grammaticos. Vid. L. 1. Tit. 17. Ep. 4. et Ep. 5.

Ep. 7. v. 4. Θερμοδότις, calidam vendens aquam, unde Thermopolium dicitur locus, in quo aqua calida vendebatur, vid. Plautum in Curculione Act. 2. Sc. 3. v. 13. et Trinumm. Act. 4. Sc. 3. Objicitur servo, quod *in Thermopolio thermopotaverit gutturem.* ubi Vid. Taubmanni notas. Conf. Adr. Schotti Observ. Phil. L. 5. c. 28. sed inprimis eruditissimi Fulvii Ursini appendicem ad Librum Petri Ciacconii de Triclinio. Apud Ecclesiasticos Scriptores dicitur Θερμοδότης, *qui aquam calidam sacerdoti porrigit ad sacrificium.*

Ep. 8. v. 1. Salm. in cujus notis Graeco sermone est hujus argumentum, pro Μελίτινα, legendum monet Μελίτεια. in Grotii MSS. erat etiam *Meliteae.* Br. Μελιτινα.

v. 6. Egregia sane est Jacobsii emendatio legentis.

Ἤλυθεν εὐκταίης σῶος ἀπ' ἐμπορίης.

Sic apud Terentium non semel gaudent homines amicos suos salvos a bene speratâ mercaturâ advenisse. Citatis locis adde Antipatri L. 4. Tit. 4. Ep. 19. et Eurip. Iph. in Taur. v. 213. et Orest. v. 214. ubi Λήθη dicitur τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός. et Med. v. 171. Θέμις εὐκταία, quem quidem locum quare idem ille Jacobsius cum aliis immutatum velit, non video. Nam si Λήθη est εὐκταία θεός, quare non eadem Θέμις? Recte apud Phavorinum. εὐκταῖα λέγεται ἀγαθὰ, ἃ τίς εὐχόμενος αἰτεῖ.

Ep. 9. Additur in Grotii Codice, quod etiam notavit Burm. Agathiae *Oratoris Myrinensis*, quod dedimus. Ad Exempl. Ruhnkenii *vertit D. Heins. Poëm p.* 136. in nostrâ Editione p. 616.

Ep. 10. v. 1. Οὐκ ἐθέλουσα. Jacobsio veniebat in mentem, Οὐχὶ φιλοῦσα. At dubito, an non apud Graecos ἐθέλω idem valeat, quod apud Latinos *volo*; id est, *faveo.* Insignis locus est apud Xenophontem Hist. Gr. L. 5. cap. 1. §. 13. Οὐδὲ γὰρ τῷ Ἐτεονίκῳ ἤθελον οἱ ναῦται καίπερ ἀναγκάζοντι ἐμβάλλειν, ἐπεὶ μισθὸν οὐκ ἐδίδου. ut est in Editione Principe, et in eâ rarissimâ et praestantissimâ Stephani 1561. et 1581. ubi tamen Stephanus in margine notat, se putare, Infinitivum deësse, qui jungatur cum ἤθελον, aut πείθεσθαι aut ὑπακούειν, aut alio cjusmodi verbo, quod Welsio et reliquis occasionem dedit illud πείθεσθαι in textum recipiendi,

sed

ſed hoc cum doctiſſimo Fr. Guil. Sturzio Lexic. Xenophont. non neceſſe et nonnihil temerarium eſſe arbitror; a qua temeritate ſe ſaltem abſtinuit Leunclavius. Grotium vero *ἐθέλειν* pro *favere* ſumſiſſe patet ex ipſius verſione.

Non te provexit Fortuna favore.

Ep. 11. v. 1. Br. *Εὖ πράττων*, pro *Μὴ πταίων*, quod in vulgatis, ex Cod. Vat. auctoritate D'Orvillii ad Lucian. Tom. 3. p. 678. Sed miror Salmaſium, qui accurate admodum variantes lectiones e Cod Vat. annotaſſe putandus est, neque hic, neque in plurimis aliis locis, talem lectionis varietatem indicaſſe. *πταίω* tamen et inde derivata, ut *πταῖσμα* Fortunae tribui patet ex L. 2. Tit. 49. ep. 5. *πταῖσμα τόδ' ἐςὶ Τύχης.*

v. 4. Br. *τύχης ῥιπαῖς* pro *τύχης τε ῥοπαῖς* eundem D'Orvillium ſecutus Lectionem *τύχης ῥιπαῖς* multis exemplis adſtruere conatur Jacobſius, ſed cum eam nulla editio agnoſcat, et Lucianus hoc modo loqui amet, ut in Demoſth. Encom. Tom. 3. p. 519. *τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένῃ, κεκρατήκαμεν*, huic non faveo. Praeterea recte dicuntur *ῥοπαὶ Τύχης*, quod exemplis probare nihil attinet. Unum modo memorem Polybii locum L. 7. cap. 14. §. 6. et in Valeſii Excerptis p. 18. *Τηλικαύτην τοῖς νέοις βασιλεῦσι ῥοπὴν ἔχει, καὶ πρὸς ἀτυχίαν, καὶ πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ἀρχῆς, ἡ τῶν παρεπομένων φίλων ἐκλογὴ καὶ κρίσις.* Non aliter apud Latinos dicitur *inclinatio temporum* et apud Ciceronem ad Diverſ. L. 2. Epist. 16. *inclinata fortuna.* Si locis obſcuris et aegris medicinam afferamus, bene est; ſi vero locis ſanis et integris ſubvenire, in iisque pro uſitatis minus uſitata verba ponere velimus, hoc ſane neceſſe non est. Ceterum nota illa Ovid. Triſt. L. 1. El. 9. v. 5.

Donec eris felix multos numerabis amicos,
Tempora ſi fuerint nubila; ſolus eris.

Ep. 12. Ni fallor. Munck. ad meum Ex. Sic. L. 4. Tit. 33. e. 9. *Εὖγε ποιῶν Λύσιππε γέρων, τὸν καιρὸν ἔφης Θεόν*; Philodemus Tit. 90. e. 8. *τοῖς πτωχοῖς ὁ χρόνος ἐςὶ Θεός.* ad q. l. plura dabimus.

Ep. 13. v. 3. *Μᾶλλον τοῖς ἀδίκοισι ῥέπει.* *Magis inclinat*, ſeu vergit *ad improbos.* Sic apud Homerum Il. x. v. 212. de lance, in quo Hectoris fatum erat impoſitum.

ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ.

ad ep. 2. Tit. 79. *Λοιδορίην δὲ ῥέπουσαν*, notat Munck. *ῥέπουσαν*; *praeponderantem.* De fortunâ, magis improbis quam bonis favente, dum pro lubitu ſuo omnia ſine ratione verſat, Horat. L. 3. Od. 29. v. 49.—52.

Fortuna saevo laeta negotio, et
Ludum insolentem ludere pertinax,
Transmutat incertos honores,
Nunc mihi, nunc alii benigna.

ubi Vid. Mitscherl. et conf. Lucian. Nigrin. §. 20. Tom. 1. p. 59.

Ep. 14. Salm. in lemm. φυσῶντα, pro quo Jacobsius in litteris ad me datis mavult legi φυγόντα.

v. 1. φρύαγμα, Vid. quae dedimus ad h. l. Tit. 6. Ep. 5. conf. L. 7. Ep. 74. Br. τηλίκον, pro πηλίκον ex Salm. notis.

Ep. 15. Br. v. 2. τίς πέλε τὸ πρότερον ex Salm. notis.

v. 4. apud Graecos et Latinos dicitur fortuna ludere et se delectare in rerum humanarum conversionibus. Unus sufficiat Ovidii locus Epist. ex Ponto L. 4. Ep. 3. v. 49. 50.

Ludit in humanis divina potentia rebus:
Et certam praesens vix habet hora fidem.

v. 6. Br. αἰτίσσας; sed recte ἀντίζων ἀκόλους, ex Hom. Odysf. P. v. 222. conf. Callim. Hymn. in Cererem v. 116. et quae data sunt ad Tit. 20. Ep. 4. h. l.

Ep. 16. Ex ante citatis locis hoc satis explicatur, quibus tamen addi merentur, quos memorat Jacobsius, inprimis Taubmann. ad ea Plauti in Prologo Captiv. 22. *Enimvero Dî nos quasi pilas homines habent.* θεῶν ἀθύρματα, ut est apud Platonem. unde quid sit σφαιρηδὸν recte intelligitur. Ceterum Vid. Mitscherl. ad Horat. L. 1. Carm. 34. v. 12. et sqq.

Ep. 17. v. 2. Sic mox Ep. 19. πόρνης γυναικὸς τοὺς τρόπους κεκτημένης ῥεύμασιν. Vid. Ep. 6.

Ep. 18. v. 2. Br. pro εὐγενέτειρα, εὐμενέτειρα. quod contra Grotii opinionem, qui vulgatam lectionem recte secutus est.

v. 2. Br. ἅποτε χειρὶ, ut Ed. Princ. Junt. Basil. 1531. et 1549. reliquae ex Ald. Pr. Em. ut in vulgatis. Huic Ep. Br. quinque versus adjecit, quibus quoniam neque integri, neque faciles intellectu sunt, facile carebimus. Qui vero eos legere velit, adeat Salmasii annotationes.

Ep. 19. Br. v. 2. ex Salm. Notis.

Καὶ τὰς ἀκαίρους μεταβολὰς τὰς τοῦ βίου.

et v. 9.

Τῆς ἐξ ἀδήλου φαινομένης ἐν τῷ βίῳ.

Ep. 20. 21. Haec duo Epigr. quorum primum nihil Luciani sapit ingenium, et alterum incogniti est auctoris, ad Tragicorum Fragmenta

per-

pertinere recte judicavit Br. Lect. et Em. p. 137. Dicuntur esse Euripidis, ut ad meum Ex. notatum, et apud Grotium, et Salmasium. quod ad primum, ad Cod. Leid. manu Scaligeri pro οὐδεὶς, οὔτις, probante illud propter metrum Huëtio. Secundum legitur in Stob. p. 435. cui aliam versionem adjecit Grotius.

Quam fors iniqua contigit mortalibus?
His ridet, illos cladibus duris premit
Fortuna, quamvis rite venerentur Deos.

est ibi, εὐσεβοῦσιν εἰς θεοὺς, ut etiam apud Musgravium in Eurip. Fragm. p. 586. qui hoc duobus versibus, ut plerumque exstat, auctius dedit. Hujus Epigr. non immemor fuit Conr. Rittershusius ad Oppiani Halient. L. 2. v. 687. p. 258. et recte ad illustrationem h. l. citat illa Manilii L. 4. v. 94.—97.

Quin etiam infelix virtus, et noxia felix:
Et male consultis pretium est, prudentia fallit:
Nec fortuna probat causas, sequiturque merentes;
Sed vaga per cunctos nullo discrimine fertur.

Ep. 22. Lege Λευκύλλου. Conf. omnino quae dedimus ad Ep. 5. inprimis ea Hesiodi Op. et D. v. 5.

Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει.
Hos facile extollit, sublatos deprimit illos.

Et Horat. L. 1. Carm. 35. v. 2.—4.

Praesens vel imo tollere de gradu
Mortale corpus, vel superbos
Vertere funeribus triumphos.

Cujus poëtae pauca verba apud me magis ad res humanas bene intelligendas et perspiciendas valent, quam omnia illa philosophorum, deinde ab Aristotele usque ad nostra tempora de moribus praecepta, quae enucleare et ad saturitatem in nescio quot capita distribuere, gaudent homines acuti.

ad v. 5. 6. Addenda denuo illa Horatii, L. 2. Carm. 10. v. 9. *Saepius* ut in optimis Edd. non *Saevius.*

Saepius ventis agitatur ingens
Pinus: et celsae graviore casu
Decidunt turres: feriuntque summos
Fulgura montes.

Ubi Vid. Mitscherlichii notas.

Haec eleganter admodum expressit suavissimus inter Belgas poëta

Pro-

Pootius noster in zyne ryke armoede.

Een felle ſtormbui breekt de hemelhooge Pynen
In 't wout van Pelion,
Terwyl het kruipend veil in hoven en woeſtynen,
Het ongeval ontſchuilt langs laan en beek en bron.

Tit. 81. Ep. 1. Hoc Q. Maecio tribuit. Br. T. 3. p. 332. et ſic in Salm. notis.

v. 3. Br. pro ἀπ' ἐλπίδος, ὑπ' ἐλπίδος. quod non in aliis.

v. 4. ἀλλ' ἑτέρης ἐλπίδος ἐκκρέμαται. Anacreon. v. 441. τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται. *Suspenſus* apud Latinos. Liv. L. 8. c. 13. *Tot populos inter ſpem metumque ſuspenſos animi habetis.* conf. L. 7. Ep. 66.

ᾧ ἔπι πᾶσαι
Εἰσὶν ἐμῆς ψυχῆς ἐλπίδες ἐκκρεμεῖς.

Ep. 2. Hoc Luciani potius quam Palladae eſſe foetum, putat Salmaſius.

v. 1. Ἂν μνήμην. Sic Ed. Princ. Ald. Pr. Em. et aliae, Una Juntina μνήμης; quae. lectionis varietas fugit Jacobſium.

v. 3. Φυτὸν οὐράνιον. Secundum Platonem in Timaeo vol. 3. p. 90. quem locum etiam indicat Schol. ἄνθρωπος Φυτὸν οὐράνιον οὐκ ἔγγειον. Vid. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 630. p. 234. et Caſaubon. ad Athen. L. 3. c. 36. p. 237. Magnifice enim Plato ſentit de humanâ naturâ, ut in Protagora. vol. 1. p. 322. a. Ed. Serr. ἐπειδὰν δὲ ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε μοίρας, πρῶτον μὲν, διὰ τὴν τοῦ θεοῦ συγγένειαν, ζώων μονὸν θεοὺς ἐνόμισε. accuratius vero in Libr. 6. de Leg. vol. 2. p. 765. et 766. quem locum egregium commemorare lubet. Παντὸς γὰρ δὴ Φυτοῦ ἡ πρώτη βλάστη καλῶς ὁρμηθεῖσα πρὸς ἀρετὴν τῆς αὐτοῦ Φύσεως, κυριωτάτη τέλος ἐπιθεῖναι τὸ πρόσφορον, τῶν τε ἄλλων Φυτῶν καὶ τῶν ζώων ἡμέρων καὶ ἀγρίων καὶ ἀνθρώπων. ἄνθρωπος δὲ, ὥς Φαμὲν, ἥμερον. ὅμως μὴν παιδείας μὲν ὀρθῆς τυχὸν καὶ Φύσεως εὐτυχοῦς, θειότατον ἡμερώτατόν τε ζῷον γίγνεσθαι Φιλεῖ· μὴ ἱκανῶς δὲ ἢ μὴ καλῶς τραφὲν, ἀγριώτατον ὁπόσα Φύει γῆ· Praeclare itaque a Platone definitam humani generis praeſtantiam in ludum et jocum hic vertit Epigrammatarius, ſive ille Lucianus, ſive Luciani veſtigiis inſiſtens fuerit poëta.

v. 5. ἐκ πηλοῦ γέγονας. haec verba illuſtrat Jacobſius. Sufficiat memorare Luciani locum, Prometh. vol. 1. p. 196. ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα. et ea Callimachi in Fragmentis 133.

εἴ σε Προμηθεὺς
Ἔπλασε, καὶ πηλοῦ μὴ 'ξ ἑτέρου γέγονας.

Vid.

Vid. Ruhnk. Ep. Crit. II. p. 183.

Ep. 3. v. 8. *ἠέρα βοσκόμενοι.* ut in Automedontis Epigr. quod primus in lucem protulit D'Orvillius in Siculis p. 271. v. ultimo *κενεὴν ἤερα βοσκόμεναι.* Quod Epigr. quoniam elegans est, iterum dabimus, eique versionem nostram latinam adjungemus.

Ἡμίονοι σύγγηροι ἐμὴν κομεύουσιν ἀπήνην,
  Ταῖσιν Ὁμηρείοις πάντα Λιταῖς ἴκελαι,
Χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ,
  Ἡφαίστου πομπή, σκύτινα δαιμόνια.
Οὔ ποτε γευσάμεναι, μὰ τὸν Ἥλιον, οὐδ' ἐν ὀνείρῳ,
  Οὐ θέρεος κριθήν, οὐκ ἔαρος βοτάνην.
Τοὔνεκ' ἐμεῦ μὲν ἕκητι βίον ζώοιτε κορώνης
  Ἢ ἐλάφου, κενεὴν ἤερα βοσκόμεναι.

Qui mea plaustra vehunt sunt muli, aetate gemelli,
  Maeoonidae prorsus qui precibus similes.
Strigosi, pedibus claudi visuque Strabones,
  Vulcani pompam pellis et ossa trahunt.
Hi sub sole nihil, nihil et per somnia gustant,
  His sata non aestas, ver neque gramen habet.
De me; vos cervi, vos vivite cornicis aevum,
  Quos aethrae pascit nutrit et aura levis.

Vid. de hoc Epigr. Toupii Epist. de Syracusiis p. 343. apud quem *ἡμίονοι* ex primo in ultimo versu non bene, ut arbitror, repetitur. sed Conf. Jacobsii annotat, vol. 2. part. 2. p. 135. De longâ cervorum et cornicum vitâ Vid. Burm. ad Anthol. Lat. Tom. 2. p. 421. et Libr. 2. Tit. 50. Ep. 21.

Tit. 82. Ep. 1. v. 3. *Φήμη δ' ἀντιπαθής*, in omnibus Edd. D'Orvillius ad Charit. p. 217. reposuit *Φήμη δ', ἄν τι πάθῃς*, quod a Ruhnkenio etiam indicatum libenter admodum secuti sumus. notanda varians lectio in Ed. Basil. 1549. ubi pro *εὐθὺς ἀληθής*, legitur *εὐθὺς ἀμυδής.*

Tit. 83. Ep. 1. Legitur apud Stobaeum Serm. 139. p. 404. ed. Gesneri; et Aurel. Allobr. p. 223. item in Flor. Grotii p. 153. ubi eadem versio. Locus Pindari est Pyth. A. v. 164.

Ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος.

Sudorio optimo interprete,

Pulchra attamen, molire, livor
Luctificis melior querelis.

Summus Erasmus, cujus nostra aetas, ingeniosorum hominum, ex vulgari quadam opinione, non ex rerum intelligentiâ cupidissima, verissimas laudes et merita non novit, adeoque non agnoscit, hoc Ep. etiam commemoravit in Adagiis p. 1044. et doctâ interpretatione condecoravit. v. ultimo legitur κινδύνοις, errore typographi pro κινδύνους. Optime Brunck. Lect. et Em. p. 221. XXXV. v. 2. *Typothetae errorem corrige θαυμάζω. supra p. 174. XVIII. 1. ἡ γναῦς simili errore excusum pro γραῦς. Hoc posterius proximis his diebus primum animadverti, licet Antiphili epigramma vicies aut tricies legissem. Quantam potui diligentiam adhibui, quae in multis elusa fuit, sed hae minutiae sunt, quae lectorem morari non possunt.* Nos quoque cum Brunckio laetamur, quod tam pauci Typothetarum errores, quos humana prudentia non omnes cavere valet, huic editioni irrepserint, praesertim splendidissime et accuratissime editis veterum auctorum libris cum hoc comparatis.

Ep 2. Salmasius, quantum velit, invehatur in Palladam, equidem hoc et sequens inter ea refero Epigrammata, quae ingenuitate et sapientiâ se commendant. v. 1. ut hic πονηρία et v. 4. μωρία junguntur. Sic apud Stobaeum Tit. 4. Grotii Floril. p. 29.

Ἡ δὲ μωρία
μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ·

Insipientiae
Jure optimo vocatur improbitas soror.

v. 4. μωρίᾳ δουλεύειν totum se ei dare, ut δουλεύειν ταῖς ἡδοναῖς, γαστρὶ, ὕπνῳ, λαγνείᾳ, apud Xenophontem et alios, quorum largâ manu exempla dedit Wetsten. ad Tit. Epist. 3. v. 3. ubi ad Invidiae crimen depingendum iisdem verbis, ut ἀνόητοι, πλανώμεθα, et δουλεύομεν Apostolus usus est

v. 5. Ἕλληνές ἐσμεν ἄνδρες. De his hoc modo disputat Reiskius Not. Poët. Anthol. p. 255. *Ἕλληνες non sunt Graeci, gens Peloponnesum et Helladem sic proprie dictam incolens, sed omnes, ubicumque terrarum tum essent, gentilismo addicti. E carmine Jensiano* 73. (seu 723. apud Reisk.) *videor mihi colligere posse, Palladium id carmen condidisse in simulacra Deorum aenea, quae metu Christianarum legum, idola in publico et propatulo conspici vetantium et fisco atque officinae monetariae conspecta addicentium, in arcam abdiderit.*

v. 6. Br. pro τεθαμμένας, τεθαμμένων, quod licet auctoritate veterum librorum careat, tamen recte dici, arbitror, ut apud Lucian. de morte Peregrini, Tom. 3. p. 345. θάπτειν ἀποθνήσκοντας. et si in notâ re alia

velis,

vells, dabo ea Matthaei cap. 8. v. 22. ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς.

v. 7. Idem Palladas T. 80. c. 5.

Ἀνεστράφησαν, ὡς ὁρῶ, τὰ πράγματα.

Et apud Lucian. pro Merc. Cond. vol. 1. p. 708. ἀνεστράφθαι τὰ πάντα. pro quo in Abdicato, vol. 2. p. 167. ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια. ut saepius apud Euripid. cujus verba in Med. v. 410. proverbii locum obtinuerunt.

Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν
Χωροῦσι παγαί,
Καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.

Vid. V. D. notas ad Hesych. p. 411. Ἄνω ποταμῶν, et Mitscherl. ad ea Horatii L. 1. carm. XXIX. v. 10.

Quis neget arduis
Pronos relabi posse rivos
Montibus, et Tiberim reverti.

Quas elegantias, quamvis satis cognitae sint, libenter commemoramus.

Ep. 3. Vid. Barnesii notas ad Hom. Il. P. v. 97. 98.

v. 3. κορύσσεται; ἐπαίρεται. armis superbiens effertur, ut Achilles apud Eurip. Iphig. in Aulide v. 1071. — 1073.

περὶ σώματι χρυσεῶν
ὅπλων Ἡφαιστοπόνων
κεκορυθμένος.

Praeclara Grotii interpretatio.

Deum lacessens, Marte manifestaria.

In versione pro *Persequitur*, *Prosequitur*. M.SS.

Ep. 4. Br. auctoritatem Salmasii secutus inter ea Antipatri Thessal. dedit T. 2. p. 120. quamvis Hemsterhusius ad Lucian. vol. 1. p. 213. Aristonis esse existimet, neque Brunckii lectionem v. 2. pro θυμοβόρου, θυμοβόρον reponentis, agnoscat. v. 4. ἐπὶ Τροίᾳ et v. 5. ἐπὶ θοίναν. eidem Salmasio debentur.

v. 1. πριομένα; πρίεσθαι ad internum animi affectum spectare allatis exemplis docuit Jacobsius.

Plurima sunt Epigrammata, quibus Jovis in Ganymedem amor depingitur: duo inprimis elegantissima Meleagri ex Anth. inedita, in nostro apographo p. 59. et 64. apud Br. Ep. XL. XLI. apud Mansonem XII. et XIII. et apud Klotzium in Stratonis Fragm. XX. et XXI. Dabimus, ut plerumque leguntur, nostramque versionem eis adjungemus.

Εἰ Ζεὺς κεῖνος ἔτ' ἐςιν, ὁ δὴ Γανυμήδεος ἀκμὴν
'Αρπάξας, ἵν' ἔχῃ νέκταρος οἰνοχόον,
Κἠμοὶ τὸν καλὸν ἐςιν, ὑπὸ σπλάγχνοισι Μυΐσκον
Κρύπτειν, μή με λάθῃ, παιδὶ βαλὼν πτέρυγας.

in quo v. 3. Wyttenbachius Bibl. Crit. vol. 1. part. 2. p. 32. pro κἠμοὶ τὸν καλὸν legi mavult κἤμοι τοι καλόν, et quidem auctoritate Homeri, quasi apud illum Iliad. A. v. 11. legeretur.

Οὕνεκα τοὶ Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.

Ego vero in omnibus Edd. deindè a primâ Florentinâ et optimâ hanc lectionem non inveni. in iis, ut in vulgatis,

Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.

Praeterea illud κἤμοὶ τοι offendit poëtarum aures. Sed Vid. Warton. ad Theocrit. Tom. 1. p. 89.

Latine redderem.

Si Jovis est eadem in flavo Ganymede voluptas,
Nectarea hunc rapiens ut sibi vina daret!
Te sub visceribus condam, formose Myisce,
Clam velet puerum ne Jovis ala meum.

alterum hoc est.

Στήσομ' ἐγὼ καὶ Ζηνὸς ἐναντίον, εἴ σε, Μυΐσκε,
'Αρπάζειν ἐθέλοι νέκταρος οἰνοχοόν.
Καίτοι πολλάκις αὐτὸς ἐμοὶ τάδ' ἔλεξε· Τί ταρβεῖς;
Οὔ σε βαλῶ ζήλοις· οἶδα παθὼν ἐλεεῖν·
Χὼ μὲν δὴ τάδε φησίν· ἐγὼ δ', ἢν μυῖα παραπτῇ,
Ταρβῶ, μὴ ψευςὴς Ζεὺς ἐπ' ἐμοὶ γέγονεν.

Latine.

Cum Jove bella geram, si te mihi, care Myisce,
Nectar ut infundas eripere ungue velit.
Saepe mihi dixit, cur sic tremis? invidus esse
Desino; sed didici jam miseranda pati.
Dixit. Musca meas sed si praetervolat aures,
Mendacis pennas suspicor esse Jovis.

Ep. 5. 6. Inveniuntur etiam in Grotii Floril. Stob. p. 153. ubi eadem versio. Br. ex Salm. κάκιςος. Citat haec Raderus ad Martial. L. 1. p. 113. ubi errore typographico legitur ὁ φθόνος ἐςι κάλλιςον, quod patet ex adjectâ versione, *Grande malum livor*.

Tit. 84. Ep. 1. Ep. 2. Vid. Salm. notas. ex cujus sententiâ Br. primum tribuit Statilio Flacco, alterum Πλάτωνι τῷ μεγάλῳ. Vid. Menagii

nagii notas ad Diog. Laërt. p. 151. et D'Orvillii ad Charit. p. 701. qui haec explicuerunt. Grotiana versio primi Ep. hic nonnihil elegantior est, quam in Stob. p. 74. Latine etiam haec vertit Auson. Ep. 22. Ep. 23.

Thesauro invento, qui limina mortis inibat,
Liquit ovans laqueum, quo periturus erat.
At qui, quod terrae abdiderat, non repperit aurum,
Quem laqueum invenit, nexuit: et periit.

Aliter.

Qui laqueum collo nectebat, repperit aurum:
Thesaurique loco deposuit laqueum.
At qui condiderat, postquam non repperit, aurum,
Aptavit collo, quem reperit laqueum.

Ep. 3. Legitur apud Grotium in Floril. p. 71. ubi v. 2. ut apud Br. et Berglerum ad Alciphron. p. 108.

Τὴν ψῆφον δακτυλοκαμψόδυνον.

intellige *computationes anxias, quae fiunt digitorum inflexione*, aut ut est apud Stob. in Ed. Gesneri Serm. 53. p. 215. et in Aur. Allobr. Serm. 10. pag. 128. quas non inspexisse videtur Br. δακτυλικαμψοδύνῳ, *Calculationem digitorum flexibus molestam.* Optime P. Burm. Sec. ad suum Exempl. *Eleganter hoc expressit Ovid. Ep. ex Ponto L. 2. Epist. 3. v. 18.*

SOLLICITIS COMPUTAT ARTICULIS.

Et porro δάκτυλα καμψοδύνοις, *vel* δακτυλοκαμψοδύνοις, *sive* δακτύλῳ *licentia poëtica, Muncker. ad Anton. Liber. p.* 333. quod etiam Ruhnk. notavit. *sic* κείνῳ *infra p.* 369. *L.* 3. *Tit.* 22. *Ep.* 62. Nos in tanta lectionis ambiguitate primas editiones secuti sumus.

Tit. 85. Ep. 1. Vid. Salm. notas. Hedera gratissima Baccho. Vid. qui plurima in hanc rem collegit Ciofanum ad Ovid. Trist. L. 1. El. 7. v. 2. et Vulp. ad Tibull. L. 3. El. 6. v. 2.

v. 2. Terras et urbes cum incolarum tum civium virtute et gloria celebrari, non viros tellure et civitatibus, constans erat veterum sententia. Sic L. 3. Tit. 14. Ep. 19. v. 3. 4.

Πατρίδες ἄρα
Ἀνδράσιν, οὐ πάτραις ἄνδρες ἀγαλλόμεθα.

Aspice, terrae
Sunt decus omne viri, non decus ipsa viris.

Conf. Wassium ad ea Thucyd. L. 7. §. 77. ἄνδρες γὰρ πόλις, καὶ οὐ τείχη. et ad ea Dionis L. 56. p. 811. ἄνθρωποι γάρ που πόλις ἐστὶν, ἀλλ'

 οὐκ

οὐκ οἰκίαι, οὐδὲ τεῖχ, οὐδ' ἀγοραὶ ἀνδρῶν κεναί, Reimari notas. quae ultima Jacobsius etiam notavit. Nonnihil aliter hoc expressit Cicero ad Attic. L. 7. Epist. 11. *Non est*, inquit, *in parietibus Respublica at in aris et focis.*

Ep. 2. cum his plane conveniunt, quae exstant in Excerptis apud Grotium pag. 947.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.
Nulla est amico pulchrior possessio.

et

Φίλους ἔχων νόμιζε θησαυροὺς ἔχειν.
Tibi si est amicus, esse thesaurum puta.

Ex multis, quae in laudem amicitiae colligi possunt, mihi semper placuerunt ea ex Demophili Similit. in Ed. Th. Gale p. 614.

Λιμὴν μὲν πλοίῳ ὅρμος, βίῳ δὲ φιλία.
Est portus fessis statio secura carinis,
Hanc hominum vitae praebet amica fides.

De differentiâ inter portum et stationem dissentiunt V. D. ut Jo. Scherpenzeelius ad Man. Moschopuli Scholia in Homerum p. 94 et Jo. Aug. Ernesti in Clave Ciceronianâ v. *Statio.* Hic sua debet Manutio ad Fam. L. 12. Epist. 15. Optime litem dirimunt, qui statuunt *portum* esse arte paratum navibus locum, *stationem* naturâ. Quod uno Livii confirmatur loco L. 27. c. 30. *In Malico sinu is locus est, quondam frequenter habitatus propter egregium portum, tutasque circa stationes, et aliam opportunitatem maritimam terrestremque.* Sed haec invicem conjungi patet ex Hom. Odyss. Δ. v. 358. ubi λιμὴν εὔορμος. et N. v. 195. ubi λιμένες πάνορμοι.

Ep. 3. Est inter Theognidis sententias, v. 1147. et 1148. in quibus a primâ Ed. constanter legitur. Μήποτε τὸν πχρέοντα μεθεὶς φίλον.

v. 2. δειλῶν, ut est in primis et optimis Edd.

Ep. 4. Ineptum lemma putat Salm. et ex Membranis reponit.

στίχοι οὓς ἐποίησεν Φιλήμων εἰς Εὐριπίδην.

Et sic Grotius: *versus Philemonis de Euripide.* Quod etiam Burm. Secundus ad suum Exempl. notavit. recte: Vid. D'Orvill. ad Chariton. p. 498. et Philemonis Fragm. apud Clericum p. 364.

Ep. 5. Praeclare Euripides in Erechtheo. Fragm. II. v. 18.

Φίλους δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις,
Κέκτησο. τοὺς δὲ πρὸς χάριν σὺν ἡδονῇ
Τῇ σῇ πονηρούς, κλεῖθρον εἰργέτω στέγης.

La-

Latine, ut est apud Grot. Stob. Floril. p. 82.

Tales amicos quaere, qui verum loqui
Constanter ausint: obde ferratas fores
His, qui infideles gratiae se mancipant.

v. 4. ἀγαπῶ, de hoc verbo non vulgaria dederunt Hemsterh. ad Pollux. p. 1164. et Valcken. ad Eur p. Phoen. v. 1337. 1338.

Ep. 6. 7. Haec conjungenda esse, existimat Salm. cujus notae, ut et eae Br. L. et Em. p. 279. 280. consulendae sunt. Ultimum non est in Graecis libris, separatim vero Grotius illud latine reddidit. v. 1. Lege Χρησάμενος.

Tit. 86. Ep. 1. et 2. Non inveniuntur apud Brunck. De primo egit C. Rittershusius ad Porphyrium. p. 37. In secundo v. 2. Ed. Princ. et omnes priscae, ναίε τ' ἂν ἄκρα πόλιος. Burm. Primus ad suum Exempl. ναίετ' ἄκρην πόλεως, ut est apud Diog. Laërtium p. 531. ad Ex. Ruhnk. ἄκρων πόλεως. B. in Bas. πόλιος. et v. 7. θαλείαις. et a v. 8. ad finem *haec desunt in Ald. et Bas.* θαλείαις Ed. Princ. Ald. Pr. Tert. Juntina, sed Ald. Sec. Venet. Basilenses, ut Steph. θαλείοις. apud Diog. Laërt. θαλείης, et v. 8. Μύριοι. v. 10. ad Cod. Leid. pro ἐνήνεκα, ἐνίκεα. Ceterum quinque ultimos versus ex Diog. Laërtio primus dedit Stephanus.

Ep. 3. v. 2. Br. ex notis Salm. εἰσαφίκηκα. et v. 3. ἐλαφρίζων. ut est in Ed. Princ. Ald. Pr. Junt. Ald. Tert. et Bas. et ad Cod. Leid. Vulgatam lectionem tuentur Ald. Sec. et Venet. Recte Jacobsius annotavit, quod Stephanus Thes. L. Gr. Tom. 2. p. 120. vocis κενεῶν, de aëre usurpatae, exempla desiderans hujus loci immemor fuerit.

Ep. 4. Egregios veterum scriptorum locos hic commemoravit Jacobsius, inprimis illum ex Max. Tyr. Diss. xvi. 9. p. 189. Ed. Davis. quem propter illud οὐρανίην ἁψῖδα non negligemus, *anima corporis vinculis liberata* διορᾷ καὶ λογίζεται τ' ἀληθῆ αὐτὰ, θεοῖς καὶ θεῶν παισὶ συγγιγνομένη ὑπὲρ ἄκραν τὴν οὐρανοῦ ἁψῖδα. ubi tamen in Ed. Princ. et Heinsii legitur ὑπὲρ ἄκραν τοῦ οὐρανοῦ ἁψῖδα.

Ep. 5. De Marino, qui Proclo successit in Scholâ Atheniensi Vid. Kusteri notas ad Suid. Tom. 2. p. 497. Fabric. Bibl. Gr. T. VIII. p. 463. nec non Photium p. 1035. 1055. et 1070. Ed. ultimâ, et Jonsii de Script. Hist. Phil. L. 3. c. 19. Vita Procli, ab hoc Marino descripta, legitur ante Procli in Platonis Theol. Libros VI. Hamburgi 1618. Salmasius ipsius Marini Epigr. esse existimat.

v. 3. ad Ex. Ruhnk. ex Cod. Vat. et Grut. pro βουβῶν, βουβῶν. et v. 5. ex Ald. Primâ Em. θεοτερπέα pro θεοπρεπέα, ut in Ed. Princ. Junt. Ald.

Ald. Tertia, et Baf. 1549. Legitur hujus Marini Ep. apud Jenfium 101. Reiskium 752. et Br. Tom. 2. p. 446.

'Αθανάτοισι θεοῖς κεχαρισμένα πάντοτε ῥέζων
Καὶ τάδ' ἐπ' εὐσεβέοντι νόῳ συνέγραψε Μαρῖνος.

Verte.

Aeternus jucunda Deis qui femper obivit,
Illa piâ in fcriptis mente Marinus habet,

Ep. 6. v. 2. Br. ex Cod. Vat. pro *πόλις*, *σελίς*, quod in nullis vulgatis, neque innotuit Salmafio, qui ex Membranis. v. 5. pro *κρητῆρι*, *μυκτῆρι* dedit, probatum a Grotio et Brunckio. ad Ex. Ruhnk. ex Grut. *μυκτῆρσι*, male. Vid. Salm. Vulgatam lectionem tuentur Burm. ad Petron. cap. 5. p. 33. et Menagius ad Diog. Laërt L. 3. Segm. 8. p. 142. et hic quidem cum verfione Latinâ Marquardi Gudii.

Socratico Samios miscens cratere fapores,
Optima laudandi tesfera disfidii.

v. 6. *διχοστασίης*, fic L. 4. Tit. 2. Ep. 7. *δήμου διχοστασίην*. Pro *σῆμα*, *σχῆμα* legendum conjicit Jacobfius, at melius ad Cod. Leid. manu Scaligeri, *ἅμμα διχοστασίης*. quidquid vero agat Salmafius fatis acerbe in Planudis contemtum, vulgatam lectionem etiam hac emendatione probari posfe, arbitror, legendo.

Σωκρατικῷ Σάμιον κεράσας κρητῆρι Φρόνημα,
Κάλλιστον σεμνῆς ἅμμα διχοστασίης.
Socratico Samium miscens cratere liquorem,
Optima laudandi vincula disfidii.

Quamvis enim non ignorem *τὸν μυκτῆρα* cum *εἰρωνείᾳ* conjungi, et Socratis ironiam inprimis celebrari, tamen non video, quomodo verbum *κεράννυμι* voci *μυκτῆρι* accommodetur. Plato; ut est apud Diog. Laërtium l. c. *μίξιν τε ἐποιήσατο τῶν τε Ἡρακλειτείων λόγων, καὶ Πυθαγορικῶν, καὶ Σωκρατικῶν.* Plato itaque dicitur miscuisfe, atque, ut ita dicam, temperasfe Heracliti, Pythagorae et Socratis doctrinam. Quod numquam melius explicari potest, quam metaphorâ a poculo defumtâ. Ne dicam, quod *κεράννυμι κρητῆρα* aut aliquid *κρητῆρι*, elegans fit locutio, ab optimis fcriptoribus ufitata, ut apud Thucydidem L. 6. c. 32. *κρατῆράς τε κεράσαντες*, et apud Lucian. Dial. Meretr. 4. Tom: 3. p. 288. *καὶ κρατῆρα κεκρᾶσθαι δεῖ.* Quibus addere licet, quod Socrates plerumque in convivio, inter pocula, cum discipulis fua praecepta communicaverit.

Ep. 7. Villoifonus hos verfus, hic non modo obvios, fed quos Gr. et Lat. jam ediderat Jo. Otho Brugenfis Antverpiae apud Plantin. 1570, p. 7,

p. 7, qui liber penes me est, tanquam ineditos protulit, in Anecdotis Tom. 2. p. 78. ubi nulla lectionis varietas, nisi in v. 7. et 8. quo in loco contra metrum τοὺς πλέονας δὲ κακοὺς Βίας et Ἐγγύην φεύγειν Θαλῆς, prima enim in Βίας et in Θαλῆς semper brevis, ut L. 3. T. 32. e. 18. e. 19. e. 20. e. 21. e. 23. et 24. Latine redditi inveniuntur apud Hyginum Fab. CCXXI. quos recepit P. Burm. Sec. Anth. Tom. 1 p. 571 etiam apud Ausonium Ep. 316, p. 250, 251, leguntur similia versibus inclusa, ubi Vid. V. D. notas. Septem illi sapientes quoque memorantur L. 3. Tit. 32. l c.

v. 6. Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο. ut τέρμα βίου. L. 3. T. 25. ep. 32. et simpliciter τέρμα. L. 3. Tit. 1. Ep. 17.

Ep. 8. Vidd. ut optimus ad suum Exempl. notavit Ruhnk. Gesneri notae ad Claudianum p. 224.

v. 3. δονέονται proprie de arboribus vento motis, ut apud Theocrit. Idyll. ζ. v. 135.

> Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
> Αἴγειροι πτελέαι τε.

Latine

> *Multa super nostrum se populus alba movebat,*
> *Ulmus et alta caput.*

v. 4. Br. pro ὑπὸ, ἀπὸ, quod nullae Edd. agnoscunt.

v. 6. ἀγέρωχος, *audax*, ut L. 4. Tit. 8. e. 42. et Tit. 12. e. 60. et apud Lucian. Asin. Tom. 2. p 608. ἀγέρωχος ὄνος, id est αὐθάδης, θρασύς. Vid. Etym. M. et V. D. ad Hesych. θοὰ δάκτυλα χειρὸς, Vid. Munckeri notas ad Antonin. Liberal c. 41. p. 333. ad Exempl. Ruhnkenii ex Grut. χειρῶν.

Ep. 9. In M. S. S. videtur legi *Porphyrie*, si esset *Purpureo*, plane conveniret iis, quae habet Fabric. Bibl. Gr. Tom. 4. p. 181. in notis.

v. 2. σελίζεις τὰς φρένας, videtur insolentius dici. Proprie legitur L. 3. Tit. 31. ep. 10. Simile tamen quid in usu apud Latinos, ut apud Ciceron. de Oratore L. 1. c. 31. *Inventa vestire atque ornare oratione.* Sic hic *vestire atque ornare mentem.* In versione propter illud βάπτεις, pro *tangit*, legerem *tingit.*

Ep. 10. Ex Salmasii sententiâ inter ea Palladae dedit Br. Tom. 2. p. 433.

v. 1. pro θεσμοὺς, ex Grut. ad Ruhnk. Exempl. δεσμοὺς. Vid. de hoc Abrahami notas ad Cicer. Philipp. 2. p. 388. Ed. Graevii, ubi etiam elegans versio.

Ep. 11. De hoc Vid. omnino V. D. notas ad Lucret. L. 1. v. 635. ad 640.

v. 1. ad Ex. Ruhnk. εἴλυε ὗε, ut ad Ex. Gr. εἴλεο apud Diog. Laërt. L. 2. Segm. 16.

Ep. 12. Primum distichon legitur apud Athenaeum L. 10. p. 418. Cum seqq. nihil commune habere existimat Brodaeus. Dicuntur hi versus esse Xenophanis apud Diog. Laërt. Lib. 8. Segm. 36. Conf. Suid. h. v. p. 645. et C. Ritterhusii notas in Porphyr. p. 51.

v. 2. κλεινήν Ed. Princ. Junt. et Baf. 1549. in Ed. Princ. Athenaei p. 165. κλεινὸς ἐφ᾽ ᾧ κλεινήν. ut etiam Burm. ad Cod. Leid. et apud Hadr. Junium in Animadv. L. 5. cap. 9. conf. Verheyk. ad Anton. Lib. Metam. p. 270. κλεπτήν ex Prim. Ald. Emendat. transiit in reliquas. ad Cod. Leid. *Haec dimissa et mutila.*

v. 3. ad Cod. Leid. pro Δή τότε, καὶ τότε — sed apud Diog. Laërt. et Suid. Καί ποτέ.

v. 4. ad Eund. Cod. φησὶν pro φασίν. v. 5. ἐπὴν pro ἐπείη Junt. et Baf. 1549. ex Ald. Pr. sed ex Em. ἐπείη in ceteris.

Tit. 87. Ep. 1. Burm. ad Cod. Leid. et Ruhnk. ad suum exemplum, παλυνομένα. Apollon. Rhod. L. 3. v. 69.

νιφετῷ δ᾽ ἐπαλύνετο πάντα
Οὔρεα καὶ σκοπιαί.
Et speculae et montes nivis omnia flore nitescunt.

Qui locus, ut etiam ii ex Iliad. Σ. 560. et Odysf. ξ. v. 429. non fugit Jacobsium. Addi posset Iliad. K. v. 7.

ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας.
Cum candore suo nix albos reddidit agros.

Br. v. 1. Χειμερίοις, et v. 4. pro Αἰθέρος οὐρανίων — Αἰθέρος ἠδ᾽ ἀνέμων, quae in nullis libris inveni.

Τιθὰς ὄρνις. Verissime doctissimus Ruhnkenius ad Timaei Lexicon p. 256. *Perpetua est confusio vocum* τήθη, τίθη, τίτθη, τηθίς, τιτθίς; *in quibus scribendis tam parum sibi constant Librarii, quam in iis explicandis et distinguendis Grammatici. Vid. Ammon. v.* τήθη, *et ibi Valckenaer. viros doctos ad Thom. p. 486. inprimis vero Nunnes. ad Phrynich. p. 52.* Quibus adde si velis V. D. ad Hesych. v. τιτθὴ et τιθαί. apud Aratum Diosem. v. 228. τιθαὶ ὄρνιθες, sunt aves mansuetae. τίτθη hic dicitur ἡ μαστὸν παρέχουσα, nutrix, ut ἐπιτίτθιος, L. 2. Tit. 8. Ep. 1. infans, qui matris seu neutricis mammae adhaeret; et ἀπότιτθος, a lacte depulsus Moses apud Philon. Tom. 2. p. 83. Ed. Mangey.

v. 4. Sic, ut bene observat Jacobsius, L. 2. Tit. 52. Ep. 6.

κρυερῶν ἀντίπαλον νιφάδων,

ubi

ubi ex M. S. S. corrigenda Latina lectio.

Squallens quod forde lutoque

Sub medias bruma non timet ire nives.

Conr. Rittershusius ad Oppian. Cyneg. L. 3. v. 118. hoc etiam latinis versibus reddere conatus est, ut ad suum Exempl. P. Purmannus Sec. notavit.

Ep. 2. Ovid. Ex Ponto L. 1. Ep. 1. v. 33. et 34.

Cum foret Aeneae cervix subjecta parenti,

Dicitur ipsa viro flamma dedisse viam.

Elegans Epigr. quod erga parentes amorem optime demonstrat, Vid. de hoc V. D. notas ad Petronium c. 23. p. 761. ubi venusta etiam est Marulli versio. in Latinis v. 1. pro *tota* Lege *tela* ut erat in M. S. S. Ceterum doctissimus Herm. Boscha, Scholae Amstelaedamensis Rector, et in Athenaeo Illustri Professor me monuit, hanc φιλοστοργίαν etiam elegantissime depingi in Cornelii Severi, ut dicitur, Aetnâ v. 619. et seq. ubi Vid. Jo. Christ. Wernsdorfii annotationes, inter Poëtas Latinos Minores Tom. 4.

Ep. 3. Br. qui illud Leonidae Alexandrino tribuit, Οὐ τέτον Ἀθάμας, ut omnes Edd. priscae usque ad Steph. Vid. Lect. et Em. p. 176. De Athamante praeter alios praeclare egit Scholiastes ad Aristoph. Nubes v. 256. Ovid. Fast. L. 6. v. 489. 490. ut in Aldinâ.

Hinc agitur furiis Athamas, sed imagine falsa:

Tuque cadis patria, parve Learche, manu.

Conf. Tit. 70. Ep. 16. 17.

v. 2. ἐτεκνοφόνει, Wakefield. Silv. Crit. vol. 4. p. 180. ἐτεκνοφόνα.

Ep. 4. v. 2. Ed. Princ. Junt. νεοσστροφεῖς, reliquae ex Ald. Em. νεοστροφεῖς. conf. ejusdem argumenti L. 4. T. 9. Ep. 13.

Ep. 5. De hoc egit G. Wakefield in Silv. Crit. Tom. 2. p. 159. Cujus immutationem pro ἴθυνε reponentis ἔνυε, quamvis non probem, tamen, quod ad distinctionem, plane cum eo sentio.

v. 3. τέτρατον ἄλγος ἔτικτε. eleganter ἄλγος pro partu, ut in Epigr. Antipatri Sidonii, λοχίοισιν ἐν ἄλγεσιν. legitur hoc apud Wolfium in notis ad Erinnam. p. 21. apud Reiskium n. 569. p. 74. et Brunck. Tom. 2. p. 29. Conf. omnino Leichium in Sepulcr. p. 22. Expressum illud est ex eo Leonidae Tarentini L. 3. Tit. 12. ep. 1. Scipio Maffeus, ut bene ad suum librum notavit P. Burmannus Sec. elegans ejusdem argumenti carmen protulit in Galliae Antiquitat. Epist. 15. p. 77.

Ep. 6. Similis argumenti Ep. 1. Tit. 14. b. l. Lemma dedit Salm.

v. 2. Br. ex Cod. Vat. Μοῖρα νηπίαχον ἄφοβον, Scil. χῆνα.

Tit. 88. Ep. 1. apud Stobaeum p. 20. alia Grotii habetur versio.

Consiliis satius tarde gradientibus uti:

Quae cita sunt, post se poenituisse trahunt.

Ad ea Euripidis Phoenisf. v. 455. 456.

οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει.

Βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσιν σοφόν.

recte citat Valckenaerius illos Statii ex his expresfos versus, Thebaid. L. 10. v. 703.

Ne frena animo permitte calenti:

Da spatium, tenuemque moram: male cuncta ministrat

Impetus.

Vid. ad eum locum V. D. notas. His verbis poëta etiam nonnihil respexisse videtur ad ea Ovidii Heroid. Ep. 7. v. 73. 74.

Da breve saevitiae spatium pelagique tuaeque:

Grande morae pretium tuta futura via est.

v. 2. ἐφελκομένην vulgo, in Cod. Vat. ἐφελκομένη, quod suscepit Brunck. Sic θυμὸν ἐφελκομένη, Tit. 27. ep. 7. sed Vid. D'Orvillii notas ad Lucian. Tom. 3. p. 679.

Ep. 2. apud Stobaeum p. 20. ubi in versione male *abesse* pro *inesse* legitur; versus Homeri sunt Il. Γ. v. 108.

Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.

Eobano Hesso interprete:

Semper enim juvenes levis inconstantia versat.

ad quem locum Vid. Cl. Heynii, qui hujus Ep. non immemor fuit, observationes. In versione pro *qui pondus*, lege *cum pondus*, ut erat in M. S. S.

Tit. 89. Ep. 1. Mimnermi, cujus modo hoc unum legitur in Anthologiâ; nam quod invenitur L. 3. Tit. 25. Ep. 25. non Mimnermi esse, sed incerti poëtae, apparet ex editionibus priscis, quamvis Fr. Junius de Pictura Veterum part. 2. p. 40. hujus esse putaverit, cum Hadrianus Junius Animadv. L. 1. cap. 16. Leonidae et Br. Tom. 2. p. 235. illud Philippi esse voluerint; Duo egregia hujus poëtae Epigrammata sunt apud Stobaeum in Grotii Floril. p. 242. et 243. p. 398. et 399. ubi animadvertendum quod p. 243. initium est Τίς δὲ βίος; cum apud Plutarch. de virtute Morali Tom. 2. p. 560. Ed. Wyttenb. legitur Τίς δὲ χάρις; et v. 2. μέλει, pro μέλοι. Sed de Mimnermo vid. M. Burrette Memoir. des Inscript. et Belles Lettres Tom. 10. p. 292. et sqq. at inprimis P. Burmanni Sec. notas ad Propert. L. 1. El. 9 v. 11. δυσηλεγέων, Vid. Hesych. et V. D. notas. Optime Suidas δυσηλεγής, κακοηχής, χαλεπός.

v. 2.

v. 2. Salm. ἄμεινον' ἐμεῖ. non male.

Ep. 2. Ludit poëta in verbo μελέι, et inde gratiam captat, forte memor Anacreontis L. 2. T. 47. ep. 17.

Οὔ μοι μέλει Γύγεω —
ἐμοὶ μέλει μυροῖσι —
ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι. —

Ep. 3. In eandem ſententiam elegans est ejusdem Palladae Ep. 27. L. 2. T. 47. Horatius L. 1. C. 9. v. 9. paucis: *Permitte Divis caetera.* Neque omittenda ſapientis poëtae verba, ut ſunt apud Bentlejum, L. 1. Epist. 18. v. 111. et 112.

Sed ſatis est orare Jovem, quae ponit et aufert:
Det vitam, det opes: aequum mi animum ipſe parabo.

Tit. 90. Ep. 1. Verę omnino Terentius, Adelph. Act. 5. Sc. 4. v. 1. — 4.

Nunquam ita quisquam bene ſubducta ratione ad vitam fuit,
Quin res, aetas, uſus ſemper aliquid adportet novi,
Aliquid moneat, ut illa, quae te ſcire credas, nesciat:
Et quae tibi putaris prima, in experiundo repudies.

Inprimis vero huc referenda illa Virgilii, Ecl. 9. v. 51.

Omnia fert aetas, animum quoque.

Ubi Vid. doctissimi Cerdae annotationes.

Ep. 2. Hoc cum ep. 3. 4. et 5. in Edd. priscis conjungitur: Salm. ea dividi maluit.

v. 1. Br. pro Ἀργαλέως, Ἁρπαλέως, contra omnium librorum conſenſum. Carminis ſententiam optime explicuit Erasmus in Adag. p. 527. *Tempus omnia revelat.* ubi illa Sophoclis memorantur, ex Ajace, v. 644.

Ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
Φύει τ' ἄδηλα, καὶ φανέντα κρύπτεται.

Quod Grotius ad Matth. c. 10. v. 26. hoc modo vertit.

Humana longis cuncta curriculis dies
Immutat: occulta aperit et aperta occulit.

Ep. 3. v. 2. Non male Obſopoeus pro ἐρχομένων, ἐρχόμενον legendum conjicit. Nota Horatii L. 2 Od. 18. v. 15.

Truditur dies die,
Novaeque pergunt interire Lunae.

Conf. Tit. 37. Ep. 5. h. l.

Ep. 4. Ep. 5 Haec de Beryti caſu, ut etiam apud Br. εἰς τὴν κατάπτωσιν Βηρυτοῦ, inſcribit Grotius, quâ de re vid. quae leguntur ad Tit. 70. Ep. 18. h. l.

Ep. 6. v. 2. Br. τοῦ προτέροιο βίου. quod non in aliis. Hoc carmen illustratur, ut Jacobsius etiam observavit, iis versibus, qui leguntur in Anthol. Lat. Tom. 1. p. 503.

Pervixi: neque enim fortuna malignior unquam
Eripiet nobis, quod prior hora dedit.

Ubi Vid. P. Burm. Sec. notas.

Ep. 7. ad v. 1. *Burm.* Ovid. Ep. 19. v. 65.

Me miseram! brevis est haec, et non vera voluptas.

v. 4. ὁ δὲ χρόνος τρέχει. Seneca, Herc. Fur. v. 177.—180.

Dum fata sinunt,
Vivite laeti. properat cursu
Vita citato, volucrique die
Rota praecipitis vertitur anni.

Conf. Barnes. ad Anacr. v. 64. p. 14. τρέχει, τρέχει. Non dissimile illud Horatii, L. 1. Ep. 2. v. 42. 43.

Rusticus exspectat dum defluat amnis: at ille
Labitur, et labetur in omne volubilis aevum.

Ep. 8. Hoc nimis audacter emendare conatus est Jacobsius, legendo pro Τὴν πρότερον θυμέλην, Τὴν πρόιμον ἔβαλον, quae verba in Anthologiâ, a tot diversae aetatis scriptoribus compositâ, non inveni, cum θυμέλη, quâ de voce egimus ad Grotii Proleg. p. XVI. plus semel hic occurrat, ut L. 1. T. 67. ep. 23. L. 3. T. 25. ep. 42. L. 4. T. 25. ep. 8. L. 5. T. 1. ep. 4. L. 6. T. 25. ep. 3. et L. 7. ep. 30. Optime, ni fallor, vertit Brodaeus *scenicum apparatum*, quod verbis ἐμβλέπειν, et μὴ παρέρχεσθαι plane convenit. θυμέλαι apud Hesychium sunt οἱ βωμοὶ καὶ τὰ ἄλφιτα τὰ ἐπιθυόμενα. Sed Vid. Nunnesii et V. D. notas ad Phrynich. p. 64.

v. 3. ad Cod. Leid. ἐν γίγνεται, ut Stephanus et Scaliger legi voluerunt.

v. 4. τοῖς πτωχοῖς ὁ χρόνος ἐςὶ θεός. Sophocl. Electr v 179. χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός. Videtur proverbii vim obtinuisse. Schottus ex Suid. Cent. XIV. §. 75. χρόνος εὐμαρὴς θεός. conf. Tit. 80. ep. 12.

Ep. 9. ἔρεφοι dicuntur pueri meritorii, qui ingenuis opponuntur apud Cicer. Phil. II. c. 41. conf. Lucillii. Ep. 1. Tit. 5. L. 2. Sic Latini, ut aliis animalium nominibus, ad amati aut amatae naturam indicandam, usi sunt etiam voce *haedus.* Ovid. Metam. L. 13. v. 791. de Galatea.

tenero lascivior haedo.

Catull. Carm. XVII. v. 15.

Et puella tenellulo delicatior haedo.

Ep. 10. Elegans sane locus est, cujus non immemor fuit Jacobsius, apud

apud Achill. Tat. L. 2. cap. 35. ὅτι παρακύψαν μόνον οἴχεται, καὶ οὐκ ἀπολαῦσαι δίδωσι τῷ φιλοῦντι. Quod, metaphorâ desumtâ a rosâ, vertendum: *Quia, simul atque inclinaverit modo ad ipsius odorem cum alio communicandum, evanescit, nec amanti sui perfruendi potestatem facit.* Proverbium est apud Suidam Tom. 3. pag. 262.

Ῥόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν.

ubi Kusterus legi vult παρελθόν.

Rosam semel praeteritam ne iterum quaeras.

Sed Vid. Gataker. ad Marc. Antonin. L. 11. §. 33. ubi etiam elegans est hujus Ep. versio:

Verna brevi rosa flore nitet: simul ille recessit,
Non rosa quaerenti, sed rubus asper erit.

Tit. 91. Ep. 1. Ad Exempl. Ruhnk. Vid. Salmas. ad Solin. p. 447. et ad illud Burm. Vid. Lips. ad Senecam de Tranq. animi c. 15. No. 327. p. 168. Quamvis praeclare de hoc egerit Scaliger de Emend. Temp. L. 1. p. 4. tamen si quis Lipsii et Salmasii annotationes, ex eodem, ut videtur, fonte derivatas, contulerit cum iis, quae dederunt Br. et Jacobsius neque ibi memoratum scholion neglexerit, satis superque Ep. sensum intelliget. Apud Lipsium haec versio:

Sex satis horarum est ad seria: quaeque sequuntur
Ipsis litterulis, vive tibi, ingeminant.

Ep. 2. Ad Exempl. Ruhnk. Palladio adscribit Salm. ad Solin. p. 304. v. 2. Φαωΐ, vulgo; Br. Παωφὶ, at scribendum, ut apud Jablonskium Voc. Aegypt. p. 195. et 196. Φαωφὶ, ubi Vid. quae affert doctissimus Te Water. Φαωφὶ est etiam manu Scaligeri ad Cod. Leid. Erycius Puteanus in Antiq. Graecar. Thesauro vol. IX. p. 1311. dedit *Paophi*, *Atyr*, *Choiac*, *Parmuthi* et *Epiphi*, diversâ a Grotio scripturâ. Sed de *Epiphi* egit idem Te Water, ad Jablonskium p. 67. Apud Salm. ad Solin. l. c. Ἐπειφὶ, unde Grotius videtur dedisse *Epephi*; de *Epiphi*, seu *Ephiphi* Vid. Memoir. de L. Acad. des Inscrip. et Bell. Lettr. Tom. 38. p. 118. et de reliquis mensibus Jablonskium, Jo. Bapt. Pium in Gruteri Thes. Tom. 1. p. 472. et 473. nec non Scalig. de Emend. Temporum p. 194. et 236.

Ep. 3. Vid. Huëtii notas. v. 1. Br. pro ὑπ' ἠελίοιο θύρετρα. ἀνοιγομένοιο θυρέτρου, quam lectionem, quamvis unde derivata sit ignoret, laudat Jacobsius. Ad Cod. Leid. ex conjecturâ Scaligeri, ὑπηελίοιο, vel ὑπηῴοιο. et v. 2. pro ὕψος, ὑπάτης. Br. Ἀδωνίης. et pro δέρκεται, Ald. Sec. Tert. Bad. Ascens. et Venet. δέρχεται.

v. 3.

v. 3. Br. *θαμινῆσι γόνην*. quod non in aliis.

v. 5 *γλάγος ἡδύ*. et ſic ad Cod. Leid. quam lectionem propter Huëtii auctoritatem recepimus.

v. 7. Br. *τῆμοσδε*, ad Cod. Leid. *τημόσδε*.

v. 8 Br. *ἀγροτέρη*, pro *ἀκροτάτη*. unde et quare non indicavit.

v. 9. 10 Vid. de his Adr. Turnebi Adverſar. L. 24. cap. 33.

v. 15. Br. *πυρὸν*, ſed revocandam eſſe lectionem Cod. Vat. *κρῖνε ἐγὼ Δηοῖ*, exiſtimat Jacobſius. Vulgata est in omnibus.

v. 17. Br. pro *ἐπὶ*, *ἔτι*, ex conjecturâ, ni fallor.

v. 19. ad Cod. Leid. pro *πέλει*, *πέλοι*. et v. 20. pro *ἐπικατάγω*, *ἐπισχλάω*, manu Scaligeri. Br. *ἡδυεπῆ κατάγω*. quam emendationem Scaligeranae merito Jacobſius praeſert.

v. 22. *καρπὸν ἀποθλίβειν*, *μνῆστιν ἔχειν καμάτων*. ad Cod. Leid. *ita dicendum erat*. *Καρπὸν ἀποθλίβων μνῆστιν ἔχοις καμάτων*. Non diſſimilis est illa *Menſium deſcriptio* in Anth. Lat. Lib. 4. Ep. 7. Tom. 2. p. 358.

Ep. 4. Est inter ea Leontii apud Br. Tom. 3. p 130. de quo, ita dicto philoſopho, disputavit Reiskius in Notitiâ Poët. Antholog. p. 227.

v. 1. *Μὴν Ὑπάτων ὁ πρῶτος· ὁ δεύτερος· αὔλακα τέμνει*. Sic Tit. 24. ep. 1. h. l. *Καὶ τὸν ἀρουραῖον γυρητόμον αὔλακα τέμνει*.

v. 3. Br. *ῥοδοδάκτυλος*, ut Ed. Princ. Ald. Pr. et Tert. Junt. et Baſ. 1531. At *ῥοδάκτυλον* Ald. Sec. Aacens. Ven. et Steph.

v. 6 Br. *οὗτος ἐριστaφύλῳ πεφιλημένος* Huëtium ſecutus; male autem Ald Sec. et Ven. *ἀριστaφίλῳ*. *πεφιλημένος* vero in omnibus Edd. priscis. Quod est in Wechel. *πεφιλημένον* ex obſcuris Stephani literis videtur natum.

v. 8. Ad Cod. Leid et Ex. Ruhnk. pro *ἐς οὔνομα*, *ἐν δόμα*, *alii*. Brod. *εἰς ὃν δόμα*. Ad vulgatam lectionem *εἰς οὔνομα Φωτὸς ἑκάστου* explicandam Jacobſius Oedipum ſuum requirit. Sed ſi eam ſervare velimus, nullo nobis opus erit Oedipo; Davus, cui ultimi anni menſes majorem libertatem dabant, facile hunc nodum ſolvet. Agitur, ni fallor, de eo menſe, quo vindemiae ſummâ cum laetitiâ ac libertate, lautis appoſitis epulis, celebrabantur. Sed, ut melius intelligatur, quid velim, hos verſus latine reddam.

Luxurians uvis hic menſis amicus Jaccho,
Dulce merum lautasque dapes mortalibus affert,
Ad nomen cujusque viri dum pocula tollunt.

Tibull. L. 2. El. 1. v. 29. — 32.

Vina

Vina diem celebrent, non festâ luce madere
Est rubor, errantes et male ferre pedes.
Sed bene Messalam sua quisque ad pocula dicat,
Nomen et absentis singula verba sonent.

Conf. Brisson. de Formulis L. 1. cxl. Th. Dempsterus ad Rosini Antiq. Rom. L. 4. cap. 17. p. 304. hujus Ep. non immemor fuit.

v. 9. Καὶ ὑπνωόντας ἐγείρειν. Locutio Homerica Vid. Il. Ω. v. 344. Od. Ε. v. 48. et Ω. v. 4. Sic Cicero ad Quint. Fratrem Ep. 1. *dormientem excitasse* dixit.

Ep. 5. De hoc jam egimus ad finem notarum Salmasii ad L. 1. p. 25. quibus illud addimus, quod cum versione latinâ jam id vulgaverant Porsius Francof. 1614. et Rivinus Lipsiae 1657. Ceterum Manso et Jacobsius Brunckii Lect. et Emend. p. 104. sunt secuti, sed non viderunt, Zenobettum unam tantum Lubini editionem consuluisse. Genere carminis Elegiaco illud reddidit Obsopoeus, at eodem genere Petrus D'Orville in suis Poëmatibus p. 177.

v. 4. Ἐκόμισσε. Recte Huëtius. Lege, ἐκόμησε. et sic Scaliger ad Cod. Leid. Vulgatam tamen lectionem retinet Andr. Rivinus ad Pervigilium Veneris. p. 51.

v. 6. Vid. Virgil. cum Gr. Script. Coll. p. 67. et Guell. annot. ad Eclog. 7. v. 55. Conf. L. 7. Ep. 5.

Λειμῶνες τί μάταια κόμαις ἔπι Φαιδρὰ γελᾶτε.

v. 6. Ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο, *hiare* de floribus patulis passim apud Poëtas. Vid. P. Burm. ad Propert. L. 4. El. 2. v. 45. et Plin. L. 12. c. xi. (*Arbor*) *roseos flores aperire incipit.*

v. 9. 10. Vid. Turneb. Adv. L. 24. c. 34. Huëtius κολπώσαντες, quod etiam ex Obsop. ad Ex. Ruhnk. notatum. Lucian. V. H. L. 1. Tom. 2. p. 80. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, Φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη. Sic Ovid. *Sinuosa vela.* Heroid. Ep. 8. v. 23. et Lucanus L. 6. v. 471. 472.

puppimque ferentes
In ventum tumuere sinus.

v. 11. Vid. Burm. c. l. ad Propert. El. 2. v. 13. et ad Anth. Lat. tom. 2. p. 351.

v. 13. Ad Ex. Ruhnk. τευχήεντα Sylb. ubi Burmannus *Vide Archelai versus apud Varronem L. 3. de R. R. cap. 16. p. 120. Ed. Scal.* Legitur in Br. Analectis T. 3. p. 330. Conf. Tit. 60. ep. 8.

v. 15. Ad idem Ex. Ruhnk. Phocylid. v. 164. Euripid. Iphig. in Taur. v. 633. Sed Vid. Ruhnk. Ep. Crit. 1. p. 89. 90. conf. Tit.

66. Ep. 3. κάλλεα κηροῦ. Sic L. 7. Ep. 177. κάλλεα Φαντασίης. et Musaeus v. 54. διὰ κάλλεα παρθενικάων.

v. 16. Br. λιγύφωνον, ut ex Sylb. Ruhnk. Vid. de hoc et ſeq. Andr. Rivin. ad Pervig. Veneris p. 124.

v. 19. Εἰ δὲ Φυτῶν, Mendoſa lectio. Optime Salmaſius ex M.S S. Ἐκ δὲ Φυτῶν. Quod etiam ex Sylburgio notavit Ruhnkenius.

v. 20. Pro εὔκολα μῆλα, εὔκομα μῆλα, Salm. et ad Ex. Ruhnk. *ita legi vult Sylb.* non, ut videtur, ipſe; εὔκομα; tamen tuetur Jacobſius. Sed εὔκολα μῆλα, quod est in omnibus Edd. ſine ſenſu dici, ut ait Manſo, non puto. εὔκολα μῆλα, recte de ovibus, qui non ſplendidâ et auratâ lanâ ſe vestiri gaudent, ſed ſi facili victu vitam ſustentare posſint; ut ille parvo contentus εὔκολος Ἑρμείας Tit. 38. Ep. 3. et εὔκολος apud Grammaticos est ἁπλοϊκὸς τὸν τρόπον, *innocuus*, *ſimplex*, quod unice ovi, placido pecori, convenit.

v. 21. Ed. Princ. et Ald. Pr. Διόνυσος, at Em. ut reliquae Διώνυσος.

v. 22. Ad Ex. Ruhnk. L. 5. Tit. 1. Ep. 60. v. 32.

Πιερικὴ δὲ μέλισσα περὶ στόμα θεῖον ἀλᾶτο,
Κηρίον ὠδίνουσα μελισσαγές.

v. 23. Ad Ex. Ruhnk. Conf. Adr. Rivin. ad Pervigil. Vener. v. 88.

Ep. 6. Deſumtus hic verſus est ex Ep. 2. Mantisſae Veteris p. 288. ubi eadem verſio. Initium vero, Μήνη, Ζεὺς, Ἄρης.

FINIS OBSERVATIONUM ET NOTARUM AD LIBRUM PRIMUM.

HIERONYMI DE BOSCH

OBSERVATIONES ET NOTAE

AD

ANTHOLOGIAE GRAECAE

LIBRUM SECUNDUM.

Tit. 1. Ep. 1. v. 1. Mutilus est in Ed. Princ. Ald. primâ et Juntinâ, Aldina secunda lacunam supplevit, legendo;

Οὗτος δ' νῦν βέλτισος Ὀλυμπικὸς, εἶχέ το πρόσθεν —

quod id sequentibus Edd. Ruhnk. ad suum Exemplar, *μεν τηρδε τοιοῦτος* et e Sylb. *Σέβασε*. Sed Grotius et Brunckius, Lect. et Em. p. 202. adoptarunt Salmasii lectionem.

Οὗτος δ' νῦν τοιοῦτος Ὀλυμπικὸς εἶχε, Σεβαςὲ,

ubi illud *Σεβαςὲ* mihi non placet. Quid enim Lucillio, cui amari joci et Epigrammata *σκωπτικὰ καὶ διασυρτικὰ* unice curae erant, ut bene observavit summus Casaubonus ad Theocrit. cap. 6. cum venerando Caesare? Acumen vocis *βέλτισος*, quae saepius, ut apud Latinos *optimus*, *εἰρωνικῶς* dicitur, forsan tali versione eluceret.

Optimus ille pugil, qui nares nuper habebat,
Cui fuerant aures, barba, supercilium.
Huic at Olympiaco periere tot omnia, ut ipsi
Venerit e patriis uncia nulla bonis.
Fratris enim a fratre ut coram profertur imago,
Nil simile ore ferens, dicitur esse alius.

v. 3. *ἀπογραψάμενος*, *nomen suum professus*; ut *ἐγγράφομαι*, *inferor*, L. 1. T. 20. Ep. 2. quod etiam significat *albo civium inscribor*, unde *ἔγγραπτος* et *παρέγγραπτος*; De verbo *ἀπογράφομαι* multa dici possunt.

Unum

Unum modo valde appositum attingam Polybii locum, Lib. 40. c. 7. ubi M. Porcius Cato Postumium, qui se scriptorem Graecum professus excusare vult lectoribus, inter alia hoc modo reprehendit, *παραπλήσιον, ὡς ἂν εἴ τις, εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἀπογραψάμενος πυγμὴν ἢ παγκράτιον, παρελθὼν εἰς τὸ στάδιον, ὅτε δέοι μάχεσθαι, παραιτοῖτο τοὺς θεωμένους, συγγνώμην ἔχειν, ἐὰν μὴ δύνηται μήτε τὸν πόνον ὑπομένειν, μήτε τὰς πληγάς.* Conf. Perizon. ad AElian. V. H. Lib. 4. c. 25 §. 3. et P. Fabri Agonist. L. 3. cap. 16. in Thes. Antiq. Graec. vol. 8. p. 2192. Et de hoc et illis, quae sequuntur, Onuphr. Panvin. de Ludis Circens. in Thes. Antiq. Rom. vol. 9. p. 321. et 322. ubi male Luciano tribuitur. Octav. Falcon. Inscript. Athlet. p. 74. nec non M. Burette Mem. des Inscript. et Bell. Lettr. Tom. 3. p. 261. et 262. Denique de hoc et sqq. Salmasii notas ad Tertull. de Pallio p. 307. cui alia lectio tunc nondum videtur fuisse cognita.

v. 5. *αὐτὸς* Ald. Sec. Tert. et Ven.

Ep. 2. Respicitur ad canem fidelem Ulyssis, de quo Hom. Il. P. v. 291. et sqq. Hinc forte emendandus Ovid. L. 1. Trist. El. 5. v. 63. de Ulysse,

Ille habuit fidamque manum sociosque fideles.

legendo

Ille habuit fidumque canem sociosque fideles.

nam *fida manus*, et *socii fideles* idem significant, ut recte monuerunt Interpretes.

v. 5. Sylburg. ad Grut. Ex. *ἔσοπτρον ἑαυτοῦ.* quod Rubnk. notavit et sic Salm. et Brunck.

Ep. 3. v. 2. Omnes Cod. usque ad Ascens. *σιτοκόπων*, male, pro *σητοκόπων*, quam lectionem probavit Steph. et recte tuetur Jacobsius. Br. *βιβλαρίων*, pro *βυβλαρίων*.

v. 3. *μυρμήκων*; *μυρμήκες* dicuntur etiam caestus pugilum, ut L. 5. T. 1. ep. 41. Vid. V. D. notas ad Hesych. Ruhnk. *μυρμήκων*, i. e. *caestuum*, Gl. *μύρμηξ*, *πυκτῶν*. B.

Ep. 4. v. 1. *κατέλυσε*, *artem reliquit*, ut Tit. 6. Ep. 4. hoc et Ruhnk. indicavit, ut et ad v. 3. ex Gruteri Exemplo *καὶ τὰ παρ' αὐτῷ*, et sic Salm. De voce *κατέλυσε* vid. omnino Jacobsii notas.

v. 4. Br. *φρίσσει*. v. 5. 6. *δέρεται*, ambigua significatione, ut putat Huëtius. Vid. Vulp. ad Catull. c. 58. ubi pro *δέρειν* et *δέρεσθαι*, *δέφειν* et *δέφεσθαι* editum. v. 5. In versione M.S S. *quanto non stridet arena Verbere?*

Ep. 5.

Ep. 5. v. 1. Ed. Princ. Ald. pr. Junt. et Baf. 1549. Κάδμος. at Χάρμος, ex Cod. Vat. Ald. fec. et reliquae.

v. 2. ἐξέπεσεν, proprie de iis, quibus res non fuccedunt, ut apud Ovid. de Phaëtonte, *magnis tamen excidit aufis.* Sic dicitur Τιμόξενος ἐκπεσεῖν, apud Polyb. L. 4. cap. 82. §. 8. Lucian. Nigrin. §. 35. p. 77. Φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτον. Quod apud Terentium est Heautont. Act. 2. Sc. 3. v. 9. *Quanta de fpe decidi.* dicitur Thucyd. L. 8. cap. 81. τῶν ὑπαρχουσῶν ἐλπίδων ἐκπίπτειν. Eleganter fane Sophocl. Antig. v. 679.

Κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν·
Κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν.

Egit de hoc Ep. P. Faber Agon. L. 2. cap. 30. in Thef. Graec. Antiq. vol. 8. p. 2073.

Ep. 6. Eodem modo Equi, quo utebatur Erasiftratus, tarditas atque immobilitas defcribuntur Tit. 23. Ep. 1. h. l. ubi etiam οὐ σαλεύειν dicitur.

Ep. 7. Vid. de hoc M. Burette de la lutte des Anciens. Memoir. des Infcript. et B. L. Tom. 3. p. 249. et quae dedimus ad L. 1. Tit. 1. ep. 8. p. 179.

v. 2. Br. ὅμως, pro ὅλως. quod non in aliis.

v. 3. In Edd. priscis ἤγγυσα, Steph. primus ἤγγισα dedit.

v. 5. Κυλλὸς. De hac voce Vid. Suidam, Foefium Oecon. Hipp. p. 220. Jo. Alberti Obfervat. Philol. p. 109. et Wetften. ad N. T. Tom. 1. p. 425. [illegible], ad Ex. Ruhnk. ex Grut. quod cur Salmafius probaverit, ignoro.

v. 6. πεντετριαχθόμενος, quid fit τριαχθῆναι; *ter cecidisfe*, docet Suidas. De locutione Vid. omnino Cafaub. ad Theocrit. p. 255. Salmas. ad Solin. p. 206. P. Fabri Agon. L. 1. cap. 27. Ezech. Spanhem. ad Julian. p. 261. atque etiam Wyttenb. Bibl. Crit. Tom. 3. part. 2. p. 61. fqq.

v. 5. pro ἀμείμονα, emenda ἀμείνονα.

Ep. 8. v. 5. εἰς ὥρας Vid. omnino, a Jacobfio indicatum, locum Caufauboni ad Athen. L. 2. p. 112. et Conf. T. 8. ep. 1. v. 5. et Tit. 47. ep. 38. v. 4. primum locum etiam notavit Ruhnk. et v. 6. ex Gruteri Exemplo τῷ σταδίῳ σταδίων, at Brunck. τῷ σταδίῳ στάδιον, quae vera lectio; cum vulgata etiam metro repugnet; Vid. Stratonis. Ep. 6. Tit. 22. v. 5.

Ep. 9. v. 1. 2. citat. Grotius ad Epist. Paul. ad Corinth. 1. c. 9. v. 26.

v. 3. De voce ὕσπληγξ egimus, ad L. 1. Tit. 1. Ep. 3. p. 174. ubi ei fignificationem fcuticae tribuimus; quod confirmari potest loco Virgilii; Aen. L. 5. 579. 580.

Signum clamore paratis

Epytides longe dedit insonuitque flagello.

qui ea signa dabant μαστιγοφόροι et μαστιγονόμοι dicebantur, ut haec recte explicuit P. Faber Agnon. L. I. cap. 21. in Thes. Antiq. Graec. vol. 8. p. 1880. Homer. Iliad. A. v. 531. 532.

Ὣς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους

Μάστιγι λιγυρῇ.

Dixit, et argutum scutica resonante, capillis

Formosos agitavit equos.

ad Virgilii locum Vid. Guellii notas. Sophocl. Elect. v. 737.

Ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς

Πώλοις.

Velocium equorum auribus incutiens acutum flagelli sonum. Vid. etiam M. Burette Mem. de Inscr. et B. L. Tom. 3. de Litt. p. 293. voce ψόφος eleganter utitur Lucian. Philopseud. Tom. 3. p. 43. de foeminis, ad caetera surdis, sed si vel auri vel argenti tinnitum audierint, protenus fiunt alacres. Neque aliter Cicero ad Atticum L. 14. Ep. 21. *Si quid Dolabella tinniat.* et Persius Sat. 5. v. 106.

Ne qua subaerato mendosum tinniat auro.

Quod ad reliqua, Conf. Jacobsii notas ad L. 4. Tit. 2. e. 3. Vol. 3. pag. 2. p. 58, et 59. De Lada, cursore, hoc intelligit Plutarch. in Reip. ger. praeceptis Ed. Rualdi p. 804. et Steph. p. 1440. Ruhnk. et Br. ex Salmasii notis p. 119. στεφανοῦτο. Sed Vid. Tit. 22. Ep. 8. h. l. Ep. 10. v. 1. Br. Πίσης, recte, Vid. L. 1. T. 33. e. 13. L. 3. T. 2. e. 2. Πίσσης in vulgatis et apud Burette, Mem. de Litt. Tom. 3. p. 262.

v. 2. Ἓν καθ' ἕν, Proverbialis locutio, Vid. Erasmi Adag. *unum ad unum.*

Ep. 11. Vid. modo dictum Burette. De hoc egit Casaubonus ad Theocrit. cap. VI. p. 255. quod etiam P. Burm. Sec. et Ruhnk. annotarunt. Illud vero Casaub. non ad Milonem Crotoniatam, athletam celeberrimum, de quo Vid. L. 3. Tit. 2. Ep. 2. sed ad alium luctatorem miserrimum referendum esse censet; aliter Faber in Agonist. L. 1. c. 27. in Thes. Antiq. Gr. vol. 8. p. 1903. Citat. Potterus Archaeol. Gr. L. 1. c 21. p. 410. Erudite vero Epigr. explicuit Salmasius ad Solin. p. 206. Vere monuit Jacobsius hic etiam consuli oportere Brunckii notas ad Aristoph. Nubes v. 126. p. 71.

v. 5. pro ἀνδρὸς legendum ἴσων, non recte suspicatur Brodaeus.

Fn.

Ep. 12. v. 2. Br. τοῖς σοῦ τρῶγε πεσὶ. quod cum Jacobſio non admittendum arbitror.

Ep. 13. Est inter ea Luciani xx. Tom. 3. p. 680. ut et ſqq.

Ep. 14. Damna pugilatus exponuntur, Vid. ad 1. h. l. citatum Buretti locum. p. 262.

v. 3. Br. Πίσης, ut Ep. 10. et

v. 5. καρύσσετο, Dorice, quod Grotius expreſſit. Recte Vid. Salmaſii not. p. 119. et J. F. D'Orvill. ad Lucian. Tom. 3. p. 680. et ſic Ruhnk. Eodem modo ἐκηρύχθην, ep. 7. Jacobſius πολιῆται *Ed. Fl. pr.* at in mea *eadem Fl.* vulgata lectio πολιήταις, ut in reliquis Edd.

Tit. 2. Ep. 1. Vid. Erasmi Adag. Αἰθίοπα σμήχεις; et Schott. in Adag. p. 341. ſatis tritum proverbium.

Tit. 3. Ep. 1. Ad Exempl. Ruhnk. Vid. Salm. de uſuris p. 57. Conf. Brodaei et Jacobſiii notas.

v. 2. καὶ μετὰ τὴν πάρεδον. Demosth. Epist. 3. Ed. Wolfii p. 199. καὶ μὴν οὐδὲ τὸν Πυθέαν παραλείψω, τὸν μέχρι τῆς παρόδου δημοτικόν. ubi Vid. Reiskii Indicem vol. 20. p. 579.

Ep. 2. 3. apud Br. ut apud Salm. inter ea Luciani ſunt. Tom. 2. pag. 311. Vid. D'Orvillii et Reitzii notas ad Tom. 3. p. 687.

Ep. 4. v. 3. ad Exempl. Ruhnk. οὐδὲν φαίνει; ut apud Salmaſium e Cod. Vat.

v. 5. Σῆς δὲ θύρα ψυχῆς ἀναπέπταται. Euſtath. ad Hom. Odyſſ. 1. p. 1627. 3. λέγονται γοῦν θύραι, καὶ αἱ αἰσθήσεις δι' ὧν βαίνουσιν ἐς ψυχὴν τὰ ἐσθητά (lege) αἰσθητά. in Copiae Cornu Hadr. Junii p. 141. Ψαλτήρ. CXL. v. 3. Θοῦ καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χείλη μου. ad rem Lucian. Hermot. vol. 1. p. 759. increpat Vulcanum, Διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθεισῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ.

Ep. 5. ἐγχεσίμωροι, vox Homerica, de iis, qui circa hastas occupantur, Vid. Villoiſon. ad Apollonii Lexicon. Euſtath. p. 322. ἐγχεσίμωροι δὲ, οἱ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένοι ὅ ἐστι κακοπαθοῦντες. Melius Schol. apud Barneſ. ἐγχεσιμώρων, περὶ τὰ δόρατα μεμορημένων. Seu τοῦ δόρατος ἐμπειρίᾳ μεμαιότων. conf. V. D. ad Heſych. Proprie de bello furioſa Thrace. Thraces enim et Theſſali maxime ab equitatu et bellandi ardore celebrantur.

Ep. 6. Est Luciani apud Salm. in notis et Br. D'Orvillius Tom. 3. p. 687. hoc eo auctore non indignum putat. *In hernias, perinde ut in capitum levitates, tanquam ſcaevos mores eae ſignificarent, et peculia-*

rem

rem intemperantiam proderent , acerbe jocari easque jurgiis objectasse Orientales , et Graecos et Romanos , notat Th. Reinesius Var. Lect. L. 2 p. 295. Quod ad herniam illud satis apparet ex Tit. 13. Ep. 21. et 24. T. 21. Ep 1. T. 40. Ep. 12. et L. 6. Tit. 21. Ep. 2. Quod ad Calvitiem , de ea pleni sunt Luciani libri , inprimis Dialogi. Quomodo hanc effugere voluit Agathocles , narrat Aelian. V. H. L. 1. c. 4. Et sic in contemtum Jesaias cap. 3. v. 24. *ἀντὶ τοῦ κόσμου τῆς κεφαλῆς τοῦ χρυσίου φαλάκρωμα ἕξεις διὰ τὰ ἔργα σου.*

Tit. 4. v. 2. Br. pro *καὶ σύγε*, *καὶ σύτι*, ut ad Exempl. Ruhnk.

v. 5. Br. *ἀκνίσου* , sed male. Vid. ipsius notas p. 146. ad Ep. 9. Tit. 56. L. 1.

v. 6. *τὴν πόμπην* , *sacrificium*, ut in Carmine ejusdem Automedontis, quod dedimus ad L. 1. Tit. 81. Ep. 3. p. 377. Conf. Tit. 4. Ep. 1. h. l. ubi ut hic *ἀκνίσσου βωμοῖο* et *τὴν πομπὴν*, sic contra apud Pindarum Olymp. 7. v. 145. *Μάλων τε κνισσάεσσα πομπά.*

Pecorumque nidorosa pompa.

ubi Schol. *πομπὰ*, *ἡ θυσία.*

v. 7. *Ἐν Διὸς*, Br. *τῇ Διὸς*; melius Jacobsius *Ναὶ, Διὸς*, cujus tamen conjectura legentis ,

εἰς ἀΐδεω γὰρ

ἦλθον ἂν, εἰ λιμοῦ καὶ θεὸς ᾐσθάνετο.

non placet. Sensus enim satis apertus. *Multa gratia debetur ambrosiae; unus enim essem e vobis i. e. mortalis , si Deus famem sentire posset.*

Tit. 5. Ep. 1. v. 6. *ἔριφος*. Vid. notas ad L. 1. T. 90. e. 9.

Ep. 2. Praeclare ad hoc carmen illustrandum faciunt quae dedit Gatakerus ad M. Anton. p. 89. ut etiam observavit Jacobsius. Sed conf. Abrami notas ad Cicer. Philipp. 2. p. 577. Ed. Graevii. Cortii ad Sallust. p. 91. et alios in Ed. Haverkampii p. 137. Nec non Casaubon. ad Sueton. in J. Caesare c. 52. p. 124. quod etiam Ruhnk. annotavit.

Ep. 3. v. 1. Br. *Ἐσυκὸς*. Sic Salm. et Grut. et Ruhnk. Idem error apud Aristoph. in Avibus v. 558. ubi *ἐστηκόσι*, pro *ἐστυκόσι*, sed Berglerus Kusterum secutus mendum sustulit.

v. 2. *Λείπομαι*, *vincor*, eodem sensu L. 4. T. 12. ep. 19. et ep. 30.

Ep. 4. *δρᾶν* , ut apud Latinos *facere* , usitatum in amore verbum Vid. Gaulmini notas ad Eustath. de Ismeniae et Ismenes Amoribus p. 17. et Longi Past. L. 3. p. 76. Ed. Villois.

v. 2. Br. pro *πάντως*, *πάντῃ* quod est apud Salm. Vid. Auson. qui hoc

hoc vertit. Ep. cxix. De monstrosi concubitus repertoribus, quos *Spintrias* appellabant, agi recte observavit Scaliger. Vid. V. D. notas ad Sueton. in Tiber. c. 42. et Taciti. Annal. L. 6. c. 5. conf. Ep. LII. apud Br. T. 2. p. 371.

Ep. 5. Luditur in Episcopum, cui concubina erat nomine Irene. Non dissimilis lusus apud Plutarch. in Catone Minore, fine. Πόρκιος καὶ Μαρφαδάτης, δύο φίλοι, ψυχὴ μία. Psychae enim erat nomen Marphadatis uxori, quam diligebat Cato.

Hoc scriptum in Dioscurum, Alexandrinorum Praesulem. Vid. Wesselingium ad Diodori Siculi Excerpta p. 595. Citat Jac. Tollius Fortuit. p. 132. ubi non inelegans versio.

Nuper, Pax cunctis, ingressus Episcopus, inquit,
Qui potis est cunctis: quam sibi solus habet.

Ep. 8. Hoc male interpretatur Jos. Scaliger non modo de Emend. Temp. p. 480. ut observavit Jacobsius, verum etiam ad Sueton. Caligul. cap. 21. conf. Tit. 40. Ep. 7. ubi nonnulli pro καταδείξαντες legunt καταλείξαντες. obscoenum esse carmen sensit auctor scholii.

Ep. 9. Ad Tit. 11. Ep. 1. et Tit. 42. Ep. 3. Libri primi, nos nonnulla hic daturos esse promisimus de his ad nomina propria allusionibus, quas non omnes docti viri probarunt, sed plures rejiciendas esse, arbitrati sunt. De iis inprimis egerunt Fr. Hesselius ad Ennii Fragm. p. 243. Menagius Anti-Baillet Tom. XIV. P. 1. cap. 48. L. C. Valckenaer ad Euripidis Phoeniss. p. 242. et Burm. ad Ovid. Epist. XXI. v. 209. qui has obvias nugas ad Martialem et similis ordinis Poëtastros tantum referendas esse existimat. At non uno in loco se his allusionibus oblectavit Ovidius, ut Art. L. 2. v. 16.

Nunc Erato: nam tu nomen amoris habes.

et de Ponto L. 4. Epist. 13. v. 2. ad Carum.

Quidque quod es, vere, Care, vocaris; ave.

aliisque in locis. Quid dicam? Gravis auctor, M. T. Cicero his facetiis tantopere gavisus est, ut eas potius quavis occasione arripuisse, quam neglexisse videatur. Pro Cluentio cap. 26. *Guttam adspergit huic Bulbo.* De Ansere, malo poëta, qui Antonii triumviri Laudes scripsit, Vid. Facciolati Lexicon. h. v. Philipp. XIII. c. 5. *de Falerno Anseres depellantur.* Sed videas velim Phil. XI. c. 6. *Lumen et decus illius exercitus paene praeterii C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum, Graeco verbo, quoniam omnia jura dissolvit: nisi forte jure Germanum Cimber occidit.* Quae verba duo V. Cl. P. Burmannus

Sec. ad Anthol. Lat. Tom. 1. p. 423. et D. Ruhnkenius ad Vellej. Paterc. L. 2. cap. 67. optime explicuerunt. Sic apud Quinctilianum L. 6. cap. 3. p. 541. Cicero dixisse fertur. *Ego quoque tibi jure favebo.* ubi Vid. Interpretes. Si plura desideres Vid. elegantem Petri Bembi ad Famil. Epistolam L. 6. p. 589. quam citat Manutius ad Cicer. Epist. 13. L. 7. p. 313. conf. Tit. 9. Ep. 8. et L. 7. Ep. 64. Sed quantopere amaverit Cicero lusum in verbis patet ex Verrin. L. 2. c. 52. *Novus Astrologus, qui non tam coeli rationem quam coelati argenti duceret.* quem locum merito attigit Toup ad Suidam vol. 1. part. 2. p. 341. Ed. Novae. Conf. Verrin. L. 4. cap. 24 *de Verre*, ut *everriculo* et *porco.*

Ep. 11. ut apud Salm. sic apud Brunck. Palladae est.

Tit. 6. Ep. 1. ad Exempl. Ruhnk. ex Sylb. Λουκίλλου male est enim Λουκιλλίου, Lucillii. v. 3. Grotius latine, *Hermogenes* propter metrum.

Ep. 2. Egregia sunt, quae hic attulit Jacobsius, ut de voce τύπανον, Th. Gatakeri Misc. Adv. Posth. 907. et T. Hemsterh. notas ad Aristoph. Plut. v. 476. quibus Adde Eundem ad Pollucem et Grotium ad Maccabaic. L. 2. c. 6. p. 772. et nihil amplius habebis, quod de hoc genere cruciatus desideres.

v. 3. ὄντος, in Juntinâ, ex Ald. pr. in quâ tamen recte ex Flor. primâ emendatum ὄντως, ut in reliquis.

Ep. 3. πεπρωμένον ab Homero desumtum, ut Il. Γ. v. 309. et aliis in locis.

v. 2. διαθείς, praeclare de verbo διατίθημι egit Hemsterh. ad Luciani Nigr. p. 80. hinc διάθεμα ἀστέρων, stellarum dispositio et ordo Vid. Salmas. de annis Climacter. p. 87.

v. 5. ad Ex. Ruhnk. ex Sylb. Πετόσειρι sed legendum, Πετόσιρι Vid. Kuster. ad Suid. T. 3. p. 103.

Ep. 4. De hoc Vid. Fabri Agon. L. 1. c. 31. in Thes. Ant. Gr. vol. 8. p. 1925. v. 3. καταλύσεις, Vid. supra Tit. 1. Ep. 4.

Ep. 5. v. 1. Br. πλεύσει quod non in aliis, male Ald. Tertia ἡμερῶν. v. 3. κενὴν; sic Ed. priscae, at recte Aldinae et Venet. κενήν, ut apud Brodaeum, et ad Ex. Ruhnk. neque aliter Grotius.

v. 6. ad Ex. Ruhnk. ex Sylb. pro λάβῃ, βάλῃ. In versione v. 2. pro *Est*, *Et* in M.SS.

Ep. 6. De hoc egit A. van Dale de Divin. Idiolatr. p. 471. et de Oraculis p. 308. ubi v. 4. τοῖς ἱεροῖς ἐνιδὼν, optime vertitur *inspectis sacris* (*libellis.*) conf. Onuphr. Panvin. de Ludis Circens. L. 2. in Thes. Antiq. Rom. vol. 9. p. 236. simile quoddam habet Auson. Ep. 93.

Ep.

Ep. 7. Ad haec referri possunt mea ad Boetzelaerium, Carm. Append. p. 58. de Philosopho.

Omnia conquirat, scrutetur, at omnia nil sunt,
Ipse sui ignotus si pede calcat humum.

L. 4. Tit. 33. Ep. 6.

Οὗτος Ἀριστοτέλης, μετρῶν χθόνα καὶ πόλον ἄστρων.

Horat. L. 1. Carm. 28. v. 1.

Te maris et terrae numeroque carentis arenae
Mensorem cohibent.

Ubi Mitscherlichius hujus Epigr. non immemor fuit.

v. 1. *πείρατα γαίης*, ex Hom. Il. ξ. v. 200. et 301.

v. 5. Br. *οὐκ ἀπαριθμεῖς*, qua auctoritate ignoro.

Ep. 8. Vid. de hoc Cl. Burmanni notas ad Petron. c. 39. p. 234. et Huëtii ad h. l.

v. 2. ad Ex. Ruhnk. ex Salm. et Sylb. *τὴν ἰδίην δ' οὐκ ἐνόει.* ut et v. 6. *μαλακῶς ἔχει.* et citat Petronii locum. c. 39. p. 238. *In piscibus obsonatorse et Rhetores.* Doctissimus Brodaeus quem attulit Plutarchi locum, de voce *ὀψοφάγος*, hic totum propter elegantiam describere lubet. In Symposiac. L. 4. apud Steph. Tom. 2. p. 1187. et Ruald. p. 667. *ὡς γὰρ πολλῶν ὄντων ποιητῶν ἕνα τὸν κράτιστον, ἐξαιρέτως ποιητὴν καλοῦμεν, οὕτως πολλῶν ὄντων ὄψων ἐκνενίκηκεν ὁ ἰχθὺς μόνον ἢ μάλιστά γε ὄψον καλεῖσθαι, διὰ τὸ πολὺ πάντων ἀρετῇ κρατεῖν. καὶ γὰρ ὀψοφάγους καὶ φιλόψους λέγομεν, οὐχὶ τοὺς βοείοις χαίροντας, ὥσπερ Ἡρακλῆς, ὃς τοῖς κρέασι χλωρὰ σῦκα ἔχων ἤσθιεν. οὐδὲ τὸν φιλόσυκον, οἷος ἦν Πλάτων· οὐ φιλοβότρυν, οἷος Ἀρκεσίλαος. ἀλλὰ τοὺς περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναδιδόντας ἑκάστοτε, καὶ τοῦ κώδωνος ὀξέως ἀκούοντας.* Nola enim aut tintinnabulo utebantur Graeci ad piscium venditionem indicandam. Vid. Casaubon. ad Strabonem L. xiv. p. 973. ubi docet, *ὀψοφάγους* proprie dici, qui piscium esu delectantur.

Ep. 9. Br. Salmasium secutus tribuit hoc Agathiae. v. 1. *ὅτε σπόρον ἔμβαλε γαίῃ*, Vid. Wetsten. ad Evang. Matth. c. 10. v. 34.

V. 3. Vera videtur Jacobsii lectio *ἤτεε δ' ἐξερέειν, εἴπερ* — *rogavit illum, ut ipsi ediceret, num largam messem habiturus esset.* Quem affert Plinii locum L. 2. Ep. 20. *agitat digitos, computat*, illud v. 6. *δάκτυλά τε γνάμπτων* optime explicat.

v. 12. pro *ὄψεται*, lege, *ὄψεαι*. De toto Ep. consule A. van Dale de Divin. Idolol. p. 469. et de Oraculis p. 307. 308.

Tit. 7. Ep. 1. Timon Phliasius parodia utitur ex Hom. Il. Γ. v. 196.

Αὐτὸς δὲ, κτίλος ὡς, ἐπιπωλεῖται σίχας ἀνδρῶν.
Ipse, aries veluti, perlustrat castra virorum.

Vid. Diog. Laërt. L. 7. §. 170. p. 473.

v. 2. *ὄλμος ἄτολμος*, de hac loquendi formulâ egimus ad L. 1. Tit. 9. ep. 1. Tit. 37. ep. 17. et Tit. 70. ep. 20. ubi *ἄπολις πόλις*, et L. 3. T. 25. ep. 76. *ἄβιος βίος*, *vita non vitalis*. In re satis notâ Valckenaerii ad Euripid. Hippol. v. 821. et ad Phoenisſ. v. 1745. neminem consulere pigebit. Adde Oppian. de re Venaticâ L. 1. v. 260. *ἄγονον γόνον*.

Ep. 2. De Pygmaeis, adversus grues bella gerentibus, est locus classicus apud Athenaeum L. 9. c. 10. p. 390. De iis bene egit Banierus Memoir. des Inscr. et B. L. de Litter. T. 5. p. 101. et sqq. conf. Tom. 19. p. 524. Historia videtur desumta ab Homero Il. Γ. initio, ubi Eustathius nonnulla ex Athenaeo desumsit. Homeri auctoritate etiam utitur Plinius L. 7. cap. 2. Juliani animo obversata videntur ea Ovidii Fast. L. 6. v. 175. 176.

Nec Latium norat, quam praebet Jonia dives,
NEC QUAE PYGMAEO SANGUINE GAUDET, AVEM.

Conf. V. D. notas ad Anton. Liber. cap. XVI.

Ep. 3. Merito illud valde frigidum esse judicat Tollius ad Dion. Longinum cap. 37. p. 207.

v. 2. *αὐτὸν ἀπηγχόνισεν*, Lucillio usitata locutio; Vid. Tit. 32. Ep. 2. 3. 18. et Tit. 50. Ep. 18. h. l. Apposite Jacobsius hic attulit Lucani verba, Icaromen. §. 18. T. 2. p. 773. *σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν*

Ep. 4. aeque frigidum ac superius, quare recte eidem Lucillio a Salm. ex Cod. Vat. tribuitur.

Tit. 8. Hoc melius inscribi *εἰς βραδύν τινα*, existimat. Huëtius.

v. 2. *Δύστρου μηνὸς*, Suid. *Δύστρος. ὁ Μάρτιος μὴν παρὰ Μακεδόσιν.* et sic apud Hesych. ubi Interpretes hujus Ep. non immemores fuerunt, et apud Euseb. Hist. Eccl. L. 8. cap. 2. Ed. Reading; *Δύστρος μήν. λέγοιτο δ' ἂν οὗτος Μάρτιος κατὰ Ῥωμαίους.*

v. 5. *εἰς ὥρας*, apud Br. excidit post *ὥρας ἡμῖν*, quod metrum postulat. Vid. ad Tit. 1. Ep. 8. h. l. Quo sensu Grotius haec acceperit, non satis ex ipsius versione apparere putat Jacobsius; at si verba *illo tempore* modo referantur ad ipsius tardi hominis reditum, mihi satis perspicuus videtur sensus.

Tit. 9. Ep. 1. Martialis L. 1. Ep. CI. de Afrâ vetulâ.

Mammas, atque tatas habet Afra: sed ipsa tatarum
Dici et mammarum maxima mamma potest.

v. 2. Br. ex Salmasii notis Λαὶ Κορωνεκάβη, Quod probavit Grotius; *anus, cujus anni ad eos cornicum aut Hecubae accedunt*, vulgatam tamen lectionem sequi voluisse videtur noster Ruhnk. Ep. Crit. 1. p. 113. v. 4. Τατᾶ. Hanc vocem non solum blesae puerorum linguae esse sonum, sed eâ etiam designari Nutritoris et Educatoris officium recte asseruit Raph. Fabrettus Inscript. p. 142.

Ep. 2. De usu veterum crines tingendi coloribus et aromatibus spargendi, Vid. praeter V. D. notas ad ea Propertii L. 1. El. 2.

Quid juvat ornato procedere, vita, capillo?
Et tenues Coâ veste movere sinus?
Aut quid Orontea crines perfundere myrrhâ?
Teque peregrinis vendere muneribus?

Q. Serenum Sammonicum c. 4. v. 48. et Wetsten. ad N. T. Tom. 2. p. 306. Tibullus L. 3. el. 4.

Intonsi crines longâ cervice fluebant,
Stillabat Syrio myrtea rore coma.

Ad lectionem *myrtea* defendendam quamvis egregia attulerit Vulpius, tamen multo magis mihi placeret *murrea*; Horat. L. 3. c. 14. v. 22.

Murreum nodo cohibente crinem.

ubi illorum, qui de colore fusco ac nigricante cogitent, merito improbatur a Mitscherlichio sententia. Praeterea in Edd. priscis, ut iis, quae 1486. et 1487. prodierunt, legitur *myrrhea*, neque aliter legisse videtur Passeratius ad citatum Propertii locum. apud Ovid. Sappho ad Phaonem v. 76.

Non Arabo noster rore capillus olet.

ubi Interpretes *Arabo rore pro myrrha posito.* Sed de verâ lectione ne dubites, Vid. doctissimi Batavi, Hadriani Junii, Commentarium de Comâ, p. 558. carmen citat. p. 440.

Ep. 3. De hoc Vid. Ruhnk. Ep. Crit. e. l. p. 113.

Ep. 4. Singulare est, quod in Anth. Lat. L. 5. Ep. ccxiv. Tom. 2. p. 470. etiam duodecim annorum introduci videtur puella, quae non sibi aetate pares nacta erat conjuges. Vid. Burmanni notas. Jacobsium elegantissimum carmen non fugit.

Ep. 5. Ex membranis apud Salmasium tribuitur Basso Smyrnaeo. de hoc Vid. D. Heins. Lect. Theocrit. cap. xi. sub fine, ubi versibus Latinis hoc interpretatus est. Quod P. Burmannus Primus et Secundus ad sua Exempl. notarunt. Sed qui legit Heinsii versionem, atque illam cum Grotianâ, quam nos in lucem protulisse gaudemus, contulerit, iterum

intelliget, non aliorum doctorum virorum, sed Grotiano ingenio praecipue deberi Epigrammata Graeca vertendi facultatem. Praeterea Heinsius, quem secutus est Th. Wharton ad Theocrit. Id. VI. v. 40. cum hic per κοτύττπριν, veneficam quandam intellexerit, non mirum est, eum primum versum reddidisse,

Cana comam, nimiis odiosa venefica verbis.

Cotyttaris itaque *venefica*? De nocturnis et nefandis Cocyttiis sacris multa colligi possunt ex Ang. Politiani Miscell. cap. 10. Jo. Brittannici notis ad Juvenalem L. 2. v. 91. 92. et aliis. Quod ad nos, haec interpretatio nobis non placet. Primo enim de nomine non convenit, nam in membranis, ut testatur Salmasius, legitur non Κοτυτταρὶς, sed Κυτωταρὶς, quam lectionem vir doctissimus unice probat; hac receptâ de Cocyttiis non cogitandum, sed deinde hercle non video, quare Cotyttaris hic non longaevae mulieris, ut Grotius et Rutgersius Var. Lect. L. 4. p. 351. existimarunt, proprium nomen esse posset, et nihil commune habere cum sacris Cocyttiis. Ex totius Epigrammatis verbis et nexu nihil colligi potest, quod aut ad quandam turpem libidinem, aut ad artes quasdam magicas aut veneficas aliquo modo transferri posset; ut apud Horatium Barine, licet summis manifesto teneretur perjuriis, semper pulchrior prodibat et enitescebat, sic haec Cotyttaris, seu Cutotaris, licet annorum cumulo premeretur, tamen semper prodibat οἶά τε νύμφη, hoc poëta miratur. Simplex *sigillum veri*; Quod saepius doctissimi viri non animadverterunt, et remotiora ex suis doctrinae thesauris eruere maluerunt.

v. 3. ——— ἡ χερὶ λαιῇ.

Γῆρας ἀριθμεῖσθαι. ad Ex. Ruhnk. et Burmanni primi; Juvenal. Sat. 10. v. 246.

Jam dextra computat annos.

quem locum integrum ad explicationem hujus Epigrammatis etiam attulit Th. Dempsterus de Etruriâ Regali Tom. 1. L. 1. cap. 16. p. 69. Et idem Ruhnk. ἀριθμεῖσθαι γρ. παρῆμεν, quod non intelligo Vid. Gronovi Lect. Plaut. p. 223. Conf. Brodaei et Opsopoei notas, et Sirmondi ad Sidon. Apollin. p. 98. Jo. Wouwerum de Polymath. VII. p. 50. Cumque iis compara citatum Gronovii locum. Et sane mireris viros eruditos de hac computatione annorum in tam diversa abiisse. Obsopoeus, cui suffragatur Dempsterus, *Digitis annos computantes a dextra incipiunt: quae si non suffecerit numero, ad laevam pergunt.* Gronovius. *Omnes numeri, usque ad centesimum, in sinistrâ locabantur: in dextrâ centesimus incipiebat, inde rursum ducentesimus ad sinistram referebatur.* Eodemque modo Wou-

we-

werus; Ne aliorum enormes computationes referam, mihi D. Hieronymi placent verba, adv. Jovianum, *centesimus numerus de sinistrâ transfertur in dextram.*

Ep. 6. v. 3. Lege Ἦν — εἴποιμεν ἐνεγκαι, Ed. Princeps et Juntina. at Ald. pr. emendata et reliquae εἴπωμεν ἐνεγκαι.

v. 5. 6. De vocibus τήγανον, et λάσανον Vid. V. D. notas ad Pollucem l. 10. 98. p. 1273. et, ut bene observavit Jacobsius, Pierson. ad Moer. p. 250. et p. 364. Adde de *lasano* Foesii Oeconom. Hippocr. h. v. et Lamb ad Horat. L. I. Serm. 6. p. 83.

Ep 7. v. 2. μὴ καταλυομένην, quae suam artem nondum reliquit. Vid. ad Tit. 1. Ep. 4. Jacobsii notas. apposite Athenaeus L. XIII. p. 581. καταλελυκυίας τῆς Γναθαινίου σχεδὸν, *Cum artem jam meritoriam fere desiisset Gnathaenium.*

v. 4. Πελίας ἑψομένη νεάζει optime haec explicuit Vulpius ad Catull. Ep. 54. Ex cujus annotationibus apparet, apud Plautum, quem sequitur Cicero de Senectute cap. ultimo, Peliam pro Aesone esse positum, quod μνημονικὸν ἁμάρτημα esse videtur, quo in errore itaque noster etiam versaretur Lucillius. Sed si quis de AEsone et Peliâ legat fabulas, ut narrantur a Diodoro Siculo L. 4. p. 295. Pausan. Arcad. L. 8. c. 11. et aliis, et cum iis conferat quae Frid. Taubmann. ad Plaut. Hadr. Junius in Adagio *Peliam recoquere*, et Muretus in Var. Lect. Libr. 6. cap. 10. commemorarunt, facile intelliget, has fabulas sua sponte debere confundi, quoniam nulla erat caussa, quare Medea, quod in AEsone praestitisset, in Pelia efficere non potuisset. Nisi potius cum Diogene apud Stobaeum Serm. XXIX. et Palaephato c. 44. ad rationem has revocare et ad Artis Medicae facultatem, quâ Medea inprimis valebat, referre velis, quae ut ei in AEsone successerat, sic in Peliâ eam reliquisse videtur. Elegans locus est de Medeâ apud Platonem. in Euthydemo, vol. 1. p. 285. Ed. Serrani ὡς ἐγὼ, ἐπειδὴ καὶ πρεσβύτης εἰμὶ, παρακινδυνεύειν ἕτοιμος· καὶ παραδίδωμι ἐμαυτὸν Διονυσοδώρῳ. Τούτῳ, ὥσπερ τῇ Μηδείᾳ τῇ Κόλχῳ. ἀπολλύτω με· καὶ εἰ μὲν βούλεται, ἑψέτω· εἰ δ' ὅ, τι βούλεται, τοῦτο ποιείτω· μόνον χρηστὸν ἀποφηνάτω.

Ep. 8. v. 1. Τῷ ψιμύθῳ. Vid. Lambin. ad Horat. Sat. L. 1. Serm. 2. p. 30. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 394. et Pierson. ad Moerin. p. 418. pro τεῖνε ad meum Exemplum Vir doctus τέγγε. Quamvis βλέφαρα τέγγειν δάκρυσιν et similia passim legantur, ut doctissimus animadvertit Valckenaerius ad Euripid. Hippol. v. 844. p. 254. tamen illud τεῖνε non rejiciendum esse, patet ex Carm. sqq. ῥυτίδας ἐκτανύσεις. ubi Vid. Jacobsii Notas.

v. 2. Λαιδίκη, videtur esse lusus in verbo; de quo Vid. ad Tit. 5. ep. 9. Br. πινυμένη, quae lectio tantum est in Juntinâ et Basil. 1549.

v. 5. Ed. Princ. Junt. et Bas. ἐξέρευσας et pro ἀπὸ γαίης Br. ἀπὸ πηγῆς; haec lectio, quam a Jos. Scaligero profectam memorat Jacobsius, est etiam in uno ex nostris.

v. 7. Vid. Mitscherl. ad Horat. L. 1. carm. 25. p. 246.

Ep. 9. de hoc egit D'Orvillius ad Luciani Epigr. p. 687. 688. qui, quamvis in Ed. priscis illud Lucillio tribuatur, tamen ingenio Luciani non indignum putat.

v. 1. τὴν κεφαλὴν βάπτεις, ut Ep. 15. at Ep. 3. Τὰς πολιὰς βάψασα — Br. τὸ δὲ γῆρας οὔποτε βάψεις, ut est in Ed. priscis.

v. 2. Br. ἐκτανύσεις ῥυτίδας propter metrum, Scholia et Cl D'Orvillium secutus, recte; constanter enim in Anthologiâ prima in hoc vocabulo corripitur, ut L. 1. T. 16. e. 5. L. 2. T. 9. e. 13. L. 3. T. 12. e. 43. L. 6. T. 8. e. 2. L. 7. e. 86. e. 129. e. 134. et 147. Quae quidem carmina, cum hoc comparare non taedebit.

v. 3. 4. Vid. Toup. ad Suid. part. 2. p. 341. Ed. novae. κατάπλαττε; Aristoph. Eccles. v. 873.

Ἐγὼ δὲ καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ
Ἕστηκα.
Ego autem cerussae fuco oblita
Sto.

ubi Vid. L. Kusteri notas p. 214. qui hoc Ep. indicavit, ut observavit Jacobsius, qui etiam non inelegantem emendationem nobis offert in Polluce L. 5. §. 102. ubi legendum putat ἀνθωρὸν ἀνθοῦν, καὶ θᾶττον ἀπανθοῦν, καὶ κατὰ Λουκιανὸν, οὐ πρόσωπον, ἀλλὰ προσωπεῖον φέρειν. nam quod in vulgatis κατὰ Λοκρὸν non facile est intellectu. Praeterea ille lusus in πρόσωπον et προσωπεῖον non nihil auctoritatis huic lectioni conciliat. Ne dicam quod vocabulum προσωπεῖον inprimis Luciano fuerit familiare. Addatur ex Gregorii Nazianzeni Carm. 63. p. 147. Ed. Colon. 1690.

Μηδὲ θεοῦ μορφὰς ἐπαλείφετε χρώμασιν αἰσχροῖς,
Ὡς τε προσωπεῖα, κοὐχὶ πρόσωπα φέρειν.

Fed. Morello interprete.

Neve Dei formas pictura inducite foeda,
Ut jam non facies, larva sed ora notet.

Ceterum Vid. Pierson. ad Moerid. p. 323. et Grotii versionem mirari perge.

Ep. 10. Poëtae nomen quamvis in membranis diverso modo appareat, ut

ut patet ex Salmasii notis ad h. l. et L. 3. T. 22. ep. 12. p. 72. tamen videtur scribendum Γαιτουλίκου, *Gaetulici*; *Gaetulicum* inter Epigrammatarios memorat Martialis in praef. et Plinius L. 5. Epist. 3. inter eos, qui liberiore scribendi genere usi sunt, excitat Lentulum, Gaetulicum, quae verba conjuncte legit Sirmondus ad Sidonium, Carm. IX. v. 256. seu 260. ubi Vid. notas. Et in Ep. 10. L. 2. Ejusdem Sidonii, in qua amatae puellae, sive uxores Poëtarum nobilium enumerantur, tantum dicitur *Gaetulicus*, qui Cesenniam suam in deliciis habebat. Neque aliter in Veterum Poëtarum Fragm. Stephani p. 414. De *Lentulo Gaetulico*, Vid. eruditi Lipsii notas ad Taciti Annal. L. 4. c. 44. e quibus hoc saltem apparet non *Getulii* sed *Getulici* nomen fuisse poëtae.

v. 1. Περὶ χείλεσι χείλεα θεῖσα — videtur desumtum ex Meleagro, et a delicatiore negotio ad minus delicatum translatum. Melager L. 7. ep. 15.

Ὄλβιον· εἴθ' ὑπ' ἐμοῖς νῦν χείλεσι χείλεα θεῖσα
Ἀπνευστὶ ψυχὰν τὰν ἐν ἐμοὶ προπίοι.
Laudo: sed o utinam labris sua labra maritans
Illa meis totam combibat hanc animam.

Haec elegantiora etiam attigit Plato; Mantlss. 2. Tit. 4. Ep. 64. Quae ad veram hujus locutionis efficaciam pertinent dabit eruditissimus elegantiarum arbiter Mercerus, ad Aristaeneti Epist. L. 2. Ep. 18. p. 273. Quibus nos addere lubet, quae leguntur apud Xenophontem Ephesium L. 1. p. 11. καὶ τὰ χείλη τοῖς χείλεσι φιλοῦσα συνεβίβαζει. καὶ ὅσα ἐνενόουν διὰ τῶν χειλέων ἐκ ψυχῆς εἰς τὴν θατέρου ψυχὴν διὰ τοῦ φιλήματος παρεπέμπετο. conf. Heinsii notas ad Claudian. Epith. Pall. et Celer. v. 132.

v. 2. Br. Σιληνὶς, in Ed. Princ. et in aliis, Σηληνὶς, at in Stephaniana Σειληνὶς; ἐξεφόρησε in omnibus. Ex Huëtii notis Br. ἐξερόφησε. De hoc egit Wesselingius ad Diod. Siculum L. 13. p. 617.

v. 5. Br. ἀφειδεὶς, et v. 6. εἰσότε, cum Edd. Vet. habent εἰς ὅτε. Atque idem Br. ex Salm. notis, quemadmodum in membranis ultimum versum ille invenerat,

Εἰσότε καὶ νεκύων ἦλθεν ἐπὶ ψάμαθον.

Quod nulli editi libri agnoscunt; Praeterea ignorare me fateor, quid hic sit, νεκύων ἦλθεν ἐπὶ ψάμαθον, *defunctorum venit ad arenam.* Describitur anus bibax, quae tantopere vino mero gaudebat, ut etiam larga manu infusum poculum teneret, cum ad plures compotrices, apud Grotium *congerrones*, moriens abierit. συμμορία enim apud optimos

 auc-

auctores est *ordo*, *decuria*, *classis*. Si in membranis legeretur ἧλθ' ἐπὶ συμπόσιον, ubi cum suis amplius bibere posset, magis illud probarem.

Ep. 11. v. 3. pro αἰνῆσαι Salm. in notis ὀνῆσαι.

v. 4. κινεῖν et βινεῖν nonnunquam promiscue usurpari docuit Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 411. conf. L. 2. T. 47. ep. 2. ubi pro αἰνεῖν legendum κινεῖν. sic κίνημα eodem sensu occurrit in Philodemi carmine, L. 7. ep. 101.

Ep. 12. v. 4. Apte, ut Jacobsius observat, haec Cl. Mitscherlichius admovit ad ea Horatii L. 3. Carm. 15. v. 4.

Maturo propior desine funeri
Inter ludere virgines.

Ep. 13. v. 1. Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. *Aliam excute quercum.* melius fortasse. *Ex aliâ quercu glandes collige.* H. Stephanus; Proverbialis locutio, de quâ Vid. apud Schottum, et ea, quae habet Erasmus Chil. 1. Cent. 5. Prov. 34.

v. 2. ἔκκαρον Edd. omnes veteres usque ad Badium, qui dedit ἔκκαιρον, quam lectionem probarunt Brodaeus, in Ed. Bas. 1549. et Ruhnk. ad h. l. ex Grut. Egregie vero hunc versum explicuit Mitscherlich. ad Horat. L. 2. Carm. 5. v. 9. — 12. quod etiam Jacobsius indicavit.

v. 4. λευκὸν ἰδεῖν κόρακα. λευκὸς ὄρνις, *alba avis* est in proverbio, apud Erasm. Chil. 2. Cent. 2. Prov. 50. at inprimis propter raritatem *de Corvo*, ibid. Chil. 4. Cent. 7. Prov. 35. Juven. Sat. 7. v. 202.

Corvo quoque rarior albo.

Conf. Tit. 46. h. l. Ep. 17. Galenus de naturalibus facultatibus, Tom. V. L. 1. pag. 30. *De Lyco quodam*, in cujus nomine lusum quaerit, cum ait, λευκῷ τοίνυν, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἔοικε κόρακι. Sic Albutii sententias *albas* vocare solebat Asinius Pollio, ut refert M. A. Seneca Controv. L. 3. p. 221.

Ep. 14. vs. 2. pro ἔγχαλκος Obsopoeus malebat εὔχαλκος, quod ad Ruhnk. Exempl. notatum. At ἔγχαλκος *bene nummatus* opponitur ἄχαλκος, *nummis carens*, cum εὔχαλκος, non tam ad aeris multitudinem, quam quidem ad artis, ex eo conflatae, praestantiam spectat, ut Lib. 6. Tit. 17. Ep. 2. τὸν εὐχαλκόν τε λέβητα, *pulchre ex aere conflatum lebetem.* Homer. Odyss. O. v. 84.

Ἠέ τινα τριπόδων εὐχάλκων, ἠὲ λεβήτων —

quod huic loco non convenit. Iis quae dedit Jacobsius ad h. l. et ad L. 7. ep. 147 de vetulis, quas τάφους, et σόρους vocabant, adde Plauti locum Asinar. Act. 5. sc. 2. v. 42. *Capuli decus.* Euripid. Med. v. 1209.

v. 1209. vel 1218. *Τὶς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν εἶδεν Τίθωνον.* conf. Heraclid. v. 168.

Ep. 15. De hoc Vid. M. Raderum ad Martialem L. 3. p. 271. et ibi citatum ex L. C. Rhodigini Lect. Antiq. locum L. 29. c. 10.

v. 2. *Καὶ δασὺς ὢν λίαν ᾠὸν ἅπας γέγονεν.* P. Burm. Major ad ſuum Exempl. citat Calpurn. Ecl. 6. v. 14. *levique decentior ovo*, ubi Rob. Titius hujus Epigr. non immemor fuit.

v. 3. Br. *ἐπόησε* pro *ἐποίησε*, quod ad unum Cod. Leid. notatum; reliqui, ut vulgo, *ἰβόησε*. Tale quid Grotius in verſione ante oculos habuiſſe videtur.

Tit. 10. Ep. 1. 2. Haec in Ed. Principe conjuncta leguntur. Aldus ut Junt. et Baſ. 1549, ea ſeparavit, Aldina ſecunda ut Ἄδηλον dedit; ſed in emendationibus ex Ald. pr. emend. hac inſcriptione illud ornavit.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς γραμματικὸν κερασφόρον.

Quod deinde in omnibus. Sed talem titulum petinere ad Ep. 8. bene vidit Jacobſius. Ex Salm. notis p. 121. Grot. *δύσκολον*, vertit enim *intractabilem.* quae vox tamen in M. S S. Grotii deleta.

v. 2. *τὸ σῶμα μου δέδεται.* conf. Tit. 46. Ep. 7. h. l.

Ep. 2. v. 1. Br. pro *ποτε*, *νοῦν* legit, in quam lectionem etiam Grotius incidiſſe videtur, quare eam recepimus.

Ep. 3. v. 1. *σῆτες ἀπάντων.* conſtans lectio. Suid. *σὴς*, *σητός*, *vermis*, *tinea*, Vid. Wolfii notas ad Sapph. Fragm. p. 239. Jacobſii tamen emendatio legentis *σῆτες ἀκανθῶν* probari poſſet propter ſeqq. ut Ep. 4. *σῆτες ἀκανθοβάται* et Ep. 12. *σῆτες ἀκανθολόγοι.*

v. 2. *Τελχῖνες*, ſic apud Suid. et Etym. M. at apud Heſych. *Θελγῖνες*, ſunt homines *πανοῦργοι*, *πονηροὶ δαίμονες. ἢ ἄνθρωποι φθονεροὶ, καὶ βάσκανοι.* Vid. de his clariſſimi et doctiſſimi Ezech. Spanhemii notas ad Callimach. Hymn. in Delum v. 31. et Valckenaer. ad Callim. Fragm. p. 145. ſqq. quibus adde quae hic habet Jacobſius.

v. 4. *οὐδ' αὐτοῦ.* ad Cod. Leid. *ἀντιδικόν.*

v. 5. *οἷς τὸ μὲν ἢ σφὶν*, ſic in Ep. 6. h. Tit. Herodicus *τὸ σφὶν καὶ σφῶϊν*, *καὶ τὸ μὶν ἠδὲ τὸ νίν.* de iis, qui minimas ſcrutantur particulas.

v. 6. *εἰ κύνας*, ad Ex. Ruhnk. ex Salm. *εἰ κόνας.* quod nihili est.

v. 7. Br. *κατατρύζοντες*, et ſic ad Ex. Ruhnk. et v. 8, ignota manus. Paulus ad Epheſ. cap. 6. v. 16. *ἐν ᾧ δυνήσεσθε πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεπυρωμένα σβέσαι.* Non diſſimile illud Leonidae L. 1. T. 44. c. 3. *ἔξιθι, κὰς ἑτέρους ὀξὺν ὀδόντα βάλε.*

Ep. 4. Legitur hoc in Erinnae Fragm. ubi Vid. Wolfii notas p. 6.

v. 2. De hoc egit Is. Casaub. ad Athenaeum p. 186. v. 51. conf. v. 1. Ep. 3. et v. 2. Ep. 12. h. Tit.

v. 4. Καλλιμάχου πρόκυνες; optime Jacobsius scripsit. *Procyon ante Canem oritur, cumque praecedit, multum Cani splendore cedens. Hinc intelligitur cur Grammatici vocentur Callimachi* πρόκυνες. De Canibus Deorum Ministris Vid. citatum locum ad Lib. 1. Tit. 13. Ep. 1. v. 4.

v. 5. Salm. ποιητῶν λῶβαι, ποσὶ σκότος ὀρχόμενοισι. Quod etiam ad Ex. Ruhnk. notatum, at prima in ποσὶ brevis est. Br. ἀρχομένοισιν.

v. 6. Bernardus ad Thom. Magistrum, p. 549. pro εὐφώνων, legi malebat εὐφρόνων, sed hoc metricae leges non admittunt.

Ep. 5. Cum hoc omnino Conf. L. 1. T. 17, ep. 1. Ejusdem Palladae, qui molestam uxorem habuisse videtur, ubi legitur.

Τέχνης γραμματικῆς, καὶ γαμετῆς μαχίμης.

v. 3. τὰ πάθη, *casus miserabiles, clades*, ut apud Eurip. Hec. v. 589. Vid. Hemsterh. ad Luciani Deor. Dial. 25. p. 280. Xenophon de Inst. Cyri L. 2. c. 2. §. 1. ἐνταῦθα δὴ οὕτω βαρέως ἤνεγκε τὸ πάθος. *Ibi tum usque adeo graviter hunc casum tulit.*

v. 5. In Ed. Princ. et Junt. δ' ἀλλόχου, quod emendavit Aldus.

Ep. 6. Primus dedit ex Athenaeo Steph. in Append. p. 524. legitur etiam in Mant. Secundâ Tit. 4. Ep. 56. de hoc egimus ad Grotii Proleg. p. 135.

v. 1. Desumtus ex Homer. Il. B. v. 159. et sic Anacreon. v. 787. ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης. et Eurip. in Helena v. 129.

Πείσειν ἐν νώτοισι ποντίας ἁλός;

Conf. Iphig. in Tauris v. 1457. et L. 3. Tit. 22. Ep. 74.

Νῶτα δὲ Τυρσηνῆς ἐπάτευν ἁλός:

quâ in re illud notandum, quod nomen *dorsa*, tam numeris aptum, non nisi a ferae aetatis poëtis latinis ad maris superficiem fuerit translatum: cum apud antiquiores *cumulum arenae*, *scopulum* significat, atque eleganter de monte et nemore usurpatur, ut apud Virg. Georg. L. 3. v. 436.

Neu dorso nemoris libeat jacuisse per herbas.

Et Horat. Sat. L. 2. S. 6. v. 91.

Praerupti nemoris patientem vivere dorso.

v. 4. Br. Καὶ τὸ σφῷν ex emendatione Piersoni ad Moer. p. 340.

v. 6. Quare Grotius illud 'Τὰς, quod tantum est in Wechel. susceperit, ignoro. Nam apud Athenaeum etiam in Ed. Princ. legitur 'Ελλάς.

Ep. 7. ἀπ' ὄνου καταπεσών, proverbialis locutio. Vid. Suid. Tom. 1. p. 288.

p. 288. et Zenob. Cent. 2. p. 41. et Erasmi Adag. p. 273. et Hefychii Interpr. p. 475.

v. 3. ἰδιώτης, non *privatus*; ut male vertitur, fed *illiteratus*, qui Grammatico opponitur. Vid. Cl. Hemfterhufii notas ad Luciani Tom. 1. p. 484.

v. 5. Br. ἔπαθε recte, ut omnes Edd. veteres, Steph. primus ἔπαθεν.

v. 6. Br. pro γέγονεν, γέγονε, quod non in aliis.

Ep. 8. Br. εἰς γραμματικὸν κεραςφόρον, recte ex Membr. cum illud lemma male ab Aldo Ep. 2. fuiffe adjectum, jam vidimus; Et fic Salm. ad Tertull. de Pallio, p. 338. quod etiam ad Exempl. Ruhnk. notatum. ubi tamen aliud initium. Νῦν σὺ δίδασκε λέγων Πάριδος — quod quare dederit Salm. ignoro, cum vulgatam lectionem tuetur in notis, p. 121. De κεραςφόροις Vid. praeter Jacobfium ad h. l. M. Solanum ad Luciani Dial. Mort. p. 332. et M. Jac. Mollerum in libro de Cornutis. Meus amicus Jo. Ad. Nodellius, Profeffor Roterodamenfis, bene me monuit apud Jo. Tzetzen in Homericis, a Jacobfio editis v. 153. Χρυσόκερώς τε πόσεις dici maritos inauratis cornibus, qui donorum caufsa in uxorum adulteriis connivere *et dormire* folent.

Ep. 9. v. 1. φυσίζωε; Vett. Edd. omnes ante Stephan. qui φυσίζοε dedit Br. pro Μοῦσα, λιμοῦ, cujus emendationis quamvis nullam rationem dederit, tamen eam non ineleganter ex ipfius Luciani fcribendi modo afferuit Jacobfius.

v. 3. In Edd. Luciani Ἐχρῆν γὰρ καὶ σέ. —

v. 4. Citat D'Orvillius, ad Charit. p. 29.

v. 5. Refpicit poëta Arati verfus in initio.

v. 6. In Edd. priscis λέκτρια, quâ de voce egit Henr. Steph. in Appendice ad Thef. L. Gr. T. 4. p. 1360. idem tamen in notis ad h. l. Obfopoeum fecutus emendat δέκτρια, quod probarunt Br. et D'Orvillius ad Luciani Ep. p. 681. nec non exprimere voluiffe videtur Grotius.

Ep. 10. Hoc et fequens ex Salmafii fententiâ Br. Lucillio tribuit.

v. 5. Vid. Huët. βάλλειν exquifite de *dicteriis jaciendis* dici, docet Cl. Wyttenbachius ad Plutarch. de S. N. V. p. 5. Caeterum egregia fane funt, quae hic attulit Jacobfius, in quibus acquiesco.

Ep. 11. v. 1. Omnes Edd. priscae Ζήνων, ὃς ἔχει — μένανδρον — v. 2. Junt. et Baf. 1531. pro φησὶ, φυσὶ. Br. Ζήνωνος — Μένανδρος — φὴς σύ.

Br. v. 3. αὐτῷ μελετῶν; et cum Huëtio pro οὕτως, — οὗτος. ad Ex. Ruhnk. haec notata leguntur. *Vid. Salmaf. ad Solinum p.* 278.

qui mihi veterem lectionem recte constituisse videretur, si legisset. Γραμματικὸς, Ζηνῶνος ἔχων πώγωνα, Μένανδρος. Grammaticus Menander, Zenonis habens barbam. ut simili fere modo ad idem Ex. Ruhnk. scriptum. Γραμματικοῦ Ζηνῶνος ἔχει πώγωνα Μένανδρος. ex emend. Scaligeri in Guilandinum *p.* 54. *et sic apud Scriver. ad Martial.* 10. 93. Sed conf. V. D. notas ad Mart. L. 1. Ep. 67.

v. 3. Aldus in Emend. αὖ τῇ, quod tantum Aldina secunda servavit. pro οὕτως, Brod. ὄντως, etiam ad Ex. Ruhnk. notatum.

v. 4. voces πτώσεις, συνδέσμους, reliquas, quae proprie ad artem Grammaticam pertinent, ut patet ex Lib. 1. T. 17. ep. 4. et 5. ad res Venereas transtulit poëta.

Ep. 12. apud Salm. in notis p. 122. et Br. T. 2. p. 223. tribuitur Philippo Thessalonicensi.

v. 2. ἀκανθολόγοι, qui spinas colligunt, conf. T. 47. e. 8. h. l.

v. 3. Ald. pr. Emend. Junt. et Ascens. ζητεῖ.

v. 5. λευκότερον εἰπεῖν dicuntur, qui clarius rem explicant, quibus opponuntur obscuriore oratione utentes, ἡ δὲ μέλαινα ἱστορίη, ut haec egregie exposuit doctissimus Brodaeus.

v. 6. Br. Περικαλλιμάχους, ut in Salmasii et Gruteri notis, Quod ad Ex. Ruhnkenii notatum.

Ep. 13. De hoc egerunt Jos. Scaliger ad Auson. L. 1. c. 28. et Is. Casaubonus ad Theocrit. c. 18. p. 276. De Cynegiro Vid. ad L. 1. T. 5. Ep. 9. et Ep. 25. et L. 4. T. 8. Ep. 32. et Ep. 33. ἀπελθὼν, ut apud Latinos mortui dicuntur *abiisse* et *e vita abiisse*, sic apud Graecos ἀπελθεῖν, et ἐκ τοῦ βίου ἀπελθεῖν, Vid. L. 1. T. 13. Ep. 7. et T. 66. Ep. 4. Lucian. Somn. Tom. 1. p. 17. et Philops. Tom. 3. p. 56.

Ep. 14. Salm. *est Palladae ideoque insulsum;* huic etiam dedit Br.

v. 4. Ἀλαβαρχίης. Alabarches seu Arabarches videtur fuisse magistratus, qui Judaeis Alexandrinis praeerat in exigendis vectigalibus. Vid. de his A. Turnebi Adverf. L. 27. cap. 25. V. D. ad Juvenal. L. 1. v. 130. Cicer. Ep. ad Atticum L. 2. ep. 17. et J. A. Ernesti in Clave Cic. h. v.

v. 5. Br. κανθήλιε, recte et sic editum in Ed. Bas. 1549. et probatum a Grotio. idem ex Salm, notis pro γραμματικῶς γὰρ, γραμματικοῖς γὰρ, et v. 6. ex ingenio. pro οὐδὲ τέλος, οὐ τελέως.

Tit. 11. Ex Stobaeo Serm. 67. p. 420. et Ed. Gesneri Serm. 187. p. 640.

Ad

Δύ' ἡμέραι γυναικός εἰσιν ἥδισται,
Ὅταν γαμῇ τις, κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν.

Grotio interprete. p. 278.

Uxor marito dat duos dies dulces:
Cum ſponſa nubit, cumque funus effertur.

Hoc vero Ep. non minus eleganter vertit.

Fons irae mulier: ſed habet duo tempora laeta:
Cum venit in thalamum, cumque abit in tumulum.

Unde colorem traxiſſe videtur optimus meus praeceptor P. Burmannus Secundus Poëmat. p. 464. Duorum maritorum fors diverſa.

Hic libertatem male perdidit, ille recepit,
Conjugis a thalamo, conjugis a tumulo.

Forte melius v. 2.

Conjugis hic thalamo, conjugis ille rogo.

v. 2. δύο, Omnes Edd. Vett. usque ad Steph. Attigit hoc Jo. Alberti Obſerv. ſacr. p. 237.

Tit. 12. Ep. 1. Hoc et ſequens, ut adoleſcentulus, latine reddidit Cl. Barthius ad Statii Thebaid L. 6. v. 158. quod ad Ex. Ruhnk. notatum.

v. 1. Offendit interpretes vox Ἄνθρακα, pro quâ verbum mallent, quod ad rem militarem pertineret; non neceſſarium puto; quoniam ἄνθραξ, ut *carbo* apud Latinos, *de candente carbone* dicitur. Quid enim magis naturale, quam ſi carboni ardenti laurus admoveatur, haec magnum crepitum excitet? quod optime intellexit Grotius. Vanum hunc timorem etiam bene depinxit Iſidorus Peluſiota L. 5. Ep. 562. et Horat. L. 1. Od. 23.

v. 2. In verſione Grotianâ dedimus *melino*, ſed legendum ut in MS. *milite*. Est enim τὸ μήλινον λῶμα vestis militaris, ex colore ruffo militibus uſurpato, de quâ Vid. doctiſſimum Salmaſium ad Hist. Aug. Script. T. 2. p. 563. qui et hujus Ep. mentionem fecit.

v. 4. Sic idem Lucillius Tit. 32. Ep. 13.

Δύσμορος ἐξαπίνης ὕπτιος ἐξετάθη.

v. 6. φίλῳ χρῆται, de hac locutione Vid. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. v. 996. p. 270. Λυσιμάχῳ, ludit in hoc nomine, ut Cic. Philipp. XI. c. 6. in *Lyſidico*. quâ de re actum ad Tit. 5. Ep. 9. h. l.

Ep. 2. Ut apud alios, ſic hoc latine redditum legitur in Kuhnii notis, ad Aeliani V. H. L. XIII. c. 14.

v. 4. Ζωγρεῖται, Ald. Sec. Tertia et Venet. quod ad Ex. Ruhnk. notatum, ut v. 6. pro τότε, ὅτε ex Cod. Vat. Ζωγρεῖτε, recte. reſpicit poëta ad illa Homeri, Il. K. v. 378.

Zu-

Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι.

Me vivum capiatis, ego me mugere solvam.

v. 5. Br. καὶ, quod Jacobsius Grotium divinando occupasse existimat. et τέτρωσθαι pro τέτρωται, Huëtius p. 466.

Tit. 13 In Ed. Princ. εἰς Αἰσχρῶς. Ep. 1. v. 1. Ρύγχος ἔχων, Vid. Trilleri notas ad Thom. Magistrum, p. 787.

v. 2. pro ἐν ἔρει Obsopaeus ἐνόρει. quod ad Ex. Ruhnk. notatum. διαυγὲς ὕδωρ, proprie de pellucidis aquis et rivis. Vid. Luciani Dial. Mar. T. 1. p. 296. Sic διαυγὲς νᾶμα. L. 1. T. 73. ep. 1.

Ep. 2. v. 1. τρεπιθήκινον Edit. priscae, ut etiam Bas. 1549. at recte Ascens. τριπιθήκινον. Optime hanc vocem explicuit Th. Reinesius Var. Lect. L. 1. c. 18. p. 69. quibus adde, quae habet Jacobsius.

v. 2. De Hecate non vulgaria dederunt Micyllus et Ciofanus ad Ovidii Metam. L. 7. v. 74. Clericus ad Hesiodi Theogon. v. 411. et summus Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. Tom. 1. p. 330. ubi, quid sit Ἑκάτης δεῖπνον, explicat. Jacobsius hoc Lucillium dicere voluisse putat, *Bitonem vel ipsam Hecaten deformitate superare; ita ut si Hecate eam vidisset, se prae invidia suspensura esset.* quod quare non ex Grotii versione,

Quamque videns nollet vivere Persephone,

intelligi posset, plane non video.

v. 5. Quae sunt in Gruteri Exempl. ad suum annotavit Ruhnk.

Ep. 3. Ad Ex. Ruhnk. Vid. Salmas. ad Jul. Capitol. Pertinac. VIII. p. 553.

v. 2. Ut supra γρ. δρῦ, Brod. μῦς, ex Sylb. notis. Lusus in vocabulis δριμὺς et δρῖλος, quem splendide explicuit doctissimus Jacobsius.

Ep. 4. Hoc cum superiore in Ed. Princ. jungitur.

v. 4. pro ναύταις, apud Br. γριπεῖ, quod Jacobsius in νηκτοῖς *contra pisces*, mutari vellet, quod non necesse; nautas enim piscatores etiam dici posse arbitror. sed Brunckii emendatio nullum habet ductum literarum et Jacobsii in eo laborat, quod quidem νηκτὸν adjective, non vero substantive sumitur, ut L. 6. Tit. 3. e. 1. νηκτοῖσιν ἐπ' ἰχθύσι.

v. 5. Br. pro κίνδυλα, σχίνδυλα.

v. 6. Ad Ex. Ruhnk. τοῖς πυλεῶσι κόραξ, Vid. Steph. Thes. L. Gr. T. 2. p. 380. κόραξ. quod idem ad meum Ex. annotavit P. Burmannus major. His adde quae habent V. D. ad Polluc. L. 1. Segm. 77. L. 7. Segm. 111. et L. 10. Segm. 22. at inprimis Tib. Hemsterh. ad Luciani Necyom. Tom. 1. p. 472.

Ep. 5.

Ep. 5. in M. S S. D'Orvillii Hermogenem et Hermogenis.

Ep. 7. v. 2. Br. ἀυτὸν, ut ad Cod. Leid. qui et ὑπεκχαλάσαι. In Josua vero cap. 2. v. 15. de Rachab. κατεχάλασεν ἀυτοὺς διὰ τῆς θυρίδος.

v. 4. Br. pro ἔφυγεν, ἔφυγε. contra codicum consensum. In versione v. 1. M. S S. legitur Zenodotus pro Zenogenes.

Ep. 8. Br. Ἀμμονίου, ut L. 4. T. 12. ep. 98. at Ἀμμωνίδου, in vulgatis, cujus modo hoc unicum in Anthologia exstare distichon censet Fabric. Bibl. Gr. L. 3. c. 28.

Ep. 9. v. 1. Br. ἔχει, recte et sic Edd. Vet.

Ep. 11. v. 1. ἀπομύσσειν, de significatione irridendi et decipiendi Vid. Hemsterh. ad Luciani Dial. Mort. Tom. 1. p. 351. et seqq. conf. μυχθίζω, L. 7. ep. 108.

v. 3. Οὐδὲ λέγει, Ζεῦ σῶσον, ἐὰν πταρῇ· Conf. omnino L. 7. ep. 179. ubi Br. pro ἄναξ legendum dedit ἅπαξ, quod elegantissimus Lennepius in suis ad Ovidii Herold. animadverf. p. 290, probavit. Nihil vero frequentius quam in sternutamentis, quae dubiae erant interpretationis, ad bonum procurandum omen, invocatio alicujus Dei, ut hic Ζεῦ σῶσον. Praeterea crepitantem lucernam pro numine habebant, ut L. 7. ep. 118. λύχνε, σὺ δ', ἡ θεὸς εἶ. Quare ἄναξ, quod nomen plerumque Deis tribuitur, ut frequens apud Homerum Ζεῦ ἄνα — non in ep. 179. delenda vox; a Grotii versione nonnihil diversa lectio forsitan eum locum illustrabit.

Haec si vera forent, quoque tu, Rex, qualis Apollo,
Mortali ut vates, stabis apud tripodas.

De his sternutamentis, modo secunda, modo adversa praemonstrantibus, praeter Casaubonum ad Athenaeum p. 137, luculenter admodum egit Jo. B. Casalius in Thes. Antiq. Graec. vol. 9. p. 905. et sqq. ubi non inelegans hujus Epigr. legitur latina versio. Confer porro quae dedit P. Burm. Sec. ad Propert. L. 2. El. 2. v. 35. et L. 4. El. 3. v. 60.

Ep. 13. Lucillio etiam dedit Grotius. v. 2. ἔψιν, rectissime, ut ad Cod. Leid. notatum, et Edd. omnes Vett. usque ad Steph. in cujus editionem, errore typographi, ni fallor, irrepsit ὄψιν, quod male admodum deinceps aliae secutae sunt. Vid. Raderum ad Martialem, L. 1. Ep. 71. (seu 73.) p. 147. conf. Mart. Lib. 5. Ep. 43. ubi etiam h. Ep. mentio. L. 9. Ep. 38. L. 12. Ep. 23. et L. 14. Ep. 56. quae in faciei turpitudine indicandâ et emendandâ versantur. Horat. Serm. L. 1. S. 6. v. 30. et sqq.

haberi

Ut cupiat formosus; eat quacumque puellis,
Injiciat curam quaerendi singula; quali
Sit facie, sura, quali pede, dente, capillo.

Ovid. Medicam. Fac. v. 81. 82.

Ut coëant, apteque lini per corpora possint,
Adjice de flavis Attica mella favis.

qui versus inter Leoninos referendus, de quibus egimus ad L. 1. T. 32. Ep. 3.

Ep. 14. De Struthione et Struthione magnâ, Cameli formâ (T. 22. ep. 6.) pluribus egit S. Bochartus vol. 1. part. 2. p. 217, et sqq. Adde quae dedit Barthius ad Claudian. in Eutrop. L. 2. v. 310. qui et hujus Epigr. mentionem facere non neglexit. Contumeliosum vocabulum spectat ad oris deformitatem indicandam. Seneca de Constantia sapientis, cap. 17. *In senatu flentem vidimus Fidum Cornelium, Nasonis generum, cum illum Corbulo Struthiocamelum depilatum dixisset.*

Ep. 15. Vid. Abram. ad Cicer. Orat. in Pisonem, c. 1. p. 594. Ed. Graevii.

v. 1. πολὺς, proprie de barbâ horridâ et incultâ. Theocrit. Idyll 14. v. 4.

Χὠ μύσταξ πολὺς οὗτος ἂν, αὐχμῶντες δὲ κίκιννοι.
Atque haec barba gravi mento tibi multa pependit.

Ep. 16. v. 1. Propert. Lib. 3. El. 23. v. 34.

Et speculo rugas increpitante tibi.

Ubi Vid. elegantissimi et doctissimi P. Burmanni Sec. notas. conf. L. 6. Tit. 8. Ep. 1. In Ed. priscis, ἐγὼ δέ σε πάλιν — quod primus Stephanus metri caussa immutavit.

v. 3. Ed. Princ. Junt. et Ascens. τοῦτο καὶ ἠδυλόγος δὲ ποτὲ Πίνδαρος ἔλεγχων. Quod propter idem metri vitium correxit Aldus. Quis vero scit, an Macedonius tam religiosus ad metrum observandum fuerit in nominibus propriis, quae veteres modo produxisse, modo corripuisse ostendimus, ad Lib. 1. Tit. 43. Ep. 3. Conf. Tit. 13. Ep. 16. h. l. Sic Jordănis et Jordānis, Vid. Burm. ad Lotichii Poëm. pag. 311. Neque aliter Brunck. Lect. et Emend. p. 151. propter licentiam, in nominibus propriis concessam, Ārătŭs et Ărātus dici posse existimat. At ut factae medicinae medicinâ subveniretur, posuit ad suum Ex. P. Burm. primus pro αὐτος, αἴσχρος quod etiam Ruhnk. notavit, unde Br. ex marg. Ed. Wechel. dedit αἶσχος, sed, an αἶσχος, αἴσχρος, aut

aut *αὐτὸς* ad fulciendum metrum interponas, omne robur Epigr. surripis, cujus vis salva est, si priscam lectionem sequaris, et non de secundâ in Pindarus labores. Cum editori, praeterquam in locis plane desperatis, e quibus nullus sensus elici potest, semper sibi illud propositum habere debeat, ut lectionem, qualis ab auctore profecta sit, exhibeat, tunc eam propter metri imbecillitatem immutare, periculosum arbitror. Ceterum conf. L. 4. Tit. 19. Ep. 23. et Tit. 27. Ep. 15.

Ep. 17. Ut supra metri negligentiam in nominibus propriis observavimus, sic eam hic commissam videmus in voce *ῥίνα*, cujus prior syllaba contra poëtarum usum corripitur. Sed hoc unum modo distichon optimus princeps reliquit, quare in eo propter quandam in metro insolentiam nihil mutandum.

v. 2. *παρερχομένας*, Ed. princ. Ald. pr. et Junt. sed Ald. sec. *παρερχομένοις*. quod deinceps fuit in vulgatis et suscepit Steph. in Lex. quamvis *παρέρχεσθαι* etiam de tempore dici demonstret.

Ep. 18. v. 1. Hom. Odysf. Ω. v. 90.

Ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ.

Simile initium Ep. Ammiani Tit. 46. ep. 10. Hoc optime explicuit Barthius Adverf. L. 9. p. 445. *ῥυγχελέφαντα*, ut Tit. 46. c. cit. *βαρύχειλον*.

v. 2. Ruhnk. ex Sylburgii notis *λιτράσιοις* et pro *ἰέντα*, *ἰόντα*. *λιτραίοις* Br. quod probaverat Salm. qui tamen *ἰέντα* retinendum putat. Edd. priscae sibi non constant; Princ. cum sequente jungit, et dedit, *χείλεσι τριταίοις*, Junt. separat, et legit *χείλεσι τριτταίοις*, ut Ald. prima, Ascenf. Baf. et Stephan. Sed Aldinae 2. 3. et Venet. separant, et habent *χείλεσι τριτταίης*. *τριτταίοις* praeferendum propter *ῥυγχελέφαντα*, et sic Grotius.

Ep. 19. v. 2. Br. *ἐνοπήν*, ut est in membr. et Ed. Princ. quod non probat Salm. in vulgatis *ἐν ὀπῇ*, obscoenius, sed forsitan verius, quam lectionem Grotius videtur secutus.

Ep. 20. Ut apud Salm. sic inter ea Palladae est apud Br. T. 2. p. 410. v. 4. *στέξαι τὴν νόσον οὐ δύναμαι*. Vid. ad L. 1. Tit. 5. c. 7. et Casaubon. ad Persii Sat. L. 1. p. 53. ubi in v. 13. veram lectionem revocare conabimur.

Scribimus inclusi, numeros ille, hic pede liber.

Substituendo,

Scribimus, inclusus numeris ille, hic pede liber.

ut *inclusus* et *liber* sibi invicem opponantur. Ad Ex. P. Burm. primi et Ruhnk. AEschyl. Agamemn. v. 551.

 Te-

Τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου;

quod inde natum videtur, quia in Ed. Princ. Ald. prim. Junt. Ald. tert. et Ascenf. legitur τέρξαι. Cui non disfimile esfet illud Tibulli L. 2. El. 5. v. 110.

Et faveo morbo, tam juvat ipse dolor.

ubi Vid. eruditisfimi Vulpii notas. Sed τέξαι, quam lectionem probant V. D. primum dedit Ald. fecunda eamque fecutus est Grotius. Vid. nostras obfervat. ad L. 1. Tit. 5. ep. 7. v. 3. p. 195.

Ep. 21. Vid. notas ad Tit. 3. ep. 6. h. l.

v. 1. προτέθηκας, Ed. Princ. Junt. et Baf. 1549. Aldinae et reliquae. προτέθεικας. Φαινομένου proprie de eo, quod apparet et adest; Vid. Ern. ad Hom. Il. K. v. 236.

v. 2. Br. αὐτὸν ἰδεῖν σ' ἐθέλω, quod non ita in vulgatis.

Ep. 22. Hoc cum feq. unum carmen facit in Edd. priscis. Grotius primos verfus feparavit. In eo, quale fit, pro more fuo, ut Tit. 10. Ep. 14. h. l. nimis acerbum est Samafii de Pallada judicium.

Ep. 24. ad Ex. Ruhnk. Διόφαντος. Quod profectum e Sylburgii notis et notatum Drakenborchii manu. Vid. J. F. R. ad Lucian. Tom. 3. p. 688.

Br. v. 1. Οὐ δέποτ' εἰς πορθμεῖον ὁ κηλήτης Διόφαντος

Ἐμβαίνει, μέλλων εἰς τὸ πέραν ἀπίναι.

Quomodo legitur apud Salm. et D'Orvillium ad Lucian. l. c. Sylburg. ἐμβαίνειν μέλλων εἰς τὸ πέραν ἀπίναι.

Ep. 25. Tres ultimos verfus, quos etiam latine reddidit Grotius, fupplevimus partim ex Sylburgii nostro apographo p. 369. et ex Br. Analectis T. 2. p. 312. est apud Lucian. l. c. ubi Vid. notas et conf. Ep. 6. et feq. hujus Tit.

Ep. 26. v. 1. Br. Salmafium fecutus dedit. Τοῦ γρυποῦ Νίκωνος, ut in Ep. fuperiore.

v. 5. βουνὸν, de h. v. egit Valcken. ad Herodot. L. 4. p. 351. Quod notavit Jacobfius. Adde vero Euftath. ad Hom. Odysf. p. 1854. §. 21. Pauw ad Phrynichi Ecl. p. 156. et V. D. ad Hefych. quâ in re tamen illud tenendum, quod Euftathii locus, a doctis viris citatus, ad Il. A in Ed. Romanâ non inveniatur p. 831. §. 32. Sed quidem p. 880. §. 28. Sic. Pan L. 6. Tit. 15. Ep. 18. quia in collibus verfatur et colitur βουνίτης feu βουνεῖτης dicitur.

Tit. 14. Ep. 1. v. 1. Hemfterh. ad Lucian. Tom. 1. p. 212. προσέχειν et προτέχειν τὸν νοῦν, *poni folet in re amatoriâ, quando quis alteri morem gerit et obfequitur; blanditiis officiofis prolectat amoremque demereri ftudet.* Unde hujus Ep. pendet interpretatio.

v. 2.

v. 2. φιλεῖν, similis lusus in Carm. seq. et apud Lucian. Pseudol. Tom. 3. p. 180. quod etiam Jacobsius observavit.

Ep. 2. v. 2. Ed. Princ. Asc. et Bas. μὴ μισῇς, quod in Aldinis mutatum. conf. L. 7. ep. 198.

Ep. 3. Citat Wesseling. ad Sam. Petit. in Leg. Attic. p. 389. v. 2. ἐξέβαλε. ἐκβάλλειν τὰς φρένας, *sanam mentem abjicere*, dixit Sophocl. Antig. v. 648. 649. forsitan in versione pro *Daemonas haud paucos*, melius legeretur, *Daemona, multa loquens.*

Ep. 4. ad Ex. Ruhnk. ex Salm. Λουκιλλίου, et seq. τοῦ αὐτοῦ. v. 1. de Chimaerâ nonnulla diximus ad L. 1. Tit. 27. ep. 12.

v. 3. τὰ περισσὰ Huëtius *Excrementa.* Virg. Aen. L. 3. v. 216. 217.

foedissima ventris

Proluvies.

Melius, ni fallor, Jacobsius τὰ περισσά, τὰ λείψανα, *ciborum, quos Harpyiae attigerant, reliquiae, quibus nemo, quamvis famelicus, vesci audebat.* Apollon. Rhod. L. 2. v. 193.

Τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.

Reliquiis tam foedus odor comes est epularum.

Sed Vid. doctissimi Brodaei ad h. l. notas, quas nondum octo et viginti annos natum se scripsiisse ait, ut jam observavimus ad Proleg. p. 171. laudatus ab Hemsterh. ad Luciani Contempl. Tom. 1. p. 493. Ceterum Br. v. 2. pro οὐκ, οὔτ' et v. 3. σύμπασα, καὶ Ἁρπυιῶν. —

Ep. 5. v. 1. Br. ἀλλὰ καὶ αὐτῆς, quod non in aliis Edd. Mihi vulgata placet.

Ep. 6. Νικάρχου, Sylb. ad Ex. Ruhnk. Ingeniosa et digna, quae hic commemorentur, sunt ea, quae ad me misit Anthologiae peritissimus judex Huschkius. *En tibi exemplum, quo egregie confirmatur id, quod diximus. Grotium non vertisse solum, sed emendasse etiam Anthologiae Graecae epigrammata. Quis enim sanum eliciat sensum ex verbis Nicarchi, quae p. 418. leguntur?*

πότερον, ἔχανεν Θεόδωρος,

Ἢ βδέσ', ἔχει γάρ, ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

(Brunckius (Anal. II. 355.) correxit et expressit — πνεῖς γὰρ ἴσον πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω. *Satis audacter me hercle! Leniorem multo medicinam huic loco paravit Grotius corrigendo:*

Ἢ βδέσ'. ἔχις γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Nam ita emendasse virum praestantissimum, extra dubitationis aleam ponitur his ipsius verbis:

Dis-

Discere non valeo, quid venerit inde vel inde:
VIPERA *namque infra sibilat atque supra.*

Propter quam egregiam observationem nos optimo viro hic publice gratias agimus. Hanc tamen explicationem minus probasse videtur Jacobsius, quoniam voce ἔχις figurato hoc sensu veteres haud facile usos fuisse, existimat. At figurate homines quidem *viperas* dici, satis manifestum est ex Donato ad Terent. Eun. 5. Sc. 4. v. 9. Demosth. adversus Aristog. p. 842. ὅταν συκοφάντην καὶ πικρὸν καὶ ἔχιν τὴν φύσιν ἄνθρωπον ἴδητε, μὴ πότε ἕκαστον ὑμῶν δήξεται, περιμένετε, ἀλλ' ὁ προστυχὼν ἀεὶ τιμωρείσθω; et propter foedum odorem quam maxime viperas et serpentes evitari, docet nos Aelian. de Anim. L. 9. c. 44. μιγνύμενοι δὲ ἀλλήλοις οἱ ὄφεις βαρυτάτην ὀσμὴν ἀφιᾶσι. conf. sequens Epigr. haec non immerito cum Carm. 95. Catulli comparavit Vulpius. Ceterum in hoc Ep. nonnulla observanda.

v. 2. καλὸν ἦν, hoc me maxime offendit; quia nulla pulchritudo rei turpi et molestae inest, et quamvis saepius Anthologiae auctores in constituendo metro sibi non constare putemus, atque adeo primâ in καλὸν, licet contra Homeri et aliorum poëtarum auctoritatem promiscue uti, tamen hoc loco illud καλὸν mihi non placet; magis mihi arrideret κακὸν ἦν; aut, si sanandus locus, optima erit medicina, si legas;

'Ωστε διαγνῶναι τοῖς φυσικοῖς πόνος ἦν.
Noscere discrimen, sit labor ut physicis.

Hom. Il. B. v. 291. Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστίν.

v. 3. ποῖον et ποῖος in Ed. Princ. Ascens. Steph. et aliis, at in Aldinis, Junt. et Bas. 1549. ποῖον — ποῖον. —

v. 4. Νῦν δὲ λαλοῦντος σου, Junt. et Bas. qui mancus erat in Edd. Princ. Junt. et Ald. primâ versus, eum implevit Aldina secunda adjiciendo 'κἄμμιγα περδομένου, unde non constat, forte ex ingenio; hanc aliae secutae sunt.

v. 5. Distinguendum a superioribus hoc distichon, ut ad Ruhnk. Ex. Hoc putabat Huëtius, ut etiam Salm. cujus emendationem, si pro ἔχεις, ἔχις posuisset, Grotius probasset, quamvis Brunckii lectio propter simplicitatem etiam ferri posset. Ad Ex. Ruhnk. sunt Sylb. notae. pro ἔχανεν, χάμαι, et pro βδέσ' βδῆσεν.

Ep. 7. v. 3. ad Ex. Ruhnk. ex Salm. et Sylb. κατογείων.

v. 4. τὰ κάτω et ἄνω, ut supra solemnis formula, *sursum ac deorsum* Vid. Erasm. quibus adde Lucian. Dial. Mort. XXIV. p. 275. V. D. ad Herodot. L. 3. p. 194. rarior dictio apud Sophocl. in Antig. v. 1068.

'Αν

Ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω.

Tit. 15. Ep. 1. propter argumenti similitudinem hujus mentionem fecimus et elegantem Bersmanni versionem dedimus ad Lib. 1. Tit. 42. Ep. 2.

v. 1. ad Ex. Burmanni primi et Ruhnk. καὶ μή μ' ἀδίκει, σει Ἀρχὴν. Barth. advers. L. 9. c. 16. Br. μή μ' ἀδικήσῃς ex Salmasii notis.

v. 5. 6. Citat hos St. Berglerus ad Alciphron. pag. 60.

Ep. 2. Ex eodem Barthio ut supra. οὐδὲν μ' ἀδικεῖς σύ — apud Salm. ex membr. tantum, οὐδὲν ἀδικεῖς.

Ep. 3. Inter ea Automedontis est apud Br. T. 2. p. 208. ubi v. 2. ut ad Ex. Ruhnk. pro ψευδόμεν' legitur χρώμενος. Sed Vid. Salm. qui more suo lectorem in aliud tempus differt. Quamvis ineptum foret de summâ Salmasii eruditionis laude quidquam detrahere, tamen molestum est, ut in Jacobsii Praef. p. XI. jam a nobis observatum, ejus in litteras imperium et centies illud repetitum dictum ferre, *hoc alibi explicabimus*, *alibi docebimus*, *expendemus*, et quae sunt hujus generis plura; cum illud *alibi* interea nusquam apparet. Huëtius in Polycarpum quemdam, fallacem mensarium et decoctorem scriptum ait. v. 2. Scaliger ad Propert. l. 1. El. 8. Ed. Lut. 1608. *in Fol.* p. 591. vocativum pro alio quovis casu hic dici putat.

v. 5. Omnes Edd. ante Stephanum ἀργύριον, quod hic stare non potest, ut recte observat Obsopoeus. Quare primus Steph. ex Cod. dedit αὔριον, quod merito sequitur Grotius.

v. 7. Bene Schol. ad Ed. Wechel. Odysf. I. v. 39.

> Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν.
>
> *E Trojâ Ciconum me ventus vexit ad oras.*

Vid. Cellar. Geogr. L. 2. c. 15. T. 2. p. 1300.

Tit. 16. Ep. 1. 2. Vid. Salmas. et Br. ad Aristoph. Concion. v. 443. et not. Tom. 5. p. 27.

Tit. 17. Ep. 1. In Edd. priscis datur Palladae. Salm. Lucillio dedit, quem sequitur Grotius. Recte hoc loco commemoravit Jacobsius Luciani Ep. quod Br. male tribuit Palladae, Tom. 2. p. 411. In nostris membranis p. 370. hoc modo legitur.

> Πολλάκις οἶνον ἔπεμψας (*forte* ἐμοὶ *S.*) καὶ πολλάκις ἔγνων
> Σοὶ χάριν, ἡδυπότῳ νέκταρι τερπόμενος.
> Νῦν δ' εἴπερ με φιλεῖς, μὴ πέμψας. οὐ δέομαι γὰρ
> Οἴνου τοιούτου, μηκέτ' ἔχων θρίδακας.

Quod quamvis D'Orvillius jam latine reddiderit in Luciani Oper. vol. 3. p. 692. tamen nos quoque reddere voluimus.

Saepe

Saepe mihi vinum misit tua nota voluntas:
Gratia pro suavi nectare magna datur.
Nunc me si quid amas, noli plus mittere; tali
Non opus est vino, cum mihi desit olus.

Ep. 2. Inter ea Palladae apud Br. v. 1. συνιζομένων, et v. 3. συνιζηθέντα, Lectiones ex Ald. Emend. atque ita in Ed. Princ. In Junt. et Ascens. verbum nihili, σηκζομένων et σηκωθέντα.

v. 2. pro διψαλέων, Salm. ex membr. γυψαλέων, quod insolens verbum se *alibi* explicaturum esse, more suo iterum promittit.

v. 3. Μάθων, apud Br. nomen proprium, quod non necesse.

Ep. 3. v. 3. Huic loco conveniunt probrosa apud Terentium verba, *caudex*; *stipes*, *asinus*, *plumbeus*; *somnium*.

Ep. 4. apud Grotium sequenti in vulgatis antecedit. Videtur poëta respicere ad illa Homeri Odyss. K. v. 19. de Aeolo.

Δῶκε δέ μοι δείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο.
Annorumque novem sine pelle dedit bovis utrem.

de quo Ovid. Amor. L. 3. el. 12. v. 29.

Aeolios Ithacis inclusimus utribus Euros.

De hoc et seq. Vid. Salmas. ad Hist. Aug. script. T. 1. p. 831. ubi de *isiciis* seu *esiciariis* et *esiciatis* amplius agit. Conf. omnino de his P. Burm. ad Anth. Lat. T. 2. p. 446. et 447. Cum superioribus Palladae tribuit Brunck.

v. 3. Grotius a Salm. e membr. indicatam lectionem, ἀνέμων πλέον ἦτορ, secutus est, quod etiam mihi indicavit harum rerum peritissimus judex Huschkius. Ad Ex. Ruhnk. ἀνεμώλιον ἶτρον, sed Vid. Salm. ad Lamprid. in Heliog. c. 19. p. 831. ubi tamen illud ἦτορ non apparet.

Ep. 5. v. 1. apud Br. ex membr. τὴν λαπάραν, τὴν αὐτὸς ἀπεσφάξας, — at melius, ut recte judicat Jacobsius, τὴν λαπαρὰν τὴν αὐτὸς ἀπεσφίγξας — ultimum verbum intactum relinquens.

Tit. 18. Ep. 1. v. 1. παλαισταῖς Ed. priscae omnes; quod, licet illud notatum sit ad Cod. Leid. et Ex. Ruhnk. tamen temere Brod. et Obsop. in παλαιστὴς immutatum voluisse, demonstravit doctissimus Jacobsius.

v. 2. Primus dedit Steph. cujus annotationes consulas, πέντε πενιχρότερος. Non dissimile tamen illud videtur, Tit. 1. Ep. 7, πεντε τριάζομενος.

v. 4. Scholiastes hic lusum in verbis esse existimat.

Tit. 19. Ep. 1. Citat Fr. Junius de Pict. Vet. Part. 2. p. 77.

Ep. 2. Vid. Eundem Junium Part. 2. p. 121. et Harduin. ad Plin. L. 36.

L. 36. p. 277. Simile Epigr. 53. L. 5. apud Martial. ubi Raderus hujus mentionem facere, non neglexit.

Ep. 3. ut antecedens Lucillio datur, memorat etiam Junius l. c. p. 90. v. 2. ad Ex. Ruhnk. ex Sylb. pro ἐπὶ, ἀπὸ.

Ep. 4. Br. χρώματι πειθόμενος, Ex membr. Vid. Salm. et notas ad Lucian. Tom. 3. p. 689.

Tit. 20. Ep. 1. v. 6. Recte pro κλέπτων, καὶ κλέπτων, ut est in membr. Planudem hic reposuisse κλέπτων, καὶ κλαίων judicat Salmasius, quod, quamvis faveam Planudi, mihi secus videtur. Elegantem sane hanc repetitionem, κλέπτων καὶ κλέπτων esse arbitror, quod forsitan ex horum versuum interpretatione patebit.

Chalcide natus homo, privas tam moenia chalco
Lucrosis lacrymis, quam rapiente manu.

v. 5. 6. Male admodum in Ald. Tert. pro γαίης, δαίης et pro κλέπτων, κλέπτον. hos versus a praecedentibus sejungi malebat Jacobsius.

Ep. 2. Vid. Huet. qui cum sequente jungendum putat. Erasmus in Adag. *chalcidissare*, qui propter rapacitatem et foedos puerorum amores Chalcidenses male audiisse, narrat, Vid. et V. D. ad Hesych. v. χαλκιδίζειν.

Ep. 3. Ejusdem argumenti ac priora, In avarum, inpurum et effeminatum. Vid. Tit. 5. Ep. 2. h. l.

Ep. 4. v. 3. ὑφηγητῆρι, optime praestantissimus Grotius, *scribae*, cujus erat ἐγγράφειν, hominis *albo civium inscribere*, Vid. L. 1. Tit. 20. ep. 2.

v. 4. Br. κνυλοὺς κράμβης, conf. L. 1. T. 37. ep. 12. Φακὸν, *lentem*, Vid. V. D. ad Luciani Pseudol. T. 3. p. 574. et Ez. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 192. longe aliâ vero significatione, eam vocem Φακὸν Anthologiae inseruit Br. Tit. 22. Ep. 8. h. l. Κοχλίας, κοχλίαι sunt apud Hesych. τὰ ἐσθιόμενα ζῶα; καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐργάνοις ξύλινα.

Tit. 21. Euctemon forsitan idem ille, qui, Luciano auctore, L. 1. Tit. 10. ep. 1, filiam suam virginem nuptum locaverat Theroni juveni prodigo; quod infelix conjugium pater multis deplorat lacrymis.

Tit. 22. ep. 1. v. 1. χαῖρ' ἱερὸν φῶς — vale *gratum lumen*. Vid. Erasmi Adag. p. 622.

v. 2. ad Cod. Leid. manu Scaligeri εὔσκοπος, sed vulgata εὔκοπος, recte, Vid. Huetii notas.

v. 3. pro δὲ αὐτοῦ, quod in omnibus edit. Br. καὶ αὐτῆς, quâ in re aliam medicinam parat Jacobsius, sed mihi vulgata lectio, quam secu-

 cutus

cutus est Grotius, ferri posse videtur. ὑπ' αὐτοῦ, ab eo, i. e. malo medico, Dione.

Ep. 2. Hoc bene explicuit Raderus ad Martial. L. 1. Ep. 31. p. 109. quamvis nimis acerbe invehatur in Obsopaeum, de litteris humanioribus optime meritum. conf. Ausonii Ep. 74.

Ep. 3. Vid. Auson. Ep. 73. et V. D. notas.

v. 6. *ἀπεσκάρισεν*; Recte Schol. ad h. l. *μετενήνεκται ὑπὸ τῶν ἰχθύων τῶν σπαιρόντων, ὅταν τοῦ ὕδατος ἐκβληθῶσι*, quod etiam probat Jacobsius.

Ep. 4. De hoc Vid. H. Turnebi Adversar. L. 20. cap. 1. notas ad L. 1. T. 17. ep. 8. et Andr. Schott. Observat. p. 39.

v. 1. Omnes Edd. priscae ante Stephan. *ἔχεις*.

v. 2. ad Ex. Ruhnk. *Ἀρποκράτην*. *Polit. Miscell. et Brod.* quod etiam Burm. major notavit.

v. 3. pro *θεὸν*, quod omnes Edd. antiquae tuentur, sed posteriores Commentatores ineptum putarunt, hodie legitur Θεὸς. Salm. hanc lectionem probans, suo fastidioso more, hoc Epigr. quod perperam, ut ait, accepere viri docti, se *alibi* fusius explicaturum promittit. Sed hoc *alibi* frustra quaeras. Meo quidem judicio, si non arroganter, perverse saltem agunt Viri eruditi, si ad suas annotationes, quae nondum fuerunt vulgatae, nulla amplius ratione redditâ, pro suâ auctoritate sollicitum lectorem ad non invenienda demittunt. Num vero adeo quidem certum, ut pro *θεὸν* legendum sit *θεὸς*? Quod ad me, non puto. Epigrammatarius suadet Dionysio, ut, si quem coecum reddere velit, non invocet Isim aut alium Deum, penes quem homines visu privandi erat facultas, sed ut se conferat ad Simonem, qui hac arte inprimis valebat. Si modo post *θεὸν* tollatur distinctio, et illud *καταράσῃ*, ut ad Ἶσιν, sic etiam ad *θεὸν* referatur; legendo Μηδ', *εἴτις τυφλοὺς ποιεῖ*, (*καταράσῃ*) *θεὸν*, *ἀλλὰ Σίμωνα*. *Ne, si quis coecos facere velit, diris invocet aliquem Deum, sed Simonem.* Quod summus Grotius in suâ elegantissimâ et unice verissimâ versione expressit.

Ep. 5. Vid. Raderum ad Martial. l. 1. Ep. 31. p. 109.

v. 1. Εἰς Ἄϊδος *κατέπεμψε*; Virg. Aen. L. 2. v. 398.

Multos Danaum demittimus Orco.

Ep. 6. *Artemidorus* cognomento *Capito* erat Medicus, qui scripta Hippocratis recensuit, Vid. Fabric. Bibl. Gr. vol. XIII. p. 85. et Schneider. Peric. Critic. p. 130. Conf. Jacobsii Proleg. p. XLVIII.

v. 1. Br. pro *ἐνέχρισεν*, *ἔχρισεν*, cujus emendationis necessitatem nec video, nec probo.

v. 2. Br. μακρῶν, ad Ex. Ruhnk. μικρὸν, μακρῶν al. Sed recepta et in omnibus Edd. obvia lectio μακρὸν probetur.

v. 5. Salm. ἐκ δὲ διπλέθρων.

v. 8. μέγαν στροφὸν, Vid. Tit. 13. Ep. 14.

v. 10. Br. ſcribendum putat. Οὐκετ' ἂν οὔποτ' ἴδοι.

Ep. 7. v. 1. Br. ſcribendum mallet. Οὔ μ' ἔκλυσε Θείδων, οὐθ' ἥψατο· conf. Ep. 12. h. T.

Ep. 8. Hoc conf. cum Tit. 1. Ep. 9. h. l. et L. 4. Tit. 2. Ep. 3. et Salmaſii notas, in quibus v. 4. pro τὸν τάφον, quod in omnibus Edd. τὸν φάκον legendum putat, cujus verae lectionis, ſe alibi, ut ipſius mos est, plura dicturum promittit. Br. hanc lectionem recepit, ſed Grotius ſequitur vulgatam. De voce φακὸν jam aliquid dictum ad Tit. 20. Ep. 4. h. l. Lens ut apud Romanos fuit inter cibos funebres, ſic φακὸς dicitur ferale epulum; Plutarch. in vita Craſſi. p. 555. et ed. Bryani Tom. 3. p. 274. συνέπεσε μετὰ τὴν διάβασιν μετρουμένοις τὰ ἐπιτήδεια τοῖς στρατιώταις, πρῶτα πάντων δοθῆναι φακοὺς καὶ ἅλας, ἃ νομίζουσι Ῥωμαῖοι πένθιμα, καὶ προτίθενται τοῖς νέκυσιν. Quae ſub Appiani nomine latens ſcriptor ipſis totidem fere verbis transtulit Bell. Parth. p. 227. Ed. Toll. et Schweigh. Tom. 3. p. 32. Justinus Martyr. Cohort. ad Graecos Ed. Steph. p. 31. et Benedict. p. 34. φακὸν appellat loculum, in quo Sibyllae cineres ſervarentur. Quod non nihil Salmaſii et Brunckii lectioni faveret, ſi non de epulis cogitaretur.

Ep. 9. v. 2. τετραπόδας cum Scaligero ſcribendum putat Jacobſius.

v. 4. ὀρθότερος κανόνος, Vid. Erasmi Adag. *Trutina justius.*

Ep. 11. v. 2. ἴδεν, ſic *viſere*, pro *viſitare*, *aegrotum convenire*.

v. 4. κοπετὸς, proprium verbum in luctu propter cari capitis jacturam. Sic Actor. c. 8. v. 2. ἐποιήσαντο κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτῷ. Et κόπτονται, *qui mortuum plangunt*, dicuntur mulieres ſeu praeficae, quae in funere pectora palmis percutiunt. Vid. Lucian. de Sacrif. Tom. 1. p. 538. et h. l. Tit. 6. ep. 1. Tit. 40. ep. 7. et L. 3. Tit. 23. ep. 10. conf. Ev. Lucae c. 8. v. 52. et c. 23. v. 27.

Ep. 12. In Ed. Principe, Juntinâ, et Baſil. ἄδηλον. v. 2. κῴχετο, *de moriente.* Lucian. Nero. T. 3. p. 643. Νέρωνα οἴχεσθαι. *Neronem periiſſe.* conf. L. 3. T. 12. e. 46. e. 55. T. 25. e. 74. e. 78. et L. 7. e. 123.

v. 4. μίτραις βάλλετε καὶ στεφάνοις. Vid. Ruhnken. ad Timaeum p. 246. qui Brodaei ad h. l. notas laudare non neglexit. conf. Paſchal. de Coronis L. 2. c. 11. p. 105.

Ep. 13. v. 2. ἐκέρησε, Ed. priscae usque ad Ascenf. qui ἐκέρισε dedit, quod Steph. et alii fecuti funt.

v. 5. κηρύκιον γὰρ ἔχων ξύλινον, Mercurio, qui mortuos examinare et caduceo fuo ad Orcum demittere folebat, asfimilat poëta Zopyrum Medicum; Vid. de hac fingulari facultate Mercurii, Prudent. contra Symmach. I. 1. v. 89. et feqq. V. D. notas ad Petron. c. 140. p. 857. et Haverkampium ad Tertulliani Apolog. c. 15. p. 153. nec non Mitfcherlich. ad Horat. L. 1. c. 10. v. 17.—20. et c. 24. v. 16.—18.

v. 6. κατάγειν, Mercurii est, Lucian. Cont. T. 1. p. 519. et 520. καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατάγοντι αὐτούς. quod et ad alios transfertur, L. 1. T. 81. ep. 3. ep. 17. in. Tit. et Eurip. Med. v. 1016.

Ep. 14. Conf. Martialis L. 1. Ep. 31. et Ep. 48.

v. 3. apud Euripid. Phoenisf. v. 1663. ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν. ubi Vid. Cl. Valckenaerii notas. Egregie de hoc egit Salmaf. ad Hist Aug. fcript. T. 2. p. 422.

Ep. 15. Vid. Salm. et Huëtii notas.

v. 2. Br. pro κενεὸν, quod Grotius fecutus est, καινόν; et pro γναφικῶν, γραφικῶν, quod ex Brod. ad Ex. Ruhnk. notatum.

v. 5. πάλιν οὐκ ἐνοχλήσω αὐτῷ, *non ei iterum incommodabo*, a Luciano faepius eleganter admodum ufitata vox. junge πονῶν ὀφθαλμούς, *laborans ex oculis*.

Ep. 16. v. 2. Ed. Princ. Junt. Ascenf. et Bafil. καὶ περ ἴαμα. Sed Ald. Tert. καὶ περ ἴαμμα. At Secunda 1521. ex Ald. pr. Emend. et Venet. καὶ περίαμμα.

Ep. 17. v. 2. ad Ex. Ruhnk. ex Cod. Vat. παλάμαις.

Ep. 18. Vid. de hoc et ejus auctore Salm. notas. *Callicter* dicitur Brunckio, apud Grotium. *Pius*.

Ep. 19. In Salmafii notis Luciano tribuitur, fed Agathiae esfe intelligitur ex minus frequenti verborum ufu, quae hic et in aliis ejusdem poëtae verfibus occurrunt. ut σοβαρευσάμενος, conf. L. 7. Ep. 71. et 73. unde Br. hic σοβαρευόμενος.

v. 2. λευκανίην, Ex. Cod. Vat. videtur fcribendum, λαυκανίην, ut idem Agathias L. 4. Tit 28. Ep. 15. quae forma probata fuit Homero, Il. χ. v. 325. et ω. v. 642. quâ de re haec habet Eufath. ad Il. Ε. p. 531. lin. 12. ὡς δὲ χράω χραύω, οὕτω καὶ λάω. οἷον ἀπολαύοντα λάων, καὶ κατὰ πλεονασμὸν λαύω. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀπολαύω. καὶ λαυκανία ὁ λαιμός. Conf. Eund. ad Odysf. τ. v. 229. p. 1863. lin. 42.

v. 5.

v. 5. in M. S S. Callignostus, ut apud Salm. in notis, et v. 6. παιωνιάδος, ut ftet verfus.

v. 12. ἀναπεμπάζων, Praeclare hujus verbi vim explicuit Ruhnkenius ad Timaeum p. 33. Sic, ἀναπεμπάζεσθαι τὸν ὄνειρον, *retractare fomnium*, apud Lucian. Necyom. T. 1. p. 473. et Somn. T. 2. p. 711.

v. 17. Br. τεθνήξει, ex membr.

Ep. 20. Luciano tribuit Br. T. 2. p. 312. At Agathiae Henr. Stephanus de bene inftituendis Gr. Ling. ftudiis p. 74. ubi etiam ejus invenitur verfio.

v. 2. Ed. Princ. Junt. et Bafil. ὡς τὸ μαθεῖν.

Tit. 23. Ep. 1. Vid. Onuphr. Panvin. de Ludis Circenf. in Thef. Antiq. Rom. vol. 9. p. 261. 262.

v. 2. De veneficiis, quibus aurigae vel incitabant vel retardabant equos, Vid. omnino Cl. D'Orvillium in Obferv. Misc. Novis Tom. 1. p. 7. et fqq.

Ep. 2. v. 2. apud Br. typographi errore ἀπεκρίματο.

Tit. 24. Ep. 1. Hoc et fequens Epigr. in Ed. priscis dicuntur esfe Leonidae; in Una Bafil. 1549. funt Lucillii, quam Steph et alii fecuti funt. Grotius tamen fecundum ex Membr. dedit Leonidae. In Gruteri exemplo, ut notavimus ad Tom. 3. p. 515, hic post titulum nonnulli verfus, fed apprime corrupti, inveniuntur, quos ad fuum Ex. etiam notavit Ruhnkenius, ubi fecundum fertur esfe Lucillii, quod, ut primum Nicarcho, ex iisdem membranis datur Leonidae. Vid. Salm.

v. 1. θανατηφόρον μέλος, recte Jacobfius *ferale carmen*.

Ep. 3. v. 1. ad Ex. Burm. ἀπῶν *Obfop. probante Patruo meo in Jove Fulgur. p. 335. et fic Grotius.* Recte enim eo loco hoc carmen interpretatur doctus ille vir *Nicetes canens aurium est Apollo, id est perditor, fin medicum agit, est perditor eorum, quos curat.* Ceterum lufus est in nomine Apollinis.

Ep 4. v. 3. Τισιφόνης τὰ φόβητρα, de monftris, quibus armata Tifiphone terrorem incutit, Vid. Bronkh. ad Tibull. L. 1. El. 3. v. 69. et de Palladis aegide, feu armaturâ praeclaram illam defcriptionem, quam Homerus dedit Il. Β. v. 447.

v. 5. ab eodem fluxit Homero, Il. Δ. v. 1.

Ep. 5. v. 1. ὠρχήσατο, Vid. Valcken. ad Theocriti Adon. p. 390.

v. 2. Br. Τημενίδας.

v. 4. In verfione lege pro *Hyrnetto*, *Hyrnetho*; ad Ex. Ruhnk. apud Obfopaeum Ὑρνήτο, feu potius Ὑρνηθῷ, *Hyrintho*, fed male. Hujus

 puel-

puellae historiam enarrat Paufanias L. 2. c. 28. p. 175. fqq. conf. c. 19. p. 152. et c. 23. p. 163. ubi pro Συρνήθους, Ὑρνηθοῦς legendum. Vid. etiam Apollodorum L. 2. in fine. ἐξέβαλεν, dicitur de histrione, qui exploditur, Vid. praeter alios Hemfterh. ad Lucian. Nigrin Tom. 1. p. 48.

v. 5. Br. pro ἴτε πρήξιες, ὁ πολὺς πόνος, ex Cod. Vat. ut videtur. et v. 6. φθέγξετ' ut ad Ex. Ruhnk. ex Grut. κόρυδος κύκνου φθέγξετ' ἀοιδότερον. Conf. quae dedimus ad L. 1. Tit. 77. qnibus infuper adde Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 146. et Hippol. p. 269. et Thom. Magiftrum, ad h. v.

Tit. 25. Ep. 1. Cum hoc, quod est apud Br. Philippi Thesfal. Tom. 2. p. 222. comparetur illud Antipatri Sidonii, apud Eund. p. 15. et hic Libr. 4. Tit. 12. ep. 26. ad quod plura dicemus.

v. 1. De discrimine, inter ἀναδῦναι et ἀναφῦναι, Vid. Valcken. ad Eurip. Phoenisf p. 257. ἀναδυομένην, proprie de eâ, quae foluta et libera ex aquâ vel terrâ emergit, ut apud Homer. de Thetide Iliad. 4. v. 496.

Ἀλλ' ἥγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης.

v. 3. Br. ὁλοσφύρητον, ut est apud Salm. fed ad Ex. Ruhnk ex Sylb. notis, ὁλοσφύρητον, quas Vid. Ed. Princ. Aldinae, reliquae, ὁλοσφύριστον.

v. 5. αὐτοὶ τοίνυν. Aldin. prima Em. fecunda, et Venet. male. Ultimi verfus omnino conferendi cum iis Antipatri. l. c. a quo Lucillium fua transfumfiffe existimat Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 301.

Ep. 2. Hoc cum fqq. est inter ea Philippi Thesfal. apud Br. T. 2. p. 222. Obfcurior hujus fenfus illustratur verfione Grotii.

Ep. 3. ad Ex. Ruhnk. hic et in aliis ex Sylb. diverfa dialectos notatur. De Mercurio furti furumque patrono Vid. Tib. Hemfterh. ad Aristoph. Plut. p. 445. qui etiam hujus Epigr. mentionem fecit.

v. 3 ἐπίσκοπον, proprie de Mercurio, Vid. L. 4. Tit. 12. ep. 38.

v. 5. Senarius est veteris poëtae, quo ufus est Cicero ad Fam. L. 9. Ep. 7. et Erasmus in Adagiis p. 833.

Ep. 4. v. 5. ἀχαλινώτων στομάτων Vid. Stobaeum de garrulitate Serm. XXXVI. et Erasmum in Adagiis. *Os infrene.* p 814. ubi cum iis ex Eurip. Bacchis junge ea ex Melanippe, apud Musgravium Tom. 3. p. 571. Fragm. XX. v. 4. ἀχάλιν' ἔχουσι στόματα. *Lingua caret fraenis.*

Ep. 5. Confer. L. 4. Tit. 7. ep. 3.

Ep. 6. Recte cum hoc comparat Jacobfius illud Asclepiadis ex Anthol. ineditâ, apud nos p. 69. apud Br. T. 1. p. 211.

Εἰ πτερά σοι προσέκειτο, καὶ ἐν χερὶ τόξα καὶ ἰοί,
Οὐκ ἂν Ἔρως ἐγράφη Κύπριδος, ἀλλὰ σὺ παῖ.
Si tibi dent alas, tibi dent manibusque sagittas,
Non nati est Veneris, sed tua forma, puer.

Ep. 7. v. 5. Ὃς δ' ἄλλῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἤπατι τεύχει. Non alienus ab hoc loco est versus, quem citat AElianus V. H. L. 8. c. 9.

Τεύχων ὡς ἑτέρῳ τις ἑῷ κακὸν ἤπατι τεύχει.
Qui struit insidias alii, sibi damna dat ipsi.

Ubi Vid. Kuhn. et Perizonii notas. conf. Erasmi Adagia Chil. I. Cent. I. Prov. 52. 53. et 54.

Ep. 8. v. 2. χρύσεα μῆλα. De his Hesperidum malis, licet ceteroquin satis cognitis, tamen ea memoranda arbitror, quae habet Eustathius ad Homeri Odysf. Η. p. 1572. v. 43. μῆλον Ἑσπερικόν, ἀφ' ὧν Ἡρακλῆς ἐκόμισεν εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλαι ὑπὸ Εὐρυσθέως τὰ διὰ τὴν ἰδέαν χρύσεα λεγόμενα μῆλα τὰ τῶν Ἑσπερίδων. Conf. Martyn ad Virg. Ecl. 3. v. 70. et P. Burm. ad Lotich. p. 338. et Anthol. Lat Tom. 2. p. 461.

Ep. 9. τύλην, *culcitam*; apud Ammian. Marcellin. L. 29. c. 2. obscurius est proverbium, quod dici solet, *ut audiens altius aliquid agendum agnoscat*, σὺ δὲ νοεῖ, καὶ σεῖε τὴν τύλην. Cujus adagii non alibi mentionem factam vidi. Huic vero aliquid lucis forsitan afferet illud ἀποτυλῶσαι, apud Hesych. ubi Vid. notas et ultimi Editoris Lipf. Ammiani, Tom. 1. p. 295.

Ep. 10. Inter παραλειπόμενα est apud Br. T. 2. p. 529. et de eo egit Jacobsius vol. 2. part. 2. p. 255. frigide ludit auctor, cum χεῖρα separet ab ἴδιον. Melius Grotius in *suum* et *fuum* acumen invenit.

Ep. 11. De hoc pluribus egit doctissimus Huschkius in Anal. Crit. p. 255. et sqq. sed nomen proprium Antonii Polemonis hic latere jam viderat Tristan. *Tom.* 1. p. 553. quod ad Ex. suum Burm. primus notavit. ubi tamen male pro ὤνιος ὤνιος legitur. Ambo scriptores etiam noti fuerunt Jacobsio; lusum in verbis quaesitum satis apparet, conf. Tit. 43. Ep. 5. et alibi.

v. 1. ad Cod. Leid. manu Scaligeri pro πολέμων, πολέων, quod etiam memoravit Huetius. sed recte V. D. hic nomen proprium *Polemo* revocarunt. Ut vero in nominibus propriis pro aliis substituendis aut ejiciendis saepius fuit peccatum, sic etiam doctissimum Heynium errasse opinor in elegantissimi Tibulli elegiis, ubi pro eo, quod est in Editionibus priscis L. 1. El. 10. v. 11.

Tunc

Tunc mihi vita foret, vulgi,

Tunc mihi vita foret, VALGI,

Subſtituendum putat melius Broukhuſius.

Tunc mihi vita foret dulcis.

Ego vero legendum putarem.

Tunc mihi vita foret frugi.

Ut apud Horat. Serm. L. 1. S. 3. v. 49.

Parcius hic vivit: frugi dicatur.

quod Tibulli ingenio plane convenire arbitrarer.

v. 2. Br. pro ἔλιπεν, ἔλιπε, quod non in aliis.

Tit. 26. ep. 1. citat Abramus ad Cicer. Orat. in L. Piſonem c. 1. p. 696.

Ep. 2. v. 1. ex Hom. Il. Ε. v. 455. Cum hoc merito comparatur illud Martialis L. XI. Ep. 84. ubi v. 12. legitur.

Antiochi tantum barbara tela ſonent.

quod derivatum a ſtridore, quem inter tondendum novacula excitat. Juvenal. Sat. 1. v. 25. et Sat. 10. v. 226.

Quo tondente gravis juveni mihi barba ſonabat.

An vero illud ἀπὸ τοῦ τρίζειν ſit derivandum, ut doctiſſimus Hadr. Junius in Commentario de Coma p. 431, exiſtimavit, ego quidem dubito, mihi videtur ab ipſâ naturâ rei deſumta metaphora.

Ep. 3. Inter ea Palladae est apud Br. Tom. 2. p. 418.

v. 2. ξυρόν, Vid. Hemſterh. ad Polluc. p. 168. ubi hujus Ep. meminit. ad Ex. Ruhnk. ῥαφίδας, ut apud Salm. et in Grut. Exemplo.

Tit. 27. apud Br. cum hoc titulo Εἰς ποιητὴν κυβεύοντα.

v. 2. ad Ex. Ruhnk. ut ſupra pro Σεῖο, ἢ σῆ. de Tablâ actum ad Grotii Proleg. p. 167. et ad Tit. 61. L. 1. p. 331. hic luſus est in Καλλιόπη, et Ταβλιόπη, *Dea alcatorum*; quod recte l. c. obſervavit C. de Freſne.

Tit. 28. Ep. 1. Ed. Princ. εἰς κυνηγόν, ut ſupra εἰς κυβητήν, et infra εἰς κωμῳδόν, neque aliter in Edd. priſcis et Aldinis. v. 2. Ed. Princ. Ἀμαδρίασι.

v. 3. In Ed. Princ. Ald. pr. et Junt. lacuna est post λόγχαις, hanc ſupplevit Ald. ſecunda et ex pr. emend. pro συμφώνοισι, συμφόντισι dedit, quod etiam in mentem venit Obſopoeo; qui et v. 4. cum Salmaſio pro αὐτὸς αὐτοὺς legi malebat. De hoc Ep. quoque egit Wakefield Silv. Crit. part. 2. p. 100. cui non adſentior.

Tit. 30. Ep. 1. Si quid in hoc carmine inſit acuminis, illud derivandum ab ineptâ reſponſione judicis, rem dijudicantis, de quâ nulla quae-

quaestio foret. de hoc egit ſummus Erasmus in Adagiis p. 822. et Perizon. ad Aelian. V. H. L. 13. c. 21. p. 886.

v. 2. Br. τούτων δύο δύο κωφότερος. et v. 6. pro ὑμῖν, ὑμῶν quae emendationes debentur Salmaſio.

Tit. 31. Ep. 1. λείψανον, ſic λείψανα δείπνων, Analecta dicebantur Martiali L. 14. Ep. 82. et L. 7. Ep. 20. quod cum hoc et ſqq. comparandum. Vid. L. 6. T. 4. Ep. 3. conf. Lucian. Luc. ſive Aſin. T. 2. p. 614. et C. Rittershuſii ſacr. Lect. L. 6. c. 18. p. 490. Optime Jacobſius ad h. l. *Tangit* LUCILLIUS *morem illorum temporum, pueris a tergo dapium reliquias porrigendi.* Lucian. Conv. Lapith. T. 3. p. 425. Ὁρᾷς τὸν γέροντα, ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων — καὶ ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι ὀρέγει, λανθάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους. conf. Ep. 3.

Ep. 2. ad Exempl. Ruhnkenii pro Οὕτω σοι πέψαι, est Οὕτως ἐκτρέψαι al. B. πέμψαι P. S. quod pro merâ librarii aberratione habet Jacobſius, qui legit οὕτω τοι. et v. 6. Ruhnk. ex Salm. pro λαθών, λαθόν.

v. 2. νόμου δὲ χάριν conf. L. 4. T. 12. e. 91.

Ep. 3. Egregie hoc carmen explicuit ſummus Casaubonus ad Theophrasti Charact. περὶ ἀναισχυντίας. p. 219. 220. ubi animadvertendus alter Luciani locus de Sectis T. 1. p. 750. Vid. etiam Raderum ad Martial. p. 262.

Omnia cum retro pueris obſonia tradas,
Cur non menſa tibi ponitur a pedibus.

v. 3. Κοφίνου. Suid. κόφινος, ἀγγεῖον πλεκτόν. Lucian. Tim. T. 1. p. 128. κοφίνου τετρυπημένου, meminit. Vid. Wetſten. ad Matth. c. 14. p. 415. et Sturzii Lexicon. Xenophont.

v. 6. σαρόν, κάλλυντρον Heſych. ad quem locum hujus carminis mentionem fecerunt V. D. cum quibus conf. Ez. Spanhemii notas ad Callimachi Hymn. in Delum v. 225.

Ep. 4. ad Ex. Ruhnk. ex Sylb. v. 1. et 2. Εὐτυχίδας. πέταται, de ceteroquin tardorum hominum ad coenam volandi ardore Vid. Jacobſii notas.

Ep. 5. Illustrat hoc carmen Th. Dempſterus ad Roſini Antiquit. L. 5. c. 29. p. 370. et ut ad Ex. Burm. et Ruhnk. notatum Ez. Spanhem. ad Callimachi Hymn. in Cererem v. 103.

v. 3. ſcribe *Eriſichthonis*, Vid. Burm. ad Ovid. Metam. L. 8. v. 738.

v. 6. ad Ex. Ruhnk. βήσομαι. in membranis βήσομαι ὑμετέρῃ γαστρὶ φυλαξάμενος, ut est apud Salm. et Jacobſium, qui non ineleganter emendat τλήσομαι.

v. 7. Εἰ δ' ἔτι γ' ἐς Ed. Princ. Junt. et Basil. 1549.

v. 9. Br. εἰς σε περήσας, ad Cod. Leid. εἰς σε περήσαν; in nostrâ Editione typographi errore παρήσα pro περήσα.

Ep. 6. v. 2. κλῆρον ἅπαντα Φάγε. Non dissimile, sed mollius illud Terentii Eunuch. Act. 2. sc. 2. v. 4. *patria qui abligurierat bona*, et Apulejus, Apolog. p. 502. Ed. in usum Delph. *Nam patrimonium omne jam pridem alligurrivit.*

Ep. 7. v. 4. αἰγυπιοί. summum Brodaeum hic in errorem induxit philosophandi voluptas. αἰγυπιοί saepius memorantur Hom. Iliad. π. v. 428. ubi Vid. Eusth. p. 1068. v. 47. et Odyss. X. v. 302. ubi Vid. Barnes. qui hujus Epigr. meminit; nihil ultra quaerendum. Dicuntur γαμψώνυχες, quod imitatus est Lucian. Jov. Trag. Tom. 2. p. 677. De iis haec habet AElian. H. Anim. L. 2. c. 46. τοὺς δὲ αἰγυπιοὺς, (*Aegypios*) ἐν μεθορίῳ γυπῶν ὄντας καὶ αἰετῶν, εἶναι καὶ ἄῤῥενας, καὶ τὴν χρόαν πεΦυκέναι μέλανας· ubi Vid. V. D. Animadversiones.

Ep. 8. Salmasius hoc disticho se exaucturum promisit; illud autem ex Gruteri Exemplo adscriptum erat meae Steph. Ed. ut ad suum Ruhnk. In lucem protulit Br. T. 2. p. 309. cum hac varietate, ut in M. S S. legatur. ἢ πρὶν ἐκείνων Ἠ, et apud Br. ἢ πρὶν ἐκείνης — εἰ — M. S S. lectionem defendit Jacobsius. v. 3. ἔσθων Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 359. ἐπίεθεν, et ἐπεσθίειν utrumque usurpant. στομάχων κακὰ χείρονα λιμοῦ, Scaliger, ut videtur, ad suum Ex. *cibos aestimare noxios, fame nocentiores.*

v. 4. Ovid. Ep. 16. v. 217.

Hostibus eveniant convivia talia nostris.

Tit. 32. In Lemmate hujus tituli legitur in Ed. Princ. Junt. Ascens. et Bas. εἰς λεπτοὺς. At ex Ald. Emend. in Venet. et aliis εἰς λεπτοὺς καὶ μικροὺς. Vere quidem scripsit Valcken. ad Theocriti Adoniaz. p. 256. *Si*, in hoc Titulo *de viginti Epigramm. unum exceperis, ceteri lusus, ut recentiorum, mihi quidem valde videntur frigidi.*

Ep. 1. v. 2. ad Cod. Leid. ex Vat. τί Φησιν; δῶ. Br. ἢ δὲ τί Φησιν; Ἰδὼν — Levi mutatione Jacobsius legendum putat.

Ἠ δὲ, τί, Φησὶ, πάθω, Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλεις;

Quid faciam, dixi, me modo habere velis.

Assentior Jacobsio; sermo est ad Jovem. Jejunum carmen, ut sqq. et alia Lucillii.

Ep. 2. v. 2. ad Cod. Leid. manu Scaligeri. γιγάρτα, *acinum.*

Ep. 3. v. 2. Ἐκ τριχὸς κρέμαται, Proverbialis locutio apud Zenobium, Suidam, alios, Vid. Steph. Berglerum ad Alciphron. P. 156. sqq. hoc

hoc fenfu proprio hic accipi vult poëta, ut recte animadvertit Jacobfius.

Ep. 4. v. 3. ad Ex. Ruhnk. pro πέρας, γέρας, at Brod. conjicit τέρας, fed πέρας non immutandum. Br. καταβὰς ὅλος, οἷος ἔτ' ἔζη. Sed vulgata lectio hic etiam fervanda.

v. 4. Br. ex Cod. Vat. ut apud Salm. λεπτότατος.

Ep. 5. v. 1. Br. ἄτομον, ceterum hic et in Ep. 6. quod ad σαλπίζων et ὀρθὸς, etiam ad Ex. Ruhnk. notatum, Salm. lectiones fecutus est.

Ep. 7. Salmafius eidem Lucillio tribuit, at fequens Ammiano.

v. 3. pro ψιλὸς ψιλῶς idem ex membranis; Et recte Vid. Cicer. Epist. ad Atticum L. XII. epist. 4.

v. 4. δεύτερον Ἡρακλέα. Vid. quod eruditisfimum juvenem Brodaeum non fugit, doctisfimum Erasmum in Adagio, *alter Hercules*, p. 277. et fqq.

Ep. 8. Non est in Ed. Princ. Junt. et Baf. 1549. Sed in Ald. pr. Em. unde in fecundâ et aliis. Videtur non fuo loco infertum.

v. 1. Ald. pr. pro λεγέσθω, γενέσθω.

Ep. 9. Vid. P. Burmanni notas ad Petron. cap. 135. p. 837.

Ep. 10. Athenaeus L. 12. p. 552. λεπτότερος δ' ἦν, καὶ Φιλήτας ὁ Κῷος ποιητὴς, ὡς καὶ διὰ τὴν τοῦ σώματος ἰσχνότητα σφαίρας ἐκ μολύβδου πεποιημένας ἔχειν περὶ τὼ πόδε, ὡς μὴ ὑπ' ἀνέμου ἀνατραπείη. ut etiam legitur in Edd. Princ. Jacobfium vero offendit illud σφαίρας; quod vix verum putat. Sed cum σφαῖραι plumbeae, feu pilae vel masfae ex plumbo confectae inter pugilum erant arma, non video, quare ea vox hic locum fuum tueri non posfet. De hyperbolicâ gracilitatis et levitatis defcriptione Philetae, Caai nostri plane fimillimae, Vid. AElian. V. H. L. 9. c. 14. L. 10. c. 6. ubi Perizonius hujus tituli memor fuit. conf. Vulpii notas ad Propert. L. 2. El. 34. v. 31.

Ep. 12. Magnus Cafaubonus inter tot inepta hujus tituli Epigrammata hoc dignum judicavit, quod obiter, fed eleganter, latine redderet. notatum etiam a Ruhnk. conf. Haverkampii notas ad Lucret. L. 1. v. 269. qui etiam fuavisfimae Obfopoei verfionis memor fuit.

Ep. 13. Infulfa hyperbole, ut bene animadverfum ad Aufonii Ep. 122.

v. 3. καίριον, fcil. τραῦμα. καιρίαν πληγὴν, et fimpliciter καιρίαν dixere Veteres. Vid. Valckenaerii notas ad Eurip. Phoenisf. v. 1440. et τὰ καίρια λέγειν, ad L. 4. Tit. 33. ep. 9. Ad Grotii verfionem P. Burmann. Sec. notavit, *imitatus est Janus Secundus in libro Epigrammatum. Nam liberius vertit.* Defignat Ep. in Nanum. p. 124. quod, ut omnia Secundi, elegans est.

Ep. 14. v. 1. ad Cod. Leid. τὸν μὲν ἀνεζήτουν; quod merito non pro-

ba-

batur Huëtio, qui sic perire allusionem ad nomen Εὐμήκιον, existimat. Vulgata lectio, ἐζήτουν, retinenda. Sic enim amat loqui Lucillius Vid. Tit. 29. ep. 2. et Tit. 26. ep. 1. v. 2. ἐξυβάφῳ, *acetabulo*, Vid. Suid. et egregie de h. v. agentem doctissimum Stephanum in Lex. Tom. 1. p. 718.

Ep. 15. v. 3. Edd. priscae, ἐῤῥαίζοιτο, sed Ald. Sec. et reliquae ἐῤῥαίζητο, quod auctoritate Salmasii ex Cod. Vat. recepimus. In versione v. 5. pro *Hinc* lege *Hic*, ut erat in M. S S.

Ep. 16. Vid. de hoc Salmasii et Huëtii notas.

v. 2. ὕπτιος ἐξετάθη. proprie de mortuo. Vid. L. 1. T. 38. e. 9. h. Tit. e. 13 et 16. et Tit. 50. e. 7.

v. 3. vulgo Παλικάμπῃ; Br. πιτυκάμπῃ, ut est apud Huët. Ad Cod. Leid. πάλι καμπῇ; Ad Ex. Ruhnk. Vid. Toup ad Suid. III. p. 60. quocum omnino conferendae sunt, eruditissimorum Virorum, Wetstenii et Hemsterhusii notae, ad Lucian. Tom. 1. p. 36. et 37.

v. 4. σῶμα τὸ καννάβινον — Κανάβους dictos fuisse homines emaciatos et exhaustos docet Heinsius ad Hesych. quem locum Burmannus notavit et Jacobsius explicuit.

Ep. 17. v. 2. Ed. Princ. Junt. et Basil. λεπτ' ἐπιλεπτότερος.

v. 4. Eaedem et Ascens, δύεδυ, ad Cod. Leid. manu Scaligeri κατέχειν, unde forte legendum.

Καὶ διαδὺς ῥαφίδος τρῆμα λίνου κατέχειν.

Vid. L. 4. Tit. 32. e. 3. et L. 7. e. 29.

Ep. 18. Inter ἀδέσποτα est apud Br. Tom. 3. p. 172. Cujus rei rationem reddit Jacobsius ad Lucillii Ep. 36. Tom. 2. part. 2. p. 468.

Ep. 19. Agathiae, ut est apud Grotium.

v. 1. Scribe Σῶμα φέρων. —

v. 2. Br. pro ἀειδεῖ, ἀδερκεῖ ex Membr.

v. 4. Eaedem ἀφαυρότερον pro ἐλαφρότερον, quod Brunck. praeferendum non putavit, sed cui lectioni favere videtur Jacobsius. Si quis vero propriam vocis ἀφαυρὸς significationem, ut est in Anthol. L. 1. Tit. 70. e. 4. L. 3. Tit. 6. e. 5. L. 4. Tit. 32. e. 1. L. 5. Tit. 2. e. 38. et L. 7. e. 50. bene consideraverit, facile intelliget, eam semper quamdam vilitatem et contemptum indicare, non ad levitatem referri, ut ἐλαφρὸς, L. 1. Tit. 14. Ep. 3.

Ζεφύρου πολλὸν ἐλαφρότερος.

Et supra Ep. 15.

Ἀχύρου πολλὸν ἐλαφρότερος.

Sic ἐλαφρίζω, eodem sensu, L. 1. T. 86. ep. 5.
Quare nihil mutandum censeo.

Ep.

Ep. 20. Lucillii, ut apud Salm. et Brunck.

Br. v. 2. ex Salm. Ἄδραστος; *Rhetor*; alius quam Argivorum Rex; qui ut meticuloſus depingitur, L. 3. Tit. 5. ep. 51.

Ep. 21. v. 1. ῥιπίζων, *ventilans*, *flabello ventulum factitans*, unde ῥιπὶς et ῥιπίδιον, *ventilabrum*. De hoc Ep. Vid. omnino Caſauboni notas ad Sueton. Aug. cap. 82. qui hacc flagella, ſeu ventilabra, e pennis inter ſe colligatis in unum fasciculum conflata fuiſſe exiſtimat. quod Euripides appellat εὐπαγῆ κύκλον πτέρινον, *circulum*, id est, *fascem plumeum bene compactum*. quos fasciculos, ſive flabella ex tabulis tenuioribus fieri, et inde dictas eſſe tabellas, docet vir ſummus Nic. Heinſius, ad Ovid. Art. L. 1. v. 161. a quo in explicatione poëtarum cum Broukhuſio ad Propert. L. 4. El. 9. v. 50. non libenter disſentio. Sed tamen bonâ veniâ tanti viri, qui primam vocis, *flagelli*, ſyllabam non poſſe corripi, ſibi perſuaſum habebat, ideoque pro *flagella*, non modo in citato Ovidii loco, ſed etiam Amor. L. 3. el. 2. v. 37. *tabella* dedit; Palmariam vocat hanc emendationem Jacobſius ad h. l. et Lexicographi, hac Heinſii auctoritate unice niſi, *tabellam* etiam pro *flagello*, *ventaglio* dici, nunc ex Ovidio demonſtrant, quod eo facilius fit, quoniam in omnibus post Heinſium editionibus jam vox *tabella* locum occupavit vocis, *flagella*. Si apud Terentium Eun. Act. 3. Sc. 5. v. 47. pro *Cape hoc flabellum, et ventulum huic ſic facito*, legeretur, *Cape hanc tabellam*; in emendatione Heinſii nonnihil acquiescere poſſem. Nunc vero, cum in omnibus priscis Ovidii editionibus, et inprimis in illâ omnium praeſtantiſſimâ, Andr Naugerii curâ, editâ apud Aldum 1533, nec non in illâ nitidisſimâ patris Heinſii 1629, in utroque Ovidii loco conſtanter legitur *flabella* et *flabello*; ab ejus opinione discedere cogor; primum enim *movere tabellam*, *pro movere flabellum* nusquam me legiſſe memini, deinde quis mihi demonſtrabit, primum in voce flăbellum, non aeque ac in flăgellum corripi poſſe? Ad Lib. 1. Tit. 43. p. 298, diximus in nominibus propriis ſibi metrum non conſtare, et modo breves modo longas fieri ſyllabas, quod etiam ad alia transfertur verba, ſic, ne plura memorem, legimus apud Martialem L. 6. ep. 44. et L. 8. ep. 6. prŏpīno et prōpīno. apud Lucretium L. 4. v. 1254. lĭquidus et līquidus. et L. 2. v. 390. et L. 1. v. 454. lĭquor et līquor; prima in rŭdere apud Ovidium ſemper brevis est, at longa, rūdere apud Perſium et Auſonium, et prima in *coturnix*, ut apud Ovidium et Juvenalem brevis, ſic apud Lucretium L. 4. v. 645. longa. Quare ne nimis anxii et religioſi ſimus, in definiendâ veterum poëta-

rum fcribendi licentiâ, ne noftra nimis anxia cura magis obfit, quam profit elegantioribus litteris. Nam ut *capere* et *movere flabellum* in citatis locis mihi quam maxime proprie dictum videtur, fic quam primum pro eo fubftituas *tabellam* totius loci nitor evanefcit. Praeterea Heinfium l. c. male etiam vocem tabellam Propertio obtrufiffe, arbitror.

Ep. 22. Difficile intellectu, quare hic pofitum fit, cum Obfopoeo et Salmafio, ignorare me fateor.

Ep. 23. Hoc et fequens in Cod. Grot. Lucillio infcribitur. De Diophanto, fecundus verfus idem eft, qui legitur Ep. 11. h. T. forte inde huc translatus; nam totum non apparet in Edd. prifcis. apud Br. T. 2. p. 328. et in noftro apographo, p. 371. τῷ ποδὶ τὴν βελόνην. S. et Κλεόνικος, pro Διόφαντος, quod apud Grotium.

Ep. 24. v. 2. Ed. Princ. Aldinae, Junt. Venet. et Bafil. μυίας, fed Afcenf. recte μύας, quam lectionem Stephanus fecutus eft. ut et φυλλῶν, Ed. Princ. et aliae, Junt. et Afcenf. male φυλῶν. Ἱππικὸν, *equeſtre certamen*, *equitatum*, ut apud Xenophont. Inft. Cyri L. 4. c. 3. aliisque in locis. Conf. Schweighaeuferi Indicem in Polybium. Exponitur *Circus* Anth. L. 4. Tit. 23. e. 2.

v. 5. ἀτρέμας ἧσο, in Ed. Princ. Ald. pr. et Junt. lacuna eft; Ald. Sec. 1521. primum ad eam explendam dedit ἀτρέμας ἦτο, quod in Ald. tertia et Ven. cum in Afcenf. Bafil. et Steph. legitur ἀτρέμας ἧσο. Ad Cod. Leid. ἄλλοτι παῖζε. Quod probat Salm. quem Vid. Br. ἀτρέμας ἴσθι, quod non neceffe, fic ἀτρέμας, dicitur Mercurius, L. 3. T. 32. e. 24. et apud Lucian. Imag. T. 2. p. 468. Ἔχ' ἀτρέμας.

v. 6. ad Cod. Leid. Ῥωμαίοις δ' οὐδείς. recte et fic in Cod. Vat. et Grut. Exemplo, quod notavit Ruhnk.

Tit. 33. e. 1. Vid. Valcken. Adnot. ad Theocriti Adoniaz. p. 256.

Tit. 34. e. 1. Bene Jacobfius hic memorat ebrii hominis defcriptionem, quam dedit Lycon apud Rutil. Lupum VII. p. 105.

Ep. 2. Inter ea Antipatri Sidonii eft apud Br. T. 2. p. 22. ubi idem initium, quod in meo Apographo, p. 750. Βάκχυλις ἢ Βάκχου — et fic apud Suid. T. 3. p. 364. v. σποδός; ubi Vid. Kufteri notas, quod et Ruhnk. indicavit. Conf. L. 3. T. 20. ep. 3. πίθων σποδός. Br. ἔκποτε; et fic ut fupra in meo apographo.

v. 2. Δηοῖ τοῖον ἔλεξε λόγον.

v. 3. Vid. Kufterum ad Suid. v. ἀβρόμιος, et v. μύχιος; T. 2. p. 551. quod etiam ad Exempl. Burm. et Ruhnk. notatum. Br. ex Suid. δροσερῶν πίομαι ἐκ λιβάδων. et fic ad Ex. Ruhnk.

v. 3.

v. 3. διακαῦμα, Recte Jacobsius animadvertit in priscis Suidae Editionibus, ut in mea Basil. legi διὰ κῦμα, quem Vid.

Ep. 3. v. 4. Jacobsius scribendum putat, secundum Vat. Cod. Lectionem,

καὶ παῦεο δίψαν ἐσῶ.

vulgata lectio mihi magis placet. conf. T. 17. e. 2. h. l.

Ep. 4. Haec plane aliter disposuit Brunckius, et duos ultimos versus Grotius a superioribus segregavit, cum hac inscriptione *Pueri verba.*

v. 3. ἐν λαγύνῳ πιεῦσα, sic ἐν κέρατι πίνειν Graece dici docent Muncker. et Burm. ad Phaedrum L. 1. fab. 25.

v. 3. λοξὸν ἰδοῦσα, ad Ex. Ruhnk. Anacreon Carm. 61. v. 947. λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα. Eodem modo hic L. 7. Ep. 80. καὶ ἀνέρα λοξὸν ἰδοῦσα. Conf. Ep. 82. et L. 4. T. 8. ep. 9. et T. 27. ep. 18. Sic Invidia *lumine obliquo* terram relinquere videt Minervam, apud Ovid. Metam. L. 2. v. 787. et apud Virg. L. xi. v. 337. obliqua dicitur invidia. hic et sequens versus est Leoninus, de quo actum ad L. 1. T. 31. Ep. 3.

v. 5. ξίστας, de h. v. Vid. omnino Du Cange Glossar. T. 2. p. 1016.

Ep. 5. Lusus apertus in voce Apianus, quare non Opianus scribendum cum Salm. sed cum vox πιάνος, quantum ad ebriosum saltem, Graecis non cognita, multum de ejus venustate decedit. Si quis tales jocos amat, consulat Ausonium, et quidem duos ultimos versus Ep. 41. totum enim cum Scaligero Ausonii non esse arbitror.

Alpha suum Chresto det Acindynos: ipse fine Alpha,
Permaneat; verum nomen uterque geret.

Tit. 35. Ep. 1. Agitur de *Miliario*, de quo vase Vid. Andr. Baccium in Antiq. Graec. Thesauro vol. ix. p. 89. ubi ejus delineatio, et Luz. Baysium de Vasculis ib. p. 691. qui hoc Ep. cum latinâ versione dedit

v. 3 In Edd. priscis usque ad Steph. μὴ κάμνε. μὴ φύσα. μάτην — unde apud Br. μὴ κάμνε, μὴ φύσα, τί μάτην — Jacobsius merito, Stephani lectionem, μὴ φύσα, μὴ κάμνε· μάτην non temere immutandam putavit. Vid. doctissimi viri annotationes. v. 2. Lege θρέψειν.

Tit 36. Ep. 1. Vid. Jun. de Pict. Vett. part. 2. p. 192. et Brodaei ad h. l. notas.

v. 4. εἰκονικὴν ἀποχήν. Sic εἰκονικὴν λῆψιν, apud Vosf. de vitiis Serm. L. 1. c. 32. p 46. Lucillius ut in Lex. ait Stephan. sumpsit pro *expressa seu exacta, accurateque ad formulam redacta accepti latione.*

Ep.

Ep. 2. v. 1. ad Ex. Ruhnk. *οὐχ'* P. S. vitiose, ut putat Jacobsius. Digna lectu sunt, quae ad hunc titulum notavit Vinc. Obsopoeus in Rabulas forenses, qui, neglectis humaniorum literarum studiis, suo tempore, ill tis pedibus in professionem Juridicam irruerent.

Tit. 37. Ep. 1. v. 2. *ὡμολόγησε φόνον.* Sic idem Lucillius T. 12. c. 2. h. l. *ὡμολόγησε λύτρα.*

Ep. 3. v. 3. In Edd. priscis *ἐν δ' ἑαυτῷ.* Quod quare Stephanus, qui hanc lectionem non omnino rejiciendam esse existimavit, immutaverit in *ἐν δὲ οἱ αὐτῷ*, et id posteriores secuti sint, non intelligo, per totum quidem annum pigerrimo homini persuaderi non potuit, ut surgeret. Sic veteres amant loqui. Tibullus L. 1. El. 1. v. 7.

Et mihi jam toto furor hic non deficit anno.

Obsop. et Steph. variantes lectiones ad suum Ex. etim notavit Ruhnk.

Ep. 4. Huic Ep. quatuor versus, qui leguntur apud Salm. in notis p. 39, propter obscuritatem hic omissi sunt, adjecit Br. Tom. 2. p. 357.

v. 1. *Ἐκκλήθην*, ad coenam vocatus sum, ut apud Latinos; sic supra T. 31. e. 1. e. 2. et e. 7.

v. 3. *πεποίηκα*, Ed. princ. Aldinae, reliquae, una Ascens. *πεπόνηκα.* quod a Brodaeo etiam suscepit Steph. Sed *ποιεῖν χρόνον*, *tempus terere*, recte dici demonstrarunt Jacobsius, et Raphelius ad Actor. cap. xv. v. 33, qui tamen Casaubonum, *ποιεῖν* pro *διατρίβειν*, *alicubi commorari*, ut insolens et Graecis in auditum loquendi genus habuisse, judicat.

Tit. 38. ep. 1. Optime Ruhnk. ad suum Ex. conf. Tit. 41. Ep. ult. Cujus initium. *Ἐκ ποίων ἔταμες.* —

v. 2. pro *Ἢ ποίου*, *ἢ ποίων.*

v. 3. de hac proverbiali locutione egimus ad L. 1. T. 19. e. 4. p. 240. ubi legendum.

Nunc non de quercu, licet aut effundere saxis
Hoc cum verba viro. —

Ep. 2. Vid. de hoc et seq. El. Venet. ad Auson. Ep. 83. Ep. 84.

v. 4. *ἐξαπίνης ἔπεσες*, cum Brodaeo facetiam in voce *πίπτειν* agnosco. Dicebatur enim *Stare* fabula, quae placeret, et histriones, qui explodebantur, *cadere* dicebantur, Vid. inter alios Lambinum ad Horatii L. 2. Ep. 176.

Securus cadat, an recto stet fabula talo.

v. 4. Lege *ὢν Καπανεύς*, ut Edd. priscae, apud El. Venet. et Br.

Tit.

Tit. 40. Ep. 2. Ad Ex. Burm. et Ruhnk. Vid. Casaub. ad Pers. pag. 41. Vir summus egregie illud explicuit, ut inprimis. —

v. 4. vocis χηρείας usum, qualis est in Ed. Princ. et aliis, at in Ald. Sec. χειρείας, et apud Br. ex Salm. notis χοιρείας, quod etiam Ruhnk. probavit Jacobsius hic non recte Casauboni sententiam intellexisse videtur. nulla est enim in eâ tautologia; si modo haec ita explicentur; *Gaudeo et gratulor tibi propter sortem de coronâ, quae vidua est meritis, quippe sortito a parentibus relicta, adeoque nulla.* quod Grotius in suâ versione secutus est, et Casaubonum ita explicuisse arbitror, quem tamen consuluisse juvabit.

v. 6. De Dolicho, certo metri spatio, jam ad L. 1. T. 44. ep. 1. contulimus nos ad M. Burette, Mem. des Inscr. et B. L. de Litterature, Tom. 3. p. 313. Cui adde Budaei Comm. L. Gr. p. 851. et inprimis P. Fabri Agonist. in Thes. Antiq. Gr. T. 8. p. 1914. 1927. 2093. 2094. 2117. et 2236.

Ep. 3. Ejusdem Polliani, ut erat in M. SS. Grotii. De poëtis Cyclicis Vid. praeter Adr. Turnebi Advers. L. 19. cap. 9. Lambinum et Bentlejum ad Horat. de A. P. v. 135. eruditissimas Salmasii notas ad Solinum p. 592. — 692. nec non Dan. Heinsii Animadv. et notas ad Horat. p. 17. et sqq. quae posteriora loca, in quibus hujus Ep. fit mentio, ad suum Ex. etiam notavit Ruhnk. quâ in re illud observandum, quod Heinsius Callimachi Epigr. ad illustrationem hujus loci citatum, duobus versibus auctius dederit, ut legitur apud Ernest. T. 1. p. 298. et Brunck. T. 1. p. 461. quamvis nostrum apographum p. 41, quatuor modo versus agnoscat. Ut hodie fertur, ejusmodi est.

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικὸν, οὐ δὲ κελεύθῳ
  Χαίρω, ἣ πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει.
Μισῶ καὶ περίφοιτον ἐρώμενον· οὔτ᾽ ἀπὸ κρήνης
  Πίνω· σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια.
Λυσανίη. σὺ δὲ ναιχὶ καλὸς καλός· ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν
  Τοῦτο σαφῶς, ἠχὼ φησί τις, ἄλλος ἔχει.

Quatuor primos versus, ut erant in M. SS. Grotius, quod postea vidi, jam verterat in Mantissâ quartâ p. 429, tamen hoc non me prohibuit, quin totum ex meâ versione darem.

Cyclica sunt odio mihi carmina, nec placet illa,
Nunc huc nunc illuc quae via monstrat iter.
Sic odio vulgaris amor; de fonte bibendum
Non mihi communi, publica cuncta pigent.

Lu-

Lusanias verò pulcher, dicentis et Echo
Clarâ voce refert, pulcher, at ALTER HABET.

Cyclici vero proprie dicuntur ii poëtae, qui suo ingenio omnes res persequi velint, et totam inde nectere historiam, Vid. Casaub. ad Athen. L. 7. c. 3. Errorem Scholiast. qui, v. 4. haec ad Parthenium Chium referenda esse putavit, corrigit Fabric. B. Gr. T. 2. p. 678. v. 5. ἠχοῖ μὲν οὐταδεσσι γενείμην. — Vid. Cl. Ruhnk. Epist. Crit. II. p. 188.

v. 6. Edd. priscae χελιδόνεα.

Ep. 4. v. 1. Burm. et Ruhnk. Ovid. Metam. L. 1. v. 292. *Omnia pontus erant.* Br. pro ἐγενήθη, dedit ἐπεκλύσθη, nullâ auctoritate; quod Jacobsius tamen nonnihil probasse videtur, quoniam eo modo meliorem nexum cum verbo ἐκτεινειν nasci posse putaret. quod non video. *Non Deucalionis aquae, nec Phaetontis ignis tot homines occiderant, quam Potamo poëta, qui*, ut bene animadversum, *quoscumque arripuerat, tenet occiditque legendo.*

Ep. 5. v. 6. Jacobsius minimâ mutatione legi malebat. Ἐπεὶ χ' Ἀΐδην Εὐτυχίδης κατέχει. Neque aliter Grotius; *Eutychide Ditis habente loca.*

Ep. 6. v. 2. Br. pro Ταῦτα πρὸς ἀλλήλους, πάντε πρὸς ἀλλήλους, quod contra Veterum Librorum consensum in textum recipi, non probo; Ταῦτα πρὸς ἀλλήλους, Hoc videtur aeque ac sequentia ab Homero desumtum Vid. Il. E. v. 274. et 431. H. v. 464. et Θ. 212. aliisque in locis plurimis.

v. 3. Ἆσσον ἴθ'. Il. Z. v. 143. *

Ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι·
Accede, ut metam contingas ocyus aevi.

v. 4. μακροφλυαρητὴν, Ed. Princ. Junt. Ascens. et Ald. pr. at in Emend. μακροφλυαρητὴν, et sic in reliquis.

Ep. 7. v. 1. ἀλλ' ἐμὲ κάτου, Vid. Wetsten. ad Matth. c. XI. v. 18. p. 484. et notas ad L. 22. Ep. 11. h. l.

v. 2. Br. σοὶ, et sic ad Cod. Leid. Steph. Editionem, et ex Grut. Ex. ad Ruhnk.

v. 3. Hoc explicat Vossius in Instit. Poët. L. 3. c. 9. p. 146.

v. 6. Burm. Sec. ad suum Ex. καταλείξαντες, Scaliger in notis ad Sueton. Calig. 21. ubi *scripta sua spongia linguave delere, de poëtis qui displicuerant.* Eadem conjectura Scaligeri est de Emend. Temporum p. 479, et eam Grotius secutus est. De hoc versu quoque egit Huë-

tius,

tius, quem Vid. καταλείξαντες, Scaligeri lectionem, quae est ad Cod. Leid. etiam Ruhnk. notavit. Conf. Tit. 5. Ep. 8. Ep. 9. h. l.

Ep. 8. v. 1. Haec qua etiam leguntur apud Stobaeum Serm. 48. de bello, desumta sunt, ut satis notum, ab Arato in Phaenom. v. 131.

Οἳ πρῶτοι κακοέργον ἐχαλκεύσαντο μάχαιραν,

Ausaque funestum prima est fabricarier ensem.

Tibullus L. 1. El. 3. v. 47. et 48.

Non acies, non ira fuit, non bella: nec ensem

Immiti saevus duxerat arte faber.

Quem integrum locum sane vellem non sollicitare voluissent viri doctissimi Broukhusius et Vulpius. Conf. El. 11. v. 1. et Burm. ad Lotich. p. 9. et 660. Simile quid apud Juvenalem Sat. xv. v. 168.

Nescierint primi gladios extendere fabri.

v. 6. Jacobsius ad h. l. *ἀμερίων mortalium interpretantur*, *nullo sensu*, sed cum veniâ optimi viri, cujus eruditionem et summa in Anth. Gr. merita quotidie magis magisque agnosco, nonne, *ἀμεριῶν γένεα*, aut *γένος ἀμεριῶν*, est *τὸ ἀνθρώπειον γένος*, homines enim dicuntur *ἡμέριοι* et *ἐφήμεροι*, *viventes velut in unum diem.* ut in hac ipsâ Anth. L. 3. T. 6. e. 48.

Ψεῦσαι Δαίμονες ἀμερίων.

Heu faciles hominum fallere vota Deos.

et sic L. 4. Tit. 27. e. 4. Homerus dicitur ab aethere missus,

ὢν ἡμερίοις δῶρα ποθητὰ φέρῃ.

conf. L. 1. Tit. 27. Ep. 6. et quae dedit Valckenaerius ad Eurip. Phoeniss. v. 1515. p. 512. ad Cod. Leid. pro *κλάυσας* legitur manu Scaligeri *καλέσας*. in versione. v. 5. *receptu*, M. S S. sed *receptum* defendi potest, Vid. V. D. notas ad Ovid. Metam. L. 1. v. 340.

Ep. 9. v. 2. Br. ex ingenio *ᾠκοδόμηκε*, et v. 6. pro *λέγει*, *λέγω*, ut ex Grut. ad suum Ex. etiam notavit Ruhnkenius.

Ep. 10. Videtur initium ab Hesiodo desumtum Op. et D. v. 293.

Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει.

Optimus ille quidem, qui res cognoverit omnes.

Ubi Vid. Robinsoni notas. Laudatur convivator, qui non modo suis recitandis poëmatibus invitatos ad coenam amicos delectat, verum etiam iis largas ac delicatas epulas apponit. cum ridetur ille, qui suis tantum carminibus, non vero cibis, convivas saturare velit. Horatii et Persii etiam temporibus vivebant molesti quidam versuum recitatores, quos perstringit Horatius L. 1. Serm. 4. v. 74. et 75.

In medio qui

Scripta foro recitent, sunt multi; quique lavantes.

addere potuisset quique coenantes, ut apud Persium Sat. I. v. 30. 31.

ecce inter pocula quaerunt

Romulidae saturi, quid dia poëmata narrent.

conf. Martialis L. 2. Ep. 44. 45. et 50. in quibus illorum hominum importunitas rectissime depingitur.

Ep. 11. Vid. Steph. Byzant. de Urbibus, *Gargara*, et Berkelii et Holstenii notas.

Ep. 12. v. 2. ἤρεσκε omnes Edd. ante Stephanum. Br. ἤρεσε, κ' ἂν εἴπῃ, quod non in aliis. et v. 5. pro οὕτω, οὕτως. forte ex Basil. 1549. ubi legitur. εἰδ' ὄντως τοῦτ' ἔτ' οὕτως ἔχον. De contemtu, cui objiciebantur qui herniâ laborabant, satis dictum ad Tit. 3. e. h. l.

Ep. 13. Est inter ea Cerealii apud Br. T. 2. p. 345. v. 2. ad Ex. Ruhnk. pro ἔχειν, ἔχω B. quod verum puto. Vid. omnino de hoc Ep. J. F. Reitzii notas ad Lucian. Tom. 3. p. 682. 683.

Ep. 14. v. 5. Haec desumta ab Homero, Odyss. M. v. 350.

Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,

Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Mersus hiare freto mallem, semel atque perire,

Quam misere in vacuâ longum tabescere terrâ.

Huc merito refertur illud Caesaris apud Plutarch. Tom. 4. p. 160. Ed. Bryani εἰπὼν ὡς βέλτιόν ἐστιν ἅπαξ ἀποθανεῖν, ἢ ἀεὶ προσδοκᾷν. Conf. Jacobsii notas.

Ep. 15. v. 3. Eleganter Grotius *circitor*, i. e. qui merces circumfert vendibiles. De his circitoribus egit inter alios Th. Reinesius in Inscript. Antiq. p. 995.

Ep. 16. πρέσβειρα. ut in Ed. Princ. Hom. Hymn. in Venerem v. 32. ubi aliae Edd. πρέσβεια, et πρέσβια. Optime Jacobsius; Pindarus Ol. XIII. v. 7.

Δίκα πολίων ἀσφαλὲς βάθρον.

Similia collegit Rittersh. ad Oppiani Hal. II. v. 680. forte respicit poëta ad ea Arati v. 113. δίκη δώτειρα δικαίων. Sic. Hom. Odyss. Θ v. 325. Dii dicuntur δωτῆρες ἐάων. ubi Ernestus recte affert ea Procli in Platonis Theol. c. 17. p. 48. Θεοὶ δὲ ἀεὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ προτείνουσιν, ὥσπερ ἥλιος ἀνίσχων τὸ φῶς.

Qua-

Qualis sol homini semper dat amabile lumen,
Distribuunt illi sic bona cuncta Dei.

Lubet enim nobis praeclara veterum dicta nonnunquam in memoriam revocare. v. 3. Hom. Il. Θ v. 69.

Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα.

ex versione Cunichil.

Tum pater auratas, aequato examine, lances
Sustulit.

v. 6. Non dissimile illud Jonis seu incerti auctoris de Euripide. L. 3. T. 25. ep. 30.

σοι κλέος ἄφθιτον ἔςαι
Ἶσον Ὁμηρείαις ἀενάοις Χάρισιν.

Vid. Jacobsii Comment. Tom. 1. part. 1. p. 420. Ad Scholiast. in meo Exempl. docta manus ea posuit. *Haec sunt decerpta ex Demetr. Phal. pag.* 57. (§. 128. 129. 130.)

Tit. 41. ep. 1. ad Ex. Ruhnk. ut est apud Sylb. εἰς πλοῖα σάπρα καὶ βαρέα apud Salm. σάθρα.

v. 1. Οἱ Τοῖχοι, *de navis lateribus*; ut L. 1. T. 33. e. 15. et L. 3. T. 9. e. 6. quae partim Burm. major citavit.

v. 5. Br. ex Salm. πλεύσει τάχα. et

v. 6. Οὐ γὰρ ἔνεςιν ὕδωρ οὐκ ἔτι τῷ πελάγει. quod ex Sylb. etiam Ruhnk. notavit.

Ep. 2. v. 1. Ἐς, ut supra. Ruhnk. et v. 3. αἶγαν. Heins. ad Val. Flacc. L. 1. v. 629. et ad Cod. Leid. Ἀγκῶν. Grotiana versio unice vera videtur.

v. 5 Ruhnk. pro ἔρχεται, ἄρχεται. Ald. et Obs. sic et Cod. Leid. sed Vid. de toto Ep. Jacobsii notas.

v. 6. ναυκληρεῖς eleganter de magna potestate, ut apud Sophocl. Antig. v. 994. seu 1006.

Τοὶ γὰρ δι' ὀρθῆς τήνδε ἐναυκλήρεις πόλιν.

Ut bene legendum judicat summus Valckenaerius ad Eurip. Phoeniss. p. 321.

Ep. 3. v. 4. In versione pro *alter adeps*, forte legendum *ater adeps.*

Ep. 4. Hujus Caminis sensum nec Brodaeum, nec Grotium perspectum habuisse, existimat doctissimus Jacobsius, cui assentiri non possum. Servatricis nomen navi non competere, ait poëta, quoniam omnes, qui eam ingredirentur, vel in littus ejiceret, vel ad Proserpinae regna dimitteret.

Ep. 5. v. 1. Vid. ſupra T. 38. e. 1. et v. 2. Λατομιῶν.

v. 4. μικροῦ ῥιζοβολεῖ τὰ κατώ. Sic apud Hom. Odysſ. N. v. 162. Neptunus Phaeacum navem in Saxum convertit:

τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων,
Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθε,
Χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας.

B. Zamagnâ interprete.

(Navem) pone ſubit Neptunus, et actam
Corripit, immotamque alto ſub gurgite figens
Esſe jubet rupem ingentem.

v. 5. τυχὼν, Vid. Tit. 6. ep. 2. h. l. et l. 4. T. 12. ep. 132. egregie de h. v. d. disputavit Steph. in Theſ. L. Gr. T. 3. p. 1441. Br. ἔσομαι recte. Sic Salm. et Sylb. quod ad Ex. Ruhnk. neque aliter Grotius.

v. 6. δράγμα σαπρὸν, praeter, Albert. et Wetſten. quos auctores citat Jacobſius, vocem σαπρὸν illustravit elegantisſimus Pierſonus ad Moer. p. 352. et ſqq.

Tit. 42. Ep. 1. v. 2. βρενθύῃ, hujus verbi vim docte et eleganter explicuit Hemſterh. ad Luciani D. M. 10. p. 367. et ſqq. et ad Tim. p. 170. conf. omnino Ruhnk. ad Timaei Lex. p. 64.

v. 3. pro ὁ ut in vulg. σὺ Πλατωνικός. Quamvis doctisſimorum virorum in vituperandis aliis licentiam minime probem, et ab omni humanitate, quam elegantiores litterae profitentur, longe remotum putem, viros eruditos lacesſere eorumque famae carminibus obſtrepere, ut Mich. Marullus hoc Epigramma, ficto nomine, in Angelum Politianum torſisſe videtur, tamen facere non posſum, quin elegantisſimum P. Burmanni primi Epigramma ex hoc ductum, quoniam in ipſius Poëmatibus non invenitur, ſed legitur ante Emendationes in Menandri et Philemonis reliquias, hic repetam.

Dic ſtolidum ſine mente pecus, ſine fronte magister,
Omnia cur, nulla nobilis arte, crepas?
Inter Grammaticos ostentas ſcita Platonis,
Inter Philoſophos esſe Palaemon aves.
Putide deſultor, te nec divina Platonis
Dogmata, Grammaticen nec didicisſe patet.
Sum polyhistor, ais; Nullâ perfectus in arte,
Omnia dum gustas, nil, maleſane, ſapis.

Laudantur ibi Vinc. Obſopoei notae.

Ep.

Ep. 2. Hoc in Edd. priscis superiori adjungitur, Salm. et alii ab eo separari volunt.

Tit. 43. Ep. 1. Potterus Arch. Gr. L. 4. c. VII. hinc Martialem finem Ep. 30. L. 9. desumsisse existimat, ut etiam Menagius ad Diog. Laërt. L. 6. §. 49. p. 256. Conf. Kirchmann. de Funeribus p. 336. et van Goens de Cepotaph. p. 66. quae loca partim Burmannus major notavit, neque Jacobsius indicare neglexit. *Sit tibi terra levis*, solemnis et frequenter usitata formula; Tibullus; L. 2. El. v. 49. 50.

Et bene, discedens dicet, placideque quiescas,
Terraque securae sit super ossa levis.

levis non *lenis*, quod errore typographi apud Kirchmannum legitur. ἀβαρής, ut L. 3. Tit. 1. ep. 11. et sic *non ullo pondere*; apud Propert. L. 1. El. 17. Ceterum cum ultimo versu comparari possunt illa Agathiae L. 3. Tit. 24. ep. 2,

Νῦν δὲ σε μὴ κούφη κρύπτοι κόνις, ἀλλὰ βαρεῖα,
Μήποτε σὸν κείνη λείψανον ἐξερύσῃ.
Non levis ut sit humus, sed sit gravis, ergo precamur,
Nec mox relliquias eruat illa tuas.

Ep. 2. Vid. Erasmi Adag. p. 1126. citat Wetsten. ad N. T. Tom. 2. p. 782.

v. 3. Br. pro ἑκὼν τι, ἔχων τί ex membr.

Ep. 3. v. 2. Ruhnk. et alii ex Sylb. πωλικνός.

Ep. 5. Br. ut opinor, ex Brodaei notis Λασταύρων; lusus quaeritur in verbis. Vid. Tit. 26. ep. 11. h. l. et de voce λάσταυροι seu Λασταυροι, Valcken. ad Ammon. p. 41. et V. D. ad Hesych. Tom. 2. p. 431.

Ep. 6. Recte Jacobsius hic memorat Aristotelis verba Rhetor. L. 3. c. 11. Ed. Sylb. vol. 2. p. 137. de quibus Vid. Comment. Victorii p. 664. Intelligitur ridiculi genus, non modo, cum aliud exspectamus, aliud dicitur, verum etiam, quod habet parvam verbi immutationem, de quo egit Cicero de Oratore L. 2. cap. 63.

v. 2. In versione Lege, *multis dignus es ipse feris.*

Ep. 7. De hoc luculenter egit summus Salmasius, tam in notis p. 40. 41. quam ad Hist. Aug. Script. T. 2. p. 361. et ad Solin. in Proleg. p. 5. quae etiam Ruhnk. notavit et ex Sylb. pro Ἀργείου, Ἀρυζήλου. ex his patet, pro θηρίον, scribendum χρύσειον, quod apud Grotium. Voce enim χρύσεος, ut apud Latinos *aureus*, dicitur quidquid pulchrum, amabile, et optimum sit; De Venere et Helenâ passim utitur

Ho-

Homerus. in ironiam vertit Cicero pro Rosc. Amer. c. 43. *Venio nunc ad illud nomen aureum Chryſogoni.* conf. Bergler. ad Alciphron. p. 314.

Ep. 8. Huic ex Cod. Vat. in Sylburgii notis alterum adjicitur distichon, quod ad Cod. Leid. et Ruhnk. notatum.

Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ ἀνέρες. ἐν δὲ Κίλιξιν.

Ἑς' (εἷς alii) ἀγαθὸς Κινύρης, καὶ (Cod. *δὲ*) *Κινύρης δὲ Κίλιξ.*

Omnes ſunt pravi Cilices, Cilices bonus inter

Est Cinyras, Cinyras ſed tamen ipſe Cilix.

Cilices quod piraticam exercerent, et haud facile verum dicerent, ut est apud Erasmum in Adagiis, vulgo male audiebant. v. 1. Lege *Χῖοι.*

Ep. 9. Hoc et ſequens inveniuntur apud Conſtant. Porphyrogen. p. 17. et explicat Anſelmus Bandurius in Hist. Byzant. Script. vol. 30. p. 5. in verſione pro *bestia* lege *vipera*, ut erat in M. S S. De ſuccinctorum Cappadocum militum ignaviâ etiam egregia hic attuiit peritisſimus Brodaeus. ad Ex. Burm. primi, v. 3. *μεγαλὴς δράξαντα ἀπήνης.* *Si ad Curalem dignitatem, Conſulatum, ſi aut Praeſecti urbis, (de quo Symmachum vide) pertineant.* JUR. (p. 279.)

Ep. 11. v. 1. Br. *κατέβαινε*, pro *κατέδυνε*, ex Cod. Vat. quod magis Lucianeum puto, ſic *καταβῆναι* uſus est Dial. Mort. 23.

v. 2. *Λολλιανοῦ*, Obſop. *Λευκίλλου*, quod ad ſuum exemplum notavit Burm. primus. Vid. porro de hoc V. D. notas apud Reitz. ad Lucian. Tom. 3. p. 683. Non disſimile initium Dial. Mort. XXI.

v. 3. In Aldinis et Venet. *θαῦμα· μένει σιγῶσα.*

Ep. 12. Ad Ex. Ruhnk. Vid. Mur. Misc. L. 14. c. 13. intellige Var. Lect. Mureti. ubi praeclarus ille vir tam dilucide explicat, qui verſus dicantur *ἰσόψηφοι*, ut nihil ultra requiras. Si quis tamen de his *Iſopſephis* plura velit, adeat V. D. notas ad Aul. Gellium N. A. L. XIV. c. 6. Caſaub. ad Theophrast. p. 290. Huëtil notas hic p. 481. et in Libro de rebus ſuis p. 146. et ſqq. Nec non Brunckii Lect. et Emend. p. 174. Hos inter difficiles nugas merito poſuit praestantisſimus Ruhnkenius de Doctore Umbratico, p. 29. conf. L. 3. T. 32. ep. 42. et L. 6. T. 12. ubi plura hujus generis.

v. 3. Ed. Princ. et Aſcenſ. *ἀνακλυσθὲν.* Eadem et Aldinae et Ven.

v. 4. pro *εὗρεν*, *εὗρον.*

Ep. 13. *Antiochi*, ad Ex. Burm. Sec. *Annochi est in verſione Grotii.* Plin. L. 35. c. 36. p. 214. *Aristides Thebanus omnium primus animum pinxit, et ſenſus expresſit, quae vocant Graeci ethe: item perturbatio-*

tiones: durior in coloribus; ad q. l. Harduinus hoc Ep. citavit. Conf. nostras Observat. ad Grotii Proleg. p. 161.

v. 6. Br. γράψοι, quod non in aliis.

Ep. 14. Pisoni tribuit Br. T. 2. p. 108. qui v. 2. legit ἀνθρώποις, sed recte vulgatam lectionem sequitur Ruhnk. Epist. Crit. 1. p. 95. ed. novae.

Tit. 44. Ep. 1. Vid. de hoc Burmanni notas ad Sueton. vita Claudii. cap. 32. p. 785. v. 1. et 3. pro ἀποκτείνει, Br. ἀποκτέννει. ex Salm. notis. Si quis amplius hic instrui velit, legat Orationem pro Crepitu ventris, post Emm. Martini Epistolas p. 255. Ed. Wesselingii.

Tit. 45. Ep. 1. v. 3. ad Ex. Ruhnk. κείσῃ δ' ὅμοιος, ita Pal. C. Horatius L. 2. Od. 18. v. 23. et sqq.

Quid, quod usque proximos
Revellis agri terminos, et ultra
Limites clientium
Salis avarus? —
Nulla certior tamen,
Rapacis Orci sede destinata
Aula divitem manet
Herum —

Quibus in versibus illud observatu dignum, quod in Editione Principe Horatii per Philippum Condam Petri, Venetiis 1478, illud Carmen, e quo versus desumti sunt a v. 15. *Truditur dies die*, separatim exhibeatur post L. 3. Od. 9. et novum sit Lyricum. Quod ideo notandum putavi, quia, licet saepius in ea editione primâ versus alio ordine, quam qui vulgatur, legantur, tamen hoc in loco interpretes, cum iis, quae proxime praecedunt, verbis, *fatis beatus unicis Sabinis*, et his *Truditur dies die*, frustra nexum sententiarum mihi quaerere videntur. Meo judicio duo sunt Carmina, quae ut l. c. inveniuntur a se invicem separari debent, in quorum primo suis possessionibus, quamvis valde exiguis, se plane contentum esse profitetur poëta, cum in altero graviter admodum invehitur in illos, qui fragilitatis et brevitatis vitae omnino immemores, non sine summâ sociorum et vicinorum injuriâ, in amplis et magnificis exstruendis aedibus occupati vivunt. Praeterea ad hujus Epigr. explicationem loci Lucianei, a Jacobsio citati, non parum conferunt.

Tit. 46. Ep. 1. Hoc vere explicuit, ut Rutgersii utar verbis, *illud generis humani decus ac miraculum, vir sine exemplo maximus*, Erasmus, Adag. Chil. III. Cent. 1. prod. 15. Egregie quoque expressit illud Martialis, L. 6. c. 19.

 Ep.

Ep. 2. v. 4. Br. *μελέτα*. quod verum, Vid. Illius, Salm. Brod. et Huëtii notas, apud quem tamen, ut bene vidit Jacobſius, vitioſe expreſſum *μελετῷ*. primum diſtichon memorat Douza F. ad Petron. Fragm. p. 884.

v. 6. *σολοικίζει*, Ed. Princ. Junt. Aſcenſ. et Baſil. 1549.

Ep. 3. Vid. doctisſimi Eldikii noſtri Suſpiciones p. 45. Ut totum Epigr. ſic illud *παράσημα*, quod etiam tetigit Heinſ. ad Heſych. ut *a ſermone quotidiano abhorrentia verba*, recte explicuit Obſopoeus; His addi meretur, qui mihi ſemper maxime placuit Luciani locus Dial. Mort. 10. ubi elegantisſimus auctor hominum perſtringit ineptias, qui ſe ſuis efferunt ſtudiis, inter quos etiam in ſcenam prodeunt Rhetores, de quibus haec; *Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμοὺς, καὶ τ' ἄλλα βάρη τῶν λόγων.* quibus e verbis ſenſus Epigrammatis plane intelligitur.

v. 5. pro *γράμμασι* Aldinae et Venet. *πράγμασι*. priorem lectionem ſequitur Grotius, et his tuetur Huëtius, *ſcribendi recte, ſapere est et principium et fons*; quem conſulas velim.

Ep. 4. De hoc et duodecimo h. t. vid. notas ad Auſonii Ep. 51.

Ep. 5. v. 2. Br. *Πεντάκι*, cujus Lectiones p. 216, adeundae. Et ſic Ed. Princ. Ald. Junt. Aſcenſ. Baſil. et ad Ex. Ruhnk. *πέντε*, *ita Steph. in aliis πεντάκι*. Ald. Sec. ex ſententiâ Obſopoei, *πέντε διακοσίους*, quam aliae dein ſecutae ſunt.

v. 4. *Τοῦ λοιποῦ*, ut Tit. 15. ep. 3. Uberrima hujus dictionis exempla protulit Wetſten. ad N. T. Tom. 2. p. 236.

Ep. 6. *οὐδὲν ἄπιστον*, non diſſimile illud Ovidianum, Triſt L. 1. El. 8. v. 7

Omnia jam fient, fieri quae poſſe negabam.

Ep. 7. illud *σολοικίζειν* ad omnem incongruentiam verborum et factorum veteres tranſtuliſſe, recte obſervavit Jacobſius; ſic Cicero, qui in Epist. ad Atticum verbis *ὑποσόλοικον*, et *ὑποσόλοικα* utitur, ſcribit L. 14. ep. 6. *Nihil enim tam σόλοικον, quam τυραννοκτόνους in coelo eſſe, tyranni facta defendi.* qui locus non est ſollicitandus. Quid enim, ait Cicero, est a ſanâ ratione magis alienum, quam Caeſaris interfectores ſummis laudibus in caelum ferri, cum tamen ejusdem Caeſaris interfecti facta defendantur? Caeterum Conf. V. D. notas ad Luciani Nigrin. Tom. 1. p. 74.

v. 4. *τὸ σῶμα μου δέδεται*, Ut Tit. 10. Ep. 1. Vid. Jacobſii Comment. vol. 2. part. 2. p. 472. et 473.

Ep. 8. v. 1. ad Ex. Ruhnk. Vid. D'Orvill. ad Charit. p. 4. qui hoc Ep. recte explicuit, adde Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 345. et alios, quos memorat Jacobſius, at inprimis ab eo citatum Phrynichi locum, qui est hujus Epigr. interpretamentum.

Ep. 9. Aristonymus apud Stob. Serm. 4. p. 58. *πολλοὶ ἀδικηθέντες ὑπὸ ῥητόρων, τοὺς υἱοὺς ῥήτορας διδάσκουσιν. faciunt filios artis Rhetoricae peritos*, de quâ Graecâ locutione Vid. Hemſterh. ad Aristoph. Plutum p. 4. ſic διδάσκεσθαι, ſenſu medió, ſignificat, vel *ſe ipſum*, vel *alterum alicui docendum tradere.* Vid. Kuster. ad Ejusdem Nubes v. 1341. neque aliter in Pluto v. 473. *καὶ σύ γε διδάσκου, modo te docilem praebeas.*

Ep. 10. De hoc accurate admodum egit Jacobſius, quem Vid. et Tit. 13. ep. 18.

Ep. 11. Br. Μέδον, ex male deſcriptis, ut arbitror, Salmaſii notis. *σειλάμενος, ad dicendum me componens, adornans.* Grotius cum Obſopoeo hoc ad Rhetoris ornatum retulit, quâ in re eam ſimilitudinem taciturnitatis et alti ſilentii deſidero, quae etiam in proximo carmine indicatur. Forſan Ammianus, pro ſeculi ſui captu, in verbo *σειλάμενος* luſum quaeſivit, cum voce σήλη, quae ipſius aures perſonaret, quod ſi verum, quamvis illud minime urguere velim, hoc modo verti poſſet.

Ipſum te video, rhetor Medo: mira ſed haec ſunt;
Tu ſtatua ut taceas, dicere compoſitus.

Ep. 12. Vid. ſuperius et Ep. 4. h. l.

Ep. 13. ad Ex Burm. ſenioris et Ruhnk. v. 2. pro *λέγε, φέρε. al. Brod.*

v. 3. De hoc Atticas dictiones captantium Rhetoriſcorum morbo inter alios egit D. G. Morhofius de Patavinitate Livianâ. vol. 7. p. 73. Ed. Drakenborchii. Conf. Tit. 52. Ep. 5. h. l.

v. 4. Br. *σκηψάμενος*, pro *σκεψάμενος*, typographi, ni fallor, errore.

Ep. 14. Agathiae tribuit Salmaſius. Cauſidicorum mores, ut recte obſervavit Jacobſius, vividis coloribus deſcripſit Ammian. Marcellinus, L. 30. c. 4. ubi Vid. Lindenbrogii notas. L. 1. Tit. 73. ep. 3. p. 364. De Justitiae ampliſſimâ virtute plura dicere promiſimus, ad L. 3. Tit. 6. Ep. 8.

v. 4. *ποικίλον — μῦθον* — ut apud Latinos *varius* dicitur ſermo *duplex, ſubdolus*, ſic *ποικίλος* apud Graecos eandem habet vim, ut in notisſimis, et proverbii locum obtinentibus Euripidis verbis, Phoen. v. 472.

Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ,
Κ' οὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων.

Era-

Erasmo interprete.

Nam veritatis fuevit esse Oratio
Simplex, vafris nec est egens ambagibus.

Sic ποικίλος δαίμων, dicitur Heliodoro, *finistra fortuna vel varias fimul, vel alias ex aliis, et novas femper calamitates adferens.* Hemfterh. ad Aristoph. Plut. p. 293.

v. 5. Br. ἐλπίζειν ἕξεις et v. 6. τῆς σῆς ἠλεμάτου παίγνια Φαντασίης. ex Salm. notis. quod defendi posfet ex Carmine Crinagorae L. I. T. 76. ep. I. de quo Vid. not. p. 364. 365. Quamvis Stephanus in fuo Thefauro Tom. 2. p. 237. Grotius in verfione et Obfopoeus in notis vulgatam lectionem fecuti fint, tamen propter vocem Φαντασίης, quâ *vana vifio, imago, vanitas* indicatur, ut est in V. D. animadverfionibus ad Petron. cap. 38. p. 229. Salmafii lectionem probare posfem, parvâ mutatione in verfione factâ, legendo pro *furta*, *vifa.* ἠλέματος, μάταιος, apud Suid. et Hefych. ubi Vid. notas. vocis κλεμματικὸς auctoritas unice hoc loco nititur.

Ep. 15. Agathiae, ut a Salmafio, etiam a Grotio datur. v. 2. Br. εἴρετο. ut in Salmafii notis.

v. 3. 4. Vid. D'Orvillium ad Chariton. p. 156.

Ep. 16. 17. Haec Luciani esse asferit Salmafius, quare ei a Br. adfcripta funt.

v. 1. Br. Βίτος; de his vid. notas ad omisfa Luciani T. 3. p. 689. 690. ubi melius fuisfet Reitzio tacuisfe. Sed Vid. Erasmi Adag. Chil. IV. Cent. VII. p. 1105.

Tit. 47. Ep. 1. De hoc optime disferuit Ben. Averanius Tom. I. p. 87. et fqq. Vellem modo ἀκτὴν non interpretatus esfet *cibum* ex Il. N. v. 322. quod etiam miror fecisfe Jacobfium. Nam *acta*, ut ex Nepote notum, est amoenus in littore fecesfus; quod, quamvis Facciolatus non ftatim agnoscat, tamen probatur ab Ernesto Cl. Cic. h. v. quibus addo locum ex Ep. ad Fam. L. 9. Ep. 6. *ut ea confideres, eaque tractes, quorum es ufus et delectatio est omnibus istorum et actis et voluptatibus anteponenda.* quod illustratur Plutarchi verbis, Ed. Rualdi T. 2. p. 668. et Wyttenb. Tom. 3. p. 502. σήμερον ἀκτάσωμεν, *hodie in littore, pisces confumendo, genio nostro indulgebimus.* Vid. Hadr. Junii Batav. c. XV. p. 204. et Cafaub. ad Athenaeum L. 12. p. 846. Hujus Ep. etiam non immemor fuit Raderus ad Martial. L. 2. p. 223.

v. 4. γλωσσόκομα Vid. de hac voce praeter Wetften. ad N. T. Tom. I. p. 922. Hemfterh. ad Aristoph. Plut. v. 711.

v. 5.

v. 5. *κοτύλαις*. De his Confule Athenaeum L. 11. c. 8. p. 478. et Cafaub. Animadv. p. 798. Fortuita Sacra p. 268. Hemfterh. ad Lucian. T. 1. p. 299. et Aristoph. Plut. v. 737. Euftath. ad Hom. Iliad. X. p. 1282. §. 42. *κοτύλην δὲ φησι τινὲς, τὴν μικρὰν κυπελλίδα. εἰς κοτύλην*, est Ep. 31. h. t.

Ep. 2. ad Cod. Leid manu Scaligeri *Ἀλλότριον*, Nicandrum auctorem agnoscit Salmafius.

v. 2. Idem Salmafius fe pene puerum, fed tamen, ut videtur, deliciarum Veneris non penitus ignarum, conf. L. 9. T. 11. h. l. hic pro *αἰνεῖν*, *κινεῖν* legisfe dicit, quam lectionem Brunckius fecutus est. Nullam vero necesfitatem video pro honesto verbo obfcoenum fubftituendi; nemo uxorem fuam *toto animo*, *tota mente* femper laudare, feu amare potest. *ἐκ ψυχῆς*, ut *ἀπὸ ψυχῆς*, *ἐκ τῆς καρδίας*, et *ἐκ θυμοῦ* apud alios, Vid. Valcken. ad Theocrit. Idyll. 2. v. 61. Plura collegit, non neglecto hoc loco, Wetften. ad N. T. p. 478.

v. 3. *φιλόκνιστος*, i. e. *φιλοῦσα τὸ κνίζεσθαι*, infrequens fane verbum. ad Ex. Ruhnk. v. Arnald. Obf. Misc. vol. V. T. 1. p. 58. Toup. ad Suid. v l. 11. p. 148. et Ep. Crit. p. 20. unde manavit lectio apud Br. *ἀλλοτριόχροας*.

v. 4. *ξεινοκυσαπάτην*. Vid. Jacobfii notas.

Ep. 3. ad Ex. Ruhnken. Vid. D'Orville ad Charit. p. 39. et v. 2. *φλέξης*, *βρίξης*, Vid. Lelchii Cur. fecundae ad Murator p. 43. et haec ad Ex. Ruhnk. notata, ut ad illud P. Burm. Sec. *στήλαις χάρισαι λιθίναισι* — et v. 2. pro *εἰς*, *ἐς*; v. 3. pro *θέλεις*, *σχῆς*, *μέταδος τέφραν* — et v. 4. pro *πίεται*, *πίεται*; *fic ox Cod. Pal. et lapide ipfo D'Orvill. ad Charit. p.* 39. quod Editio Bafil. 1549, fola praebet. Adde his Samafil Exercit. Plin. 858. Jof. Scaligeri Conject. in Varronem de L. L. p. 56. 57. Rutgerfii Var. Lection. p. 411. Haverkamp. ad Tertulliani Apolog. c. 28. p. 265. Barnef. ad Anacreont. p. 14. fummum Hemfterh. ad Luciani Contempl. Tom. 1. p. 519. Wakefield Epist. Crit. part. 2. p. 60. Brunck. Lect. et Emend. ad h. l. p. 263. qui v. 1. dedit *στήλῃ χαρίσῃ*, *λίθος ἐστι*. et denique Jacobfium ad h. l. Unde apparebit quanto ftudio ad hoc breve carmen explicandum fe contulerint viri eruditisfimi. v. ultimo pro *τίεται*, ut est in vulgatis, *πίεται* legit Grotius, quod manu Scaligeri ad Cod. Leid. notatum, et probant Huëtius et Gatakerus in Adverfariis p. 447. c. in verfione pro *inde nihil*, legitur in M. S S. *ipfe nihil.*

Ep. 4. v. 2. Ad Ex. Ruhnk. ex Salm. pro *ἄρτι*, *ἄρτια*. Neque aliter Sylburg. In nonnullis Edd, priscis, ut in Ascenf. male legitur *ἄρτι*

 τι-

τίθετε βάχη, quod Brodaeus et Obſopoeus viderunt. Recte in Ed. Princ. et Baſil. τίθει τεμάχη. error videtur ex Juntinâ fluxiſſe.

v. 3. ἐργοπόνοισι, ſic Libr. 5. Tit. 1. Ep. 60. ἐργοπόνος. et apud Coluthum v. 192. ubi Vid. Lennepii notas.

Ep. 5. De hoc egit D'Orvillius ad Chariton. p. 622. quod P. Burman. Secundus et Ruhnk. ad ſua Exempla notarunt, et nos ad L. 1. Tit. 59. ep. 6. jam memoravimus.

v. 3. ἔγκαρον, Vid. Hemſterh. ad Ariſtoph. Plutum p. 7. et 8. quod Ruhnk. etiam obſervavit. Ad Epigrammatis explicationem inſignis est Pauſaniae locus, quem memorat Jacobſius, Achaic. L. 7. c. 8. de minore Philippo. Προπίνειν δὲ παρὰ τὰ συμπόσια ἐπὶ δεξιότητι καὶ φιλίᾳ κύλικας οὐκ οἴνου, φαρμάκων δὲ, ἐς ὄλεθρον ἀνθρώποις. Ἃ δὴ ὁ μὲν τοῦ Ἀμύντου Φίλιππος οὐδ' ἐπετόλμησεν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἀρχήν. Φιλίππῳ δὲ τῷ Δημητρίου τὰ φάρμακα, τόλμημα ἦν ἐλαφρότατον. Sic de eodem Philippo, Demetrii filio, Arcadic. L. 8. c. 50. Ὃς καὶ Ἄρατον φαρμάκῳ τὸν Σικυώνιον ἀπέκτεινεν.

v. 4. ἐξέπιον, quod indignatur Cyclops apud Eurip. Cycl. v. 549. τὸν οἶνον ἐκπίνεις λάθρα. de Arato Sicyon. conf. Plutarch. T. 2. p. 1051. et Polyb. L. 8. c. 14.

Ep. 6. in Edd. priscis Ἀββιανοῦ male pro Ἀμμιανοῦ. v. 6. omnes Edd. ante Stephanum ἠργάσατο. in vocibus τύλην et στήλην luſum eſſe exiſtimat Obſopoeus.

Ep. 7. Vid. Salmaſii notas, p. 43. qui hoc ex Stratonis Paedicâ Muſâ deſumtum putat; quare καὶ πίνε νῦν, καὶ ἔρα, et v. 2. οὐδ' αἰεὶ παισὶ συνεσσόμεθα. ut eſt apud Br. L. et Em. p. 215. legi vult; Vid. de hoc et Ep. 10. Ep. 21. et Ep. 27. h. Tit. Wetſtenii notas ad Ep. ad Corinth. c. 15. v. 32. p. 169. nec non Rutgerſii Var. Lect. p. 411. Et praeter citat. Hemſterh. notas ad Lucian. T. 1. p. 518. P. Burm. Sec. ad Propert. in addend. p. 592. ad Ex. Ruhnk. *vertit D. Heinſius Poëm. p. 137.*

Ep. 8. v. 1. Br. pro καμισύνας, et καμιστήνας, ut legitur in Edd. priscis, καμασήνας, quod ad Ex. Ruhnk. notatum nos etiam recepimus auctoritate Caſauboni ad Athenaeum. p. 581.

v. 2. φῦλον ἀκανθολόγων, hi etiam σῆτες ἀκανθολόγοι nominantur Tit. 10. ep. 12. h. l. et σῆτες ἀκανθοβάται. ib. ep. 4.

v. 3. λελιγυσμένον, omnes Edd. at ſcribendum λελυγισμένον, a verbo λυγίζω, ſeu λυγίζεσθαι. ſcripturae vitium ut hic reliquit Brunckius, ſic illud ſuſtulit L. 6. T. 3. ep. 10.

v. 5.

v. 5. C. Vellejus Paterculus L. 1. c. 5. *Neque quemquam alium, cujus operis primus auctor fuerit, in eo perfectissimum, praeter Homerum et Archilochum, reperiemus.* ubi Cl. Ruhnk. ut hic Jacobsius, quod ad comparationem Homeri et Archilochi spectat, Dionis Chrysostomi verba ex Orat. XXXIII. p. 397. afferre non neglexerunt.

v. 6. ὑδροπότας, *aquae potores*, conf. Erasmi Adagia Chil. II. Cent. VI p. 584. quem locum etiam citavit Jacobsius. In versione quare Grotius pro Homero et Archilocho sumserit Flaccum et Maronem non bene intelligo, quoniam haec Graeca nomina latinis numeris aptissima sunt, ut ipse suo saepius demonstravit exemplo, et hic apparet, si legas,

Archilochi natalis adest, natalis Homeri,
Mixta hodie nullis vina bibamus aquis.

Ep. 9. v. 1. 2. ὕδωρ εὐεπὲς, aqua, quae homines facundos reddit, quemadmodum in noto illo Horatii versu.

Foecundi calices quem non fecere disertum.

Ut dolor apud Ovid. Metam. L. 13. v. 228. Sic etiam vinum nonnunquam facundiae mater.

Ep. 10. v. 4. ζωροπότει, hanc locutionem, ut bene animadvertit Hemsterh. ad Lucian. Tom. 1. p. 357. illustravit doctus Brodaeus ad h. l.

v. 5. Non ab hoc dissimile videtur illud Tibulli L. 1. El. v. 85.

Jam subrepit iners aetas, nec amare decebit,
Dicere nec cano blanditias capite.

Quos versus ad eos, de quibus agitur, hoc modo conformare posses.

Jam subrepit iners aetas, nec amare licebit,
Aut bibere e plenis dulce merum cyathis.

v. 6. Br. ἡ συνετὴ e Cod. Vat. ut ep. 43. h. t. συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίης, conf. L. 7. ep. 95. Sed quoniam ἡ πολιὴ et οἱ πολιοὶ saepius in hac Epigr. collectione ad ipsam senectutem indicandam adhibentur, ut L. 1. T. 13. ep. 3. 4. et 12. et L. 3. T. 10. ep. 5. aliisque in locis, ipsique senes πολιοὶ dicuntur, ut L. 3. T. 23. ep. 8. L. 5. T. 2. p. 4. vulgatam lectionem non mutatam vellem.

Ep. 12. Hoc nonnihil illustravit B. Averanius Tom. 1. p. 163. et sqq. Amplius Erasmus in Adag. Chil. 1. Cent. 7. μνήμων συμπότης, seu potius μισῶ μνήμονα συμπόταν. *Odi memorem compotorem.* de quo proverbio. Vid. Plutarch. Convival. Disput. L. 1. c. 1. Ed. Steph. vol. 2. p. 1087. et Wyttenb. vol. 3. p. 325. Lucian. Tom. 3. p. 419. 420. et Martial. L. 1. ep. 25. seu 28. ubi Vid. praestantis-

tisfimi M. Raderi notas. Nec negligendus, quem citavit Jacobsius, Philostrati locus in vita Soph. L. 1. p. 507. ubi, qui nimiâ feveritate disputabat, dicebatur βαρὺς τὴν ὀφρῦν, καὶ ὕδωρ πίνων. Sic Plutarchus, in comparatione cum Cicerone, Demostheni magnam feveritatem et quandam plenitudinem ὑδροποσίας καὶ φροντίδων tribuit p. 170. Ed. Bartoni.

v. 2. Br. ἀρύον, ex notis Salmafii, quod non vidit, quamvis verbum optime explicuerit, Jacobsius.

v. 3. Ed. priscae usque ad Steph. ἀστράπτει. de hac voce, Vide Cl. Wyttenbachii notas ad Plutarch. de S. N. V. p. 7. Jacobsius h. l. non immemor hoc Ep. tam egregrie ullustravit, ut ad id nihil amplius addere valeam.

Ep. 14. ἱππεὺν, unanimi confenfu Edd. Vet. quare apud Warton. ad Theocrit. vol. 2. p. 313, ἑρπεστὴν, editum fit, nifi typographi errore, ignoro. Cafaubonus ad Perfium Proleg. p. 42. legit ἑρπυστὴν, quae vera lectio. Sic L. 1. T. 33. ep. 16. et T. 37. ep. 11.

v. 2. βοτρυόπαιδα, ut apud Theocrit. L. 1. T. 20. ep. 17.

Ep. 15. v. 1. Br. ἐπ' ἀνάγκῃ. quod non in aliis.

v. 3. Vid. D'Orvill. ad Chariton. p. 585.

v. 5. πεδῆναι, Doctisfimus Stephanus in praestantisfimo fuo Thefauro, Tom. 4. p. 681. hoc unum profert exemplum ubi πεδῆναι pro potare diceretur.

Ep. 17. Bentlejus ad Horat. L. 2. Od. 17. p. 132. legendum contendit Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω; quod ad Ex. Ruhnk. notatum. Caeterum de hoc et fequente inter Anacreontis Interpretes confule inprimis Fifcherum. p. 63. et p. 69.

Ep. 18. Haec aliter leguntur apud Br. Tom. 1. p. 88. ut v. 7. pro κατ' αὐτοῦ, κατ' αὐτὸ. quod etiam legitur apud Gellium N. A. L. 19. c. 9. major vero diverfitas in v. 10. et fqq. Propter fimplicitatem mihi magis verfus, ut hic leguntur, placent, quam quales apud alios adaucti. Sed Anacreonteis plurima esfe inferta, quae non ab eo auctore profecta funt, mihi perfuafisfimum habeo.

Ep. 19. Ad rem faciunt Propertii verfus L. 3. El. 23. v. 21. — 34.

At te celatis aetas gravis urgeat annis;
Et veniat formae ruga finiftra tuae.
Vellere tum cupies albos a ftirpe capillos,
Et fpeculo rugas increpitante tibi.

ubi Vid. Burmanni notas.

Ep.

Ep. 20. v. 2. Ex Salm. Br. ἂψ ἀναθερμαίνων ψυχομένην κραδίην. ut est in Basil. et ἄψα Ald. Pr. Em. et Secunda, et Tert. et Ven. Ed. Princ. Junt. et Ascens. vulgatam lectionem tuentur.

Ep. 21. Cum hoc carmine conf. L. 3. Tit. 7. ep. 2. et quae ad eum locum notavit Jacobsius, ut et P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. L. 2. init.

v. 5. Ad Ex. Ruhnk. ex Salm. aut Sylb. προλάβῃς, σοῦ. Quod Grotius probasse videtur. Sed tunc ita distinguenda verba.

ῥοπὴ μόνον, ἂν προλάβῃς, σοῦ.

v. 6. ἂν δὲ θάνῃς, ἑτέρου πάντα. Horat. L. 4. Carm. 7. v. 19. 20.

Cuncta manus avidas fugient haeredis, amico
Quae dederis animo.

Conf. Tit. 50. Ep. 2. et Wetstenii citatas ad Ep. 7. h. t. notas, qui legit, σὺ μηδὲν ἔχεις.

Ep. 22. σεσάλακτο, Sic L. 4. Tit. 27. ep. 16.

Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ
Θάεο.

Et L. 6. Tit. 5. Ep. 2. Σάτυρον σεσαλαγμένον οἴνῳ.

Vid. Casaub. ad Theophrasti Charact. p. 254.

v. 4. Ed. Princ. ἀφεισαμένῃ, quod nulla, ne Juntina quidem, amplexa est.

v. 6. Ed. Princ. et Basil. ἐπιπινομένας.

v. 8. Recte Jacobsius; respicitur versus Homeri Il. Θ. v. 102.

Ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί.
Te premit, o senior, bellis assueta juventus.

Ep. 23. v. 2. Οὐδ' ὅσα τὰς Θήβας, Respicitur ad Hom. Il. I. v. 381.

v. 5. Salm. λάλος χορὸς, quales describuntur senes in Scaeis portis sedentes, apud Hom. Il. Γ. v. 150.

ἀλλ' ἀγορηταὶ
Ἐσθλοὶ τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην
Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.

Quale sedentes
Arboris in ramis nemorisque recessibus altis
Argutum resonant carmen sub fronde cicadae.

Et

οἱ δὲ περισσοὶ
Ἄνδρες ἐργατίναι κάμνον ἐφ' ἡμερίσιν.

ἀνὴρ περιττὸς est *vir eximius, insignis, atque excellens, qui alias ἐξαίρετος dicitur*, ut est apud C. Rittershusium in notis ad Porphyr. p. 18. quem locum amplius illustravit Valckenaerius ad Eurip. Hippol. v. 948. Grotius hoc ad

 Ephe-

Ephemeridum Procuratores, qui impensarum recensionem facere solebant, transferre malebat. Ingeniose quidem; sed cum περισσοὶ hic L. 1. T. 80. ep. 14. et L. 3. T. 22. ep. 62. aliisque in locis eximii quidam in suo genere sint viri, vulgatam interpretationem sequi vellem, vertendo.

Uva sit eximiis cura laborque viris.

Ep. 24. Χανδοπόται, *hiante ore*, *avide bibentes*, insolens verbum, quod se hoc uno loco tuetur; Desumtum putares ex his Homeri verbis, Odysf. Φ. v. 293. 294.

Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅςε καὶ ἄλλους
Βλάπτει, ὅς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ.
Quae laesere alios, te laedunt dulcia Bacchi
Munera, non parce, quae fundis in oris hiatum.

Apud Athenaeum p. 437. est quoddam a Polemone profectum carmen, quod etiam legitur in Mantissa Secunda. Tit. 4. Ep. 6. p. 338. cujus ultimi versus sunt.

ἔσβη δ' ὁ 'νὴρ
"Ανθρωπ' ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος.

Grotio interprete.

vitae cui rupta, viator,
Fila, patente merum dum bibit e calice.

melius ni fallor.

vitae cui rupta, viator,
Stamina sunt, patulo dum bibit ore merum.

Vid. Casaub. ad cit. Athenaei locum. p. 732.

v. 5. Legendum ἤχι, ut est apud Br.

Ep. 25. Vid. Salm. et conf. cum iis Macedonii supra. οἰνοποτῆρες, semel modo Homero usitata vox, Odysf. Θ. v. 456. ubi Schol. οἰνοποτῆρας, τοὺς εὐωχουμένους. οἰνοπότης, et οἰνοπόται plerumque in usu, ut hic Ep. 15. Ep. 24. L. 3. T. 25. Ep. 52. T. 26. Ep. 5. et L. 6. T. 18.

v. 4. μελαμπέπλοι dicuntur etiam Eumenides L. 3. T. 25. ep. 60.

v. 5. In Junt. Ald. 3. et Basil. 1549. γαυροφόνων. at in Ed. Princ. et aliis Ταυροφόνων recte. ut L. 6. T. xi. ταυροφόνος θήρ.

Ep. 26. v. 4: respicit poëta Homeri versus.

Il. Z. v. 261.

'Ανδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει.
Vina fatigatis hominum dant robora membris.

et Il. I. v. 701.

Νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐςὶ καὶ ἀλκή.

Hesio

Helio Eobano Hesso interprete.

Indulgete cibo, vinoque, ut fesfa refecti
Membra, levem toto capiatis pectore somnum:
Haec etenim vires animique et corporis augent.

Vid. porro Mitscherlichium ad Horatii Carm. L. 3. Carm. 21. v. 17.

Ep. 27. Conf. Ep. 21. h. t. et eundem Mitscherlich. ad Horat. L. 1. Carm. 9. v. 17. et L. 4. Carm. 7. v. 17.

v. 5. Br. Τέρπεο καὶ Παφίῃ τὸν ἐφημέριον βιὸν ἕλκων. Recte ex Salmasii notis. Verto.

Gaude, quemque diem Venerique jocisque daturus.

Ut primus, sic hic et sequens versus expressi sunt ex Euripid. Alcest. v. 794.—801.

Ταυτ' οὖν ἀκούσας καὶ μαθὼν ἐμοῦ πάρα,
Εὔφραινε σαυτὸν, πῖνε. τὸν καθ' ἡμέραν
Βίον, λογίζου σόν· τὰ δ' ἄλλα τῆς τύχης.

Ex interpretatione Grotii.

Haec me magistro doctus, indulge tibi,
Vino ciboque vescere: hodiernum diem
Tuum, quod ultra est esse fortunae, puta.

In versione memor fuit Grotius Horatii de A. P. v. 63. vid. L. 1. Tit. 37. cp. 4.

Debemur morti nos, nostraque.

Ep. 28. v. 2. ἐλπίσιν ἡμερίδων, rarior locutio quam unice illustrant Horatii verba L. 3. Carm. 21. v. 17. de vite, seu vino.

Tu spem reducis mentibus anxiis
Viresque; et addis cornua pauperi.

et L. 1. Epist. 15. v. 17. *spes jubet esse ratas.*

v. 3. Salm. in notis ἄγχι δὲ ληνός Ἀντὶ πίθου. quae non improbanda conjectura.

v. 4. Br. ἔνδιον εὐφροσύνης recte, Edd. priscis probata lectio.

v. 6. μαρναμένειν Ed. Princ. Junt. aliae. Ald. Sec. et Venet. μαρναμένην. ut apud Salm. qui et ἐθέλης. Ad Cod. Leid. μάρναμαι, ἦν, at Br. Huëtium secutus μαρνάμεναι.

Ep. 29. v. 4. Κισσύβια. De hac voce Vid. quae habet Casaubonus ad Athenaeum p. 796. ubi apposite memorantur Q. Sereni Sammonici verba. v. 408.

Mollibus ex hederae tornentur pocula lignis.

Conf. D. Heins. ad Theocrit. p. 296. et Musonium Philosophum in Thes. Antiq. Graec. vol. VIII. p. 2482.

v. 5. Br. ἀφυσσάμενοι; et ἤνομεν. recte est enim a verbo ἄνω pro ἀνύω, ut apud Hom. Il. κ. v. 251.

Μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται. ἐγγύθι δ' ἠώς·

Nam nox praecipitat, nobis aurora propinquat.

Conf. Il. Σ. v. 473. et Apoll. Rhod. L. 3. v. 496. et L. 4. v. 1339. ἤνυτε in Edd. priscis usque ad Stephan.

v. 8. Br. μαρμαρυγῆς. quod non in aliis. μαρμαρυγὴ de ſplendore pulchritudinis Aurorae vel puellarum est apud Poëtas. ut L. 3. T. 24. c. 2. L. 4. T. 5. c. 1. et L. 5. T. 1. ep. 53.

Ep. 30. Ἄδηλον dicitur in omnibus Edd. priscis usque ad Stephanum, qui addidit, οἱ δὲ Παλλαδᾶ. Jacobſio elegantius videtur carmen, quam ut Palladae tribuatur. Marco Argentario, dedit Salmaſius.

v. 3. Idem ex Cod. vat. ὁ μίξις γονέων, quod probat Jacobſius.

v. 8. Br. καὶ λήθην ὀδύνης, quam lectionem amplexus est Mitſcherlichius ad Horat. L. 2. c. 7. p. 420. ubi egregie explicitum illud ἀποστίλβωσον τὸ κύπελλον, *fac ut ardeat, reſplendeat vino repletum poculum.* Sic nos olim Carm. p. 121.

Ecce coronato rutilant carcheſia Baccho.

Ep. 31. v. 2. πρηΰγελως, *placide ridens.* Uni Marco Argentario uſitata vox. Conf. L. 1. T. 56. ep. 6.

v. 3. Br. Salm. ſecutus μύσι, λάγυνε, Vid. Jacobſii notas.

v. 5. Ἀιδ' ὄφελες, Homerica dictio. Il. A. v. 415. et Γ. v. 40.

v. 6. Br. ἄφθορος, recte, et ſic in omnibus priscis Edd. quam lectionem Grotius etiam ſecutus est. Neque, aliter Stephanus in Lex. Tom. 4. p. 140. c. qui tamen hoc loco potiſſimum nititur. In verſione v. 1. pro *amas*, Lege *amans.* ut erat in M. s s. Grotii.

Ep. 32. ad Ex. Ruhnk. Palladae, D'Orvill. ad Charit. p. 174. Huic etiam illud, quoniam ſit optimum, fere invitus dedit Salmaſius, cum D'Orvillius idem illud inepto Palladae ingenio digniſſimum judicat. Sed bene est, quod ex diverſis doctiſſimorum hominum ſententiis humani ingenii imbecillitatem agnoscamus.

v. 5. Br. βραβύλους, et Salm. βαρβίβλους. βραβίλους, Ed. Princ. et deinde omnes. Brunckii Lectio defendi poſſet ex Theocrito; Idyll. 7. v. 146. et Idyll. 12. v. 3.

v. 6. ἀκρόδρυα ſunt cujusvis arboris fructus, Conſule V. D. ad Heſych. Inprimis vero, *nuces* et *glandes.* Vid. Luciani Necyom. Tom. 1. p. 465. et V. H. Tom. 2. p. 97. nec non Lexicon Xenophonteum.

v. 7. Κεκλίμενοι Cod. Vat. Vid. D'Orvillium ad Charit. l. c.

v. 8.

v. 8. Χέννια de his egit P. E. Jablonskius in Coll. et Explicatione Vocum Aegypt. a doctisſimo noſtro amico J. G. Te Water editis. p. 398.

v. 9. Ed. Princ. Ὄρνιχ. καὶ μόσχια. quod non in aliis.

Ep. 33. v. 3. Ald. Prima, ὅριος, ſed in Emend. ὥριος, ut in Edd. Princ. et aliis. cum in Junt. Aſcenſ. et Baſ. 1549. illud ὅριος manſit. χρόνος ὥριος, *tempus tempestivum*; legitima dictio; Vid. S. Musgravii Exerc. in Eurip. p. 81. et Notas in Hippol. v. 1131.

v. 4. ψαλμὸς, ἔρως, προπόσεις. Sic L. 3. Tit. 12. Ep. 10.

Ψαλμὸς, καὶ κυλίκων αἱ λαμυραὶ προπόσεις.

v. 5. Χειμὼν τοὐντεῦθεν, γήρως, βάρος. Jacobſius legendum putat.

Χειμὼν τοὐντεῦθεν γήρως βαρύς.

Poſtilla gravis ſenectutis hyems irruit.

plane ut apud Ovid. Metam. xv, v. 212.

Inde ſenilis hiems tremulo venit horrida paſſu.

quem locum etiam citat Brodaeus; ſed quaſi *grave pondus* et *onus* ſaepius habetur ſenectus, ut apud Eund. Ovid. L. 9. v. 436. *amara ſenectae pondera*, memorantur. Apud Senecam Tragic. Oedip. v. 594. *Gravis Senectus Sibimet.* Quare in vulgatâ lectione acquieſco. Conf. haec Euripidea Alceſt. v. 683. ſeu ut in aliis 672. τὸ γῆρας δ᾽ οὐκ ἐφ᾽ αὑτοῖς βαρύ.

v. 6. Br. Ex emendatione Salmaſii στύσεις, quod verbum, Ariſtophani uſitatum, iterum ei vindicavit G. Canterus Nov. Lect. L. 5. cap. 3. Brodaeus et Obſopoeus, ſatis apertis verbis vocis στήσεις hic ſignificationem explicuerunt, quod multo verecundius fecit in verſione Grotius; vulgata lectio inde defendi poſſet, quod verbum στύειν apud Anth. Gr. Auctores plane ſit incognitum, et huic loco nimis alte videtur petitum. Quemadmodum vero apud Latinos *Stare* de membris viridantibus dicitur, ut apud Lucilium ex Sat. L. 29. p. 78. Ed. Douſae.

Hic corpus ſolidum invenies, hic ſtare papillas
Pectore marmoreo.

Et apud Nonium Ed. Merceri, p. 391. Stare, est, *erigi*, *prominere*. ſic etiam ad Graecum στήσεις poteſt transferri. Quamvis negare non poſſim, illud quod ſequitur ὀρχηπέδη etiam non ſatis decore ab Ariſtophane uſurpari.

v. 5. Grotii verſio, *Bruma ſenectutis veniet cito*, probare videtur emendationem Bentleji ad Horat. L. 4. Od. 10. v. 2. quem locum Mitſcherlichium non attigiſſe, miror.

Ep. 34. Hoc, ut bene animadvertit Obſopoeus, per omnia respondet Ep. 30. h. t.

v. 5. *ἀλλά μοι*, Ed. Princ. et aliae. Steph. *ἀλλὰ σύ μοι*, ut etiam in nostrâ legendum, ubi pro *μοι* errore typographi legitur *σοι*. Br. dedit *ἀλλ' ἄγε μοι*, quod non in aliis, et pro *ἴυτυνε*, *ἴυτυε* quod in Edd. priscis, praeter unam Ascenſii, et Brodaeus et Steph. in notis probarunt.

Ep. 35. respicit poëta ad ea Homeri Odysſ. Φ. v. 295. *Οἶνος καὶ Κένταυρον.* Vid. Brodaei et Obſopoei notas.

Ep. 36. Br. *Καλλίκτηρος*, Salm. *Καλλικτῆρος Μαντικίου*, unde male in M. S S. Grotii Calliateris Mantiſii, melius Callicteris Mantiſii, ut est apud Br. Lect. et Em. p. 197. Conf. notas ad T. 22. ep. 18. h. l. Eleganter hoc latine reddidit Hadr. Marius, Poem. p. 96. de *κερασφόροις*, de quibus hic agit Jacobſius, ſatis dictum ad Tit. 10. Ep. 8. h. l.

Ep. 37. Legitur inter ea Luciani. T. 3. p. 683.

v. 1. Ed. Princ. pro *ὑμᾶς*, *ἡμᾶς*; merito Jacobſius, qui conſulendus, huc refert Martialis Ep. 36. L. 9.

Tolle tuas artes: hodie coenabis apud me,
Hac lege, ut narres nil, Philomuſe, novi.

P. Burm. Sec. ad ſuum Ex. bene reprehendit Obſopoeum, cum in verſione ſuâ primam in *literata*, quae longa est, corripuiſſet; meliorem verſum fecit legendo.

Nec turbent nostras jurgia docta dapes.

Sed elegans inprimis est Reitzii verſio.

Si cupitis coenae leges cognoscere nostrae,
Vos hodie invito legibus, Aule, novis.
Non recubans lecto cantabit carmina vates,
Grammaticis nugis nemo molestus erit.

Apud quem tamen in verſione Grotianâ male legitur *movebit*, quod ſenſum turbat pro *movebis*.

Ep. 38. Meum non est, aliorum ſcrinia compilare, inprimis ea Jacobſii, de Anth. Graecâ tam praeclare meriti, ut ſi quis hujus Florilegii dotes cognoscere velit, eum, ut ſemper, ſic hoc in loco conſulat.

v. 1. Ἦν; Ed. Princ. Junt. Ald. Prima. Baſ. 1549. *ὧν*. Ald. Sec. *ἦν*, quod propagatum in aliis.

v. 3. Br. errore typographi *πρότῳ*.

v. 4. *εἰς ὥρας*, *in annum*. Vid. Tit. 1. ep. 8. et Tit. 8. ep. 1. Br. ex Salm. Ἱπποκρατιππιάδης.

Ep.

Ep. 39. v. 3. Br. *μία πᾶσι*, sed vulgatam lectionem sequitur Toupius ad Suidam. Tom. 1. p. 93. apud Horatium describitur illud iter, ut *unda omnibus enaviganda*. L. 2. c. 14. v. 9.—11.

v. 4. *ἐπεψόμεθα*, quemadmodum *videre* apud Latinos, sic *ἐψεσθαι*, et *ἐπόψεσθαι* apud Graecos de iis dicuntur, qui infernas sedes adituri sunt, Horat. L. 2. Carm. 13. v. 22.

Quam paene furvae regna Proserpinae,
Et judicantem vidimus Aeacum.

Conf. Il. O. v. 252. et P. Burmanni Secundi notas ad Propert. L. 2. El. 20. v. 72.

v. 5. Lege ex Cod. Vat. *καὶ δὴ γὰρ*, *ἐτήτυμον*, non dissimile illud Terentii, Eun. Act. 4. Sc. 5.

Verbum hercle hoc verum est.

ubi etiam de Bacchi virtute memoratur proverbium.

Εἰς ὁδὸν ἵππος Οἶνος, Vid. quae notavimus ad L. 1. Tit. 59. ep. 7.

Ep. 40. v. 3. *ἕλκε γεγηθώς*, sic L. 7. ep. 144. *καὶ τὸν ἄκρατον ἕλκωμεν*, de iis, qui meracius bibunt.

v. 4. *ἀγκὰς* est adverbium, ut apud Hom. Il. Ε. v. 371. ubi Vid. Ern. notas, et Il. Ξ. v. 346. conf. L. 7. ep. 54.

Ep. 41. Hoc carmen explicat Jos. Scaliger Auson. Lect. L. 2. cap. 25. Adde V. D. notas ad Petronium, c. 34. p. 195.

v. 1. *ἀρτολάγυνος*; Huëtii hic legendae notae. Apposite vero huc referuntur Cratetis Comici verba ad Demetrium Phalereum, apud Athenaeum L. 10. p. 422. *σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων. καὶ λάγυνον πέμψαντα οἴνου, εἴθε γὰρ ἔζη τὰς κρήνας καὶ ἄρτους ἦν φέρειν*, Recte Grotius, *cum pane lagena*, ut est in M. S S. non autem, *pace*, quod male hic editum.

v. 5. *γλύμμα*, *cavum quoddam*, *seu opus cavatum* Vid. de hac voce quae nuperrime commentatus est doctissimus Fr. Creuzerus in Dionyso, p. 28.

v. 6. Br. *γινομεθ'*, quod non in aliis.

Ep. 42. Unice, ut recte dixit Jacobsius, huc facit Martialis L. 12. Ep. 75.

Hoc quoque non nihil est, quod propinabis in istis,
Frangendus fuerit si tibi, Flacce, calix.

Ubi Vid. V. D. notas. Addatur tamen Plinius L. 28. cap. 2. *Huc pertinet ovorum, ut exsorbuerit quisque, calices cochlearumque protinus frangi.*

Ep. 43. Integrum, cujus auctor Philodemus, exstat apud D'Orvillium ad Charitonem p. 529. quod etiam Ruhnk. notavit. Conf. Ejusdem Philodemi carmen. L. 7. ep. 100. Ultimos dicti Epigr. versus, ut ibi apud D'Orvillium leguntur.

Αὐ-

Αὐτὴν ἀλλὰ τάχιστα κορωνίδα γράψατε, Μοῦσαι,
Ταύτην, ἡμετέρης δεσποτίδες μανίης.

quod quoniam a Grotio non factum, hcc modo latine verterem.

Huic subito Musae finem imponatis amori,
Pectoris hanc rabiem tollite vos dominae.

v. 4. *συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίης.* conf. Ep. 10. v. 6. h. t. et L. 7. Ep. 95. apud Br. Tom. 2. p. 86. et in Gruteri Exemplo eodem modo legitur, nisi versus octavus apud Gruterum pro *ἡμετέρης*, *ἡμετέρην* habet, et *μανίην.*

v. 6. pro *πῦρ ἀπλήστῳ*, *πῦρ ἀσβέστῳ* reponendum putat Slothouwerus in Tirocin. Crit. quod non necesse. Haec in Ed. Princ. Junt. et Baf. 1549, non inveniuntur. Primus ea mutilata protulit in Emend. Aldus. Hinc in Ald. Sec. Tert. Veneta et aliis.

v. 5. pro *μέλονται*, *μέλλονται*, at Ascenf. *μέλωνται.* et v. 6. *ἀπλείςῳ*, male pro *ἀπλήςῳ*, in versione v. 4. Lege *Xanthippe.*

Ep. 45. De hoc consule Andr. Rivini notas ad Pervigilium Veneris p. 48. qui pro *βαπτίζεται*, dedit *βαπτίσεται.* N. Rigaltium ad Artemidori Oneirocrit. p. 59. et Mitscherlichium ad Horat. L. 3. Carm. XXI. v. 1 — 4.

v. 5. *εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν*, *si vehementius spiraverit*, i. e. si te vehementius inflammaverit, si totus in eo fueris, ut apud Horat. l. 4. c. 13. v. 19. *spirabat amores*, et apud Anacreontem in Fragm. v. 1071. *Κύπριν ὅλην πνέουσαν.* Sic etiam *spirare magnum*, *μέγα πνεῖν*, *φρονεῖν*, apud Propert. L. 2. El. 12. v. 53. ubi Vid. Burmanni notas. Conf. G. Canteri N. L. Lib. 2. cap. 13.

v. 6. Br. *Βαπτίζει* — et *τῷ θανάτου.* ut est apud Salmasium. *βαπτίζεσθαι* dicuntur ii, qui vino madidi sunt, Vid. Wetstenii notas ad Evang. Matth. c. 20. v. 23.

Tit. 48. Ep. 1. Vid. de hoc notata ad L. 1. Tit. 12. Ep. 2. v. 1. Br. *σοφώτερος*, ut apud Salm. et Ex. Ruhnk. ex Grut. neque aliter in Ed. Princ. Junt. Baf. et Ald. 1. Sed Ald. 2. 3. et Veneta male *σοφότατος*, cum Ascenf. *σοφώτατος.* De noto proverbio *μηδὲν ἄγαν*, vid. etiam a Jacobsio citatum Clementis Alex. locum, L. 1. p. 351. v. 20.

v. 2. De Gessio Vid. L. 3. Tit. 6. Ep. 32. et 33. et ibi Obsopaei notas. In Salmasianis vocatur *ἰατροσοφιστής.* conf. Suidae Lexicon.

v. 3. Optime idem Jacobsius. *More suo Palladas Syllabas aucupans ludit in λόγιος et ἀλογώτατον, quorum illud eruditum significat.* In iis, quos citat auctores, est etiam doctissimus Wetstenius, cui hic locus innotuit; sic *λόγιος*, vir *sapiens* et inprimis *eloquens* L. 1. T. 80. Ep. 18.

et

et L. 4. Tit. 31. Ep. 9. conf. Lucian. pro Mercede Cond. Tom. 1. p. 709. *καὶ τῷ λογίῳ θύσομεν.* de Mercurio.

v. 5. 6. Vid. Ez. Spanhem. de Ufu et Pr. N. Tom. 1. p. 275. et Mitfcherlich. ad ea Horatii L. 4. Od. 11. v. 26. —

exemplum grave praebet ales
Pegafus, terrenum equitem gravatus
Bellerophontem.

Clasficus locus est de Bellerophonte apud Lucianum, feu quicunque fuerit, de Astrologiâ fcriptorem. Tom. 2. p. 366. a Jacobfio, ut ad explicationem hujus loci aptisfimus, non neglectus, et apud Schol. Pindari Olymp. XIII. p. 152. Ed. Sudorii. Caeterum Bellerophontis historiam fufe explicat Schol. Homeri ad Il. Z. v. 155. nec non Erasmus in Adag. p. 608.

v. 8. *χέσειν* non immerito Obfopoeus poëtam pro more ad nomen Gesfii alludere hic existimat. *εὔτονον ἦτορ. εὔτονος firmis nervis praeditus*, ut apud Lucian. Tom. 2. p. 578. *εὔτονος παλαιστής.* opponuntur *εὔτονος* et *ἄτονος*, Vid. Eruditisfimi Valckenaerii notas ad Eurip. Hippol. v. 117. p. 179.

Ep 2. Vid. Erasmi Adagia p. 1138. et ibi doctisfimi H. Stephani notas, qui, quare fcripsisfet, *in vulgatis editionibus pro ζητήσῃ male ζοτήσει pofitum*, non intelligo; hanc enim importunam lectionem in nullis priscis editionibus, quae ad manus funt, inveni. Sed ut puto, est error typographi, cum ex Stephani fententiâ fcribendum esfet, *ζητήσῃ.* ut apud Pindarum Olymp. v. v. 56. *μὴ ματεύσῃ Θεὸς γένεσθαι.*

v. 2. *ἀρχὴν μεγάλην*, et v. 4. *μηκετ' ἂν*, ad Ex. Ruhnk. ex Sylb. ut in Cod. Vat.

v. 3. *κατηνέχθη.* conf. Lucian. Astrol. p. 367.

v. 4. Br. *μηκετ' ἀνατχόμενος*, ex Salmafii notis. *ἀνέχεσθαι*, proprie de Fortunâ L. 1. Tit. 12. e. 7. Huic Ep. in vulgatis editionibus duo verfus adjecti funt, qui jam leguntur L. 1. T. 13. Ep. 11. et hic additi funt Ep. 4. propter fententiae veritatem, ut arbitror, plus femel editi. quoniam Grotius utroque in loco aliâ verfione ufus fit, hos negligi nolebam.

Ep. 3. v. 2. ad Ex. Ruhnk. ex Sylb. *χωλεύων τὰ* Jacobf. Vat. Cod. *χωλευοντὰ.*

v. 4. *κκινοτάφῳ.* Legendum cum Salm. *κενοτάφῳ.* Vid. Suid. Tom. 2. p. 295. et inprimis V. D. ad Hefych. Tom. 2. 109. v. *κενοτάφια. κενὸν σῆμα*, feu *σῶμα* dicitur, L. 3. Tit. 22. Ep. 9. *Monumentum vacuum*

cuum cadavere. Vid. van Goens de Cepotaph. p. 25. et Bielii Lexicon vol. 4. p. 188. Quare hos verſus paullo aliter verterem.

Unde quod es nudus, Gesſi? quod inane ſepulchrum?
Cur tibi defuncto non datur ullus honos?

Ep. 4. v. 3. 4. Ep. 2. *αὐτοχόλωτον*, non *iracundum*, ſed potius eum ſignificat, *qui ſuâ ſponte bilem concipit, vel ſibi ipſi iratum.* Ut hoc verbum expllcuit Steph. in Theſ. Tom. 4. p. 585. apud Jacobſium *αὐτοχόλωτοι* ſunt homines *ſibi ipſi infeſti, qui ſuâ ſtullitiâ in omnia mala ſe praecipitant.*

Ep. 5. De Ammone et Ammoniis Vid. Serv. ad Virgil. L. 4. v. 196. et Tib. Hemſterh. ad Lucian. D. M. XIII. p. 391.

v. 4. Br. Salmaſium ſecutus *ἀλόγους.* ſed apud Sylb. *ἄλογος.* Caeterum de Gesſio. Vid. L. 3. Tit. 6. Ep. 32. Ep. 33. et L. 4. T. 31. Ep. 5.

Tit 49 v. 1. *δυσχερὴς*, Optime Cl. Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 138. et 139. Faciles et commodi Graecis *εὐχερεῖς* dicuntur; difficiles et moroſi, quique manu veluti tractantibus reluctantur *δυσχερεῖς.*

Ep. 2. v. 1. Aldinae et Ven. *τιθῇ μετὰ μικρῶν.*

Ep. 5. v. 1. Br. *τί με μισεῖς.* recte; et ſic in omnibus Edd. priscis; cum male in Wechelianâ illud *τί* omittitur.

Ep. 6. v. 2. Br. pro *καλῶς*, *κακῶς*, et ſic Edd. Principes. praeter Ald. Sec. Aſcenſ. et Steph. quae habent *καλῶς.* at *κακῶς εἰπεῖν*, *hoc juvat et melli est*, bene ab Horatio deſumſit Jacobſius.

Ep. 7. v. 1. *κέλλιον*, hanc vocem illuſtrat Du Cange in Gloſſario.

v. 5. *ψύττα δ' ἐγὼ κατέτεινα.* Lucian. Lexiph. T. 2. p. 325. *ψύτταν κατατείνας*, et Epist. Saturn. T. 3. p. 415. *καὶ ἔφις ψύτταν κατατεῖναι.* Sed Vid. Heſych. ubi Heinſius hujus Epigr. non immemor fuit. Derivata vox a ſono, quo ad propoſitum accelerandum iter incitamur.

v. 6. Br. ex Salm. notis *πτισανᾶν.*

v. 8. *Διὸς ἱκεσίου*; *qui ſupplices audit*, ut apud Apollon. Rhod. Argon. L. 2. v. 215. et 1135. et ſic *ἱκέσιος*, dicitur Jupiter Supplicum Praeſes, apud Lucian. Piſc. Tom. 1. p. 572. Vid. inprimis Schol. ad Eurip. Hec. v. 345.

v. 5. Lege *φοβεύμενος.*

Tit. 50. Ep. 1. Vid. ad Grotii Proleg. p. 132. in citato Stobaei loco nonnihil diverſa verſio. v. 1. ad Ex. Ruhnk. ex Grut. *γλίχωνι.* Ad Ex. Burmanni majoris. *Vid. Salmaſ. de Cruce p.* 324. ubi recte explicatur; *Crito non pulegii odorem trahit naribus in oppresſione ventriculi et deliquio, ſed nummi duos aëreos valentis.* Miror vero eum Salmaſii libel-

lum

lum de Cruce non inveniri inter Salmasi opera, ab ejus vitae scriptore commemorata. Legitur post Th. Bartholini dissertationem *de latere Christi aperto*. Praeterea illud ἀποσφραίνει luculenter admodum illustratur Luciani verbis in Timone, Tom. 1. p. 158. πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου. ubi Vid. Cl. Hemsterhusii notas, qui, si ejus memor fuisset, hunc locum non omisisset.

Ep. 2. Est apud Stobaeum eadem versione p. 73. Sed Vid. Grot. ad Evang. Lucae. c. 12. v. 20. Ubi sequens Ep. 12. huic adjectum.

v. 3. 4. Nonnihil haec illustrantur duobus Plutarchi locis. *De Amore prolis* Ed. Steph. T. 2. p. 882. et Ed. Rualdi. p. 497. Οὐ γάρ ἐστιν εὑρεῖν οὐδ' ἐπιτυχεῖν τοῦ τ' ἀλλότρια βουλομένου λαμβάνειν? et *de cupiditate Divitiarum*, Steph. T. 2. p. 933. et Rualdi p. 526. Ἀλλὰ νὴ Δία, φήσει τις ὅτι, παισὶν οὗτοι καὶ κληρονόμοις φυλάττουσι καὶ θησαυρίζουσιν, οἷς ζῶντες οὐδὲν μεταδιδόασιν· Conf. Horatii versus L. 4. c. 7. v. 19. 20. ad Ep. 21. v. 6. Tit. 47. citatos.

Alia huic loco convenientia ex Horatio dedit praecepta Jacobsius.

Ep. 3. v. 1. Ald. Tert. ψηφίζεις.

v. 2. Br. ἐπερχόμενος, et Ruhnk. ex Grut. neque aliter Salm. Ut referatur ad χρόνος. supra T. 49. e. 7. μηνὸς ἐπερχομένου. at ἐπέρχεσθαι proprie de senectute; ut L. 1. T. 16. ep. 3. et apud Theognidem v. 1128. γῆρας ἐπερχόμενον.

v. 4. Br. γυνοὺς ποτ' ἐρωμένιον, ex Salm. et Grut. ut supra, quod Grotius probasse videtur, vertit enim.

Non te pulchra puella juvat.

Hoc vero animadvertendum, quod Grotius in Stobaei Florilegio p. 72. hos versus eo modo vertat, quo leguntur in vulgatis.

Non te carmina laeta juvant.

Unde concludi potest Anthologiae Graecae versionem post eam Stobaei esse factam, et ultimum esse viri praestantissimi opus poëticum, in quo edendo quantopere elaboraverit, jam vidimus.

v. 6. Br. ὀβολὸν, ut apud Salm. et Ruhnk. ex Grut. Vid. de uno obolo, qui mortuorum ori immittebatur, Tib. Hemsterhusium ad Luciani Dial. M. XXI. p. 422. conf. D. Mort. 1. p. 333. et Cont. p. 516. nec non ep. 7. h. t. et L. 3. T. 32. ep. 15. et 16.

Ep. 4. Lege Παλλιανοῦ. exstat apud Stobaeum p. 71. ubi eadem versio.

Ep. 5. Nicandro tribuitur in Ed. Princ. Junt. Ascens. et Bas. sed in

Aldinis et aliis Nicarcho. Legitur etiam apud Stob. p. 73. ubi in primis versibus latinis alia lectio.

v. 3. δυσωνεῖν de hac voce egit Casaubonus ad Athen. p. 402. ut bene observavit Jacobsius. εὔωνος *parvo pretio parabilis*, alteri oppotnitur. Vid. de h. v. et verbo ἐπευωνίζειν egregie disserentem Hemsterhusium ad Luciani Nigrin. Tom. 1. p. 62.

v. 4. ἴσος ex Grut. Ruhnk. et v. 5. ὅς κ' ἀπι. At Br. ὃς κ' ἀποθνήσκων, recte; seu ὃς γ' ἀποθνήσκων, quod in omnibus Edd. priscis, ut etiam,

v. 6. ἔθαψεν pro quo Br. ἔθαψε.

Ep. 6. Hoc etiam in Edd. priscis inscribitur Nicarcho. conf. Stob. p. 75. ubi incerti est auctoris, et primorum versuum quoque alia interpretatio.

v. 3. Br. ταύτην; Ruhnk. ex Sylb. τοῦτ'.

Ep. 7. apud Stob. p. 75. *Furius aegrotans* — quod optime postea immutavit Grotius *Hermocratis* nomine retinendo.

v. 4. Br. pro μισθοῦ, μισθὸν, quod non in aliis.

v. 6. λυσιτελῆ. adscriptum Stephani Editioni, et Ruhnk. Exempl. ex Cod. Vat. ἐξετάθη verbi vim optime explicuit Toupius ad Longinum, p. 227. non omisso Persii loco. Sat. 3. v. 105. quem ad suum Ex. etiam noteverat P. Burm. Senior. Recte huic loco accommodantur Horatii versus Serm. L. 2. S. 3. v. 142. et sqq.

v. 7. Vid. quae notavimus ad Ep. 3. h. T.

v. 8. In Ald. Sec. primum occurrit, ubi ἀσπασίου, ut in Bas. at recte Brod. et Obsop. dederunt ἀσπασίως, quod in Ald. Tert. Ascens. et Veneta.

Ep. 8. ὁ κνιπὸς, Ruhnk. ita p. S. i. e. Salm. neque aliter Edd. reliquae omnes praeter Ald. Sec et Venet. quae habent, κνυπὸς. male. Suidas Tom. 2. p. 335. derivat a voce κνίψ, unde Genitivus τοῦ κνιπὸς, transiit in nominativum et significat eum, *qui parce et tenuiter vivit*. Sed Vid. de voce κνιπὸς, seu κνιφὸς ὁ μικρολόγος, doctissimi Hemsterhusii notas ad Aristoph. Plut. p. 190. et 191. Leguntur hi versus etiam apud Stobaeum, p. 74. et 75. ubi pro *Aulo*, *Curio*, quod postea Grotius immutavit, et nomen *Auli* revocavit; quod nostram conjecturam de tempore, quo haec versio facta sit., mirifice confirmat.

Ep. 9. Inter ea Philippi est apud Br. T. 2. p. 221. Apud Stobaeum inter ea Palladae secundum Grotium. p. 71.

v. 1. ἐκδεδάνηκας ab ἐκδανείω, scribendum putat Salm. de Usuris p. 16. in Juntinâ typographi errore, ἐκδεδχίεικας.

Ep. 10. apud Stob. Grotii. p. 71. ubi male κακίσης pro ταχίσης.

v. 2. γλύφων τόκους, *de foeneratore qui pecuniam in tabulas refert.* Vid. Bergleri notas ad Alciphron. p. 102. quod et Jacobsius notavit. Egregia vero sunt, quae dedit Hemsterhusius ad Luciani Necyom. p. 472.

v. 3. Ad Ex. Ruhnk. ex Salm. pro ῥοπῆς, εὐρώπης; sed corrupte, ut Salmasius ipse agnovit. ῥοπῆς, recte de parvo temporis intervallo, ut Tit. 47. ep. 21. h. l. Adde Eurip. Hippol. v. 1163.

Δέδορκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς.

v. 4. ἐν δακτύλοισι τοὺς τόκους σφίγγων ἔτι. De veterum per digitos computandi ratione dictum ad Tit. 9. Ep. 5. h. l. p. 406. Quibus adde illos, quos Jacobsius hic citat, auctores.

Ep. 11. v. 3. pro ἐταίρη, apud Salm. et Jacobs. ἐρήμη, ad Ex. Ruhnk. γρ. ἐρήνη. quod vereor ut metrum pati possit; apud Sylb. manifestâ manu γρ. ἐρήνη.

Ep. 12. Conf. notas ad L. 1. Tit. 66. Ep. 3. Lamb. ad Horat. L. 2. S. 3. p. 157. Abram. ad Orat. Cicer. in Pisonem. cap. xi. et P. Burm. ad Anth. Lat. vol. 2. p. 679. Exstat apud Stobaeum p. 71..

Ep. 13. Apud Eund. p. 73. in Ed. Princ. Junt. et Ald. primâ θαρσύμαχε quam lectionem Br. adoptavit.

v. 3. τοκίσας τόκον, Vid. omnino eruditissimi Ezech. Spanhemii notas ad Aristophanis Nubes, v. 1155. p. 293. ὑδροπεπίσας in Edd. priscis, praeter Ascens. ubi ὑδροπεπήσας, quod Steph. suscepit, unde in aliis. Ad Ex. Ruhnk. ita γρ. et Steph. in aliis τι.

Ep. 14. Vid. Huëtii notas et Jo. Toupii Epist. de Syracusiis. p. 342. Stob. p. 75. ubi v. 4. non tam elegans, quam hic, versio.

Ep. 15. Φειδωλὸς; Hemsterh. ad Schol. Aristoph. Plut. v. 244. e Suid. ὁ περίψηφος, *in calculis sollicite ponendis occupatus.* In explicando carmine Brunckius et Jacobsius elaborarunt, cum Obsopoei sententiam dicentis, *plana sunt omnia*, improbant, at pace eorum doctissimorum virorum, hic nullas, quas memorant, asperas offendo salebras. Simplex sensus, ni fallor ejusmodi est. *Avarus se manibus tenuisse et contrectasse thesaurum somniaverat, quâ re ita erat laetatus, ut, cum Chaerea Terentiano, se interfici pateretur, ne hoc gaudium contaminet vitae aegritudine aliqud. Postquam vero somno solutus hujus rei vanitatem intellexerat, sapientior factus et nihil haec amplius curans, more, bonis solito, dormitum ivit.* Quae omnia Grotii versio planissime continet.

v. 2. Br. pro *ἀποθνήσκειν*, *ἀποθρώσκειν*, qui Grotio hic nihil ſuboluiſſe miratur; non ego, cui Jacobſii explicatio etiam non placet. Simpliciſſima nobis noſtra videtur interpretatio.

v. 4. Br. *ἀντεκάθευδε*. et ſic apud Stobaeum Serm. x. p. 128. et Grotium, p. 73.

Ep. 16. Br. tribuit Palladae, ut est in Ed. Princ. et omnibus ante eam Aſcenſii, quae primum dedit *τοῦ αὐτοῦ*. quare illud in Stephanianâ non est operarum error, ut Brunckius putabat, Tom. 3. p. 221. Sed derivatum ex eâ Aſcenſii, triginta et quinque annis ante eam Stephani editâ. Palladae quoque tribuit Grotius in Stob. p. 74. ubi legitur *niſi nos Cinna vocarit*, melius hic; *vocat niſi cum Salaminus*; quod rurſum probat ad Ep. 8. a nobis notata.

Ep. 17. Adr. Behotius in Apophor. L. 3. e. 10. haec inter ea refert, quae Latini auctores e Graecis expreſſerunt, et ad hoc confirmandum affert Plauti locum ex Pſeudolo, Act. 3. Sc. 2. ſane plane immemor, Plautum centenis aliquot annis ante hunc Abbianum ſeu Ammianum vixiſſe.

v. 3. Br. *τῆλις*, recte. omnes. Edd. *τῆλυς*, *τῆλις* enim, Suida teste, est *εἶδος ὀσπρίου*, *genus leguminis*. de quo Vid. Salm. Exercit. Plin. p. 331.

v. 6. *δειπνήσας*, in omnibus Edd. vetustis; etiam apud Grotium in Stob. p. 75. ubi in verſione v. 6. bene legitur.

Sollicitus foenum ne aaret eſſe mihi.

eſe pro *edere*, neque aliter erat in M. S S. quare pro *ille*, lege *eſſe*.

Ep. 18. apud Grot. in Stob. p. 73. ubi eadem ſimpliciſſima et veriſſima verſio.

Ep 19. De Avaritiâ Anaſtaſtaſii, in quâ commemorandâ multus est Suidas, prudentius judicarunt ſerioris aetatis ſcriptores, ut Petavius Rat. Temp. part. 2. p. 79. et de Chauſepie in ſuo Dictionario, et Gibbon the Decline and Fall. of the Rom. Emp. vol. 4. p. 79. Laudatur Anaſtaſius non ſemel in hac Epigr. Collectione. inprimis L. 4. T. 23. ep. 8. et L. 5. T. 1. ep. 71. De quo agitur Ep. citat Fr. Junius. de Pict. Vet. p. 292. part. 1.

v. 4. Br. *πάντα*, quod in nullis aliis.

Ep. 20. Quamvis Cicero, L. 3. de Oratore c. 41. potius dixiſſet *voraginem*, *quam Charybdim bonorum*, *quoniam facilius ad ea*, *quae viſa*, *quam ad illa*, *quae audita ſunt*, *mentis oculi feruntur*. Scyllam tamen et Charybdim etiam figurate ad homines poſſe transferri, docet nos

nos Horatius de puellâ, quam suus amicus deperibat, L. 1. c. 27. v. 18.

Ah miser,
Quantâ laborat in Charibdi!

ubi Vid. Mitscherlichii annotationes. Alciphron L. 1. Ep. 6. p. 24. de Galene meretrice avarâ. *ἡ δὲ εἰσδέχεται, καὶ ἀναλοῖ Χαρύβδεως δίκην*, ubi Vid. St. Bergleri notas. Qui locus non effugit Jacobsii industriam.

Ep. 21. De longaevâ cervorum et cornicum aetate Vid. ad L. 1. T. 81. Ep. 3. citat hoc Grotius ad Ecclesiast. c. XI. p. 631. et ad Evang. Lucae cap. XII. v. 20. p. 407. ubi in Latinâ versione v. ultimo pro *tuis*, *tibi*, ut erat in M. S S. et apud Stobaeum. p. 71. optime Jacobsius his nos in memoriam revocat Davisii notas ad Ciceronis Tuscul. Disput. L. 3. c. 28. et eas Ruhnkenii in Epist. Crit. 1. p. 112. et sqq.

v. 5. Br. *καὶ σὺ γὰρ*, pro *Μὴ σὺ μὲν*, quod cum Jacobsio non necesse arbitror.

v. 6. *χρήσωνται*, Et sic quod in omnibus Edd. priscis, legendum. Br. ex Salm. notis pro *ἀνέδην*, *ἀπόνως*, sed *ἀνέδην* eo sensu hic occurrit, ut L. 6. T. 5. ep. 4. et significat *libere*, *remisse*, Videatur Suidas at inprimis a Kustero ibi laudatae Cl. Perizonii ad Aeliani V. H. notae consulendae sunt. L. 1. c. 4. et L. 9. c. 8.

Ep. 22. apud Grotium in Stobaeis. p. 73.

Ep. 23. Hoc in Ed. Princ. Junt. et Ald. primâ cum sqq. ad finem h. T. conjunguntur. in aliis alio modo disjunguntur. Grotius Ep. 23. et 24. ut est in vulgatis, consociavit. quem secuti sumus. Eodem modo legitur apud Grotium in Stob. p. 77. ubi v. ultimo pro *λιμοῦ* male editum *λοιμοῦ*. conf. Ed. Conr. Gesneri p. 216. et eam Aur. Allobr. p. 129. Recte quidem Jacobsius ad explicationem hujus Epigr. affert illud ex Martialis L. 4. Ep. 77. Sed sciendum hoc Martiali, utpote ab H. Junio hic insertum, abjudicari, quod patet ex V. D. notis, neque in meis Edd. priscis duabus Aldinis, 1501. 1517. et Colinaeis, 1538. et 1544. invenitur. Praeclara vero sunt quae memorat ex Stephani Lex. Tom. 1. p. 533. et Schediasm. L. 6. in Gruteri Thes. Crit. vol. 5. p. 246. Supplem. Conf. tamen quae habet Hadr. Junius in Proverbio *argenteâ fame convivari*. v. Fames. Ed. Wechel. p. 235. Vid. porro Ep. sequens.

v. 4. *χορτασίη*, ut *χορτάζεσθαι*, Tit. 31. ep. 8. h. l. et ad Ex. Ruhnk. *ὀστρακίνων πινάκων*; *γρ. ὀστρακίνη πινάκων*. ex Grut. aut Sylburgio.

Ep.

Ep. 24. v. 2. βρωτήν, Ed. Princ. Ald. prima. Junt. Ascenſ. et Baſ. ſed Ald. 2. 3. et Veneta male βροτήν. cum legendum ſit βρωτύν, quam formam Jonicam in ὺς, ut recte animadvertit Jacobſius, multis exemplis illustrarunt Ruhnk. Ep. Crit. p. 132. et Valcken. ad Herodot. p. 42. ad Cod. Leid. manu Scaligeri vel βρωτὺν.

v. 3. Br. οὐ τρώγομεν, ἣν παραβάλλεις.

v. 4. pro Κρητίζων, Ad Cod Leid. ἀκοντίζων. Huëtius conjecit Φορτίζων; ſed vulgatam lectionem non ſollicitandam arbitror, ſaepius populorum mores in proverbium abierunt. Sic apud Eraſmum in Adagiis p. 81. πρὸς Κρῆτα κρητίζειν. Conf. Suid. v. κρητίζειν.

v. 5. Vid. non Salmaſil, ut erat ad Ex. Ruhnk. Sed Caſauboni notas ad Hist. Aug. Scriptores, Tom. 1. p. 850. qui, probantibus Brunckio et Jacobſio, pro ἀργαλέην legi vult ἀργυρέην, ſed poëta jam dixerat ἀργυρέην ὕλην, ſignificans eas pretioſas lances, cibo carentes, quarum oſtentatio fame laborantibus erat difficilis et moleſta.

v. 6. Br. θαυμάζου, Ed. Princ. Junt. Aſcenſ et Baſ. θαυμάσῃ, Aldinae cum Venetâ θαυμάσσῃ, θαυμάζῃ Salm. recte, ni fallor. κοῦφον ἄσημον ἔχων. ſed forte legendum πλοῦτον ἄσημον ἔχων. ἄσημος opponitur ἐπίσημος, ſic apud Thucydidem l. 6. c. 8. memorantur τάλαντα ἀσήμου ἀργυρίου, ubi Vid. Hudſ. et παράσημον ἀργύριον, Vid. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 1115. in notis p. 284. illud Grotii *maſſae rudis* huic emendationi favere videtur, Conſ. Kuhnii notas ad Pollucem L. 3 cap. x.

Ep. 25. Est apud Grotium in Stob. p. 73. Luciano tribuit Salm. in notis p. 46. unde inter ea legitur apud Reitz. T. 3. p. 690.

v. 1. Br. ψηφίζων, quod ex Cod. Vat. derivatum. ψηφίζειν, *computare*, Toupius in Suidam vol. IV. p. 201. ubi hoc Epigr. memorat.

Tit. 51. Ep. 1. Est apud Grot. in Stob. p. 153 tangit hoc Rigaltius ad Artemidorum p. 65. ad Ex. Burm. Senioris Suet. Galb. IX. ubi Caſaubonus ad hoc provocat.

Tit. 52. Ep. 1. Vid. Obſerv. Miſc. vol. 4. p. 446. et de voce ἀνυπόδητος Kuſter. ad Ariſtoph. Nubes v. 103. p. 52. qui hujus Epigr. non immemor fuit, Conſ. Jacobſium. Ad Ex. Burm. Senioris. v. 3. 4. Martialis VII. 19.

Ep. 2. Vid. de hoc Salm. ad Tertullianum de pallio. p. 411. quod etiam notatum ad Ex. Ruhnkenii.

v. 1. In Ed. Princ. πᾶς ὅς ἄν' εἰ πτωχὸς καὶ ἀγάρμματος, vitioſa lectio, pro ἀγράμματος.

v. 5. 6. θεὶς τὸ χιτωνάριον, Horum verborum ſententiam recte expli-

cue-

cuerunt, Salm. ad Trebell. Pollion. cap. XIV. 394. Kusterus cit. l. et Gatakerus ad Marc. Antonin. p. 117.

Ep. 3. v. 1. Frustra Obſopoeus in voce ἀδάμας, tanquam nomine proprio, luſum quaerit; nihil frequentius quam homines, qui nullum humanitatis ſenſum habere videntur, cum ferro et adamante comparare, ut eleganter admodum ad h. l. demonſtravit Jacobſius. Plutarchus de capiendâ ex inimicis utilitate. Ed. Rualdi p. 91. et Wyttenbachi vol. 1. p. 242. Κεῖνος ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν. apud Athenaeum L. 13. p. 601. his additur ψυχρᾶ φλογὶ, Conf. Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 69. et Schneiderum ad Pindari Fragm. p. 14. 15. hinc illa elegantisſima Ovidii Heroid. Ep. 2. v. 137. quae repetere juvat.

Duritie ferrum ut ſuperes, adamantaque, teque;

Et de Ponto L. 4. Ep. 12. v. 31. 32.

Quae niſi te moveant, duro tibi pectora ferro
Eſſe, vel invicto clauſa adamante putem.

Nonnihil ad hoc pertinent, quae ſcripſimus ad L. 1. T. 19. ep. 4. p. 240. Ammiano, ut in vulgatis, dedit Eldikius Suspic. p. 45.

v. 2. ῥιγομάχας, in Ed. Princ. Junt. et Ald. tertiâ ῥιγομάλας, quod Ald. prima recte emendavit, unde in reliquis. ῥιγομάχαι, Xenophon Inſt. Cyri L. 6. c. 10. Ed. Hutchinſoni p. 412. τίς οὖν οὕτως ἀγαθὸς, ἢ τίς οὕτως ἰσχυρὸς, ὃς λιμῷ καὶ ῥίγει δύναιτ' ἂν μαχόμενος στρατεύεσθαι. et hoc ſe posſe vanâ oſtentatione jactabant Cynici. conf. Gatakerum ad Antonin. L. 1 p. 7.

v. 4. κακοστομάχων, Vid. Huetii et Jacobſii notas. ad Cod. Leid. κακοστομάτων. quod improbat Huëtius.

Ep. 4. Br. cum Salm. Ammiano dedit. Hoc legenti mihi ſuccurrebat Juliani Imperatoris imago, qualem ipſe depinxit Miſopog. p. 338. αὐτὸς προσέθεικα τὸν βαθὺν τουτονὶ πώγωνα — ταῦτά τοι διαθεόντων ἀνέχομαι τῶν φθειρῶν, ὥσπερ ἐν λόχμῃ τῶν θηρίων, qui locus Jacobſii diligentiam etiam non fugit. Adde Gibbon The Decline and Fall of the Rom. Emp. vol. 2. c. XXII. p. 343.

Ep. 5. v. 3. μάλιον, Vid. Du Cange Gloſſarium p. 858. et Heinſ. ad Heſych. qui ambo h. Ep. non immemores fuerunt. ὤμιον ἔξω. recte Jacobſius nos dimittit ad Salmaſ. ad Tertull de Pallio p. 255. Caeterum Conf. D. G. Morhofium de Patavinitate Livianâ in Ed. Drakenborchii vol. 7. p. 73. et Tit. 46. Ep. 13. h. l. in notis p. 451.

Ep. 6. v. 2. Br. βριθὺ Σιναπίτου. de compoſitione hujus vocis Vid. Brodaei notas. Apud Callimachum in Fragm. c. XX p. 488. dicitur Her-

 cules

cules *βαρυκίλτων*; et *ῥόπαλον* proprie de ipsius clavâ, Vid. Tit. 24. e. 4. et Lucian. Dial. Mort. XVI.

v. 3. Br. *φυτόεντι*. quod non in aliis. *πεπλασμένον ἔδος* et *διπλάσιον* Ed. Princ. Junt. Ascens. et Bas. At ex Ald. 1. Emend. Ald. 2. pro *πεπλαγμένον*, *πεπλαγμένον* et *διπλάδιον*. ut etiam Venet. Ald. 3. *πεπλαμένον* et *διπλάσιον*. Stephanus. *πεπλαγμένον*, quod, ab Homero, Il. Z. v. 268. ductum, verum videtur.

v. 4. Sic L. 1. Tit. 87. e. 1. *Αἰθέρος οὐρανίων ἀντίπαλος νεφέων*, ubi Vid. nostras annotationes p. 386. et 387. De duplici pallio, de baculo, et de perâ, quae erant Cynicorum insignia, Consule V. D. et inprimis Casauboni notas ad Diogen. Laërt. L. 6. Segm. 13. L. 3. Tit. 32. Ep. 12. 13. 14. 15. et 16. ubi eadem Diogenis arma memorantur.

v. 5. Ed. Princ. Ascens. Bas. et Stephaniana vulgatam lectionem tuentur, sed Junt. tres Aldinae et Veneta habent, *ἢ γὰρ ὁ μὲν πεν*.

Ep. 7. Br. Harduini auctoritate, ad Themistii Orat. XVIII. p. 488. motus hoc ipsi Themistio tribuit, Tom. 2. p. 404. cum hac lectionis varietate.

v. 1. pro *οὐρανίης*, *αἰθερίης*, et pro *ἐς*, *εἰς*.

v. 3. pro *ποτε*, *κάτω*, pro *αὖθις*, *ἀναβὰς*, et pro *πολὺ*, *μέγα*. quae lectiones v. 3. memoratae Ed. Princ. Junt. et Bas. confirmantur. ex Ald. 1. Emend. vulgatae proficiscuntur. Quare non Palladae tribueretur, ut fecit Huëtius ad Tit. 48. ep. 1. h. l. cum Jacobsio etiam hic nullam causam video. quamvis id neget Muretus in Scholiis ad Senecae Epist. LXVIII. ex quâ nonnihil lucis huic Ep. affundi potest. Tom. 3. p. 60. Ed. Ruhnk. Hujus lectiones videtur Brunckius secutus, ut eas jam antea ad citatum Senecae locum amplexus erat Lipsius.

v. 1. *Ἄντυγος οὐρανίης* probat Salmasius ad Flav. Vopisc. c. 46. Tom. 2. p. 552. Conf. Fabricii Bibl. Gr. vol. 8. p. 4. 5. *ἄντυξ* est orbiculus summae circuli sellae additus eamque cingens, ex quo habenae circum ligari possent, Vid. Hemsterh. ad Lucian. Tom. 1. p. 279. apud Homerum frequens hujus vocis usus, sive *de curru*, cujus Il. E. v. 728.

δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγες εἰσι.

et Λ. v. 535. *καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον*. sive *de scuti orbe* ut Il. Ξ. v. 412. et O. v. 645. aliisque in locis, pro quovis egregio ambitu sumitur, et *de coelo*, quod patet ex L. 1. Tit. 69. Ep. 2. L. 3. Tit 1. Ep. 20. L. 4. Tit. 25. Ep. 2. Tit. 34. Ep. 4. et 5. Et L. 5. Ep. 14. *de sinuoso flexu vestis muliebris.*

Ep.

Ep. 8. Vid. de hoc Hadr. Junii Comment. de comâ. p. 475. de profunditate barbae conf. Lucian. D. Mort. x. p. 371.

v. 2. Br. pro εὔστολος, εὔστοχος, ex emend. Valcken. ad Ammon. p. 88. pro quo tamen Jacobſius mallet αἱμύλος, legi. Exſtat etiam apud Reitz. Lucian. Tom. 3. p. 690.

Ep. 9. In verſione Grotii est Agathiae Oratoris.

v. 2. σκινδαλαμοφραστὴν, Ed. Princ. Junt. et ſic apud Salm. in notis. Vulgata est ex primâ Ald. Emend. profecta. Num σκινδάλαμος, an σχινδαλμὸς ſcribendum ſit, disputat Pierſonus ad Moerid. p. 360.

v. 3. Br. ἀνείρετο, ut apud eundem Salmaſium.

v. 6. Τακτεὸν, Straboni uſitatum. L. ix. p. 657. et L. xi. p. 751. vox ſcrupulum movit Xenophontis editoribus. Memor. L. 3. cap. 1. §. 11.

v. 7. ἀνελέξατο, *ſummâ diligentiâ relegit*, de verbo ἀναλέγεσθαι. Vid. Viri docti notas in obſervat. Miscell. vol. 6. p. 399. quas citat Jacobſius T. 1. part. 2. p. 3c9. Eodem ſenſu occurrit L. 1. T. 26. ep. 5. L. 3. T. 32. ep. 46. Eleganter vero de floribus humani ingenii ex aſſiduâ lectione collectis, Lucian. Piscat. Tom. 1. p. 575. γνωρίζουσιν ἑκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην.

v. 9. Πλατωνικὸν ὕψος, recte de Platonis Phaedone, in quo, quam bene perceperit Philoſophandi artifex illud poëtarum, quod memorat in Jone, κοῦφον χρῆμα καὶ πτηνὸν, ſuo exemplo demonſtravit. Hujus libelli novam editionem a nostro Wyttenbachio, Viro hac in re ſummo, brevi exſpectamus.

v. 11. εἶτα περιτέλλων, ad hoc explicandum praeclare faciunt, quae Burmannus patruus non omiſſo hoc loco dedit ad Ovidii Metam. L. 4. v. 318. Br. καὶ τὰ γενείου. quod in nullis aliis et metrum turbat.

v. 12. Ed. Princ. Junt. Ascenſ. et Baſ. καταψύχων. Sed reliquae ex Ald. primâ Em. καταψήχων. Quod deliberanti philoſopho magis convenire videtur.

v. 13. Steph. in notis pro ψυχὴ, ψυχῆς.

v. 15. στεγνοφυὴς, *compacta et ſolida materia*. Vid. Steph. Lex. Tom. 3. p. 975.

v. 17. In Epigr. ultimo L. 3. ubi Callimachus Cleombroti fata enarrat;

Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς ἀΐδην,

mitius hic καὶ τεγέων σὸν δέμας ἐκχάλασον.

Demittas celſâ tu tua membra domo.

At prius ſequitur Ovidius in Ibin v. 495. 496.

Vel de praecipiti venias in Tartara saxo,
Ut qui Socraticum de nece legit opus.

Sed haec obiter. Plura ad citatum Epigramma.

Ep. 10. v. 1. Τόσι δέ τε. Ed. Princ. Junt. et Ald. Pr. τοσὸν δέ τε. reliquae ut in vulgatis. Br. τοσσῆδε γε.

Ep. 11. Vid. de hoc omnino Cl. Salmasii notas ad Lamprid. Heliogab. cap. 21. p. 840. quod etiam Ruhnk. notavit, et Eundem ad h. l. p. 47. nec non D'Orvillium ad Lucian. T. 3. p. 690. qui viri primarii praecipue debent consuli ; conf. Toupii notas ad Suldam vol. 2. p. 206.

v. 1. Br. πωγωνοτρόφου ex Salm. πώγωνα τρέφειν, Lucillio Ep. 2. ep. 3. ep. 4. et Luciano Ep. 8. hic usitatum.

v. 3. Br. ἀπείχετο; quod non in aliis.

v. 5. βολβὸν. Br. βόλβαν, ut et v. 8. recte Salmasium secutus, cum bulbus esset e cibis vilioribus, ut patet ex Ep. 17. Tit. 50. h. l. per βόλβαν intelligitur *vulva* delicatior, de quâ Horatius L. 1. Epist. 15. v. 41.

Nil vulvâ pulchrius amplâ.

ubi Vid. doctissimi Torrentii notas. Lectio confirmatur apposito ϛρυφνὴν, pro quo Br. legendum putat ϛριφνὴν, sed de hujus vocis permutandis formis, Vide, ut optime observavit Jacobsius, cujus elegantissimae notae hic non omitti debent, Ruhnk. ad Timaeum p. 237. et Pierson. ad Moerid. p. 342. longe tamen aliam hujus Epigr. et vocis βολβὸν interpretationem dedit Warton. ad Theocrit. Idyll. XIV. v. 17. p. 155.

v. 6. Ed. Princ. Ald. pr. Junt. πινυτὸν, Ald. Sec. et reliquae. Οὐ πινυτὸν Br. τὸν πινυτὸν. Non inelegans sane est Jacobsii emendatio legentis,

Ἡ στριφνὴ πινυτὸν εὐθὺς ἔκλεψε νέον.

Tit. 53. Ep. 1. ad Ex. Ruhnk. vertit ita Cunr. Rittershusius.

Mens animi haud aliter quam pes tibi claudicat; intus
Quod latet externâ pingitur in facie.

Vid. notas ad Phaedrum L. 3. Fab. 43. p. 119. ed. Meursii, et p. 156. Burmanni. conf. Fr. Junium de Picturâ Veterum part. 1. p. 225.

v. 2. σὴ ad Ex. Ruhnk. in aliis σὺ.

Ep. 3. v. 3. Br. pro ἐν δὲ, εἰ δὲ, et sic in omnibus Edd. vetustis. primus Stephanus ἐν δὲ.

v. 4. ὀπλοφορεῖν τ' εἶδας. Brunckius et Jacobsius aliud quid desiderant, quod Luciani ingenio magis conveniat, sed ὀπλοφορεῖν nosse dicitur, podagra, Vid. Aeg. Menagii Observ. ad Diog. Laërt. L. 1. Segm. 80.

v. 7.

v. 7. Br. *τ' οὕνεκα νῦν*, et *τὸν ἀχάλκεον*, ex Salm. notis. Reſpicere videtur poëta illa Homeri Il. Θ. v. 15.

Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός.

R. Cunichio interprete.

Aere ſolum, aeterno ferri ſtant robore portae.

Unde meo quidem judicio vulgatae lectionis ſinceritas apparet. Grotius *ferratum limen*, pro quo in M.SS. erat *furiatum limen*, quod nihili est.

v. 8. ad Ex. Ruhhnk. *εἰς γρ. ἀντὶ* et ita apud Sylburg. Sed Vid. Jacobſii notas, qui de hoc verſu bene intelligendo diligenter disseruit.

Ep. 4. Auctorem Ep. Hedylum agnovit Salmasius his verbis,

Ἡδύλου εἰς ποδάγραν.

FINIS OBSERVATIONUM ET NOTARUM AD LIBRUM SECUNDUM.

ADDENDA ET EMENDANDA.

P. 132. l. 21. De *Zytho*. Vid. omnino P. E. Jablonskii Opusc. Tom. 1. p. 7. et ad eum doctissimi Te Wateri notas.

133. l. 33. Conf. Harduini notas ad Plin. L. 37. cap. 10.

136. l. 17. *De Beza*, topico Aegyptiorum numine, videndus Jablonskius L. 5. cap. 7. Panthei Aegyptiaci, et Tom. 1. Opusc. p. 52. quos ambos locos Te Waterus mihi indicavit.

137. l. 3. Adde Petri Pithoei Adverf. in Gruteri Thef. Crit. vol. 2. p. 746.

l. 25. Adde L. 6. T. 10. e. 3. et T. 25. e. 17.

l. 18. Quamvis fatis ampla fit nota de Pifonibus, tamen hoc argumentum uberius perfequi volui in Disfertatione ad Inftituti Regii Scientiarum, Literarum et Bonarum Artium focios. Si quis unquam mihi quandam modo probabilem causfam afferat illius familiaritatis, quae Horatio cum Pifonibus intercesferit, meum deferam propofitum, fed cum triginta et plus eo fuis amicis carmina fua dicaverit poëta, neque usquam in iis Pifonum meminerit, in meâ fententiâ, a vulgi non modo, fed ab eruditisforum etiam virorum opinione plane alienâ, permanebo. Quod ad meas emendationes attinet, eas nemini obtrudi volo. Sed cum legi mallem, v. 386. pro *patris et nostras*; — *Et patere in nostras*; ne quis tamen illud *patere* veteribus hoc modo inufitatum putet, legat Juvenalem, Sat. 7. v. 20. *Et patere inde aliquid decrescere* Et apud Plin. Sec. L. 8 Ep. 4. *Patere hoc me fuper cetera habere amoris tui pignus*..

Sed quale hoc quodcunque fit, in Ciceronis verbis de officiis L. 2. cap. 2. acquiescam. *Quid est igitur, quod me impediat ea, quae mihi probabilia videntur, fequi; quae contra improbare; Atque affirmandi arrogantiam vitantem, fugere temeritatem.* Elegans mihi interea videtur Eldikii mei emendatio, forte legentis, v. 440. 441.

de-

delere jubebat,
Nec male adornatos incudi reddere versus.

138. l. 12. Citat etiam hoc Epigramma vir Eruditissimus L. C. Valckenaer, *de Caussâ*, Macedonibus inprimis usitatâ, ad Theocrit. Adoniaz. p. 345.

139. l. 28. Nuper iterum tentavit Illustrissimus Praeses Bouhierius. Lege, iterum illud tentatum vidimus ab Illustrissimo Praeside Bouhierio.

153. l. 2. Conf. Gifanii indicem in Lucret. v. *Smyrna*, et C. Barthii Adversar. L. 4. c. 20. in fine.

156. l. 9. Lege, *distinguendum esse arbitror.*

l. 13. Adde Carmen Ablavii Consulis, quod legitur in Anthol. Latinâ. L. 2. Ep. 114.

161. l. 24. *De ipsius protervitate.* Lege, *ab ipsius protervitate.*

162. l. 21. Talis elegans tabula infantis, ad moribundae matris mammas repentis, cernitur ante sextum librum Lucretii, Editionis Haverkampi.

166. l. 30. Te Waterus ad h. l. *Ex Collatione Codicis Medicei, quam exemplo meo adscripsit, Gronovius, intellexi eadem verba non deësse in* M. S. *Mediceo.*

167. l. 3. de Thymelicis Adde Alexandr. ab Alexandro l. 3. c. 9. ubi lapis antiquus citatur ex Gruteri Corpore Inscript. p. cccxxxii. 6. quod idem Te Waterus vidit.

171. l. 35. *elucescit*, lege, *elucet.* aut *apparet* ut memonuit Vir Cl. et doctissimus Jona Guil Te Water.

173. l. 3. His adde, si lubet, Benedictum Aretium in Pindarum. p. 13. Titium ad Gratii Falisci Cyneg. v. 227. Fed. Morell. ad Statii Sylv. p. 89. at inprimis Benedicti Averanii Dissert. in Anthol. Op. vol. 1. p. 3. qui liber demum ad me pervenit, cum magna harum notarum pars jam esset typis expressa, et Potteri Archaeol. Gr. L. 2. c. 21. et 23. p. 408. et 415.

— l. 28. Conf. P. Burmanni notas ad Anthol. Lat. vol. 2. p. 704. et Averanii Diss. vol. 1. p. 16. et 25.

174. l. 6. *Conditor.* Te Waterus malebat, *scriptor.*

— l. 12. Ad L. 2. Tit. 1. Ep. 9. Plura diximus ad nostram conjecturam probandam.

176. l. 15. κ' σιγύνην δ' ἔτι ῥάβδον. Eldikius, *posterius hoc mihi placet, v. demum 5. memorat Poëta:*

τὴν

τήν τ' ἐπὶ νῶταν
Μάστιγα, ῥοίζου μητέρα θαρσαλέην.

P. 177. l. 10. *in optimâ* — Lege, ut vulgo dicitur *Hemsterhusianâ*, quamvis hoc nomine non amplius superbire possit, quam ad Tom. 1. p. 525. ut ex ipsius Hemsterhusii praefatiunculâ apparet. Hoc vero satis notum esse arbitror.

177. l. 14. Adde Ben. Averanii Opera. vol. 1. p. 32.

178. l. 19. Μεσσάνα conf. J. N. Loënsis Epiphill. L. 10. c. 1. in Gruteri Thes. vol. 5. p. 684. P. Fabri Agon. L. 1. c. 12. in Thes. Antiq. Graec. vol. 8. p. 1837. et B. Averanii Opera. vol. 1. p. 137.

179. l. 4. Conf. Harduin. ad Plin. L. 7. c. 26.

l. 29. Vid. Franc. Modium de Ludis et Spect. Veterum L. 2. c. 21. in Thes. Antiq. Graec. vol. XI. p. 1044. et 1045. Potteri Archaeol. Gr. L. 2. c. 21. p. 410.

180. l. 28. Βοῤῥαείω, et sic Salmasius, in notis nostrae Edit. p. 26.

l. 38. Hoc Ep. et seq. memorat et illustrat P. Burm. Sec. ad Anthol. Lat. Tom. 2. p. 652.

181. l. 12. De hoc egit B. Averanius Op. vol. 1. p. 36.

l. 25. Τὰν ἄχαριν χάριτα. Vid. Auson. Ep. 82. et conf. Tit. 37. ep. 17. Tit. 70. ep. 20. h. l. L. 2. T. 7. ep. 1. et L. 3. T. 25. ep. 76.

183. l. 18. In versione *Protinus cutem subit ignis*, Lege *Protinus manat celer ignis.*

— l. 29. Conf. Franc. Robortelli annotat. in Gruteri Thesauro, vol. 2. p. 29. Elegiaco carmine etiam latine reddidit B. W. Luxdorphius in ipsius Carminibus, p. 97. *quos ambos locos mihi indicavit Cl. Meinardus Tydemannus, qui etiam memoravit Klotzium in Actis Litterariis vol.* VI. *P.* III. *p.* 313. *sqq.*

185. l. 15. εἴσατε. *Kusterus ad Aristoph. Avib. v.* 873. *p.* 193. hunc locum mihi monstravit Cl. Wyttenbachius, cui, ut neque Eldikio, mea hic emendatio, pro ταῖς — παῖς legentis placuit.

— l. 16. Ut recte me monuit Te Waterus, cum aliquâ lectionis varietate legitur apud citatum Eusebii locum. Mihi placet hic primae editionis p. 434. a quâ posterae, nonnihil abierunt, lectio. Ὅτι μὲν γὰρ τὰ θεῖα ὑπὲρ ἡμᾶς, παντὶ δῆλον. ἀπόχρη δὲ, τῷ κρείττονι τῆς δυνάμεως αὐτοὺς σέβειν. οἷοι δὲ εἶσιν,

σὶν, οὔτε εὑρεῖν ῥᾴδιον, οὔτε ζητεῖν θεμιτόν. οὐδὲ γὰρ δεσποτῶν φύσιν ἢ πρᾶξιν δούλους εἰδέναι πλέον ὑπηρεσίας προσήκει.

P. 186, l. 28. Ep. 2. Vid. Ausonii Ep. 132.

187. l. 34. Cl. Wyttenbachius verbum *prehendere* non respondere verbo ψηλαφάω existimat. Quare ad h. l. ita scripsit. *Non haec est sententia loci, si eum accurate perpendas. Beza recte vertit*, ut quaererent dominum, si forte palpando eum invenirent. *Ergo jubentur hoc agere, et ideo a Deo creati sunt.* Erasmus vertit, *si forte palpentur.* Grotius, *si forte tractent eum et inveniant.* Quae versio proxime accedit ad eam Hieronymi. *Si forte attrectent eum aut inveniant.* De verbo ψηλαφάω Vid. Elsneri Observ. ad c. l. Actor. Apost. cap. xvii. v. 27. apud Phavorin. p. 1885. §. 6. est ψηλαφάω, ἀντὶ τὸ διφῶ, ἐρευνῶ, ἐτάζω, et ἐξετάζω. conf. Wetsten. ad Evang. Lucae cap. 24. v. 39. Quamvis Cl. Wyttenbachii, cui procul ab aliis negotiis in humaniorum litterarum studio aetatem agere licuit, auctoritati facile cedam, tamen ex his citatis locis non video, quare paene *prehendere* et paene *manu contractare*, quod est ψηλαφᾶν, eadem significatione dici non posset.

189. l. 23. Cum ego hoc monitum ad nondum sacris imbutos retulissem, Cl. Wyttenbachius ad h. l. haec verba scripsit. *Non placet, ut ostendi in Animadversionibus ad Plutarchi librum* De Ei *apud Delphos. p.* 391. *c.* Has animadversiones nondum legere potuimus, et an quidem unquam has legendi nobis futura sit occasio, propter continua bella valde dubitamus; quare vellem vir Cl. sententiam suam modo indicasset; nam nunc contenti esse debemus doctissimi Eldikii verbis, qui egregiâ emendatione nostram opinionem confirmare videtur, dum scribit. *Legere soleo:*

Φθέγξομαι οἷς θέμις, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.

Quod loco Galeni unice firmatur.

— l. 38. *Dissimili vero ratione; quam Horatius* — Lege: *Non dissimili ratione Horatius;* et iis, quae observavimus, adde Casp. Barthii Animadv. ad Claudianum de Raptu Proserpinae v. 4. Animadv. p. 681. et sqq. Casaubon. ad

 Jul.

Jul. Capitolin. Hist. Aug. Script. Tom. 1. p. 393. At inpimis P. Wesſelingii Lectionem publicam, quam ope Cl. M. Tydemanni in lucem protulit noster amicus, eruditisſimus Luzacius, post Diatribam de Aristobulo Judaeo, p. 129.

P. 190. l. 23. Vid. etiam Averanii Oper, vol. 1. p. 94.

191. l. 13. ὑπὸ γῆς. — Wyttenbachius legendum putat *ἀπό τευ, de te amputatum est;* Eldikius vero Ἐτμήθη ἄπεδος, — *optime Grotius:* praecisum juvenile genu. *Per amputationem ſcilicet chirurgicam.*

l. 19. γυμνόν. Vid. Averanii Oper. Tom. 1. p. 131. et, quos mihi locos ſuppeditavit Cl. Meinardus Tydemannus, Wesſeling. ad Herodot. L. 2. c. 141. Arntzenii Miscell. p. 43, et ad Arator, p. 12. nec non Pervigilium Veneris. v. 32. — 35.

193. l. 37. v. 2. Οὐδ' ἦν; Eldikius haec notavit: *Quo magis appareat oppoſitio, nescio, an v. 1. ſcribendum.*

Ὀυδ' ἦν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμύραν ἐρεύγῃ.

Wyttenbachius illa; *Alia res est: hic πίῃ est* EBIBERE, *ut ostendam in B. Crit. De hoc uſu, qui in Virgilii verſu cernitur, quaedam notavit Wagnerus noster ad Horatii Epist. L.* 1. *Ep.* 18. *v.* 105. Vid. Wyttenbachii Bibl. Crit. vol. 3. part. IV. p. 36. *qui pro ἐγείρῃ, ἀνείργῃ, cohibeat, inhibeat, arceat, poëtam ſcripſisſe putat, et illud tollat in astra, quidem eleganter, ut omnia Grotiana, dictum: ſed ab ipſo fictum, nec ex Graecâ dictione expresſum profitetur.* Sed, ſi modo ſimplicisſimam Lubini, proſâ oratione ſcriptam, interpretationem legimus: *Neque ſi Oceanus omnem inundationem excitaret*, nonne idem est, quod Grotius dixit, *Oceanusque aestus tollat in astra ſuos?* neque aliter hunc locum alii poëtae latini intellexerunt, ut P. Melisſus; *Quamlibet Oceanus totis exaestuet undis.* Sleidanus; *Oceanus moveat licet omnes undique fluctus*, Bellicarius; *Oceanus quamvis omnes exſuscitet aestus.* P. Stephanus; *Oceanus totas non ſi ferus excitet undas*, et denique Andreas Alciatus; *Oceanus quamvis fluctus pater excitet omnes.* Sed vir clarisſimus Grotii verſionem non ſatis accurate legisſe, et primorum

rum verſuum immutatum ordinem non intellexiſſe videtur. Grotius enim hic nihil finxit, ſed Graeca accurate admodum latine reddidit. Si neceſſe ſit ut emendatio fiat, eam Eldikii magis probarem, ἐρεύγειν et ἐρεύγεσθαι proprie dicitur de tumultuoſo neque ſuas undas continente mari. Hom. Il. P. v. 295. et Odyſſ. E. v. 402. 403. Itaque verterem, Grotium et Eldikium ſecutus,

Oceanusque omnes evomat altus aquas.

Reſpicitur enim ad immenſam multitudinem, quam fruſtra ad frangendum Romanum imperium adduxerant hoſtes, quos cum Xerxis ſummis copiis, ad Graeciam opprimendam profectis, comparat poëta, quod recte viderunt Brodaeus et Obſopoeus; Vid. Herodot. L. 7. p. 250. ubi totum fluvium ab incredibili hac Perſarum multitudine bibendo exſiccatum fuiſſe, narratur. Conf. Weſſeling. ad Diod. Siculum p. 408. De hoc Epigr. etiam praeclare egit Benedictus Averanius Florentinus, cujus Opera demum ad me venerunt, cum jam magna pars mearum obſervationum erat typis mandata. Primum verſum ex noſtrâ ſententiâ hoc modo vertit.

Si totum ſpatioſa bibat Germania Rhenum,
Oceanusque omnes invehat altus aquas.

Verum etiam bene de hoc Epigr. meritus eſt M. Raderus ad Martial. L. 12. p. 794.

Oceanus totos ſi montes tollat aquarum,
Totaque ſi Rheni flumina Teuto bibat,
Roma tamen ſtabit licet oppugnata tot annis,
Dextera dum terras Caeſaris alma reget.
Sic Jovis auguſtae contemnunt flamina quercus,
Aridaque impulſae diſcutiunt folia.

E quibus et Grotii verſio et Eldikii emendatio confirmantur.

P. 194. l. 18. Eldikius notavit. *In conſtructione junge quercum validam robore annoſo.* Ego probavi *Annoſam valido*, quâ in ſententiâ confirmatus ſum altero Virgilii loco. L. 2. Aen. v. 626.

Ac veluti summis antiquam in montibus ornum,
Quam ferro accisam crebrisque bipennibus instant,
Eruere agricolae certatim. —

P. 197. l. 20. Conf. Tit. 41. Ep. 3. h. l. p. 297.

198. l. 3. at ἀσθενῶν est apud Salm. in notis p. 27. et ad Ex. quod penes me est, Oudendorpii.

199. l. 3. Conf. Salmasii notas p. 27.

l. 26. Ep. 22. Vid. Tristan. Commentair. Hist. Tom. I. p. 210.

200. l. 3. ad v. 5. Vid. Hesselium ad Ennii Fragm. p. 242. ubi legendum, ut hic. Ἀσπὶς μοι τύμβου κόσμος μέγας.

201. l. 14. παραθεῖ, *praecurrit*, ex emendatione Jacobsii, qui παραθεῖν pro *superare* dici, ut παρίεναι, παρέρχεσθαι, monuit; quod Wyttenbachius hic addi debere, censebat; magis tamen mihi placet Eldikii emendatio legentis. —

Ὀθρυάδην, Σπάρτης τί λέγω κλέος, ἢ Κυνέγειρον
Ναύμαχον, ἢ πάντων ἔργα κάλει πολέμων;

Quid juvat Othryaden, Spartae decus, aut Cynegirum,
Navales alios et memorare duces?

202. l. 33. pro *erexerat*, Cl. Wyttenbachius certe mallet *posuerat*. Ut illud Sluiterum nostrum monuit in Bibl. Cr. part. XI. p. 95. *Nam lapsi et jacentes eriguntur.* Quid vero faciemus C. Julio Caesari, optimae Latinitatis auctori, de B. Civili L. I. c. XXVI. cum scribit, *Pompejus turres cum ternis tabulatis erigebat:* hae turres enim nec erant lapsae nec jacentes. Sed recte Cl. Oudendorpius ad Hirtium de B. Africano cap. LI. p. 897. Erigi *dicuntur omnia, quae aliquâ fiant altitudine.* Quod egregie confirmatur Flori loco L. 3. cap. 2. fin. *Ipsis quibus dimicaverant in locis, saxeas erexere turres, et desuper exornata armis hostilibus tropaea fixere.* Conf. magni Is. Casauboni notas ad Strabonem, Lib. 4. p. 383. Qui non modo *tropaea erigere* tuetur, sed ipsis verbis hoc ita dici affirmat.

203. l. 15. *His prope qui steterint*, Lege, *Huic prope qui steterit.*

205. l. 4. Grotius aliâ versione utitur ad Epist. Pauli ad Timoth. II. cap. 4. v. 16.

P. 206. l. 11. Cl. M. Tydemannus ad h. l. scripsit. *De Evenò et hoc Ep. egit Burm. Sec. ad Valesii Emendat. p. 116. Alium ejus versum restituit Ruhnken. ad Rutil. Lup. p. 38. sqq. Meminit ejus Nic. Loënsis Misc. Epiphill. L. x. c. 1. in Gruteri Fac. Crit. T. v. P. ii. p. 686.*

207. l. 4. Cl. Vossius de Instit. Orat. L. 5. cap. 5. §. 3. 245. quem locum etiam C. Tydemannus nobiscum communicavit, dicit Latinam linguam eam venustatem, quae in hoc Epigr. apparet, assequi non posse; sed, ut puto, nondum legerat Grotii sui versionem, quae in dictionis acumine Graeco non cedit. Conf. Fr. Robortelli post ejus Explic. in librum Aristot. de A. P. de Epigr. p. 40.

208. l. 25. Tit. 7. Ep. 1. Vid. B. Averanii Opera vol. 1. p. 138.

209. l. 31. Hos versus Grotius etiam celebrat et vertit ad Evang. Matth. cap. 7. v. 13.

214. l. 3. Tit. 11. Ep. 1. Vid. B. Averanium. Vol. 1. p. 148.

215. l. 33. Conf. B. Averanii Opera. Vol. 1. p. 49.

216. l. 10. Ep. 2. v. 3. *κεῖνον*. Cod. Leid. manu Scaligeri *κῖνον*; alii *καῖνον*.

— l. 33. Optimus Eldikius haec mecum communicavit. *Intellexit autem Wytt. Brunck. Jacobs. probavit Valckenaerius. Et versu confirmandae correctioni adscripto meae,*

Φορμίζειν δεδάηκα καὶ ὑπνώοντας ἐγείρειν,

adparet me non dormiendi, sed expergiscendi sensum voluisse. Et monitor ille, cujus memini, ipse fuit Valckenaerius, qui hac verbi ἀφυπνοῦν significatione non offendebatur. Haec emendatio nonnihil confirmatur ex Cod. Vat. Vid. Jacobs. vol. 2. part. 1. p. 310. Me vero monuit Cl. Te Waterus ἀφυπνοῦν non modo apud Lucam, verum etiam apud Origin. in Hexaplis c. 5. p. 235. notione *profunde dormiendi* usurpari. Sed in citato Judicum loco ἀφύπνωσεν Hieronymus vertit non *obdormivit*, sed *mortuus est* praeterea ἀφύπνωσεν quidem legitur in Ed. Princ. apud Aldum. In reliquis vero, ἐκοιμήθη. Sed Vid. Cyrillum Alex. Oper. Tom. 4. p. 679. ubi illud inusitatum ἄφυπνος cum verbo ἐξυπνίζω fere conjungitur Conf. Moerid. apud quem ἀφυπνίσαι, Ἀττικῶς. ἐξυπνίσαι. Vid. notas. Attamen ab inusitato verbo, quamvis ex analogia et summorum virorum auctoritate id probari possit, non

facile in veterum scriptorum locis corrigendis meam emendationem sumerem. Quare, cum illud genuinum σάφα etiam perire nollem, hoc modo vulgatam lectionem tueri conabor. Ex citato Homeri loco patet, Junonem Somno dedisse conjugem pulcherrimam Nympharum et trium Gratiarum unam, Pasitheam; quâcum si cubaret, ipsius amoris summis deliciis delectatus Somnus somnum non videbat; nunc vero, cum suavissimos Glaphyri sonos exaudiret, his ita delinitus erat, ut in Pasitheae sinu, in quo fere semper vigilare solebat, placide dormiret. Quo sensu hoc Epigr. quoque vertit Grotius. Haec explicatio nonnihil etiam inde confirmatur, quod dulcis et tenuis tibiae sonus, de quo hic unice agitur, magis valeat, ut est apud Ovid. Metam. L. 1. v. 708. ad homines sopiendos, quam eos e somno excitandos, quod potius fit clangore tubarum.

P. 217. l. 19. *innuit* Lege *significat*. W.

218. l. 15. Ed. Princ. Junt. Bas. et Ald. Pr. δ' ἐντρήτων, at in eadem emend.. διὰ τρητῶν. Br. δι' εὐτρήτων.

— l. 28. v. 5. 6. Vid. B. Averanii Opera Vol. 1. p. 159. et in versione Latinâ pro *Alphaei*, Lege *Alphei*.

219. l. 9. Cl. Tydemannus notavit *est in Theognide v.* 335.

— l. 27. Cl. Wyttenbachius ita scripsit. *Certe tribui potest, quia antiquos imitatur, ut omnes poëtae et scriptores.*

221. l. 7. Doctissimus Eldikius hoc modo judicat. *Me minime, ne leviter quidem.*

223. l. 2. Aeschin. Socraticus de Morte §. 10. Vid. ibi Joh. Fr. Fischeri notas. quem locum mihi etiam Tydemannus indicavit.

— l. 7. M. T. Ciceronis Fragm. Ed. Ernesti p. 1099. *Non nasci, longe optimum, nec in hos scopulos incidere vitae: proximum autem, si natus sis, quam primum mori, et tanquam ex incendio effugere fortunae.* Lactantii Inst. Div. L. 3. cap. 19.

224. l. 15. Cl. Wyttenbachius ad illa hoc animadvertit. *Nulla haec ratio est. Plutarchus saepe, aut ejus Librarii versus omittunt in locis citatis.*

l. 23. ad Ex. Oudendorpii τοῖν δισσοῖν.

P. 266.

P. 226. l. 27. citat Philippus Camerarius Op. Horat. Subcifiv. Cent. 2. p. 110.

227. l. 19. Zamagna interprete.

229. l. 13. Legitur apud Stobaeum Tit. 96. p. 523. et apud Grotium p. 413. ubi eadem verfio.

231. l. 33. Lucret. L. 1. v. 330. Conf. L. 2. Tit. 11.

232. l. 27. Vid. B. Averanii Op. vol. 1. p. 160.

233. l. 16. Vid. et Lipfium ad Senecae Epist. 108. p. 537. et B. Averanii Op. vol. 1. p. 160.

l. 27. Eldikius notabat. *Formula tamen ἴδ' ὡς frequens in Epigrammafin.*

234. l. 5. Tit. 17. Ep. 1. citat Burmannus ad Anthol. Lat. L. 6. Tom. 2. p. 353. Conf. L. 2. T. 10. ep. 5.

l. 28. Vid. V. D. ad Anth. Lat. locum fupra citatum.

235. l. 18. *Λίτρα ἐτῶν* anni funt 72. Vid. Gronov. de Pec. Vet. L. 4. c. 13. p. 350. quem locum mihi indicavit Tydemannus.

236. l. 1. ad Ep. 8. v. 3. et 4. Vid. Wyttenb. Bibl. Crit. vol. 3. part. 4. p. 24.

l. 14. De Serapide Vid. etiam antiquitates Midletonianas p. 149. et fqq. Ifaci Vosfii obfervationes ad Catullum p. 27. Burmann. ad Anthol. Lat. L. 1. p. 629. et Cl. Te Waterum ad Tom. 1. Opusc. Jablonskii p. 285. 286. et 467.

238. l. 34. v. 8. Lege v. 10. et Vid. B. Averanii Op. vol. 1. p. 41.

240. l. 8. Lege, *Japetionide, qui vincis acumine cunctos.*

240. l. 20. Conf. Burmanni Mantisfam ad Anth. Lat. Tom. 1. in Tom. 2. p. 743.

l. 27. Lege. *Nunc non de quercu, licet aut effundere faxis.*

243. l. 24. Wyttenbachius ad h. l. *fi Huetius vult ἐγγράφομαι idem esfe, quod ἐγκεντρίζομαι, errat: illud est albo civium infcribi: juftum esfe civem. Hinc ἔγγραπτος: παρέγγραπτος.*

244. l. 25. ad Ep. 6. v. 3. Duo viri praeftantisfimi atque eruditisfimi, Wyttenbachius et Eldikius ad hoc Ep. fuas animadverfiones mecum quidem communicare voluerunt, quas non commemorare fummae esfet negligentiae. Wytt. illa notabat. *Probo Jacobfii Φαττῶν. Non de columbis agitur, fed de* PALUMBIBUS, *quos in montibus arbores amare iisque infidere, et nidificare conftat. Ariftoteles Hist. Animal.* v. 13. *genera περιστερῶν, columbarum re-*

recensens. Buffonus Hist. Nat. Avium L. IV. *p.* 368. Eldikius. *φαττῶν et ipse correxi, nec poenitet judicii. Elegans tantum est vocis οἰκία repetitio, nullam indicans animalium diversitatem. φάτται sunt palumbes,* HOUTDUIVEN, *quae, ut turtures, in arboribus degunt; quod olim in* HONGERINGANO *meo saepe observavi. Rami* ἔνδιοι ἀκρέμονες, *ut volucribus sedem οἰκία, sic umbram hominibus praebent aestivo calore fessis. Hanc solam appetebas laudabatque poëta, non habitaculum arboreum.* Si pro φωτῶν, φαττῶν legendum, ut jam ante septuaginta fere annos monuit incognitus auctor in addendis post Callimachi Hymnos et Epigrammata, edita Londini 1741, facile concedo hic debere intelligi palumbes, qui in arboribus sepibusque nidificant; sed, cum φαττῶν nulla mentio fiat in Anthologia, et poëta frondiferos et densos arborum ramos, in quibus placide quis quiescat, hic ipsis suis tectis tutiores praedicet, non video, quare talis umbriferarum arborum structura dici non possit hominis habitaculum, quo sensu hoc accepit Grotius. Tale quid Epigramma requirere videtur. Laudantur umbriferae arboris comae, quae non modo homines a nimio solis ardore defendunt, verum etiam iis, ut alitibus tutum domicilium praebent. Sed quid plura? homines in arboribus habitasse, non modo tradit Strabo L. 12. p. 549. seu 825. sed gravis etiam auctor Tacitus, de moribus Germaniae in fine, haec scribit. *Nec aliud infantibus ferarum imbriumque perfugium, quam ut in aliquo ramorum nexu contegantur. Huc redeunt juvenes, hoc senum receptaculum:* Quare non adeo ineptum atque insolens est, hominibus arbores, ut domicilia, tribui. Quoniam vero video, Brunckium hic aviculae nomen desiderare, et viros doctissimos, jam a longo tempore, suâ sponte, in hanc emendationem venisse eamque approbasse, libenter me illorum judicio submittam.

P. 247. l. 24. Conf. B. Averanii Op. vol. 1. p. 68.

249. l. 18. Eldikius notat. *Non opus hoc remedio, si statuimus ipsum pomum loquens induci.*

250. l. 32. Idem Eldikius haec habet. *Quantilla menda quantas tene-*

nebras eruditissimis offudit viris! Legendum est: Δεξιτερῇ δ᾽ ἔρριψεν ἐπὶ χθόνα, *manu in terram projecit, quod firmatur e vs. postremo.* Ἔκλαυσεν χειρῶν εὔστοχον ἀφροσύνην· *Ausonius; Sic utinam certos manus impia dirigat ictus.* et Melissus.

Sed lapidem arreptum dextrâ contorsit in illam.

Quod non nihil emendationi nostrae favere *videtur.*

P. 251. l. 6. Ad Ex. Oudendorpii κοίμισεν, Lege κρέμνασεν pro ἐκρέμασεν, suspendit hepate alitis.

254. l. 12. Vid. Thom. Magistr. v. Δάμαλις, et ibi Drakenborch. p. 198.

256. l. 30. Cl. Wyttenbachius ad h. l. *Non video quare utrumque Epigramma I. et II. non referatur ad Caesarem Neronem, Senecae alumnum, poëseos amatorem, et in Graeciam profectum.*

257. l. 18. Ep. 3. v. 1. Br. παρηϊάδων, et sic ad Ex. Oudendorpii, Voss.

259. l. 27. Lege, *Unum, quem petitis multi configite Amores,*
Insani haud ullis parcite missilibus.

Quod placuit Eldikio.

l. 35. *In ulnis*, forte potius *in exuviis.*

260. l. 16. Huëtio legenti τεγγόμενος favet Cl. Wyttenbachius, cum ita scribit, οὐδὲ τότ᾽ malim

Οὐδέ ποτ᾽ ἐν πολλῷ τεγγόμενος πελάγει.

Cum hoc modo ultimi versus reddi possent.

Flagrat amor; veniat si non medicamen ab auro,
Mersus in aequoreis sit licet omnis aquis.

261. l. 15. Hic sane praeterire nollem egregiam emendationem, quam in eleganti carmine fecit Eldikius meus, et his verbis mecum communicavit. *Post editos a Valckenaerio Bucolicos, scripsi summo viro praeter alia in hoc Moschi carmine mihi legendum videri v. 10.* Φρὴν δὲ χολά. *Mel in ore, fel in corde, Vid. Plaut. Truc.* 1. 2. *v.* 76.

— l. 27. Conf. L. 2. Tit. 9. ep. 10.

262. l. 4. Vid. Jo. G. Schneideri Periculum Criticum p. 44. ubi v. 2. pro αἰγιαλοῦ male editum αἰγιαλῷ.

265. l. 13. Ep. 3. v. 3. ad Ex. Oudendorpii, κἢν — οὐ θέλει. V.

l. 19. Conf. Reiskii Notit. Poëtarum Anthol. p. 189.

l. 36. Citat Erasmus in Adag. Chil. 2, Cent. 1. prov. 86. ubi male v. 4. *σύνατκι* pro *δύνατκι* legitur.

P. 268. l. 4. v. 3. Br. pro *εὐθὺς*, nimis audacter, *υἱὸν*, Vid. Jacobſ. *τριπεθήτου*, et ſic ad Ex. Oudendorpii.

269. l. 19. Adde Horat. L. 1. Ep. 5. v. 31.

Atria ſervantem postico falle clientem.

Propert. L. 4. El. 3. v. 57.

Flore ſacella tego, verbenis compita velo.

Conf. L. 2. Tit. 34. ep. 5. in notis, p. 439. quo in loco v. 7. in verſione Lege.

De vitis placidae lachrymis da ſumere partem.

— l. 35. Ruhnkenii emendatio defendi poſſet ex Homero Il. x. v. 152. Ἡ *χιόνι ψυχρῇ.*

— l. 38. *Aeque minus*, ſcribendum, *non magis*, ut docuit Cl. Wytt. Vid. Miscell. Doctr. p. 350.

270. l. 35. Ep. 8. Hoc dedimus Juliano ex genere Praefectorum Augustalium, quo modo hoc nomen ſcribitur in Codice Grotiano. Tit. 5. Ep. 3. h. l. At Tydemannus *illud ἀπὸ ὑπάρχων, identidem verti ex genere Praefectorum vix fero: ſignificat haut dubie. Ex praefectum: eum qui fuit Praefectus Aegypti ſeu Augustalis.* Et Wyttenbachius. *Sic et ego ſemper accepi. Sit in plurali de uno dictum. Vid. Jac. Gothofredus ad Cod. Theodoſian. T. v. p.* 304.

271. l. 3. Vid. Ezech. Spanhem. ad Aristoph. Ranas v. 715. p. 308.
v. 19. Sunt qui velint, me hic et p. ſqq. commemorasſe P. Meliſſi verſiones, ſed cum partim non ſint totidem verſibus ut in Graecis, partim non ejus elegantiae ut Grotianae, has cum centenis aliis earum admiratoribus relinquo.

272. l. 3. Alia verſio in nostris Poëm. p. 333.

— l. 21. Hujus et ſequentis Epigr. etiam mentionem fecit Elias Venetus ad Auſonium l. c.

273. l. 5. Ep. 12. v. 5. 6. Br. Tom. 2. p. 23.

εἴτ᾽ ἔβλυσεν. ἦ ἄρα Νύμφαι
Λάμπωνι κταμένων μῆνιν ἔθεσθ᾽ ἐλάφων.

quod non in aliis, ſed Vid. Jacobſii notas.

— l. 8. Ep. 13. Vid. Ezech. Spanhem. de Uſu et Praest. Numism. Tom. 1. p. 274.

— l. 36.

— l. 36. Vera forma videtur esse. ἑρπυστὴς, Vid. ad Tit. 47. Ep. 14. p. 456. Haec erat etiam Cl. Wyttenbachii sententia..

P. 276. l. 37. v. 1. Bene Wyttenbachius, vera forma constat ὀγκάομαι.

— l. 39. Ad v. 6. Exempl. Oudendorpii pro Ἦν, Νῦν. V.

277. l. 17. Pro τάχος — idem Exempl. ὡς τάχος Voss.

l. 30. Pro παῖδα — idem Exempl. αἶψα.

l. 39. Pro ἐλαυνόμενος idem Exempl. ἀμειβόμενος.

278. l. 18. Conf. Observ. Miscell. vol. 10. p. 430.

280. l. 23. Ad Exempl. Oudendorpii. ἀκρολοφοίτη.

281. l. 9. Conf. annotationes nostras, ad Tit. 60. Ep. 9. h. l. p. 329.

— l. 12. καὶ κατόπιν δάκρυα. et sic ad Exempl. Oudendorpii. V.

— l. 14. χαλαθίνη, quasi dicas quasillariae, quae in calatho aut ταλάρῳ educaretur, et potest utroque in loco nomen proprium videri. Casaub. ad Theophrast. c. 22. p. 331. et Ed. Fischeri p. 211.

282. l. 3. Ad Ex. Oudendorpii Suid. v. γένεα et Τριγέρων. ubi Vid. Kusteri notas.

283. l. 11. Conf. Jo. G. Hagenbuchii Epist. Epigraph. p. 394.

l. 33. Vid. Meursi Lect. Attic. L. 5. c. 23. Op. Tom. 2. p. 1234.

l. 59. Conf. Tit. 55. ep. 10. et Tit. 70. ep. 14. h. l.

284. l. 39. *Cl. Wyttenbachius; Edit. Graeco Lat. p.* 521. l. *περικλύστους, restitui ex Codice Mosquensi.* quod Bryani lectionem confirmat, cujus notae ei loco non parum lucis afferunt.

285. l. 16. παρ' ἀτραπὸν ad Ex. Oudendorpii.

l. 28. Vid. etiam Observ. Misc. vol. 10. p. 430.

287. l. 13. Ad Ex. Oudendorpii, Vid. Menagii Observ. ad Diog. Laërt. 8. Segm. 91. ubi provocat ad Salm. ad Solinum p. 441. Sed Lege, p. 313.

l. 28. Citat Sirmondus ad Sidonium. p. 143.

288. l. 2. Ep. 4. P. Faber in Paralipomenis in Thes. Antiq. Graec. vol. 8. p. 2257. *Tantum inter Mercurium et Herculem intercessisse familiaritatem, ait Aristides in Herculis laudibus, ut eorum statuae apud Veteres conjungerentur.* Doctissimus Eldikius, pro suâ humanitate, haec quidem mecum

cum communicare voluit. In Epigr. 4. v. 5. legendum conjeci:

ἀλλ' ὅδε γ', αἴ τις
'Αμφοῖν νῷν παραβῆτ' ἀχράδας, ἐγκέκαφεν.

tum v. 10.

'Αμφὶς, μὴ κοινῇ τοῖς. δυσὶ παρτιθέτω.

Hesych. 'Αμφὶς ἀρωγοὶ, κεχωρισμένως] βοηθοῦντες. ubi illud 'Αμφὶς mihi maxime Placet, quia etiam respondet elegantissimae Grotii versioni, a nobisjam laudatae ad Tom. 3. p. IX.

P. 289. l. 22. Ep. 9. v. 6. καιρῷ δουλεύειν — *tempori parere* est vetus sapientium praeceptum, de quo Vid. V. D. notas ad Ciceron. de Finibus L. 3. cap. 22. apud Davis. p. 266. et seqq. Polybius in Fragm. L. 28. cap. 7. Ed. Schweighaeuseri, Tom. 4. p. 398. et Casauboni p. 897. Eodem modo nonnulli in Epist. Pauli ad Romanos cap. XII. v. 11. pro Τῷ κυρίῳ δουλεύοντες, τῷ καιρῷ δουλεύοντες, substituerunt, sed contra Cod. Alexandr. et principem Erasmi, Aldi et omnium fere priscarum Ed. auctoritatem. Vid. ad eum locum Th. Bezae et Jo. Millii observationes, quibus adde eas Jo. Alberti p. 326. et sqq.

250. l. 2. Ep. 11. v. 13. Μαινόλιον, Vid. D'Arnaud Animadv. c. 38. p. 260. et sqq.

l. 8. Ep. 12. v. 21. ὕπατον, Vid. ut supra c. 35. p. 221.

290. l. 16. Vid. Fabric. Bibl. Gr. vol. 9. p. 452.

291. l. 14. conf. Brodaei notas, et Cl. Ruhnken. ad Timaeum. p. 134.

292. l. 15. Eldikius ad h. l. *Quod superioribus literis monere neglexi, legere soleo.* πτωκὶ μυχῷ σχοίνων κ. γ. υ. *Vid. Hesych. in V.*

l. 26. Lege; *Invadit nantem,* —

l. 28. Lege; *Commode at in leporem cecidere flagella paventem.* quod Cl. Wyttenbachius me docuit.

293. l. 10. Ep. 7. Vid. etiam Emend. in Suid. Nov. Ed. vol. 2. p. 427.

294. l. 28. Cl. Wyttenbachius Bibl. Crit. part. XII. p. 112. ad Helenam retulit.

295. l. 22. Conf. P. Francii Ep. in Liriopem. Poëm. p. 413.

— l. 29. Joach. Lege; Philippo.

P. 296.

P. 296. l. 20. Conf. Rader. ad Martial. L. 1. p. 174.

297. l. 6. Citat. Wetſten. ad Ep. Joannis 1. c. 4. v. 18.

298. l. 3. Conf. quae ſcripſimus ad L. 2. Tit. 13. Ep. 16.

299. l. 2. Adde L. 2. Tit. 40. Ep. 2.

302. l. 5. Ep. 7. Vid. Omnino Cl. Wyttenbachium in Bibl. Crit. vol. 3. part. 4. p. 9. ubi ex citatis Demosthenis verbis hoc Epigr. illustratur. veriſſima eſt Grotii verſio.

— l. 11. Ep. 1. v. 2. ὠγυγιοὶ *Antiqui.* Vid. D'Arnaud Animadv. c. 10. p. 59.

303. l. 26. Vid. Friderici Creuzeri Dionyſum p. 44. Qui Brunckii et Jacobſii lectiones ſecutus eſt. Quare hic verba *cum Jacobſio* delenda ſunt. Jacobſius enim propter illud φαινόμενα, Latine *phaenomena* Lactantio dicta, ad Arati carmen reſpici putabat, cui aſſentiri non poſſum propter conſtantem veterum librorum lectionem, qui habent Ἄρκτοι; ad Arctos enim *Oceani metuentes aequore tingi*, qui veſpertino aut nocturno tempore vino indulgent, magis proprie convertiſſe ſe habendi ſunt, quam ad Libros Arati; ἐπιβλέπειν praeterea de intuendis aëriis vel coeleſtibus plerumque dicitur. Vid. L. 6. Tit. 15. Ep. 14.

305. l. 31. Mitſcherlichio praeivit Cruquius in Comm. p. 107.

l. 36. Conf. Jac. Tollii notas ad Auſonium p. 280.

307. l. 9. πάθη, calamitatem, exitium, ut recte vertit Grotius, Vid. Hemſterhuſium ad Luciani Deor. Dial. Tom. 1. p. 280. Conf. Euripid. Hec. v. 589.

308. l. 22. Bentlejus, ſive vir alius eruditus post Callimachi Hymnos, ut Epigrammata et alia, edita Londini 1741, pag. ultimâ, inter addenda legendum putat pag. 128. Κεῖνα μὲν ἠμαύρωτο· τί κεῖνα δέ; νόσφιν &c.

309. l. 12. Conf. V. D. notas ad Petron. c. 120. p. 732.

l. 19. Vid. Huschkii Anal. Cr. p. 115.

310. l. 5. Ep. 5. v. 1. Κύτος, Vid. *Cl. Segaar ad Danielem*, P. 22. quem locum mihi *Cl. Tydemannus indicavit*; Κύτος pro vaſe legitur, L. 4. Tit. 32. Ep. 18.

l. 31. Eldikius ad hanc meam conjecturam. *Non placet. Aliud quaerendum, an νεαρὸς dubito.* Sed mihi incidit, an illud τὸ πάρος non explicari poſſet, *ex more, ut antea facere ſolebat.* Ut ὡς τοπάρος περ, et τὸ πάρος, ſaepius

 apud

apud Homerum. Sic L. 2. T. 47. Ep. 34. *ὡς πάρος ἦα. ut antea fui.*

312. l. 34. Adde Reiskii Carmina Jensiana, 803. p. 175.

313. l. 14. Cl. Tydemannus, v. 5. Χοιράδας ἐς πέτρας — *Vid. D'Arnaud Animadv. c. 37. p. 249. Adde Epigr. Jensii 46. apud Reiskium 696. p. 132.*

314. l. 5. Doctissimus Eldikius, *Corrige sodes,*

Ναύπλιε. σοὶ χάρμην Ἑλλὰς ἔχευσε δάκρυ.

Quas Graecia profudit lacrymas, tibi fuerunt laetitiae.

Sed in hac emendatione me male habet, quod eo modo illud appositum *πᾶν*, *tota*, pereat, et Nauplius existimandus sit, non tam indignationis lacrymas Graecis elicere voluisse, quam quidem efficere, ut ii sentirent summam paternae vindictae gravitatem.

315. l. 7. Eldikius. *Nihil muta, sed praecedenti versu scribendum videtur pro* Τύψε, Ρίψε μὲν Ἀνταγόρης.

l. 36. Adde B. Averanii notas Tom. 1. p. 193. v. 5. citat etiam Eldikius Suspicion. p. 18.

316. l. 2. Versatus est. Lege, versatus sit.

l. 13. Huëtii sententiam probavit Eldikius.

l. 37. Ep. 5. Vid. de hoc et Ep. 7. et Ep. 12. Burmanni notas ad Anthol. Lat. Tom. 2. p. 435. et 436.

320. l. 6. Adde notas ibidem.

321. l. 1. Ejusdem argumeutum, Lege, ejusdem argumenti.

l. 5. Licet non inpressae, Lege, publicari neglectae.

l. 33. Didymus Schol. ad Homeri Odyss. A. v. 275. Μητέρα. τῇ ἀρχαίᾳ συνηθείᾳ ἐγέγραπτο μῆτερ ἀντὶ τοῦ μήτηρ.

l. 36. Eldikius pro *πυκτὸν*; vel *πηκτὸν*, forte *πυκνὸν*.

322. l. 7. Ep. 15. Citat Wetsten. ad N. T. Tom. 1. p. 667.

323. l. 11. His adde B. Averanii notas Tom. 1. p. 198. et sqq.

325. l. 22. Conf. V. D. notas ad Ovidii Ibin. v. 227.

326. l. 13. Vid. etiam Valckenaerium ad Ammonium. L. 2. C. 1. p. 85.

326. l. 25. Consule Huschkii nostri Anal. Crit. p. 27.

328. l. 23. In nostro apographo p. 580. haec erant. Ἀιδ' Dorice pro Εἰδ' ῥικνὰ περικνίδια, curva, distorta, curvis et distortis ramusculis, ἀσαφειτίδα in contextu, ad oram vero ἀσαφιδειτίδα, ὃ δὲ, ἰδὲ *manu scaturiente.* 1. an θυμίων ἀθύμιον, quod est a

θύ-

θύμον, 1ᵃ. brevi. θύμος ου θύμον, thymus, θύμιον taxus. 2. ὁ τὰς μελίσσας σεύων, i. e. ἐλαύνων agitans. 3ᵃ. κυψέλα, ἐπικυψέλιος, ut a κράδη ὑποκράδιος, sup. 4ᵃ. βλίσσω, βλιστὴρ, exprimens aufero. μήκων, papaver. σταφὶς et Attice, ἀσταφὶς, uva passa. Reiskius in notis ad Carmina Jensiana. p. 252. *Carmen a me omissum habet Anthologia edita H. Stephani p. 85. ubi rectius, ne alia commemorem, prima statim voce, Εἶδ' ἄγετε legitur, id est, εἶ ἄγετε vel εἶα ἄγετε. Eja agite.* De verbo βλίττειν pro more suo eleganter et erudite egit Cl. Ruhnkenius ad Timaei Lexicon p. 63. quem locum Cl. Wyttenbachium mihi indicasse, gratus agnosco.

P. 329. l. 36. Egregia sunt, quae ad h. l. mecum quidem communicare voluit doctissimus Eldikius ἥξεις βωμὸν, sic, et ipse correxi; in emendatione Rubnkenii, me offendit defectus conjunctionis 'Αλλά. ἥξεις etiam probavit Stephanus in notis. Sed quod maxime acutum Eldikii ingenium demonstrat, est illud, quod mihi suis litteris indicavit. *Venustum inprimis est Epigr. Meleagri p. 84. in quo Poëta cum gallo expostulat gallinaceo, qui super tigillo suo cubitorio jactabundus* γαῦρος ὑπὲρ κοίτας, *alis applausis, cucuriebat. Itaque primum distichon vertam.*

Mane canens, misero, volucris, mala nuntia amanti,
Quid strepitans pennis plaudis iniqua latus?

Huc facit festivus locus Demosthenis Orat. contra Conon. T. II. p. 1259. Edit. Reiskii. ᾖδε γὰρ, τοὺς ἀλεκτρυόνας μιμούμενος τοὺς νενικηκότας. οἱ δὲ κροτεῖν τοῖς ἀγκῶσιν αὐτὸν ἠξίουν, ἀντὶ πτερύγων, τὰς πλευράς.

l. 4. *Scribendum* Εἰς τὸ Φιλεῖν.

l. 5. Ἆ δὲ Φίλα βρέπτειρα χάρις;

quae habent aliquid simile cum Theocriteis. Id. v. v. 57.

Ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.

Clar. Ruhnkenius primum tentabat hac ratione:

Ἆ δειλὰ θ. χ.

deinde praeferens.

πᾶ δὲ Φίλα θ. χ.

ut saepe Poëtae Latini, v. c. Ovidius: *Heu! ubi pacta fides?*

Quod

Quod cum nostrâ interpretatione ad Tit. 30. Ep. 3. h. l. plane convenit. *Ecce vides quo gratia ferpat.*

P. 331. l. 4. *ὑμνοπόλους*, conf. D'Arnaud Animadv. cap. 2. p. 7.

l. 36. ΑΠΕΣΤΙ ΝΟΣΟΤ. Eldikius ad haec. Latere videtur epitheton ex ἀλεξι — compofitum, aut nomen animalis, cujus renum adipem fibi inunguebant latrones, quo morfus averterent molosforum.

332. l. 3. *fugansque*, Lege *pellensque.*

l. 18. *fit gratia; defpice famem.* Lege. *da dona, famemque repelle.*

l. 36. Tit. 64. De Enchyto agi putat Jacobfius; ad amorem patrii foli transtulit Wetftenius ad N. T. T. 1. p. 668.

334. l. 12. Conf. Eund. Wetften. ad N. T. T. 2. p. 784.

l. 14. Ep. 7. Conf. M. Raderi notas ad Martial. l. 10. Ep. 4. p. 679.

336. l. 13. Tit. 67. Ep. 1. citat Haverkampius ad Lucret. l. 3. 1058.

l. 34. Vid. Cuperi confecrat. Homeri p. 28. p. 47. et p. 49.

337. l. 21. Cl. Wyttenbachius et doctisfimus Eldikius propter illud *γλυκὺ νᾶμα*, a meo hic disfentiunt judicio, fed pace clarisfimorum virorum; mihi videtur illud *γλυκὺ νᾶμα*, quod, fontibus, et lymphis fcaturientibus plerumque tribui folet, ut L. 1. T. 20. ep. 18. L. 4. T. 12. ep. 82. aliisque in locis, non tam propter aquae faporem, quam quidem propter commerciorum facultatem, quâ hominibus dulcisfima affert munera, de mari etiam recte dici posfe. Verterem itaque.

Et mare dulce fuum tergum praebebit aratro.

Deinde Virgilii verfus hoc modo legatur.

Ante leves ergo pascentur in aequore cervi.

Non *aethere.* Vid. Burmanni notas. Sic L. 7. ep. 139. Grotius,

Delphinas jam fronde virens Erymanthus habebit,
Et celeres cervos aequora cana ferent.

Et Nemefianus Ecl. 1. v. 75.

Namque prius ficcis phocae pascentur in arvis,
Hirfutusque freto vivet leo.

Quibus in locis aquatilium et terrestrium animantium fe-

fedes fibi invicem opponuntur, et tale quid fieret, fi aqua aut terra in alterius naturam transiret, et quae animalia quaeque ferre folebat, alio modo alerentur.

P. 338. l. 30. Conf. Reiskii Anth. Gr. Ep. 441. p. 15.

l. 37. Pro *Cleobotus*, Lege

Ampla ortus patriâ Cleubotus e Tegeâ.

Me monuit Eldikius. *Doricam hanc contractionis formam, Poëtis Latinis non incognitam, D. Ruhnkenium* exemplis confirmasfe ad Mallium Theodorum. p. 2. Sic *Theudofius*. L. 3. Tit. 1. c. 20. L. 4. Tit. 17. c. 1. et Tit. 28. c. 12. *Theudotus* L. 3. Tit. 23. c. 21. L. 4. T. 26. c. 4. et L. 6. T. 24. c. 6.

340. l. 6. ~~De Corinna Adde Aelian. V. H. L. xiii.~~ c. 25. Wolfium in Mulierum Fragm. et Toupium in append. ad Theocritum. Quos locos Wyttenbachius et Tydemannus mihi indicarunt.

l. 38. Retine *ille*, praecedit enim *aether*.

l. 39. *Novem Lyrici*; Vid. Gonfalii de Salas Comment. in Petroni Satyricon. c. 2. p. 88.

l. 30. Καλὸν — Vid. Clark. ad Hom. Il. Β. v. 42. et Odysf. Λ. v. 488. quod etiam Tydemannus obfervavit.

344. l. 10. Ep. 19. Hic recte nos Eldikius ea admonuit, quae funt in D'Orvillii Crit. Vann. p. 152.

345. l. 16. Forte huc etiam referenda ea Huetii L. 4. T. 5. Ep. 7. nostrae Editionis p. 475. εὐπαλάμων χειρῶν. Conf. Toupii Epist. de Syracufis p. 234. fqq.

l. 29. Citat Harduin. ad Plin. L. 22. c. 44. Ed. in Fol. p. 279.

346. l. 8. Suid. part. 3. p. 7. Ed. Nov. p. 21.

347. l. 36. ὕπαγε, Sic apud Aristoph. in Nubibus v. 1301. ὕπαγε τί μέλλεις. male plerumqne vertitur. *Perge aut Apage, quid cesfas*, cum vertendum fit, *clam te fubducas, quid moraris?* ὑπάγειν decipiendi fignificatione est etiam apud Lucian. de Mercede Conductis, §. 7. p. 661.

349. l. 12. v. 3. Adfertur a Guellio ad Virg. Aen. L. 10. v. 227.

350. l. 14. Tit. 70. v. 1. περίβωτον Vid. Valckenaer. ad Ammonium p. 42. et 65. in Anim. conf. L. 3. T. 12. ep. 14. et L. 4. T. 1. ep. 20.

l. 33. Vid. Jablonskii Voces Aegypt. p. 21. quem locum mihi indicavit Cl. Te Waterus.

P. 351. l. 15. Ad v. 5. Latinae versionis conf. Propert. L. 4. El. 1. v. 71. 72.

Dicam, Troja, cades, et Troïa Roma resurges.

Horatius L. 3. Od. 3. v. 65.

Ter si resurgat murus aëneus,
Auctore Phoebo; ter pereat meis
Excisus Argivis: ter uxor
Capta virum puerosque ploret.

Hae veterum poëtarum comparationes maximam habent vim ad studiosae juventutis animos elegantoribus litteris imbuendos.

l. 28. Grotii versioni proxime accedit illa P. Francii in Poëm. Ed. 1682. p. 253.

356. l. 21. *Ad tibiam Ismeniae*, Lege, *Ismeni ad numeros.*

358. l. 31. Conf. L. 2. T. 7. ep. 1.

362. l. 28. Vid. de hoc V. D. notas ad Petron. cap. 87. p. 547.

367. l. 13. Conf. C. Barthii Animadv. ad Claudiani Nupt. Honorii, p. 771.

l. 30. Adde versus ultimos Epigr. Dioscoridae L. 2. Tit. 24. Ep. 5.

369. l. 12. Vid. quae de metri licentiâ notavi, ad Tit. 72. Ep. 1. p. 361.

371. l. 30. Adde his insuper Wetstenii notas ad Evang. Lucae. c. 1. v. 52.

374. l. 10. l. 24. Conf. omnino B. Averanii notas. Tom. 1. p. 204. et p. 209.

376. l. 21. Adde Plutarch. de Exilio Ed. Steph. Tom. 2. p. 1066. et Wyttenbachii Tom. 3. p. 589. *ὁ γὰρ ἄνθρωπος, ᾗ φησιν ὁ Πλάτων, φυτὸν οὐκ ἔγγειον οὐδὲ ἀκίνητον, ἀλλ' οὐράνιόν ἐστιν, ὥσπερ ἐκ ῥίζης τὸ σῶμα τῆς κεφαλῆς ὀρθὸν ἱστάσης, πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνεστραμμένον.*

377. l. 18.—21. Hos versus hoc modo legi mallem.

Sol mihi testis erit, nihil hi per somnia gustant,
His fata non aestas, ver neque gramen habet.
De me; cervorum, cornicum vivite secla,
Vos, quibus ad pastum sufficit aura levis.

l. 31.

l. 31. Tit. 83. Ep. 1. Conf. Lambini notas ad Horatii Sat. L. 2. Serm. 3. v. 13.

P. 380. l. 5. Cl. Wyttenbachius hanc suam conjecturam repudiavit. Bibl. Crit. vol. III. part. 4. p. 14.

l. 28. Eldikius, qui quidem nonnullas praeclaras observationes mecum communicare voluit, citatos versus hoc modo legi malebat.

Saepe mihi dixit., cur sic tremis, invidus haut sum;
Expertus didici quam miser omnis amans.

Ad formulam οὐ σε βαλῶ ζήλοις· illustrandam facit Phrynichus App. Soph. M. S. in Bibliotheca Ruhnkenii. βάλλειν σκώμμασιν, τὸ σκώπτειν. καὶ βάλλειν λοιδορίαις τὸ λοιδορεῖν. Ceterum hoc et vicinum Epigr. comparare soleo cum Plautinis e Poenulo: (Act. 5. Sc. 5. v. 13.)

Tene sis me arcte, mea voluptas. male ego metuo milvos.
Mala illa bestia est: ne forte me auferat pullum tuum.

Hactenus Eldikius, sed Vid. etiam Erasmi Adagia. *Vel muscas metuit praetervolitantes.* Chil. 1. Cent. v. Prov. 66. p. 208. cum his omnino comparandi sunt Propertii versus L. 2. El. 6. v. 13.

Omnia me laedent. timidus sum. ignosce timori,
Et miser in tunicâ suspicor esse virum.

384. l. 6. Ubi Vid. egregias Vulpii notas.
Verte.

AEternis jucunda Deis qui semper obivit,
Illa piâ in scriptis posuit quoque mente Marinus.

l. 10. μυκτῆρι, praeplacuit Eldikio.

385. l. 1. *tanquam ineditos*, non enim aliam causam video, quare in Anecdotis ponerentur. Interea observandum apud Platonem in Protagora vol. 1. p. 343. Ed. Serrani pro Periandro, sapientiae laude celeberrimo, Mysonem Chenensem poni. Vid. Menagium ad Diog. Laërt. Tom. 2. p. 24.

386. l. 2. In versione Latinâ pro *carpit* erat *carpet*.

390. l. 32. Ἴριφος, Conf. L. 1. Tit. 90. Ep. 9.

399. In versione Epig. 4. v. 5. legatur.

quanto non stridet arena
Verbere.

quod erat in M. S.

P. 400. l. 13. *Conf. Tit.* 4. *Ep.* 1. *h. l. ubi*, haec verba deleantur, et tantum ponantur; *ut hic*, &c.

l. 25. De puerorum amore praeter alios Vid. Athenaeum. L. 13. p. 601.

l. 30. Adde P. Burmannum ad Petronii Satyr. c. 82. p. 523.

402. l. 12. Tit. 6. Ep. 1. v. 4. ἐκοπτέμεθα, Vid. ad Tit. 22. Ep. 11. h. l. p. 427.

l. 38. In versione v. 3. pro Ex ipsis nunquam, Lege, Ex ipsis num quem. ut erat in M. S.

404. l. 4. Ὄλμος ἄτολμος, hoc insuper explicuit Erasmus in Adagiis. p. 854.

406. l. 30. παροῖμεν, quamvis ita etiam legatur in Ex. Gruteri, optime tamen Eldikius, Lege, παροιμία. —

407. l. 3. Vid. notas ad Tit. 30. Ep. 10. h. l. p. 469.

l. 35. τέγγε, hoc verum putat Eldikius; cui suffragari non possum; tam de tinctura faciei, quam de laeviganda, et expolienda cute hic agitur. Conf. citatas Jacobsii notas.

409. l. 33. Ad haec Eldikius, *Legere soleo:*

ἦλθεν ἐπ' εἰς ἄκατον.

vel melius fortasse:

ἦλθ' ἐπιβᾶσ' ἄκατον.

Ingeniosa sane conjectura, quâ vox ἄκατος, saepe de infernâ rate hic usurpata, ut L. 1. Tit. 5. Ep. 24. L. 3. T. 12. ep. 55. et L. 4. Tit. 13. Ep. 7. revocatur; sed tunc sane scriberem.

Εἰσότε καὶ νεκύων εἰσενέβη ἄκατον.

Ut L. 3. Tit. 22. Ep. 22. εἰσενέβην ἄκατον.

411. l. 28. Conf. Worver. de Polymathia cap. XVII. p. 138.

l. 35. *Paul. ad Ephes.* Hunc locum etiam ad suum Exemplum notavit Burmannus patruus.

413. l. 13. Conf. Tit. 47. h. l.

415. l. 14. Conf. omnino observationes nostras ad L. 1. Tit. 15. Ep. 6. p. 231.

416. l. 28. Ad. Ep. 4. v. 4. Eldikius, *Lego;*

Ἀγκιστρον δ' ἁλιεῦσ'.

Ἁλιεὺς *Hesychio est* ὁρμευτὴς; ὁρμιὰ σχοινίον λεπτὸν, *cui hamus scilicet adaptatur.*

Apud Hesychium est ὁρμευτής, apud Stephanum in Append.

pend. p. 1553, ὁρμευτής; Hesychio, ἁλιεὺς piscator; unde ὁρμιηβόλος dicitur in Epigr. (L. 6. Tit. 3. Ep. 14.) quoniam τὴν ὁρμιὰν in aquam jacit ad capiendos pisces.

P. 421. l. 32. Eldikius; *Legere soleo.*

Ἢ βδέσεν, ἓν γὰρ ἔχει π. κ. κ. α.

Simile quid habetur Anthol. Lat. Tom. 2.

εἷς aliquando notat unum eundemque, Vid. G. D'Arnaud. Spec. Animadv.

Cl. Huschkii observatio cum versione Grotii plane congruit; Adde Cl. viri observat. in Anal. Crit. p. 67.

422. l. 7. Eun. 5. Sc. 4. Lege Eun. 5. Sc. 1. v. 9.

l. 1. Eldikius, *Quidni:*

ὥστε διαγνῶναι τοῖς φυσικοῖς χαλεπόν.

l. 38. Vid. Doctissimi Fr. Creuzeri Dionysum, pag. 84.

423. l. 22. αὔριον ita etiam scribendum putabat Cl. Ruhnkenius.

426. l. 12. Angeli Politiani Miscell. Cent. prima. c.LXXXIII.

434. l. 10. In Latinâ Grotii versione, ut erat in M. S. legitur,

Quae mala vult aliis accersit saepe quis in se.

Melius ni fallor.

Qui mala vult aliis accersit saepe quid in se.

l. 17. τύλην. Vid. Menagii Observat. ad Diog. Laërt. p. 421. qui hujus Epigrammatis non immemor fuit.

432. l. 6. Eldikius, *Optime! gratulor mihi de consensu Tuo, qui ita dudum emendavi.*

433. l. 5. Recte idem ille vir acutissimus.

Comparandum inprimis aliud Lucillii Epigr. quod habetur Mant. Quarta. Tom. III. p. 430. *hujus editionis, ubi penultimo versu Grotius legisse videtur.*

Εἰ δ' ἐςὶν τοῦθ' ἡδὺ.

vertit enim.

Si placet hoc, *omnes tecum discumbere servos*

Fac precor: at nobis sit locus a pedibus.

l. 17. Ep. 3. Conf. Burmanni notas ad Petronium, cap. 34. p. 185.

435. l. 28. Ep. 12. Causaubonus. Vid. notas ad Caes. Octav. Aug. cap. 43. p. 320. et 321.

436. l. 22. v. 7. 8. Vid. Wetsten. ad Evang. Lucae. c. 24. v. 39.

P. 437. l. 1. De Bellerophonte Vid. ad Tit. 48. Ep. 1. p. 465.
l. 22. Eldikius, FLAGELLUM *praeclare tueris.*
454. l. 23. Ep. 7. Conf. Mitſcherlichii notas ad Horat. L. 1. Carm. 4. p. 71.
456. l. 18. Conf. Erneſt ad Hom. Odyſſ. Θ. v. 70.
l. 22. Ep. 16. Vid. de hoc Lambini notas ad Horat. Epiſt. L. 1. Ep. 15. v. 29.
466. l. 4. Conf. Joann. Andr. Quenſtedium de Sepult. Veterum Cap. x. in Theſ. Antiq. Graec. vol. xi. p. 1282.

COROLLARIUM.

Ad L. 1. Tit. 20. Ep. 6. p. 244. et ſqq. de quo et in Addendis. Ut noſtram ſententiam, quâ arbores hominum domicilia, *οἰκία φυτῶν*, etiam dici poſſint, confirmemus, citare fas est ea Propertii L. 2. El. 20. v. 31. 32.

Unum littus erit ſopitis, unaque tecto
Arbor, et ex una ſaepe bibemus aqua.

Quod quidem eo lubentius facimus, quia hac occaſione ex elegantiſſimo poëta turpiſſimum mendum, quod omnes male habuit interpretes, tollere poſſumus.

Multum in amore fides, multum conſtantia prodest.
[QUI DARE MULTA POTEST, MULTA ET AMARE POTEST.]
Seu mare per longum mea cogitet ire puella,
Hanc ſequar, et fidos una aget aura duos.
Unum littus erit ſopitis, unaque tecto
Arbor, et ex una ſaepe bibemus aqua.

Ubi ſecundus verſus

Qui dare multa potest, multa et amare potest,

non modo jejunus eſt, verum etiam a mente poëtae plane alieniſſimus, quod videns Broukhuſius eum Propertio indignum judicavit, adeoque uncis incluſit. Sed corrige ſodes.

Qui durare potest multa, et amare potest.

Quae emendatio, licet etiam aliunde, ſatis ſuperque adſtrui poſſet, his ipſis poëtae verbis. v. 35. *Omnia perpetiar*, ſe ſatis probat.

VITIA

VITIA TYPOGRAPHICA.

Quae, licet fere omnia parvi-momenti sint, tamen in curiosorum usum notanda putavi.

P. 132. l. 8.	ζαῦφι	Lege	ζαῦφι.
l. 17.	Meibom de cervisiis	—	Meibom. de Cerevisiis.
135. l. 13.	Κωνϛαντινόυπολις	—	Κωνϛαντινούπολις.
l. 26.	Herodoci	—	Herodici.
139. l. 15.	celeberrinam.	—	celeberrimam.
140. l. 4.	adfirmare	—	adfirmare.
l. 22.	Noctura	—	Nocturna.
~~l. 36.~~	~~vidaemus~~	~~—~~	~~videamus.~~
142. l. 35.	προσωποποιιαν	—	προσωποποιΐαν.
143. l. 36.	in inornata	—	inornata.
145. l. 26.	Cyclius	—	Cyclicus.
149. l. 30.	Inertpretes	—	Interpretes.
l. 32.	peritistismi	—	peritissimi.
154. l. 22.	El.	—	El. 6.
155. l. 26.	Tristam.	—	Tristan.
157. l. 8.	ἀξιάν	—	ἀξίαν.
l. 29.	inveuinntur	—	inveniuntur.
158. l. 17.	καὶ	—	καί.
~~l. 19.~~	~~ἐπωνόμαϛαι~~	~~—~~	~~ἐπωνόμαϛαι.~~
l. 36.	Epigrmmata	—	Epigrammata.
159. l. 9.	αὑτόν	—	αὐτὸν.
160. l. 2.	Choniotae	—	Choniatae.
l. 7.	Constantinoli	—	Constantinopoli.
l. 22.	Stobaeis	—	Stobaeanis.
l. 38.	Byzantiae	—	Byzantina.
162. l. 28.	παρά	—	παρὰ.
164. l. 24.	Larches	—	Larcher.
l. 29.	c. Pol	—	C. Pol.
165. l. 3.	Ideotas	—	idiotas.
l. 13.	καὶ σφισιν	—	καὶ σφίσιν.
l. 21.	Tom. 4.	—	Diss. 4. Tom. 1.
166. l. 1.	Lacoontem	—	Lacoöntem.
l. 15.	Arsinoen	—	Arsinöen.
l. 27.	Troglotyticen	—	Troglodyticen.

P. 167.

P. 167. l. 16.	centisſima	Lege	centeſima.
168. l. 15.	Contra quem	—	Contra, quem
170. l. 3.	qui	—	quī.
l. 4.	ſum	—	ſim.
173. l. 34.	ϛαδιόυ	—	ϛαδίου.
174. l. 21.	δεῄ	—	δέῃ.
l. 29.	ἐπλίδα	—	ἐλπίδα
175. l. 37.	ἀνοιγομενάς	—	ἀνοιγομένας.
176. l. 5.	τριχῶυ	—	τριχῶν
l. 6.	ἀποτεμόμενοι	—	ἀποτεμόμενοί
l. 8.	τοῖουτο et δἐ	—	τοιοῦτο et δὲ.
l. 12.	σύῖνην	—	συΐνην
l. 16.	σύϊνην	—	συΐνην
l. 27.	σύϊνην	—	συΐνην
180. l. 21.	Φοίβω.	—	Φοίβῳ.
l. 27.	Βοῤῥειου	—	Βοῤῥείου.
181. l. 29.	in ſeq. ep. ne	—	in ſeq. Ep. Ne-
182. l. 26.	verſionem	—	verſionem.
l. 30.	Ἐμμεν'	—	Ἔμμεν'
183. l. 1.	δε λεπτὸν	—	δὲ λεπτὸν
184. l. 14.	legirur	—	legitur
l. 18.	ἐνεργείας	—	ἐνεργείας
185. l. 4.	Ep. 4. v. 4.	—	Ep. 4. v. 1.
187. l. 5.	et L. 1. c. 25.	—	qui L. 1. c. 25.
l. 20.	ἐυρεῖν ῥᾴδιοι	—	εὑρεῖν ῥᾴδιον,
195. l. 1.	ἔϛεχεν	—	*Omnino* ἔϛεγεν,
l. 2.	ϛέχειν	—	——— ϛέγειν
l. 6.	ἐϛεχεν	—	——— ἐϛέγεναν
196. l. 10.	Cyneo	—	Cynaeo
197. l. 28.	c. 20.	—	c. 21.
199. l. 4	c. 15.	—	c. 22.
200. l. 13.	c. 51. c. 52.	—	c. 50. c. 51.
201. l. 5.	Venetiana	—	Veneta
202. l. 16.	de Sacrif	—	Contempl.
209. l. 1.	ἤνεσεσε	—	ἤνεσε.
l. 26.	in Grotii verſione veruti	—	virtute.
212. l. 30.	δέλτοις ἐν ἐμᾶις	—	δέλτοισιν ἐμαῖς

l. 35.

	l. 35. τούτοις	Lege	Τούτοις
P. 214.	l. 36. τούς Ἕλληνας	—	τοὺς Ἕλληνας
216.	l. 9 Megapolitanus	—	Megalopolitanus
218.	l. 1. θέους	—	θεοὺς
219.	l. 32. καὶ σύ	—	καὶ σὺ
220.	l. 20. Μηδὲ πρότερόν γε	—	Haec male versuum more disposita uno tenore et ordine, ut prosa, legantur.
224.	l. 31. Ep. 4. v. 3.	—	Ep. 4. v. 2.
	l. 37. Panluvin.	—	Panvin.
225.	l. 38. interprtionem	—	interpretationem
227.	l. 22. prastantius	—	praestantius
231.	l. 1. χαιρείν	—	χαίρειν
232.	l. 25. οὐδὲ	—	οὐδέ.
	l. 33. δέκας	—	δεκάς.
234.	l. 22. v. 3.	—	Ep. 5. v. 3.
237.	l. 35. Turnebii	—	Turnebi
239.	l. 8. ἴσως.	—	ἴσως
	l. 9. τὶς	—	τίς
244.	l. 32. οἰκίὰ	—	οἰκία
245.	l. 26. σεναγώτεραι	—	σεγανώτεραι.
247.	l. 4. vicinitaten	—	vicinitatem
249.	l. 38. ἀργαιοτάτῷ	—	ἀρχαιοτάτῳ
251.	l. 18. [illegible]	—	[illegible]
253.	l. 16. vulgatae	—	vulgatâ
254.	l. 38. plurtbus	—	pluribus
255.	l. 20. Ἀτρεκεὼς	—	Ἀτρεκέως
	l. 21. τό οὐ δὲ	—	τὸ οὐδὲ
257.	l. 31. Averanus	—	Averanius.
264.	l. 4. cap. 27. v. 3.	—	Cap. 17. v. 3.
	l. 30. versione v. 3.	—	versione Ep. 2. v. 3.
269.	l. 8. L. 2. El. 8.	—	L. 1. El. 8. v. 11.
	l. 34. leg	—	legi
	l. 38. Ἀκτιακὸυς	—	Ἀκτιακούς.
275.	l. 8. ἐξολιθρεύσησε	—	ἐξολεθρεύσῃ σε.
	l. 9. Belli	—	Bielii
	l. 29. στοργγύλη	—	στρογγύλη
276.	l. 3. Cupidate	—	Cupiditate.
278.	l. 35. Celerici	—	Clerici

	l. 36.	Orpheum p. 28.	Lege	Orpheum p. 128.
	l. 37.	quem m. vid.	—	quem etiam vid.
P. 279.	l. 6.	T. 3. 217.	—	T. 3. p. 217.
	l. 10.	Polyaem.	—	Polyaen.
280.	l. 35.	ἐπὶ τ.νί	—	ἐπί τινι.
281.	l. 30.	v. 32. βιόν, βιός	—	βίον, βίος.
282.	l. 4.	γλωσσῃ	—	γλώσσῃ·
	l. 7.	εἰδή	—	εἰ δή.
	l. 20.	ἀνθρωπῷ	—	ἀνθρώπῳ.
283.	l. 9.	πὰντες	—	πάντες
	l. 16.	Oculto	—	Occulto
	l. 17.	Villoisin	—	Villoison.
	l. 33.	εἰσποιητòυς	—	εἰσποιητούς.
284.	l. 4.	seperatum	—	separatum
	l. 16.	Cupidne	—	Cupidine
	l. 28.	dixsset	—	dixisset,
285.	l. 25.	ἐνὶ συκῷ.	—	ἐνὶ συκῷ
286.	l. 22.	π'ρόυλαβεν,	—	προύλαβον,
287.	l. 4.	ἐπ' Ἀγρικολᾳ	—	ἐπ' Ἀγρικόλᾳ
289.	l. 33.	διθυραμβογενῆς	—	διθυραμβογενὴς.
290.	l. 16.	Bibl. Gr. vol. 12.	—	Bibl. Gr. vol. IX. p. 452. et v. XII. p. 640.
292.	l. 12.	ἔπόρουσε, ἧχ'	—	ἐπόρουσε — ἧκ'.
	l. 36.	in versione Aegaeatae	—	Aegeatae.
294.	l. 13.	Οὐ νεμέσις	—	Οὐ νέμεσις.
296.	l. 35.	ῥάδιον	—	ῥᾷδιον
298.	l. 12.	repetionis	—	repetitionis
	l. 29.	luunt	—	luant.
302.	l. 14.	apogographo	—	apographo.
303.	l. 18.	Ep: XXIV	—	Ep. XXIX.
304.	l. 10.	omnio.	—	omnino,
	l. 14.	ἐπι	—	ἐπὶ.
307.	l. 9.	Runhk.	—	Ruhnk.
308.	l. 2.	ῥαδίως	—	ῥᾳδίως.
	l. 12.	Cassidor.	—	Cassiodor.
312.	l. 11.	p. 289.	—	p. 283.
	l. 30.	egrie Purm.	—	egregie Burm.
	l. 36.	μοπλῆς	—	μολπῆς
	l. 37.	Ὀφευστὴς	—	ὁ ψευστὴς

P. 314.

P. 314.	l. 37.	δὲ	Lege	δέ
315.	l. 4.	putat	—	putet.
318.	l. 31.	Ἡ μῖν	—	Ἡμῖν
	l. 38.	Sophol.	—	Sophocl.
319.	l. 3.	ἀντιεςατεῖ.	—	ἀντιοςατεῖ.
321.	l. 30.	ἡσνος	—	φθόνος,
322.	l. 33.	ἔμοὶ	—	ἐμοὶ
323.	l. 35.	Ep. 1. Ep. 2.	—	Ep. 1. Ep. 3.
325.	l. 5.	palmas	—	palmas.
	l. 8.	vitiligatoribus	—	vitilitigatoribus
326.	l. 22.	ἔπινεν — ὠδωδως	—	ἔπινεν — ὠδωδὼς
333.	l. 22.	ἐναπονίψασθαι	—	ἐναπονίψασθαι
334.	l. 7.	ἀνθώπων	—	ἀνθρώπων
	l. 17.	Σαλμάκιδα	—	Σαλμακίδα
337.	l. 15.	prommitunt	—	promittunt,
338.	l. 5.	Abramii	—	Abrami
	l. 19.	Poëtris	—	Poëtriis
342.	l. 29.	methahoram	—	metaphoram
343.	l. 20.	pepugisſe	—	pupugiſse
344.	l. 38.	ſustilisſe	—	ſustulisſe
349.	l. 30.	Alligat	—	Allegat
352.	l. 3.	praclaram	—	praeclaram
354.	l. 3.	emndatiodem	—	emendationem
357.	l. 37.	eſinistra	—	ſinistra
364.	l. 12.	et v. 6.	—	et v. 7.
366.	l. 9.	ὑπατων	—	ὑπάτων.
372.	l. 34.	ἐδιδου	—	ἐδίδου.
376.	l. 18.	v. 3.	—	v. 4.
378.	l. 20.	πονηρίας	—	πονηρίας
380.	l. 3.	σπλάγνοισι	—	σπλάγχνοισι
384.	l. 3.	ρίζαν	—	ῥίζων
	l. 6.	Aeternus	—	Aeternis
387.	l. 3.	bruma	—	brumâ
399.	l 31	ἔγχεα	—	ἔγχεα
400.	l. 18.	τῷ Διος	—	τῷ Διὸς
403	l. 16.	Obſonatorſe	—	Obſonatores
404.	l. 12.	intio	—	initio
	l. 22.	Lucani	—	Luciani

P. 405. l. 4.	blesae	Lege	blaesae
406. l. 37. 38.	in derursum	—	inde rursum
407. l. 4. 5.	ἐνεγκαι	—	ἐνέγκαι
408. l. 16.	carmina,	—	carmina
409. l. 13.	Melager	—	Meleager
411. l. 14.	petinere	—	pertinere
l. 37.	ἑτέρους	—	ἑτέρους
412. l. 24.	νώτοίσι	—	νώτοισι
418. l. 28.	δὲποτὲ	—	δὲ πότε
419. l. 19.	ῥυγχελέφαντα	—	ῥυγχελέφαντα
l. 26.	ut supra.		
421. l. 6.	ἐκβαλλειν	—	ἐκβάλλειν
422. l. 9.	δήξεται	—	δήξεται,
ib.	προτυχὼν	—	προστυχὼν
l. 21.	ὥςε	—	Ὥςε
425. l. 16.	Hnet.	—	Huët.
427. l. 6.	Θειδων	—	Φειδων,
428. l. 4.	Zopyrnm	—	Zopyrum
436. l. 11.	Br. πιτυκάμπη.	—	Br. Πιτυκάμπτη,
l. 27.	ἀδερκεὶ	—	ἀδερκεῖ
425. l. 28.	ναυκληρεῖς	—	ναυκληρεῖν
447. l. 23.	Λαςαυρων	—	Λαςαύρων
l. 24.	Λαςαυροι	—	Λαςαύροι,
448. l. 15.	attuiit	—	attulit
451. l. 38.	κ' ου	—	κοῦ
452. l. 32.	voluptatibns	—	voluptatibus
454. l. 10.	Achaic. L. 7. c. 8.	—	Achaic. L. 7. c. 7.
455. l. 20.	Luian.	—	Lucian.
456. l. 13.	ἐπηςὴν	—	ἑρπηςὴν,
457. l. 20.	et Basil.	—	et Junt. et Basil.
463. l. 15.	ὀδὸν	—	ὁδὸν
464. l. 31.	Juut.	—	Junt.
466. l. 38.	aëreos	—	aereos
467. l. 1.	Salmasi	—	Salmasii
l. 20.	ἐπερχόμενον	—	ἐπερχομένου.
468. l. 4.	oppotnitur.	—	opponitur.
472. l. 18.	ἐπίσμος	—	ἐπίσημος.

P. 474.

P. 474.	l. 3.	*φυπδευτι*	Lege	*βυπδευτι*
479.	l. 19.	adſcripſit, Gronovius,	—	adſcripſit Gronovius
480.	l. 11.	Avejanii	—	Averanii
482.	l. 2.	inpimis	—	inprimis
483.	l. 19.	cujus opera	—	haec jam memoraveram p. 479.
485.	l. 33.	mortuus. est praeterca	—	mortuus est. Praeterea
	l. 36.	conjungitur	—	conjungitur.
489.	l. 18.	multi	—	multi,
491.	l. 31.	Solinnm	—	Solinum
		Ad Dedicationem.		
P. I.	l. 4.	Pěoſios	—	Poëſios
II.	l. 34.	tiſſimum	—	tiſſimum
III.	l. 5.	latina	—	Latina
	9.	Quarto	—	Quarto,
	8.	latinas	—	Latinas
	20.	Demea.	—	Demea,
P. IV.	l. 1.	Ut olim Janus Broukhuſius	—	Cum Janus Broukhuſius a patruo ſuo in Pharmacopolam ad miscenda medicamenta etiam miſſus eſſet, eum hujus conditions poenituit, et ſe ad militiam contulit; Quando neque inter mortarium pistillo movendum, neque inter tractanda arma, excubiis agendis, unquam veterum poëtarum lectionem intermitteret. Hujus adolescentis ingenium, et ſingularem ad humaniorum litterarum cognitionem impetum iis vivis coloribus depinxit P. Burmannus patruus in Oratione in obi-

obitum Broukhusii, ut eos ex Platonis doctrinâ de Ideis, homini a natura insitis et immortalibus, desumpsisse videatur. Hujus Burmanni nepotis, P. Burmanni Secundi, me fuisse discipulum, ut semper, sic iterum glorior.

P. IV. l. 34. nonullae	Lege	nonnullae
IX. l. 1. Gruteri	—	Gruteri,
5. disputavi	—	disputavi,
8. ob omni	—	ab omni
X. l. 23. sequi	—	seqq.
26. mavolentiae	—	malevolentiae,
29. commemorare, volui,	—	commemorare volui,
XI. l. 1. ingeniosissimus vir	—	ingeniosissimus vir,
XVI. l. 1. vitios	—	vitiose
2. rect	—	recte
20. secundi,	—	Secundi,
Ad Fr. Jacobs Praefationem.		
XIII. l. 18. suscipionem	—	suspicionem
neamminus	—	meam minus
XIV. l. 11. evenerit.	—	invenerit.

FINIS OBSERVATIONUM ET NOTARUM AD LIBRUM SECUNDUM.